பிற்காலச் சோழர் வரலாறு

(மூன்று பாகங்களும் அடங்கிய முழுப்பதிப்பு)

ஆக்கியோர் :

தி.வை.சதாசிவ பண்டாரத்தார்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்

1974

15-00

முதற் பதிப்பு—1974

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு

மதராஸ் ரிப்பன் பிரஸ், புதுக்கோட்டை.

INTRODUCTION

PROF. T. P. MEENAKSHISUNDARANAR, M.A., B.L., M.O.L., Dip. EC., M.R.A.S

1944—46: Those were the years when this book was taking its final shape. I can never forget those happy years of my stay at the Annamalai University as the Professor of Tamil though it was a parenthesis in my life. The Tamil Department in that Tamil University in the present context has to be the meeting point of the past and the present, as well as of the East and the West. It has to look backward to the classical Tamil of the Sangham and the Medieval periods, with all its literary, historical and philosophical implications and forward to the Tamil of the future as the proper and powerful vehicle of all modern knowledge with all its scientific implications. This living contact with all the other Departments of the University has become all the more necessary, thanks to the regional language trying to become the medium of instruction. The History Department was the first to develop this contact; South Indian History occupies even now an important place in the Honours Course. Therefore, there is no wonder in the Tamil Department giving to the world a work on History.

A picture of the Tamil Land and its varied and variegated aspects of life through the ages, has yet to be painted. Tamil literature is a valuable mine of knowledge for any research student of History, Philosophy or Literature. Tamil Department has to undertake amongst others inclusive of philosophical research this Historical research. An authoritative history of the Tamil country is what every Tamilian longs for, especially after the dawn of Freedom in our land. Tamil Literature and Tamil Inscription so carefully studied in this Department still remain the source of such a history.

The age of the Imperial Colas which gave life to the conception of a Greater Tamil Land of valour and culture, even now inspires the Tamilians with its skyscrapers of Gopurams and its Aeneid of Kamba Ramayanam. Prof. Nilakanta Sastri's monumental work on the Colas is there.

But for one thing it is in English, a language still unknown to many a Tamilian. And for another the Tamil Department which was fortunate enough to have in its midst Tiru. T. V. Sadasiva Pandarattar, a ripe Tamil scholar who has made a life-long study of the Tamil Inscriptions, felt that a few points of view could be presented even in this study of Cola history. Therefere the present book on the "Later Colas" came to be written by Tiru. Pandarattar in Tamil. It is very unfortunate that the last portion of this work on the culture of the Cola Age has been postponed to a later date. As a Tamil scholar Tiru, Pandarattar is most qualified to write on that subject and I pesonally know of the importance of his contribution in that field. We may yet hope that he may complete that last volume before he becomes very old.

The learned author has emphasized certain facts in this work and it is my duty to draw pointed attention to them. In those years. I proposed to discuss these facts separately at some great length in English, for getting the benefit of criticism from a wider world of Research. But unfortunately there was time only for preparing one paper on "Palaiyaru" which was read before the Indian Historical Congress at its session at Annamalainagar. In the present book, the importance of Palaiyaru as the capital of the Colas during the VII and VIII centuries and as the second capital of the Colas during the subsequent centuries, is well brought out, along with its present condition. Our author belongs as it were to Palaiyaru and its vicinity and therefore gives important and interesting local informations of historical value about Palaiyaru, about Tiruppurambiyam, its historical relics, its tomb temple on the remains of the Ganga King Pritivipati I who died there on that battle-field along with a Pallava King, its temple built in stone by Aditta, the victor of that battle-field, and about Tirailoki, its historical relics confirming Rajendra I's victorious march into Bengal.

The author has at some length dealt with the inter-rela.

tion-ship of the Cola marital alliances with the Cola foreign policy which reminds us of the old European foreign policies bringing about marital alliances. The marriage of Ilango Picci, the daughter of the Rashtrakuta King Krishna II with Aditta (and not with Raja Raja I as stated by Prof. Nilakanta Sastri) was the starting point of this policy. This reveals the political sagacity of Aditta I, one of the founders of the new dynasty. The Cola's marital relationship with Rashtrakutas is not so very much emphazised as their marital relationship with the Chalukyas probably because in this case there was more of estrangement than friendship between these two families. But it must be remembered even this estrangement was due to the marriage alliance. Parantaka I followed in the footsteps of his father Aditta in contracting diplomatic marriages and gave his daughter in marriage to the Rashtrakuta King Govinda IV, on whose behalf he sent a military expedition to the north thus inspiring for all times the hatred of Krishna III, the rival of his son-in-law, Govinda IV. Except in this context the Rashtrakuta was not intelligible.

In other cases also the author throws new light on other foreign relationship of the Colas. The relationship of Kandaradittar with the Ganga country, the strained relationship between Raja Raja I and the Cera King Baskara Ravivarman, the events which led up to the battle of Udakai, the battle of Mudakkaru, and the military expeditions of Vira Rajendra are all fully described.

There are a few new identifications suggested by the author Colan Ulaka Perumanar is identified with the Cola contemporary of the Pallava King Dantivarma, "The Cola of 96 Wounds" of Ottakuttar's poem is identified with the Cola King Vijayalaya. Tiru. Pandarathar identifies Adittan mentioned by Nambi Andar Nambi in the *presnet-tense* as ths conqueror of Kongu and Ceylon, with Adittan I even ae against the popular view that Nambi Andar Nambi and his compilation of Tevaram took place in Raja Raja I's reign. Appar's "Tanjait-talikulam (தஞ்சைத் தளிக்குளம்) is identified with the sacred place on which Raja Raja the Great came to build his Great temple at Tanjore—an explanation why Raja Raja chose that place.

There are according to the author a few mistaken ideas prevalent which he has attempted to correct. Parantaka I built a temple on the remains of his father Aditta at Tondaiman Arrur near Kalathi in the Chittoor District. Prof. Nilakanta Sastri states that Parantaka made there provision for the feeding of 1000 Brahmins. Chittoor of some commercial importance was the rendezvous of all kinds of people and the professor's statement may mislead one to think that the King had not cared for others. Tiru. Pandarattar in this book points out with the help of the inscription, the catholicity of Parantaka in providing not only for 300 Brahmins, but for 200 followers of the six sects and 500 people of other sects, holding thus the scale even amidst those warring sects. The next point is about the murder of Aditta Karikalan which is often surmised to have been engineered by Uttama Cola. Our author points out that this conclusion is incompatible with the subsequent behaviour of the members of the Cola family and suggests that this murder was brought about by a conspiracy of the high officials of the state. He tries to prove further that Raja Mahendra was the elder brother of Vira Rajendra and the younger brother of Rajendra II and not the latter's son as assumed by some. He also attempts to disprove the theory of Prof. Nilakanta Sastri that Adhi Rajendra was killed in a rebellion organised against him by the oppressed Vaishnavites.

Even if the authors' conclusions are not all decisive he has certainly given the research scholars enough food for further thought. Probably this is the first original work of this kind in Tamil distinguished from text books and the author and the Annamalai University deserve to be congraulated on the production of this monumental work in chaste and lucid Tamil.

Having had something to do with the book I am personally glad that this book is seeing the light of the day at east now. I deem it a great privilege to introduce, at the instance of the author, with these few words the valuable work to the Tamil world with heartfelt thanks to the author and the University.

TAMILAGAM,
CHINTADRIPET,
MADRAS, 29-7-1949.

T. P. MEENASHISUNDARAN

முன்னுரை

பேராசிரியர், வித்துவான் G. சுப்பிரமணியபிள்ளை அவர்கள்
M. A., B. L.

ஒரு நாட்டு வரலாறு அந்நாட்டு மக்களின் தாய்மொழியில் வெளியிடப்படுமானல், அந்நாட்டு மக்கள் அவற்றை ஆர்வத்துடன் படித்து உணர்ச்சியும் ஊக்கமுமெய்தி முன்னேற்றத்திற்குரிய துறைகளில் சிறப்புற்று விளங்குவார்கள் என்பது திண்ணம்.

நம் தமிழ் நாடு பண்டை நாளில் சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் வேந்தர்களால் அரசாளப்பெற்று ஒப்புயர்வற்ற நிலையில் விளங்கியது என்பதனைப் பழந்தமிழ் நூல்களால் நன்குணரலாம். அவ்வரசர்களின் வரலாற்றைத் தெளிவாக விளக்கும் முறையில் தமிழ் மொழியில் வெளிவந்துள்ள வரலாற்று நூல்கள் மிகச்சிலவே யாம். இத்துறையிற் பெரிதும் முயன்று சிறந்த வரலாற்று நூல்களை எழுதி உதவியவர்களுள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர் அண்ணு மலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாராய்ச்சித்துறை விரிவுரையாளர், ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் தி. வை. சதாசிவபண்டாரத்தார் என்பதைத் தமிழகம் நன்குணரும். அவர்கள் ஆராய்ச்சித் துறையில் பணி புரிந்த காலத்தில், பிற்காலச் சோழர் வரலாற்றினை நன்கு ஆராய்ந்து, 'பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம்' என்ற நூலினை வெளியிட்டுள்ளார்கள். இது பிற்காலச் சோழ வேந்தர்களைப்பற்றி இது வரை வரலாற்ருசிரியர் பலர் ஆராய்ந்து வெளியிட்ட செய்திகளோடு, சிறந்த சில புதிய உண்மைகளைத் தன்னகத்துக் கொண்டு விளங்கு வதை அறிஞர் பலரும் நன்குணர்வர்.

பண்டைத் தமிழ்வேந்தர்கள் எடுப்பித்த திருக்கோயில்களில் காணப்படும் பல்லாயிரக் கணக்கான கல்வெட்டுக்களையும், அவ் வரசர்கள் வழங்கிய கொடைத்திறனைக் கூறும் செப்பேடுகளையும், அன்னுர் ஆட்சியில் வழங்கிய நாணயங்களையும் அவர்கள் ஆதரவி ஞல் வெளிவந்த தமிழ் நூல்களையும், வெளிநாடுகளிலிருந்து நம் நாட்டிற்கு வந்து சென்ற யாத்திரிகர்களின் குறிப்புக்களையும், புதை பொருள் ஆராய்ச்சித் துறையினர் கண்டு வெளியிட்ட உண்மைகளை யும் ஆதரவாகக் கொண்டு ஆசிரியர் இந்நூலைச் சிறந்த முறையில் இயற்றியுள்ளார்.

இந்நூலில் சோழ வேந்தருடைய அரசியல் முறை, அவர்கள் காலத்தில் நடந்த ஊராட்சி முறை, குடிமக்கள் அரசாங்கத்துக்குச் செலுத்தவேண்டிய இறைகளும் பிறவரிகளும், நிலஅளவு, நில உரிமை, நீர்வளமும் நீர்ப்பாசனமும், பொதுமக்களும் சமூக வாழ்க்கையும், வாணிகமும் கைத்தொழிலும், நாணயங்களும் அளவைகளும் என்பவை தக்கசான்றுகளைக் கொண்டு நன்கு விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

அறிஞர் பண்டாரத்தார் அவர்கள் இந்நூலில் அரிதின்முயன்று வெளியிட்டுள்ள வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் சில இங்குச் சிறப்பாகக் குறிக்கத் தக்கனவாகும்.

(1) சோழர் ஆட்சியில் அசைச்சர் குழுவும் முதன் மந்திரியும் இருந்தமை இலக்கியச்சான்றுகொண்டு வலியுறுத்தப் பெற்றுள்ளது.

(2) புரவுவரித் திணைக்களம் என்ற நிலவரி ஆட்சிக்குழுவினைப் பற்றி இவ்வாசிரியர் தரும் விளக்கம் இதுவரை பிற வரலாற்றாசிரியர்களால் விளக்கப்படாத தனிச்சிறப்புடையதாகும்.

(3) ஊராட்சி மன்றங்களின் அமைப்பும், செயல் முறையும் ஆகியவற்றைச் சிறந்த சில கல்வெட்டுச் சான்றுகளைக் கொண்டு தெளிவாக விளக்கியிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஊராட்சி மன்ற நடைமுறை பற்றி இதுவரை வெளியிடப் பெருத சேய்ஞலூர்க் கல்வெட்டு இந்நூலில் எடுத்துக்காட்டி விளக்கப் பெற்றுள்ளது.

(4) சோழர் ஆட்சியில் கிராமசபை, நாட்டுச்சபை, ஆகியவற்றின் தலைமைப்பேரவையாக இவற்றிலிருந்து தேர்ந்து கொண்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்ட மண்டலப்பேரவை ஒன்று இருந்தது என்பதனை இந்நூலால் நன்குணரலாம்.

(5) சில ஊர்களில் ஒரு பகுதி தேவதானமாகவும்; மறுபகுதி பிரமதேயமாகவும், வேறு சில ஊர்களில் ஒரு பகுதி தேவதானமாகவும் மற்றொரு பகுதி பிற வகுப்பினர்க்குரிய வெள்ளான்வகை நிலமாகவும் அமைந்த செய்தி இந்நூலில் நன்கு விளக்கப் பெற்றுள்ளது.

(6) கடைச்சங்க காலத்தில் பெருவேந்தனாக விளங்கிய சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தான் காவிரிக்கு முதன் முதல் கரையமைத்தான் என்பதனை இந்நூலாசிரியர் தக்க சான்றுகாட்டி நிறுவி இருப்பது, அவ்வேந்தன் வாழ்ந்த கடைச் சங்க காலம் இதுவெனத் திட்டமாகத் தெரிந்து கொள்ளுவதற்குச் சிறந்த சான்றாக அமைந்துள்ளது.

(7) கி. பி. 1063 முதல் கி. பி 1070 வரை ஆட்சி புரிந்த வீரராசேந்திர சோழன் என்பான் திருவரங்கத்திற்குக் கிழ்க்கே பத்து மைல் தூரத்தில் கோயிலடிக்கு அருகில் காவிரியில் கல்லணையை அமைத்த செய்தியை ஆசிரியர் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

(8) 'இரட்டபாடி ஏழரையிலக்கம்' எனவும் 'கங்கபாடி தொண்ணூற்றாறாயிரம்' எனவும் வழங்கும் தொகைக் குறிப்புக்கள், அங்கு வாழும் மக்களது குடிமதிப்பு பற்றியன அல்லவென்றும், அந் நாட்டின் நில அளவுபற்றியன என்றும் இந்நூலாசியர் புதியதொரு விளக்கம் தந்தமை சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

(9) சோழர் ஆட்சிக் காலத்தில், தமிழகத்தில் குலப்பிரிவுகள் சில நிலைபெற்றிருந்தனவாயினும், நாட்டு மக்களிடையே அப்பிரிவு காரணமாக எத்தகைய வேற்றுமையும், பூசலும் நிகழாத முறையில் தமிழ் மக்களது சமுதாய வாழ்வு அமைதியாக நடைபெற்ற தென்பதனை இந்நூல் நன்கு வலியுறுத்துகின்றது.

(10) இனி சோழர் ஆட்சியில் காணப்படும் ஊராட்சி மன்றங்கள், வடநாட்டார் தொடர்பால் ஏற்பட்டனவென்று வரலாற்றாசிரியர்கள் சிலர் எழுதியுள்ளனர். இக்கருத்து சிறிதும் பொருந்தாது என்பதனையும், இம் மன்றங்கள் தொல்காப்பியனார் காலந்தொட்டே தமிழ் நாட்டில் வழிவழியாக நிலவிவரும் பேரவைகளே என்பதனையும் தக்க சான்றுகள் தந்து இந்நூலாசிரியர் நிறுவியுள்ளமை பாராட்டத் தக்கதாகும்.

(11) சோழர் ஆட்சியில் அதிகாரிகளுக்குத் திங்கள் தோறும் ஊதியம் கொடுக்கப்படவில்லை யென்றும் அவர்கள் பதவிக்கெனச் சீவிதமாக (அவர் தம் வாழ்நாள் வரை) நிலங்கள் வழங்கப்பெற்றன என்றும் இந்நூலில் ஆசிரியர் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

(12) சோழர் ஆட்சியில் விதிக்கப் பெற்றனவாகப் பலவகை வரிகள் குறிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவை அனைத்தும் இக்காலத்தில் அரசினரால் வாங்கப்பெறும் தொழில்வரி என்ற ஒன்றிலேயே அடங்கும் என்பதனை இந்நூலாசிரியர் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

இங்ஙனம் பிற்காலச் சோழர் ஆட்சியின் அரசியல்முறையினை நன்கு ஆராய்ந்து தக்க சான்றுகளுடன் விளக்கும் முறையில் இந்நூல் அமைந்துள்ளது. ஆசிரியர்களுக்கும் கல்லூரி மாணவர்களுக்கும், பொதுமக்களுக்கும் ஆராய்ச்சியாளர்க்கும் பயன்படும் முறையில் அரிய பல வரலாற்று உண்மைகளை எளிய, இனிய தமிழ்நடையில் விரித்துக் கூறும் இந்நூலினைத் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் ஆர்வமுடன் படித்துப் பயன் பெறுவர் என்ற துணிவுடையேன்.

கோ. சுப்பிரமணியம்.

நூலாசிரியர் முகவுரை

ஒருநாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாதவை என்று அறிஞர்கள் கருதுவனவற்றுள் அந்நாட்டின் சரித்திர நூல் சிறந்ததொன்ரும். முன்னேர் ஒழுகிக் காட்டிய உயர்ந்த நெறிகளையும் அன்னேர் கொண்டிருந்த சிறந்த பண்பினையும் நினைப்பூட்டி, அவர்களை நல்வழிப் படுத்துவன நாட்டின் பழைய சரிதங்களே எனலாம். அதுபற்றியே, உலகில் நாகரிகம் பெற்ற நாட்டினர், தம் நாட்டின் உண்மை வரலாறுகளை ஆராய்ந்து அவற்றை மக்கள் எளிதில் அறிந்துகொள்ளுமாறு பல பல நூல்களை வெளியிட்டு வருகின்றனர். மேனுடுகளைப் பார்ப்போமாயின் அங்கே ஆண்டுதோறும் எத்தனையோ வகையில் சரித்திர நூல்கள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றை மக்கள் ஆர்வத்தோடு படித்து, உணர்ச்சியும் ஊக்கமும் எய்தி முன்னேற்றத்திற்குரிய வழியிற் செல்லுகின்றனர். மேனுட்டு மக்கள் அத்துணை நலங்களையடைந்து சிறப்புறுவதற்குக் காரணம், அந்நாட்டின் சரித்திரங்கள் அன்னேர்படித்துணர்ந்து கொள்ளுமாறு அவர்களது தாய்மொழியில் வெளியிடப்பெற்றிருப்பதேயாம். ஆகவே, ஒரு நாட்டின் சரித்திரம் அந்நாட்டு மக்களது தாய்மொழியில் எழுதி வெளியிடப்பெற்ருல் அஃது அன்னேரது அறிவு வளர்ச்சிக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் உதவிபுரியும் என்பது தேற்றம்.

நம் தமிழ்நாடு, பிறமொழியாளரான ஏதிலார் ஆட்சிக்குட்பட்டுத் தன் பெருமையை இழப்பதற்கு முன், சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னுந் தமிழ் வேந்தர்களால் அரசாளப் பெற்று ஒப்புயர்வற்ற நிலையில் விளங்கியது என்பது பண்டைத் தமிழ் நூல்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. அவ்வரசர்களின் வரலாற்றை நாம் அறிந்து கொள்ளுமாறு நம் தமிழ் மொழியில் எத்தனைச் சரித்திர நூல்கள் எழுதப் பெற்றுள்ளன என்று பார்ப்போமானல் அவை விரல்விட்டெண்ணக் கூடிய நிலையில்தான் இருக்கின்றன. எனினும், நம் முன்னேரின் சரித்திரங்களையும் அரசியல் முறைகளையும் நாகரி

கங்களேயும் நம் தாய்மொழியில் படித்தறிந்துகொள்வதைக் காட்டிலும் நமக்கு மகிழ்ச்சியும் ஊக்கமும் அளிக்கத்தக்கது வேறென்றுமில்லை. ஆனுல், ஆராய்ச்சி முறையில் எழுதப்பெற்ற அத்தகைய நூல்கள் நம் தமிழ்மொழியில் மிகுதியாக வெளிவரவில்லை.

நம் தமிழ்நாட்டின் பழைய வரலாற்றை எழுதுதற்குத் தக்க சாதனங்கள் இல்லையெனவும் அதனுல்தான் சரித்திர நூல்கள் மிகுதியாக எழுதப்பெறவில்லை எனவும் ஒரு சிலர் குறை கூறுகின்றனர். அவர்கள் அங்ஙனம் கூறுதற்குக் காரணம் உண்மையான தாய்நாட்டுப் பற்றும் ஊக்கமும் உழைப்பும் இல்லாமையேயாம். நாகரிகம்பெற்ற ஒரு நாட்டினர் தம் பழைய சரித்திரங்களை இவ்வாறு புறக்கணித்து விட்டால் அன்னோர் தம் பண்டைப் பெருமையை இழந்தவராகக் கருதப்படுவர் என்பது ஒருதலை.

பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்கள் எடுப்பித்த திருக்கோயில்களில் காணப்படும் பல்லாயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்களும் அவ்வரசர்கள் வழங்கிய கொடைத் திறங்களைக் கூறும் செப்பேடுகளும் அவர்கள் கட்டியுள்ள கோயில்களின் சிற்ப அமைதியும் அன்னோர் ஆட்சியில் வழங்கிய நாணயங்களும் அம்மன்னர்களின் பேராதரவினுல் வெளிவந்துள்ள தமிழ் நூல்களும் நம் நாட்டின் பண்டைச் சரித்திரங்களை ஆராய்ந்தெழுதுவதற்குப் பெரிதும் பயன்படுவனவாகும். அன்றியும் வெளிநாடுகளிலிருந்து நம் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து பல விடங்களைச் சுற்றிப் பார்த்துச் சென்ற யாத்திரிகர்களின் குறிப்புக்களும் தமிழகத்தோடு வாணிபத் தொடர்பு கொண்டு நிலவிய புறநாட்டு வரலாறுகளும் நம்நாட்டு வரலாற்றுராய்ச்சிக்குப் பேருதவி புரிதல் அறியத்தக்கது. சங்க காலத்திற்கு முற்பட்ட தமிழ் மக்கள் வரலாற்றை அறிதற்கு ஆதிச்சநல்லூர் அரிக்காமேடு, மொஹஞ்சதரோ, ஹாரப்பா முதலான இடங்களில் நிலத்தில் அகழ்ந்தெடுத்த புதைபொருள்கள் நன்கு பயன்படுதலைச் சரித்திர ஆராய்ச்சியில் வல்ல அறிஞர் பலரும் அறிவர். எனவே, வரலாற்றுராய்ச்சிக்கு நம் நாட்டில் தக்க சாதனங்கள் இல்லை என்று கூறுவது எவ்வாற்றுனும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதன்று.

சென்ற பத்தொன்பதாம் நூற்ருண்டில் நம் நாடு ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் கீழ் அமைந்ததன் பயனுய், பல நூற்ருண்டுகளாக நாம் அறிந்துகொள்ள முடியாத நிலையில் மறைந்து கிடந்த நம் தமிழக வரலாறும் சிறிது சிறிதாக வெளிவரத் தொடங்கியது. நம் முன்னேர்களின் வரலாறுகளையும் மாண்பினையும் முதலில் நமக்கு உணர்த்தியவர்கள் ஐரோப்பிய ஆசிரியர்களே யாவர். நம் இந்திய அரசாங்கத்தினரும் சென்ற நூற்ருண்டின் பிற்பகுதியில் கல்வெட்டிலாகா ஒன்று நிறுவித் தக்க அறிஞர்களைக் கொண்டு கோயில்களிலுள்ள கல்வெட்டுக்களைப் படி எடுப்பித்தும் நிலத்தை அகழ்ந்து புதைபொருள் ஆராய்ச்சி செய்வித்தும் ஆங்காங்குக் கிடைக்கும் செப்பேடுகளையும் பழைய நாணயங்களையும் சேகரித்தும் அவற்ருல் அறியக் கிடக்கும் பழைய வரலாற்றுண்மைகளை ஆராய்ந்து வெளியிட்டு வந்தனர். அந்நியர் ஆட்சியினுல் நம் நாட்டில் பல தீமைகள் ஏற்பட்டிருத்தல் உண்மையேயெனினும் அதனுல் சில நன்மைகளும் கிடைத்துள்ளமையை நாம் மறந்து விட முடியாது. அத்தகைய நன்மைகளுள் நமது பழைய வரலாற்றை நாம் அறிந்து கொள்ளுமாறு அரசாங்கத்தினர் கல்வெட்டிலாகா மூலம் செய்துவந்த அரிய செயல்கள் குறிப்பிடத் தக்கனவாகும்.

இனி, ஐரோப்பிய ஆசிரியர்களின் ஆராய்ச்சி முறையைப் பின்பற்றி நம் நாட்டறிஞருள் சிலரும் நம் பண்டைச் சரிதங்களை ஆராய்ந்து ஆங்கில மொழியில் நூல்கள் வெளியுட்டுள்ளனர். தமிழ்மொழி யொன்றே கற்ற நம் நாட்டு மக்களுக்கு அவ்வரிய நூல்கள் பயன்படமாட்டாவெனினும் நமது வரலாற்றைப் பிற நாட்டாரும் உணர்தற்கு அவை பெரிதும் பயன்படுமென்பதில் ஐய மில்லை. எனவே, தமிழொன்றே கற்ற நம்மனேர் இன்னும் அறிந்து கொள்ள முடியாத நிலையில்தான், நம் நாட்டின் பழைய வரலாறு உள்ளது. ஆகவே, அத்தகைய வரலாற்று நூல்களை நம் தமிழ் மொழியில் ஆராய்ந்து வெளியிடுவது எல்லா மக்கட்கும் நலம் புரியும் நற்ருெண்டாகும். இக்கருத்தினையுட்கொண்டே 'பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம்' என்ற இந்நூல் நம் தாய்மொழியாகிய தமிழில் எழுதப்பெற்றது என்பது யாவரும் அறியற்பாலதாகும்.

நிற்க, இளமையில் யான் ஆங்கிலக் கலாசாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் எனக்குத் தமிழாசிரியராயிருந்த நற்றிணை

உரையாசிரியர் காலஞ்சென்ற பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயர் அவர்கள் தாம் சில கல்வெட்டுக்களையும் அவற்ருல் அறியப் படும் சோழ மன்னர்கள் அரசியல் தலைவர்கள் தமிழ்ப் புலவர் வரலாறுகளையும் அடிக்கடி தமிழ் வகுப்புக்களில் எடுத்துக்கூறி அக்கல்வெட்டுக்களின் அருமை பெருமைகளையும் உணர்த்திச் சொல்வதுண்டு. அக்கால முதல் கோயில்களிலுள்ள கல்வெட்டுக் களைப் படித்தறிய வேண்டும் என்ற விருப்பமும் தமிழ் வேந்தர் வரலாறுகளை உணர வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் என் உள்ளத்தில் மிகுந்து கொண்டே வந்தன, அந்நாட்களில் காலஞ் சென்ற கோபிநாதராயர் அவர்கள் M. A., எழுதிய சோழ வம்ச சரித்திரச் சுருக்கம் என்ற நூல் ஒன்று மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தாரால் அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்தது. யான் கல்வெட்டுக்களைப் படித்துப் படி எடுக்கும் பயிற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தபோது அவற்றை ஆராய்ச்சி செய்து உண்மையுணர்தற்கு அந்நூல் பெரிதும் உதவியது என லாம். பிறகு, கல்வெட்டுக்களையும் அரசாங்கக் கல்வெட்டிலாகா ஆண்டறிக்கையும் தமிழ் நூல்களையும் ஆராய்ந்து யான் கண்ட வரலாற்றுண்மைகளை 1914—ஆம் ஆண்டு முதல் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துத் திங்கள் வெளியீடாகிய செந்தமிழில் வெளியிட்டு வந்தேன். அங்ஙனம் வெளிவந்தவற்றுள் சோழன் கரிகாலன், சோழன் செங்கணன், அதிகமான் நெடுமானஞ்சி, திருவைகாவூர்க் கல்வெட்டுக்கள், கல்லாடமும் அதன் காலமும், முதல் கண்ட ராதித்த சோழர், உலாக்கொண்ட மூன்று சோழ மன்னர்கள், கல் வெட்டுக்களால் அறியப்படும் சில தமிழ்ப்புலவர்கள் முதலியவை குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

1937—ஆம் ஆண்டில் யான் கும்பகோணம் வாணதுறை உயர்தரக் கலாசாலையில் தமிழாசிரியனுயமர்ந்த பிறகு ஓய்வு கிடைத்தபோதெல்லாம் வரலாற்ருராய்ச்சி செய்து வந்தமையோடு சில ஊர்களுக்குச் சென்று கல்வெட்டுக்களைப் படியெடுத்துக் கொண்டும் வந்தேன். அக்கல்வெட்டுக்களையும் எனது ஆராய்ச்சி யிற் கண்ட முடிவுகளையும் சரித்திர உண்மைகளையும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் 'செந்தமிழி'லும் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் 'தமிழ்ப் பொழிலி'லும் அவ்வப்போது யான் வெளியிட்டு வந்ததை அன்பர் பலரும் அறிவர்.

1930-ஆம் ஆண்டில் முதற் குலோத்துங்க சோழன் என்ற நூலையும் அதன் பின்னர், பாண்டியர் வரலாறு என்ற நூலையும் யான் வெளியிட்டபோது, சென்னையிலும் அண்ணாமலை நகரிலுமுள்ள பல்கலைக் கழகங்கள் அவ்விரு நூல்களையும் நன்கு மதித்துக் கல்லூரி மாணவர்கட்கும் வித்துவான் மாணவர்கட்கும் பாட புத்தகங்களாக அமைத்து ஆதரித்தமை எனக்கு ஊக்கத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் அளித்தது. பிறகு சோழர் வரலாற்றை ஆராய்ந்து விரிவாக எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணம் என் உள்ளத்தில் நிலைபெற்றிருந்தது. ஆனால் அதற்குத் தக்க வாய்ப்பும் ஓய்வும் கிடைப்பது எனக்கு அரிதாயிற்று. அதனால் அவ்வெண்ணமும் முயற்சியும் தளர்ந்து போயின. அந்நிலையில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழாராய்ச்சித்துறையில் ஓர் ஆசிரியனாக அமர்ந்து தமிழ்த்தொண்டாற்றும் பேறு இறைவன் திருவருளால் எனக்குக் கிடைத்தது; அந்நாட்களில் பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தராக விளங்கிய காலஞ்சென்ற சர். கே. வி. ரெட்டி நாயுடு அவர்கள் யான் செய்யத்தொடங்கும் ஆராய்ச்சி யாது என்று வினவினார்கள். யான் அவர்கள் ஆணைப்படி நடக்கும் கடப்பாடுடையேன் என்றும் தென்னிந்திய வரலாற்றில் சோழர் சரித்திரம் எழுதுங் கருத்துடையேன் என்றும் விடையிறுத்தேன். அவர்கள், தென்னிந்திய வரலாற்றை ஆராய்ந்தெழுதுவது மிகக் கடினமான வேலை என்றும் முடியுமானால் செய்யலாம் என்றும் கூறினார்கள். யான் பல ஆண்டுகளாக வரலாற்றுராய்ச்சியில் பழகியிருத்தலையும் இரண்டு சரித்திர நூல்களும் பல ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும் எழுதி வெளியிட்டிருத்தலையும் தெரிவித்து அவர்களது உடன்பாட்டைப்பெற்று எழுதத் தொடங்கினேன்

கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைக்கால முதல் பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டின் இறுதி வரையில் சோழராச்சியத்தில் அரசாண்ட சோழ மன்னர்களின் வரலாற்றை ஆராய்ந்து இரண்டு பகுதிகளாக எழுதி முடித்தேன். அவற்றுள், முதற்பகுதி, கி. பி. 846 முதல் 1070 வரையில் ஆட்சிபுரிந்தோரின் வரலாற்றைத் தன்பாற்கொண்டது. இரண்டாம் பகுதி கி. பி. 1070 முதல் 1279 வரையில் அரசாண்டவர்களின் வரலாற்றைத் தன்பாற்கொண்டது.

இச்சரித்திர நூலின் மூன்றும் பகுதியாகச் சோழ அரசர்களின் முறை, அக்காலத்துக் கல்வி, கைத்தொழில், வாணிகம், நாணயம், சமயநிலை, படை, நாகரிகம், மக்களது செல்வ நிலை ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது.

இச்சரித நூல் எழுதுவதற்கு யான் ஆதாரமாகக் கொண்ட நூல்கள் பலவாகும். அவற்றையெல்லாம் ஆங்காங்குக் கீழ்க்குறிப்பில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளேன். அவற்றுள் கல்வெட்டிலாகா அறிஞர்கள் வெளியிட்டுள்ள கல்வெட்டுப் புத்தகங்களும் ஆண்டு அறிக்கைகளும்[1] திரு. K. A. நீலகண்ட சாஸ்திரியார் அவர்கள், M. A. ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ள சோழர் சரித்திரமும் புலவர் பெருமக்கள் ஆராய்ந்து பதிப்பித்துள்ள சில தமிழ் நூல்களும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கனவாம். யான் சில ஊர்கட்குச் சென்று நேரில் கல்வெட்டுக்களைப் படித்து அறிந்து வந்த செய்திகளும் எனது ஆராய்ச்சியில் புதியனவாகக் கண்ட வரலாற்றுண்மைகளும் இதில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

எனக்கும் பிற ஆராய்ச்சியாளர்க்கும் கருத்து வேறுபாடுகள் நிகழும் இடங்களில் தக்க சான்றுகளுடன் ஆராய்ந்து என் முடிபினை நிறுவியுள்ளேன். இது போன்ற சரித்திர நூல்களில் சில இடங்களில் கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டாதலும் எதிர்காலத்தில் புதியனவாகக் கிடைக்கும் ஆதாரங்களால் சில செய்திகள் மாறுபட்டுப் போதலும் சில நிகழ்ச்சிகளின் காலக் குறிப்புக்கள் வேறுபடுதலும் இயல்பேயாம்.

வரலாற்றாராய்ச்சி செய்வோர்க்குப் பயன்படுமாறு இச்சரித்திர நூலின் இறுதியில் சோழ மன்னர்களின் மெய்க்கீர்த்திகளும், பழைய நூல்களிலும் கண்ட அவர்களைப் பற்றிய பாடல்களும், சோழ மன்னர்களின் மரபு விளக்கமும் சேர்க்கைகளாக வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்நூல் எழுதுவதற்கு ஆதாரமாகவுள்ள பன்னூல்களையும் வெளியிட்டுள்ள பேரறிஞர் எல்லோர்க்கும் எனது நன்றி என்றும் உரியதாகும்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்,
அண்ணாமலை நகர்,
14—8—49

இங்ஙனம்,
T.V. சதாசிவ பண்டாரத்தார்

---

1 நம்நாட்டுப் பழைய வரலாறுகளையறிதற்குப் பேருதவியாக இருந்துவரும் தென்னிந்தியக் கல்வெட்டு ஆண்டறிக்கை வெளியிடும் செயலை இந்திய அரசியலார் நிறுத்திவிட்டனர். இச்செயல் பெரிதும் வருந்துதற்குரியதாகும்.

பதிப்புரை

அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் வெளியீடுகளில் நீடித்த நிலைத்த பெருமைபடைத்த வெளியீடுகளில் வரலாற்றறிஞர் தி.வை. சதாசிவப் பண்டாரத்தார் அவர்கள் எழுதிய சோழர் வரலாறு என்ற நூலும் ஒன்ருகும். கி.பி. 846 முதல் கி. பி. 1279 முடியத் தமிழ் நிலத்தை அரசோச்சிய சோழமன்னர்களின் வரலாறுகளை நூலாசிரியர் மூன்று பகுதிகளாகப் பல்வேறு காலங்களில் தமிழ் ஆராய்ச்சித்துறையில் பணிபுரிந்த பொழுது எழுதினுர்கள். அவைகளைப் பல்கலைக் கழக வெளியீட்டகம், பிற்காலச் சோழர் வரலாறு முதல்பாகம், பிற்காலச் சோழர் வரலாறு இரண்டாம் பாகம், சோழர் அரசியல் என்ற தலைப்புக்களில் வெளியிட்டுத் தமிழ்ப்பணி செய்து நிறைவெய்துவித்தது. 1949-ஆம் ஆண்டில் துவங்கிய இவ்வெளியீடுகள் ஒவ்வொன்றும் பல பதிப்புக்களாக வெளிவந்தும், மேலும் மேலும் வாங்க வேட்கை கொள்வார் களின் எண்ணிக்கை பெருகியே வந்துள்ளது. தமிழ் ஆய்வாளர்கள், தமிழ்மொழிப் பட்டம் பெறும் மாணவர்கள், புதின நாடக ஆசிரியர்கள், முதலியவர்களும் நூலகங்களும் விரும்பித் தேடிடும் வரலாற்றுப் பெட்டகமாக இவ்வரலாற்று நூல்கள் திகழ்கின்றன. நூலாசிரியரின் இவ்வரலாற்று நூல், சில அழியாத நாடகங்களையும், புதினங்களையும் தோற்றுவிப்பதற்கு ஊற்றுக்களனுய் உதவியுள்ளது என்பது இருபதாம் நூற்ருண்டு இலக்கிய வரலாறு அறிந்தார் கண்ட உண்மையாகும்.

இந்நூலின் ஒவ்வொருபாகமும் கால இடைவெளியிட்டுப் பதிப்புக்களாக வெளிவந்த பொழுது வாங்கிச் சுவைத்திடுவதில் உள்ள தட்டுப்பாட்டையும், வரலாற்றுப்பசியையும் கண்ட அண்ணு மலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீட்டுக் குழு மூன்று பகுதிகளையும் ஒரே முழுப்பதிப்பாகக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று நினைத்து எடுத்த முடிவின் வடிவமே இந்த நல்ல அமைப்பான நூலாகும்.

இருள் கவ்விக் கிடந்த தமிழ்நாட்டின் வரலாற்றுப் பாதைகளைச் செம்மையாகக் காட்டிடும் ஒளி விளக்காகவும், உலக நாடுகளை ஆண்ட அரசர்களோடு நம் தமிழர்களையும் இணைத்து ஏற்றமுறக் காட்டிடும் கண்ணுடியாகவும் இப்பதிப்பு விளங்குகிறது என்பதனை இந்நூலினைக்கற்பார் எளிதில் உணர்வர்.

இந்நூல் முழுமைவடிவிற்கு வரும்பொழுது திருத்தம் செய்து உதவிய தமிழ்விரிவுரையாளர் திரு. செ. வைத்தியலிங்கம் M. A., M. Litt., அவர்களுக்கும், அழகுற அச்சிட்டு உதவிய மதராஸ் ரிப்பன் அச்சகத்தார்க்கும், இந்நூல் வெளிக்கொணர முதற் காரண மாக இருந்த வெளியீட்டுக் குழுவினர்க்கும் நன்றி.

வெளியீட்டுத்துறை

பொருளடக்கம்

முதல் பகுதி

அதிகாரம் பக்கங்கள்

1. சோழரின் தொன்மை 1—3

சோழரின் காவிரி நாட்டுச் சிறப்பு—சோழரின் செல்வ வளம்—சோழரின் இலச்சினையும் அடையாள மாலையும்—சோழரின் தலைநகர்கள்.

2. கடைச்சங்கத்து இறுதிக்காலத்திற்கும் பிற்காலச் சோழர் ஆட்சியின் தொடக்கத்திற்கும் இடைப்பட்ட சோழர் நிலை. 4—11

கடைச்சங்க காலத்தும் அதற்கு முன்னரும் அரசாண்ட சோழர்கள்—தமிழகத்தில் களப்பிரர் ஆட்சி—தமிழகத்தில் பாண்டியரும் பல்லவரும் பேரரசு நிறுவியமை—சோழர்கள் சோணாட்டுப் பழையாறை நகரில் குறுநில மன்னராயிருந்தமை—புகழ்ச்சோழர்—மங்கையர்க்கரசியாரின் தந்தை மணிமுடிச் சோழன்—சுந்தரமூர்த்திகள் காலத்துச் சோழன்—சோழனார் உலக பெருமானார்—வேலூர்ப் பாளையச் செப்பேடுகளால் அறியப்படும் சோழன் குமாராங்குசன்—இக்காலப் பகுதியில் சோழர்கள் குறுநில மன்னராய்ச் சோணாட்டிலேயே தங்கியிருந்தமை—கடப்பை ஜில்லாவிலிருந்தோர் தெலுங்கச் சோழர் என்பது.

3. சோழன் விசயாலயன் 12—24

சோழன் விசயாலயன் சோழர் பேராசிற்குக் கி. பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டின் இடையில் அடிகோலியமை—இவன் சங்ககாலச் சோழர் வழியில் வந்தவன் என்பது—முத்தரையர் வரலாறு—அவர்களை விசயாலயன் வென்று தஞ்சை நகரைக் கைப்பற்றியமை—இராசகேசரி பரகேசரி என்ற இரு பட்டங்கள்—

பரகேசரி விசயாலயன் தஞ்சையில் துர்க்கைக்குக் கோயில் எடுப்பித்தது—மார்பில் 96 புண்கொண்டவன் விசயாலயனே என்பது—குடமூக்குப்போர்— அரிசிற் கரைப்போர்— விசயாலயன் முதுமையும் இரண்டாம் வரகுண பாண்டியன் படையெடுப்பும்—இளவரசனாகிய ஆதித்த சோழன் அவனை எதிர்த்துப் பொருதமை—திருப்புறம்பயப் போர்—கங்க மன்னன் முதற் பிருதுவிபதி அப்போரில் இறந்தமை—அப்போரில் பல்லவர் சோழர்களின் வெற்றி—அதன் பயனாக ஆதித்த சோழன் சோழ மண்டலத்தில் முடிமன்னனாதல்—விசயாலயன் எடுப்பித்த கோயில்—இவன் பெயரால் அமைந்த ஊர்கள்—இவ்வேந்தனது இறுதிக்காலம்.

4. முதல் ஆதித்த சோழன் 25—33

ஆதித்தன் முடிசூடிய காலம்—இவனது புனை பெயர்—இவன் தொண்டை மண்டலத்தைக் கைப்பற்றியமை— தொண்டை நாடு பரவின சோழன் இராசகேசரிவர்மன் இவனே என்பது —விக்கியண்ணன் செம்பியன் தமிழ வேள் என்ற பட்டம் பெற்றமை—ஆதித்தன் கொங்கு மண்டலத்தை வென்றமை—இவன் கொங்கு நாட்டிலிருந்து பொன் கொணர்ந்து தில்லைச் சிற்றம்பலத்தைப் பொன் வேய்ந்தது—இவன் காலத்தவர் நம்பியாண்டார் நம்பி–இவனது சமயத்தொண்டு–இவன் திருப்புறம்பயம், திரு எறும்பியூர்க் கோயில்களைக் கற்றளிகளாக எடுப்பித்தமை—இவன் மனைவிமாரும் மக்களும்—தொண்டைமான் ஆற்றூரில் இவன் இறந்தமை—அவ்வூரில் இவன் புதல்வன் முதற் பராந்தகன் பள்ளிபடை அமைத்தல்.

5. முதற் பராந்தக சோழன் 34—58

பராந்தக சோழன் முடிசூடிய காலம்—சோழ இராச்சியத்தின் நிலை—பராந்தகன் மூன்றாம் இராசசிம்ம பாண்டியனை

வெள்ளூர்ப் போரில் வெல்லல்—பராந்தகன் ஈழநாட்டு உதயமன்னனோடு நடத்திய போர்—வாணர் வரலாறு—பராந்தகன் வாணர்களுடன் நடத்திய போர்—தோல்வியுற்று நாடிழந்த வாணர்கள்—பராந்தகன் வைதும்ப மன்னனை வென்றமை—இவன் சீட்புலி நாட்டை வென்றமை—சோழ இராச்சியத்தின் பரப்பு—சோழர்க்கும் இராஷ்டிர கூடர்க்கும் ஏற்பட்ட மணத்தொடர்பு--பராந்தகன் தன்மகளை நான்காம் கோவிந்தனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்தமை--சில ஆண்டுகளில் கோவிந்தன் மூன்றும் கிருஷ்ணனிடம் தன் நாட்டையிழந்து தஞ்சையில் தங்கியிருந்தமை—பராந்தகன் தன் மருமகனுக்காகப் படையெடுத்துச் சென்று மூன்றும் கிருஷ்ணனொடு போர் புரிந்து தோல்வியுற்றமை—பராந்தகன் சோழ இராச்சியத்தின் வட பகுதியில் அமைந்திருந்த பாதுகாப்புப் படைகள்—கிருஷ்ண தேவன் படையெடுப்பு—தக்கோலப்போர்—பராந்தகன் முதல் மகன் இராசாதித்தன் போரில் இறந்தமை—தொண்டைநாட்டைப் பராந்தகன் இழத்தல்—திருமுனைப்பாடி, தொண்டை நாடுகளைக் கிருஷ்ணதேவன் கைப்பற்றி ஆட்சி புரிதல்—பராந்தகன் ஆட்சியின் இறுதிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியத்தின் பரப்பு சுருங்கியமை—இவன் தன் இரண்டாம் புதல்வன் கண்டராதித்தனுக்கு இளவரசுப்பட்டம் கட்டியமை—பராந்தகன் தில்லையம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்தமையும் பிற சமயத் தொண்டும்—வீரநாராயணன் ஏரி—சோழவாரிதி—கிராம ஆட்சி முறை—சிறப்புப்பெயர்கள்—மனைவியரும் மக்களும்.

6. கண்டராதித்த சோழன் 59—65

கண்டராதித்தன் முடிசூடியது - சோழ ராச்சியத்தின் நிலைமை- கண்டராதித்த சதுர்வேதிமங்கலம் அமைத்தமை—கண்டராதித்தப் பேரேரி—இவ் வேந்தன் திருவிசைப்பா இயற்றியமை - மனைவிமாரும் புதல்வனும்—மேற்கெழுந்தருளிய தேவர், சிவ

ஞான கண்டராதித்தர் என்ற பெயர்களைப் பெற்றமை—அரிஞ்சயன் இளவரசுப் பட்டம் பெறுதல் - கண்டராதித்தன் இறுதிக் காலம் - செம்பியன் மாதேவியார் திருநல்லத்தைக் கற்றளியாக அமைத்து நிவந்தம் வழங்கியமை.

7. அரிஞ்சய சோழன் 66–69

அரிஞ்சயன் முடிசூடியது - தன் மகளை வாணர்குல மன்னனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்தது – தொண்டை நாட்டைக் கைப்பற்ற முயன்றது - ஆற்றூரில் துஞ்சியது - மனைவிமாரும் புதல்வனும் - மேற்பாடியில் முதல் இராசராசன் அரிஞ்சயேச்சுரம் எடுப்பித்தமை.

8. இரண்டாம் பராந்தகனாகிய சுந்தரசோழன் 70—83

இவனது இயற்பெயரும் பட்டப்பெயரும் – இவன் பாண்டியருடன் சேவூரில் நடத்திய முதற் போர் - சிங்களப் போரில் தோல்வி - பாண்டியருடன் நடத்திய இரண்டாம் போர் - இவன் மகன் ஆதித்த கரிகாலன் வீரபாண்டியனைக் கொன்றமை - பராந்தகன் திருமுனைப்பாடி நாட்டையும் தொண்டை நாட்டையும் கைப்பற்றித் தன் ஆட்சியின்கீழ் அமைத்தமை - மனைவிமாரும் புதல்வரும்– அமைச்சன்- அன்பிற் செப்பேடுகள்- ஆட்சியின் இறுதியில் முதல் ஆதித்த கரிகாலன் கொல்லப்பட்டமை - துரோகிகளுக்குத் தண்டனை - பராந்தகனது இறுதிக் காலம் - வானவர் மாதேவி உடன்கட்டை ஏறியது – தஞ்சைக் கோயிலில் இவன் படிமம் - இவன் பெயரால் அமைந்த ஊர், ஏரி, கோயில் முதலியவை - ஆட்சியின் சிறப்பு - புலவர் வாழ்த்து - தலைநகர் பழையாறையைப் பற்றிய விளக்கம்.

9. உத்தம சோழன் 84—92

இவன் முடிசூடிய வரலாறு—இவன் ஆட்சியில் சோழ ராச்சியத்தின் பரப்பு - சென்னைப் பொருட்காட்சிச்சாலை

யிலுள்ள செப்பேடுகள்—இவனுடைய மனைவிமாரும் புதல்வனும்—இவன் காலத்துச் சேதி நாட்டுக் குறுநில மன்னன்—அரசியல் அதிகாரி அம்பலவன் பழுவூர் நக்கன்—இவனது பொற்காசு-இவனது இறுதிக்காலம்—செம்பியன் மாதேவியார் சைவசமயத் தொண்டுகள்—இவ்வம்மைக்குச் செப்புப் படிமம்.

10. முதல் இராசராச சோழன் 93—144

இவனுடைய பெற்றோர்கள் - பிறந்த நாள் - இயற்பெயர்—முடிசூட்டு விழா - ஆட்சியின் சிறப்பு - இராசராசனை இளமையில் வளர்த்தோர் - செப்பேடுகளைப் பற்றிய விளக்கம் - கல்வெட்டுக்களில் முதன் முதலில் மெய்க்கீர்த்தி யமைத்த வேந்தன் - மெய்க்கீர்த்திகள் வரலாற்றாராய்ச்சிக்குப் பயன்படுதல் - இவன் சேர நாட்டில் நிகழ்த்திய போர் - காந்தளூர்ச் சாலையில் கலமறுத்தது - படைத்தலைவன் கம்பன் மணியன் மரகதப்படிமம் கொணர்ந்து திருபழனத்தில் வைத்தமை - திக்கு விசயம் - பாண்டி நாட்டில் நிகழ்த்தியபோர்—கொல்லத்தில் நிகழ்த்தியபோர் - குடமலை நாட்டுப்போர்—கங்கபாடி, நுளம்பபாடி, தடிகைபாடிகளை வென்று கைப்பற்றியமை - ஈழத்தைக் கைப்பற்றியது - இரட்டபாடி, நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்று வாகை சூடியமை - வேங்கி நாட்டு நிலை - வேங்கி நாட்டில் சக்திவர்மனுக்கு முடிசூட்டியது—குந்தவை விமலாதித்தன் மணம் - வேங்கி நாட்டில் விமலாதித்தன் ஆட்சி - இராசராசன் கலிங்கத்தில் நடத்தியபோர்—பழந்தீவு பன்னீராயிரத்தைக் கைப்பற்றல் - சோழராச்சியத்தின் உயர்நிலை - தன் மகன் முதல் இராசேந்திரனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் சூட்டல் - இறுதிக்காலத்தில் திருவியலூரில் துலாபாரதானம் செய்தல் - உலோகமாதேவி இரணிய கருப்பம் புகுந்தமை - இராசராசன் சிறப்புப் பெயர்கள் - அப்பெயர்களால் சோழமண்டலத்தில் வள நாடுகள் வழங்கி வந்தமை—

தஞ்சையில் இராசராசேச்சுரம் எடுப்பித்தல் - அக்கோயிலைப் பற்றிய செய்திகள் - கருவூர்த்தேவர் பதிகம் - அப்பரடிகள் திருவீழிமிழலைத் திருப்பதிகத்தில் குறித்துள்ள தஞ்சைத் தளிக் குளமே தஞ்சை ராசராசேச்சுரம் என்பது - இராசராசனது சமயப் பொறை . சோழராச்சியம் முழுதும் அளக்கப் பெற்றமை —உலகளந்தான் - உலகளந்த கோல் - சோழ மண்டலத்தின் 9 வளநாடுகள் - மக்களது அமைதியான வாழ்க்கை - மனைவி மார் - இவனுடைய பட்டத்தரசி உலோகமாதேவீச்சுரம் எடுப் பித்தமை - இவன் தமக்கையிடத்தும் முன்னோரிடத்தும் காட்டிய பேரன்பு - அரிஞ்சயேச்சுரம் - செம்பியன் மாதேவி மண்டபம்— இவன் காலத்துக் குறுநில மன்னர்கள் - அரசியலதிகாரிகள்— இராசராச விசயம் - இராசராசேசுவர நாடகம்-

11. முதல் இராசேந்திர சோழன் 145—196

பெற்றோர் - பிறந்த நாள் - இயற்பெயர் - அபிடேகப்பெயர்— முடி சூடிய காலம் – அக்காலத்தில் சோழ ராச்சியத்தின் பரப்பு -- பரகேசரி இராசேந்திரன் - முதல் மகன் இராசாதிராசன் இளவரசுப் பட்டம் பெற்றமை - இராசேந்திரன் மெய்க்கீர்த்தி –திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் - இடைதுறை நாடு, வன வாசி, கொள்ளிப்பாக்கை, மண்ணைக் கடக்கம் இவற்றைக் கைப்பற்றியமை - ஈழநாட்டுப்போர் – சேரரை வென்றமை --பழந்தீவைக் கைப்பற்றியமை -- பாண்டி மண்டலத்தில் சோழ பாண்டியர் பிரதிநிதியாயிருந்து ஆட்சி புரிதல் - முயங் கிப்போர்–வட நாட்டுப் படையெழுச்சி - தோல்வியுற்ற வங்காள மன்னன் மகிபாலன் தலைமீது கங்கைநீர் நிரம்பிய குடம் கொண்டு வந்தமை - கங்கை கொண்ட சோழன் - வங்காளத் தில் ஆட்சிபுரிந்த சேனமரபினரின் முதல்வன் தமிழ்நாட்டு வீரனே என்னும் அறிஞர் பானர்ஜியின் கருத்து - கடாரப்

படையெழுச்சி - இதில் வென்றநாடுகளும் நகரங்களும்— பாண்டியர் மூவர் கலகம்- இளவரசன் இராசாதிராசன் அதனை அடக்கியமை - சேரரின் சுயேச்சை முயற்சியும் அதன் தோல்வியும் - வேணுடு, கூபகநாடு, இராமகுடநாடு இவற்றின் வேந்தர்களது தோல்வி - இரண்டாம் ஈழநாட்டுப்போர் —இளவரசன் நடத்திய மேலைச் சாளுக்கியப்போர் – இராசேந்திரன் சிறப்புப் பெயர்கள் - கங்கைகொண்ட சோழபுரம் அமைத்துத் தலைநகராக்கியமை – கங்கைகொண்ட சோழேச்சுரம்—கருவூர்த்தேவர் பதிகம் - சோழகங்கம் - சைவாசாரியார் -- சமயத்தொண்டு - சமயப்பொறை - மனைவிமாரும் மக்களும் -- குறுநில மன்னர் - அரசியல் தலைவர்கள் - சோழராச்சியத்தின் மிக உயர்ந்தநிலை - இராசேந்திரன் உயிர் நீத்தபோது வீரமாதேவி உடனுயிர் துறந்தமை - பிரமதேசத்தில் நிவந்தம்.

12. முதல் இராசாதிராச சோழன் 197—218

பெற்றோர் - பிறந்தநாள் - இளவரசனுதல் – முடிசூடிய காலம் --ஈழநாட்டுப் போர் - மேலைச்சளுக்கியருடன் இவன் நடத்திய இரண்டாம் போர் - மூன்ரும்போர் - கொப்பத்துப்போர்— அதில் இராசாதிராசன் உயிர் துறந்தமை - இவன் தம்பி இரண்டாம் இராசேந்திரன் பொருகளத்திலே முடிகவித்துப் போரில் வாகை சூடியமை – இராசாதிராசன் சிறப்புப்பெயர்கள் -- தலைநகர் -- பட்டத்தரசி -- குறுநிலமன்னர் -- அரசியல் தலைவர்.

13. இரண்டாம் இராசேந்திர சோழன் 219—231

இவன் போர்க்களத்தில் முடிசூடியமை - மெய்க்கீர்த்திகள்— ஈழநாட்டுப் போர்-மேலைச்சளுக்கியருடன் நடத்திய இரண்டாம் போர் - முடக்காற்றுப் போர் - இவன் தம்பிமார்களாகிய இராச மகேந்திரனும், வீரராசேந்திரனும் முடக்காற்றுப்போரில் கலந்துகொண்டமை - இராச மகேந்திரனே மும்முடிச்-

சோழன் என்பது - தலைநகர் - மனைவிமார் - மக்கள் - பேரன்மார் - இவன் தஞ்சைப் பெரியகோயிலில் இராசராசேச்சுர நாடகம் நடிக்க ஏற்பாடு செய்தமை - குறுநில மன்னர் -- அரசியல் அதிகாரிகள்

14. வீரராசேந்திர சோழன் 232—255

பெற்றோர்-பிறந்தநாள் - முடி சூடிய காலம் - மெய்க்கீர்த்திகள் --மேலைச் சளுக்கியருடன் நடத்திய முதல் போர் - இரண்டாம் போர் - மூன்றாம்போர் (கூடல் சங்கமத்துப்போர்) - பொத்தப்பி வேந்தன், கேரளன், பாண்டியன் வீரகேசரி என்பவரை வென்றமை - மேலைச்சளுக்கியருடன் நடத்திய நான்காம்போர் --ஐந்தாம் போரில் சில சிறப்பு நிகழ்ச்சிகள் - விசயவாடைப் போர் ஈழ நாட்டுப்போர் - கடாரப்போர் - மேலைச் சளுக்கியனை சோமேசுரனை வென்று நாட்டை அவன் தம்பி விக்கிரமாதித்தனுக்கு அளித்தல் - இவன் செய்த அறச் செயல்கள்— தலைகர் - சிறப்புப் பெயர்கள் - வீர சோழியம் இயற்றுவித்தமை --மனைவிமார் - மக்கள் - புதல்வர்கள் தொண்டை நாட்டிலும் பாண்டி நாட்டிலும் அரசப் பிரதிநிதிகளாயிருந்தமை - அரசியல் தலைவர்கள்.

15. அதிராசேந்திர சோழன் 256—266

பெற்றோர்கள் - முடிசூடிய காலம் - சில திங்களில் இறந்தமை --இறந்தமைக்குப் பில்ஹணர் கூறும் காரணம் பொருந்தாமை –மெய்க்கீர்த்திகள் - நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தமை - திவ்ய சூரி சரிதம் கூறும் செய்தி வரலாற்றிற்கு முரண்பட்டிருத்தல்— அதனை நம்பக்கூடாமைக்குக் காரணம் - முதற் குலோத்துங்கன் இவனைக் கொன்று நாட்டைக் கைப்பற்றினான் என்று கூறுவது பொருந்தாமை.

இரண்டாம் பகுதி

16. முதற் குலோத்துங்க சோழன் ....267—321

பெற்றோர் - பிறந்த நாள் - இயற் பெயர் - இளமை நிகழ்ச்சிகள் - சோழ நாட்டில் முடி சூடிய வரலாறு - அபிடேகப் பெயர் மெய்க்கீர்த்திகள் - சக்கரக்கோட்டத்திலும் வயிராகரத்திலும் -

நடத்திய போர்கள் - மேலைச் சளுக்கியரோடு நிகழ்த்திய போர் - பாண்டியருடன் நடத்திய போர் - சேரருடன் நடத்திய போர் - தென் கலிங்கப் போர் - வட கலிங்கப் போர் - குலோத்துங்கனும் ஈழநாடும் - குலோத்துங்கனும் கங்கபாடி நாடும் - குலோத்துங்கனும் வேங்கி நாடும் - குலோத்துங்கனது வெளிநாட்டுத் தொடர்பு - கடார நாட்டுத் தொடர்பு - கம்போச நாட்டுத் தொடர்பு - கன்னோசி நாட்டுத் தொடர்பு - குலோத்துங்கன் தன் நாட்டில் சுங்கந் தவிர்த்தமை - குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் நிலம் அளக்கப் பெற்றமை - குலோத்துங்கனது சமயநிலை - குலோத்துங்கனது கல்விச் சிறப்பு - குலோத்துங்கன் சிறப்புப் பெயர்கள் - தலைநகர் - குலோத்துங்கன் மனைவியரும் மக்களும் - சோதரிகள் - அரசியல் அதிகாரிகள் - குறுநில மன்னர் - குலோத்துங்கன் காலத்துப் புலவர்கள்.

17. விக்கிரம சோழன் ....322—341

பெற்றோர் - பிறந்த நாள் - மெய்க்கீர்த்திகள் - விக்கிரமனும் வேங்கி நாடும் - விக்கிரமனும் கங்கபாடி நாடும் - பெருவெள்ளத்தால் நிகழ்ந்த பஞ்சம் - விக்கிரம சோழனது தில்லைத் திருப்பணி - தலைநகர் - ஆட்சியின் சிறப்பு - அவைக்களப் புலவர் - விக்கிரமன் சிறப்புப் பெயர்கள் - விக்கிரமசோழனுடைய மனைவியரும் மக்களும் - விக்கிரம சோழன் காலத்து அரசியல் தலைவர்களும் சிற்றரசரும்.

18. இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் ......342—358

தந்தை - மெய்க்கீர்த்திகள் - தில்லைத் திருப்பணி - ஆட்சியின் சிறப்பு - குலோத்துங்கனது பல்கலைப் புலமை - குலோத்துங்கனது சமயப்பற்று - அவைக்களப் புலவர் - தலைநகர் - சிறப்புப் பெயர்கள் - குலோத்துங்கனுடைய மனைவியரும் புதல்வனும் - சிற்றரசர்களும் அரசியல் அதிகாரிகளும்.

19. இரண்டாம் இராசராச சோழன் ..... 359—377

தந்தை - மெய்க்கீர்த்திகள் - ஆட்சியின் இயல்பு - இருமொழிப் புலமை - சமய நிலை - போர் நிகழ்ச்சி - காவிரிக்கு வழி கண்டது - தலைநகர் - இராச இராசேச்சுரம் எடுப்பித்தது - அவைக்களப்புலவர் - இராசராசன் சிறப்புப் பெயர்கள் - இராச ராசனுடைய மனைவி மார்கள் - குறுநிலமன்னர்களும் அரசியல் தலைவர்களும் - இராசராசன் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தி லிருந்து எதிரிலிப் பெருமாளை வருவித்து அவனுக்கு இள வரசுப் பட்டங் கட்டியது - இராசராசனது ஆட்சியின் இறுதிக் காலம்.

20. இரண்டாம் இராசாதிராச சோழன் .....378—394

இயற் பெயர் - அபிடேகப் பெயர் - மெய்க்கீர்த்திகள் - இராசாதிராசன் ஆட்சியில் பாண்டியர்களுக்குள் நடந்த போர் களும் அவற்றில் இவ்வேந்தன் கலந்துகொள்ள நேர்ந்தமை யால் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளும் - இராசாதிராசன் சிறப்புப் பெயர் - இவன் மனைவி — இவனது ஆட்சிக்காலத்தில் சோழ இராச்சியத்தின்நிலை — இவனது இறுதிக்காலம் — இவன் காலத்துக் குறுநில மன்னர்களும் தலைவர்களும்.

21. மூன்றுங் குலோத்துங்க சோழன் 395-431

இவன் யார் என்பது பற்றி ஆராய்ச்சியாளர்கள் கண்டமுடிபுகள் இவன் இரண்டாம் இராசராச சோழன் புதல்வனே என்பது— மெய்க்கீர்த்திகள்—இவன் பாண்டியனோடு நிகழ்த்திய முதற்-போர்—பாண்டியனோடு நிகழ்த்திய இரண்டாம் போர்—இவன் நிகழ்த்திய ஈழ நாட்டுப் போர் — இவன் கொங்கு நாட்டில் நடத்திய போர் — இவன் வட நாட்டில் நிகழ்த்திய போர் — பாண்டியனோடு நிகழ்த்திய மூன்றாம் போர் — குலோத்துங்கன் காலத்தில் சோழ இராச்சியத்தின் பரப்பு — இவன் சமய நிலையும் திருத்தொண்டும் - தலைநகர் - மனைவியரும் புதல்-

வனும் - புலவர் பெருமக்கள் - சிறப்புப் பெயர்கள் - சில நிகழ்ச்சிகள் - குலோத்துங்கனது இறுதிக் காலம் - குறுநில மன்னர்களும் அரசியல் தலைவர்களும்.

22. மூன்றும் இராசராச சோழன் ....432—453

தந்தை - மெய்க்கீர்த்திகள் - இராசராசன் ஆளுகையில் சோழ இராச்சியத்தின் நிலை - மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனது முதற் படையெழுச்சி - இராசராசனது ஐந்தாம் ஆட்சியாண்டில் நிகழ்ந்த கலகம் - மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனது இரண்டாம் படையெழுச்சி - இராசராசன் ஆட்சியில் சோழ இராச்சியத்தின் பரப்பும் உள்நாட்டுக் குழப்பமும் - இராசராசன் ஆட்சியில் போசளர் நிலை - இராசராசன் ஆட்சியில் சமயநிலை - இராசராசன் மனைவியரும் புதல்வனும் - இராசராசனது இறுதிக் காலம் - குறுநில மன்னர்களும் தலைவர்களும்.

23. மூன்றும் இராசேந்திர சோழன் ....454—464

தந்தை - மெய்க்கீர்த்திகள் - இவன் பாண்டியரோடு நிகழ்த்திய போர் - போசள மன்னன் பகைமையும் இராசேந்திரன் பாண்டி நாட்டை இழந்தமையும் - இராசேந்திரனும் தெலுங்கச்சோழரும் - இராசந்திரன் வட இலங்கையில் நிகழ்த்தியபோர் —போசள மன்னர்கள் மீண்டும் இராசேந்திரனோடு நட்புக் கொண்டமை—முதல் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் படையெழுச்சியும் சோழஇராச்சியத்தின் வீழ்ச்சியும்— இராசேந்திரன் ஆட்சியின் இறுதிக்காலம்—மனைவியர் அரசியல் அதிகாரிகள்.

24. இரண்டாம் பகுதி முடிவுரை 464-468

மூன்றும் பகுதி

எண்	பொருள்	பக்கம்
1.	சோழர் அரசியல்	469-486
2.	கிராம ஆட்சி	487-519
3.	அரசிறையும் பிறவரிகளும்	520-535
4.	நில அளவு	536-541
5.	நிலவுரிமை	542-551
6.	நீர்வளமும் நீர்ப்பாசனமும்	552-559
7.	பொதுமக்களும் சமூக வாழ்க்கையும்	560-574
8.	வாணிகமும் கைத்தொழிலும்	575-592
9.	நாணயங்களும் அளவைகளும்	593-600
10.	பிற்சேர்க்கை	601

பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம்

முதல் அதிகாரம்

சோழரின் தொன்மை

★

வடவேங்கடம் தென்குமரிக்கு இடையிலுள்ள நிலப்பரப்பு முற்காலத்தே தமிழகம்[1] என்று வழங்கப்பெற்றது. இப்போது இதனைத்தமிழ்நாடு என்றே யாவரும் கூறிவருகின்றனர். இதனைக் குடபுலம், குணபுலம், தென்புலம் என்ற மூன்று பகுதிகளாக[2]ப் பிரித்துப் பண்டைக்காலமுதல் ஆட்சிபுரிந்துவந்தோர், சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் தமிழ் மூவேந்தரேயாவர். இவர்கள் ஆட்சி புரிந்த பகுதிகள் முறையே சேரமண்டலம், சோழமண்டலம், பாண்டி மண்டலம் எனப்படும். இவர்கள் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் காலத்திற்கு முன்னரே இத்தமிழ் நாட்டில் அரசாண்டு வந்தனர் என்பது 'வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பு[3]' எனவும், 'போந்தை வேம்பே ஆரென வருஉம்—மாபெருந் தானையர்[4]' எனவும் போதரும் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களால் நன்கு பெறப்படுகின்றது. இம் மூவேந்தருள் இடையிலுள்ள சோழரின் வரலாறே ஈண்டு ஆராயப் பெறுவது.

இனி, சோழர் என்பார் நம் தமிழகத்தின் கீழ்ப்பகுதியாகிய சோழமண்டலத்தைத் தொன்றுதொட்டு ஆட்சிபுரிந்து வந்த

---

1. 'இமிழ்கடல் வரைப்பில் தமிழகம்''—சிலப்பதிகாரம், அரங். வரி 37.
2. சிறுபாணாற்றுப்படை—வரிகள் 47, 63, 79.
3. தொல். பொருள். செய்யுளியல், சூ. 75.
4. தொல். பொருள். புறத்திணையியல், 5.

அரசர் மரபினர் ஆவர். இவர்கள் எக்காலத்து இதனை ஆட்சி புரியும் உரிமை எய்தினரென்றுதல், எவ்வேந்தரால் இதன் ஆட்சி முதலில் கைக்கொள்ளப்பட்டதென்றுதல் அறிந்துகொள்ளக்கூட வில்லை. எனவே, எவரும் ஆராய்ந்து அளந்து காண்டற்கரிய அத்துணைத்தொன்மை யுற்ற குடியினர் இன்னோர் என்பது நன்கு தெளியப்படும். ஆகவே, இவர்கள் படைப்புக்காலந்தொட்டு மேம்பட்டு வருந்தொல்குடியினர் என்று ஓர் அறிஞர் கூறியிருப்பது[1] பொருத்தமுடையதேயாம்.

இராமாயண பாரத காலங்களிலும் அவற்றிற்கு முந்திய நாட்களிலும் இவர்கள் மிகச்சிறப்புடன் விளங்கியுள்ளனர் என்பதற்குப் பல ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன. அன்றியும், கி. மு. மூன்றும் நூற்றுண்டில், மகதநாட்டில் செங்கோல் செலுத்திய அசோகச் சக்கரவர்த்தியின் ஆணையை யுணர்த்தும் கல்வெட்டுக்களிலும் சோழரைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் உள்ளன. கி. பி. முதல் நூற்றுண்டில் மேனுட்டினின்றும் தமிழ்நாடுபோந்த யவன ஆசிரியனுகிய தாலமி என்பவனது வரலாற்றுக் குறிப்பிலும் மேனுட்டு வரலாற்று ஆசிரியன் ஒருவனுல் அப்பழைய காலத்தில் எழுதப்பட்ட 'பெரிப்ளூஸ்' என்ற நூலிலும் இவர்களைப்பற்றிய உயரிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. எனவே, கிரேக்கரும் உரோமரும் மிக உயர் நிலையிலிருந்த நாட்களில் நம் சோழரும் அவர்களுடன் வாணிகத் தொடர்புடையவர்களாய்ப் பெருமையோடு வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது தெள்ளிது.

இத்துணைத் தொன்மையும் சிறப்பும் வாய்ந்த சோழர் குடியினர் வளம் நிறைந்த சோழமண்டலத்தைத் தமக்குரியதாகக் கொண்டு பண்டைக்கால முதல் ஆட்சி புரிந்து வந்தமை பற்றி வளவர் என்றும் வழங்கப்பெற்றனர். இவர்களது நாடு, வானம் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாத காவிரியால் வளம்பெற்றுச் சிறப்பெய்தியிருந்தமையின் காவிரி நாடு எனவும் பொன்னி நாடு எனவும் அறிஞர்களால் பாராட்டப்பட்டது. நிலவளமும் நீர் வளமும் ஒருங்கே அமைந்துள்ளமையால் இதன் நெல் விளைவு எந்த நாட்டினரும் புகழ்ந்து கூறும் இயல்புடையதாகும்.

1. திருக்குறள்—குடிமை 5, பரிமேலழகர் உரைக் குறிப்பு.

'நெல்லுடையான் நீர் நாடர்கோ[1] என்ற பழம் பாடற்பகுதியும், 'மேதக்க – சோழவளநாடு சோறுடைத்து[2]' என்ற ஔவைப் பிராட்டியாரது திருவாக்கும் ஈண்டு நோக்கற்பாலவாகும். நெல்லுடைமையால் குடியுயர்தலும் குடியுயர்தலால் கோன் உயர்தலும் இயல்பேயாம். ஆகவே, 'வளவனாயினும் அளவறிந்தழித்துண்' என்னும் முதுமொழியில் செல்வத்தின் மேல் எல்லேக்கோர் எடுத்துக் காட்டாகச் சோழர் குடியினர் கூறப்பெற்றிருப்பது உணரற்பாலதாகும், சுருங்கச் சொல்லுமிடத்து, செல்வ வளம் பற்றி மூவேந்தருள்ளும் முதல் வேந்தராய்த் திகழ்ந்தவர் இவர்களே எனலாம்.

சோழர் குடியினர் சூரிய குலத்தினர் என்பது சங்கத்துச் சான்றோர் கருத்தாகும்.[3] செப்பேடுகளும் கல்வெட்டுக்களும் அங்ஙனமே அறிவிக்கின்றன. இவர்களது கொடியும் இலச்சினையும் புலியுருவம் பொறிக்கப்பெற்றவையாகும். ஆத்தி மாலேயே இவர்கட்குரிய அடையாள மாலே என்று தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது.[4] இவர்கள் வீற்றிருந்து செங்கோல் செலுத்தும் பேறுபெற்ற திருவுடைய நகரங்கள் உறையூர், காவிரிப்பூம்பட்டினம், தஞ்சாவூர், கங்கை கொண்டசோழபுரம், பழையாறைநகர் என்பன. இவற்றுள், உறையூரும் காவிரிப்பூம்பட்டினமும் சங்ககாலச் சோழ மன்னர்கட்குத் தலேநகரங்களாக விளங்கிய சிறப்புடையவை; தஞ்சாவூரும் கங்கை கொண்டசோழபுரமும் பிற்காலச் சோழ அரசர்கட்குத் தலேநகரங்களாக விளங்கிய பெருமை வாய்ந்தவை; பழையாறை நகர், சோழர் பல்லவர்க்குக் கீழ்ச் சிற்றரசராயிருந்த காலப் பகுதியில் வாழ்ந்து வந்த இடமாகும். பிற்காலச் சோழர் ஆட்சிக்காலத்தும் இம்மாநகர் சோழரது இரண்டாவது தலேநகராய்ச் சிறப்புடன் நிலவியமை அறியற்பாலதாம்.

---

1. யாப்பருங்கல விருத்தி - பக். 229
2. திரு. மு. இராகவையங்கார் அவர்களது பெருந்தொகை—பக். 494
3. மணிமேகலேயின் பதிகம் வரிகள் 9—12.
4. தொல், பொருள், புறத்திணையியல், சூ 5.

இரண்டாவது அதிகாரம்

கடைச் சங்கத்திறுதிக் காலத்திற்கும் பிற்காலச் சோழர் ஆட்சியின் தொடக்கத்திற்கும் இடைப்பட்ட சோழர் நிலை

மதுரைமாநகரில் நிலவிய கடைச் சங்கம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் முடிவெய்தியது என்பது வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஆராய்ந்து நிறுவியுள்ள உண்மையாகும்[1]. எனவே, புறநானூறு, அகநானூறு, பத்துப்பாட்டு முதலான கடைச்சங்க நூல்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள சோழ மன்னர்கள் கி. பி. மூன்றும் நூற்றாண்டிற்கு முன் சோழ மண்டலத்தில் ஆட்சிபுரிந்த முடியுடைவேந்தர் ஆவர். அவர்கள் காந்தன், தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன், உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி, கரிகாலன், குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளி வளவன், நலங்கிள்ளி, மாவளத்தான், போரவைக்கோப்பெரு நற்கிள்ளி, வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி, இராசசூயம் வேட்டபெருநற்கிள்ளி, செங்கணான், நல்லடி[2] என்போர். அன்னோர் வரலாறுகளும் மிகச் சுருக்கமாகவே சங்க நூல்களில் காணப்படுகின்றன. கடைச்சங்கத் திறுதிக்காலத்திற்குப் பிறகு கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடையில் தஞ்சைமாநகரைக் கைப்பற்றி அரசாளத் தொடங்கிய சோழன் விசயாலயன் காலம் வரையில் சோழரின் செய்திகள் நன்கு புலப்படவில்லை. இவ்விடைக்காலப் பகுதியில் சோழ அரசர்கள் தாழ்ந்த நிலையை எய்திச் சோழ நாட்டில் ஒரு சிறு பகுதியைத் தமக்குரியதாகக் கொண்டு குறுநில மன்னராய்ப் பிறவேந்தர்க்கு

---

1. 'ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முந்திய தமிழர்' என்ற ஆங்கில நூலால் இதனை யறியலாம். செந்தமிழ்த்தொகுதி 15, பக், 3-24 தொகுதி 17 பக் 185-208.
2. இவன் செங்கணான் மகன் என்பது அன்பிற் செப்பேடுகளால் அறியப்படுகிறது. (Eq./Ind· Vol. 15, No. 5) அகநானூற்றிலுள்ள 356-ம் பாடலில் இவன் கூறப் பட்டிருத்தல் காண்க.

அடங்கி வாழ்ந்து வந்தனராதல்வேண்டும். அக்காலத்தில் வெளி வந்துள்ள செப்பேடுகளும், கல்வெட்டுக்களும், தமிழ் நூல்களும் இவர்கள் சோழ நாட்டில் இருந்தனரென்ற அளவில் உணர்த்து கின்றனவேயன்றி இவர்களது பிற செய்திகளைக் கூறவில்லை. இதற்குக் காரணம், இவர்கள் தம் பெருமை யிழந்து தாழ்ந்த நிலை யிலிருந்தமையேயாம்.

இனி, அக்காலப் பகுதியில் நிகழ்ந்தவற்றை ஆராய்ந்து இவர்கள் நிலையை இயன்றவரையில் உணர்ந்துகொள்வதும் இன்றி யமையாததாகும். கி. பி. நான்குஐந்தாம் நூற்றுண்டுகளில் நம் தமிழகம் களப்பிரர் என்ற ஒருவகையாரது ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந் தது என்பது பல ஆதாரங்களால் அறியக்கிடக்கின்றது[1]. பாண்டி நாடு களப்பிரரால் கைப்பற்றப்பட்டிருந்த செய்தி வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகளாலும் புலனுகின்றது.[2] அந்நாட்களில் தான் சோழரும் தம்நாட்டைக் களப்பிரரிடம் இழந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒரு தலை. முதலில், பாண்டியர் தாம் இழந்த நாட்டை மீண்டும் கைப் பற்றித் தமிழகத்தின் தென்பகுதியில் தம் பேராசை நிறுவி அதனை உயர்நிலைக்குக் கொணர்ந்து ஆட்சிபுரிந்து வருவாராயினர். சோழ நாட்டைக் களப்பிரரிடமிருந்து கைப்பற்றிய பல்லவர், தமிழகத்தின் கீழ்ப்பகுதிக்குப் பேரரசராய் விளங்குவாராயினர்.[3] இந்நிலையில் சோழர் தம் நாட்டைக் கைப்பற்றி த்தமக்குரியதாகக் கொண்டு ஆட்சி நடத்துவதற்குத் தக்க காலமும் துணைவலியும் அமையாமையால் காலங்கருதி அடங்கி வாழ்ந்துவந்தனர். எனவே, அந்நாட்களில் இவர்கள் பல்லவர்க்குத் திறை செலுத்தும் குறுநில மன்னராயிருந் தனர் என்பது தேற்றம்.

சோழர் அந்நிலையிலிருந்த நாட்களில் பண்டைத் தலைநகரங் களாகிய உறையூர், காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்பவற்றில் தங்கி

1. The Colas Vol. I, pp 119–121; பாண்டியர் வரலாறு—பக். 21, 22.
2. Epigraphia Indica, Vol. XVII. NO. 16
3. Kasakudi Plates of Nandivarma Pallavamalla—South Indian Incriptions, Vol. II. No. 73.

வாழ்ந்துவந்தனர் என்பதற்குத் தக்க சான்றுகள் இல்லை. ஆகவே, இவர்கள் வேறு ஒரு நகரத்தில் தான் இருந்திருத்தல் வேண்டும். வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளருள் சிலர், கோனாட்டின் தலைநகராகிய கொடும்பாளூரில் அந்நாட்களில் இவர்கள் தங்கியிருந்தனர் என்று கூறுகின்றனர்; மற்றுஞ் சிலர் இவர்கள் உறையூர்ப் பக்கத்தில் இருந்திருத்தல்வேண்டும் என்கின்றனர்[1]. இவற்றையெல்லாம் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. கோனாடு என்பது புதுக்கோட்டை இராச்சியத்தில் முற்காலத்திலிருந்த ஒரு நிலப்பரப்பாகும். அது, சோழ மண்டலத்திற்கும் பாண்டிமண்டலத்திற்கும் இடையில் அமைந்திருந்த ஒரு சிறு நாடு எனலாம். அந்நாட்டிலிருந்த கொடும்பாளூரில் இருக்குவேள் என்ற குடியினர் இருந்தனர் என்பதும் அவர்கள் சிலகாலம் பாண்டியர்க்கும் சிலகாலம் பல்லவர்க்கும் அடங்கித் திறை செலுத்திக் கொண்டு குறுநில மன்னராயிருந்து வந்தனர் என்பதும் சில கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றன[2]. அவர்கள் கடைச்சங்க நாளில் வாழ்ந்த இருங்கோவேளின் வழியினர்; சோழ மரபினர் அல்லர். எனவே, கொடும்பாளூரில் இருவேறு குறுநில மன்னர் ஆட்சிபுரிந்துகொண்டிருந்தனர் என்று கொள்வது எவ்வாற்றானும் ஏற்புடையதன்று. ஆகவே, சோழர் குறுநில மன்னராயிருந்த காலத்தில் கொடும்பாளூரில் இருந்திலர் என்பது திண்ணம்.

இனி, சைவ சமய குரவருள் ஒருவராகிய திருநாவுக்கரசு அடிகள், சோழநாட்டில் பழையாறை வடதளியில் இறைவனை வணங்குவதற்குச் சென்றபோது அக்கோயிலில் சிவலிங்கப் பெருமானை அமண் சமயத்தினர் மறைத்து வைக்கவே, அடிகள் உள்ளம் வருந்தினராக, அதனை யுணர்ந்த அவ்வூரிலிருந்த வேந்தன், அடிகளது இன்னலைப்போக்கி வடதளிப்பெருமானை வழிபடச் செய்து, சிறந்த விமானம் ஒன்றும் எடுப்பித்து, நாள் வழி

1. The Colas, Vol. II, p. 131.
2. Annual Report on South Indian Epigraphy for 1927, part II, para 73. Inscriptions of the Pudukkottai State No. 14.

பாட்டிற்கு நிவந்தங்களும் அளித்தனன் என்று திருத்தொண்டர் புராணமாகிய பெரியபுராணம் கூறுகின்றது.[1]. இதில் குறிப்பிடப் பெற்ற அரசன், அடிகள் காலமாகிய கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் சோழநாட்டில் பழையாறை[2] என்னுந்தொன்னகரில் தங்கி வாழ்ந்துகொண்டிருந்த சோழர் மரபினனாகிய ஒரு குறுநில மன்னன் என்பதில் ஐயமில்லை. அந்நகரம் மிகப் பழமை வாய்ந்த தொன்று. அந்நகரில் பண்டைச் சோழரது அரண்மனையிருந்த இடம் இக்காலத்தில் சோழமாளிகை என்ற பெயருடன் ஒரு தனி ஊராக உளது. அதனைச் சுற்றி நாற்புறத்திலும் ஆரியப்படைவீடு, பம்பைப்படைவீடு, புதுப்படைவீடு, மணப்படைவீடு, என்ற நான்கு பெரும்படைவீடுகள் அக்காலத்தில் சோழ மன்னர்களால் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.அவை நான்கும் இந்நாளில் தனித்தனி ஊர்களாக உள்ளன. பிற்காலத்தில் ஆட்சிபுரிந்த விசயாலய சோழன் வழியினரும் அப்பழையாறை நகரைத் தமக்குரிய இரண்டாவது தலைநகராகக் கொண்டதுஅதன் தொன்மைத் தொடர்பு நோக்கியேயாம். இரண்டாம் பராந்தகன், கங்கைகொண்டசோழன் முதலானோர் அம்மா நகரில் பலநாட்கள் தங்கியிருந்தமையும் அறியத்தக்கது.கி. பி,பத்து, பதினொன்றும் நூற்றுண்டுகளில் சோழ அரச குடும்பத்தினருள் சிலர் அங்கு வாழ்ந்துவந்தனர் என்பது கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது.[3] எனவே, அது சோழரது பழைய தலைநகரங்களுள் ஒன்ருயிருத்தல்வேண்டும் என்பது வெளியாதல் காண்க. அந்நகரில்தான், பல்லவர் காலத்தில் குறுநில மன்னராயிருந்த சோழர் இருந்தனர் என்பது கண்டு உணரற்பாலதாகும்.

---

1. பெரிய புராணம், திருநாவுக்கரசு நாயனர் புராணம்-பாடல்கள், 294-299.

2. பழையாறைநகர் இந்நாளில் ஒரு சிற்றூராகக் கும்பகோணத்திற்குத், தென்மேற்கே உளது. அது முற்காலத்தில் 5 மைல் நீளமும் 2 மைல் அகலமுமுள்ள பெருநகராயிருந்தது.

3. Ins 249 of 1923; S. I. I., Vol. III, No. 205.

சமயகுரவராகிய சுந்தரமூர்த்திகள் கூறியுள்ள 'கருவூர்த்துஞ்சிய புகழ்ச்சோழர் என்பார்' கி. பி. ஆரும் நூற்ருண்டிலாதல் அதற்கு முன்னராதல் இருந்திருத்தல் வேண்டும். அவரைப்பற்றிய தெளிவான செய்திகள் கிடைக்கவில்லை.

கி. பி. ஏழாம் நூற்ருண்டின் இடையில் பாண்டி மண்டலத்தில் மதுரை மாநகரிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்தவனும் அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களுள் ஒருவனும் சுந்தரமூர்த்திகளால் ''நெல்வேலி வென்ற நின்றசீர் நெடுமாறன்'[1] என்று திருத்தொண்டத் தொகையில் பாராட்டப்பெற்றவனும் ஆகிய பாண்டியன் அரிகேசரி மாறவர்மன் மனைவி மங்கையர்க்கரசி, ஒரு சோழமன்னன் மகள் ஆவள். இதனை, 'மங்கையர்க்கரசி வளவர்கோன் பாவை வரிவளைக்கைமட மானி—பங்கயச் செல்வி பாண்டிமாதேவி[2],' என்னும் திருஞானசம்பந்தர் அருட்பாடலால் நன்கறியலாம். மங்கையர்க்கரசியின் தந்தை மணிமுடிச் சோழன் என்னும் பெயரினன் என்பது அவ்வடிகள் திருவாக்கினல்[3] உணரப்படுகின்றது. ஆகவே, கி. பி. ஏழாம் நூற்ருண்டின் இடைப்பகுதியில் மணிமுடிச்சோழன் என்ற மன்னன் ஒருவன் சோழநாட்டில் இருந்தனன் என்பது பெறப்படுதல் காண்க.

கி. பி. எட்டாம் நூற்ருண்டின் முதற் பகுதியில் சுந்தரமூர்த்திகள் சேரமான் பெருமாளுடன் மதுரைமாநகர்க்குச் சென்றபோது, அவர்களைப் பாண்டிவேந்தன் ஒருவனும் அந்நகரில் முன்னரே போய்த் தங்கியிருந்த அவன் மருகன் சோழமன்னன் ஒருவனும் எதிர் கொண்டழைக்க, எல்லோரும் சோமசுந்தரக் கடவுள் திருக்கோயிலுக்குச் சென்ருர்கள் என்று

---

1. திருத்தொண்டத்தொகை – பாடல். 8.
2. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம்• திருவாலவாய் - 1
3. ஷெ ஷெ 6

பெரியபுராணம்[1] கூறுகின்றது. அன்றியும், சுந்தரமூர்த்திகள் மதுரையம்பதிக்கு அண்மையிலுள்ள திருப்பரங்குன்றத்திற்குச் சென்று, அங்குத் தாம் பாடிய பதிகத்தின் இறுதிப் பாடலில் அதனைச் சேர சோழ பாண்டியர் ஆகிய மூவேந்தர் முன்னே பாடியதாகக் கூறியுள்ளனர்[2]. அடிகள் குறிப்பிட்டுள்ள சேரர், சேரமான் பெருமாள் நாயனார் என்பதும், சோழன், பாண்டியன் மகளை மணந்து மதுரையில் அப்போது தங்கியிருந்த ஒரு சோழ அரச குமாரன் என்பதும், பாண்டியன், கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் எட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் மதுரையிலிருந்து ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த பாண்டியன் கோச்சடையன் ரணதீரன் என்பதும் ஆராய்ச்சியால் புலப்படுகின்றன.

திருவேங்கடத்தைச் சார்ந்த திருச்சானூர்த் திருஇளங்கோயிற் பெருமானுக்குப் பல்லவ வேந்தனாகிய நந்திவர்மன் ஆட்சியில் சோழநாட்டுச் சோழனூர் உலக பெருமானார் திருவிளக்கு வைத்து அதற்கு முதற்பொருளாக முப்பது கழஞ்சு பொன் அளித்துள்ளமை அவ்வூர்க் கல்வெட்டால் அறியப்படுகின்றது[3]. இவன் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் சோழநாட்டில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த ஒரு சோழர் குலக் குறுநில மன்னன் ஆவான்.

கி. பி. 831-ஆம் ஆண்டில் குமாராங்குசன் என்ற பெயருடைய சோழமன்னன் ஒருவன் இருந்தனன் என்பது பல்லவ வேந்தனாகிய தெள்ளாறு எறிந்த நந்திவர்மன் ஆட்சியில் வெளியிடப்பெற்ற

---

1. சேரமான் தோழருமச் சேரர்பிரா னும்பணிப்பூண்
ஆரமார் பரைமதுரை ஆலவாயினில் வணங்க
வாரமா வந்தணைய வழுதியார் மனக்காதல்
கூரமாநகர் கோடித் தெதிர்கொண்டு கொண்டு கொடுபுகார் (கழறிற் புரா. 91)
தென்னவர்கோன் மகளாரைத் திருவேட்டு முன்னரே
தொன்மதுரை நகரின்கண் இனிதிருந்த சோழனார்
அன்னவர்கள் உடன்கூட அணைபவரு ருங்கூடி
மன்னுதிரு ஆலவாய் மணிக்கோயில் வந்தணைந்தார் ஷை 92
2. சுந்தரமூர்த்திகள் திருப்பரங்குன்றப் பதிகம் - பா. 11.
3. S. I. I. Vol. XII, No. 43.

வேலூர்ப்பாளையச் செப்பேடுகளால் வெளியாகின்றது.[1] அச்செப்பேடுகளில் முதலில் நந்திவர்மன் ஆட்சியாண்டு வரையப்பெற்றுப் பிறகு மற்றைச் செய்திகள் குறிக்கப்பட்டிருத்தலால் அச்சோழன் நந்திவர்மப் பல்லவனுக்குத்திறை செலுத்திக்கொண்டிருந்த ஒரு சிற்றரசன் என்பது நன்கு துணியப்படும். அவன் சோழர் குலத்தில் தோன்றிய வீரர் தலைமணி என்றும் கொடையில் கர்ணனைப் போன்றவன் என்றும் நேர்மையான ஒழுக்கமுடையவன் என்றும் அச்செப்பேடுகள் புகழ்ந்து கூறுகின்றன. அவன் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் சோழநாட்டில் குறுநில மன்னனாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்த ஒரு சோழர் குலத்தோன்றல் என்பதில் ஐயமில்லை.

கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடையில், கும்பகோணம் என்று இந்நாளில் வழங்கும் குடமூக்கில் நடைபெற்ற போரில் பாண்டியன் சீமாறன் சீவல்லபன் பரச்சக்கர கோலாகலன் என்பான், சோழர், பல்லவர், கங்கர் முதலானோரைப் போரில் வென்று புறங்காட்டி ஓடச்செய்தனன் என்று சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள்[2] உணர்த்துகின்றன. கி. பி. 825 முதல் கி. பி. 847 வரையில் ஆட்சிபுரிந்த தெள்ளாறு எறிந்த நந்திவர்மன், சோழன் ஒருவனைப் போரில் வென்றான் என்று அவன் மீது பாடப்பெற்ற நந்திக்கலம்பகம் என்ற நூல் கூறுகின்றது[3] எனவே, கடைச் சங்க காலத்திற்குப் பிறகு கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி வரையில் குறுநில மன்னராயிருந்த சோழர், சில காலங்களில் பாண்டியர்க்கும் சில காலங்களில் பல்லவர்க்கும் திறை செலுத்திக்கொண்டு அவர்கட்கு அடங்கி வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது உய்த்துணரப்படுகிறது.

இதுகாறும் விளக்கியவாற்றால் சோழர், தம் வலி குன்றியிருந்த காலத்தில் வேறு நாடுகட்குப் போகவில்லை என்பதும் சோழநாட்டிலேயுள்ள பழையாறை நகரில் சிற்றரசராயிருந்து வந்தனர் என்பதும் நன்கு புலனாதல் காண்க.

---

1. South Indian Inscriptions, Vol. II, No. 98.
2. S. I. I., Vol. III, No. 206
3. நந்திக்கலம்பகம். பாடல்கள் 11 27, 31, 42, 81

இஃது இங்ஙனமாக, சோழர் குறுநில மன்னராயிருந்த காலத்தில் கடப்பை கர்நூல் ஜில்லாக்களுக்குச்சென்று அங்கே வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர் என்பது சில வரலாற்று ஆராய்ச்சி யாளரது கொள்கையாகும்[1]. அவர்கள் அவ்வாறு கருதுவதற்கு இரு காரணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

ஒன்று, சீன வழிப்போக்கனாகிய ஹியூன் த்சாங் என்பவன் கி,பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் இடையில் தமிழகத்துக்கு வந்து சுற்றிப்பார்த்துவிட்டுத் திரும்பியபோது சோழநாடு காஞ்சீ புரத்திற்கு வடமேற்கே இருப்பதாகத் தன் யாத்திரைக்குறிப்பில் வரைந்திருப்பது. மற்றொன்று, கர்நூல், கடப்பை ஜில்லாக்களில் கிடைத்துள்ள தெலுங்கச் சோழர் கல்வெட்டுக்களிலும் செப்பேடு களிலும் அவர்கள் காவிரியாற்றிற்கு இருமருங்கும் கரைகண்ட சோழன் கரிகாலன் வழியினர் என்று குறிக்கப்பெற்றிருப்பது.[2] சோழ மன்னர்கள் ஏழு எட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் தமக்குரிய சோழநாட்டி லேயே இருந்தனர் என்பதற்குத் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்-கரசர், சுந்தரமூர்த்திகள் ஆகிய சமய குரவரது அருட்பாடல்களும் நந்திக்கலம்பகமும் வேலூர்ப் பாளையச் செப்பேடுகளும் சின்ன மனூர்ச் செப்பேடுகளும் பெரிய புராணமும் தக்க சான்றுகளாக உள்ளன என்பது முன்னரே விளக்கப்பட்டது, ஆகவே, சோழர் குறுநில மன்னராயிருந்த காலத்தில் வேறு நாடு புகுந்து வதிந்தனர் என்ற கொள்கை வலியுடைத்தாகாமை உணர்க.

---

1. Historical Sketches of Ancient Dekhan, pp. 205 & 206
2. கி. பி. ஏழு எட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் கடப்பை கர்நூல் ஜில்லாக்களிலிருந்த தெலுங்கச் சோழர், சோழன் கரிகாலன் வழியினருள் வேறு ஒரு கிளையினர் ஆவர். அவர்கள் எப்போது அங்குப்போய்த்தங்கினர் என்பது புலப்படவில்லை. அன்னோர் தெலுங்கராகவே மாறிவிட்டனர். தமிழகத்திற்கும் அவர்கட்கும் சிறிதும் தொடர்பில்லை. ஆகவே, அன்னோர் வரலாறு ஈண்டு எழுதப்படவில்லை.

மூன்றும் அதிகாரம்.

சோழன் விசயாலயன் கி. பி. 846-881.

சோழர் பேரரசை நிறுவ முதலில் அடிகோலியவன் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடையில் எழுந்த விசயாலயன் என்னும் சோழ மன்னனே யாவன். இவன் தஞ்சை மாநகரைக் கைப்பற்றி அதனைத் தன் தலைநகராக வைத்துக் கொண்டனன் என்று திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள்[1] உணர்த்துகின்றன. நகரத்திற்கு இன்றியமையாத எல்லா நலங்களுடன் தஞ்சாபுரி என்னும் மாநகரை விசயாலய சோழன் புதிதாக அமைத்தான் என்று கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டு[2] கூறுகின்றது. விசயாலயன் காலத்திற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தஞ்சை மாநகர் சிறப்புடன் இருந்தது என்பது கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் பொறிக்கப்பெற்ற செந்தலைக் கல்வெட்டுக்களால்[3] புலனாகின்றது. ஆகவே தஞ்சாவூரை விசயாலயன் புதிதாக அமைத்தான் என்று கன்னியாகுமரிக்கல்வெட்டு உரைப்பது பொருத்தமில் கூற்றேயாம். எனவே, இவ்வேந்தன் அதனைப் பிறரிடமிருந்து கைப்பற்றினான் என்று திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் கூறுவது வலியுறுதல் காண்க.[4]

இனி, விசயாலயன் என்பான் யாவன்? இவனுக்கும் பண்டைச் சோழமன்னர்க்குமுள்ள தொடர்பு யாது? இவன் தஞ்சாவூரை யாரிடமிருந்து எப்போது கைப்பற்றிக் கொண்டனன் என்பவற்றை ஈண்டு ஆராய்வாம்.

---

1. S. I. I., Vol. III, No. 205.
2. Epigraphia Indica Vol. XVIII No- 4.
3. Ibid. Vol XIII pp. 142 and 144.
4. திருக்கோவலூர்த் தாலூகா வீரசோழபுரத்தில் வீரக்கல் ஒன்றில் வரையப்பெற்றுள்ள 'தஞ்சைகொண்ட கோப்பரகேசரிவர்மற்கு' என்று தொடங்கும் கல்வெட்டு இவ்வுண்மையை விளக்குதல் அறியத்தக்கது.

   Annual Report on South Indian Epigraphy for 1936, Part II, Para 34.

தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன் காலத்திலிருந்ததாக வேலூர்ப் பாளையச் செப்பேடுகளால் அறியக்கிடக்கும் குமாராங்குசன்[1] என்ற சோழமன்னனுக்கு இவன் புதல்வனயிருத்தல் வேண்டும் என்று எண்ணப்படுகின்றது. எனினும், இதனை ஒரு தலையாகத் துணிதற்கேற்ற ஆதாரங்கள் இப்போது கிடைத்தில. இவ் விசயாலயன் வழியினரான பிற்காலச் சோழமன்னர்ஆட்சிக் காலங்களில் வரையப் பெற்ற அன்பிற்செப்பேடுகளும்[2] ஆனை மங்கலச் செப்பேடுகளும்[3] திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளும்[4] கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டும்[5] கடைச்சங்க காலத்திற் புகழுடன் விளங்கிய பெருநற்கிள்ளி, கரிகாலன், செங்கணுன். நல்லடி என்னும் சோழ அரசர்களின் வழியில் தோன்றியவன் விசயாலயன் என்று உறுதியாகக் கூறுகின்றன. இச் செய்தி புனைந்துரை என்று எண்ணுவதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை. அன்றியும், அக்காலத்திலிருந்த சோழமன்னர்கள், தாம் கடைச் சங்ககாலத்துச் சோழரின் வழித்தோன்றல்கள் என்பதைத்தெளிவாக உணர்ந்திருந்தனர் என்பது மேலே குறிக்கப்பட்டுள்ள அவர்கள் செப்பேடுகளாலும் கல்வெட்டினுலும் நன்கறியக்கிடக்கின்றது.

சங்ககாலச்சோழரின் வழியினரே கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டின் இடையில் சோழர் பேரரசு நிறுவிப் புகழோடு ஆட்சிபுரியத் தொடங்கியவர்கள் என்பது ஒட்டக்கூத்தர் பாடிய மூவருலாக்களினுலும்[6] இனிது பெறப்படுகிறது. இச்செய்தி, கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய

---

1. S. I. I., Vol. II, No. 98.
2. Epigraphia Indica., Vol. XV. No. 5.
3. Ibd., Vol. XXII No. 34 (The Larger Leiden Plates)
4. S. I. I. Vol. III. No. 205.
5. Travancore Archaeological Series, Vol, III No. 34.
6. (1) விக்கிரம சோழனுலா. வரிகள் 25 முதல் 32 முடிய.
   (2) குலோத்துங்க சோழனுலா, வரிகள் 35—46
   (3) இராசராச சோழனுலா, .வரிகள் 29—40

சயங் கொண்டாரது கலிங்கத்துப் பரணியாலும் [1] உறுதியெய்து கின்றது. ஆகவே, கடைச்சங்க காலத்துச் சோழரின் வழியில் தோன்றியவனே விசயாலயன் என்பது தெள்ளிதின் விளங்குதல் காண்க.

கி. பி. எட்டாம் நூற்றுண்டிலிருந்த முத்தரையன், 'தஞ்சைக் கோன்' [2] எனவும் 'தஞ்சை நற்புகழாளன்' [3] எனவும் கல்வெட்டுக் களில் குறிக்கப்பட்டிருத்தலால், தஞ்சை மாநகர் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டில் சோழர் தலைநகராதற்கு முன்னர் முத்தரையர்க்குரிய சிறந்த நகரமாக இருந்தது என்பது நன்கு வெளியாகின்றது.

இனி, முத்தரையர் என்பார், தஞ்சைமா நகர்க்கு வடமேற்கே இந்நாளில் செந்தலை என்று வழங்கும் சந்திரலேகைச் சதுர்வேதி மங்கலத்திலிருந்து [4] அதனைச்சூழ்ந்த நாட்டை ஆண்டு வந்த குறு நில மன்னர் ஆவர். தஞ்சைக் கண்மையிலுள்ள வல்லமும் அவர் கட்குத் தலைநகராக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்று தெரிகிறது.[5] அவர்கள், பெரும்பிடுகு, மாற்பிடுகு, விடேல் விடுகு, பகாப்பிடுகு முதலான பல்லவ அரசர்க்குரிய பட்டங்களை யுடையவர்களாகக் காணப்படுவதால், அம்மரபினர் பல்லவர்க்குத் திறை செலுத்திக் கொண்டு அவர்கட்குக் கீழ்ச் சிற்றரசரா யிருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். பழந்தமிழ்க் குடியினரான முத்தரையரது வரையா வண்மை, 'பெருமுத்தரையர் பெரிது வந்தீயும் கருணைச் சோறு' [6] என்று பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றுகிய நாலடியாரில் பெரிதும் புகழப்பட்டுள்ளது. அம்முத்தரையரே, கி. பி. எட்டாம் நூற்றுண்டில் தஞ்சைக்கும் திருச்சிராப்பள்ளிக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு சிறு நாட்டைப் பல்லவர் ஆட்சிக்குட்

1. கலிங்கத்துப்பரணி, பாடல்கள், 197...200
2. }
3. } Epigraphia indica, Vol. XIII. pp. 142 and 144
4. Inscription No. 202 of 1926
5. Epi. Ind. Vol. XIII, pages 142 & 143.
6. நாலடியார், பா. 200.

பட்ட குறுநில மன்னராயிருந்து ஆண்டு வந்தனர் என்று செந்தலைக் கல் வெட்டுக்கள் அறிவிக்கின்றன. [1] அன்றியும், அவர்கள் பாண்டியரைப் போரிற் புறங்கண்ட செய்தியும் அச்செந்தலைக் கல்வெட்டுக்களால் புலனாகின்றது. ஆகவே, அவர்கள், பல்லவர்களோடு சேர்ந்து பாண்டியருடன் போர் நிகழ்த்தினர் என்பது தெள்ளிது[2]. அக்காலத்தில் பழையாறை நகரிலிருந்து அதனைச் சூழ்ந்த நிலப் பரப்பை ஆண்டு வந்தவர் சோழர் குடியினர் என்பதும், அன்னோர் தமக்குரிய சோழமண்டலத்தைத் திரும்பப் பெற்றுத் தம் ஆட்சிக் குள்ளாக்குவதற்குக் காலங் கருதிக்கொண்டிருந்தனர் என்பதும் முன்னர் விளக்கப்பட்டன. எனவே, கி. பி. 846ஆம் ஆண்டில் பழையாறை நகரிலிருந்த விசயாலய சோழன் என்பான் முத்தரையர் மரபினனாய ஒரு குறுநில மன்னனைத்தாக்கி அவன் ஆளுகைக்குட் பட்டிருந்த தஞ்சை மாநகரைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனன் என்பது தேற்றம்[3]. முத்தரைய மன்னன்பால் திறை பெற்று வந்த பேரரசனும், அவனை அந்நாளில் விசயாலயன் படையெழுச்சியினின்றும் காப்பாற்றாமல் கைவிட்டனன் போலும். பல்லாண்டுகளாகத் தாழ்ந்த நிலையில் புகழ் குன்றிக் கிடந்த சோழ இராச்சியத்தை மீண்டும் நிறுவி அதனை உயர் நிலைக்குக் கொணர அடிகோலியவன் விசயால சோழனே என்பது வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர் எல்லோரும் கருத்து வேறுபாடின்றி ஒப்புக்கொள்ளும் செய்தியாகும். எனவே, சோழர் பேரரசு நிறுவுவதற்கு விசயாலயனால் விதையிடப் பெற்ற காலம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியேயாம் என்பது தெள்ளிதின் விளங்குதல் காண்க.

---

1. Epi. Ind., Vol. XIII, No. 10; The Pallavas by G. Jouveau-Dubreuil. page 76.

2. Epi. Ind., Vol. XIII, p. 144 'பல்லவன் வெல்லத்தென்னன் முனைகெடச் சென்றமாறன்.

3. The Colas, Vol. I, page 135.
தஞ்சை, வல்லம் முதலான நகரங்கள் முத்தரையர்க்குரியவா யிருந்தன என்று செந்தலைக் கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன. ஆதலால் அவர்களிடமிருந்துதான் விசயாலயன் தஞ்சையைக் கைப்பற்றியிருத்தல வேண்டும்.

அக்காலத்தில் சோழ மண்டலத்தில் முடி சூடி ஆட்சி புரிந்து வந்த சோழ மன்னர்கள் எல்லோரும் இராசகேசரி, பரகேசரி என்ற இருபட்டங்களையும் ஒருவர் பின் ஒருவராக மாறி மாறிப் புனைந்து கொண்டிருந்தனர் என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது. அவற்றுள், பரகேசரி என்ற பட்டம் புனைந்து அரசாண்டவன் நம் விசயாலய சோழன் என்று தெரிகிறது. ஆகவே, இவன் தந்தை இராசகேசரி என்ற பட்டமுடையவனாயிருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம்.

இவன் சற்றேறக்குறைய முப்பத்தைந்து ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்திருத்தல் வேண்டும்.[1] இவனது இத்தகைய நீண்ட ஆட்சிக் காலத்தில் நிகழ்ந்த செய்திகளை நன்கு அறிதற்குரிய கருவிகள் இக் காலத்தில் கிடைத்தில. இவன் தஞ்சை மாநகரில் துர்க்கைக்கு ஒரு கோயில் எடுப்பித்தான் என்று திருவாலங் காட்டுச் செப்பேடுகள் உணர்த்துகின்றன.[2] நிசும்பசூதனி என்பது அவ்வம்மையின் பெயராம். இந்நாளில் அக்கோயில் தஞ்சையில் யாண்டுளது என்பது தெரியவில்லை. ஒருகால், அது, தஞ்சை மாநகரிலுள்ள காளி கோயில்களுள் ஒன்றாக இருத்தல் கூடும்.

இவ்வேந்தன், தன்பகைஞர்களாகிய பேரரசர்களோடும் சிற்றரசர்களோடும் நிகழ்த்திய போர்கள் பலவாகும். இவன் சோழ இராச்சியத்திற்கு அடிகோலிய முதல் மன்னனாதலின் தன் வாழ்நாள் முழுமையும் பகைஞர்களோடு போர் புரிந்து காலங் கழிக்க வேண்டிய நிலையில் இருந்தனன். கடைச் சங்கத்திறுதிக் காலத்திலிருந்த சோழன் செங்கணானுக்கும் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டினிறுதியிலிருந்த முதல் ஆதித்த சோழனுக்கும் இடையில், மார்பில் தொண்ணூற்றாறு புண்கொண்ட வென்றிப் புரவலன் என்ற சோழ

1. Annual Report on South Indian Epigraphy for 1908-09, page 86. Ins. No 447 of 1917.
2. S. I. I., Vol. III. No, 205 verse 46

மன்னன் ஒருவன் மூவருலாக்களில் ஒட்டக்கூத்தரால் புகழ்ந்து பாராட்டப்பட்டுள்ளனன்[1].

சோழர் தம் நிலையில் தாழ்ந்து குறுநிலமன்னராயிருந்த அக் காலப் பகுதியில் அத்துணைப் புண்களைத் தன் மார்பில் கொள்ளுமாறு பல போர்களைப் புரிந்து வெற்றியெய்தியவன், முதல் ஆதித்த சோழன் தந்தையும் பிற்காலச் சோழர்குல முதல்வனும் சோழர் பேரரசிற்கு அடிகோலியவனும் ஆகிய இவ்விசயாலய சோழனே என்பது நன்கு துணியப்படும். விசயாலயன் என்பதே இவன் பல

---

1. (1) "மேதக்க பொய்கை கவிகொண்டு வில்லவனைப்
பாதத் தளைவிட்ட பார்த்திவனும்—மீதெல்லாம்
எண்கொண்ட தொண்ணூற்றின் மேலுமிரு மூன்று
புண்கொண்ட வென்றிப் புரவலனுங்—கண்கொண்ட
கோதிலாத் தேறல் குனிக்குந் திருமன்றங்
காதலால் பொன்வேய்ந்த காவலனும்"
(விக்கிரம சோழன் உலா, 27—32)

(2) —"அணங்கு
"படுத்துப் பொறையனைப் பொய்கைக்குப் பண்டு
கொடுத்துக்களவழிப்பாக்கொண்டோன்-அடுத்தடுத்துச்
சீறுஞ் செருவிற் றிருமார்பு தொண்ணூறும்
ஆறும் படுதழும்பின் ஆரத்தோன்—வேறு
பிரம வரக்கன் அகலம் பிளந்து
பரமர் திருத்தில்லை பார்த்தோன்"
(குலோத்துங்க சோழன் உலா, 38—44)

(3) நல்லவன் பொய்கை களவழி நாற்பதுக்கு
வில்லவன் காற்றளையை விட்டகோன்—புல்லார்
தொழும்புடைய வாகத்துத் தொண்ணூறு மாறுந்
தழும்புடைய சண்டப்ர சண்டன்—எழும்பகல்
ஈழ மெழுநூற்றுக் காதமுஞ் சென்றெறிந்து
வேழந்திறைகொண்டு மீண்டகோன்"
(இராசராச சோழன் உலா, 35—40)

அன்றியும், சங்கரசோழன் உலாவிலும் இவ்வேந்தன்,
"புண்ணூறு தன்றிரு மேனியிற் பூணுகத்
தொண்ணூறு மாறுஞ் சுமந்தோனும்"
என்று பாராட்டப் பெற்றிருத்தல் அறியற் பாலதாம்.

போர்கள் புரிந்து வெற்றி பெற்றமை பற்றி அக்காலத்தில் இவனுக்கு வழங்கிவந்த சிறப்புப் பெயராகவும் இருக்கலாம். ஆகவே, தன் மார்பில் தொண்ணூற்றாறு புண்கொண்ட வெற்றி வேந்தன் நம் விசயாலயனேயாவன். தான் நிகழ்த்திய போர்களில் எல்லாம் வாகை சூடுமாறு அருள்புரிந்தமையால் துர்க்கைக்குத் தன் தலைநகராகிய தஞ்சாவூரில் இவன் கோயில் எடுப்பித்து வழிபட்டனனாதல் வேண்டும். வீரர்கள் கொற்றவையைப் பரவுதல் இயல்பன்றோ?

கி. பி. 854-ஆம் ஆண்டில் பாண்டியர்க்கும் பல்லவர்க்கும் குடமூக்கில் ஒரு போர் நடைபெற்றதென்பது சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகளால் அறியக் கிடக்கின்றது[1]. இந்நாளிலுள்ள கும்பகோணம் என்ற நகரமே குடமூக்கு என்பது முன்னர் உணர்த்தப்பட்டது. மாறவர்மன் பரச் சக்கரக் கோலாகலன் என்னும் பாண்டி மன்னன் அந்நகரில், பல்லவர், சோழர், கங்கர், மகதர் முதலானோரை வென்று புறங்காட்டியோடச் செய்தான் என்று அச்செப்பேடுகள் புகழ்ந்து கூறுகின்றன[2]. இச்செய்தி நிருபதுங்க வர்மன் என்னும் பல்லவ அரசனது வாகூர்ச் செப்பேட்டிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது[3]. இக்குடமூக்குப் போரில் பல்லவரோடு சேர்ந்து பாண்டியனை எதிர்த்துப் போர் புரிந்த சோழமன்னன் இவ் விசயாலயனாகவே யிருத்தல்வேண்டும். ஆகவே, கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடையில் சோழ மண்டலத்தின் தென்பகுதி பாண்டியர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது என்பதும் அதனைத் திரும்பக் கைப்பற்றுவதற்குப் பல்லவர், கங்கர் முதலானோர் துணைகொண்டு விசயாலய சோழன் முயன்றிருத்தல் வேண்டும் என்பதும் வெளி

---

1. S. I. I., Vol. III, No. 206, The Larger Sinnamanur Plates.
2. 'கொங்கலரும் பொழிற் குடமூக்கிற் போர்குறித்து
வந்தெதிர்த்த கங்கபல்லவ சோழ காலிங்கமாகதாதிகள்
குருதிப் பெரும்புனற் குளிப்பக் கூர்வெங்கணை தொடை நெகிழ்த்துப்
பருதியாற்றலொடு விளங்கின பரசக்கர கோலாகலனும் ''
3. S. I. I. Vol. II Part 5, No. 98 postscript, pp. 514&515. Epi. Ind., Vol. XVIII, No. 2.

யாதல் காண்க. ஆனல் அம்முயற்சியில் இவன் வெற்றி பெற வில்லை என்று தெரிகிறது. பின்னர், கி. பி, 862-ஆம் ஆண்டில் அரிசிலாற்றங்கரையில் நடைபெற்ற போரில் பல்லவ மன்னனுகிய நிருபதுங்க வர்மனும் இலங்கை வேந்தனுகிய இரண்டாம் சேனனும் ஒருங்கு சேர்ந்து மாறவர்மன் பரச்சக்கர கோலாகலனைத்தோற்ருேடச் செய்தனர்[1]. இப்போர் நிகழ்ச்சியிலும் விசயாலய சோழன் கலந்து கொண்டனனுதல் வேண்டும். இவன், பல்லவன் நிருபதுங்க வர்மன் பக்கத்திற் சேர்ந்து போர் புரிந்திருத்தல்வேண்டும் என்பது திண்ணம். அரிசிற்கரைப் போரில் வெற்றி பெற்ற நிருபதுங்க வர்மனது கல்வெட்டுக்கள் கண்டியூர், கோவிலடி, லால்குடி முதலான ஊர்களில்[2] இது முதற்காணப்படுதலால், சோழ மண்டலத்தில் பாண்டியர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த நிலப்பகுதியை அப்பல்லவ மன்னன் கைப்பற்றிக்கொண்டான் என்பது நன்கு புலனுகின்றது. எனவே, அந்நாளில் சோழ மண்டலத்தில் ஒரு பகுதி விசயாலய சோழன் ஆட்சிக்கும் மற்ருெரு பகுதி பல்லவன் நிருபதுங்க வர்மன் ஆட்சிக்கும் உட்பட்டிருந்தனவாதல் வேண்டும்.

இஃது இங்ஙனமாக, பாண்டி நாட்டில் மாறவர்மன் பரச்சக்கர கோலாகலன் கி. பி. 862-ஆம் ஆண்டில் இறக்கவே; அவன் மகன் இரண்டாம் வரகுணவர்மன் அரசுகட்டில் ஏறினன்[3]. அவனுக்குத் தன் தந்தை இழந்த சோணுட்டுப் பகுதியைத் தான் திரும்பக் கைப்பற்றவேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. அவன் தன் கருத்தை நிறைவேற்றுவதற்குக் காலங் கருதிக் கொண்டிருந் தமையோடு தன் படை வலியைப் பெருக்கிக்கொண்டும் வந்தான். அக்காலத்தில் சோழ மண்டலத்துள் ஒரு பகுதியை ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த விசயாலய சோழன் முதுமை எய்தி வலி

---

1. S. I. I., Vol II, part 5, No. 98, postscript, pp. 154 and 515, Epi. Ind.. Vol. XVIII, No, 2.
2. S. I. I., Vol. V. No. 572; Ibid., Vol. VII., Nos. 521. & 526: Ibid., Vol. IV., No. 531.
3. பாண்டியர் வரலாறு — பக். 34.

குன்றியிருந்தான். அம்மண்டலத்தின் மற்றொரு பகுதியையும் தொண்டை நாட்டையும் ஒருங்கே அரசாண்டு கொண்டிருந்த பல்லவ வேந்தனாகிய நிருபதுங்க வர்மனும் இறக்கவே, அவன் புதல்வன் அபராஜிதவர்மன் முடிசூடி ஆட்சியைக் கைக்கொண்டான். இரண்டாம் வரகுண பாண்டியன், தன் கருத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு அதுவே தக்ககாலம் என்று கருதி, கி. பி. 880-ஆம் ஆண்டில் பெரும் படையைத் திரட்டிக்கொண்டு சோணாட்டிற் புகுந்தான். அந்நாட்டில் காவிரியாற்றிற்கு வடக்கேயுள்ள மண்ணி நாட்டு நகரங்களுள் ஒன்றாகிய இடவை[1] வரகுண பாண்டியனால்

---

1. இடவை என்ற ஊர் தற்காலத்தில் அப்பகுதியில் கணப்படவில்லை. எனவே, அது வேறு பெயரோடு இந்நாளில் வழங்கப்படுகிறதுபோலும். கும்பகோணத்திற்கு வடகிழக்கேயுள்ள திருவியலூர், வேப்பத்தூர், திரைலோக்கி, திருக்குடித்திட்டை. இடையார்நல்லூர், திருப்பனந்தாள் முதலான ஊர்கள் மண்ணிநாட்டில் உள்ளவை என்பது கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகிறது, (S. I. I., Vol. II, Introduction, p. 23.) ஆகவே, இடவையும் கும்பகோணம் தாலுகாவில் அவ்வூர்கட்கு அண்மையில்தான் இருந்திருத்தல் வேண்டும். சிலர், இடவை என்பது இடை மருது என்பதின் மரூஉ என்றும் ஆகவே அது திருவிடைமருதூராக இருத்தல் வேண்டும் என்றும் எழுதியுள்ளனர். (Journal of Sri Venkateswara Oriental Institute, Vol.IV. p, 168) அன்னோர் கொள்கை தவறாகும். அப்பரடிகள். தம்க்ஷேத்திரக்கோவைத் திருத்தாண்டகத்தில் 'இடைமருது ஈங்கோய் இராமேச்சுரம் இன்னம்பர் ஏர் இடவை' என்று கூறியிருத்தலால் இடை மருதும் இடவையும் வெவ்வேறு ஊர்களாதல் அறிக. அன்றியும்இடவை என்பது காவிரியாற்றிற்கு வடக்கே இராசேந்திர சிங்க வளநாட்டில் மண்ணி நாட்டிலுள்ள ஓர் ஊர் என்பதும் திருவிடைமருதூர் என்பது அவ்வாற்றிற்குச் தெற்கே உய்யக்கொண்டார் வளநாட்டில் திரைமூர் நாட்டிலுள்ள ஓர் ஊர் என்பதும் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றன, (S. I. I., Vol. II, p. 331. S. I. I., Vol. V, No. 706.) ஆகவே. இவ்விரண்டும் வெவ்வேறு ஊர்கள் என்பது கல்வெட்டுக்களாலும் உறுதியாதல் காண்க,

தாக்கப்பட்டது. அங்கு நிகழ்ந்த போர் நிகழ்ச்சிகளை விளக்கமாக அறிதற்கியலவில்லை. விசயாலயன் புதல்வனாகிய முதல் ஆதித்த சோழன் அந்நாட்களில் இளவரசனாக இருந்தமையின் அவன் வரகுண பாண்டியனை எதிர்த்து இடவையில் போர் புரிந்திருத்தல் கூடும். அவன் பிறவேந்தர் உதவியின்றித் தனியே பாண்டிப் பெரும் படையை எதிர்த்துப் போர் புரிந்து வெற்றி பெறுவதும் எளிதன்று. எனவே, வரகுண பாண்டியன் படையெழுச்சியினால் சோணாடு பல இன்னல்களுக்கு உட்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். சோழ மண்டலத்தின் மற்றொரு பகுதி அபராஜித வர்மன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டுளது. அந்நிலையில், முதல் ஆதித்த சோழனுக்கு உதவி புரிந்து வரகுண பாண்டியன் சோழ நாட்டில் ஒரு சிறு பகுதியையும் கவர்ந்துகொள்ளாதவாறு பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது அப்பல்லவ வேந்தனது இன்றியமையாக் கடமையாயிற்று. ஆகவே, அபராஜித வர்மனும் பாண்டி மன்னனை எதிர்ப்பதற்குப் பெரும் படையுடன் புறப்பட்டான். கங்க[1] நாட்டரசனாகிய முதலாம் பிருதிவிபதியும் தன் நண்பனாகிய அபராஜித வர்மனுக்கு உதவி புரியும் பொருட்டுப் படை திரட்டிக் கொண்டு சோழ நாட்டிற்கு விரைந்து வந்தான். எனவே, சோழன், பல்லவன், கங்கன் ஆகிய மூவேந்தரும் ஒருங்கு சேர்ந்து பாண்டி வேந்தனை எதிர்த்தனர். கும்பகோணத்திற்கு வடமேற்கே ஐந்து மைல் தூரத்தில் மண்ணியாற்றின் வடகரையிலுள்ள திரும்புறம்பயத்தில்[2] பெரும் போர் நடைபெற்றது. போர்க்களத்தில் இருமருங்கிலும் பல்லாயிரம் வீரர்கள் உயிர் துறந்தனர். பல்லவ மன்னனுக்கு உதவி புரிய வந்த கங்க அரசனாகிய முதலாம் பிருதிவிபதியும் பெரு வீரத்துடன் போர் புரிந்து அபராஜிதவர்மன் வாகை சூடி மகிழும்படி செய்தான்.

---

1. கங்கநாடு என்பது மைசூர் இராச்சியத்தின் தென் பகுதியும் சேலம் ஜில்லாவின் வட பகுதியும் அடங்கிய நாடாகும், அதனை ஆட்சி புரிந்தவர் கங்கர் மரபினராவர்.

2. Udayendiram Plates of Prithivipati II, Verse 18.
(S. I. I., Vol II, No. 76.)

அத்தகைய பெருவீரன் போர்க்களத்தில் இறுதியில் கொல்லப் பட்டான்[1]. எனினும், வரகுண பாண்டியன் தோல்வியுற்றுச் சோழ நாட்டை விட்டு ஓடும் நிலையை எய்தினன். அபராஜித வர்மனும் ஆதித்தனும் வெற்றி பெற்றனர். இந்நிகழ்ச்சியில் மகிழ்ச்சியுற்ற அபராஜிதவர்மன், தன்னுட்சிக்குட்பட்டிருந்த சோழ நாட்டுப் பகுதி யையும் ஆதித்தனுக்கு வழங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்று கருதற்கு இடம் உளது. இத்திருப்புறம்பயப் பெரும் போரில் அபராஜித வர்மன் வெற்றி பெற்றனனாயினும் அவனது படைப்பெருக்கம் இப் போர் நிகழ்ச்சியினால் ஒருவாறு குன்றிவிட்டது எனலாம். அந்நிலையில் அவன் தொண்டை மண்டலத்தையும் சோணாட்டுப் பகுதியையும் ஒருங்கே ஆளுதல் எங்ஙனம் கூடும்? ஆதலால், அவன் தன் ஆளுக்கைக்குட்பட்டிருந்த சோணாட்டுப் பகுதியை ஆதித்த சோழ னுக்கு அளித்து விட்டுத் தொண்டைமண்டலத்தையும் திருமுனைப் பாடி நாட்டையும் தன்பால் வைத்துக்கொண்டனன். சோழ மண்ட லத்தில் அபராஜிதவர்மன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்கள் யாண்டும் காணப்படாமைக்குக் காரணம் அதுவேயாம். ஆகவே, திருப்புறம் பயம் பெரும் போரின் பயனாக, பாண்டியர் முதற்பேரரசின் வலிமை யும் பல்லவர் வலிமையும் குறைந்துபோயின; சோழர் முடிமன்ன ராகிச் சோழ மண்டலம் முழுமையும் தம் ஆணை செல்லுமாறு ஆட்சி புரியும் பேறு பெற்றனர். எனவே, பல்லவர் ஆட்சியும் பாண்டியர் ஆட்சியும் சோணாட்டில் சிறிதுமின்றி ஒழிதற்கும் சோழரது ஆட்சி மீண்டும் நிலை பெறுதற்கும் ஏதுவாயிருந்த இத்திருப்புறம்பயப் பெரும் போர் தமிழக வரலாற்றில் முதன்மையான இடம் பெறுதற் குரிய ஒரு பெரிய நிகழ்ச்சியாகும். இப்பெரும் போருக்குப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் இளமையில் வென்ற தலையாலங்கானப் போரையும் ஆங்கிலேயர் வென்ற பிளாசிப் போரையும் ஒப்பாகக் கூறலாம். இப்போரில் இறந்த கங்க மன்னனாகிய முதற் பிருதிவி பதியின் நடுகற்கோயில் ஒன்றும் உதிரப்பட்டி என்ற பெயருடைய நிலப்பகுதியும் இக்காலத்தும் திருப்புறம்பயத்தில் உள்ளன. அன்றி யும், கச்சியாண்டவன் கோயில் என்ற நடுகற் கோயிலும் போர்

1. S. I. I., Vol. II, page 387.

நிகழ்ந்த இடம் என்று கருதப்படும் பறந்தலை யொன்றும் அவ்வூரில் இன்றும் காணப்படுகின்றன. கச்சியாண்டவன் கோயில் என்பது அங்குப் போரில் இறந்த ஒரு பல்லவ மன்னனது நடுகல் நிற்கும் இடமாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் அங்கு இறந்த பல்லவ அரசன் யாவன் என்பது இப்போது புலப்படவில்லை. எனினும், இவை எல்லாம் இக்காலத்தினர்க்கு அங்கு நிகழ்ந்த பெரும் போரை அறிவிக்கும் அடையாளங்களாக நிற்றல் அறியத் தக்கதாம். இதுகாறும் கூறியவாற்றால் திருப்புறம்பயத்தில் நடைபெற்ற பெரும் போரின் பயனாகச் சோழர் பேரரசு கி. பி. 880-ஆம் ஆண்டில் தோன்றிற்று என்பது நன்கு தெளியப்படும்.

இனி, விசயாலய சோழன் இப்போர் நிகழ்ந்தபோது உயிர் வாழ்ந்திருந்தனன் என்பது ஒருதலை. ஆனால், இதில் இவன் கலந்து கொள்ள வில்லை. அதற்குக் காரணம் இவனது முதுமை நிலையே எனலாம். இவன் புதல்வன் முதல் ஆதித்தன் இப்போரில் கலந்து கொண்டு பாண்டியனுடன் பொருத செய்தி முன்னர் விளக்கப் பட்டது. இவன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்கள் மிகுதியாகக் கிடைக்காமையின் இவனைப் பற்றிய பிற செய்திகள் தெரியவில்லை.

புதுக்கோட்டை இராச்சியத்தில் நார்த்தாமலை என்ற ஊருக்குத் தென்மேற்கேயுள்ள ஒரு குன்றின்மேல் விசயாலய சோழேச்சுரம் என்ற கற்றளி ஒன்றுளது.[1] அது விசயாலய சோழன் எடுப்பித்த கோயிலாக இருத்தல் வேண்டும். சோழ நாட்டில் விசயாலய சோழ சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற ஊர் ஒன்று இவ்வேந்தன் பெயரால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது என்பது தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் காணப் படும் ஒரு கல்வெட்டால் புலனாகின்றது[2]. அன்றியும், சோழிய வளாகம் என்ற ஊர் விசயாலயநல்லூர் என்ற பெயருடன் முற்காலத்தில் நிலவியது என்று அவ்வூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு

1. Inscriptions of the Pudukkottai State, No. 282.
2. S. I. I., Vol. II, No. 69.

உணர்த்துகின்றது[1]. இவையெல்லாம் சோழ நாட்டிலும் பிற நாட்டிலும் இவ்வேந்தனது ஆட்சி பரவியிருந்த இடங்களை நன்குணர்த்துவனவாகும்.

தன் வாணாள் முழுமையும் போர் புரிந்து சோழர் பேரரசிற்கு அடிகோலிய விசயாலய சோழன் கி. பி. 881-ஆம் ஆண்டில் விண்ணுலகடைந்தான். இவன் பட்டத்தரசியைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. இவனுக்கு ஆதித்த சோழன் என்ற புதல்வன் ஒருவன் உண்டு என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. இவன் தான் இறப்பதற்குப் பத்து ஆண்டுகட்கு முன்னரே கி. பி. 871 ல் தன் புதல்வனுக்கு இளவரசுப் பட்டங்கட்டி அரசியலில் ஈடும்படும்படி செய்திருந்தான் என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது[2].

---

1. Ins. 122 of 1931-32.
2. Ep. nd.. Vol. XXVI, page 233,

நான்காம் அதிகாரம்

முதல் ஆதித்த சோழன் கி. பி. 871—907

இவன், தன் தந்தை விசயாலய சோழன் கி. பி. 881ல் இறந்தவுடன் சோழநாட்டில் முடிசூடி அதன் ஆட்சியை ஏற்றுக்கொண்டனன். இவன் தந்தை பரகேசரியாதலின், இவன் இராசகேசரி என்ற பட்டம் புனைந்துகொண்டு அரசாண்டான். இவனுக்குக் கோதண்டராமன் என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு என்பது கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டால் புலனாகின்றது.[1]

இவன், பல்லவ மன்னனாகிய அபராஜிதவர்மனைவென்று தொண்டைமண்டலத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான் என்று திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன[2]. அதற்கேற்ப இவனது ஆட்சியின் இருபத்துமூன்றும் ஆண்டு முதல் தான் இவன் கல்வெட்டுக்கள் தொண்டைமண்டலத்தில் காணப்படுகின்றன[3]. அவற்றுள், திருக்கழுக்குன்றத்துக் கல்வெட்டு, ஈண்டுக் குறிப்பிடத் தக்கதொன்று[4]. அது, பல்லவ அரசர்களான கந்தசிஷ்யனும் வாதாபிகொண்ட நரசிம்மவர்மனும் திருக்கழுக்குன்றத்துச் சிவபெருமானுக்கு அளித்திருந்த இறையிலி நிலத்தை ஆதித்தன் தொண்டைமண்டலத்தைக் கைப்பற்றிய பிறகு தன் ஆட்சியின் இருபத்தேழாம் ஆண்டில் உறுதிப்படுத்திய செய்தியை உணர்த்துகின்றது. இவ்வாறு இவ்வேந்தன் செய்தமைக்குக் காரணம் தொண்டைமண்டல

---

1. Travancore Archaeological Series Vol. III, No. 34, Verse 55.
2. S. I. I., Vol. III, No. 205, Verse 49.
3. S. I. I., Vol. III, Nos, 1 and 93; Ibid., Vol. V, No. 1368; Ibid., Vol. VI, No. 360.
4. Ep. Ind., Vol. III, No. 38 A

ஆட்சியில் ஏற்பட்ட மாறுதலேயாம். செங்கற்பட்டு ஜில்லா திருமால்புரத்தில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று, ஆதித்த சோழன் திருமாற்பேற்றிறைவனுக்குத் தன் ஆட்சியின் இருபத்தொன்ரும் ஆண்டில் தேவதானமாக நிலம் அளித்தனன் என்றும் அஃது இவன் மகன் முதற்பராந்தக சோழனது ஆட்சியின் நான்காம் ஆண்டில் இறையிலியாக அரசாங்க வரிப்புத்தகக் கணக்கில் எழுதப்பட்டதென்றும் கூறுகின்றது[1]. ஆகவே, ஆதித்தன், தன் ஆட்சியின் இருபத்தொன்ரும் ஆண்டிற்கு முன்னரே அபராஜிதவர்மனை வென்று தொண்டைமண்டலத்தைக் கைப்பற்றி யிருத்தல் வேண்டும். அபராஜிதவர்மன் கல்வெட்டுக்களும் அவனது ஆட்சியின் பதினெட்டாம் ஆண்டிற்குப் பிறகு தொண்டைமண்டலத்தில் யாண்டும் காணப்படவில்லை[2]. இதனைக் கூர்ந்து ஆராயுமிடத்து, கி. பி. 891-ஆம் ஆண்டிலாதல் அதற்கடுத்த ஆண்டிலாதல் ஆதித்தன் அபராஜிதவர்மனை வென்று தொண்டைமண்டலத்தைக் கைப்பற்றித் தன் ஆட்சிக்கு உட்படுத்தியிருத்தல்வேண்டும் என்பது நன்கு வெளியாகின்றது. யானைமேலிருந்துகொண்டு போர் புரிந்த அபராஜிதவர்மன் மீது ஆதித்தன் பாய்ந்து அவனைக் கொன்ருன் என்று கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது[3]. தொண்டைமண்ட

---

1. 'இப்புரவும் இரவும் பொன்னுந் தேவர்க்கு இறுப்பதாக இக்கோட்டத்துப் புரிசை நாட்டுப் பிரமதேயம் புதுப்பாக்கத்துச் சபையார்க்குத் தேவதான பிரமதேசமாகத் தொண்டைமானுற்றூர்த்துஞ்சின உடையார்க்கு இருபத்தொன்ருவது கொடுத்து இருபத்திரண்டாவது பிடாகை நடந்து சாசனம் செய்து கொடுத்து வரியிடாதே கிடந்த இவ்வூரை மதுரையும் ஈழமுங்கொண்ட கோப்பரகேசரிவர்மருக்கு யாண்டு நாலாவது தேவதான பிரமதேயமாக வரியிலிட்ட இதனுல் புரவும் இரவும் பொன்னும் புதுப்பாக்கத்துச் சபையாரே தேவர்க்கு இறுத்துவரா நின்ருர்கள்.'—(S. I. I., Vol. III. No. 142.)

2. The Pallavas by G. J. Dubreuil, p. 82.

3. Travancore Archaeological Series, Vol. III, No. 34. Verse 55.

லத்தை ஆதித்தன் கைப்பற்றிய பின்னர், அபராஜிதவர்மனைப் பற்றிய செய்திகளே கிடைக்கவில்லை. ஆதலின், அக்கல்வெட்டுச் செய்தி ஒருகால் உண்மையாயிருப்பினும் இருக்கலாம்.

இந்நாளில் தில்லைத்தானம் என்று வழங்கும் திருநெய்த் தானத்திலுள்ள இவன் கல்வெட்டொன்று, இவனைத் தொண்டை நாடு பரவின சோழன் இராசகேசரிவர்மன் என்று குறிப்பிடுவதும்[1] இவன் தொண்டை மண்டலத்தை வென்று தன்னடிப்படுத்திய தையே உணர்த்துவதாகும்.

அன்றியும், பல்யானைக் கோக்கண்டனை ஆதித்த சோழனும் சேரமான் தாணுரவியும் அந்நாளில் உற்ற நண்பர்களாக இருந்தனர் என்பதும் இருவரும் சேர்ந்து விக்கியண்ணன் என்ற தலைவன் ஒருவனுக்கு அவன் புரிந்த அருந்தொண்டைப் பாராட்டிச், 'செம்பியன் தமிழவேள்' என்ற பட்டமும் தவிசும் சாமரையும் சிவிகையும் திமிலையும் கோயிலும் இறையிலி நிலமும் எக்காளமும் களிற்று நிரையும் வழங்கினார்கள் என்பதும் அத் திருநெய்த்தானக் கல்வெட்டால் வெளியாகின்றன. சோழ மன்னனும் சேர மன்னனும் ஒருங்கு சேர்ந்து பட்டம் வழங்கிப் பாராட்டுமாறு விக்கியண்ணன் புரிந்த அரிய தொண்டு யாது என் பதை அக் கல்வெட்டு அறிவிக்கவில்லை. எனினும், அவனுக்கு வழங்கப்பெற்ற பட்டம் 'செம்பியன் தமிழவேள்' என்று சொல்லப் படுதலால் அவன் ஆதித்தனுக்கு உதவி புரிந்தமை பற்றி அப் பட்டம் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனமாயின், ஆதித்தன் போர்புரிந்து தொண்டைமண்டலத்தையாதல் கொங்குமண் டலத்தையாதல் கைப்பற்றிய காலத்தில் விக்கியண்ணன் என்ற தலைவன் படையுடன் வந்து இவனுக்குச் சிறந்த உதவி புரிந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம்.

இனி, ஆதித்தன் கொங்கு மண்டலத்தின் மீது படை யெடுத்துச் சென்று அதனைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான் என்று

1. S. I. I., Vol. III No. 89.

'கொங்கு தேச இராசாக்கள்' என்ற வரலாற்று நூல் கூறுகின்றது[1]. அந்நூல் கூறுவது 'சோழ வம்சத்திலே விசயாடராயன் மகன் ஆதித்தவர்மராயன் சோழதேசம் தஞ்சாவூரிலே பட்டங் கட்டிக்கொண்டு கொங்க தேசத்துக்கு வந்து ராசா வேடர்களைச் செயம் பண்ணித் தலைக்காடு என்ற பட்டணங் கட்டிக்கொண்டு இந்த இராச்சியங்களிலேயே அநேக அக்கிரகாரம் சர்வமானியமாய்த் தருமம் பண்ணி அந்த அரசை ஆண்டனன்' — என்பதாம். ஆதித்தனது கல்வெட்டுக்கள் கொங்கு நாட்டில் காணப்படாவிட்டாலும் இவன் மகன் முதற் பராந்தக சோழனுடைய கல்வெட்டுக்கள் அவனது ஆட்சியின் தொடக்கத்திலேயே அந்நாட்டில் உள்ளன[2]. ஆனால், பராந்தக சோழன் கொங்கு நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்று அதனைக் கைப்பற்றிக்கொண்டமைக்குச் சான்றுகள் இதுகாறும் கிடைக்கவில்லை. எனவே, அந்நாட்டிலுள்ள அவன் கல்வெட்டுக்கள் அவனது ஆட்சியின் தொடக்கத்திற்கு முன்னரே அந்நாடு சோழர்களால் கைப்பற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. ஆகவே, ஆதித்தன் கொங்குநாட்டை வென்று கைப்பற்றிக்கொண்டான் என்று கொங்கு தேச ராசாக்கள் சரிதம் கூறுவது உண்மையாதல் காண்க. அன்றியும், சைவசமய குரவர் மூவரும் பாடியருளிய தேவாரப் பதிகங்களைத் திருமுறைகளாகத் தொகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பி என்பவர், தாம் இயற்றிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் 'சிங்கத்துருவனைச் செற்றவன் சிற்றம் பலமுகடு—கொங்கிற் கனகம் அணிந்த ஆதித்தன்[3]' என்று கூறியிருப்பது, ஆதித்த சோழன் கொங்கு மண்டலத்தை வென்று அங்கிருந்து பொன் கொணர்ந்து

---

1. செந்தமிழ்த் தொகுதி 16, பக். 394.
இந்நூல் வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படக்கூடிய ஓர் அரிய நூலாகும். இஃது ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன் பதிப்பிக்கப்படவேண்டும்.
2. The Colas, Vol. I page 138.
3. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, பாடல் 65.

தில்லைச் சிற்றம்பலமுகட்டை அப்பொன்னுல் வேய்ந்த செய்தியை உறுதிப்படுத்துகின்றது. எனவே, கொங்குதேச ராசாக்கள் சரிதம் கூறும் ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சி நம்பியாண்டார் நம்பியின் வாக்கினுல் வலியுறுதல் அறியத்தக்கது.

இனி, முதற்பிருதிவிபதியின் பெயரனும் மாற மரையன் புதல்வனுமாகிய இரண்டாம் பிருதிவிபதி என்பான் ஆதித்தன் ஆட்சியின் இருபத்துநான்காம் ஆண்டில் தொண்டை நாட்டி லுள்ள தக்கோலமென்னும் திருவூறற் கோயிலுக்கு ஒரு வெள்ளிக் கெண்டி அளித்தான் என்று அவ்வூரில் காணப்படும் கல்வெட் டொன்று கூறுகின்றது.[1] ஆகவே, ஆதித்த சோழனும் கங்க நாட்டு வேந்தனும் அந்நாட்களில் நண்பர்களாக இருந்தனர் என்பது இனிது புலப்படுகின்றது.

எனவே, கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டின் இறுதியில், சேரன் சோழன் கங்கன் ஆகிய மூவேந்தரும் உற்ற நண்பர் களாயிருந்தனர் என்பது இதுகாறும் கூறியவாற்ருல் நன்கு விளங்குதல் காண்க.

இனி, இவ்வாதித்த சோழன் காவிரியாற்றின் இருமருங்கும் பல சிவாலயங்களைக் கற்றளிகளாக எடுப்பித்தான் என்று அன் பிற் செப்பேடுகள் புகழ்ந்து கூறுகின்றன[2]. இவன் தன் ஆட்சிக் காலத்தில் போர் நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் ஒருவாறு முடிவெய்திய பின்னர், சமயத்தொண்டு புரிவதற்குத் தொடங்கியிருத்தல் வேண்டும். சோழர்க்கு முன்னர் அரசாண்ட பல்லவ அரசர் காலங்களில் சில கோயில்களே கற்றளிகளாக அமைக்கப் பெற்றன; பல, செங்கற்கோயில்களாகவே இருந்தன. அவற் றைக் கற்றளிகளாக அமைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் இத் தகைய பெருவேந்தன் உள்ளத்தில் உதிப்பது இயல்பேயாம். இவன் எடுப்பித்த கற்றளிகளுள் திருப்புறம்பயத்திலுள்ள கோயிலையே முதன்மை வாய்ந்ததாகக்கொள்வது மிகப் பொருந்

1. Ep. Ind., Vol. XIX, No. 12; S. I. I., Vol. V, No. 1368
2. Ep. Ind., Vol. XV, No. 5.

னும். கி. பி. 880 ஆம் ஆண்டில் திருபுறப்பயத்தில் நடை பெற்ற பெரும் போரின் பயனுக ஆதித்தனுக்குச் சோழ மண் டலம் முழுமையும் ஆட்சி புரியும் பேறு கிடைத்தது என்பது முன்னர் விளக்கப் பெற்றது. அதனுல் பெருமகிழ்ச்சியுற்ற இவ்வேந்தன் திருப்புறம்பயத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் பால் எல்லையற்ற அன்புடையவனுய் அப்பெருமானது திருக் கோயிலை அரிய சிற்பத்திறங்கள் அமைந்த பெருங் கற்றளியாக எடுப்பித்து அதற்கு ஆதித்தேச்சுரம் என்ற பெயரும் வழங்கி ஞன். முற்காலத்தில் அக்கோயில் ஆதித்தேச்சுரம் என்றே வழங்கப்பெற்று வந்தது என்பது அதிற் காணப்படும் கல் வெட்டுக்களால் புலனுகின்றது[1]. திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அண் மையிலுள்ள திரு எறும்பியூர்க்கோயில் இவ்வேந்தன் ஆட்சிக் காலத்தில் கற்றளியாக அமைக்கப்பெற்றது என்பது அவ்வூர்க் கல்வெட்டுக்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. இவன், சைவசமயத் தில் பெரிதும் ஈடுபாடுடையவனுக ஒழுகிவந்தமையின் வேறு சிவன் கோயில்களும் எடுப்பித்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். இவன் கொங்குநாட்டிலிருந்து பொன் கொண்டு வந்து தில்லைச் சிற்றம்பலத்தின் முகட்டைப் பொன்வேய்ந்த செய்தி முன் கூறப்பட்டது. சைவத்திருமுறைகளுள் முதல் ஏழும் தொகுத்த நம்பி யாண்டார் நம்பி என்ற பெரியார், இவனது ஆட்சியின் இறுதிக் காலத்தில் வாழ்ந்தவர் என்பது அவர் பாடிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியினுல்[2] நன்கு விளங்கும்.

---

1. S. I. I., Vol. VI, No. 30.

2. (a) 'சிங்கத் துருவனைச் செற்றவன் சிற்றம் பலமுகடு
கொங்கிற் கனக மணிந்த ஆதித்தன் குலமுதலோன்'
திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி—பா. 65.

(b) 'செம்பொன் அணிந்துசிற் றம்பலத் தைச்சிவ லோக மெய்தி
நம்பன் கழற்கீழ் இருந்தோன் குலமுதல்என்பர்'
(ஷை, பா. 82.)

(c) 'புலமன் னியமன்னைச் சிங்கள நாடு பொடிபடுத்த
குலமன் னியபுகழ்க் கோகன நாதன் குலமுதலோன்'
(ஷை, பா. 50)

இனி, தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் ஐயன்பேட்டைக் கண்மை யிலுள்ள இராசகிரி என்ற ஊர், இவ்வேந்தன் பெயரால் இராச கேசரிச் சதுர்வேதிமங்கலம் என்று அக்காலத்தில் வழங்கப் பெற்று வந்தது என்பது கோயில் தேவராயன்பேட்டையிற் காணப் படும் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது.

ஆதித்த சோழனுக்கு இருமனைவியர் இருந்தனர். அன்னோர் இளங்கோப்பிச்சி, திரிபுவனமாதேவியாகிய வயிரியக்கன் என்போர். அவர்களுள் இளங்கோப்பிச்சி என்பாள், கி. பி. 897ல் திருமழபாடியில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானுக்கு ஒரு நுந்தாவிளக்கு வைத்துத் திருவிளக்குப்புறமாகப் பத்துக் கழஞ்சு பொன்னும் அளித்துள்ளனள். இச்செய்தியையுணர்த்தும் அக்கல்வெட்டினால் இவள் வல்லவரையன் மகள் என்பதும் ஆதித்தனுடைய முதல்மனைவி என்பதும் நன்கு வெளியாகின்றன[2]. ஆகவே, இவள் இவ்வேந்தனுக்குப் பட்டத்தரசியாயிருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தெள்ளிது. மற்றொரு மனைவியாகிய திரிபுவன மாதேவி என்பாள், திருப்பூந்துருத்தி, திருச்சோற்றுத்துறை என்ற ஊர்களிலுள்ள சிவன்கோயில்களில் நுந்தா விளக்குகள் வைத்து அவற்றிற்கு நிவந்தமாகப் பொன்னும் கொடுத்துள்ளனள்[3]. இவள் பல்லவர் குடியில் தோன்றியவள் என்பது திருப்பழனத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் புலனாகின்றது[3a].

இதில் ஆதித்த சோழன் சிங்கள நாட்டோடு போர் நிகழ்த்திய செய்தியை நம்பியாண்டார் நம்பி குறிப்பிட்டுள்ளனர், ஆனால், அதனை விளக்கக்கூடிய வேறு ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை.

1. Ins. Nos. 236 & 274; M. E R. for 1924 part II, para 8.

2. Ep. Ind., Vol. XXVI, pp. 233 & 234.

3. Ins. Nos. 100 & 180 of 1931.

3a Ins. No. 161 of 1928; M. E. R. for 1928, part II, para 2.

இவ்வேந்தர் பெருமானுக்குப் பராந்தகன், கன்னரதேவன்[1] என்ற இரு புதல்வர் உண்டு. அவர்களுள் பராந்தகனே இவனுக்குப் பிறகு பட்டம் பெற்றவன். ஆதித்தனுடைய இரு மனைவியருள் அப்பராந்தகன் யாருடைய புதல்வன் என்பது புலப் பட்வில்லை, கிருஷ்ண தேவன் என்பது கன்னடமொழியில் கன்னரதேவன் என்று வழங்கும். எனவே, கி. பி. 878 முதல் கி. பி. 913 வரையில் குந்தள நாட்டில் அரசாண்ட இராஷ்டிரகூட மன்னனாகிய இரண்டாம் கிருஷ்ணதேவன் மகளும் ஆதித்தனுடைய பட்டத்தரசியுமாகிய இளங்கோப்பிச்சியின் மகனே அக்கன்னர தேவன் என்பது நன்கு துணியப்படும்[2]. ஆகவே, அவனுக்குத் தாய்ப்பாட்டன் பெயர் இடப்பட்டிருத்தல் அறியத்தக்கது. ஆதித்தனுக்குப் பிறகு பட்டத்தரசியின் புதல்வனாகிய கன்னரதேவன் பட்டம் பெறுமைக்குக் காரணம் தெரியவில்லை. ஒருகால், அவன் தன் தந்தையின் ஆட்சிக்காலத்திலேயே இறந்திருத்தல் வேண்டும்; அவ்வாறு இறந்திலனாயின் பராந்தகனுக்குத் தம்பியாயிருந்திருத்தல் வேண்டும். அதுபற்றியே, ஆதித்தன் வயதில் மூத்தவனும் பேராற்றல் படைத்தவனுமாகிய பராந்தகனுக்குச் சோணாட்டு ஆட்சியை அளித்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். கன்னர தேவனுக்குப் பூதிமாதேவ அடிகள் என்ற மனைவி யொருத்தி இருந்தனள் என்பது அந்துவநல்லூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் புலப்படுகின்றது[3]. அவள் கொடும்பாளூரிலிருந்த குறுநில மன்னன் ஒருவனுடைய மகள் ஆவாள்.

சித்தூர் ஜில்லாவில் திருக்காளத்திக்கு அண்மையிலுள்ள தொண்டைமான் பேராற்றூரில் கி. பி. 907ஆம் ஆண்டில் ஆதித் தன் இறந்தனன் என்று தெரிகிறது[4]. அவ்வூர் இக்காலத்தில்

---

1. S. I. I., Vol. V, No. 595, 'சோழ பெருமானடிகள் மகனார் ஆதித்தன் கன்னரதேவன்'
2. Ep. Ind., Vol. XXVI, pp. 233 and 234.
3. S. I. I., Vol. VIII, No. 665.
4. S. I. I., Vol. III, No. 142. 'தொண்டைமானாற்றூர்த் துஞ்சின உடையார்க்கு யாண்டு இருபத்தொன்றாவது'.

தொண்டைமாநாடு என்று வழங்கப்படுகிறது. அங்கு, இவன் புதல்வனாகிய முதற்பராந்தக சோழன் தன் தந்தையை நினைவு கூர்தற் பொருட்டுப் பள்ளிப்படையாக[1] ஒரு கோயில் எடுப்பித்தான். அக்கோயிலுக்கு ஆதித்தேசுவரம், கோதண்ட ராமேசுவரம் என்னும் பெயர்கள் அந்நாளில் வழங்கி வந்தன என்பது அதிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் அறியப்படுகிறது[2]. ஆதித்தனுக்குக் கோதண்டராமன் என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு என்று கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டு உணர்த்துவது ஈண்டு அறியத்தக்கது[3]. தன் தந்தையின் பள்ளிப்படையாகிய கோதண்டராமேசுவரத்தில் புரட்டாசித் திங்களில் ஏழு நாட்கள் திருவிழா நடத்துவதற்கும் மாவிரதிகளுள்ளிட்ட அறுசமயத் தவசிகள் இருநூற்றுவர், அந்தணர் முந்நூற்றுவர், அன்பரான பல சமய ஐந்நூற்றுவர் ஆகிய ஆயிரவர்க்கும் அவ்விழா நாட்களில் நாள்தோறும் உணவளிப்பதற்கும் முதற்பொருளாக நூற்றைந்து கழஞ்சு பொன் பராந்தக சோழனால் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது[4].

---

1. அரசனது சமாதிக்கோயில் பள்ளிப்படை என்று அக்காலத்தில் வழங்கப்பட்டுளது.
2. S. I. I., Vol. VIII, No. 529.
3. Travancore Archaeological Series, Vol. III, No. 34.
4. S. I. I., Vol. VIII, pp. 268 and 269.

ஐந்தாம் அதிகாரம்

முதற் பராந்தக சோழன் கி. பி 907 – 953.

ஆதித்த சோழன் கி. பி. 907ல் இறந்தவுடன் அவன் புதல்வனாகிய முதற் பராந்தக சோழன் தஞ்சை மாநகரில் சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாக முடிசூட்டப் பெற்றான். சோழ மன்னர்கள் மாறி மாறிப் புனைந்துகொண்ட இரு பட்டங்களுள் இவ்வேந்தன் பரகேசரி என்ற பட்டமுடையவன் ஆவன்.

கி. பி. 907ல் இவன் சோழ இராச்சியத்தின் ஆட்சியை ஏற்றுக்கொண்ட காலத்தில் வடக்கேயுள்ள திருக்காளத்தி வரையில் தொண்டை மண்டலம் இவன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. அன்றியும், கொங்கு மண்டலமும் இவன் ஆளுகைக் குட்பட்டிருந்தது என்பது அங்குக் காணப்படும் இவன் கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது.[1] எனவே, தன் தந்தையால் இத்தகைய உயர்நிலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டுத் தனக்கு உரிமையிற் கிடைத்த சோழ இராச்சியத்தை எடுப்பும் இணையுமற்ற சீரிய நிலைக்குக் கொணர வேண்டும் என்பது இவனது பெரு விருப்பம். அதனை நிறைவேற்றுவதற்கேற்றவாறு இவன் பெரிய வீரனாகவும் இருந்தான். அன்றியும், இவனது ஆட்சி நாற்பத்தாறு ஆண்டுகள் நடைபெற்றமை அதற்குற்ற துணையாகவும் அமைந்தது.[2] இவனது நீடிய ஆட்சியில் எத்துணையோ பல நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். எனினும், இவன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்களின் துணைகொண்டு அறியக்கிடப்பன மிகச் சிலவேயாம். இவனது ஆட்சியின் மூன்றாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கள்[3] இவனை 'மதுரைகொண்ட கோப்பரகேசரி வர்மன்' என்று கூறுகின்ற

1. Mysore Gazetter, Vol. II, part II, page 917.
2. S. I. I Vol. V, No. 570.
3. Ins. 11 of 1931; Ins. 157 of 1928.

மையின் கி. பி. 910ஆம் ஆண்டில் இவன் பாண்டி நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்று மதுரையைக் கைப்பற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலே. அந்நாளில் பாண்டி நாட்டில் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்தவன் மூன்றும் இராச சிம்ம பாண்டியன் என்போன்[1]. பராந்தகன் நிகழ்த்திய போரில் அவன் தோல்வியுற்று இலங்கை வேந்தனுகிய ஐந்தாம் காசிபனேத் தனக்குத் துணைப்படை யுதவுமாறு வேண்டிக்கொண்டான். இலங்கை வேந்தனும் இராச சிம்மன் வேண்டுகோட்கிணங்கி, சக்க சேனுபதியின் தலைமையில் பெரும் படையொன்றைப் பாண்டி நாட்டிற்கனுப்பினுன்[2]. அப் படைப் பெருக்கைக் கண்ட பாண்டி வேந்தன் களிகூர்ந்து, அதன் துணைகொண்டு நாவலந்தீவு முழுமையும் தன் ஆளுகைக்குள் கொண்டுவர முடியும் என்று கூறினுன்.[3] பின்னர், பாண்டிப் படையையும் ஈழப் படையையும் ஒருங்கு சேர்த்துக்கொண்டு இராசசிம்ம பாண்டியன் பராந்தகனேடு போர்புரியப் புறப்பட்டான். வெள்ளூர்[4] என்ற இடத்தில் இரு வேந்தர்க்கும் பெரும் போர் நடைபெற்றது. அப்போரில், பராந்தகன் அளவற்ற வீரர்களேயும் யானேகளேயும் குதிரைகளேயும் கொன்று குவித்து மீண்டும் மதுரைமாநகரைக் கைப்பற்றினுன். பாண்டிப் படையும் இலங்கையிலிருந்து வந்த துணைப்படையும் புறங்காட்டி ஓடின.[5] இராச சிம்ம பாண்டியன் இம்முறையும் தோல்வி யெய்தினுன். இச் செய்திகளுள் சிலவற்றை இரண்டாம் பிருதிவிபதியின் உதயேந்திரச் செப்பேடுகளிலும் இலங்கைச்

---

1. S, I I., Vol. II, No. 76 (Udayendram Plates, Verse II)
2. The Colas, Vol I, p. 144.
3. Ibid, p. 144 (மகாவம்சக்குறிப்பு)
4. S. I. I., Vol. III, No. 99 ; Ins. 231 of 1926.
5. பராந்தக சோழனது ஆட்சியின் 16-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு. இவனே. மதுரையும் ஈழமுங்கொண்ட கோப்பரகேசரி வர்மன்' என்றுகுறிப்பிடுகின்றது, இவன், வெள்ளூர்ப் போரில் ஈழ நாட்டுப் படையையும் வென்று புறங்காட்டியோடச் செய்தமைபற்றி அவ்வாறு குறிப்பிட நேர்ந்தது போலும்,

சரிதமாகிய மகாவம்சத்திலும் காணலாம். இலங்கைப் படைத் தலைவனாகிய சக்கசேனாபதி என்பான் மறுமுறையும் பராந்தக சோழனோடு போர்புரிய முயன்றபோது அவன் ஒருவகை நோயினால் இறந்துபோனான் என்றும் அதனையறிந்த இலங்கை வேந்தன் எஞ்சியிருந்த ஈழப்படையைத் தன் நாட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டான் என்றும் மகாவம்சம் கூறுகின்றது[1]. ஆனால், இதுகாறும் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுக்களில் இச் செய்தி காணப்படவில்லை.

இப்போரில் பராந்தக சோழனோடு சேர்ந்துகொண்டு பாண்டியனை எதிர்த்துப் போர் புரிந்தோர் கொடும்பாளூர்க் குறுநில மன்னனும் கீழைப் பழுவூரிலிருந்த சிற்றரசனாகிய பழு வேட்டரையன் கண்டன் அமுதனும் ஆவர்[2]. சோழ மண்டலத்துப் பாம்புணிக் கூற்றத்து அரசூருடையான் தீரன் சென்னிப் பேரரையனும்[3] பாதூருடையான் நக்கன் சாத்தனும் பராந்தக சோழனுக்குப் படைத்தலைவராக இருந்தனர்.

இனி, இராச சிம்ம பாண்டியனது சின்னமனூர்ச் செப் பேடுகள் அவன் கொடும்பாளூர்த் தலைவனையும் தஞ்சை மன்ன னையும் போரிற் புறங்கண்டான் என்று கூறுகின்றன[4]. எனவே, இராச சிம்மனுக்கும் பராந்தகனுக்கும் அடிக்கடி போர்கள் நிகழ்ந்திருத்தல் கூடும். அவற்றுள் சிலவற்றில் அவன் வெற்றி எய்தியிருத்தலும் இயல்பே. இறுதியில் வெள்ளூரில் நடைபெற்ற பெரும்போரில் இராச சிம்மன் தோல்வியுறவே பாரந்தகன் வெற்றிபெற்றுப் பாண்டிமண்டலத்தைக் கைப்பற்றினான். இவன் இராசசிம்மனோடு வெள்ளூரில் நிகழ்த்திய இப்போர் கி. பி. 919-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என் பது கீழைப் பழுவூரிலும் திருப்பாற்கடல் என்ற ஊரிலும்

---

1. The Colas, Vol, l pp. 144 and 145
2. Ins. 231 of 1926
3. S. I. I., Vol. III, No. 99
4. S. I. I., Vol III. No. 206.

காணப்படும் இரு கல்வெட்டுக்களால் அறியக்கிடக்கின்றது.[1] இப்போர் நிகழ்ச்சியே பராந்தகன் பாண்டிநாடு முழுமையும் கைப்பற்றுவதற்குப் பெரிதும் ஏதுவாக இருந்தது எனலாம். பாண்டி நாட்டில் பராந்தகனது கல்வெட்டுக்கள் இவனது ஆட்சியின் இருபத்து நான்காம் ஆண்டுமுதல்தான் காணப்படு கின்றன.[2] ஆகவே, இவன் உள்நாட்டுக் குழப்பங்களையும் கல கங்களையும் அடக்கி அந்நாடு முழுமையும் தன் ஆட்சியின்கீழ் அமைத்தற்கு அத்துணையாண்டுகள் ஆயின என்பது அறியத் தக்கது.

இராச்சியத்தை இழந்த இராச சிம்ம பாண்டியன் சிங்க ளத்திற்குச் சென்று அந்நாட்டரசனாகிய நான்காம் தப்புலன் பால் (கி. பி. 923—934) உதவிபெறுமாறு அங்குத் தங்கியிருந் தான். சோழனோடு போர்புரிந்து பாண்டி நாட்டைப் பெற்று அவனுக்கு அளிப்பதாக உறுதிகூறிய சிங்கள மன்னனும் அவ்வாறு உதவாமைகண்டு, அங்குத் தனக்குச் செய்யப்படும் பேருபசாரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு வாளாத் தங்கியிருப்ப தால் ஒரு பயனுமில்லை என்பதை யுணர்ந்த இராச சிம்மன், தன் முன்னோர்களிடமிருந்து தனக்குக் கிடைத்த சுந்தர முடியையும் பிற அரசச் சின்னங்களையும் அவ்வேந்தன்பால் அடைக்கலப் பொருளாக வைத்துவிட்டு, தன்தாய் வானவன் மாதேவியின் பிறந்தகமாகிய சேரநாட்டிற்குச் சென்று அங்கு வசித்து வந்தான்.[3]

பராந்தக சோழன், பாண்டிநாடு முழுமையும் தன் ஆட்சிக் குட்படுத்திய பின்னர், அந்நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரையில் முடிசூட்டுவிழா நடத்துவதற்கு முயன்றபோது பாண்டியர்க் குரிய முடியும் பிற அரசச் சின்னங்களும் அங்குக் காணப்பட

1. Ins. 231 of 1926 : S. I. I., Vol. III, No. 99
2. S. I. I., Vol III, No. 101 ; Mysore Gazetteer, Vol. II part II, page 918.
3. பாண்டியர் வரலாறு — பக், 37.

வில்லை. அவை யனைத்தும் நாட்டை விட்டுச்சென்ற இராசிம்ம பாண்டியனால் இலங்கைக்குக் கொண்டு போகப்பட்டு அந்நாட்டு வேந்தனிடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை அறிந்த பராந்தகன், அவற்றை வாங்கிவருவாறு சில தூதர்களைச் சிங்கள நாட்டிற்கு அனுப்பினான்.[1] அக்காலத்தில் அந்நாட்டில் அரசாண்டுகொண்டிருந்த நான்காம் உதயன் என்பான் அவற்றைக் கொடுக்க மறுக்கவே, பராந்தகன் அவன் நாட்டின்மீது படையெடுத்துச்சென்று அவற்றைத் தன் ஆற்றலால் கைப்பற்றிக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று கருதினான். அதுபற்றியே ஈழநாட்டிற்குப் பெரும்படையொன்று அனுப்பப்பெற்றது. அந்நாட்டில் நடைபெற்ற போரில் ஈழநாட்டுத் படைத்தலைவன் இறந்தான். பர்ாந்தகன் படை வெற்றி யெய்தவே, சிங்கள வேந்தனாகிய உதயன், வேறுவழியொன்றும் அறியாதவனாய்ப் பாண்டியன் கொடுத்துச்சென்ற முடியையும் பிறவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு இலங்கையின் தென்கீழ்ப் பகுதியாகிய ரோகண நாட்டிற்குப் போய்விட்டான்.[2] சோணாட்டுப்படை அவற்றைக் கைப்பற்ற முயன்றும் அங்குச்செல்ல முடியாமல் தன் நாட்டிற்குத் திரும்பிற்று. இவ்வரலாற்றை மகாவம்சத்தில் காணலாம். பாரந்தகன் ஈழநாட்டுப் போரில் வெற்றி எய்தியும் தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற இயலவில்லை.[3] இவனது ஆட்சியின் 37-ஆம் ஆண்டுக் கல் வெட்டுக்கள் இவனை 'மதுரையும் ஈழமும்கொண்ட கோப்பரகேசரி வர்மன்'[4] என்று குறிப்பிடுவதால் இவனது ஈழநாட்டுப் படையெழுச்சி கி. பி. 944ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னர் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தெள்ளிது.

---

1. The Colas, Vol I, pp. 147 and 148
2. Ibid, p. 148 (மகாவம்சக்குறிப்பு)
3. பராந்தக சோழனது விருப்பம் பிற்காலத்தில் முதல் இராசேந்திர சோழனால் நிறைவேற்றப்பட்டது என்பதை அவன் மெய்க் கீர்த்தியால் உணரலாம்.
4. Ins, 553 of 1920.

இவன், பாண்டி நாட்டையும் ஈழநாட்டையும் வென்ற செய்தி, கலிங்கத்துப்பரணியிலும் குலோத்துங்க சோழனுலாவிலும் இராசராசசோழனுலாவிலும் சொல்லப்பட்டிருப்பது உணரற்பாலதாம்.[1]

இனி, பராந்தகனது ஆட்சியின் 15-ஆம் ஆண்டில் வரையப்பெற்ற உதயேந்திரச் செப்பேடுகள் இவன் இரண்டு வாணர் குல அரசர்களை வென்று அன்னோரது வாணகப்பாடி நாட்டைக் கங்க மன்னனாகிய இரண்டாம் பிருதிவிபதிக்கு வழங்கியதோடு அவனுக்குச் செம்பியன் மாவலிவாணராயன் என்ற பட்டமும் அளித்தனன் என்று கூறுகின்றன.[2] அன்றியும், சோழசிங்கபுரத்திலுள்ள பராந்தகனது ஆட்சியின் ஒன்பதாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்று 'வல்லாள' என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற போரில் இரண்டாம் பிருதிவிபதி என்பான் பகைஞர்களை வென்று இவ்வேந்தனுக்கு உதவிபுரிந்தானென்று உணர்த்துவதோடு இவனால் வழங்கப்பட்ட வாணாதிராசன் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றான் என்றும் கூறுகின்றது.[3] அக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பெற்ற 'வல்லாள' என்ற ஊர், வாணர்களின்

---

1. 'ஈழ முந்தமிழ்க் கூட லுஞ்சிதைத்
திகல்நடந்ததோர் இசைப ரந்ததும்'
—கலிங்கத்துப்பரணி—இராசபாரம்பரியம்' பா. 23
—'நரபதியர்

தாழமுன் சென்று மதுரைத் தமிழ்ப்பதியும்
ஈழமும் கொண்ட இகலாளி—'
—குலோத்துங்கசோழன் உலா, வரிகள் 44—46

—'எழு பகலில்
ஈழ மெழு நூற்றுக் காதமுஞ் சென்றெறிந்து
வேழந் திறைகொண்டு மீண்டகோன்'—
இராசராசசோழன் உலா, வரிகள் 38—40.

2. S. I. I., Vol. II, No. 76.
3. Ep. Ind., Vol. IV, pp 221—225.

தலைநகரமாகிய வல்லமாக[1] இருத்தல்வேண்டும். அன்றியும், அதில் குறிப்பிடப்பட்ட பகைஞரும் வாணர்களாகவே இருத்தல் வேண்டும். எனவே, வல்லத்தில் நடைபெற்ற போரில், பராந்தக சோழனும் இரண்டாம் பிருதிவிபதியும் ஒருங்கு சேர்ந்து வாணர்குல மன்னரை வென்றனர் என்பது நன்கறியப் படுகின்றது.

இனி, வாணர் என்பார், பாலாற்றுக்கு வடக்கே சித்தூர் ஜில்லா வரையில் அமைந்திருந்த நிலப்பரப்பாகிய வாணகப்பாடி நாட்டைப் பண்டைக்காலத்தில் ஆட்சிபுரிந்த ஓர் அரசர் மரபினர் ஆவர். அன்னோர், வல்லம், வாணபுரம் என்ற நகரங்களைத்தம் தலைநகரங்களாகக் கொண்டு இரண்டு நூற்றாண்டுகள் அப்பகுதியில் ஆட்சி புரிந்தனர். அவர்கள் மாபலியின் வழியில் வந்தவர்கள் என்று தம்மைக் கூறிக்கொள்வதைப் பல கல்வெட்டுக்களில் காணலாம்[2]. அவர்களது நாடு பெரும்பாணப்பாடி என்றும் வடுகவழிமேற்கு என்றும் முற்காலத்தில் வழங்கப் பட்டது. தொண்டைமண்டலம் பல்லவர் ஆட்சிக்குப்பட்டிருந்த காலத்தில் வாணர்குல வேந்தர், அவர்கட்குத் திறை செலுத்திக்கொண்டு குறுநில மன்னராக இருந்து வந்தனர். முதல் ஆதித்தசோழன் அபராஜிதவர்மனை வென்று தொண்டை மண்டலத்தைக் கைப்பற்றிய நாட்களில் வாணர் சுயேச்சையெய்தி, பிறகு தனியரசு புரிந்துவந்தனர்.[3] ஆகவே, பராந்தக சோழன் அவர்களை வென்றடக்குவது இன்றியமையாததாயிற்று. அம்முயற்சியில்தான் கங்க மன்னனாகிய இரண்டாம் பிருதிவிபதி என்பான், பராந்தகனுக்கு உதவிபுரியவந்து வல்லத்

1. வல்லம் என்பது வடஆர்க்காடு ஜில்லாவில் குடியாத்தம் தாலூகாவிலுள்ள ஓர் ஊர். இது தீக்காலிவல்லம் என்று பழைய கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகிறது; பாடல் பெற்ற தொண்டை நாட்டுத் தலங்களுள் ஒன்று; இந்நாளில் திருவலம் என்று வழங்குகின்றது.
2. S. I. I., Vol. III, No. 45.
3. Ibid, Nos. 46 and 47.

தில் நடந்த போரில் வாணர்களை வென்று அதற்குப் பரிசிலாக வாணகப்பாடி நாட்டையும் செம்பியன் மாவலிவாணராயன் என்ற பட்டத்தையும் இவ்வேந்தன்பால் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு வெளியாகின்றது.

பராந்தகன்பால் தோல்வியுற்றுத் தம் நாட்டை இழந்த வாணர்குல வேந்தர் இரண்டாம் விசயாதித்தனும் அவன் மகன் இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தனும் ஆவார்.[1] பராந்தகன் கி. பி. 910-ஆம் ஆண்டின் இராசசிம்ம பாண்டியனோடு நடத்திய முதற்போருக்குப் பின்னர் வாணரை வென்றிருத்தல் வேண்டும். இவனது ஆட்சியின் ஆரும் ஆண்டில், தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள புள்ளமங்கை கோயிலில் சிறு காலைச்சந்தி நடத்துவதற்கு நிவந்தமாக மாவலிவாணராயன் நிலம் வாங்கிக் கொடுத்தானென்று அவ்வூர் கல்வெட்டொன்று[2] கூறுகின்றது. இரண்டாம் பிருதிவிபதி அவ்வாண்டிலேயே செம்பியன் மாவலிவாணராயன் என்ற பட்டத்துடன் விளங்கினான் என்பது அக்கல்வெட்டால் புலனாகின்றது. எனவே, அக்கங்க மன்னன் அப்பட்டம் பெறுவதற்கு ஏதுவாயிருந்த வல்லத்துப் போர், கி. பி. 913.ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னர் நடைபெற்றதாதல் வேண்டும். ஆகவே, பராந்தகன் வாணரை வென்று அன்னோர் நாட்டைக் கி. பி. 911, 912.ஆம் ஆண்டுகளில் கைப்பற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும். வாணர்குல வேந்த

---

1. பராந்தகன்பால் தோல்வியுற்ற வாணர்குல மன்னர், இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தனும் அவன் மகன் மூன்றும் விசயாதித்தனும் ஆவர் என்பர் பேராசிரியர். திரு. K. A. நீலகண்ட சாஸ்திரியர்.(The Colas Vol. I Page 151) இரண்டாம் விசயாதித்தன் கல்வெட்டுக்கள். கி. பி. 909-10ம் ஆண்டுகளிலும் காணப்படுவதலால் வல்லத்துப் போரில் அவர் கலந்து கொண்டு போர் புரிந்து உயிர் துறந்திருத்தல் வேண்டும்என்று காலஞ்சென்ற திரு. A. S. இராமநாதஐயர்கூறியுள்ளார். Ep. Ind., Vol XXVI,p. 114.
2. Ep. Ind., Vol, XXVI, No. 10.

ஞகிய இரண்டாம் விசயாதித்தன் போரில் இறத்தமையால்[1] அவன்மகன் இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தன் என்பவன், இராஷ்டிரகூட மன்னனுகிய மூன்றும் கிருஷ்ண தேவனிடம் அடைக்கலம் புகுந்து, அவன் ஆதரவிலிருந்துகொண்டு தக்க காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

இனி, பராத்தகன் வைதும்ப மன்னனையும் போரில் வென்ருன் என்று உதயேந்திரச் செப்பேடுகள்[2] உணர்த்துகின்றன. வைதும்பர் என்பவர் கி. பி. 9-ஆம் நூற்ருண்டில் ரேநாண்டு நாட்டை அரசாண்ட தெலுங்கர் என்றும் அன்னோர் கங்கர்க்குப் பகைஞராகவும் வாணர்க்கு நண்பராகவும் இருந்தவர் என்றும் வரலாற்ருராய்ச்சியில் வல்ல பேராசிரியர் ஒருவர் கூறுகின்றனர்[3]. பராந்தகன் வாணரோடு நிகழ்த்திய போரில் அவர்கட்குத் துணைவனுயிருந்த வைதும்ப வேந்தன் ஒருவனையும் வென்றிருத்தல் கூடும். ஆனல் பராந்தகன் போரில் வென்ற வைதும்பன் யாவன் என்பதும் அவன் எந்த நாட்டை ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்தான் என்பதும் இப்போது புலப்படவில்லை[4]. தோல்வியுற்ற வைதும்ப வேந்தனும் வாணரைப்போலவே இராஷ்டிரகூட மன்னனுகிய மூன்றும் கிருஷ்ண தேவனிடம் அடைக்கலம் புகுந்து அவன்பால் தங்கியிருந்தான்.

வைதும்ப மகாராசன் என்னும் பட்டமுடைய இரண்டு சிற்றரசர், கி. பி. 961, 964, 965ஆம் ஆண்டுகளில் இருந்தனர் என்பது தென்னுர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருக்கோவலூர், கிராமம்

---

1. Ep. Ind., Vol. XXVI, Page 114.
2. S. I. I., Vol. II, No. 76.
3. The Colas, Vol. I, Page 152.
4. மூன்றும் கிருஷ்ணதேவன் ஆட்சியின் கீழ் வைதும்ப மகாராசன் விக்கிரமாதித்தன் என்பவன், மலையமானுடு, வாணகோப்பாடி நாடு, சிங்கபுர நாடு, வெண்குன்றக் கோட்டம் என்பவற்றை ஆண்டுவந்தான் என்று ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது. (Ins. 16 of 1905) அதன் துணைகொண்டு வைதும்பர் வரலாற்றை அறிய இயலவில்லை.

என்ற ஊர்களில் காணப்படும் மூன்றும் கிருஷ்ணதேவன் காலத்துக் கல்வெட்டுகளால்[1] நன்கறியக் கிடக்கின்றது. எனவே, பராந்தகன்பால் தோல்வி யெய்திய வைதும்பராயன் அவ்விருவருள் ஒருவனாதல் வேண்டும். அன்றேல் அன்னோர்க்குத் தந்தையாதல் வேண்டும்.

இனி, பராந்தகனது ஆட்சியின் 34ஆம் ஆண்டாகிய கி. பி. 941.ல் இவன் படைத் தலைவன் சிறுகுளத்தூர் மாறன் பரமேசுவரனான செம்பியன் சோழியவரையன் என்பவன் சீட்புலியை வென்று நெல்லூரையும் அழித்துத் திரும்புங்கால் தொண்டை நாட்டிலுள்ள திருவொற்றியூரில் தங்கி, அவ்வூர்க் கோயிலில் நாள்தோறும் நுந்தாவிளக்கு எரிப்பதற்குச் சாவா மூவாப் பேராடுகள் தொண்ணூறு வைத்து வந்தான் என்று அங்குள்ள கல்வெட்டு ஒன்று[2] கூறுகின்றது. சீட்புலி என்பது நெல்லூர் ஜில்லாவில் வட பகுதியிலிருந்த ஒரு நாடு[3]. அந்நாளில் அது கீழைச் சாளுக்கிய இராச்சியத்தின் தென் பகுதியிலிருந்தது என்று தெரிகிறது[4]. எனவே, கீழைச் சாளுக்கிய மன்னனாகிய இரண்டாம் வீமனை வென்றடக்கும்பொருட்டு அப்படையெழுச்சி நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். அப்படையெழுச்சியில், சீட்புலி நாடும், நெல்லூரும் பராந்தகன் ஆட்சிக்குட்பட்டுப் போயின என்று கூற முடியவில்லை. அஃது எங்ஙனமாயினும், தென்குமரி முதல் நெல்லூர் ஜில்லாவின் வட எல்லைவரையில் பராந்தகனது ஆற்றலும் வீரமும் பரவியிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை.

இவன், தன் இராச்சியத்தை இங்ஙனம் உயர்நிலைக்குக் கொண்டுவந்து தனது வீரமும் ஆணையும் யாண்டும் பரவ ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருக்கும் காலத்தில் வடபுலத்தில் பெருவேந்தரா

---

1. Ep. Ind. Vol. VII, Pages 142-144.
2. S. I. I.. Vol. III, No' 108.
3. Ins 79 of 1921.
4. The Colas' Vol, I, Page 153.

யிருந்து அரசாண்டவர் இராஷ்டிரகூடமரபினர் ஆவர். இராஷ்டிரகூட மன்னனாகிய இரண்டாம் கிருஷ்ண தேவன், தன் மகள் இளங்கோப்பிச்சியை முதல் ஆதித்த சோழனுக்கு மணம் செய்து கொடுத்த செய்தி முன் கூறப்பட்டது. எனவே, ஆதித்தன் காலத்தில் சோழரும் இராஷ்டிரகூடரும் நெருங்கின உறவினாற் பிணிக்கப்பட்டிருந்தனர் என்பது தேற்றம். கி. பி. 913-ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் இராஷ்டிரகூட வேந்தன் இரண்டாம் கிருஷ்ணன் இறக்கவே, அவன் பேரன் மூன்றும் இந்திரன் என்பான் அரசுகட்டில் ஏறினான்[1]. அவ்விந்திரனுக்கு நான்காம் கோவிந்தன் என்ற ஒரு புதல்வன் இருந்தான். அவன் வனப்பில் காமவேள் போன்றவன்[2] இந்திரனும் கி. பி. 918-ல் அவனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டியிருந்தான்[3]. அவ்விராஷ்டிரகூட அரச குமாரனுக்கு நம் பராந்தக சோழன் தன் மகள் வீரமாதேவியை மணஞ்செய்து கொடுத்து அவ்வரச குடும்பத்தை நெருங்கிய உறவினாற் பிணித்துக் கொண்டான்[4]. தன் தந்தை இறந்த பின்னர், நான்காம் கோவிந்தன் குந்தள நாட்டில் முடி சூடி, கி. பி. 934 வரையில் ஆட்சி புரிந்தான். அந்நாட்களில் அவன் செயல்கள் பொது மக்கட்கு மிக்க வெறுப்பை யுண்டுபண்ணின. அன்றியும் குறுநில மன்னர்களும் அரசாங்க அலுவலாளர்களும் அவன் செய்கைகளைப் பெரிதும் வெறுத்து அவன்பால் அன்பில்லாதவராயினர்'[5] ஆகவே குந்தள இராச்சியத்தில் அவனுக்கு ஆதரவு வரவரக் குறைந்துகொண்டே வந்தது எனலாம். அந்நாட்களில் கீழைச் சளுக்கிய மன்னர்களாகிய யுத்த மல்லனுக்கும் இரண்டாம் வீமனுக்கும் மனவேறுபாடு உண்டாகிப் பகை மூண்டது. கி. பி. 934-ல் இராஷ்டிரகூட வேந்தனாகிய நான்காம் கோவிந்தன் யுத்தமல்ல

1. The Rashtrakutas & their Times, pp. 99 and 100.
2. Ibid, Page 106.
3' Ep. Ind., Vol. XXVI, Pages 163 and 230.
4. Ep. Ibid, Pages 230—235.
5. Ep. Ind., Vol. XXVI, page 232.

னுக்கு உதவிபுரியவேண்டி இரண்டாம் வீமனை எதிர்த்துப் போர் புரிந்து தோல்வி எய்தினன்[1]. அப்போது கோவிந்தனுடைய சிறிய தந்தையின் மகனாகிய மூன்றாம் கிருஷ்ண தேவன் என்பவன், நாட்டில் அவனுக்கு ஆதரவு சிறிதும் இல்லை என்பதை நன்குணர்ந்து, உள்நாட்டில் கலகமும் குழப்பமும் உண்டுபண்ணி, இராஷ்டிர கூடச் சிங்காதனத்தைக் கவர்ந்து தன் தந்தைக்கு முடி சூட்டினன்[2]. எனவே, மூன்றாம் கிருஷ்ண தேவன் தந்தையும், மூன்றாம் இந்திரன் தம்பியுமாகிய மூன்றாம் அமோகவர்ஷன் என் பான் கி. பி. 935ல் மானிய கேடமாநகரில் இராஷ்டிரகூட வேந்தனாய் வீற்றிருந்து அரசாளத் தொடங்கினன். தன் இராச்சி யத்தை இழந்த கோவிந்தனும் தன் மனைவி வீரமாதேவியோடு தஞ்சைமாநகர்க்கு வந்து தன் மாதுலன் பராந்தக சோழன்பால் தங்கியிருந்தான். அவன் கி. பி. 939 வரையில் சோழ நாட்டில் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது.[3] மூன்றாம் அமோகவர்ஷன் கி. பி. 939ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் இறந்தபோது[4], இராச்சியத்தை இழந்து தஞ்சைமாநகரில் தங்கியிருந்த கோவிந்தன் தனக்குரிய இரட்ட மண்டலத்தை மீண்டும் கைப்பற்றுவதற்கு அதுவே தக்க காலமென்று கருதித் தன் மாதுலன் துணைகொண்டு முயற்சி செய்தான். எனவே, பராந்தக சோழனது படையும் இரட்ட மண்டலத்திற்குப் போருக்குப் புறப்பட்டது. அமோக வர்ஷன் மகனாகிய மூன்றாம் கிருஷ்ணதேவனுடைய தமக்கை யின் கணவனும் கங்க நாட்டு வேந்தனுமாகிய பூதுகன் என்பான், அச்செய்தியை யறிந்து பெரும் படையுடன் கிருஷ்ண தேவனுக்கு உதவிபுரிய வந்தான்[5]. இரு பகுதியினர்க்

---

1. The Rashtrakutas & their times, page 107
   Ep. Ind. Vol. XXVI, page 164.
2. The Rashtrakutas & their times, pp. 108 & 109,
3. Ins. 245 and 246 of 1921.
4. Ep. Ind. Vol. XXVI, page 164.
5. Ibid, page 232.

கும் இராஷ்டிரகூட நாட்டில் கி. பி. 940ன் ஆரம்பத்தில் பெரும்போர் நடைபெற்றது. அப்போரில் கோவிந்தனுக்கு உதவி புரியச் சென்ற சோணாட்டுப் படை தோல்வியுறவே, மூன்றாம் கிருஷ்ணதேவன் வெற்றிபெற்று இராஷ்டிரகூடச் சிங்காதனத்தைக் கைப்பற்றினான்.[1] அவனது ஆட்சியும் கி. பி. 968 வரையில் இரட்ட மண்டலத்தில் நடைபெற்றது என்பது அந்நாட்டில் காணப்படும் அவன் கல்வெட்டுக்களாலும், செப்பேடுகளாலும் அறியப்படுகின்றது[2]. பராந்தக சோழன் மருகனாகிய நான்காம் கோவிந்தனைப் பற்றிய செய்திகள் அப்போருக்குப் பிறகு கிடைக்கவில்லை. பராந்தக சோழன் தன் மருகன் பொருட்டுச் செய்த முயற்சியின் பயனாக இவனுக்கு மூன்றாம் கிருஷ்ண தேவன் பெரும் பகைவனானான்; அவனது ஆட்சியும் இரட்ட மண்டலத்தில் நிலைபெறுவதாயிற்று. அன்றியும், கங்க நாட்டரசனாகிய இரண்டாம் பூதுகனும் மூன்றாங் கிருஷ்ண தேவன்பால் நெருங்கிய உறவும் நட்பும் பூண்டு அவனுக்கு உற்றுழி யுதவும் நிலையில் இருந்தான். பராந்தகன்பால் தம் நாடுகளை இழந்து வருந்திய வாணரும் வைதும்பரும் மூன்றாம் கிருஷ்ண தேவனிடம் அடைக்கலம் புகுந்து அவனால் ஆதரிக்கப்பெற்று இரட்ட மண்டலத்தில் தங்கியிருந்தனர். அந்நிலையில் பராந்தகன் பால் பெருமதிப்பு வைத்துப் பேரன்புடன் ஒழுகிவந்தவனும் கங்கநாட்டின் தென் பகுதியை ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்தவனுமாகிய இரண்டாம் பிருதிவிபதி என்பான் கி. பி. 940ல் இறந்தான். அவன் புதல்வன் விக்கியண்ணன் என்பவனும் தன் தந்தை இறப்பதற்குமுன் இறந்துவிட்டான்[3]

1- கி. பி. 940 முதல் மூன்றாம் கிருஷ்ணன் செப்பேடுகள் அந்நாட்டில் காணப்படுவதால் அவன் வெற்றியெய்தி முடிசூடினான் என்பது நன்கு தெளிவுபடும். (Deoli Plates of Krishna III; Ep. Ind. Vol. V, No. 20)

2. The Rashtrakutas and their times, pp. 117 and 122.

3. The Colas, Vol. I, page 154.

எனவே, சோழ இராச்சியத்திற்கு வடமேற்கே யிருந்த கங்க நாடு முழுவதும், கங்கருள் மற்றொரு கிளையைச் சேர்ந்தவனும் மூன்றாம் கிருஷ்ணதேவன் தமக்கையின் கணவனும் பராந்தக சோழனுக்குப் பகைவனும் ஆகிய இரண்டாம் பூதுகன் ஆட்சிக் குள்ளாயிற்று. ஆகவே, சோழ இராச்சியத்திற்கு வடக்கே யிருந்த நாடுகளில், பராந்தகனுக்குப் பகைவர்கள் மிகுந்து ஒருங்கு சேர்ந்திருந்தனர் என்பது தெள்ளிது.

இனி, பாரந்தகனும் தன் மருகன் கோவிந்தன் இரட்ட மண்டலத்தை இழந்து தஞ்சைக்கு வந்த பிறகு, வடபுலத்தில் தனக்குப் பகைவர் தோன்றியிருந்தமையை உணராமலில்லை. எனவே, இவன் தன் முதற் புதல்வனும் பெருவீரனுமாகிய இராசாதித்தன் என்பான் பெரும் படையோடு திருமுனைப் பாடி நாட்டிலுள்ள திருநாவலூரிலிருந்துகொண்டு சோழ இராச்சியத்தின் வடபகுதியைக் கண்காணித்து வருமாறு கி. பி. 936 ஆம் ஆண்டில் ஏற்பாடு செய்தான்[1]. திருநாவலூர் என்பது தென்னார்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருக்கோவலூர் தாலூகாவில் இந்நாளில் திருநாமநல்லூர் என்று வழங்கும் பேரூராகும். அவ்வூர், இராசாதித்தபுரம் என்றும் அங்குள்ள கோயில் இராசாதித்தேசுவரம் என்றும் அக்காலத்தில் வழங்கி வந்தன என்பதும் இராசாதித்தனுடைய படை வீரர்களும் பணிமக்களும் அக் கோயிலுக்குப் பல நிவந்தங்கள்' அளித் துள்ளனர் என்பதும் அங்குக் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால் அறியக்கிடக்கின்றன.[2] ஆகவே, அரசகுமாரனாகிய இரா சாதித்தன் தன் தந்தை விரும்பியவாறு அவ்வூரில் சில ஆண்டு கள் தங்கிச் சோழ இராச்சியத்தின் வடபகுதியைக் காத்து

---

1. S. I. I., Vol. Vol. Nos. 954, 958 and 977; M. E. R. for, 1905—06.
   அந்நாளில் இராசாதித்தன்பால் பெரிய யானைப் படையும் குதிரைப் படையும் இருந்தன என்று தெரிகிறது.
2. S. I. I., Vol. VII. Nos. 939, 954, 955, 956, 959, 966, 973, 978 and 981.

வந்தனனுதல் வேண்டும்.[1] அந்நாட்களில் தான் அவனுடைய படை வீரர்களும் பணிமக்களும் அக் கோயிலுக்குப் பல நிவந்தங்கள் அளித்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். அவ்வூர்க்கண்மையில் பெண்ணை யாற்றங்கரையிலுள்ளதும் இந்நாளில் கிராமம் என்று வழங்கிவருவதும் ஆகிய முடியூரில் இராசாதித்தன் படைத் தலைவனும் சேரநாட்டு நந்திக்கரைப் புத்தூரினனும் ஆகிய வெள்ளன் குமரன் என்பவன் கி. பி. 936 ஆம் ஆண்டில் தன் படையுடன் தங்கியிருந்தனனென்று அவ்வூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு[2] உணர்த்துகின்றது. அப்படைத் தலைவனே, கி. பி. 943 ஆம் ஆண்டில் அவ்வூரில் ஆற்றுத்தளி என்ற சிவன் கோயில் ஒன்று எடுப்பித்தான் என்று மற்றொரு கல்வெட்டு அறிவிக்கின்றது.[3] அன்றியும், பராந்தகன் புதல்வருள் ஒருவனும் இராசாதித்தன் தம்பியுமாகிய அரிகுலகேசரி என்னும் அரசகுமாரன் நாட்டில் படையோடு தங்கியிருந்தனன் என்பது திருக்கோவலூரிலுள்ள கல்வெட்டுக்களால் புலனுகின்றது.[4] இவற்றை யெல்லாம் ஆராய்ந்துண்மை காணுமிடத்து, வடபுலத்திலிருந்து பகைவர் படையெடுத்து வருதல் கூடும் என்பதைப் பராந்தகன் நன்குணர்ந்து, அதனைத் தடுத்துத் தன் இராச்சியத்தைப் பாதுகாக்கவேண்டியே இத்தகைய ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தான் என்பது தெளிவாக விளங்குதல் காண்க. எனினும், காலப்போக்கில் நிகழ்வனவற்றை இவ்வுலகில் யாவர் தாம் தடுக்க முடியும்? ஆகவே, காலச் சக்கரத்தின் சுழற்சியினுல் நிகழ்வன நிகழ்ந்தே தீரும் என்பது ஒரு தலை. எத்தகைய பேரறிவும், பேராற்றலும் சூழ்ச்சித் திறனும் ஊழால் நிகழ்வனவற்றை ஒரு காலும் வெல்லமாட்டா என்பது தெளிவு.

1. Ins. 363 of 1902; Ep. Ind. Vol. VII, page 134 and 135.
2. Ins. 739 of 1905.
3. Ins. 739 of 1905; Ep. Ind., Vol. VIII, Page 261.
4. Ins. 280 of 1902; Ep. Ind., Vol. VII, No. 20 E & F

இனி, இராஷ்டிரகூட மன்னனாகிய மூன்றாங் கிருஷ்ண தேவன், தன் தந்தை இறந்த பிறகு முடி சூட்டுவிழா நடத்துவதற்குக் கி. பி. 940ல் ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருந்தபோது, பராந்தகச் சோழன் இரட்டமண்டலத்தைக் கைப்பற்றித் தன் மருகன் நான்காம் கோவிந்தனுக்கு அளிக்கும் பொருட்டுப் படையெடுத்துச் சென்றமையை அவ்வேந்தன் சிறிதும் மறந்தானில்லை. எனவே, தக்க படை வலிமையுடன் சென்று சோழ இராச்சியத்தைத் தாக்கிப் பராந்தகனுக்குத் தன் ஆற்றலைப் புலப்படுத்துவதோடு இடையூறு புரிதலும் வேண்டும் என்பது அவன் உள்ளத்தில் ஊன்றிக் கிடந்ததோர் எண்ணமாகும். அவ்வெண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கோடற் பொருட்டுச் சுமார் எட்டு ஒன்பது ஆண்டுகள் வரையில் அவன் தன் படைகளைப் பெருக்கிக்கொண்டே வந்தான். இறுதியில் கி. பி. 949ஆம் ஆண்டில், அவன் சோழ இராச்சியத்தின்மீது படையெடுத்தான்[1]. அந்நாளில், கங்க மன்னனாகிய இரண்டாம் பூதுகனும் பெரும்படையோடு அவனுக்கு உதவி புரிய வந்தான்[2]. எனவே, இராஷ்டிர கூடப்படையும் கங்கப்படையும் ஒருங்கு சேர்ந்து சோழ இராச்சியத்தின் வட பகுதியிலிருந்த தொண்டை நாட்டைத் தாக்கின. அந்நாளில், திருநாவலூரில் படையுடன் தங்கியிருந்த இளங்கோவாகிய இராசாதித்த சோழன், வடவேந்தர் படையெடுப்பைத் தடுத்துப் போர் புரியத் தொடங்கினன். வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் அரக்கோணத்திற்குத் தென்கிழக்கே ஆறு மைல் தூரத்திலுள்ள தக்கோலம் என்ற ஊரில் இரு பெரும் படைகளும் கடும்போர் புரிந்தன[3]. இருபக்கத்திலும் பல்லாயிரம் வீரர்கள் உயிர் துறந்தனர். போர் மிகக் கடுமையாக நடைபெற்றதாயினும், சோழ நாட்டுப் படைவீரர்கள் சிறிதும் அஞ்சாமற் போர் புரிந்து தம்

---

1. The Rashtrakutas and their Times, pages 116 and 117.
2. Ibid, p. 118.
3. Ibid, p. 117.

வீரத்தையும் ஆற்றலையுங் காட்டினர். வெற்றித் திரு எவர்க் குரித்தாகுமோ என்ற ஐயப்பாடும் ஏற்பட்டது. அந்நிலையில், கங்கமன்னனாகிய இரண்டாம் பூதுகன் விடுத்த அம்பொன்று, யானைமேலிருந்து போர் புரிந்துகொண்டிருந்த அரசகுமாரனாகிய இராசாதித்தன் மார்பில் தைக்கவே, அவனும் விண்ணுலகடைந்தான்[1]. அந்நிகழ்ச்சியினால் சோணாட்டுப் படை வீரர்கள் மனமுடைந்துபோகவே, இராஷ்டிரக்கூடப் படைகள் ஊக்கத்தோடு போர் புரிந்து வெற்றி எய்தின; மூன்றாங் கிருஷ்ணதேவனும் வாகை சூடினான். இப்போர் நிகழ்ச்சி, ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகளிலும் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.[2] பங்களூர்ப் பொருட்காட்சிச் சாலையிலுள்ள ஆதகூர்க் கல்வெட்டொன்று[3], பூதுகன், இராசாதித்தன் யானைமேல் வீற்றிருந்த அம்பாரியையே தன்போர்க் களமாகக்கொண்டு போர்புரிந்து அவனைக் குத்திக்கொன்றான் என்றும் மூன்றாங் கிருஷ்ணதேவன் அவனது வீரச் செயலைப் பாராட்டி அவனுக்கு வனவாசிப் பன்னீராயிரமும் பிறவும் வழங்கினான் என்றும் கூறுகின்றது. கும்பகோணம், திருவிடைமருதூர், திருவெள்ளறை முதலான ஊர்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்கள்[4], இராசாதித்தனை 'ஆனைமேற்றுஞ்சினார்' என்று குறிப்பிடுவதால் அவன் யானைமேல் வீற்றிருந்தபோது உயிர் துறந்த செய்தி நன்கு வலியுறுதல் காண்க.

---

1. Ep. Ind., Vol. XXII, No. 34.
2. S. I. I., Vol. III, No. 205, Verse 54.
   திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் இச்செய்தியைக் குறிப்பிடுங்கால் இராசாதித்தன் மூன்றாங் கிருஷ்ணதேவனைப் போரில் வென்று பின்னர் வானுலகடைந்தான் என்று கூறுகின்றது.
3. Ep. Ind., Vol. VI, pp. 50 to 57.
   வனவாசிப் பன்னீராயிரத்தோடு பெள்வோல் 300ம் (Belvol 300) கின்சுகட் 70ம் (Kinsukad 70) பாகெனாட் 70ம் (Bagenad 70) புரிஜெரி 300ம் (Purigere 300) பூதுகனுக்குக் கொடுக்கப் பட்டனவாம். (Ibid. p. 57)
4. S. I. I., Vol. III, Nos. 132 and 201. Ibid., Vol. V, No. 720.

தக்கோலப் போரில் பெருவெற்றி யெய்திய மூன்ருங் கிருஷ்ணதேவன், தொண்டை நாட்டையும் திருமுனைப்பாடி நாட்டையுங் கைப்பற்றித் தன் ஆளுகையின்கீழ்க் கொண்டுவருவதற்குச் சில ஆண்டுகள் சென்றிருத்தல் வேண்டும் என்று தெரிகிறது. இப்போர் நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர், முதற்பராந்தக சோழனது கல்வெட்டுக்கள் அந்நாடுகளில் யாண்டுங் காணப் படவில்லை. ஆகவே, இப்போரின் பயனுக அந்நாடுகளை இவன் இழந்துவிட்டான் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனல், இராஷ்டிர கூட வேந்தனுகிய மூன்ருங் கிருஷ்ணதேவன் கல்வெட்டுக்கள்[1] அவனது ஆட்சியின் 15ஆம் ஆண்டாகிய கி. பி. 955 முதல் தான் அந்நாடுகளில் காணப்படுகின்றன. ஆகவே, கி. பி. 949 முதல் 955 வரையில் அவன் அந்நாடுகளைத் தன் ஆட்சிக்குக் கொண்டுவரும் முயற்சியில் பெரிதும் ஈடுபட்டுச் சிறிது சிறிதாக அதில் வெற்றியும் பெற்றனன் எனலாம்.

திருமுனைப்பாடி நாட்டில் கி. பி. 953, 954ஆம் ஆண்டுகளில் குறுநில மன்னனுகவிருந்து அரசாண்டுகொண்டிருந்த முனையதரையன் குலமாணிக்கன் இராமதேவன் என்பான், தன் பேரரசன் பெயரைக் குறிப்பிடாமல் திருநாம நல்லூர்க் கோயிலில் இரண்டு கல்வெட்டுக்கள் பொறித்துள்ளான்[2]. அத்தலைவன், அவ்வாண்டுகளில் பழைய சோழர்க்குத் திறை கொடாமலும் புதிய இராஷ்டிர கூடர்க்குத் தலை வணங்காமலும் சுயேச்சையாகத் தன் நாட்டை ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்தனன் என்பது அக்கல்வெட்டுக்களால் வெளியாகின்றது. தக்கோலப் போரில் வெற்றி பெற்ற மூன்ருங் கிருஷ்ணதேவன், உடனே அந்நாடு முழுவதையும் தன் ஆட்சிக்குக் கொண்டுவர இயலவில்லை என்பது இதனுல் நன்கு புலப்படுகின்றது. ஆகவே. கி. பி. 949க்கும் கி. பி. 955க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் வெள்ளாற்றிற்கு வடக்கேயுள்ள திருமுனைப்பாடி நாட்டி

1. S. I. I., Vol. VII, Nos. 37; Ibid., Vol. III, No. 7; Ibid., Vol. VIII, No. 301.
2. Ep. Ind., VII, pp. 136 and 137.

லும் அதற்கு வடபால் அமைந்துள்ள தொண்டை நாட்டிலும் பேரரசின்மை அறியற்பாலதாம். கி. பி. 955 முதல் கி. பி. 968 வரையில் அவ்விருநாடுகளும் மூன்றுங் கிருஷ்ணதேவன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தன என்பது அந்நாடுகளில் காணப்படும் அவ்வேந்தன் கல்வெட்டுக்களால்[1] அறியக்கிடக்கின்றது.

இனி, சோழநாட்டில் அவன் கல்வெட்டுக்கள் யாண்டும் காணப்படவில்லை. ஆனால், அக்காலப்பகுதியில், முதற்பராந்தகன், முதற்கண்டராதித்தன், இரண்டாம் பராந்தகன் என்ற சோழ மன்னர்களின் கல்வெட்டுக்களே அந்நாடெங்கும் வரையப்பெற்றிருக்கின்றன.[2] இவற்றால், சோழநாடு மாத்திரம் இராஷ்டிரகூட மன்னனது ஆட்சிக்குட்படாமல், சோழ மன்னர்களின் ஆளுகையிலேயே அக்காலப் பகுதியில் அமைந்திருந்தது என்பது தெளிவாக விளங்குதல் காண்க.

இஃது இங்ஙனமாக, சில கல்வெட்டுக்கள், மூன்றுங் கிருஷ்ண தேவனைக் 'கச்சியுந் தஞ்சையுங்கொண்ட கன்னர தேவன்' என்று குறிப்பிடுகின்றன.[3]. அன்றியும், மூன்றுங் கிருஷ்ணதேவனது கார்காட் செப்பேடுகள், அவன் சோழரை வென்று, அன்னோரது நாட்டைத் தன்னுடன் வந்த தலைவர்கட்கு அளித்ததோடு இலங்கை வேந்தன் முதலான அரசர்கள் பால் கப்பம் பெற்று இராமேச்சுரத்தில் வெற்றித்தூண் ஒன்று நிறுவினான் என்றும் கூறுகின்றன.[4] புதுச்சேரிக்கண்மையிலுள்ள வாகூருக்கும் தென்னார்க்காடு ஜில்லாவில் பண்ணுருட்

---

1. S. I. I., Vol. VII, Nos. 111, 799 802, 803, 894, 899. and 994. Ep. Ind., Vol. III, No. 38, C and D ; S. I. I., Vol. VI, Nos. 324 and 374.
2. Ins. 465 of 1918; S. I. I., Vol. 111, Nos. 111, 112 119, 120, 121 and 122
3. S. I. I., Vol. VI, Nos. 362, 324 and 374. Ep. Ind., Vol. III. pp. 284 and 285,
4. Ibid., Vol. IV, P. 280.

டிக்கருகிலுள்ள திருவதிகை வீரட்டானத்திற்கும் தெற்கே மூன்றுங் கிருஷ்ணதேவன் கல்வெட்டுக்கள் எவ்விடத்தும் காணப்படாமையால், அவன் தஞ்சையைக் கைப்பற்றியமையும் பிறவும் வெறும் புனைந்துரைகளேயன்றி உண்மைச் செய்திகள் ஆகமாட்டா. அவன், தன்னுடன் வந்த சில தலைவர்கட்குச் சோழர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த தொண்டை நாட்டிலும் திருமுனைப்பாடி நாட்டிலும் சில பகுதிகளைக் கொடுத்திருத்தல் கூடும். எனவே, அவன் தக்கோலத்தில் சோழரை வென்று அவ்விரு நாடுகளையும் கைப்பற்றித் தன் ஆட்சிக்குள்ளாக்கிய வரலாற்றையே அச்செப்பேடுகள் மிகைப்படுத்திக் கூறுகின்றன என்பது தெள்ளிது. ஆயினும், இப்போர் நிகழ்ச்சியால் சோழ இராச்சியம் சுருங்கிய நிலையை எய்திற்று எனலாம். சோழர் பேரரசும் தன் உயர் நிலையினின்றும் சிறிது வீழ்ச்சியடைந்தது என்பதில் ஐயமில்லை.

இனி, பராந்தக சோழனது ஆட்சியின் 46 ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கள், சோழநாட்டில் கண்டியூர், திருச்சோற்றுத் துறை ஆகிய ஊர்களில் காணப்படுகின்றன.[1] அவ்வாண்டிற்குப் பிறகு இவன் கல்வெட்டுக்கள் யாண்டும் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, இவன், எஞ்சியிருந்த சோழ இராச்சியத்தைச் சில ஆண்டுகள் வரையில் ஆட்சிபுரிந்து கி. பி. 953 ல் இறந்தனனாதல் வேண்டும். இவன் தன் முதல் மகனும் பெரு வீரனுமாகிய இராசாதித்தனைத் தன் ஆட்சியின் இறுதியில் போரில் இழக்க நேர்ந்தமை, இவனுக்கு ஆற்றொணாத் துன்பத்தையும் பெருங் கவலையையும் அளித்திருக்கும் என்பது திண்ணம். எனினும், தன் இராச்சியத்தில் ஆட்சி அமைதியாக நடைபெற வேண்டும் என்ற கருத்தினனாய், இவன் தன் இரண்டாம் புதல்வனாகிய கண்டராதித்த சோழனுக்கு, கி. பி. 950-ஆம் ஆண்டில் இளவரசுப் பட்டங்கட்டி அரசாங்க அலுவல்களைக்

---

1. S. I. I., Vol. V, No. 570; Ins. 135 of 1931.
Annual Report on South Indian Epigraphy for 1931, Part II, Para 7.

கவனித்துவருமாறு செய்தான்.[1] ஆகவே, இவன் நாட்டின் நலங்கருதித் தான் செய்தற்குரியதைத் தவருமல் நிறைவேற்றி யமை பெரிதும் பாராட்டற்பாலதாம்.

பராந்தகன், சிறந்த சிவபத்திச் செல்வம் வாய்க்கப்பெற் றவனுதலின், தில்லைச் சிற்றம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்து அதனை உண்மையிற் பொன்னம்பலமாக்கினுன். இச் செய்தியை ஆனை மங்கலச் செப்பேடுகளிலும் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளி லும் காணலாம்.[2] அன்றியும் இதனை,

'வெங்கோல் வேந்தன் தென்னனுடும் ஈழமுங் கொண்டதிறற்
செங்கோற் சோழன் கோழிவேந்தன் செம்பியன் பொன்னணிந்த
அங்கோல் வளையார் பாடியாடும் அணிதில்லையம்பலம்,[3]

என்று முதற் கண்டராதித்த சோழனும்

'கோதிலாத் தேறல் குனிக்குந் திருமன்றங்
காதலாற் பொன்வேய்ந்த காவலனும்'[4]

என்று கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தரும் போற்றிப் புகழ்ந்திருத்தல் அறியற்பால தொன்ரும்.

இவ்வேந்தன் ஆட்சிக்காலத்தில் திருவிடைமருதூர்,[5] திரு வாவடுதுறை, திருச்செந்துறை, உறுமூர் ஆகிய ஊர்களிலுள்ள சிவன் கோயில்கள் கற்றளிகளாக ஆக்கப்பட்டன. அவற்றுள் திருவாவடுதுறைக் கோயில்[6] இவன் பொருளுதவி கொண்டு திருகற்றளிப் பிச்சன் என்ற படைத்தலைவனல் எடுப்பிக்கப் பெற்றது. திருச்செந்துறைக்கோயில்,[7] இவன் புதல்வன் அரிகுலகேசரியின் மனைவியாகிய பூதி ஆதித்தபிடாரியால்

---

1. Ep, Ind., Vol. XXVI, page 84.
2. EN. Ind., Vol. XXII. No. 34, Verse 17; S. I. I., Vol. III, No. 205, Verse 53.
3. ஒன்பதாம் திருமுறை—கோயிற்பதிகம், பா. 8
4. விக்கிரம சோழன் உலா—வரிகள் 31, 32.
5. S. I. I., Vol. III, No. 124; Ins. 258 of 1907.
6. Ins. 126 of 1925 and 143 of 1925.
7. S. I. I., Vol III, No. 96.

கட்டப்பட்டது. உறுமூர்க்கோயில்[1] இம்மன்னன் ஆணையின் படி இருங்கோளன் குணவன் அபராசிதன் என்ற தலைவன் ஒருவனால் அமைக்கப்பெற்றது.

சிதம்பரத்திற்கு மேற்கேயுள்ளதும் இந்நாளில் காட்டுமன்னார்கோயில் என்று வழங்குவதும் ஆகிய வீரநாராயணச்சதுர்வேதிமங்கலமும்[2] அதற்கு வடக்கேயுள்ள வீரநாராயணன் ஏரியும் இவன் அமைத்தனவேயாம். அன்றியும், சோழசிங்கபுரத்திற்கு அண்மையில் சோழவாரிதி[3] என்னும் ஏரி ஒன்று இவன் ஆட்சிக்காலத்தில் தோண்டப்பெற்றது.

இம்மன்னன், தன் வாழ்நாளில் ஏமகர்ப்பம், துலாபாரம் முதலான பல தானங்களைச் செய்தான் என்று உதயேந்திரச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன.[4] இவன் காலத்தில் குடவோலை பறித்துக் கிராம சபை உறுப்பினர்களைத் தெரிந்தெடுக்கும் முறையும் கிராம சபை அமைக்கும் முறையும் கிராம ஆட்சி முறையும் எவ்வாறிருந்தன என்பது செங்கற்பட்டு ஜில்லா உத்தரமேரூரிலும் வேறு சில ஊர்களிலும் உள்ள கல்வெட்டுக்களால்[5] புலப்படுகின்றது. அவை, இவ்வேந்தனது ஆட்சித் திறத்தையும் அரசியல் முறைகளையும் நன்கு விளக்குவன ஆகும்.

இவ்வேந்தனுக்கு வேறு சில பெயர்களும் அந்நாளில் வழங்கியுள்ளன என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது. அவை, வீரநாராயணன், வீரசோழன், பண்டிதவத்சலன், குஞ்சரமல்லன், சங்கிராமராகவன், இருமடி சோழன் என்பன. அவற்றுள், வீரசோழன் என்ற பெயர், இவன் இராஷ்டிரகூட மன்னனாகிய கிருஷ்ணதேவனைப் போரில் வென்

---

1. Ins. 364 of 1913.
2. Travancore Archaeological Series, Vol, III No. 34, Verse 60.
3. Ep. Ind., Vol. IV, pp. 221—25.
4. S. I. I., Vol. II, No. 76.
5. Archaeological Survey of India, 1904—05.

றமைபற்றி வழங்கியது என்று கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது[1]. அஃது இவனது சோழசிங்கபுரக் கல் வெட்டில் கி. பி. 916-ஆம் ஆண்டிலேயே காணப்படுவதால் அச்செய்தியை நம்பமுடியவில்லை. ஒருகால் இராஷ்டிரகூட மன்னனாகிய இரண்டாம் கிருஷ்ணதேவனுக்கும் இவனுக்கும் போர் நிகழ்ந்து அதில் இவன் வெற்றி பெற்றிருக்கலாம். அவன், இவன் தந்தையாகிய ஆதித்தனுக்குப் பெண் கொடுத்த மாமன் என்பது முன் கூறப்பட்டது. எனவே, இருவர்க்கும் பகைமை எங்ஙனம் உண்டாயிற்று என்பது இப்போது புலப் படவில்லை.

இவன் புலவர்களை அன்புடன் ஆதரித்து வந்தமையால் பண்டிதவத்சலன்[2] என்று புகழப்பெற்றனன்போலும்; மற் போரில் வல்லவனாகவும் களிறுபோல் வலிமிக்கவனாகவும் விளங் கியமை பற்றிக் குஞ்சரமல்லன்[3] என்ற பெயர் எய்தியிருத்தல் வேண்டும்; இராமனைப்போல் ஈழநாட்டில் போர் நிகழ்த்தி வென்றமையால் சங்கிராமராகவன் என்ற பெயர் பெற்றான்.[4] பாண்டி மண்டலத்தின்மீது படையெடுத்துச் சென்று அதனை வென்று சோணாட்டோடு சேர்த்து அரசாண்ட காரணம்பற்றி இருமடி சோழன் என்று வழங்கப்பெற்றனன்.

---

1. Travancore Archaeological Series, Vol. III, No. 34 Verse 58.
2. தஞ்சை ஜில்லாவில் ஐயன்பேட்டையைச் சேர்ந்த இராசகிரிக் கண்மையில் பண்டிதவத்சலச்சேரி என்ற ஊர் ஒன்று இவன் பெயரால் அமைக்கப்பெற்றிருந் தமை அறியத்தக்கது, (Ins. 264 of 1923)
3. திருவையாற்றுக்கு அண்மையில் கொள்ளிடத்தில் பிரிந்து திருப்புறம் பயம், திருவாப்பாடி, திருப்பனந்தாள் வழியாக ஓடும் மண்ணியாற்றிற்குக் குஞ்சர - மல்லன் என்ற பெயர் அந்நாளில் வழங்கிற்று.
4. S. I. I., Vol. II, No. 76.

பராந்தகனுக்குத் தேவிமார்பலர் இருந்தனர். அவர்களுள் இராசாதித்தன் தாயாராகிய கோக்கிழானடியே பட்டத் தரசியாக விளங்கியவள். அவள் சேரமன்னன் மகள் என்பது உதயேந்திரச் செப்பேடுகளால் உணரப்படுகின்றது.[1] பராந்தக னுக்கு மற்ருெரு சேரர்குலப் பெண்மணியும் மனைவியாயிருந்த னள் என்பது அன்பிற் செப்பேடுகளால் அறியப்படுகின்றது.[2] அவள், மழநாட்டிலுள்ள பழுவூரில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த கேரள மன்னனுகிய பழுவேட்டரையன் மகள் ஆவள். அவ் வரசிபாற் பிறந்தவனே அரிஞ்சயன் என்ற அரச குமாரன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பராந்தகனுடைய மற்ற மனைவியர், அருமொழி நங்கை,[3] வில்லவன்மாதேவி,[4] திரிபுவன மாதேவி,[5] வளவன்மாதேவி,[6] சோழசிகாமணி,[7] சோழமா தேவி,[8] தென்னவன்மாதேவி[9] என்போர்.

பராந்தகனுக்கு நான்கு புதல்வரும் இரு மகளிரும் இருந்த னர். அவர்களுள், இராசாதித்தன், கண்டராதித்தன், அரிஞ் சயன்,[10] உத்தமசீலி[11] என்ற நால்வரும் புதல்வர் ஆவர். வீரமா தேவி, அனுபமா என்ற இருவரும் புதல்வியர் ஆவர். முதற் புதல்வனுகிய இராசாதித்தன் என்பான் தந்தையின் ஆட்சிக்

---

1. S I. I., Vol. II, No. 76.
2. Ep. Ind., Vol. XV, No. 5.
3. S. I. I., Vol, VII. No. 520.
4. Ibid, Vol. III, No 110.
5. Ins. 130 of 1931; S. I. I., Vol. V, No. 541.
6. Ibid, No. 547.
7. S. I. I., Vol. V, No. 525.
8. Ibid, No. 524.
9. Ibid, No. 601.
10. S. I. I., Vol. III, No. 205; Ibid, Nos. 96, 101, 104 and 105. இவனுக்கு அரிகுலகேசரி என்ற பெயரும் உண்டு. இனி அரிகுல கேசரியும் அரிஞ்சயனும் ஒருவரல்லர் எனக் கருதுவாரும் உளர். (the Colas இரண்டாம் பதிப்பு 134 ஆம் பக்கம்.)
11. Ibid, Vol. V, No. 575.

காலத்தில் இராஷ்டிரகூடரோடு நிகழ்த்திய போரில் தக்கோலத்தில் உயிர் துறந்தான் என்பது முன் கூறப்பட்டது. புதல்வியருள் வீரமாதேவி என்பவள் இராஷ்டிரகூட மன்னனாகிய நான்காம் கோவிந்த வல்லவரையனை மணந்தவள். அவள், கி. பி. 935-ல் தக்கோலத்துத் திருவூறல் பெருமானுக்கு நுந்தாவிளக்கு வைத்து அதற்கு நிவந்தமாக அறுபது கழஞ்சு பொன் அளித்துள்ளனள். மற்றொரு மகள் கொடும்பாளூர்ச் சிற்றரசனாகிய பூதிவிக்கிரமகேசரியை மணந்து வாழ்ந்தனள். இதனால் கொடும்பாளூர்த் தலைவர்கள் சோழர்க்கு உற்ற நண்பராகவும் உறவினராகவும் அந்நாளில் இருந்தனர் என்பது உணரற்பாலதாம்.

ஆறும் அதிகாரம்

கண்டராதித்த சோழன் கி. பி. 950—957

முதற் பராந்தக சோழன் இறந்த பின்னர், அவன் இரண்டாம் புதல்வனும் முன்னரே இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பெற்றிருந்தவனுமாகிய கண்டராதித்த சோழன் கி. பி. 953-ல் முடிசூட்டப்பெற்றுச் சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாயினன்.[1] இவன் இராசகேசரி என்ற பட்டம் புனைந்து அரசாண்டான். இவன் தந்தை ஆட்சியின் இறுதியில், இராஷ்டிரகூட மன்னனாகிய மூன்றாம் கிருஷ்ண தேவன் தொண்டை நாட்டையும் திருமுனைப்பாடி நாட்டையும் கவர்ந்து கொண்டமையால் சோழ நாடு மாத்திரம் இவன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. இவன் கல்வெட்டுக்கள் பாண்டி நாட்டில் யாண்டுங் காணப்படாமையால், சோழர்க்குத் திறை செலுத்திக்கொண்டு சிற்றரசனாய் வாழ்ந்து வந்த வீரபாண்டியன் என்பவன் இவன் காலத்தில் சுயேச்சை எய்திப் பாண்டி நாட்டில் தனியரசு புரியத் தொடங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும். அன்றியும், பாண்டி நாட்டில் காணப்படும் வீரபாண்டியன் கல்வெட்டுக்களாலும் இச்செய்தி உறுதி எய்துகின்றது. எனவே, இவன் தந்தை ஆளுகையின் கீழிருந்த பாண்டி நாட்டையும் வீரபாண்டியன் கைப்பற்றிக்கொண்டமையால் எஞ்சியிருந்த சோழ நாட்டை மாத்திரம் இவன் ஆண்டு வந்தனன் என்பது தெள்ளிது. எனினும், பாண்டி நாட்டை மீண்டுங் கைப்பற்றவேண்டும் என்ற எண்ணம் இவ்வேந்தருக்கு இருந்தது என்று தெரிகிறது. ஆனால், அவ்வெண்ணம் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் நிறைவேறவில்லை.

---

1. ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகளும் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளும் இச்செய்தியை அறிவிக்கின்றன.
Ep. Ind., Vol. XXII, No. 34; S. I. I., Vol III, No, 205.
2. **Ins. 548 of 1926; Ins. 624 and 625 of 1926.**

இவ்வரசன், காவிரியாற்றிற்கு வடக்கே கண்டராதித்தச் சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற ஊர் ஒன்றை அமைத்தான் என்று ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. அது, திருச்சிராப் பள்ளி ஜில்லா உடையார்பாளையம் தாலூகாவில் கொள்ளிடப் பேராற்றிற்கு வடகரையில் திருமழபாடிக்கு மேற்கே ஒரு மைல் தூரத்தில் இந்நாளில் ஒரு சிற்றூராக உளது. இப்போது அதனைக் கண்டி ராச்சியம் என்று வழங்குகின்றனர்.

இனி, கண்டராதித்தப்பேரேரி என்ற நீர்நிலை ஒன்றிருந்தது என்பது தென்னார்க்காடு ஜில்லா உலகபுரத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் அறியப்படுகிறது.[1] அவ்வேரி, இம்மன்னன் ஆட்சிக் காலத்தில் அமைக்கப் பெற்றதாதல்வேண்டும்.

இவ்வேந்தன் மிகுந்த சிவபத்தியும் அரிய செந்தமிழ்ப் புலமையும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவன். தில்லையம்பதியில் நடம்புரியும் திருச்சிற்றம்பலமுடையார் திருவடிகளில் பெரிதும் ஈடுபாடுடையவன். அப்பெருமான் மீது இவன் பாடிய திருப்பதிகம் ஒன்று, சைவத் திருமுறைகளுள் ஒன்றாகிய ஒன்பதாம் திருமுறையில் இருத்தல் அறியத் தக்கது.[2] அப்பதிகத்தின் இறுதியிலுள்ள திருக்கடைக்காப்புப் பாடலில்[3] இவ்வரசன் தன்னைக் 'கோழி வேந்தன்' எனவும் 'தஞ்சையர்கோன்' எனவும் கூறியிருப்பது உணரற்பாலதாம்.

அவன், சைவ சமயத்தில் பெரிதும் பற்றுடையவனாயிருந்தாலும், வைணவம், சமணம் முதலான புறச்சமயங்களிடத்தில் சிறிதும் வெறுப்புக் காட்டியவனல்லன். இவன், தான் அமைத்த

---

1. Ins. 140 of 1919.
2. திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு (கழகப்பதிப்பு) பக்கங்கள் 87-91.
3. 'சீரான் மல்குதில்லைச் செம்பொனம்பலத்தாடி தன்னைக்
காரார் சோலைக் **கோழிவேந்தன் தஞ்சையர்கோன்** கலந்த
ஆராவின் சொற் **கண்டராதித்தன்** அருந்தமிழ்மாலை வல்லார்
பேராவுலகிற் பெருமையோடும் பேரின்பம் எய்துவரே,
கண்டராதித்தரது திருவிசைப்பா-கோயிற்பதிகம்—பா 10.

கண்டராதித்தச் சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற நகரில் கண்டராதித்த விண்ணகரம் என்னுந் திருமால் கோட்டம் ஒன்று எடுப்பித்திருப்பதும்[1] தென்னார்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள பள்ளிச் சந்தல் என்ற ஊரில் இவன் பெயரால் கண்டராதித்தப் பெரும் பள்ளி என்னும் அமண்பள்ளியொன்று காணப்படுவதும்[2] இவன் புறச்சமயத்தினரையும் நன்கு மதித்து அவர்கள்பால் அன்புடன் ஒழுகியவன் என்பதை இனிது விளக்குவனவாகும். எனவே, இவ்வேந்தன்,

> 'விரிவிலா அறிவினார்கள் வேறொரு சமயஞ்செய்து
> எரிவினாற் சொன்னாரேனும் எம்பிராற் கேற்றதாகும்'[3]

என்ற திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் திருவாக்கின் உண்மையைத் தெள்ளிதின் உணர்ந்து, அதனைத்தன் வாழ்க்கையில் உறுதியாகக் கடைப்பிடித்தவன் என்பது சிறிதும் புனைந்துரையாகாதென்க.

இனி, இவ்வரசன் இருமனைவியரை மணந்தவன் என்பது கல்வெட்டுக்களால் புலனாகின்றது. அவ்வரசியர், வீரநாரணி, செம்பியன்மாதேவி என்போர். அவர்களுள் வீரநாரணியே முதல் மனைவியாவள்.[4] கண்டராதித்தன் முடி சூட்டப்பெறுவதற்கு முன்னர் அவ்வம்மை இறந்தனள் என்று தெரிகிறது. மற்றொரு மனைவியாகிய செம்பியன்மாதேவி, ஒரு மழநாட்டுச் சிற்றரசன் மகள் என்பது 'மழவரையர் மகளார் ஸ்ரீகண்டராதித்தப்பெருமாள் தேவியார் செம்பியன்மாதேவியார்,' என்ற கல்வெட்டுப்பகுதியால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது.[5] அவ்வரசியும் தன் கணவனைப்போல் மிகுந்த சிவபக்தியுடையவள். அவ்வம்மை, தன் கணவன் இறந்த பின்னர், கி. பி. 1001-ஆம் ஆண்டு வரையில் உயிருடனிருந்தனள் என்பது

---

1. Ins. 78 of 1920.
2. Ins. 448 of 1938.
3. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம் – திருப்பெருவேளூர் — பா. 9.
4. Ins. 108 of 1906.
5. S. I. I; Vol, III, No. 141.

விருத்தாசலம், திருவக்கரை ஆகிய ஊர்களிலுள்ள கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகிறது.[1] எனவே அவள் பல ஆண்டுகள் உயிர் வாழ்ந்திருந்தனள் என்பது தேற்றம். தன் நீண்ட வாழ் நாளில் அம்மாதேவி புரிந்துள்ள அறங்கள் மிக பலவாம். அவையெல்லாம் உத்தம சோழன் ஆட்சியில் நன்கு விளக்கப் படும்.

கண்டராதித்தனுக்கு மும்முடிச்சோழன் என்ற மற்ருெரு பெயரும் வழங்கியுளது.[2] சிதம்பரந் தாலுகாவிலுள்ள உடையார்குடியில் காணப்படுங் கல்வெட்டொன்று இவனை 'மேற்கெழுந்தருளிய தேவர்,[3] என்று குறிப்பிடுவதும் அறியற்பாலதாகும். அச்சொற்ருெடரின் உண்மைப் பொருள் யாது என்பது தெரியவில்லை. இவன் மேற்றிசையில் பகைவரோடு போர் நிகழ்த்தி அதில் இறந்த செய்தி அவ்வாறு மங்கல வழக்காகக் கூறப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது சில அறிஞர்கள் கொள்கை.[4] பண்டைச் சோழ மன்னருள் சிலர், குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன்,[5] குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன்[6] என்று சங்க நூல்களிலும் 'தொண்டைமானுற்றூர்த் துஞ்சின உடையார்'[7] 'ஆற்றூர்த்துஞ்சின தேவர்'[8] 'ஆனை மேற்றுஞ்சின உடையார்'[9] 'பொன்மாளிகைத் துஞ்சின தேவர்'[10] என்று கல்வெட்டுக்களிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளனர். ஈண்டு எடுத்துக் காட்டப்பெற்ற அத்தொடர்கள் எல்

1. Ins. 48 of 1918; Ins. 200 of 1904.
2. Ins. 283 of 1908.
3. Ins. 540 of 1920.
4. Ep. Ind. Vol. XXVI, p. 84.
5. புறநானூறு-பாடல்கள் 58 & 60.
6. ஷை -பாடல்கள் 34 & 46.
7. S. I. I. Vol. III, No. 42.
8. Ibid; Nos. 15, 16 and 17.
9. Ibid; Vol. V, No. 720.
10. Ibid; Nos. 723 and 980.

லாம் அவ்வேந்தர்கள் எவ்வெவ்விடங்களில் இறந்தனர் என்ற செய்தியை மிகத் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றன. ஆனல், 'மேற்கெழுந்தருளிய' என்ற அடைமொழி அவற்றைப்போல் இறந்த செய்தியை உணர்த்தவில்லை. இவ்வேந்தன் இறந்த செய்தி கூறப்பட்டிருந்தால் அதற்குரிய அடைமொழி அக்கால ஒழுகலாற்றின்படி அமைந்திருக்கும் என்பது திண்ணம். எனவே, 'மேற்கெழுந்தருளிய' என்ற தொடர்க்கு வேறு பொருள் இருத்தல்வேண்டும். அது, சோழநாட்டிற்கு மேற்கே யுள்ள நாடுகளுக்கு இவ்வரசன் தல யாத்திரை சென்று திரும்பி வாராமையை ஒருகால் குறிப்பினுங் குறிக்கலாம். சிவஞானி யாக நிலவிய இம்முடி மன்னன், தன் அரசைத் துறந்து அங்ஙனம் போயிருத்தல் இயல்பேயாம். பங்களூர் ஜில்லாவிற் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று[1] இவனைச் 'சிவஞான கண்டராதித்தர்' என்று குறிப்பிடுவதால் இவனுக்கும் மைசூர் இராச்சியத்தின் தென்பகுதியிலிருந்த கங்கநாட்டிற்கும் ஏதேனும் ஒரு தொடர்பு இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு பெறப்படுகின்றது. அக்கல்வெட்டுச் சிதைந்திருத்தலால் இவனைப் பற்றி அஃது உணர்த்துஞ் செய்திகளை அறிய இயலவில்லை. எனினும், இவன் படைத்தலைவன் ஒருவன், அந்நாட்டு மழவூர்க் கோயிலில் கண்டராதித்தவிடங்கரையும் உமாபரமேசுவரியாரையும் எழுந் தருளுவித்து வழிபாட்டிற்கு நிவந்தம் அளித்துள்ளனன் என்பது அக்கல்வெட்டால் அறியக்கிடக்கின்றது. சோழ நாட்டிற்கு வடமேற்கில் அத்துணைச் சேய்மையிலுள்ள கங்க நாட்டில் கண்டராதித்தவிடங்கர் எழுந்தருளுவிக்கப் பெற்றமைக்குத்தக்க காரணம் இருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை.

இனி, மைசூர் இராச்சியத்தில் நந்தி என்னும் ஊரிலுள்ள ஒரு சிவன் கோயிலில் ஓர் அரசர் படிமம் உளது. அது சோழ மன்னரது படிமம் என்று அங்கு வழங்கப்படுகின்றது.[2] அது யோகத்தில் வீற்றிருக்கும் நிலையில் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது.

1. Ep. Car., Vol. IX, Chennapatinam No. 92.
2. Portrait Sculpture of South India, P. 29.

கோனேரிராசபுரத்திலுள்ள கண்டராதித்தன் படிமத்திற்கும் அதற்கும் வேறுபாடு மிகுதியாகக் காணப்படவில்லை. எனவே, அது நம் கண்டராதித்த சோழனை நினைவு கூர்தற்கு வைக்கப் பெற்ற உருவச்சிலையாதல் வேண்டும். ஆகவே, இச்செய்தி மேலே குறிப்பிட்ட வரலாற்றிற்குச் சான்றாக நிற்றல் காண்க.

சிவபக்தியும் தமிழ்ப் புலமையும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற இவ்வேந்தன் தான் வணங்கிய திருப்பதிகளில் எழுந்தருளி யுள்ள இறைவன்மீது பல பதிகங்கள் பாடியிருத்தல் கூடும். அவற்றுள், கோயிற் பதிகம் ஒன்றே இந்நாளில் நமக்குக் கிடைத்துளது.

கண்டராதித்தனுக்குப் பல ஆண்டுகள் வரையில் மகப் பேறின்றி இறுதியில் செம்பியன்மாதேவிபால் ஒருதவப் புதல் வன் பிறந்தனன். அவனுக்கு மதுராந்தகன் எனவும் உத்தம சோழன் எனவும் இரு பெயரிட்டு வழங்கலாயினர்[1]. தன் மகன் சிறு குழந்தையாயிருந்தமையால் தன் தம்பி அரிஞ்சயனுக்கு இளவரசுப் பட்டங்கட்டி அரசியல் துறையில் பழக்குவது இவனது இன்றியமையாக் கடமையாயிற்று. ஆகவே, இவன், கி. பி. 954-ஆம் ஆண்டில் அரிஞ்சயனை இளவரசனுக்கிப் பட்டமுங் கட்டினான். மதுராந்தகன் இளைஞனாயிருந்தபோது கண்டராதித்த சோழன் கி, பி. 957-ல் சிவபெருமான் திருவடி நீழல் எய்தினான்.[2] செம்பியன் மாதேவி, தன் இளம்புதல்வன் பால் வைத்த அன்பின் பெருக்கினால் அவனை ஓம்பி வளர்த் தலையே தன் கடமையாகக் கொண்டு சிவஞானியாக நிலவிய கணவனைப் பிரிந்தும் உயிருடன் இருந்தனள். அவ்வரசி, சிவ பெருமானுக்குப் பல்வகைத் தொண்டுகள் புரிவதிலேயே தன் வாழ்நாட்களைக் கழித்துவந்தனள் என்பது பல ஊர்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால் நன்கு புலனாகின்றது. இக்

1. Ep. Ind., Vol. XXII, No. 31, Verse, 22.
   S. I. I., Vol. III, No. 205.
2. Ep. Ind., Vol. XXVI, page 84.

காலத்தில் கோனேரிராசபுரம் என்று வழங்கும் திருநல்லம் என்னுந் திருப்பதியில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானுக்கு அவ்வம்மை தன் கணவன் பெயரால் 'கண்டராதித்தம்' என்னுங் கற்றளி அமைத்து, அதில் தன்கணவன் அவ்விறைவனை வழிபடுவது போல் ஒரு படிவம் வைத்திருப்பதும் அறியற்பாலதாகும்[1].

---

1. அப்படிமத்தின் கீழ் அடியில் வரும் கல்வெட்டு உளது :—
(1) ''ஸ்வஸ்திஸ்ரீ கண்டராதித்ததேவர் தேவியார் மாதேவடிகளாரான ஸ்ரீ செம்பியன் மாதேவியார் (2) தம்முடைய திருமகனர் ஸ்ரீ மதுராந்தக தேவரான ஸ்ரீ உத்தமசோழர் திருராஜ்யஞ் செய்த (3) ருளாநிற்க தம் முடையார் ஸ்ரீ கண்டராதித்ததேவர் திருநாமத்தால் திருநல்லமுடையார்க்குத் (4) திருக்கற்றளி எழுந்தருளிவித்து இத்திருக்கற்றளியிலேய் திருநல்ல முடையாரைத் திருவடித் தொழு (5) கின்றுராக எழுந்தருளிவித்த ஸ்ரீ கண்டாராதித்த தேவர் இவர்.'' [S. I. I., Vol. III, No. 146]
இத்திருக்கோயிலில் நாள் வழிபாடும் பிறவிழாக்களும் நடைபெறுவதற்குச் செம்பியன் மாதேவி நிலங்கள் வழங்கிச் செய்துள்ள ஏற்பாடுகள் படித்தின் புறத்தக்கன.

ஏழாம் அதிகாரம்

அரிஞ்சய சோழன் (கி. பி. 956 – 957)

கண்டராதித்தனுக்குப் பின்னர் அவன் தம்பியும் இளவரசுப் பட்டங் கட்டப் பெற்றிருந்தவனுமாகிய அரிஞ்சயன் முடி சூட்டப் பெற்றான். இவனை அரிந்தமன் என்றும் அரிகுலகேசரி என்றும் அந் நாளில் வழங்கியுள்ளனர் என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது[1]. இவன் முதற் பராந்தக சோழனுடைய மூன்றாம் புதல்வன்; அவ்வேந்தற்குக் கேரள அரசனான பழுவேட்டரையன் மகள்பாற் பிறந்தவன்[2]; பேராற்றல் படைத்த பெருவீரன் என்று ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகளில் புகழ்ந்துரைக்கப் பெற்றவன்[3]; பரகேசரி என்ற பட்டமுடையவன். இவன், தன் தமையன் இராசாதித்தன் சோழ இராச்சியத்தின் வடபகுதியைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அவனுக்கு உதவிபுரிதற் பொருட்டு மலையமானாட்டின் தலைநகராகிய திருக்கோவலூரில் பெரும் படையுடன் தங்கியிருந்தான்[4]. எனவே, சோழர்க்கும் இராஷ்டிர கூடர்க்கும் பராந்தகன் ஆட்சியில் நிகழ்ந்த பெரும் போரில் இவனும் கலந்து கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம்.

இவன் சோழநாட்டில் சக்கரவர்த்தியாக முடிசூடிய பிறகு, தன் தந்தை யாட்சியின் இறுதியில் இராஷ்டிரகூட மன்னன் மூன்றாங் கிருஷ்ணதேவன் கவர்ந்துகொண்ட தொண்டை நாட்டையும் திருமுனைப்பாடி நாட்டையும் திரும்பக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணங்கொண்டு அதற்குரிய முயற்சிகளைச் செய்யத்

---

1. S. I. I., Vol. VI, Nos. 31 and 32; Kanyakumari Inscription of Virarajendra, Verse 61.
2. Ep. Ind., Vol. XV, No. 5 Verses 22 and 23.
3. Ep. Ind., Vol. XXII, No. 34 Verse 23.
4. Ibid, Vol. VII, Page 141.

தொடங்கினன். அவ்விரு நாடுகளையும் வென்று, தன் ஆட்சிக்குட்படுத்தி யிருந்த மூன்றாங் கிருஷ்ண தேவன், தன்பால் அடைக்கலம் புகுந்திருந்த வைதும்பராய மன்னனுக்கு அவற்றை யளித்துத் தன் பிரதிநிதியாகவிருந்து ஆண்டு வருமாறு ஏற்பாடு செய்திருந்தான். அவ்வேந்தனுக்குப் பிரதிநிதியாக அமர்ந்து மலாடு, வாணகோப்பாடி நாடு, சிங்கபுர நாடு என்பவற்றை முதலில் அரசாண்டவன் விக்கிரமாதித்த வைதும்ப மகாராசன் என்பது தென்னார்க்காடு ஜில்லாக் கீழூரிலுள்ள ஒரு கல் வெட்டினல் தெளிவாக அறியப்படுகிறது[1]. அவனுக்குப் பின்னர் வைதும்ப மகாராசன் திருவையனும் பிறகு அவன் மகன் ஸ்ரீ கண்டனும் இராஷ்டிரகூட மன்னன் பிரதிநிதிகளாகவிருந்து அப்பகுதிகளில் ஆட்சி புரிந்தனர்[2]. அரிஞ்சயன் தான் அவ் வைதும்ப வேந்தரோடு போர் புரிந்து அந் நாடுகளைக் கைப்பற்றவேண்டி யிருந்தமையின், முதலில் தன் புதல்வி அரிஞ்சிகைப் பிராட்டியை ஒரு வாணர்குல மன்னனுக்கு மணஞ் செய்து கொடுத்து அக்குலத்தினர் உறவும் நட்பும் பெற்று அன்னோர்க்கு இராஷ்டிரகூடரது தொடர்பு அற்றுப் போகும்படி செய்துவிட்டான்[3]. பின்னர், இவ்வேந்தன் சோழ இராச்சியத்தின் வடபகுதியாகத் தன் தந்தையின் காலத்திலிருந்த திருமுனைப்பாடி நாட்டையும் தொண்டை நாட்டையும் கைப்பற்றுவதற்குப் பெரும் படையுடன் புறப்பட்டான். அப்போது நடைபெற்ற போர் நிகழ்ச்சிகளை அறிவிக்கும் கல்வெட்டுக்கள் இதுகாறும் கிடைத்தில. ஆனல், வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள ஆற்றூரில் இவன் இறந்தனன் என்று தெரிகிறது. இவனை 'ஆற்றூர்த்துஞ்சின தேவர்'[4] என்று சில கல்வெட்டுக்கள் கூறுவதால் இச் செய்தியை நன்கறியலாம். இவன் போரில் உயிர்துறந்தனனு அன்றி

1. Ins. 16 of 1905.
2. Ep. Ind,, Vol. VII, pp, 142-44; Ins. 743 of 1905.
3. Ins. 215 of 1911.
4. S. I. I., Vol. III, Nos, 15, 16 and 17.

இயற்கையாகவே இறந்தனனு என்பது இப்போது புலப்படவில்லை. இத்தகைய ஐயப்பாடுகள் எல்லாம் எதிர்காலத்தில் கிடைக்கும் ஆதாரங்களால் நீங்கும் என்பது ஒருதலை.

இனி, அரிஞ்சயனது கல்வெட்டுக்கள் சோழநாட்டில் யாண்டும் காணப்படாமையால் இவன் மூடி சூடிய சில திங்கள்களில் இறந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். ஆராய்ச்சியாளருள் சிலர் இவன் மூன்று ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்திருத்தல் கூடும் என்று கருதுகின்றனர்[1]. இளவரசுப் பட்டம் பெற்ற நாள் முதல் ஆட்சி யாண்டு கணக்கிடப்படுவது அக்காலத்து வழக்கமாதலின் அங்ஙனம் கருதுவதற்கு இடமில்லை என்க.

இவனுக்கு வீமன் குந்தவை, ஆதித்தன் கோதைப்பிராட்டி, கல்யாணி, பூதி ஆதித்தப் பிடாரி என்ற நான்கு மனைவியர் இருந்தனர். அவர்களுள், வீமன் குந்தவை என்பவள் கீழைச் சளுக்கிய மன்னனுகிய இரண்டாம் வீமன் புதல்வியாவள். இவள் திருப்பழனப் பக்கத்திலிருந்த அரையன் ஆதித்த வீமன் மகளாகவும் இருத்தல் கூடும் என்று கருதப்படுகிறது[2]. குந்தவை என்ற பெயருடன் சோழநாட்டில் முதலில் காணப்படும் அரசி இவ்வம்மையாகவே இருத்தலாலும், இப்பெயர் ஆந்திர நாட்டில் வழங்கும் பெயராயிருத்தலாலும், சோழர்கள் தம் பகைவர்களைப் புறங்காண வேண்டிப் புறநாட்டு வேந்தருள் சிலரை அந்நாட்களில் தமக்கு உறவினராக்கிக்கொண்டு நெருங்கிய தொடர்பு வைத்துக்கொண்டிருத்தலாலும் அரிஞ்சன் மனைவியாகிய இம்மாதேவி கீழைச்சாளுக்கிய மன்னன் மகளாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும். மற்றொரு மனைவியாக ஆதித்தன் கோதைப்பிராட்டி என்பவள் ஒரு சேரமன்னன் மகளாதல் வேண்டும். பிறிதொரு மனைவியாகிய கல்யாணி என்பாள் வைதும்பராயன் மகள் என்பது அன்பிற் செப்பேடுகளால் அறியப்படுகிறது[3]. வேறொரு

1. Historical Sketches of Ancient Dekhan, p. 242.
2. The Colas, Vol. I, pp. 183 and 184.
3. Ep. Ind., Vol. XV, No. 5, Verse 24.

மனைவியாகிய பூதி ஆதித்த பிடாரி என்பவள், கொடும்பாளூர்க் குறுநில மன்னன் பூதி விக்கிரம கேசரியாகிய தென்னவன் இளங்கோவேள் மகள் ஆவள்[1]. இவ்வரசி, திருச்சிராப்பள்ளிக்கு மேற்கே ஏழுமைல் தூரத்திலுள்ள திருச்செந்துறைக் கோயிலைக் கற்றளியாக எடுப்பித்து அதற்கு நாள் வழிபாட்டிற்கு நிவந்தமும் அளித்துள்ளனள்[2]. இவ்வேந்தனுக்குப் பராந்தகன் என்ற புதல்வன் ஒருவன் இருந்தனன். அவன் வைதும்பராயன் மகள் கல்யாணி என்ற அரசியின்பாற் பிறந்தவன் என்பது அன்பிற் செப்பேடுகளால் உணரப்படுகின்றன[3].

இவ்வரிஞ்சயன் பெயரனுகிய முதல் இராசராசசோழன், வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் திருவல்லத்திற்கு வடக்கே ஆறு மைலிலுள்ள மேற்பாடி என்ற ஊரில் அரிஞ்சயேச்சுரம் என்னுங் கோயில் ஒன்று எடுப்பித்து அதற்கு நிவந்தங்களும் வழங்கியுள்ளனன்[4]. அக் கோயில் தன் பாட்டனை நினைவு கூர்தற்பொருட்டு முதல் இராசராச சோழன் அமைத்ததாகும். இச்செய்தியை 'ஆற்றூர்த்துஞ்சின தேவர்க்குப் பள்ளிப் படையாக உடையார் ஸ்ரீ இராசராசதேவர் எங்கள் நகரத்தில் எடுப்பித்தருளின திரு அரிஞ்சிகை ஈசுவரத்து மகாதேவர்,[5] என்னுங் கல்வெட்டுப் பகுதியினுல் நன்குணரலாம். அஃது இந்நாளில் சோழேச்சுரம் என்று வழங்குகின்றது; ஆனல் அழிவுற்ற நிலையிலிருப்பது வருந்தத்தக்கது.

---

1. S. I. I., Vol. III, No. 96.
2. S. I. I., Vol. VIII, No. 626.
3. Ep. Ind. Vol. XV, No. 5, Verse 25.
4. S. I. I., Vol. III, Nos. 15, 16 and 17.
5. Ibid., No. 15.

எட்டாம் அதிகாரம்

இரண்டாம் பராந்தகனாகிய சுந்தர சோழன்

(கி. பி. 957—970)

அரிஞ்சயன் இறந்த பின்னர், அவன் மகன் இரண்டாம் பராந்தகசோழன் கி. பி. 957ல் சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாக முடிசூட்டப்பெற்றான். இவன், அவ்வேந்தற்கு வைதும்பராயன் மகள்பாற் பிறந்த அரசகுமாரன் ஆவன். பெற்றோர்கள் இவனுக்கிட்ட பெயர் பராந்தகன் என்பதேயாம். இவன் பேரழகுடையவனாயிருந்தமைபற்றிச் சுந்தர சோழன் என்னும் பெயரைப் பின்னர் எய்தினன் என்பது அன்பிற் செப்பேடுகளால் அறியப்படுகிறது.[1].

இவனை, 'மதுரை கொண்டகோ இராசகேசரிவர்மன்[2]' எனவும் 'பாண்டியனைச் சுரம் இறக்கின பெருமாள் ஸ்ரீ சுந்தர சோழதேவர்[3]' எனவும் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. புதுக்கோட்டை இராச்சியத்தில் கொடும்பாளூரில் காணப்படுங் கல்வெட்டொன்றில் இவன் 'மதுராந்தகன் சுந்தர சோழன்[4]' என்றுங் குறிக்கப்பெற்றுள்ளனன். இவற்றையெல்லாம் கூர்ந்து நோக்குங்கால், சுந்தர சோழன், தன் பாட்டனாகிய முதற்பராந்தக சோழன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்து பிறகு நீங்கிப்போன பாண்டி நாட்டை மீண்டுங் கைப்பற்றும் பொருட்டுப் பாண்டியனோடு போர்புரிந்து வெற்றிபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு வெளியாகிறது.

சுந்தர சோழன் காலத்தில் பாண்டிய நாட்டில் மதுரைமா நகரில் வீற்றிருந்து அரசாண்டவன் இராசசிம்ம பாண்டியன்

---

1. Ep. Ind., Vol. XV; No. 5 Verse 26.
2. S. I. I., Vol. III, Nos. 115, 116, 117 and 118.
3. Ep. Ind., Vol. XII, No. 15; Ins. 302 of 1908.
4. Inscriptions of the Pudukkottai State, No. 82.

மகனுகிய வீரபாண்டியன் ஆவான். அவனது ஆட்சியின் ஆரும் ஆண்டு முதல் பாண்டி நாட்டில் காணப்படுங் கல்வெட்டுகளில் அவன் 'சோழன் தலைகொண்ட கோவீரபாண்டியன்' என்று பெருமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளான்[1]. ஆகவே, கி. பி. 953-ல் சோழர்க்கும் வீர பாண்டியற்கும் நடைபெற்ற போர் ஒன்றில் பாண்டி வேந்தன் சோழன் ஒருவனைக் கொன்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். வீரபாண்டியன் கல்வெட்டுக்கள் சோழன் பெயரைக் குறிப்பிடாமல் பொதுவாகச் சோழன் என்று கூறுகின்ற மையால் அவனுல் போரில் கொல்லப்பட்டவன் சோழச் சக்கரவர்த்தி யல்லன் என்பதும் சோழர் குடியில் தோன்றிய ஓர் அரசகுமார னுகவேயிருத்தல் வேண்டும் என்பதும் நன்கு துணியப்படும். அவன் யாவன் என்பது இப்போது புலப்படவில்லை. சோழ அரசகுமாரன் ஒருவனை வீரபாண்டியன் முன்னர் நிகழ்ந்த போரில் கொன்றமை யாலும், அவனிடமிருந்து பாண்டிய நாட்டைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம் சுந்தர சோழன் உள்ளத்தில் பன்னுட் களாக நிலைபெற்றிருந்தமையாலும், இவன் பாண்டி நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்ருன். அந்நாட்டிலுள்ள சேவூரில் சுந்தர சோழற்கும் வீரபாண்டியற்கும் பெரும் போர் நடைபெற்றது. அப்போரில் சுந்தர சோழனே வெற்றி எய்தினுன். தோல்வியுற்றுப் புறங்காட்டியோடிய பாண்டி மன்னன் சுரம் புகுந்து ஒளிந்து கொண்டான்[2]. அதுபற்றியே, சுந்தர சோழன் 'பாண்டியனைச் சுரம் இறக்கின பெருமாள்' என்று அழைக்கப் பெற்றனன். இவன் ஆட்சியின் ஐந்தாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கள்[3] இவனை 'மதுரை கொண்டகோ இராசகேசரிவர்மன்' என்று கூறுவதால் சேவூர்ப் போர் கி. பி. 962-ஆம் ஆண்டில் நடை பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது தெள்ளிது. அப்போர்

---

1. S. I. I., Vol. V, No. 455.
2. Travancore Archaeologigal Series, Vol. III, No. 34, Verse 63.
3. S. I. I., Vol. III, Nos. 114 and 115.

நிகழ்ச்சி ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகளில்[1] சொல்லப்பட்டுள்ளது. அப்போரில் வீரபாண்டியனுக்கு உதவிபுரிதற் பொருட்டுச் சிங்கள நாட்டு மன்னன் நான்காம் மகிந்தன் என்பவன் பெரும் படை யனுப்பியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சிங்கள மன்னன் செய்கையை யுணர்ந்த சுந்தரசோழன், தன் படைத் தலைவனும் கொடும்பாளூர்க் குறுநில மன்னனுமாகிய பராந்தகன் சிறிய வேளான் என்பவனைப் பெரும் படையுடன் சிங்கள நாட்டிற்கு கி. பி. 975-ல் அனுப்பினான். அவ்வாண்டில் அந்நாட்டில் நிகழ்ந்த போரில் அத்தலைவன் உயிர் துறந்தான். அச்செய்தி 'ஈழத்துப்பட்ட கொடும்பாளூர் வேளான் சிறியவேளான்' என்ற ஒரு கல்வெட்டுப் பகுதியினால்[2] அறியக்கிடக்கின்றது. ஆகவே, சுந்தர சோழன் ஈழ நாட்டு வேந்தனோடு நிகழ்த்திய போரில் வெற்றி பெறவில்லை என்று தெரிகிறது. நான்காம் மகிந்தன் தன் படைத் தலைவன் 'சேனா' என்பவனைப் பெரும் படையுடன் அனுப்பிச் சோணாட்டுப் படையை எதிர்த்துப் போர் புரியுமாறு செய்தனன் என்றும் அப்போரில் சிங்களப் படை வெற்றி யெய்தவே, சோழமன்னன் ஈழ மன்னனோடு உடன்படிக்கை செய்து கொண்டு நட்புரிமை பெற்றனன் என்றும் இலங்கைச் சரிதமாகிய மகாவம்சம் கூறுகின்றது[3]. ஈழ நாட்டிலுள்ள வெசகிரி என்ற இடத்தில் காணப்படும் மகிந்தனது கல்வெட்டொன்று[4], சேனா என்ற சிங்களப்படைத் தலைவன் தமிழ்ப்படையைப் போரில் வென்ற செய்தியை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

சுந்தர சோழன்பால் தோல்வியுற்று ஓடியொளிந்த வீர பாண்டியன், மீண்டும் மதுரையம்பதியிலிருந்துகொண்டு ஆட்சி புரியத் தொடங்கினான். பாண்டி நாட்டில் காணப்படும் வீர

1. Ep. Ind., Vol. XXII, No. 34, Verse 25.
2. S. I. I., Vol. V, No. 980.
3. The Colas, Vol. I, Page 186.
4. Epigraphia Zeylanica, Vol. I, p. 30.

பாண்டியன் ஆட்சியின் 18, 19-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கள்[1] அவன் கி. பி. 965, 966ஆம் ஆண்டுகளில் பாண்டி நாட்டி லிருந்து அரசாண்டனன் என்பதைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்து கின்றன. எனவே, சுந்தர சோழன் மறுபடியும் பாண்டி நாட்டின் மேல் படையெடுப்பது இன்றியமையாததாயிற்று. அப் படையெழுச்சியும் கி. பி. 966 ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்தது. பாண்டி நாட்டுக்குப் பெரும் படையுடன் சென்று போர் நிகழ்த்திய தலைவர்கள் சுந்தரசோழன் புதல்வனாகிய ஆதித்த கரிகாலன், கொடும்பாளூர்வேள் பூதி விக்கிரமகேசரி, தொண்டை நாட்டுச் சிற்றரசன் பார்த்திவேந்திரவர்மன் என் போர். அந்நாட்களில் ஆதித்த கரிகாலன் இளைஞனாயிருந்த போதிலும் பெரு வீரத்தோடு போர்புரிந்து வீரபாண்டியனைக் கொன்று வெற்றி மாலை சூடினான். அது பற்றியே அவ்வரசிளங் குமரன் 'வீரபாண்டியனைத் தலைகொண்ட கோப் பரகேசரி வர்மன்' என்று கல்வெட்டுக்களில்[2] கூறப்பட்டுள்ளனன். அப் போரில் கலந்துகொண்டிருந்த தலைவர்களாகிய பூதி விக்கிரம கேசரியும் பார்த்திவேந்திரவர்மனும் தாம் வீரபாண்டியனைத் தலைகொண்டவர்கள் என்று தம் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிட்டுள் ளனர்[3]. அவர்கள் பாண்டிநாட்டுப் போரில் படைத்தலைமை வகித்து அதனை நடத்திய தலைவர்களாதலின் அங்ஙனம் கூறிக் கொள்வதில் வியப்பொன்றுமில்லை. சுந்தரசோழன் கல்வெட் டுக்கள் பாண்டிநாட்டில் யாண்டும் காணப்படாமையால் அந் நாடு உடனே சோழர் ஆட்சிக்குட்படுத்தப்படவில்லை என்பது தேற்றம். ஆகவே, சுந்தர சோழன் அவ்வப்போது போரில் வெற்றி பெற்றதோடு அமைந்திருந்தனனேயன்றிப் பாண்டி நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆட்சி புரியவில்லை என்பது நன்கு புலனா கின்றது.

---

1. T. A. S., Vol. III, No. 23.
2. S. I. I., Vol. III, No. 14. Ibid. Vol. VII, Nos. 74 and 800.
3. Ibid, Vol. III, Nos. 170, 177 and 179.

இனி சுந்தர சோழனும் தன் தந்தையைப்போல் வடக்கே யுள்ள திருமுனைப்பாடி நாட்டையும் தொண்டை நாட்டையும் கைப்பற்றித் தன் ஆளுகைக்குள் கொண்டுவரவேண்டும் என்று எண்ணினன். அதனை நிறைவேற்றும் பொருட்டு அந்நாடுகளி லிருந்த இராஷ்டிரகூடர்களின் பிரதிநிதிகளோடு இவன் போர் புரிந்து வெற்றியும் எய்தினன். இவனது ஆட்சியின் ஐந்தாம் ஆண்டு முதல் இவன் கல்வெட்டுக்கள் தென்னார்க்காடு, வட ஆர்க்காடு, செங்கற்பட்டு ஜில்லாக்களில் காணப்படுகின்றன[1]. அன்றியும், இவன் பிரதிநிதியாகத் தொண்டைநாட்டிலிருந்த பார்த்திவேந்திரவர்மன் கல்வெட்டுக்களும் அப்பக்கங்களில் உள்ளன[2]. இந்நிலையில் இராஷ்டிரகூட மன்னன் மூன்றாங் கிருஷ்ணதேவன் கல்வெட்டுக்களும் கி. பி. 967 வரையில் அந்த ஜில்லாக்களில் சில ஊர்களில் காணப்படுகின்றன. ஆகவே சுந்தரசோழன் அவ்விரு நாடுகளையும் கைப்பற்றுவதற்குச் செய்த முயற்சி சிறிது சிறிதாகச் சில ஆண்டுகளில் நிறைவேறி யதுபோலும். அந்நிகழ்ச்சிகளைக் கால வரையறையுடன் தெளி வாக அறிய இயல வில்லை. எனினும், கி. பி. 963ஆம் ஆண்டி லேயே தொண்டைநாட்டுப் பகுதிகள் இவன் ஆட்சிக்குட்பட்டு விட்டன என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம்[3].

இவனுக்குப் பராந்தகன்தேவியம்மன், வானவன் மாதேவி என்னும் இரு மனைவியர் இருந்தனர். அவர்களுள் பராந்தகன் தேவியம்மன் ஒரு சேரமன்னன் புதல்வியாவள்[4] மற்றொரு மனைவியாகிய வானவன் மாதேவி என்பாள் திருக்

---

1. S. I. I., Vol. III, Nos, 114, 115, 116, 117, and 117 Ep. Ind., Vol. IV, No. 48.
2. S. I. I. Vol. III, Nos. 152 to 198.
3. Ep. Ind,, Vol. VI, p. 331.
4. S. I. I., Vol. V, No. 723.
   'பொன்மாளிகைத் துஞ்சினதேவர் தேவியார் சேரமானுர் மகளார் பராந்தகன் தேவியம்மனுர்'.

கோவலூரிலிருந்த மலேயமானுட்டுச் சிற்றரசன் மகள்[1]. இவனுக்கு ஆதித்த கரிகாலன், அருண்மொழிதேவன் என்ற இரு புதல்வரும் குந்தவை என்னும் ஒரு புதல்வியும் இருந்தனர். அவர்களுள் ஆதித்த கரிகாலன் இளேஞனுயிருந்தபோதே வீரபாண்டியனேப் போரில் கொன்ருன் என்று ஆனேமங்கலச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன[2].

சுந்தரசோழன் தன் மூத்த புதல்வனது வீரச் செயலேயும் ஆற்றலேயும் உணர்ந்து கி. பி. 966ல் அவனுக்கு இளவரசுப் பட்டங்கட்டினுன். மற்ருெரு மகனுகிய அருண்மொழிதேவன் என்பவனே பின்னர் எத்திசையும் புகழ்பரப்பி இனிது வாழ்ந்த முதல் இராசராசசோழன் ஆவன். குந்தவைப் பிராட்டி வல்லவரையன் வந்திய தேவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்கப் பெற்றனள்[3]. அவ்வரசகுமாரன் வேங்கி நாட்டில் வாழ்ந்த கீழைச் சளுக்கியர் மரபினனுதல் வேண்டும்[4]. அவன் குந்தவையை மணந்த பிறகு சோழநாட்டிலேயே தங்கிவிட்டனன் என்று தெரிகிறது.

மழநாட்டு அன்பில் என்னும் ஊரினனுய அநிருத்தபிரமாதிராஜன் என்பான் சுந்தர சோழனுக்கு அமைச்சனுக இருந்தனன். அவனுக்குத் திருவழுந்தூர் நாட்டிலுள்ள கருணுகரமங்கலம் என்னும் ஊரினே இறையிலியாக இவ்வேந்தன் வழங்கினுன். இது குறித்து அளிக்கப்பெற்ற செப்பேடுகள் அன்பிற் செப்பேடுகள் எனப்படும். இதுகாறுங் கிடைத்துள்ள சோழ

1. S. I. I., Vol. VII, No. 863.
2. Ep. Ind. Vol. XXII, No. 34, Verse 28.
3. S. I. I., Vol. II, No. 6. 'ஸ்ரீ இராசராச தேவர் திருத்தமக்கையார் வல்லவரையர் வந்தியதேவர் மகாதேவியார் ஆழ்வார் பராந்தகன் குந்தவையார்'
4. வல்லவர் என்று தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பெற்றவர்கள் சளுக்கியரும் இராஷ்டிர கூடருமே யாவர். ஈண்டுக் குறிப்பிடப்பெற்ற வல்லவரையன் கீழைச் சளுக்கிய வேந்தன் ஆவன்.

மன்னரது செப்பேடுகளுள் இவ்வன்பிற் செப்பேடுகளே மிகப் பழமை வாய்ந்தவை.

இனி, சுந்தரசோழனது ஆட்சியின் இறுதிக் காலத்தில் திடுக்கிடத்தக்க நிகழ்ச்சியொன்று நடைபெற்று இவன் மன முடைந்து இரண்டொரு திங்கள்களில் இறக்கும்படி செய்து விட்டது. அஃது இவன் முதல் மகனும் பெருவீரனுமாகிய ஆதித்த கரிகாலன் கி. பி. 969 ஆம் ஆண்டில் சோழ நாட்டில் சில வஞ்சகர்களால் கொல்லப்பட்டமையே யாம் சிதம்பரந் தாலூகாவைச் சேர்ந்த காட்டுமன்னார் கோயிலுக்கணித்தாகவுள்ள உடையார் குடியில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று[1] அவ்வரச குமாரனைக் கொன்றவர் யாவர் என்பதைத் தெள்ளிதின் உணர்த்துகின்றது. அக் கொடுஞ்செயலைத் துணிந்து செய்து முடித்தோர், சோமன், ரவிதாசனான பஞ்சவன் பிரமாதிராஜன், பரமேசுவரனான இருமுடிச்சோழ பிரமாதிராஜன். மலையனூரானான ரேவதாசக் கிரமவித்தன் என்போர். அந்நால்வரும் உடன்பிறந்தோர் என்பது அக்கல்வெட்டால் அறியக்கிடக்கின்றது. அவர்களுள் இருவர், பஞ்சவன் பிரமாதிராஜன் இருமுடி சோழ பிரமாதிராஜன் என்னும் உயர்ந்த பட்டங்கள் பெற்றவராக இருத்தலால் அவர்கள் அரசாங்க உத்தியோகத்தில் அமர்ந்திருந்த அந்தணர் ஆவர். அவர்கள் அரசியல் அதிகாரிகளாயிருந்தும் தம் இளவரசனான ஆதித்த கரிகாலனை வஞ்சகமாகக் கொன்றமைக்குக் காரணம் புலப்படவில்லை. கண்டராதித்த சோழன் புதல்வனாகிய உத்தமசோழன் என்பவன், தான் அரசு கட்டில் ஏறும் பொருட்டு ஒரு சூழ்ச்சி செய்து அவனைக் கொல்வித்திருத்தல் கூடும் என்பது சிலர் கருத்து[2]. அதனையாராய்ந்து முடிவு காண்பதும் ஈண்டு இன்றியமையாததேயாம்.

உத்தம சோழனுக்கு அக் கொடுஞ் செயலில் தொடர்பு இருந்திருப்பின், ஆதித்த கரிகாலன் தம்பியும் குடிகளால் அன்பு

1. Ep. Ind., Vol. XXI, No. 27.
2. The Colas, Vol. I, Pages 191—193.

பாராட்டிப் போற்றப் பெற்றவனும் பெரியவீரனுமாகிய முதல் இராசராசசோழன் அரியணையைக் கைப்பற்றித் தானே ஆட்சி புரியத் தொடங்குவானேயன்றி அதனை அவ்வுத்தமசோழன் பெற்று அரசாள உடன்பட்டுத் தான் ஒதுங்கிக் கொண்டிருக்க மாட்டான். இராசராசசோழன் தன் சிறியதந்தையாகிய உத்தம சோழனுக்கு நாட்டை ஆட்சி புரிவதில் விருப்பமுள்ள வரையில் தான் அதனை மனத்தால்கூட விரும்புவதில்லை என்று தன் குடிகளிடம் கூறினன் என்பது திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடு களால் அறியக்கிடக்கின்றது[1]. உத்தமசோழன் சூழ்ச்சியினுல் தன் தமையன் கொல்லப்பட்டிருந்தால் இராசராசசோழன் அவன்பால் அத்துணை அன்பும் மதிப்பும் வைத்து அவ்வாறு கூறியிருக்கமாட்டான் என்பது ஒருதலை. உத்தமசோழன், இள வரசனுயிருந்தவனைக் கொல்லும்படி செய்து தான் பட்டம்பெற முயன்றிருந்தால் அவனுக்குக் குடிகள் ஆதரவும் அரசியல் அதி காரிகள் கூட்டுறவும் என்றும் கிடைத்திருக்கமாட்டா. அதனுல், உள் நாட்டில் அமைதியின்மையும் கலகமுமே ஏற்பட்டிருக்கும். ஆனுல், சோழ இராச்சியத்தில் எப்பகுதியிலும் குழப்பம் சிறிது மின்றி உத்தம சோழன் ஆட்சி மிக அமைதியாக நடைபெற்றது என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகிறது[2]. ஆகவே எக்காரணம் பற்றியோ உட்பகை கொண்டிருந்த இரண்டு அரசியல் அதிகாரிகளும் அவர்கள் உடன்பிறந்தார் இருவரும் ஒருங்குசேர்ந்து ஆதித்த கரிகாலனை வஞ்சகமாகக் கொன்று விட்டனர்[3] என்பதும் இக்கொலைநிகழ்ச்சியில் உத்தமசோழ னுக்குச் சிறிதும் தொடர்பில்லை என்பதும் நன்கு வெளியாதல் காண்க.

---

1. S. I. I., Vol. III, No. 205, Verse 69.
2. S. I. I., Vol. III, Nos. 128, 142, 143, 145 and 151.
3. கொன்றவர்களுள் பாண்டிநாட்டு அரசியல் அதிகாரியாகிய பஞ்சவன் பிரமாதி ராஜனும் ஒருவனுயிருத்தலால் பாண்டி நாட்டவராய பகைவர் தூண்டுதலே இக்கொலை நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமாதல் கூடும்.

இனி, உத்தமசோழன் ஆட்சியில் ஆதித்த கரிகாலனைக் கொன்றவர்கட்குத் தண்டனை விதிக்கப்படாமல் இராசராச சோழன் ஆட்சியின் இரண்டாம் ஆண்டிலே விதிக்கப்பட்டிருத் தலால் அக்கொலை நிகழ்ச்சியில் உத்தம சோழனுக்கும் தொடர்பு இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது சிலர் கொள்கை, கொலை புரிந்தோருள் ஒருவனுக்கும் அவனைச்சார்ந்தோர்க்கும் கிடைத்த தண்டனை இராசராசசோழன் ஆட்சியில் நிறைவேற் றப்பட்டமை உடையார் குடிக் கல்வெட்டால் அறியப்படுகிறது. அக் கல்வெட்டின் துணைகொண்டு உத்தம சோழன்மீது குற்றங் காண்டல் எங்ஙனம் பொருந்தும்? மறைவில் நிகழ்ந்த அக் கொலையில் தொடர்புடையவர் யாவர் என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்து அனைவர்க்கும் தண்டனை விதிப்பதற்குள் சில ஆண்டுகள் கழிந்திருத்தல் கூடும். அதற்குள் உத்தமசோழன் ஆட்சியும் முடி வெய்தியிருக்கலாம். அதனால் இராசராசசோழன் ஆட்சியில் எஞ்சியோர்க்குத் தண்டனை விதிக்கும்படி நேர்ந்தமை இயல்பே யாம். ஆதலால், அக்கொலைபற்றி உத்தம சோழன் ஒருவ ருக்கும் தண்டனை விதிக்கவில்லை என்று எத்தகைய ஆதாரமு மின்றி எவ்வாறு கூறமுடியும்?

சுந்தரசோழன் கி. பி. 969ல் தன் முதல் மகனாகிய ஆதித்த கரிகாலனை இழந்தமையால் ஆற்றொணாத் துன்பத்தில் ஆழ்ந்து அவ்வாண்டிலேயே காஞ்சிமா நகரிலிருந்த பொன் மாளிகை யில்[1] உயிர் துறந்தான். அதுபற்றியே, இவ்வேந்தன் 'பொன் மாளிகைத் துஞ்சினதேவர்' என்று சில கல்வெட்டுக்களில்[2] குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனன். இவன் மனைவியருள் வானவன் மாதேவி என்பாள், தன் கணவன்பால் அளவற்ற அன்புடையவ ளாதலின் பிரிவாற்றாமல் தானும் உடன்கட்டையேறி ஒருங்கே மாய்ந்தனள். அம்மாதேவியின் செயற்கருஞ்செயல் திருவாலங் காட்டுச் செப்பேடுகளில் சொல்லப்பட்டுளது[3], அன்றியும்,

---

1. S I. I., Vol. III No. 142.
2. Ibid, Vol. II, No. 6. Ibid, Vol. V, Nos. 723 and 980.
3. Ibid, Vol, III, No. 205 Verses 65 & 66.

திருக்கோவலூரிலுள்ள கல்வெட்டொன்று[1] வானவன் மாதேவி நிகழ்த்திய அவ்வருஞ்செயலை எடுத்துக் கூறி,

'செந்திரு மடந்தைமன் சீராஜராஜன்
இந்திரசமானன் இராஜசர்வஞ்ஞனெனும்
புலியைப் பயந்த பொன்மான் கலியைக்
கரந்து கரவாக் காரிகை சுரந்த
முலைமகப் பிரிந்து முழங்கெரி நடுவணும்
தலைமகற் பிரியாத் தையல் நிலைபெறுந்
தூண்டா விளக்கு..................
..................மணிமுடி வளவன்
சுந்தரசோழன் மந்தரதாரன்
திருப்புய முயங்குந்தேவி,

என்று பாராட்டுவது உணரற்பாலதாகும். அம்மாதேவி, தன் இளங்குழந்தையைப் பிரிந்து கணவனேடு உடன்கட்டை ஏறிய செய்தியைக் கூறும் 'சுரந்த, முலைமகப் பிரிந்து முழங்கெரி நடுவணுந் – தலைமகற் பிரியாத்தையல்' என்ற பகுதி படிப்போர் உள்ளத்தை உருக்குந் தன்மையது.

முதல் இராசராசசோழன் தஞ்சைமாநகரில் எடுப்பித்த இராசராசேச்சுரம் என்னும் பெரிய கோயிலில் குந்தவைப் பிராட்டி, தன் தந்தை சுந்தரசோழன் படிமத்தையும் தாய் வானவன்மாதேவியின் படிமத்தையும் எழுந்தருளுவித்து அவற்றிற்கு நாள் வழிபாட்டிற்கு நிவந்தமாகப் பெரும் பொருள் வழங்கியுள்ளமை ஈண்டு அறியற்பாலதாம்[2]. அன்றியும், அவ்வம்மை, தஞ்சையம்பதியில் தன் தந்தையின் பெயரால் சுந்தரசோழ விண்ணகர் ஆதுரசாலை என்ற மருத்துவ நிலையம் ஒன்று நிறுவி அதனை நடத்திவருவதற்கு மருத்துவக்காணியாக நிலமும் அளித்துள்ளனள்[3].

---

1. Ibid, Vol. II, No. 6.
2. S. I. I., Vol. VII No. 6.
3. Ins. 248 and 249 of 1923.

தென்னார்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள உலகபுரம் என்ற ஊரில் சுந்தரசோழப்பெரும்பள்ளி என்னும் புத்த கோயில் ஒன்றும்[1] வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள பிரமதேசம் என்ற ஊரில் சுந்தரசோழப் பேரேரி என்னும் ஏரி ஒன்றும்[2] புதுக் கோட்டை நாட்டில் திருமெய்யந் தாலுகாவில் சுந்தரசோழ புரம் என்னும் நகரம் ஒன்றும்[3] இருந்தன என்பது கல்வெட்டுக் களால் அறியப்படுகின்றது. அவை யெல்லாம் இவ்வேந்தன் ஆட்சிக்காலத்தில் அமைக்கப் பெற்றனவாதல் வேண்டும். அவற்றுள், சுந்தர சோழபுரம் என்பது இக்காலத்தில் சுந்தரம் என்று வழங்குகிறது. அவற்றை யெல்லாம் நுண்ணிதின் நோக்குமிடத்து, இவன், தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடுகளில் மக் கட்குப் பல்வகை நலங்களும் புரிந்து புகழுடன் செங்கோல் செலுத்திவந்தான் என்பது இனிது புலனாகும்.

சுந்தரசோழன் ஆளுகையில் துன்பத்தால் 'ஆ' என்று ஓலமிட்டு அரற்றியவர் எவரும் இலர் என்றும் அதற்கு மாறாகச் சிவபெருமானை வணங்குங்கால் மக்கள் கூறிய 'அர' என்ற ஒலிதான் கேட்கப்பெற்றது என்றும் திருவாலங்காட்டுச் செப் பேடுகள் கூறுகின்றன[4].

இம்மன்னர் மன்னன் தமிழ்ப் புலவர்களை நன்கு ஆதரித் துள்ளான். இவன் காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்கள் யாவர் என்பது இப்போது புலப்படவில்லை. எனினும், அவர்கள் இவன்மேல் பாடிய பாடல்களுள் இரண்டு வீரசோழிய உரையில் மேற் கோளாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன[5]. அவற்றுள்

---

1. Ins. 141 of 1919.
2. Ins. 264 of 1915.
3. Inscriptions of Pudukkottai State, No. 189.
4. S. I. I., Vol. III, No. 205, Verse 58.
5. 'இந்திர னேறக் கரியளித் தார்பரி யேழளித்தார்
செந்திரு மேனித் தினகரற் குச்சிவ னூர்மணத்துப்
பைந்துகி லேறப் பல்லக் களித்தார் பழையாறைநகர்ச்
சுந்தரச் சோழரை யாவரொப் பார்களித் தொன்னிலத்தே'
(வீரசோ—அலங். 10)

இவன் சிவபெருமானிடத்தில் பெரிதும் ஈடுபாடுடையவன் என்பதும் பௌத்தம் முதலான புறச் சமயங்களை வெறுக்காமல் ஆதரித்து வந்தவன் என்பதும் இனிது வெளியாகின்றன. பௌத்த சமயத்தினரான தமிழ்ப் புலவர் ஒருவர் இவ்வரசன் வண்மையும் வனப்பும் திண்மையும் சிறந்து உலகில் வாழுமாறு புத்தர் பெருமானை வேண்டிப் பரவியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்க தொன்றும். எனவே, இவன் சமயப் பொறையுடையவனுய்ப் பல்வகைச் சமயங் கட்கும் பாதுகாவல் பூண்ட பெருங்குண வேந்தனுக வாழ்ந்து வந்த னன் என்பது தெள்ளிது.

இனி, வீரசோழிய உரையிற் காணப்படும் அப்பழைய பாடல்கள், இவனை 'மேதகு நந்திபுரி மன்னர் சுந்தரச் சோழர்' என்றும் 'பழையாறை நகர்ச் சுந்தரச் சோழர்' என்றும் கூறுகின்றமையின் இவன் பழையாறை நகரிலிருந்து ஆட்சி புரிந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது நன்கறியக்கிடக்கின்றது. அந் நகர், கும்பகோணத்திற்குத் தென் மேற்கே மூன்று மைல் தூரத்தில்

'போதியந் திருநிழற் புனிதநிற் பரவுதும்
மேதகு நந்திபுரி மன்னர் சுந்தரச்
சோழர் வண்மையும் வனப்பும்
திண்மையும் உலகிற் சிறந்துவாழ் கெனவே'.

(வீரசோ—யாப்பு. 11.

பழையாறை என்னும் பெயருடன் இந்நாளில் ஒரு சிற்றூராக உள்ளது. அச் சிற்றூரையும் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள முழையூர், பட்டீச்சுரம், திருச்சத்திமுற்றம், சோழமாளிகை, அரிச்சந்திரபுரம் ஆரியப்படையூர், பம்பைப் படையூர், புதுப்படையூர், மணப்படையூர், கோணப்பெருமாள் கோயில், திருமேற்றளி, தாராசுரம், நாதன் கோயில் என்று வழங்கும் நந்திபுரவிண்ணகரம் ஆகிய ஊர்களை யும் தன்னகத்துக் கொண்டு முற்காலத்தில் பெரிய நகரமாக அஃது அமைந்திருந்தது என்பதைத் தேவாரப்பதிகங்களாலும் அவ்விடங் களில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களாலும் அறியலாம். அன்றியும் சேக்கிழாரடிகள், 'தேரின் மேவிய செழு மணி வீதிகள் சிறந்து— பாரில் நீடிய பெருமை சேர் பதி பழையாறை'[1] என்று அதனைப் பெருநகராகவே கூறியிருப்பதும் அறியத்தக்கது. அம்மாநகர் வெவ்வேறு அரசர் காலங்களில் வெவ்வேறு பெயர்களை எய்தி மிகச் சிறப்புற்றிருந்தது என்பது வெறும் புனைந்துரையன்று. அது கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் பழையாறை நகர் எனவும், எட்டாம் நூற்றாண்டில் நந்திபுரம் எனவும், ஒன்பது பத்தாம் நூற்றாண்டு களில் பழையாறை நந்திபுரம் எனவும், பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் முடிகொண்ட சோழபுரம் எனவும், பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் இராசராசபுரம் எனவும் வழங்கப்பெற்றது என்பதைப் பண்டைத் தமிழ் நூல்களும் கல்வெட்டுக்களும் நன்குணர்த்துகின்றன. அந் நகரில் அக்காலத்தில் சோழ மன்னர்களின் அரண்மனை அமைந் திருந்த இடம், இக்காலத்தில் சோழமாளிகை என்னும் ஒரு தனியூராக உள்ளது. அவ்வரண்மனையைச் சுற்றிலும் முன்னிருந்த

1. பெரிய புராணம் – அமர்நீதிநாயனார் புராணம், பா. 1.

நான்கு படைவீடுகள் இப்போது நான்கு ஊர்களாக இருக்கின்றன. எனவே சோழர் காலங்களில் அது பெரிய நகரமாயிருந்ததோடு அவ்வேந்தருட் சிலர்க்கு இரண்டாவது தலைநகராக இருந்து புகழெய்தியது என்பதும் அறியற்பாலதாம்.[1]

---

1. செந்தமிழ் 43 ஆம் தொகுதி 4, 5–ஆம் பகுதிகளில் யான் எழுதியுள்ள பழையாறை நகர் என்னுங் கட்டுரையில் இம் மாநகரைப் பற்றிய செய்திகளை விளக்கமாகக் காணலாம்.

ஒன்பதாம் அதிகாரம்

உத்தம சோழன் கி. பி. 970—985

இவன் முதல் கண்டராதித்த சோழனுடைய புதல்வன். அவ்வேந்தன் இறந்தபோது இவன் சிறுகுழந்தை யாயிருந்தமையால் முடிசூட்டப் பெறவில்லை. அந்நாளில் கண்ட ராதித்தன் தம்பி அரிஞ்சயன் என்பவன் சக்கரவர்த்தியாக முடி சூட்டப்பெற்று அரசாண்டான் என்பதும் பிறகு அவன் மகன் சுந்தர சோழன் ஆட்சிபுரிந்தனன் என்பதும் முன்னர்க் கூறப்பட்டுள்ளன. சுந்தரசோழனுக்குப் பின்னர் அவன் மகன் முதல் இராசராசசோழன் பட்டம் பெற்று அரசாளவேண்டும் என்று சோழநாட்டிலிருந்த பொதுமக்கள் பெரிதும் விரும்பினர் என்பது திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது.[1] அன்னோர் அங்ஙனம் விரும்பியும், இராசராச சோழன், தன் பெரிய பாட்டன் புதல்வனும் தனக்குச் சிறிய தந்தையுமாகிய உத்தம சோழனது உரிமையையும் விருப்பத்தையும் மதித்து இவனுக்குச் சோழநாட்டின் ஆட்சியை அளித்தனன் என்பது ஈண்டு உணரற்பாலது. எனவே இராசராச சோழனது நியாயஉணர்ச்சியும் அறநெறி பிழையாக் கொள்கையுமே உத்தம சோழன் முடிசூட்டப்பெறுவதற்கு ஏதுக்களாக இருந்தன என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. இவன் முடிசூட்டு விழா கி. பி. 969-இன் இறுதியிலாதல் கி. பி. 970-இன் தொடக்கத் திலாதல் நடை பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது திருவிடை மருதூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் புலனாகின்றது.[2] இவனைக் 'கோப்பரகேசரிவர்மரான ஸ்ரீஉத்தமசோழ தேவர்[3]

---

1. S. I I., Vol. III, No. 205, Verse 69.
2. Ibid, No. 131.
3. Ibid, Nos. 128 and 150

என்று கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றமையால் இவ்வேந்தன் 'பரகேசரி' என்ற பட்டம் புனைந்து அரசாண்டவன் என்பது தேற்றம். இவனுக்கு முன் ஆட்சிபுரிந்த சுந்தர சோழன் 'இராசகேசரி' என்ற பட்டம் பெற்றவனாதலின் இவன் 'பரகேசரி' என்று தன்னைக் கூறிக்கொள்வது அக்காலத்தொழுகலாற்றிற்கு ஏற்புடையதேயாம்.

இனி, உத்தமசோழன் ஆட்சிக் காலத்துக் கல்வெட்டுக்கள், செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் திருமுல்லைவாயில்[1], காஞ்சிபுரம்[2], திருவொற்றியூர்[3], திருவடந்தை[4], மீஞ்சூர்[5] என்னும் ஊர்களிலும், வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் பழங்கோயில்[6], திருமால்புரம்[7] என்னும் ஊர்களிலும், தென்னார்க்காடு ஜில்லாவில் திருவதிகை வீரட்டான[8]த்திலும் காணப்படுகின்றமையால் தொண்டைநாடும் திருமுனைப்பாடிநாடும் இவ்வேந்தன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தன என்பது தெள்ளிதின் விளங்கும். இராஷ்டிரகூட மன்னனாகிய மூன்றாங் கிருஷ்ண தேவன் கைப்பற்றி ஆண்டுகொண்டிருந்த அந்நாடுகள் சுந்தரசோழன் காலத்திலேயே சோழர் ஆட்சிக்குள்ளாயின. எனவே, உத்தமசோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் அந்நாடுகள் எத்தகைய இன்னல்களுமின்றி மிக்க அமைதியாக நன்னிலையில் சிறந்திருந்தன என்பது அங்குக் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகிறது.

சோழநாட்டிலும் இவ்வரசன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. அவை, இவன் தாய் செம்பியன் மாதேவியும் இவன் தேவிமார்களும் அரசியல் அதிகாரிகளும் புரிந்த அறச்செயல்களையெல்

1. S. I. I., Vol. III, No. 141.
2. Ins. 2 of 1906.
3. S. I. I., Vol. III, No. 143.
4. Ibid, No. 125.
5. Ins. 134 of 1916.
6. Ins. 352 of 1925.
7. S. I. I., Vol. III, No. 142.
8. Ins. 398 of 1921.

லாம் கூறுவனவாயுள்ளன. அவற்ருல் அக்காலத்து ஆட்சி முறை, மக்கள் நிலை, வழக்கவொழுக்கங்கள், பொருளாதார நிலை முதலானவற்றை நன்கறியலாம்.

இனி, இம்மன்னனது ஆட்சியின் பதினாறும் ஆண்டில் வரையப்பெற்ற செப்பேடுகள்,[1] சென்னையிலுள்ள பொருட் காட்சிச்சாலையில் இருக்கின்றன. அவற்றுள் வடமொழிப் பகுதி காணமற் போய்விட்டமையின் தமிழ்ப் பகுதி மாத்திரம் இப்போது உள்ளது. அதன் துணை கொண்டு இவ்வேந்தன் முன்னோர் வரலாற்றை அறிய இயலாது. எனினும், அவன் காலத்துச் செய்திகளுள் சிலவற்றையும் சோழர்களின் ஆட்சி முறையையும் அதனல் அறிந்து கொள்ளலாம். அன்றியும், பத்தாம் நூற்றுண்டில் தமிழ் எழுத்துக்கள் வரிவடிவில் எவ் வாறிருந்தன என்பதை உணர்ந்து கொள்வதற்கு அச்செப் பேடுகள் பயன்படுவனவாகும்.

உத்தம சோழனுக்குப் பல மனைவியர் இருந்தனர் என்பது செம்பியன் மாதேவி என்னும் ஊரில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது. அவர்களுள் ஐவர் பெயர்கள், அவ்வூரில் ஒரே கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட் டிருக்கின்றன. அன்னோர் பட்டன் தானதுங்கி, மழபாடித் தென்னவன்மாதேவி, இருங்கோளர் மகள் வானவன் மாதேவி, விழுப்பரையர் மகளாகிய கிழானடிகள், பழு வேட்டரையர் மகள் என்போர்.[2] பட்டத்தரசியாக விளங்கி யவள் மூத்தநம்பிராட்டியாகிய திருபுவனமாதேவியாவள்.[3] அன்றியும் பஞ்சவன்மாதேவி, சொன்னமாதேவி, ஆரூரன்

1. S. I. I., Vol. III, No. 128.
2. Ins. 494 of 1925; Ins. 298 of 1908.
3. Ins. 488 of 1925 and Ins. 496 of 1925.

அம்பலத்தடிகள் என்னும் வேறுமனைவியரும் இருந்தனர்.[1] அவர்கள் எல்லோரும், தம் மாமியாகிய செம்பியன்மாதேவி பெயரால் தஞ்சைஜில்லா நாகப்பட்டினந் தாலுகாவில் உள்ள செம்பியன் மாதேவி என்னும் ஊரில்[2] எடுப்பித்த திருக்கயிலாயம் என்னும் சிவாலயத்திற்கு நாள் வழிபாட்டிற்கும் திங்கள் விழாக் களுக்கும் பல நிவந்தங்கள் அளித்துள்ளனர். இச்செயலால் அவர்கள் எல்லோரும் தம் கணவனைப் பயந்த மாமியிடத்து எத்துணை அன்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தனர் என்பது இனிது விளங்கும்.

இனி, முதல் இராசராசசோழன் ஆட்சியில் கோயிற் காரியங்களும் பிற அறநிலையங்களும் நன்கு நடைபெறுமாறு கண்காணித்துவந்த மதுராந்தகன் கண்டராதித்த சோழன் என்பவன் இவ்வரசனுடைய புதல்வன் ஆவன்.[3] இவ்வர சிளங்குமரன், ஐவரடங்கிய ஒரு குழுவுடன் அற நிலையங் களின் கணக்குகளை ஆராய்ந்து வந்தமை கல்வெட்டுக் களால் புலனுகின்றது.[4]

மலாடு எனவும் சேதிநாடு எனவும் வழங்கிய மலைய மானுட்டில் திருக்கோவலூரிலிருந்து அரசாண்ட சித்த வடத்தடிகள் என்பான் உத்தமசோழனுக்குத் திறை செலுத்திக் கொண்டு அப்பகுதியை ஆட்சி புரிந்து வந்த ஒரு குறுநில மன்னன் ஆவன்.[5] மூன்றுங் கிருஷ்ணதேவனது ஆட்சியின் 17—ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்றுல் அவன் நரசிங்கவர்மன்

---

1. Ins. 491, 492 and 496 of 1925.
இவ்வரசிகளுள் ஒருத்தி மேலே குறிப்பிட்ட பழு வேட்டரையர் மகளாக ஒருகால் இருப்பினும் இருக்கலாம்.

2. செம்பியன் மாதேவி என்பது, உத்தமசோழன் தாயாகிய செம்பியன் மாதேவி தன் பெயரால் அமைத்த ஒரு நகரமாகும்.

3. S. I. I. Vol., III, No. 49; Ins 218 of 1921.

4. Ins. 283 of 1906.

5. Ins. 193 of 1931.

என்னும் அபிடேகப் பெயருடையவன் என்பதும் வெளியாகின்றது.[1]

திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா உடையார்பாளையந் தாலூகாவிலுள்ள கோவந்தபுத்தூரில் காணப்படும் சில கல்வெட்டுக்களால்[2] இவ்வரசன் காலத்திலிருந்த அரசியல் அதிகாரி ஒருவனது வரலாறு அறியப்படுகின்றது. அவன் குவளாலமுடையான் அம்பலவன் பழுவூர்நக்கனான விக்கிரமசோழ மாராயன் என்பான். அவன் உத்தம சோழனுடைய பெருந்தரத்து அதிகாரிகளுள் ஒருவன். அவன் குவளாலமுடையான் என்று தன்னைக் கூறிக்கொண்டிருத்தலால், அவன் முன்னோர்கள் கங்க மண்டலத்திலுள்ள குவளாலபுரத்திலிருந்து வந்து பழுவூரில் தங்கியவராதல் வேண்டும். அவன், அரசனால் வழங்கப்பட்ட விக்கிரம சோழமாராயன்[3] என்ற பட்டம் பெற்றவனாக இருத்தல் அறியத்தக்கது. அத்தலைவன் கோவந்த புத்தூரிலுள்ள திருவிசயமங்கை என்ற சிவன் கோயிலைக் கற்றளியாக எடுப்பித்து அதற்கு நிவந்தமாக நெடுவாயில் என்னும் ஊரையும் நூறுகழஞ்சு பொன்னையும் அளித்திருப்பது[3] அவனது சிவபத்தியின் மாண்பை இனிது புலப்படுத்தும்.

அவ் விக்கிரமசோழ மாராயன் முதல் இராசராச சோழன் ஆட்சிக்காலத்திலும் இராசராசப் பல்லவரையன்

---

1. Ep. Ind. Vol. VII, pp. 135 & 136
2. தமிழ்ப்பொழில் ஏழாந்துணரில் யான் வெளியிட்டுள்ள இக்கல் வெட்டுக்களைக் காணலாம். (துணர் 7. பக் 296—303)
3. பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்கள் தம் அரசியல் அதிகாரிகளுள் தக்கோர்க்குப் பட்டம் வழங்கிப் பாராட்டுவது பழைய வழக்கம் என்பது 'மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி' என்னும் வஞ்சித்திணைக்குரிய துறையொன்றால் அறியப்படுகின்றது.

என்னும் பட்டம் பெற்று[1] உயர்நிலையில் இருந்துள்ளான் என்று தெரிகிறது.

இனி, உத்தம சோழன், தன் அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவனுகிய அம்பலவன் பழுவூர் நக்கனுக்கு விக்கிரம சோழமாராயன் என்னும் பட்டம் அளித்திருத்தலால் இவ்வேந்தனுக்கு விக்கிரம சோழன் என்ற மற்ருெரு பெயரும் இருந்திருத்தல் வேண்டும். அன்றியும், இவனை மதுராந்தகன் என்றும் அக்காலத்தில் வழங்கி யுள்ளனர் என்பது 'ஸ்ரீமதுராந்தக தேவரான உத்தம சோழரைத் திருவயிறுவாய்த்த உடையபிராட்டியார்'[2] என்னும் கல்வெட்டுப் பகுதியினல் நன்கறியக்கிடக்கின்றது.

நடுவில் புலியுருவம் பொறிக்கப்பட்டதாயும் ஓரத்தில் உத்தம சோழன் என்று வடமொழியில் வரையப்பெற்றதாயுமிருந்த ஒரு பொற்காசு[3] உத்தம சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் வெளியிடப் பெற்று வழங்கி வந்தது என்று சர் வால்ட்டர் எலியட் என்னும் அறிஞர், 'தென்னிந்திய நாணயங்கள்' என்னும் தம் நூலில் கூறியுள்ளார். இப்போது கிடைத்துள்ள சோழ மன்னர் நாணயங் களுள் அதுவே மிகப் பழமை வாய்ந்தது என்பது ஆராய்ச்சியாளர் களின் கருத்து.[4]

நாட்டில் யாண்டும் அமைதி நிலவ, மக்கள் எல்லோரும் எத்தகைய துன்பங்களுமின்றி இனிது வாழ்ந்துவருமாறு செங்கோல் செலுத்திக்கொண்டிருந்த உத்தம சோழனும் கி. பி. 985-ஆம்

---

1. Ins. 160 and 163 of 1929
2. S. I. I., Vol. III, No. 147.
3. Coins of Southern India by Sir Walter Elliot, p. 132.
4. The Colas, Vol. I, p. 194.

ஆண்டில் இறந்தான். இவனுக்குப்பிறகு சுந்தர சோழன் புதல்வனுகிய முதல் இராசராச சோழன் முடிசூட்டப்பெற்றனன்.

இனி, உத்தம சோழனுடைய அரும்பெறலன்னையாகிய செம்பியன் மாதேவியின் வரலாற்றையும் சமயத் தொண்டையும் ஈண்டுச் சுருக்கமாக எழுதுவதும் ஒரு வகையில் ஏற்புடையதேயாம்.

இவ்வரசி மழவர் குலத்தில் தோன்றி முதற் கண்டராதித்த சோழன் மாதேவியாகிப் பெருவாழ் வெய்தியவள்; எல்லையற்ற சிவபத்திச் செல்வம் படைத்தவளாய்ச் சிறப்புற்றிருந்தமைபற்றி மாதேவடிகள் எனவும் வழங்கப் பெற்றவள். இவ்வம்மை தன் கணவனை இளமைப் பருவத்தில் இழந்தும், குழந்தையாயிருந்த தன் ஒரே புதல்வனுகிய உத்தம சோழன் பொருட்டே உயிர் வாழ்ந்தவள். இவள், தன் கணவன் இறந்த பின்னர், அரிஞ்சயன், சுந்தரசோழன், உத்தம சோழன் ஆகிய மூவேந்தர் ஆட்சிக் காலங்களிலும் முதல் இராசராச சோழன் ஆட்சியில் கி. பி. 1001 வரையிலும் உயிருடன் இருந்தவள்.[1] இவ்வரசி, செங்கற் கோயில்களைக் கற்றளிகளாக எடுப்பித்தும் பல கோயில்களுக்கு நிவந்தங்கள் விட்டும் அணிகலன்கள் அளித்தும் பொன்னலும் வெள்ளியாலும் பல்வகைக் கலங்கள் செய்து கொடுத்தும் புரிந்துள்ள அறங்கள் மிகப்பலவாம். அவற்றுள், முதலில் வைத்துப் பாராட்டற்குரியது தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் கோனேரிராசபுரம் என்று இக்காலத்தில் வழங்கப்பெறும் திருநல்லம் என்னும் ஊரிலுள்ள சிவாலயத்தைக் கற்றளியாக எடுப்பித்து அதற்கு நாள் வழிபாட்டிற்கும் விழாக்களுக்கும் நிவந்தமாக இறையிலி நிலங்கள் அளித்திருப்பதேயாம்.[2] அத்திருக்கோயிலுக்கு 'ஸ்ரீ கண்டராதித்தன்' என்று தன்

---

1. Ins. 200 of 1904.
2. S. I. I., Vol. III, Nos. 151 and 151 A.

ஒப்புயர்வற்ற கணவன் பெயரையே இவ்வம்மை வழங்கியிருப்பது[1] அவன்பால் வைத்திருந்த பேரன்பினை இனிது புலப்படுத்தாநிற்கும். அக்கோயிலில் கண்டராதித்த சோழன் சிவலிங்கத்தை வழிபடுவ தாகப் படிமம் ஒன்று வைக்கப் பெற்றிருத்தலை இன்றுங் காணலாம். அக்கோயிலைச் செம்பியன் மாதேவியின் ஆணையின்படி சிறந்த கற்றளியாக எடுப்பித்தவன் ஆலத்தூருடையான் சாத்தன் குணபத்தன் அரசரண சேகரனான இராசகேசரி மூவேந்த வேளான் ஆவன்.[2] அத்திருப்பணி, உத்தம சோழன் ஆட்சியில் நடை பெற்றதாகும்.

இனி செம்பியன் மாதேவி கற்றளிகளாக அமைத்த பிற கோயில்கள் விருத்தாசலம்,[3] திருகோடிகா,[4] தென்குரங்காடு துறை,[5] செம்பியன்மாதேவி,[6] திருவாரூர் அரநெறி,[7] திருத்துருத்தி,[8] ஆநாங்கூர்,[9] திருமணஞ்சேரி,[10] திருவக்கரை[11] என்னும் ஊர்களிலுள்ள சிவாலயங்களாம். அவற்றுள், முதல் இராசராசசோழன் ஆட்சியின் 16-ஆம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1001-ல் இவ்வம்மை திருவக்கரைக் கோயிலைக் கற்றளியாக எடுப்பித்தமையே தம் வாழ்நாளின் இறுதியில் புரிந்த திருப்பணி எனலாம். மற்றும் பல கோயில்களுக்கு இம்மாதேவி புரிந்த தொண்டுகள் கல்வெட்டுக் களில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. விரிவஞ்சி, அவையெல்லாம் ஈண்டு எழுதப்படவில்லை.

முதல் இராசராசசோழன் மகனாகிய கங்கைகொண்ட சோழன், செம்பியன் மாதேவியிலுள்ள திருக்கயிலாயமுடையார்

---

1. S. I. I., Vol. III, No. 146.
2. Ibid, No. 147.
3. Ins. 47 of 1918.
4. Ins. 36 of 1931.
5. S. I. I., Vol. III, No. 144.
6. Ins. 485 of 1925.
7. Ins. 571 of 1904.
8. Ins. 103 of 1926; துருத்தி–குற்றாலம்.
9. Ins. 75 of 1926.
10. Ins. 9 of 1914.
11. Ins. 200 of 1904.

கோயிலில் கி. பி. 1019-இல் இவ்வம்மையின் படிமம் எழுந்தருளுவித்து வழிபாட்டிற்கு நிவந்தம் அளித்துள்ளான்.[1] எனவே, இவ்வம்மை இறைவன் திருவடியையடைந்த அண்மையிலேயே தெய்வமாகக் கருதிக் கோயிலில் படிமம் வைத்து முடிமன்னனால் வணங்கப்பெற்றுள்ளமை அறியத்தக்கது.

---

1. Ins. 481 of 1925.

பத்தாம் அதிகாரம்.

முதல் இராசராசசோழன் கி. பி. 985—1014

சோழ இராச்சியத்தின் வளர்ச்சிக்கு முதற்காரணமாக இருந்தது சோழர் குடியில் தோன்றிய அரசர்களின் ஆற்றலேயாம். அத்தகைய ஆற்றலமைந்த சோழ மன்னர்களுள் முதல் இராசராச சோழன் தலைமை வாய்ந்தவன் என்று கூறலாம். இவ்வேந்தன் இரண்டாம் பராந்தக சோழனுக்கு அவன் பட்டத்தரசியாகிய வானவன் மாதேவிபாற் பிறந்த அரும்பெறற் புதல்வன் ஆவன்[1]. இவன் எடுப்பித்த தஞ்சை இராசராசேச்சுரத்திலும், இவன் பட்டத்தரசி திருவையாற்றில் கட்டுவித்த உலோகமாதேவீச்சுரத்திலும் திங்கள்தோறும் சதயநாளில் சிறப்பாக விழா நடைபெறுவதற்கு நிவந்தங்கள் விடப்பட்டிருத்தலால் இவன் சதய நன்னாளில் பிறந்தவனென்பது நன்கறியக் கிடக்கின்றது.[2] இவனைச்'சதய நாள் விழா உதியர் மண்டலந்தன்னில் வைத்தவன்' என்று கலிங்கத்துப்பரணி[3] புகழ்ந்து கூறுவதாலும் இச் செய்தி வலியுறுகின்றது.

---

1. 'செந்திரு மடந்தைமன் சீராஜ ராஜன்
இந்திர சமானன் இராஜசர் வஞ்ஞனெனும்
புலியைப் பயந்த பொன்மான்'
....
....
'மாதவித் தொங்கல் மணிமுடி வளவன்
சுந்தர சோழன் மந்திர தாரன்
திருப்புய முயங்குந் தேவி'
S.I.I., Vol. VII, No. 863.
Ibid, Vol. III, No. 205.
2. Ibid, Vol. II, No. 26.
3. க. பரணி—3, தா. 24.

இவ்வேந்தன் மலையாள தேசத்தில் வள்ளுவ நாட்டிலுள்ள முட்டம் என்னும் ஊருக்கு மும்முடி சோழநல்லூர் என்று பெயரிட்டு அதனை அந்நாட்டில் திருநந்திக்கரையிலுள்ள கோயிலுக்கு இறையிலியாக அளித்துத் தான் பிறந்த ஐப்பசித் திங்கள் சதய நாளில் விழா நடத்துமாறு ஏற்பாடு செய்துள்ளமையால்[1] இவன் ஐப்பசித் திங்களில் சதய நாளில் பிறந்தவனென்பது பெறப்படுகிறது. இவன் ஆட்சிக்காலத்தில், திருவெண்காட்டிறைவர்க்கு ஆண்டு தோறும் ஐப்பசித் திங்களில் ஏழுநாட்கள் சதய விழா நடைபெற்ற தென்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று[2] கூறுவதும், இதனை உறுதிப் படுத்துகின்றது. ஆகவே, ஐப்பசித் திங்களில் சதய நாளிலே இவன் பிறந்தவனென்பது தேற்றம். எனவே, ஆவணித் திங்கள் சதய நாளில் இவன் பிறந்தவன் என்பார் கூற்றிற்குச் சிறிதும் ஆதாரமின்மை காண்க.

இவ்வரசன் பிறந்தபோது ஆதிசேடன் மனைவியராகிய நாகர்குல மகளிர், தம் கணவர்க்கு இனி நிலப் பொறை குறைந்துவிடும் என்னும் உவகை மிகுதியால் நடித்தனர் என்று திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன.[3] அன்றியும், அச்செப்பேடுகள் இவன் கைகளில் சங்கு சக்கரக் குறிகள் அமைந்திருந்தன என்று புகழ்கின்றன.[4] அவற்றையெல்லாம் கூர்ந்து

1. 'ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ திருமகள் போல......செழியரைத் தேசுகொள் ஸ்ரீ கோ இராசராச கேசரிவன்மர்க்கு யாண்டு பதினெட்டாவது—இராசராசத் தென்னாட்டு வள்ளுவ நாட்டு முட்டம் முட்டமென்னும் பேரைத் தவிர்த்து மும்முடி சோழ நல்லூ ரென்று பேராக்கி இந்நாட்டுத் திருநந்திக்கரை மாதேவர்க்குப் பெருமாள் ஐப்பிசைச் சதயத்தினுள்......திருவிழாவெடுத்து.........'
(Travancore Archaeological Series, Vol. I. p. 292).
2. S. I. I., Vol. V, No. 979.
3. Ibid, Vol. III, No. 205, Verse 63.
4. Ibid, Verse 61.

நோக்குங்கால், இவன் பேரரசனுதற்குரிய உத்தம இலக்கணங்கள் அமைந்த உடலமைப்புடையவனுய் இளமையில் திகழ்ந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது இனிது புலனுகின்றது.

இவனுடைய பெற்ருேர்கள் இவனுக்கு இட்டுவழங்கிய பெயர் அருண்மொழிவர்மன் என்பது.[1] இவனது ஆட்சியின் மூன்ரும் ஆண்டுமுதல் இவனுக்கு இராசராசன் என்னும் பெயரே வழங்கி வந்தது என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகிறது.[2] இவனது ஆட்சியின் நான்காம் ஆண்டில் செங்கற்பட்டு ஜில்லா மதுராந்தகத்தில் வரையப் பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்று இவனைக்'காந்தளூர்ச்சாலைக் கல மறுத்தருளிய கோ இராசகேசரிவர்மன்' என்று கூறுகின்றது.[3] ஆகவே, அவ்வாண்டிற்கு முன்னரே காந்தளூர்ப் போர் நிகழ்ந்ததாதல் வேண்டும். எனவே, இவன் தன் ஆட்சியின் மூன்ரும் ஆண்டாகிய கி. பி. 988—ல் சேரனையும் அவனுக்கு உதவி புரியவந்த பாண்டியனையும் காந்தளூர்ப் போரிற் புறங்கண்டு வாகை சூடினுன் என்பது தெள்ளிது. அவ்வெற்றியின் பயனுக இவன் அவ்வேந்தர்களின் இருமுடிகளையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு மும்முடி சோழன் என்னும் சிறப்புப் பெயரும் எய்தினுன். அந்நாள் முதல் அரசர்க்கரசன் என்று பொருள்படும் இராசராசன் என்னும் சிறப்புப் பெயரும் இவ்வேந்தனுக்கு உரியதாயிற்று. பிறகு, இப் பெயர் இவனுக்குரிய இயற்பெயராகவே வழங்கி வந்தது எனலாம். ஆகவே, கி. பி. 988 முதல் இவன் வாணுள் முழுமையும் இராசராசன் என்றே வழங்கப் பெற்றனன் என்பது உணரற்பாலதாகும்.

---

1. S. I. I., Vol. V, Verse 61.
2. Ins. 56.of 1913
3. Ins. 395 of 1922.

இனி, இம்மன்னன் தில்லைச் சிற்றம்பலத்திற்குப் பல்வகைப் பணிகள் புரிந்தமை பற்றித் தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் கி. பி. 1004—ஆம் ஆண்டில் இவனுக்கு இராசராசன் என்னும் பட்டம் வழங்கிப் பாராட்டினர் என்றும் அது முதல்தான் இராசராசன் எனவும் இவன் வழங்கப்பெற்றனன் என்றும் வரலாற்று ஆராய்ச்சி யாளருள் சிலர் கூறியுள்ளனர்.[1] அஃது எவ்வாற்றானும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதன்று. தில்லையம்பலத்திற்கு இராசராசன் திருப் பணி புரிந்தமைக்குரிய சான்றுகள் கல்வெட்டுக்களில் யாண்டுங் காணப்படவில்லை. அன்றியும் இவனது ஆட்சியின் மூன்றாம் ஆண்டா கிய கி. பி. 988-ஆம் ஆண்டிலேயே இவனுக்கு இராசராசன் என்னும் பெயர் வழங்கியது என்பது திருச்செங்காட்டங்குடி திருமால் புரம் என்னும் ஊர்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது.[2] இவனது ஆட்சியின் நான்காம் ஆண்டில் திருவெண் காட்டிலும்,[3] ஐந்தாம் ஆண்டில் திருவேதிகுடி, திருவிசலூர் என்னும் ஊர்களிலும்[4] ஆறாம் ஆண்டில் திருச்சோற்றுத்துறையிலும்[5] வரையப் பெற்றுள்ள கல்வெட்டுக்கள் இவனை இராசராசன் என்றே கூறு கின்றன. அவற்றையெல்லாம் ஆராயுமிடத்து, இவ்வேந்தன் தான் அடைந்த வெற்றி காரணமாகக் கி. பி. 988-ஆம் ஆண்டிலேயே இராசராசன் என்னும் பெயரை எய்தினன் என்பது நன்கு துணியப் படும். ஆகவே, அவ்வாராய்ச்சியாளர் கருத்து ஒரு சிறிதும் பொருந்தாமை காண்க.

---

1. S. I. I., Vol. II, Introduction, pp. 13 & 14.
2. Ins. 56 of 1913; Ins. 306 of 1906.
3. S. I. I., Vol. V, No. 982.
4. Ibid, No. 625; Ins. 19 of 1907.
5. Ibid, No. 610.

தன் சிறிய தாதையாகிய உத்தம சோழன் ஆட்சியில் இளவரசுப் பட்டம் கட்டப் பெற்றிருந்த இவ்விளங்கோ, அவன் இறந்த பின்னர், கி. பி. 985-ஆம் ஆண்டில் முடிசூட்டப்பெற்று[1] அரியணை யேறினன். பிற்காலச் சோழ மன்னர்கள் ஒருவர் பின்னொருவராக மாறி மாறிப் புனைந்துகொண்ட இராசகேசரி, பரகேசரி என்னும் பட்டங்களுள் இவ்வரசன் இராசகேசரி என்ற பட்டம் பூண்டு ஆட்சி புரியத் தொடங்கினன். பிற்காலச் சோழர்குல முதல்வனாகிய விசயாலய சோழனால் அடிகோலப்பட்ட சோழ இராச்சியம் இராசராச சோழன் ஆட்சியில்தான் உயர்நிலையை எய்திற்று. இவன் இயற்கையில் ஒப்பற்ற ஆற்றலும் வீரமும் நுண்ணறிவும் படைத்தவனாயிருந்த மையோடு சற்றேறக்குறைய முப்பது ஆண்டுகள் வரையில் ஆட்சி புரியுமாறு நீடிய ஆயுளைப் பெற்றிருந்தமையும் சோழ இராச்சியம் இவன் ஆட்சியில் யாண்டும் பரவிப் பெருகுவதற்குக் காரணமாயிருந் தது எனலாம். இவன் புதல்வன் இராசேந்திர சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியம் மிகப் பெருகிக் கடல் கடந்தும் பரவி யிருந்ததாயினும் அதற்கு அடிகோலி வைத்தவன் நம் இராசராச சோழனேயாவன். அறிவும் அன்பும் நிறைந்த அரசியல் அதிகாரி களையும் வீரஞ் செறிந்த படைத் தலைவர்களையும் இவன் தேர்ந் தெடுத்துக் கொண்டு ஆட்சி நடத்தியமையே இவன் எக்கருமங் களையும் எளிதில் நிறைவேற்றுவதற்கு ஏதுவாக இருந்தது என்பது ஒருதலை.

இவனை இளமையில் வளர்த்தவர்கள் முதல் கண்டராதித்த சோழன்மனைவியாகிய செம்பியன் மாதேவியும்இவன் தமக்கையாகிய குந்தவைப் பிராட்டியுமாவர். அவர்கள் சிவபக்தி, சமயப்பொறை முதலான உயர் குணங்கள் பலவும் ஒருங்கே அமையப்பெற்றவர்கள்.

---

1. Mysore Gazetteer, Vol, II, part II, page 943.

அத்தகையாரது அன்பு கலந்த அறிவுரைகளை நாள்தோறும் கேட்டு ஒழுகி வந்தமையே இவன் சைவசமய வளர்ச்சியிலும் சிற்பம், ஓவியம், இசை முதலான கலைவளர்ச்சியிலும் பெரிதும் ஈடுபட்டுச் சமயப்பொறையுடையவனாய் வாழ்ந்துவந்தமைக்குக் காரணமாகும்.

முற்காலத்தில் பாண்டியரும் பல்லவரும் பிறர்க்கு இறையிலியாக நிலங்கள் வழங்குங்கால் அவ்வறச் செயல்களைச் செப்பேடுகளில் எழுதுவித்து உரியவருக்கு அளிப்பது வழிவழி வந்த வழக்கமாகும். அவர்கள் அங்ஙனம் செய்யும்போது அச்செப்பேடுகளில் தம் முன்னோர் வரலாற்றை முதலில் எழுதுவித்து, பின்பு தாம் புரிந்த அறச்செயல்களைக் குறிப்பிட்டு வந்தனர் என்பதை அன்னோர் ஆட்சிக் காலங்களில் வெளியிடப்பெற்ற செப்பேடுகளால் நன்கறியலாம். இராசராசசோழனுடைய தந்தையாகிய இரண்டாம் பராந்தக சோழனும் அம்முறையைப் பின்பற்றிய செய்தி அவனது அன்பிற் செப்பேடுகளால் அறியக்கிடக்கின்றது.

தன் ஆட்சியில் நிகழ்ந்த வரலாற்றுண்மைகளை நன்கு விளக்கும் மெய்க்கீர்த்தியை இனிய தமிழ்மொழியில் அகவற்பாவில் அமைத்துத் தன் கல்வெட்டுக்களின் தொடக்கத்தில் பொறிக்கும் வழக்கத்தை முதலில் மேற்கொண்ட பெருவேந்தன் நம் இராசராச சோழனேயாவன். இவனுக்குப் பிறகு இவன் வழியில் வந்த சோழர்களும் பிறமன்னர்களும் அச்செயலைப் போற்றித் தாமும் மேற்கொள்வாராயினர். எனவே, அரசர்கள் தம்மெய்க்கீர்த்திகளைக் கல்வெட்டுக்களில் எழுதும் வழக்கம் முதலில் இராசராசசோழன் காலத்தில்தான் உண்டாயிற்று என்பதும் அதற்கு முன்னர் அஃது இல்லை என்பதும் அறியற்பாலனவாகும்.

மெய்க்கீர்த்திகள்[1] கூறுவனவெல்லாம் வெறுங்கற்பனைச் செய்திகளல்ல. அவை, அவ்வேந்தர்களின் ஆட்சிக் காலங்களில் நிகழ்ந்த உண்மைச் செய்திகளையே உணர்த்துகின்றன. சில அரசர்கள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மெய்க்கீர்த்திகளை யுடையவராகவும் இருப்பதுண்டு. ஒவ்வொரு வேந்தனுடைய மெய்க்கீர்த்தியும் வெவ்வேறு மங்கல மொழியால் தொடங்கப் பெற்றிருத்தலால் அம் மெய்க்கீர்த்தியின் தொடக்கத்திலுள்ள தொடர்மொழிகளாகிய அவற்றைக் கண்ட அளவிலேயே அக்கல்வெட்டு எவ்வேந்தனுடைய ஆட்சிக்காலத்தில் வரையப்பட்டது என்பதை ஐயமின்றிக் கூறி விடலாம். முதல் இராசராச சோழனது மெய்க்கீர்த்தி 'திருமகள் போலப் பெருநிலச் செல்வியும்' என்று தொடங்குகிறது. அம் மெய்க்கீர்த்தியில் கூறப்பட்டுள்ள இவ்வேந்தனது வீரச்செயல் களெல்லாம் ஆண்டுதோறும் அவை நிகழ்ந்த முறையில் நிரல்பட வைத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. எனவே, ஆட்சியாண்டுகள் ஏற ஏற மெய்க்கீர்த்தியும் வளர்ந்துகொண்டே போகும் என்பது ஒருதலை. ஏனைய மன்னர் மெய்க்கீர்த்தியும் அத்தகையவே.

இனி, இராசராச சோழனது மெய்க்கீர்த்தியின் துணைகொண்டு இவனது ஆட்சிக்காலத்தில் நடைபெற்ற போர் நிகழ்ச்சிகளையும் இவனது வெற்றிச் சிறப்பையும் ஆராய்ந்து காண்பது அமைவுடையதேயாம். 'திருமகள்போல' என்று தொடங்கும் இவன் மெய்க் கீர்த்தி இவனது ஆட்சியின் எட்டாம் ஆண்டாகிய கி. பி. 993 முதல் தான் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகிறது.[2] இவன் தன் ஆட்சியின் நான்காம் ஆண்டின் தொடக்கத்திலேயே 'காந்தளூர்ச் சாலைக்

---

1. மெய்க்கீர்த்தியின் இலக்கணங்களைப் பன்னிரு பாட்டியலிலுள்ள சூத்திரங்களாலும் வச்சணந்திமாலை வெண்பாப் பாட்டியலாலும் நன்குணரலாம்.
2. Ins. 261 of 1910.

கலமறுத்தருளிய கோ இராசகேசரிவர்மன்' என்று தன்னைக் கூறிக் கொள்வதோடு[1] தன் மெய்க்கீர்த்தியிலும் அச் செயலையே முதலில் குறிப்பிட்டுள்ளனன். ஆகவே இவன் கி. பி. 988-ஆம் ஆண்டில் காந்தளூர்ச் சாலையில் போர் நிகழ்த்தி வெற்றி பெற்றிருத்தல் வேண்டு மென்பது திண்ணம். இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் நடை பெற்ற முதற் போர் அதுவேயாகும்.

காந்தளூர்ச் சாலை என்பது திருவனந்தபுரத்தின் ஒரு பகுதி யாக இந்நாளில் உளது. அதனை வலியசாலை என்றும் வழங்குவர்.[2] அது கடற்கரைப்பட்டினம் என்பது 'சேரலன் வேலைகெழு காந்த ளூர்ச்சாலை' என்ற கல்வெட்டுத் தொடரால் பெறப்படுகிறது.[3] அங்குச் சேர மன்னனோடு இராசராச சோழன் போர் நிகழ்த்திய மைக்குக் காரணம் தெளிவாகப் புலப்படவில்லையாயினும் ஓரளவிற் குறிப்பாகத் தெரிகிறது. இவன் காலத்தில் சேர நாட்டில் ஆட்சி புரிந்தவன் பாற்கர ரவிவர்மன் என்பான். அவன் கி. பி. 978 முதல் 1036 வரையில் அந்நாட்டில் அரசாண்டான் என்பது கல்வெட்டுக் களால் அறியப்படுகிறது.[4] எனவே, இராசராச சோழன் ஆட்சிக் கால முழுமையும் அவன் இருந்தனன் என்பதில் ஐயமில்லை. இராசராச சோழனுக்கும் பாற்கர ரவிவர்மனுக்கும் பகைமை உண் டாக்கிப் போர் நடைபெற்றமைக்குக் காரணம், இவன் சேரநாட்டிற் கனுப்பிய தூதனொருவனை அவன் அவமதித்து இழிவாக நடத்தி உதகையில் சிறையிட்டிருந்தமையேயாம். இச்செய்தி, கவிச்சக்கர வர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தரால் பாடப்பெற்ற உலாக்களில் மிகச்

---

1. Ins. 395 of 1922.
2. Travancore Archaeological Series, Vol. II, pp. 4 & 5.
3. S. I. I, Vol. II, page 241 ; Ibid, Vol. VIII, No. 199.
4. T. A. S., Vol. II, page 32.

சுருக்கமாய்ச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.[1] தூதர்களை அவமதிப்பதும், சிறையிடுவதும் அரசராயினுர்க்கு அடாத செயல்களே. அன்றியும், அச்செயல்கள் அரசநீதிக்கு மாறுபட்டனவும் ஆகும். அறநெறியிற் பிறழாத சேரர்குடியிற் பிறந்த பாற்கர ரவிவர்மன் என்பான், இராசராச சோழன் தூதனை அவ்வாறு நடத்தியமைக்குக் காரணம் யாது என்பது இந்நாளில் புலப்படவில்லை. அக்கொடுஞ் செயல்களை யுணர்ந்த இராசராச சோழன் பெரும்படையைத் திரட்டிக் கொண்டு சேர நாட்டிற்குச் செல்வானுயினன். அங்ஙனம் செல்லுங்கால் பாண்டி நாட்டைக் கடந்து செல்வது இன்றியமையாததாயிற்று. பாண்டியன் அமரபுயங்கன் என்பான் சேரனுக்குச் சிறந்த நண்பனுவன். எனவே, அவன் படையுடன் வந்து இராசராசனை எதிர்த்தான். அதுபோது நிகழ்ந்த போரில் இவன் பாண்டியனைப் புறங் கண்டு தன் படையுடன் சேரநாட்டை அடைந்தான். கடற்கரைப் பட்டினமாகிய காந்தளூர்ச்சாலையில் சேர மன்னனுக்கும் சோழ மன்னனுக்கும் பெரும்போர் நடைபெற்றது. அப்போரில் சேர மன்னனுடைய கப்பற்படைகள் அழிந்து போயின. பின்னர் இராசராச சோழன் தன் தூதன் சிறையிடப்பெற்றிருந்த உதகைக்குப் படையுடன் சென்றுன். உதகை என்பது கன்னியாகுமரி ஜில்லாவிலுள்ள கல்குளந் தாலூகாவில் நாகர்கோயிலுக்கு வடமேற்கேயுள்ள ஒரு நகரமாகும்.[2] அஃது அக்காலத்தில் மாபெரும் மதில்கள் சூழ்ந்ததாய்

---

1. —'தூதற்காப்

பண்டு பகலொன்றில் ஈரொன்பது சுரமுங்
கொண்டு மலைநாடு கொண்டோனும்'

(விக்கிரம சோழன் உலா, வரிகள் 32-34

—'சூழவும்

ஏறிப் பகலொன்றில் எச்சுரமும் போயுதகை
நூறித்தன் றூதனை நோக்கினேன்'

(குலோத்துங்க சோழன் உலா, 46-48).

2. Travancore Archaeological Series, Vol. II, page 5.

மாளிகைகளும் சூளிகைகளும் தன்பாற்கொண்டு உயரிய கோபுரங்கள் அமைந்த வாயில்களையுடையதாய்ச் சேரர்க்குரிய சிறந்த நகரங்களுள் ஒன்றாக நிலவியது. அந்நகர்க்குத் தன் படையுடன் சென்ற இராசராசசோழன்அங்கு எதிர்த்த சேரன் படையைப் போரிற் புறங்கண்டு அதிலிருந்த கோட்டை மதில்கள், கோபுரங்கள், மாளிகைகள் முதலானவற்றைத் தன் படைகளால் தகர்ப்பித்து எஞ்சியவற்றை எரிகொளுவிச் சூறையாடினான்.[1] அங்குச் சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்த தன் தூதனையும் விடுவித்தான். இவன் தன் தூதனை அந்நகரில் சேரன் சிறையில் வைத்திருந்தமை பற்றியே இத்தகைய அழிவு வேலைகளைப் பெருங் கோபத்தினால் அங்குச் செய்து விட்டான் என்பது வெளிப்படை. பிறகு தென்கடற் கோடியிலுள்ள விழிஞத்திலும் பெரும்போர் நடைபெற்றது. அப்போரிலும் சேரநாட்டு வீரர்கள் தோல்வியுற்றுப் புறங்காட்டியோடவே, இராசராசன் வெற்றியெய்தி அந்நாட்டைக் கைப்பற்றினான். சேரநாட்டுப் போர் நிகழ்ச்சிகளும் ஒருவாறு முடிவுற்றன. இவன் வெற்றித்திருவை மணந்து அந்நாட்டில் தங்கியிருந்த நாட்களில் இவன் பிறந்தநாள் விழாவும் வரநேர்ந்தது. ஆகவே, தான் பிறந்த சதயநாள் விழாவை அந்நாட்டில் மிகச் சிறப்பாக நடத்தினான். அன்றியும், ஆண்டு தோறும் அவ்விழா

---

1. —' சூழி

(a) மதகயத்தால் ஈரொன் பதுசுரமு மட்டித்
துதகையைத்தீ யுய்த்த உரவோன்'

(இராசராச சோழன் உலா, வரிகள் 40-42)

(b) 'சதய நாள் விழா உதியர்மண்டலந்
தன்னில் வைத்தவன் தனியோர் மாவின்மேல்
உதய பானுவொத் துதகை வென்றகோன்
ஒருவகை வாரணம் பலகவர்ந்ததும்'

(கலிங்கத்துப்பரணி, பாடல் 201)

சேர நாட்டில் நடைபெறுமாறும் இவன் தக்க ஏற்பாடு செய்தான்.[1] பிறகு, இவ்வேந்தன் அந்நாட்டிலிருந்து சோணுட்டிற்குத் திரும்புங்கால் பொற்குவியலும் களிற்று நிரைகளும் மிகுதியாகக் கொணர்ந்தனன்.[2]

அப்போர் நிமித்தம் சேரநாட்டிற்குச் சென்றிருந்த படைத் தலைவர்களுள் ஒருவனுன கம்பன் மணியன் ஆகிய விக்கிரமசிங்க மூவேந்த வேளான் என்பவன், அங்கிருந்து இராசராசசோழன் கொண்டுவந்த கடவுட் படிமங்கள் பலவற்றுள் மரகததேவர் படிமத்தை அரசனிடம் பெற்று, அதனைத் திருப்பழனத்திலுள்ள சிவன் கோயிலில் எழுந்தருளுவித்தான் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டு ஒன்று கூறுகின்றது.[3] அக்கல்வெட்டில் சொல்லப்பட்ட கடவுட் படிமம் நவமணிகளுள் ஒன்ருகிய மரகதத்தால் செய்யப்பெற்ற தாதல் வேண்டும். அதில் பொதுவாக மரகததேவர் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருத்ததாலும் இக்காலத்தில் அப்படிமம் அக் கோயிலில் காணப்படாமையாலும் அஃது எந்தக் கடவுளுடைய படிமம் என்பது புலப்படவில்லை.

(c) ' சாரல் மலையட்டுஞ் சேரன்மலைஞட்டுத்
தாவடிக்குவட்டின் பாவடிச்சுவட்டுத்
தொடர்நெய்க் கனகம் துகளெழ நெடுநற்
கோபுரங் கோவை குலைய மாபெறும்
புரிசைவட்டம் பொடிபடப் புரிசைச்
சுதைகவின்படைத்த சூளிகை மாளிகை
உதைகைமுன் னெள்ளெரி கொளுவி
உதைகை வேந்தைக் கடல்புக வெகுண்டு'-

இது திருக்கோவலூரிலுள்ள முதல் இராசராச சோழன் காலத்துக் கல்வெட்டு; அகவற்பாவில் அமைந்தது. (S. I. I., Vol. VII, No. 863).

1. கலிங்கத்துப்பரணி, பாடல் 201.
2. Ins. 443 of 1918.
3. Ins. 135 of 1928.

இனி, திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் இராசராச சோழனது போர்ச் செயல்களைப்பற்றிக் கூறுஞ் செய்திகள் ஆராயற்பாலன. இவன் தென் திசையிலிருந்து தன் திக்குவிசயத்தைத் தொடங்கினுன் என்றும் அப்போது பாண்டிநாட்டில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த பாண்டியன் அமர புயங்கன் என்பவன் முதலில் தாக்கப்பட்டான் என்றும் அவன் போரில் தோல்வியுறவே அந்நாடு இவ்வேந்தனுல் கைப்பற்றப்பட்ட தென்றும் அச்செப்பேடுகள் கூறுகின்றன[1]. இராசராசன் சேரநாட்டின் மேல் படையெடுத்துச் சென்றபோது இவனை இடையில் தடுத்துப்போர் செய்தவன் அவ்வமர புயங்கனே யாவன். அக்காரணம் பற்றியே இவன் தன் திக்கு விசயத்தின் போது முதலில் அப்பாண்டியனைத் தாக்கிப் போரில் வென்று அவனது நாட்டையும் கைப்பற்றிக் கொண்டான் என்பது ஈண்டுணரற்பாலது இவன் கல்வெட்டுக்கள் எல்லாம் 'செழியரைத் தேசுகொள் கோவிராச கேசரிவர்மன்' என்பதால் இவன் பாண்டியர்களை வென்று முற்றும் அடக்கினமை பெறப்படுகிறது. 'செழியர்' என்று பன்மையில் குறிப்பிடுவதால் ஒருவர்க்கு மேற்பட்ட பாண்டிய மன்னர்களை இவன் வென்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது உய்த்துணரப்படுகிறது. அன்றியும், தஞ்சை இராசராசேச்சுரத்திலுள்ள இவன் கல்வெட்டுக்கள், 'மலைநாட்டுச் சேரமானையும் பாண்டியர்களையும் எறிந்து' என்று கூறுவதால்[2] இவன் காலத்தில் பாண்டியர் சிலர் இருந்தனர் என்பதும் அவர்கள் எல்லோரையும் இவன் வென்று அடக்கி விட்டனன் என்பதும் நன்கு வெளியாதல் காண்க. திருவாலங் காட்டுச் செப்பேடுகளில் கூறப்பெற்ற பாண்டியன் அமர புயங்கன் என்பவன் அந்நாட்களிலிருந்த பாண்டியர்க்குத் தலைவன் போலும். இராசராச சோழனுக்குப் பாண்டிய

1. S. I. I., Vol. III, No. 205, Verses 76—79.
2. S. I. I., Vol. II. No. 59.

குலாசனி என்னும் சிறப்புப் பெயர் இருப்பதாலும் பாண்டி மண்டலம் இராசராச மண்டலம் என்று அக்காலத்தில் வழங்கப் பெற்றமையாலும் இவ்வேந்தன் கல்வெட்டுக்கள் இவனது ஆட்சியின் எட்டாம் ஆண்டு முதல் பாண்டி நாட்டில் காணப்படுத லாலும், போர் நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு அந்நாடு இவனது ஆட்சிக்கு உட்பட்டுவிட்டது என்பது ஒரு தலை.

இராசராச சோழன் தன் திக்குவிசயத்தில் முதலில் நிகழ்த்தியது பாண்டி நாட்டுப் போர் என்று திருவாலங் காட்டுச் செப்பேடுகள் உணர்த்தாநிற்க, இவன் கல்வெட்டுக் கள் காந்தளூர்ச் சாலையில் கலமறுத்த இவனது சேரநாட்டுப் போரையே முதலில் கூறுகின்றன. இராசராசன் நடத்திய சேரநாட்டுப்போர் பாண்டி நாட்டுப் போர் ஆகிய இரண்டினுள் எது முதலில் நடைபெற்றது என்பது பற்றிச் செப்பேடும் கல் வெட்டும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட கருத்தை உணர்த்துவன போல் காணப்படினும் அவை உண்மையில் முரண்படக் கூறவில்லை. இராசராசன் தன் திக்குவிசயத்தைத் தொடங்கு வதற்கு முன், தன் தூதனைச் சேரன் அவமதித்துச் சிறையி லிட்டமை பற்றிச் சேரநாட்டிற்குப் படையெடுத்துச் செல்வது இன்றியமையாததாயிற்று. ஆகவே சேரநாட்டில் காந்தளூர்ச் சாலையில் கி. பி. 988-ல் நிகழ்ந்ததே இராசராச சோழனது முதற் போர் என்று கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்தும் செய்தி உண்மையானதேயாம். திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளை நுண்ணிதின் ஆராயுங்கால் அவை கூறுஞ் செய்தியிலும் தவறில்லை என்பது நன்கு புலனாகும், இராசராச சோழன் திக்குவிசயஞ் செய்யத் தொடங்கியபோது முதலில் தாக்கி வென்றது தென்றிசையிலுள்ள பாண்டி நாடே என்பதுதான் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளால் அறியக்கிடப்பது. எனவே, இராசராசனது திக்குவிசயச் சிறப்பைக் கூறத் தொடங்கிய திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் அதற்கு முன்னர் இவன் ஆட்சியில் நிகழ்ந்த போர்ச் செயலைக் குறிப்பிடாமையால் முதலில் நடைபெற்ற காந்தளூர்ச்சாலைப் போர் அவற்றில் காணப்படவில்லை என்க.

இனி, இராசராச சோழன் தன் திக்குவிசயத்தில் பாண்டி நாட்டைக் கைப்பற்றிப் பிறகு கொல்லத்திற்குச் சென்று அங்குப் போர்புரிந்து அதனைக் கைக்கொள்வானாயினன். கொல்லம் என்பது இந்நாளில் கேரள இராச்சியத்திற்குள் அமைந்துள்ள சிறு நாடாகும். அது, முன்னர் இவ்வேந்தன் கைப்பற்றிய சேரநாட்டில் சேரன் ஆட்சியில் எஞ்சியிருந்த பகுதியாகும். அதனையும் அதனைச் சார்ந்த கொடுங்கோளூரையும் இவன் வென்று தன்னடிப்படுத்திய காரணம் பற்றி இவனுக்குக் கீர்த்தி பராக்கிரமன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் வழங்கியமை அறியற்பாலதாம்.[1] அஃது இவன் இரண்டாம் முறை சேரனுடன் நடத்திய போராகும்.

பிறகு இராசராச சோழனது படை குடமலை நாட்டைத் தாக்கிற்று. அந்நாடு இக்காலத்தில் குடகு என்று வழங்கும் நாடேயாம்[2]. கொங்காள்வார் மரபில் வந்த ஒருவன் அப்போது அதனை அரசாண்டு கொண்டிருந்தான். பணசோகே என்ற இடத்தில் ஒரு பெரும்போர் நடைபெற்றது. அதில் அவன் தோல்வியுற்று ஓடிப்போனான். அப்போரில் வீரங்காட்டிப் போர் புரிந்த மனிஜா என்பவன் செய்கையைப் பாராட்டி, இராசராச சோழன் ஆணையின்படி அவனுக்கு க்ஷத்திரிய சிகாமணி கொங்காள்வான் என்ற பட்டம் வழங்கப் பெற்றதோடு மாளவ்வி என்னும் ஊரும் அளிக்கப்பட்டது. மனிஜாவின் மரபினர் சுமார் நூறாண்டுகள் வரையில் சோழர்கட்கு அடங்கிய குறுநில மன்னராய்க் கொங்காள்வார் என்னும்

---

1. Annual Report on South Indian Epigraphy for the year 1911-12, Para 22.

2. சிலப்பதிகாரம், காதை XI; வரி 53.

பட்டத்துடன் குடகு நாட்டில் அரசாண்டு வந்தனர். எனவே, அப்போர் நிகழ்ச்சிக்குப்பிறகு குடகுமலைநாடு அம்மனிஜா என்பவனுக்கே அளிக்கப்பட்டது போலும்.

அதன் பின்னர், குடகு நாட்டிற்குப் பக்கத்திலுள்ள கங்கபாடியும் நுளம்பபாடியும் இராசராசன் படைகளால் தாக்கப் பெற்றன. கங்கபாடி என்பது மைசூர் இராச்சியத்தின் தென் பகுதியும் சேலம் ஜில்லாவின் வடபகுதியும் தன்னகத்துக்கொண்ட கங்க நாடாகும். அதன் தலைநகர் தழைக்காடு என்பது. அந்நாட்டைக் குவளாலபுர பரமேசுவரர்களான மேலைக்கங்கர்கள் ஆண்டு வந்தனர். நுளம்பபாடி என்பது மைசூர் இராச்சியத்தின் கீழ்ப்பகுதியையும் பல்லாரி ஜில்லாவையும் தன்பாற் கொண்ட நாடாகும்.[1] பல்லவருள் ஒரு கிளையினரான நுளம்பர்கள் அதனை ஆண்டு வந்தனர். இராசராச சோழனது படையெழுச்சியில் கங்கபாடியும் நுளம்பபாடியும் கைப்பற்றப்பட்டன. அப்படையெடுப்பின் இறுதியில், மைசூர் ஜில்லாவைத் தன்னகத்துக் கொண்ட தடிகைபாடியும் இராசராச சோழனுக்கு உரியதாயிற்று. இராஷ்டிரகூடர்கள் வலிகுன்றிக் கிடந்தமையாலும் கங்கரையும் நுளம்பரையும் ஆதரித்து உதவி புரிவார் எவரும் இல்லாமையாலும் நம்இராசராசன் கங்கபாடி, நுளம்பபாடி, தடிகைபாடி என்னும் நாடுகளை எளிதில் கைப்பற்றிக் கொண்டான். மைசூர் இராச்சியத்தில் கி. பி. 991-ஆம் ஆண்டில் வரையப் பெற்ற சோழநாராயணன் கல்வெட்டொன்று உளது. அதில் குறிப்பிடப்பட்ட சோழ நாராயணன் என்பான் இராசராச சோழனேயாவன் என்பது வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருத்து[2]. அஃதுண்மையாயின் அப்போர் நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் இராசராசன் ஆட்சியின் ஆறும்

1. Ep. Ind., X, Page 57.
2. The Colas, Vol. I, Page 207.

ஆண்டாகிய கி. பி. 991-க்கு முன்னர் நடைபெற்றனவாதல் வேண்டும்.

சோழர் பகைகட்குத் தலைமை வகித்து அப்போர்களை நடத்தியவன் இராசராச சோழன் புதல்வனாகிய முதல் இராசேந்திர சோழனே யாவன். மும்முடி சோழன்பெற்றகளிறு மலையம், கொண்கானம். துளுவம் முதலான நாடுகளை வென்று கைப்பற்றியமையோடு சேரனையும் நாட்டை விட்டோடும்படி செய்தது என்று மைசூர் இராச்சியத்திலுள்ள இராசராச சோழனது எட்டாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்று[1] கூறுவதும் அச்செய்தியை வலியுறுத்துதல் காண்க. அவ்வரசகுமாரன் இளமையில் கங்க மண்டலத்திற்கும் வேங்கி மண்டலத்திற்கும் மாதண்ட நாயகனாக இருந்தான்; அன்றியும் தன் தந்தையால் அளிக்கப்பெற்ற பஞ்சவன் மாராயன் என்ற பட்டமும் பெற்றிருந்தான்.[2]

இராசராச சோழனால் வென்று கைக்கொள்ளப்பட்ட நாடுகளுள் ஈழமும் ஒன்று என்பது இவனது 'திருமகள் போல' என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தியினால் அறியப்படுகிறது. ஈழமண்டலத்தில் அப்போது ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்தவன் கி. பி. 981ஆம் ஆண்டில் பட்டம் பெற்ற ஐந்தாம் மகிந்தன் என்பவனேயாம்[3]. அவன் இராசராச சோழனுக்குப் பகைஞராயிருந்த பாண்டியர்க்கும் சேரனுக்கும் உற்றுழியுதவி வந்தான். அதுபற்றியே இராசராசன் ஈழமண்டலத்தின் மீது படையெடுத்துச் செல்லவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது எனலாம். அப்படையெழுச்சியிலும் தலைமை வகித்துச் சென்றவன் இவன் புதல்வனாகிய இராசேந்திரச் சோழனேயாவன். கி. பி. 991-ல் ஈழமண்டலத்தில் படைவீரர்களால் குழப்பம்

---

1. Ep. Carnatica, Vol. III, Sr. 140.
2. Ibid, Vol. III, Sr. 125.
3. Ep. Zeylanica, Vol. III. No. 1.

உண்டாகவே, அரசனுகிய ஐந்தாம் மகிந்தன் என்பான் அதனை அடக்கும் ஆற்றலின்றி[1] அம்மண்டலத்துள் தென் கிழக்கிலுள்ள ரோகண நாட்டிற்கு ஓடிவிட்டான். எனவே சோழநாட்டுப் படை அம்மண்டலத்தின் வடபகுதியை எளிதில் கைப்பற்றிக்கொண்டது. அன்றியும், அந்நிலப் பரப்பு மும்முடி சோழ மண்டலம் என்று பெயரிடப்பெற்று[2] இராசராச சோழன் ஆட்சிக்கு உள்ளாக்கப் பட்டது. 'முரட்டொழில் சிங்களர் ஈழமண்டலம்' என்றும் 'எண்டிசை புகழ்தர ஈழ மண்டலமும்' என்றும் இவன் மெய்க்கீர்த்திகள் கூறு வனவற்றைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், ஈழநாட்டுப் போரில் வலி மிக்க சிங்கள வீரர்கள் பேராற்றல் காட்டிப் போர் புரிந்தனர் என்பதும் அத்தகையாரைச் சோணுட்டுப் படை வென்று அவர்களது நாட்டைக் கைப்பற்றியமை இராசராசனுக்கு யாண்டும் பெரும் புகழை யுண்டு பண்ணியது என்பதும் நன்கு வெளியாகின்றன.

பண்டைக்கால முதல் ஈழமண்டலத்தின் தலைநகராக விளங்கிய அநுராதபுரம் போரில் சோழரால் அழிக்கப்பட்டமையால் அம் மண்டலத்தின் நடுவணுள்ள பொலன்னருவா என்னும் நகரம் சனநாதமங்கலம்[3] என்று பெயரிடப்பெற்றுச் சோழர்க்குத் தலை நகராக வைத்துக்கொள்ளப்பட்டது. இதற்கு முன் ஈழமண்டலத்தின் மீது படையெடுத்துச் சென்ற தமிழ் வேந்தர்கள் அதன் வட பகுதியை மாத்திரம் கைப்பற்றுவதைத் தம் குறிக்கோளாகக் கொண் டிருந்தனர். இராசராசன் அம்மண்டலம் முழுவதையும் கைப்பற்றித் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்த வேண்டும் என்று எண்ணியபடியால் பழைய தலைநகரை விடுத்து நாட்டின் நடுவணுள்ள பொலன்னருவா என்னும் ஊரைத் தன் தலைநகராக அமைத்துக்கொண்டான் என்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது. பிற்காலத்திலிருந்த சிங்கள

1. The Colas, Vol. I, Page 205
2. S. I. I., Vol. II, No. 92
3. S. I. I., Vol. IV. No. 1388.

வேந்தனாகிய முதல் விசயவாகு என்பவன் அநுராதபுரத்தில் முடி சூட்டப்பெற்றவனாயினும் அவன் தலைநகரமாகக் கொண்டு அரசாண்ட நகரம் பொலன்னருவா என்பதேயாம்.

இனி ஈழமண்டலம் இராசராச சோழன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது என்பதற்கு அந்நாட்டிலேயே பல சான்றுகள் உள்ளன. கொளும்பு மாநகரில் பொருட்காட்சிச் சாலையில் வைக்கப்பெற்றுள்ள கருங்கற்பாறையொன்றில் 'சோழ மண்டலத்து க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டு வெளாநாட்டுச் சிறு கூற்ற நல்லூர்க்கிழவன் தாழி குமரன் ஈழமான மும்முடி சோழ மண்டலத்து மாதோட்டமான இராசராசபுரத்து எடுப்பித்த ராசராச ஈஸ்வரத்து மகாதேவர்க்குச் சந்திராதித்தவல் நிற்க'[1] என்று தொடங்கும் ஒரு கல்வெட்டுக் காணப்படுகின்றது. அக்கல்வெட்டால் சோணாட்டுத் தலைவன் ஒருவன் ஈழமண்டலத்தில் மாதோட்ட நகரத்தில் தன் நாட்டு வேந்தன் பெயரால் இராசராசேச்வரம் என்னும் சிவாலயம் ஒன்று எடுப்பித்து, அதற்கு அர்த்தயாம வழிப்பாட்டிற்கும் வைகாசித் திரு விழாவிற்கும் நிவந்தமாக இறையிலி நிலம் அளித்த செய்தி புலனாகின்றது. அன்றியும் ஈழமண்டலம் இராசராசன் சிறப்புப் பெயரால் மும்முடி சோழமண்டலம் என்று அந்நாளில் வழங்கப் பெற்று வந்தது என்பது மாதோட்ட நகரம் இராசராசபுரம் என்னும் மற்றொரு பெயரும் பெற்றிருந்தது என்பதும் அக்கல் வெட்டால் வெளியாதல் காண்க. சோழர்க்குத் தலைநகராயிருந்த பொலன்னருவா என்னும் ஊரில் சிவாலயம் ஒன்று கற்றளியாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் சிற்பவமைதியை நோக்குங்கால் கி. பி. பத்து பதினொன்றும் நூற்றாண்டுகளில் கட்டப் பெற்ற சோழர் காலத்துக் கோயில்களைப்போல் அஃதும் அமைந்துள்ளது என்பது தெளிவாம். ஆகவே, இராசராச

---

1. S. I. I., Vol. No. IV. 1412.

சோழனே அக்கற்றளியை எடுப்பித்திருக்கலாம் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர். அக்கோயிலுக்கு வானவன் மாதேவீச்சுரம் என்னும்பெயர்[1] இருத்தலால் தன் தாயாகிய வானவன் மாதேவியை நினைவு கூர்தற் காரணமாகத் தலைநகராகிய பொலன்னருவாவில் இராசராசசோழன் அதனை எடுப்பித்திருத்தல் வேண்டும் என்பது உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது. ஈழ மண்டலத்தில் காணப்படும் இராசராசன் கல்வெட்டுக்களும் அஃது இவன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது என்பதை வலியுறுத்துகின்றன[2]. இவ்வேந்தன் தஞ்சைமா நகரில் தான் எடுப்பித்த பெருங்கோயிலாகிய இராசராசேச்சுரத்திற்கு ஈழ மண்டலத்தில் சில ஊர்களை நிவந்தமாக அளித்துள்ளனன் என்பது அக்கோயிலிற் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது.[3] எனவே, ஈழ மண்டலம் இவன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தாலன்றி அவ்வூர்களை அக்கோயிலுக்கு நிவந்தமாக விட்டிருக்க இயலாதன்றோ?

இனி, தஞ்சை பெரிய கோயிலுள்ள கல்வெட்டொன்றில் 'சத்தியாசிரயனை எறிந்து எழுந்தருளி வந்த ஸ்ரீபாத புஷ்பமாக அட்டித் திருவடி தொழுந்தன' என்ற தொடர்கள்[4] காணப்படுகின்றன. இராசராச சோழனது ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகளும் இவன் சத்தியாசிரயனை வென்ற செய்தியைக் குறிப்பிடுகின்றன[5]. அன்றியும், சத்தியாசிரயன் இராசராசனது கடல்போன்ற பெரும் படையைக் கண்டு அஞ்சிப் போர்க்களத்தைவிட்டு ஓடி விட்டான் என்று திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன[6].

---

1. S. I. I., Vol. IV, No. 1388.
2. The Colas, Vol. I, Page 206.
3. S, I. I., Vol. II, No. 92.
4. S. I. I., Vol. II. page 7.
5. Ep. Ind., Vol. XXII, No. 34, Verse 31.
6. S. I I., Vol. III, No. 205, Verse 81.

அவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து, மேலைச்சளுக்கிய மன்னனாகிய சத்தியாசிரயனுக்கும் இராசராசசோழனுக்கு பெரும் போர் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதும், அதில் இராசராசனே வெற்றி பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பதும் நன்கு வெளியாகின்றன. மேலைச்சளுக்கியர்க்கும் சோழர்க்கும் பகைமை ஏற்பட்டமைக்குக் காரணம் புலப்படவில்லை. ஒரு காலத்தில் மேலைச் சளுக்கியர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த நுளம்பபாடியை இராசராசன் வென்று தன் ஆட்சிக் குள்ளாக்கினமையே அன்னோர் பகைமைக்கு ஒரு காரணமாகவும் இருக்கலாம். அன்றியும், வேறு காரணங்களும் இருத்தல் கூடும். அவை, இப்போது புலப்படவில்லை.

மேலைச் சளுக்கிய மன்னனாகிய இரண்டாம் தைலபன் இறந்த பின்னர், அவன் மகன் சத்தியாசிரயன் என்பவன் இரட்டபாடி ஏழரை இலக்கத்திற்கு அரசனானான். தார்வார் ஜில்லா ஹொட்டூரில் கி. பி. 1007-ஆம் ஆண்டில் வரையப்பெற்றுள்ள அவன் கல்வெட்டொன்று, 'சோழர் குலத்திற்கு அணியாக விளங்கியவனும் இராசராச நித்த விநோதன் மகனும் ஆகிய நூர்மடிச் சோழ இராசேந்திர வித்தியாதரன் என்பவன், ஒன்பது லட்சம் வீரர்களடங்கிய பெரும்படையுடன் பீசப்பூர் ஜில்லாவிலுள்ள தோனூர் வரையில் வந்து. பெரும்போர் புரிந்து நாட்டைச் சூறையாடிப் பாழ்படுத்தியும் நகரங்களைக் கொளுத்தியும் இளங்குழவிகள், மறையோர் என்றும் பாராமல் அவர்களைக் கொன்றும் கன்னியரைக் கைப்பற்றி மனைவியராகக் கொண்டும் அளவற்ற பொருள்களைக் கவர்ந்துகொண்டும் தன் நாட்டிற்குத்திரும்பிச்சென்றான் என்று கூறுகின்றது[1]. அன்றியும், அத்தகைய வீரனை நாட்டைவிட்டு ஓடும்படி

1. Ep. Ind., Vol. XVI, Page 74.

செய்தவன் சத்தியாசிரயன் என்று அக் கல்வெட்டுப் புகழ்ந்து கூறுகின்றது. இதனால் இராசராச சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் இவன்மகன் இராசேந்திரன் மேலைச் சளுக்கிய நாட்டின் மேல் படையெடுத்துச் சென்று வென்று வந்த செய்தி உறுதியாதல் காண்க. ஆனால் பகைப்புலத்தரசன் கல்வெட்டில் காணப்படும் அத்துணை அழிவு வேலைகளைச் சோழ இராசகுமாரனாகிய இராசேந்திரன் செய்திருக்கமாட்டான் எனலாம். அப்போரில் சோழர்கள் வெற்றி பெற்றுப் பெரும் பொருளுடன் திரும்பினரேயன்றி அந்நாட்டைக் கைப்பற்றிக்கொள்ளவில்லை என்பது திண்ணம். சோழ மன்னரின் கல்வெட்டுக்கள் அந்நாட்டில் காணப்படாமையே இச்செய்தியை நன்கு வலியுறுத்துகின்றது. மேலைச் சளுக்கிய நாட்டுப் போர்க்களத்தில் இராசேந்திரன் ஆணையின்படியே, சத்தியாசிரயன் ஏறியிருந்த யானையைக் குத்தி வீழ்த்த முயன்ற ஊற்றத்தூர்ச் சுருதிமான் நக்கன் சந்திரனான இராசமல்ல முத்தரையன் என்னும் வீரன் இறந்தனன் என்று திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா ஊற்றத்தூரிலுள்ள கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது.[1] அப்போரில் இராசராசன் வெற்றி எய்தியமைபற்றித் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் தட்சிணமேரு விடங்கர்க்குப் பொற்பூக்கள் வழங்கியுள்ளான்.[2] அப்போரின் இறுதியில் துங்கபத்திரையாற்றிற்குத் தெற்கேயுள்ள நாடுகள் இராசராச சோழன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தன எனலாம்.

இராசராசன் மெய்க்கீர்த்தியில் இவன் வேங்கைநாடு கொண்டமையும் குறிக்கப்பட்டுளது. வேங்கை நாடு என்பது கிருஷ்ணை கோதாவரி ஆகிய இரு பேராறுகளுக்கும் இடையில் முற்காலத்தில் அமைந்திருந்த ஒரு

1. Ins. 515 of 1912.
2. S. I. I; Vol. II, page 7.

நாடாகும். அந்நாட்டை மேலைச் சளுக்கியரின் தாயத்தினரான கீழைச் சளுக்கியர் அரசாண்டு வந்தனர். கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் நடுவில் கீழைச் சளுக்கிய அரச குமாரர்களுக்குள் சிறிது மன வேறுபாடு உண்டாயிற்று. அந்நாளில் மூத்தோன் வழியினனாகிய இரண்டாம் வீமன் மகன் இரண்டாம் அம்மராசன் (கி. பி. 945-970) அங்கு அரசாண்டு கொண்டிருந்தான். இளையோன் வழியினனாகிய இரண்டாம் யுத்த மல்லன் மகன் பாதபன் என்பவன் அவ்வாட்சியைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்ற கருத்தினனாய் இராஷ்டிரகூட மன்னனாகிய மூன்றாங்கிருஷ்ண தேவனது உதவி பெற்று, இரண்டாம் அம்மராசனைப் போரில் வென்று நாட்டைக் கவர்ந்துகொண்டு ஆட்சி புரிவானாயினன்.[1] அப்போது அம்மராசன் கலிங்க நாட்டிற்கு ஓடிவிட்டானென்று பாதபனுடைய ஆரும்பாகச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன.[2] மூத்தோன் வழியினர்க்கும் இளையோன் வழியினர்க்கும் நாட்டின் ஆட்சியுரிமை பற்றி அடிக்கடி போர்கள் நிகழ்ந்தமையால் கி. பி. 945-ஆம் ஆண்டு முதல் வேங்கிநாட்டில் குழப்பமும் கலகமும் மிகுந்துகொண்டே வந்தன. பாதபனுடைய ஆட்சிக்குப் பிறகு அவன் தம்பி இரண்டாம் தாழன் முடி சூடி அரசாண்டான். குறுநில மன்னர்களும் அரசியல் அதிகாரிகளும் அவன்பால் பற்றின்றி முரண்பட்டிருத்தலையுணர்ந்த அம்மராசன் தென் கலிங்க வேந்தனது துணைகொண்டு படையெடுத்துத் தாழனைப் போரிற் கொன்று நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆட்சி புரிவானாயினன். இளையோன் வழியினர் ஒருவருமின்றித் தாழனொடு முடிவெய்தினர். கி. பி. 970-ல் அம்மராசனை அவன் மாற்றாந்தாயின் மகனாகிய தானார்ணவன் என்பான் வடகலிங்க மன்னன்

---

1. Ep. Ind., Vol. XIX, p. 146. The Eastern Calukyas of Vengi by Dr. N. Venkataramanayya, p. 186.
2. Ep. Ind., Vol. XIX, No. 24

உதவி கொண்டு போரிற் கொன்று தன் தமையன் ஆண்டு வந்த நாட்டைக் கி. பி. 973 வரையில் ஆட்சி புரிந்தான்.[1]

தன் மைத்துனனுகிய அம்மராசனைக் கொன்று நாட்டைக் கவர்ந்துகொண்ட தாணுர்ணவன் செயலைக் கண்டு சீற்றங் கொண்ட தெலுங்கச் சோழனுகிய ஜடா சோடவீமன் என்பான் கி. பி. 973-ல் வேங்கி நாட்டின் மேற்படையெடுத்துத் தாணுர்ண வனைக் கொன்று அந்நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆட்சிபுரியத் தொடங் கினுன். அப்பொழுது தாணுர்ணவன் மக்களாகிய சக்திவர்மனும் விமலாதித்தனும் வடகலிங்க நாட்டிற்கு ஓடி அங்குத் தங்கியிருந்தனர்.

அந்நாட்டு வேந்தனுகிய காமார்ணவனும் அவன் தம்பி விநயாதித்தனும் அவர்களை ஆதரித்தமை பற்றி அவர் களுடைய பகைஞனுகிய அத் தெலுங்க வீமனுல் முறையே கி. பி. 978, 981-ஆம் ஆண்டுகளிற் போரிற் கொல்லப்பட்டு நாட்டை யிழக்கும்படி நேர்ந்தது. கலிங்க நாடும் அவன் ஆட்சிக்குள்ளாயிற்று. அந்நாட்களில் கீழைச் சளுக்கிய அரச குமாரர் இருவரும் சோழ மண்டலத்தையடைந்து இராசராச சோழன்பால் அடைக்கலம் புகுந்து, தெலுங்க வீமன் கவர்ந்து கொண்ட தமது நாட்டை மீண்டும் கைப்பற்றுவதற்கு முயன்று கொண்டிருந்தனர்.[2]

மூத்தோன் வழியினரின் செப்பேடுகள் எல்லாம் அவ்விருபத் தேழு ஆண்டுகளும் வேங்கி நாட்டில் குழப்பமும் கலகமும் மிகுந் திருந்த காலம் என்று கூறுகின்றனர்.[3] அக்காலத்தில் அவர்கள்

---

1. The Eastern Calukyas of Vengi by Dr. N. Venkatarama-nayya, pp. 193 and 202.
2. Ep. Ind, Vol. VI, pp. 358 & 359.
3. Historical Sketches of Ancient Deccan, page 247.

தம் நாட்டையிழந்து ஓரிடத்தில் கரந்துறையும் வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள நேர்ந்தமையால் அவர்களுடைய செப்பேடுகள் அவ்வாறு கூறுவதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

இராசராசசோழன் அவர்கட்கு வேங்கி நாட்டை வென்று அளிப்பதற்கு முன்னர், சீட்புலிநாடு பாகிநாடு என்பவற்றின் மேல் படையெடுத்து அவற்றைக் கைப்பற்றுவது இன்றியமையாததாயிற்று. அந்நாடுகள், நெல்லூர் ஜில்லாவின் வடபகுதியிலிருந்தவையாகும்.[1] முதற் பராந்தக சோழன் அவற்றைக் கைப்பற்றித் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்தியிருந்தான். அவனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் நிகழ்ந்த இராஷ்டிரகூடர் படையெடுப்பினுல் சோழ மன்னர்கள் அவற்றை இழக்கும்படி நேர்ந்தது. இராசராச சோழன் அவற்றைக் கைப்பற்றும் பொருட்டுக் கி. பி. 991-ஆம் ஆண்டில் தஞ்சாவூர்க் கூற்றத்துக் குருகாடியுடையான்[2] பரமன் மழபாடியானை மும்முடிச் சோழன் தலைமையில் ஒரு பெரும்படையை அனுப்பினுன். அப்படையெடுப்பின் பயனாக, சீட்புலி நாடும் பாகிநாடும் இராராச சோழன் ஆட்சிக்குள்ளாயின. அப்போர் நிகழ்ச்சி திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளாலும்[3] சக்திவர்மனது பபுபற்றுச் செப்பேடுகளாலும் அறியப்படுகிறது. காஞ்சிபுரத்திலுள்ள இராசராசன் ஆட்சியின் ஆறும் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்றும் அச்செய்தியை யுணர்த்துகின்றது.[4] அன்றியும், நெல்லூர் ஜில்லாவிலுள்ள ரெட்டிபாளையத்தில் காணப்படும் இராசராசன் ஆட்சியின் எட்டாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு

1. சித்தூர் ஜில்லா, மதனபள்ளி தாலுக்காவில் சிப்பிலி என்னும் ஊர் ஒன்று உளது. (Inscriptions of the Madras Py - Nellore 239.)
2. Ins. 79 of 1921 ; S. I. I, Vol. XIII, Nos. 149 and 150.
3. S. I. I., Vol. III, No. 205, Verse 82.
4. **Ins. 79 of 1921.**

ஒன்று [1]அந் நிலப்பரப்பு இவன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது என்பதை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது.

இராசராச சோழன் வேங்கி நாட்டிற்குத் தெற்கேயுள்ள சீட்புலி பாகி நாடுகளை வென்று கைப்பற்றிய பிறகு கீழைச் சளுக்கிய மன்னனாகிய சக்திவர்மனுக்கு அவன் நாட்டைப் பெறுமாறு உதவி புரிவது எளிதாயிற்று. ஆகவே கி. பி. 999-ஆம் ஆண்டில் இராசராசன் வேங்கி நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்று ஜடா சோழ வீமனைப் போரில் வென்று சக்திவர்மனை வேங்கி நாட்டிற்கு வேந்தனாக முடி சூட்டினான்.[2] எனினும், தோல்வியுற்ற அவ்வீமன் கி. பி. 1001-ல் கலிங்கப் படையின் துணைகொண்டு சக்திவர்மனை வென்று அவனைக் காஞ்சி வரையிலும் துரத்தி வந்தான். அந்நிலையில் இராசராசன் அவனைப் போரிற் கொன்று வேங்கி நாட்டைச் சக்திவர்மனுக்குத் திரும்ப அளித்தான். அதன் பிறகுதான் அந்நாடு கீழைச் சளுக்கியரது ஆட்சியில் நிலைபெறுவதாயிற்று. அன்றியும் சக்திவர்மனுக்குப் பிறகு அவன் தம்பி விமலாதித்தன் வேங்கி நாட்டிற்கு அரசனாக முடி சூட்டப்பெற வேண்டுமென்ற ஏற்பாடு இராசராசனால் செய்யப்பட்டது. உடனே அவ் விமலாதித்தன் இளவரசுப் பட்டமுங் கட்டப்பெற்றனன். இராசராச சோழன் அத்துணை ஆதரவையும் அன்பையும், அவ் விமலாதித்தன்பாற் காட்டியமைக்குக் காரணம் தன் புதல்வியாகிய குந்தவைப் பிராட்டியை அவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்திருந்தமையேயாம்[3].

1. Nellore Inscriptions, p. 446.
2. Historical Sketches of Ancient Deccan, p. 147.
3. Ibid.

சக்திவர்மன் வேங்கி மண்டலத்தில் பன்னிருயாண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்து கி. பி. 1011-ஆம் ஆண்டில் இறந்தான்.[1] பிறகு விமலாதித்தன் அந்நாட்டில்தான் முடிசூடப்பெற்று அரசாளுவானுயினன்[2].

இராசராச சோழன் வேங்கி நாட்டை வென்று சக்தி வர்மனுக்கு அளித்தனனுயினும் அதனைத் தன் ஆட்சிக்குட் படுத்திக் கொள்ளவில்லை என்பது ஈண்டு அறியற்பாலது. எனவே, இவன் தன் பாதுகாப்பிற்கும் ஆதரவிற்கும் உட்பட்ட தனி இராச்சியமாகவே வேங்கி நாட்டை மதித்து நடத்தி வந்தனன் என்பது தெள்ளிது. இவ்விரண்டு அரச குடும்பத்தினர்க்கும் மணவினையால் ஏற்பட்ட தொடர்பே இவர்களைப் பிணித்து இத்தகைய நிலையில் அமைதியுடன் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும்படி செய்தது என்பது திண்ணம்.

இனி, இராசராச சோழன் வென்று கைப்பற்றிய நாடுகளுள் கலிங்கமும் ஒன்று என்பது இவன் மெய்க்கீர்த்தியால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. கலிங்க நாடு என்பது கோதாவரியாற்றிற்கும் மகாநதிக்குமிடையில் கீழ்கடலைச் சார்ந்திருந்த ஒரு நிலப்பரப்பாகும். அஃது இந்நாளில் வட சர்க்கார் என்று வழங்கும் நிலப்பகுதியில் அடங்கியுள்ளது. அந்நாட்டில் மகேந்திரகிரியில் தமிழ் மொழியிலும் வடமொழியிலும் வரையப்பெற்று ஆண்டுக் குறிக்கப்படாத இரண்டு கல்வெட்டுக்கள் உள. அவை இராசேந்திர சோழன், விமலாதித்தன் என்னும் குலூத வேந்தன் ஒருவனைப் போரில் வென்று அம்மலையில்

---

1. The Eastern Calukyas of Vengi, page 215.
2. Ep. Ind., Vol. VI, p, 349.

இவ் விமலாதித்தன் திருவையாற்று உலோகமாதேவீச் சுரமுடைய மகாதேவர்க்கு 1148 கழஞ்சு எடையுள்ள 8 வெள்ளிக் கலசங்கள் கி. பி. 1014-ல் அளித்துள்ளமை அறியத்தக்கது. S. I. I, Vol. V, No. 514.)

வெற்றித்தூண் ஒன்று நிறுவினன் என்று கூறுகின்றன[1]. ஆனால், அப்போர் நிகழ்ச்சி இராசேந்திர சோழன் மெய்க்கீர்த்தியில் காணப்படவில்லை. ஆகவே, அஃது அவன் பட்டம் பெறுவதற்கு முன், தந்தையின் ஆட்சிக் காலத்தில் அவன் இளவரசனா யிருந்தபோது நிகழ்ந்ததாதல் வேண்டும். அக்காரணம் பற்றியே அவனது கலிங்க வெற்றி இராசராச சோழனது மெய்க்கீர்த்தியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது என்பது தெள்ளிது.

மகேந்திரகிரிக் கல்வெட்டில் சொல்லப்படும் விமலா தித்தன் யாவன் என்பதும், இராசேந்திரன் தன் தந்தை யின் ஆட்சிக்காலத்தில் அவன் நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்றமைக்குக் காரணம் யாது என்பதும் இப்போது புலப்பட வில்லை. ஒருகால் அக்கலிங்க வேந்தன் கீழைச் சளுக்கிய மன்னனாகிய விமலாதித்தனுக்கு அடிக்கடி இடையூறு இழைத்துக் கொண்டு இருந்திருத்தல் கூடும்; அது பற்றி அவனை வென்றடக்கக் கருதி[2] இராசேந்திரன் கலிங்கத்தின் மேல் படையெடுத்துச் சென்று அங்ஙனஞ் செய்திருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது.

இராசராச சோழனது போர்ச் செயல்களுள் இறுதியில் நிகழ்ந்தது இவன் முந்நீர்ப்பழந் தீவு பன்னீராயிரமும் கைப்பற்றும் பொருட்டுப் படையெடுத்தமையேயாம். பழந்தீவு பன்னீராயிரம் என்பது சேர நாட்டிற்குத் தென் மேற்கே அரபிக் கடலிலுள்ள மால் தீவுகளைக் குறிக்கும் பழைய பெயராகும். 'கன்னித் தென்கரைக் கடற்பழந் தீபம்' என்னும் அகத்தியச்

---

1. S. I. I., Vol. V, Nos. 1351 and 1352.
   A S. I., 1912, pp. 171 and 172
2. கீழைச்சளுக்கிய மன்னனாகிய விமலாதித்தன் இராசேந்திரனுடைய தங்கையின் கணவனாதலின் அவனுக்கு உற்றுழியுதவுவது இவன் கடமையாயிற்று.

சூத்திரத்தினுலும்[1] 'குமரியாற்றின் தென்கரைப்பட்ட பழந்தீபமும்' என்னும் தெய்வச் சிலையாரது தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார உரைப் பகுதியினுலும்[2] பண்டைக் காலத்தில் குமரியாற்றிற்குத் தெற்கே கடலில் பழந்தீவுகள் இருந்தமை இனிது புலனுகும். எனவே அவை சேர நாட்டிற்குத் தென்மேற்கே அண்மையில் இருந்தமையின் அத்தீவுகளிலிருந்த மக்களால் சேர நரட்டினர்க்கு அடிக்கடி இன்னல்கள் நேர்ந்திருக்கலாம். சேரநாடு இராசராச சோழன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தமையால் அந்நாட்டு மக்களின் துன்பங்களை ஒழிப்பதும் இவ்வேந்தனது கடமைகளுள் ஒன்றேயாம். அதுபற்றியே இவன் பழந்தீவுகளின் மேல் படையெடுத்து அவற்றைக் கைப்பற்றியிருத்தல் வேண்டும். அப்படையெழுச்சியைப் பற்றிய செய்திகள் சிறிதும் புலப்படவில்லை. எனினும், இவன் வென்று கைப்பற்றிய பழந்தீவுகள் கடல் நடுவில் இருந்தமையால் அவற்றின் மீது படையெடுத்துச் செல்வதற்குக் கப்பற் படைகள் இன்றியமையாதன ஆகும். எனவே, பெருவேந்தனுகிய நம் இராசராசன், அலைகடல் நடுவுள் பல கலங்கள் செலுத்தியே முந்நீர்ப் பழந்தீவு பன்னீராயிரத்தையும் வென்று கைப்பற்றினனுதல் வேண்டும். இவன் ஆட்சியில் முன் நிகழ்ந்த ஈழ மண்டலப் படையெடுப்பையும்

---

1. 'கன்னித் தென்கரைக் கடற்பழந்தீபம
கொல்லங் கூபகஞ் சிங்கள மென்னும்
எல்லையின் புறத்தவும் கன்னடம் வடுகம்
கலிங்கம் தெலுங்கம் கொங்கணந் துளுவம்
குடகங் குன்றகம் என்பன குடபால்
இருபுறச் சையத்துடனுறைபு கூருந்
தமிழ் திரிநிலங்களும்' (தொல். சொல். தெய்வச்சிலையார் உரை, பக். 218 and 219.)

2. 'பன்னிரு நிலமாவன—குமரியாற்றின் தென்கரைப்பட்ட பழந்தீபமும், கொல்லமும் கூபமும் சிங்களமும் சையத்தின் மேற்குப்பட்ட கொங்கணமும் துளுவமும் குடகமும் குன்ற முகம் கிழக்குப்பட்ட கருநடமும் வடுகும் தெலுங்கும் கலிங்கமும் என்று கொள்ளப்படும். (ஷை உரை, பக். 219)

இவன் கப்பற் படைகளின் துணைகொண்டே நிகழ்த்தி யிருத்தல் வெண்டும். ஆகவே, இராசராச சோழனிடத்தில் சிறந்த கப்பல் படை அந்நாளில் இருந்தது என்பது தேற்றம்.

இனி, இராசராச சோழன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் சோழ இராச்சியம் மிக உயர்நிலையில் இருந்தது எனலாம். பாண்டி மண்டலமும் சேரமண்டலமும் அடங்கிய இராசராசத் தென்னுடும்[1] தொண்டை மண்டலமாகிய சயங்கொண்ட சோழ மண்டலமும், கங்கமண்டலமும், கொங்குமண்டலமும், நுளம்பபாடி நாடும், கலிங்க நாடும், ஈழமாகிய மும்முடிச்சோழமண்டலமும் இவன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தன என்று உறுதியாகக் கூறலாம். இம்மண்ட லங்களுள் சிலவற்றிற்குப் பெயர்களாக இவனது சிறப்புப் பெயர் கள் வழங்கப்பெற்றமை அறியத்தக்கது.

இராசராச சோழன் பேராற்றலும் பெருவீரமும் படைத்த தன் புதல்வனுகிய இராசேந்திரனுக்குக் கி. பி. 1012-ஆம் ஆண்டில்[2] இளவரசுப் பட்டம் கட்டி அரசாங்க அலுவல்களில் கலந்துகொண்டு பல துறைகளிலும் பயிற்சி பெற்று வருமாறு செய்தனன். அவ்வாண் டிற்கு முன்னர் நிகழ்ந்த கங்கப்போர், கலிங்கப்போர், குந்தளப் போர் முதலானவற்றிற்குச் சென்று அவற்றை வெற்றியுடன் நடத்திப் புகழெய்தியவன் இராசேந்திர சோழனேயாவன். ஆதலால் அவன் இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பெற்ற நாளில் முப்பது வயதிற்குக் குறையாதவனுக இருந்திருத்தல் வேண்டும். தஞ்சைப் பெரிய கோயிலிலும் மற்றும் பல ஊர்களிலும் இராசராசன் ஆட்சியின் 29-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றமையாலும் அவ்வாண்டிற்குப் பிறகு இவன் கல்வெட்டுக்கள் யாண்டும் கிடைக்

---

1. Travancore Archaeological Series, Vol. I. p. 292.
2. Ep. Ind., Vol. VIII, p. 260.

காமையாலும் இவன் இருபத்தொன்பது ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தனன் என்பது நன்கு தெளியப்படும். எனவே, கி. பி. 1014–ஆம் ஆண்டில் இவன் இறைவன் திருவடியை அடைந்தான் என்பது தேற்றம். இவனது ஆட்சியின் 29-ஆம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1014-இல் கும்பகோணத்திற்கு வடகிழக்கே மூன்றரை மைலில் காவிரியாற்றின் வடகரையிலுள்ள திருவியலூர்க் கோயிலில் இவன் துலாபாரம் புகுந்ததையும்[1] இவனுடைய முதற் பெருந்தேவியாகிய உலோகமாதேவி இரணிய கருப்பம் புகுந்ததையும்[2] நுணுகி நோக்குங்கால் அவை இரண்டும் இவனது வாழ்நாளின் இறுதியில் நடைபெற்ற அறச்செயல்கள் என்பது ஒருதலையாக உணரப்படுகின்றது. அவ்வாண்டு முதல் இராசேந்திர சோழன் கல்வெட்டுக்களும் நம் தமிழகத்தில் யாண்டும் காணப்படுகின்றன. ஆகவே அவ்வாண்டில் இராசராசன் இறக்கவே, இராசேந்திரன் முடி சூட்டப்பெற்று அரசாளத் தொடங்கினன் என்பது தெள்ளிது.

இராசராச சோழன் பல துறைகளிலும் சிறப்புற்று விளங்கியவனாதலின் அதுபற்றிப் பல சிறப்புப் பெயர்கள் இவனுக்கு அந்நாளில் வழங்கின என்பது கல்வெட்டுக்களால் உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது. அவற்றுள், இராசராசன் என்ற பெயர் முன் விளக்கப்பட்டது. மற்றச் சிறப்புப் பெயர்கள் க்ஷத்திரியசிகாமணி, இராசேந்திரசிங்கன், உய்யக்கொண்டான், பாண்டிய குலாசனி, கேரளாந்தகன், நித்தவிநோதன், இராசாசிரயன், சிவபாதசேகரன்[3] சநநாதன், சிங்களாந்தகன், சயங்கொண்டசோழன், மும்முடிச் சோழன்[4] இரவிகுல மாணிக்கம், நிகரிலிசோழன், சோழேந்திர

1. சோழ வமிச சரித்திரச் சுருக்கம், பக். 16.
2. S. I. I., Vol. VIII, No. 237.
3. S. I. I. Vol. VIII., No 222.
4. இராசராச சோழனது ஆட்சியின் மூன்று நான்காம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்களிலேயே இச்சிறப்புப் பெயர் காணப்படுகிறது.

சிங்கன், சோழமார்த்தாண்டன், இராசமார்த்தாண்டன், தெலுங்க குல காலன், கீர்த்திப் பராக்கிரமன் என்பன. அவற்றுள் க்ஷத்திரிய சிகாமணி முதலாகவுள்ள ஏழு சிறப்புப் பெயர்கள், இராசராசன் கால முதல் சோழமண்டலத்தில் வளநாடுகளின் பெயர்களாகவும்[1] வழங்கி வந்தமை அறியத்தக்கது. அன்றியும் சயங்கொண்டசோழன், மும்முடிச் சோழன், நிகரிலி சோழன் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர்கள் சயங்கொண்ட சோழமண்டலம், மும்முடிச் சோழமண்டலம், நிகரிலி சோழமண்டலம், என முறையே தொண்டை மண்டலம், ஈழமண்டலம், நுளம்பபாடி என்பவற்றின் பெயர்களாகவும் வழங்கப் பெற்றுள்ளன. பல ஊர்களும், பேரூர்களிலுள்ள சேரிகளும் இராசராச சோழனுடைய சிறப்புப் பெயர்களையுடையனவாய் அந்நாட்களில் நிலவின என்பது கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றன. அவற்றுள் சில, அப்பெயர்களுடன் இக்காலத்தும் இருக்கின்றன.

அவ்வேந்தற்கு வழங்கிய சிறப்புப் பெயர்களுள் இராசராசன் என்பது யாண்டும் பரவி இயற்பெயர்போல் வழங்கி வந்தமையின் இவனது இயற்பெயராகிய அருண்மொழித்தேவன் என்பது வழக்கற்றுப் போயிற்று. இவன் தன் பெயராகிய இராசராசன் என்பது என்றும் நின்று நிலவ வேண்டும் என்ற எண்ணமுடையவனாய்த் தலைநகராகிய தஞ்சாவூரில் மாபெருங் கோயில் ஒன்றை எடுப்பித்து அதற்கு இராசராசேச்சுரம் என்று பெயரிட்டு நாள் வழிபாட்டிற்கும் விழாக்களுக்கும் நிவந்தங்கள் வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளான்.

---

1. சோழ மண்டலத்தில் அந்நாளில் இருந்த வளநாடுகள், அருண்மொழிதேவ வளநாடு, க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாடு, உய்யக்கொண்டான் வளநாடு, நித்த விநோத வளநாடு, பாண்டிய குலாசனி வளநாடு, கேரளாந்தக வளநாடு, இராசாசிரய வளநாடு, இராசராச வளநாடு, இராசேந்திரசிங்க வளநாடு என்பன.

அம்மாடக் கோயில்[1] பிற்காலச் சோழர் காலத்துச் சிற்பத் திறத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாகவும் இராசராசனது பெருமைக்கும் புகழுக்கும் சிவபக்திக்கும் ஒரு கலங்கரை விளக்காகவும் கண்டோர் யாவரும் வியக்குமாறு வானளாவ நின்று நிலவுவது யாவரும் அறிந்ததொன்றும். 'பாண்டிய குலாசனி வளநாட்டுத் தஞ்சாவூர்க் கூற்றத்துத் தஞ்சாவூர் நாம் எடுபித்த திருக்கற்றளி இராஜராஜேச்வரம்' என்னுங் கல்வெட்டுப் பகுதியினுல்[2] இராசராசன் கோயில் எடுப்பித்த இடமும் அக்கோயிலின் பெயரும் அஃது அமைந்துள்ள நாடும் வளநாடும் நன்கு புலனுகும்.

இனி, இவன் எடுப்பித்த இராசராசேச்சுரம் என்னும் அக் கோயில் 793 அடி நீளமும் 397 அடி அகலமும் உடையது.[3] அதன் கண் அமைந்துள்ள நடுவிமானம் 216 அடி உயரம் உடையது.[4] அதன் உச்சியில் போடப் பெற்றிருப்பது ஒரே கருங்கல். அஃது ஏறக்குறைய எண்பது டன் எடையுள்ளது என்றும்[5] விமானத்தின் மேல் அமைக்கப் பெற்றுள்ள செப்புக்குடம் 3083 பலம் நிறை யுடையது என்றும்[6] அக்குடத்தின் மேல் போடப்பட்டுள்ள பொற்ற கடு $2926\frac{1}{2}$ கழஞ்சு கொண்டது என்றும்[7] அவற்றை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.

அக்கோயிலின் திருப்பணி இவ்வேந்தனது ஆட்சியின் 19-ஆம் ஆண்டில் தொடங்கப்பட்டு 23-ஆம் ஆண்டில் பெரும்பாலும் நிறைவேறி விட்டது என்று தெரிகிறது. இவன் ஆட்சியின் 25-ஆம் ஆண்டு 2-ஆம்

1. S I. I., Vol. II, No. 1.
2. Ibid, Vol. II, page 2.
3. The Great Temple at Thanjore, p. 6,
4. Ibid, p. 8.
5. Ibid, p. 9.
6. S. I. I., Vol. II, p. 3.
7. Ibid.

நாளில் தூபித்தறியில் வைப்பதற்குப் பொற்றகடு வேய்ந்த செப்புக்குடம் கொடுக்கப்பட்டிருத்தலால்[1] அக்காலத்தில் தான் திருப்பணி முடிவுற்றுக் குடமுழுக்காகிய கடவுண் மங்கலமும் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும். எனவே, அந்நிகழ்ச்சி கி. பி. 1010-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்றதாதல் வேண்டும். பிறகு, இவன் தன் ஆட்சியின் 26-ஆம் ஆண்டு 20-ஆம் நாளில் அக்கோயில் விமானத்தில் கல்வெட்டுக்கள் வரைதற்குக் கட்டளை யிட்டிருப்பதும்[2] அவ்வாண்டிற்கு முன் அத்திருப்பணி முடிவெய்தி யிருத்தல் வேண்டும் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது. அக் கோயிலிலுள்ள முதற் கோபுர வாயிலாகிய திருத்தோரணவாயில் கேரளாந்தகன் வாயில்[3] எனவும் இரண்டாம் வாயிலாகிய திருமாளிகைவாயில் இராசராசன் வாயில்[4] எனவும் அந்நாளில் வழங்கியுள்ளன. அக்கோயில் விமானம் தட்சிணமேரு என்று வழங்கியது.[5] கோயிலின் வெளித் திருச்சுற்றிலுள்ள நந்தி ஒரே கல்லில் அமைக்கப்பட்டது. அது பன்னிரண்டடி உயரமும் பத்தொன்பதரை அடி நீளமும் எட்டேகாலடி அகலமும் உடையது[6] கோயில் திருச்சுற்றில் பழைய அடியாராகிய சண்டேசுவரர்க்கும் நந்திக்கும் இடங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தனவேயன்றி வேறு தெய்வங்கட்கு இடமின்மை அறியற்பாலதாம்.

இனி, இராசராசேச்சுரமுடைய பெருமான் மீது இராச ராசன் காலத்தவரான கருவூர்த்தேவர் என்னும் பெரியார் ஒரு பதிகம் பாடிப் பரவியுள்ளனர். அது, சைவத் திரு முறைகளுள் ஒன்றாகிய ஒன்பதாந் திருமுறையில் சேர்த் துத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இராசராச சோழனும் இவன்

---

1. S. I. I., Vol. II, No. 1.
2. Ibid, Vol. II, page 2.
3. Ibid, page 96.
4. Ibid, pp. 227 and 332.
5. Ibid, page 7.
6. The Great Temple at Tanjure, page 12.

உரிமைச் சுற்றத்தினரும் வழித்தோன்றல்களும் அக்கோயிலுக்கு மிக்க வருவாயுள்ள ஊர்களும் பெரும் பொருள்களும் அளித்துப் போற்றி வந்தனர் என்பது அங்குக்காணப்படும் பல கல்வெட்டுகளால் புலனுகின்றது.[1] அன்றியும் இவன் காலத்தில் விளங்கிய அரசியல் அதிகாரிகளும் படைஞரும் அக்கோயிலுக்குப் பொற்பூக்களும் அணிகலன்களும் வழி பாட்டிற்கும் நிவந்தங்களும் அளித்துள்ளனர்.

இனி, இராசராச சோழன் தஞ்சைமா நகரில் புதிய கோயில் ஒன்று அமைத்தனனு அன்றிப் பழைய கோயிலைப் பெரிய கற்றளியாக எடுப்பித்தனனு என்பது ஈண்டு ஆராய்தற்குரிய தொன்றும். அப்பர் அடிகளது திருவீழிமிழலைத் திருத்தாண்டகத்தில் காணப்படும் 'தஞ்சைத் தளிக்குளத்தார்[2]' என்னுந் தொடரால் சைவ சமய குரவர்கள் காலங்களில் தஞ்சைமாநகரில் தளிக்குளம் என்னுங் கோயில் ஒன்று இருந்தது என்பது நன்கு வெளியாகின்றது .ஆகவே, அப்பெரியோர்கள் அத்திருப்பதி மீது பதிகங்கள் பாடியிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. தேவாரப் பதிகங்களுள் பல அழிந்துபோயின, என்பது பலரும் அறிந்ததேயாம். எனவே, தஞ்சைத் தளிக்குளத்திற்குரிய பதிகங்களும் அழிந்துபோயிருத்தல் வேண்டும். எனினும் அப்பர் அடிகள் தம் திருவீழிமிழலைப் பதிகத்தில் அத்திருப்பதியைக் குறிப்பிட்டிருத்தலால் அது வைப்புத் தலமாக இக்காலத்தில் கருதப்பட்டு வருதல்

---

1. இராசராசசோழன் அளித்தவற்றை அடியிற் காண்க.
   (i) பொற்கலங்கள் 41559 கழஞ்சு எடையுள்ளவை.
   (ii) அணிகலன்கள் 10200 காசு விலைமதிப்புள்ளவை.
   (iii) வெள்ளிக் கலங்கள் 50650 கழஞ்சு எடையுள்ளவை.
   (iv) 1,16,000 கலம் நெல்லும் 1100 காசும் வருவாயுள்ள கிராமங்கள் (Malaviya Commemoration Volume, p. 324.)
2. அப்பர் சுவாமிகள் திருவீழிமிழலைத் திருத்தாண்டகம் பா. 8.

அறியற்பாலது. அத்தகைய தஞ்சைத் தளிக்குளத்தைத்தான் இராசராசசோழன் பெரிய கற்றளியாக எடுப்பித்து அதற்கு இராசராசேச்சுரம் என்னும் பெயரும் வழங்கிச் சிறப்பித்தனன் என்பது ஈண்டு உணரற்பாலதாகும். எனவே, அத்திருக்கோயிலின் தொன்மையும் பெருமையும் அறிந்துதான் இராசராசன் அதற்கு மிகச் சிறந்த முறையில் திருப்பணி புரிந்து யாவரும் வியக்கும் நிலையில் அதனை அமைத்துள்ளனன் என்பது நன்கு துணியப்படும். ஆகவே தஞ்சைமா நகரில் வெற்றிடமாகக் கிடந்த நிலப்பரப்பில் அஃது இராசராசனால் புதியதாக அமைக்கப்பெற்ற தொன்றன்று என்பது தெள்ளிது.

இராசராசசோழன் சிவபாதசேகரன் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் உடையவன் என்பது முன் கூறப்பட்டுள்ளது. இவன் சிவபெருமானிடத்தில் அளவற்ற பக்தியுடையவன் என்பது இவன் தஞ்சையில் எடுப்பித்த பெருங் கோயிலாலும் அதற்கு வழங்கியுள்ள நிவந்தங்களாலும் நன்கு விளங்கும். இவன் அத்துணைச் சிவபத்தியுடையவனாய்த் திகழ்ந்தமைக்குக் காரணம், சிவபெருமானிடத்தில் பேரன்பு பூண்டு பல தொண்டுகள் ஆற்றிய செம்பியன் மாதேவியும் குந்தவைப் பிராட்டியும் இவனை இளமையில் வளர்த்து நல்வழிப்படுத்தியமையேயாம். தாம் மேற்கொண்ட சமயமொழிய மற்றைச் சமயங்களைக் கடைப் பிடித்தொழுகும் தம் நாட்டு மக்களை வெறுத்துப் பல்லாற்றானுந் துன்புறுத்தும் அரசர் சிலர் போல, இவன் புறச் சமயத்தாரிடம் சிறிதும் வெறுப்புக்காட்டியவன் அல்லன். இவன் எல்லாச் சமயங்களையும் சோபான முறையில் வைத்துக் காணுங் கருத்துடையவனாய் அவற்றிற்குச் சிறிதும் இடையூறு நேராமல் காப்பாற்றி வந்தனன் என்பது இவன் காலத்து நிகழ்ச்சிகளால் புலப்படுகின்றது. நாகப்பட்டினத்தின்கண் கடாரத்தரசனாகிய சூளாமணிவர்மனால் கட்டத் தொடங்கப்பெற்று அவன் மகன் மாற

விஜயோத்துங்கவர்மனுல் முடிக்கப்பெற்ற புத்த விகாரத்திற்கு[1] இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி என்று தன் பெயரிடுவதற்கு இவன் உடன்பட்டமையும் அதற்கு நிவந்தமாக ஆனைமங்கலம் என்னும் ஊரைப் பள்ளிச்சந்தமாக[2] அளித்தமையும் புறச்சமயங்களை இவன் ஆதரித்து வந்த செய்தியை நன்கு விளக்குவனவாகும். இவன் எடுப்பித்த தஞ்சை இராசராசேச்சுரத்துச் சுவர்களில் புத்தப் படிமங்கள் இருத்தலை இன்னுங் காணலாம். திருமாலுக்குப் பங்களூர் ஜில்லாவிலுள்ள மணலூரில் சயங்கொண்ட சோழ விண்ணகரம் என்னுங் கோயிலும்[3] தலைக் காட்டிற்கு அண்மையில் ஓர் ஊரில் இரவிகுல மாணிக்க விண்ணகரம் என்னும் கோயிலும்[4] இவ்வேந்தனுல் எடுப்பிக்கப்பெற்று அவற்றிற்கு இவனுலும் இவன் தமக்கை குந்தவைப் பிராட்டியாலும் நிவந்தங்கள் விடப்பட்டிருக்கின்றன. சயங்கொண்ட சோழன், இரவிகுல மாணிக்கம் என்பன இராசராசனுக்கு அக்காலத்தில் வழங்கிய சிறப்புப் பெயர்கள் என்பது முன் கூறப்பட்ட செய்தியேயாம். அவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து உண்மை காணுமிடத்து, இவன் தன் காலத்திலிருந்த எல்லாச் சமயங்களிடத்தும் பொது நோக்குடையவனுய் அவற்றை அன்புடன் ஆதரித்து வந்தனன் என்பது இனிது பெறப்படுகின்றது. எனவே, பேரரசராயிருப்பார்க்கு இன்றியமையாத சிறந்த

---

1. Ep. Ind, Vol. XXII, No. 34.
   இப்புத்தவிகாரம், இதனைக் கட்டிய அரசன் பெயரால் சூடாமணிவர்ம விகாரம் என்றும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு இராசராச சோழன் விட்ட நிபந்தத்தை உணர்த்தும் செப்பேடுகள் ஹாலண்டு தேயத்தில் லெய்டன் நகரப் பொருட்காட்சி நிலையத்தில் உள்ளன.
2. சமண பௌத்த கோயில்களுக்கு விடப்பட்ட இறையிலி நிலங்கள் பள்ளிச்சந்தம் எனப்படும். ஆனைமங்கலம் என்னும் ஊர் 8943 கலம் நெல் வருவாயுள்ள 97 வேலி நிலத்தைத் தனனகத்துக் கொண்டது.
3. Ep. Car., Vol. IX, Chennapatna Nos. 130 and 132.
4. Ibid, Vol. III, T. Narasapur 35.

பண்புகளுள் ஒன்ருகிய சமயப்பொறை நம் இராசராச சோழன்பால் நன்கு நிலை பெற்றிருந்தது என்பது தெளிவாகப் புலப்படுதல் காண்க.

இவ்வேந்தன் ஆட்சியில் நிகழ்ந்த குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சிகளுள் சோழ இராச்சியம் முழுவதையும் அளந்தமை ஒன்ருகும். ஓர் அரசன் தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடுகள் எல்லாவற்றையும் அளந்து நிலங்களின் பரப்பை உள்ளவாறு உணர்ந்தாலன்றி நிலவரியை ஒழுங்குபடுத்திக் குடிகளிடமிருந்து வாங்குவது இயலாததாகும். ஆதலால் இவன் தன் ஆட்சியின் 16-ஆம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1001-ல் சோழ இராச்சியம் முழுவதையும் அளக்குமாறு ஆணையிட்டனன்[1]. அவ்வேலையும், குரவன் உலகளந்தான் இராசராச மாராயன் தலைமையில் தொடங்கப்பெற்று இரண்டு ஆண்டுகளில் நிறைவேறியது. அவ்வதிகாரி இராச்சியம் முழுமையும் அளந்த காரணம்பற்றி 'உலகளந்தான்' என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் பெற்றனன். அன்றியும், 'இராராச மாராயன்' என்ற பட்டமும் அவனுக்கு இராசராச சோழனல் வழங்கப்பெற்றிருப்பது அறியத்தக்கது. நிலம் அளந்த கோல் பதினுறு சாண் நீளமுடையது. அதனை உலகளந்த கோல் என்றும் அந்நாளில் வழங்கினர்.

இம் மன்னன் புரிந்த மற்ருேர் அரிய செயல், சோழ இராச்சியத்திலுள்ள ஒவ்வொரு மண்டலத்தையும் பல வள நாடுகளாகப் பிரித்து யாண்டும் தன் ஆட்சி இனிது நடைபெறுமாறு செய்தமையேயாம். அஃது இராச்சியம் முழுமையும் அளந்த பின்னர், இவன் தன் ஆட்சியின் பதினேழாம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1002-ல் புரிந்த சீர்திருத்தச் செயலாகும்[2]. அதற்குமுன் ஒவ்வொரு மண்டலமும் பல

---

1. S. I. I., Vol., VIII, Nos. 222 and 223.
2. S. I. I., Vol. V, No. 1409.

நாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது; சில நாடுகளைத் தன்னகத்துக் கொண்ட வளநாடு என்னும் உட்பிரிவு அக்காலத்தில் இல்லை. நாட்டை இக்காலத்துத் தாலுகாவிற்குச் சமமாகவும், வளநாட்டை ஜில்லாவிற்கு ஒப்பாகவும் மண்டலத்தை மாகாணமாகவும் கொள்ளலாம். எனவே, நம் சென்னை நாடு ஜில்லாக்களின்றித் தாலுகாக்களை மாத்திரம் உடையதாயிருக்குமாயின் எவ்வாறிருக்குமோ, அவ்வாறே சோழ மண்டலமும் இராசராசன் ஆட்சிக்குமுன் பல நாடுகளைத் தன்னகத்துக் கொண்டு விளங்கியது. இவ்வேந்தனே தன் ஆட்சி நன்கு நடைபெற வேண்டி, சில நாடுகளையும் கூற்றங்களையும் தன்பாற்கொண்ட வளநாடு என்னும் ஓர் உட்பிரிவை ஒவ்வொரு மண்டலத்திலும் அமைத்தனன். அச்செயல் இவன் அரசியல் நுட்பங்களை இயல்பாகவே உணர்ந்தவன் என்பதைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்துவதாகும். இவனது ஆணையின்படி சோழ மண்டலம் ஒன்பது வளநாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. பிற மண்டலங்களும் அங்ஙனமே வளநாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன. தொண்டை மண்டலத்தில் மாத்திரம் முன்னேயிருந்த இருபத்து நான்கு கோட்டங்களும் இருபத்து நான்கு வளநாடுகளாக மாற்றப் பெற்றன. இராசராச சோழன் ஆட்சியின் 17-ஆம் ஆண்டு முதல்தான் ஊர்களையும் நகரங்களையும் குறிக்குமிடத்து அவை அமைந்த நாட்டைக் கூறுவதோடு நில்லாமல் அந்நாடு அமைந்துள்ள வளநாட்டையும்[1] ஆவணங்களிலும் கல்வெட்டுக்களிலும் குறிப்பிடும் வழக்கம் ஏற்பட்டது என்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது.

---

1. 'சோழ மண்டலத்து க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டுத் திரு நறையூர் நாட்டு வண்டாழஞ்சேரி' என்னுங் கல்வெட்டுப் பகுதியில் மணடலம், வளநாடு, நாடு என்பன முறைப்படி குறிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க.

இராசராசனுடைய அமைச்சர்களும் நாட்டதிகாரிகளும் அற நிலையங்களைப் பாதுகாத்துக் கண்காணிப்போரும் அறங்கூறவையத் தாரும் பிற அரசியல் அதிகாரிகளும் ஊர்ச்சபையாரும் தத்தம் கடமைகளை ஒழுங்காக நிறைவேற்றி வந்தமையால் இவன் ஆட்சியில் குடிகள் எல்லோரும் இனிது வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். பயிற்சி பெற்ற சிறந்த தரைப்படைகளும் கடற் படைகளும் இவ்வேந்தன்பால் மிகுதியாக இருந்தமையோடு அவற்றை நடத்தற்குத் தகுதியும் ஆற்றலும் வாய்ந்த பல படைத் தலைவர்களும் இருந்தனர். ஆதலால், சோழ இராச்சியத் தில் பிற வேந்தர் படையெழுச்சி இவன் ஆட்சிக்காலத்தில் நிகழவே இல்லை. ஆகவே, இவன் இராச்சியத்திலிருந்த மக்கள் எல்லோரும் பகையரசர்களால் ஏற்படும் படையெழுச்சி முதலான எத்தகைய இன்னல்களுமின்றி இன்புற்று வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது தேற்றம்.

இனி, தஞ்சைமாநகரில் இராசராசன் எடுப்பித்த திருக்கோயி லுக்கு நிவந்தங்கள் அளித்தவர்களுள் இவன் மனைவிமார்களும் காணப்படுகின்றனர். அச் செய்திகளை யுணர்த்துங் கல்வெட்டுக்களை ஆராயுங்கால் இவனுக்குப் பல மனைவியர் இருந்தனர் என்பது புலனு கின்றது. அவர்களுள் பட்டத்தரசியாக விளங்கியவள் உலோகமா தேவியாவாள். அவளுக்குத் தந்தி சக்திவிடங்கி என்னும் வேறொரு பெயரும் உண்டு. அவ்வம்மையே இம்மன்னன் வாழ்நாள் முழு மையும் பட்டத்தரசியாக இருந்தனள் என்பது இவன் தன் ஆட்சியின் 29-ஆம் ஆண்டில் திருவியலூர்க் கோயிலில் துலாபாரம் புகுந்தபோது அவ்வரசியும் இரணியகருப்பம் புகுந்துள்ளமையால் தெள்ளிதின் உணரப்படும். அம்முதற் பெருந்தேவி தஞ்சைமா நகர்க்கு வடக்கேயுள்ள திருவையாற்றில் ஐயாறப்பரது கோயிலின் வடக்குத் திருச்சுற்றில் உலோகமாதேவீச்சுரம் என்னும் கோயில்

ஒன்று எடுப்பித்து அதன் வழிபாட்டிற்கு நிவந்தங்களும் அளித்துள்ளனள்[1]. அஃது இந்நாளில் உத்தரகைலாயம் என்று வழங்குகின்றது. அச்செயலால் உலோகமாதேவியும் தன் கணவனைப்போல் சிவபக்தியுடையவளாகத் திகழ்ந்தனள் என்பது புலப்படுதல் காண்க.

இராசராச சோழனுடைய மற்ற மனைவிமார்கள், சோழ மாதேவி[2], திரைலோக்கியமாதேவி,[3], பஞ்சவன்மாதேவி[4], அபிமானவல்லி[5], இலாடமாதேவி[6], பிருதிவிமாதேவி[7], மீனவன் மாதேவி[8], வீரநாராயணி[9], வில்லவன்மாதேவி[10], வானவன் மாதேவி[11] என்போர். அவர்களுள் வானவன்மாதேவிக்குத் திரிபுவனமாதேவி என்னும் மற்றொரு பெயரும் உண்டு. அவ்வரசியே இராசேந்திர சோழனைத் தன் மகனாகப் பெற்ற பெருமையுடையவள் என்பது உணரற்பாலது[12] பஞ்சவன்மாதேவி என்பாள் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா உடையார்பாளையந் தாலுகாவில்

---

1. 'உடையார் சீராசராசதேவர் நம்பிராட்டியார் தந்திசக்திவிடங்கியாரான ஸ்ரீ ஒலோக மாதேவியார் வடகரை இராசேந்திரசிங்க வளநாட்டிப் பொய்கை நாட்டுத் திருவை யாற்றுப்பால் நாம் எடுப்பித்த திருக்கற்றளி ஒலோகமாதேவீஸ்வரம் உடைய மகாதேவர்க்கும் ஒலோகவிடங்கதேவருள்ளிட்ட திருமேனிகளுக்கும் செய்வித்த பொற்கொள்கை முதலிய உள்ள திருவாபரணங்களும் திருப்பரி கலங்களும் கல்லிலே வெட்டுவிக்க என்று,—S. I. I., Vol. V, No. 521.
2. S. I. I., Vol. III, No. 42 and 46.
3. Ibid, No. 48.
4. Ibid, Nos 51 and 53,
5. Ibid, No. 44.
6. Ibid, pp. 467 and 472,
7. Ibid, Nos. 80 and 82.
8. Ins. 301 of 1908.
9. S. I. I., Vol. V, No. 975.
10. Ibid, No. 981.
11. Ibid, No 982.
12. Ibid, page 363.

பழுவூரில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த சேரர்குலக் குறுநில மன்னனாகிய பழுவேட்டரையன் மகள் ஆவள். இராசராசனுக்குப் பெரு வீரனாகிய இராசேந்திரன் ஒரே புதல்வன் ஆவன். வேறு புதல்வர் இலர். ஆனால், பெண் மக்கள் இருவர் இருந்தனர்.[1] அவர்களுள், மூத்த பெண் மாதேவடிகள் என்னும் பெயரினள். இளைய பெண் இரண்டாம் குந்தவையாவள். அவள், கீழைச்சாளுக்கிய மன்னனாகிய விமலாதித்தனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்கப் பெற்றனள். அவ்விருவர்களுக்குப் பிறந்த புதல்வனே முதற் குலோத்துங்கன் தந்தையாகிய இராசராச நரேந்திரன் என்பது அறியற்பாலதாகும்.

இராசராசன் தமக்கைக்கும் இளைய புதல்விக்கும் குந்தவை என்னும் பெயர் இருத்தலால் வேறுபாடு உணர்தற்பொருட்டு இவன் தமக்கையைப் பெரிய குந்தவை என்று வழங்கியுள்ளனர். அவ்வம்மை வல்லவரையர் வந்திய தேவரை மணந்து வாழ்ந்தவள் என்பது முன் கூறப்பட்டுள்ளது. இவன் தான் எடுப்பித்த தஞ்சைப்

---

1. திருவலஞ்சுழியிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டில் மாதேவடிகள் 'நடுவிற்பெண்' எனவும்' 'நடுவிற்பிள்ளை' எனவும் குறிப்பிடப்பட்டிருத்தலால் இராசராசனுக்கு மூன்று பெண்கள் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது ஆராய்ச்சியாளர்களின் கொள்கை. (The Colas, Vol, I. p. 226) நடுவிற்பிள்ளை என்ற தொடர் மூத்த பிள்ளையாகிய இராசேந்திரனுக்கும் இளைய பிள்ளையாகிய குந்தவைக்கும் நடுவிற் பிறந்த பிள்ளை என்ற பொருளைத் தரும் அளவில் அமைந்துள்ளது. இத்தொடருக்கேற்பவே நடுவிற் பெண் என்ற தொடர்க்கும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஆதலால் இத்தொடரை ஆதாரமாகக் கொண்டு இராசராசனுக்கு மூன்று பெண்கள் இருந்தனர் என்று கொள்வது பொருந்தா தென்க.

இனி, திருவையாற்று உலோக மாதேவீச்சுரத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ள இராசராசன் மகளாகிய சந்திரமல்லி என்பாள் மேலே சொல்லப்பட்ட மாதேவடிகள் என்னும் பெண்ணேயாவள். சந்திரமல்லி என்பது சந்திரமௌலி என்பதின் மரூஉவாகும். இதன் பரியாய நாமமே மாதேவ அடிகள் என்பது ஈண்டு உணரத்தக்கது.

பெரிய கோயிலுக்குத் தானும் தன் தமக்கையும் கொடுத்தவற்றை நடுவிமானத்தில் கல்லில் வரையும்படி முதலில் குறிப்பிட்டிருப்ப தொன்றே[1] இவன்தன் தமக்கையிடத்தில் வைத்திருந்த பேரன் பையும் பெருமதிப்பையும் நன்குணர்த்துவதாகும்.

இவன்தன் பாட்டனுகிய அரிஞ்சயனையும் பெரிய பாட்டியாகிய செம்பியன் மாதேவியையும் நினைவு கூர்தற்கு அறிகுறியாக முறையே வட ஆற்காடு ஜில்லாவில் மேற்பாடி என்னும் ஊரில் அரிஞ்சயேச்சுரம் என்ற கோயிலும்[2] திருமுக்கூடலில் 'செம்பியன் மாதேவிப் பெரு மண்டபம்' என்ற மண்டபமும்[3] கட்டுவித்திருப்பது இவன் தன் முன்னோர்களிடத்தில் எத்துணை அன்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தான் என்பதை இனிது புலப்படுத்தா நிற்கும். இராச ராசன் திருமுக்கூடலில் எடுப்பித்த அப் பெருமண்டபம் ஊர்ச்சபை யார் கூடித் தம் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்குப் பயன்பட்டது என்பது அறியத்தக்கது.

இனி, இராசராச சோழன் ஆட்சிக்காலத்தில் ஆண்டு தோறும் இவனுக்குத் திறை செலுத்திக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்த குறுநில மன்னர் சிலர் இருந்தனர். அன்னோருள் முதல்வனுகக் கருதத் தக்கவன் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா உடையார்பாளையந் தாலூகா விலுள்ள பழுவூரில் பழுவேட்டரையர் என்னும் பட்டத்துடன்வாழ்ந்த

---

1. 'நாம் எடுப்பிச்ச திருக்கற்றளி ஸ்ரீ ராஜராஜேஸ்வர முடை யாருக்கு நாம் குடுத்தனவும் அக்கன் குடுத்தனவும் நம் பெண்டுகள் குடுத்தனவும், மற்றும் குடுத்தார் குடுத்தனவும் ஸ்ரீ விமானத்தில் கல்லிலே வெட்டுக என்று திருவாய் மொழிஞ்சருள வெட்டின' (S. I. I., Vol. II, page 2)
2. S. I. I., Vol. III. No. 15.
3. Ins. 178 of 1915.

குறுநில மன்னன் ஆவன். பழுவேட்டரையர் என்ற பட்ட முடையோர் சேரர் மரபினருள் ஒரு கிளையினரேயாவர். அவர்கள் சோழர்கட்கு நெருங்கிய உறவினராக இருந்தனர். முதற் பராந்தக சோழன் பழுவேட்டரையன் மகளை மணந்து கொண்டான் என்பதும் அவ்விருவர்க்கும் பிறந்த புதல்வனே இராசராசசோழன்பாட்டனுகிய அரிஞ்சயன் என்பதும் அன்பிற் செப்பேடுகளால்[1] அறியப்படுகின்றன. இராசராசன் மனைவியருள் பஞ்சவன் மாதேவி என்பாள் பழுவேட்டரையன் மகள் ஆவள்[2]. இச்சோழ மன்னன் காலத்திலிருந்த பழுவூர்க் குறுநிலமன்னன் அடிகள் பழு வேட்டரையன் கண்டன் மறவன் என்பவன். இவன் குறுநில மன்னர்க்குரிய எல்லாச் சிறப்புக்களும் உடையவனுய் இனிது வாழ்ந்தவன் என்பது பழுவூரில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால் அறியக்கிடக்கின்றது.[3]

கொங்கு நாட்டிலிருந்த கொல்லிமழவன் ஒற்றியூரன் பிருதி கண்டவர்மன் என்பான் இராசராசனுக்குக் கப்பஞ் செலுத்திவந்த ஒரு குறுநில மன்னன் என்பது திருச்செங்கோட்டுச் செப்பேடுகளால் புலனுகின்றது[4]. இராசராசன் தந்தையாகிய சுந்தரசோழன் ஈழ நாட்டு வேந்தனேடு நிகழ்த்திய போரில் இக்கொல்லிமழவன் தந்தை சோழர் பக்கத்திலிருந்து போர் புரிந்து அந்நாட்டில் உயிர் துறந்தான்[5]. எனவே, கொங்கு மண்டலத்திலிருந்த இக்குறுநில மன்னர் குடியினர் தம் பேரரசராகிய சோழர்கட்குப் போர் நிகழ்ச்சிகளில் உதவிப்படையனுப்பி உண்மையன்புடன் ஒழுகி வந்தனர் என்பது பெறப்படுதல் காண்க.

---

1. Ep. Ind., Vol. XV, page 50.
2. Ins. 385 of 1924.
3. S. I. I., Vol. V, Nos. 667, 670, 671, 672 and 676,
4. Ibid Vol. III, No. 213.
5. Ibid, No. 212.

வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருவல்லத்தில் திருவையேச்சுரம் என்னும் கோயில் ஒன்று எடுப்பித்து அதற்கு அர்ச்சனு போகமாக நிலமளித்துள்ள திருவையன் சங்கரதேவன் என்பவன் நம் இராசராசனுக்குத் திறை செலுத்திக் கொண்டு அப்பக்கத்தில் ஆண்டு கொண்டிருந்த ஒரு குறுநில மன்னன் ஆவன்.[1].

கோனுட்டின் தலைநகராகிய கொடும்பாளூரிலிருந்த வேளான் சுந்தரசோழன் என்பான் இராசராசனுக்கு உட்பட்டிருந்த ஒரு சிற்றரசன் ஆவன். இவன் தந்தை பராந்தகன் சிறியவேளான் ஆகிய திருக்கற்றளிப் பிச்சன் நம் இராசராசன் தந்தையாகிய சுந்தரசோழன் ஆட்சியில் படைத்தலைமை பூண்டு ஈழ நாட்டிற்குச் சென்று போர் புரிந்து அங்கு உயிர் துறந்தானென்று திருவெண்காட்டிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது[2].

திருவல்லத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டில் நன்ன மரையன் என்னுங் குறுநில மன்னன் ஒருவன் குறிக்கப்பட்டுள்ளனன்[3]. வைதும்பர் மரபினனுகியஇவன்கடப்பைஜில்லாவிலுள்ள இங்கல்லூர் நாட்டை ஆட்சி புரிந்தவன். நெல்லூர் ஜில்லாவிலுள்ள ரெட்டிப் பாளையக் கல்வெட்டில் விஷ்ணுதேவனுகிய மும்முடி வைதும்ப மகாராசன் என்னுஞ் சிற்றரசன் ஒருவன் அப்பக்கத்தில் இருந்தனன் என்று தெரிகிறது[4]. இவ்விருவரும் இராசராசசோழனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட குறுநில மன்னர்கள் என்பது அன்னோரது கல்வெட்டுக்களினுல் புலனுகின்றது.

வட ஆற்காடு ஜில்லாவிலுள்ள பஞ்சபாண்டவர் மலையில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று, வீரசோழன் இலாடப்பேரரையன் என்பவன் அதனைச் சூழ்ந்த நிலப்

1. S. I. I., Vol III, No. 51.
2. Ibid, Vol. V, No. 980.
3. Ibid, Vol. III, No. 52.
4. Nellore Inscriptions, G. 88.

பரப்பை இராசராசன் காலத்தில் குறுநில மன்னனாயிருந்து கொண்டு ஆட்சிபுரிந்து வந்தனன் என்று உணர்த்துகின்றது.[1] இவன் தந்தை இலாட ராசன் புகழ்விப்பவர் கண்டன் என்பதும் இவன் முன்னோர் தொண்டைமண்டலத்தில் படுவூர்க்கோட்டத்தி லுள்ள பெருந்திமிரி நாட்டையாண்டவர் என்பதும் அக்கல்வெட் டால் வெளிப்படுகின்றன. இராசராசன் மனைவியருள் இலாடமா தேவி என்பாள் இவ்விலாடப் பேரரையன் மகள் ஆதல் வேண்டும்; அன்றேல் இவன் தந்தை இலாடராசன் மகளாதல் வேண்டும். இப்போது அதனை ஒரு தலையாகக் கூற இயலவில்லை.

வாணகப்பாடி நாட்டில் அரசாண்ட மறவன் நரசிம்ம வர்ம னாகிய இராசராச வாணகோவரையன் என்பவன் இராசராசனுக்கு உட்பட்ட ஒரு குறுநில மன்னன் என்பது தென்னார்க்காடு ஜில்லா விலுள்ள ஜம்பை என்னும் ஊரில் காணப்படும் இரண்டு கல்வெட்டுக் களால் அறியப்படுகின்றது.[2] இவன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த வாணக்கப்பாடி நாடு தென்னார்க்காடு ஜில்லாவின் ஒரு பகுதியாகும்.

இனி, இராசராசன் ஆட்சிக்காலத்தில் அமைச்சராகவும் படைத் தலைவராகவும் நாட்டதிகாரிகளாகவும் திருமந்திர ஓலை நாயகமாகவும் அறநிலையக் கண்காணிப்பாளராகவும் அமர்ந்து அரசாங்கத்தை நன்கு நடத்திவந்த அரசியல் அதிகாரிகள் பலர் ஆவர். அவர்களுள் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படும் சிலரைப் பற்றிய செய்திகளை மாத்திரம் ஈண்டுச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுதல் ஏற்புடையதேயாம்.

---

1. Ep. Ind., Vol. IV, No. 14 B.
2. Ins. Nos. 84 and 86 of 1906. இதில் குறிப்பிடப்பெற்ற ஜம்பை என்னும் ஊர், சோழமன்னர் ஆட்சிக்காலங்களில் சண்பை என்ற பெயருடையதாயிருந்தது என்று கல் வெட்டுக்களால் தெரிகிறது.

1. சேனாபதி கிருஷ்ணன் இராமனான மும்முடி சோழ பிரம மாராயன்; —இவன் வெண்ணாட்டு அமண்குடியினன்: அந்தணர் குலத்தினன்; இராசராசனுடைய படைத்தலைவர்களுள் ஒருவன்; இவ்வேந்தன் ஆணையின்படி தஞ்சைப் பெரிய கோயிலின் திருச்சுற்று மாளிகையை எடுப்பித்தவன். இச்செய்தியை யுணர்த்தும் மூன்று கல்வெட்டுக்கள் அக்கோயில் பிராகாரத்தில் மூன்று இடங்களில் வரையப்பட்டிருக்கின்றன.[1] அம்மூன்றும் ஒரே கல்வெட்டின் படிகளேயாம். இப்படைத்தலைவன் இராசராசன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் திருமந்திர ஓலை நாயகமாகவும் இருந்தனன் என்பது ஆனை மங்கலச் செப்பேடுகளால் அறியப்படுகிறது.[2] இவன் அரசனால் வழங்கப்பெற்ற மும்முடி சோழ பிரம மாராயன் என்னும் பட்டம் பெற்றவன் ஆவன்.

2. பரமன் மழபாடியானான மும்முடி சோழன்:— இவன் தஞ்சாவூர்க் கூற்றத்துக் குருகாடி என்னும் ஊரினன்; இராசராசனுடைய படைத்தலைவர்களுள் ஒருவன்; இம்மன்னன் விரும்பியவாறு நெல்லூர் ஜில்லாவிலுள்ள சீட்புலிநாடு, பாகிநாடு என்பவற்றின் மேல் படையெடுத்துச் சென்று அவற்றைக் கைப்பற்றியவன்.[3] இவன், தான் அங்கிருந்து கொணர்ந்த திறைப் பொருள்களுள் தொளாயிரம் ஆடுகளைக் கச்சிப்பேட்டு ஐஞ்சந்தி துர்க்கையார்க்கு இராசராசன் திருநாமத்தால் பத்து நுந்தா

---

1. 'உடையார் ஸ்ரீ ராஜராஜதேவர் திருவாய்மொழிந்தருள இத்திருச்சுற்று மாளிகை எடுப்பித்தான் சேனாதிபதி சோழமண்டலத்து உய்யக்கொண்டார் வளநாட்டு வெண்ணாட்டு அமண்குடியான கேரளாந்தகச் சதுர்வேதிமங்கலத்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இராமனான மும்முடி சோழ பிரம மாராயன் (S. I. I. Vol. II, Nos. 31, 33 and 45) இக்கல்வெட்டில் காணப்படும் அமண்குடி இந்நாளில் அம்மங்குடி என வழங்குகிறது.

2. Ep. Ind. Vol. XXII, No. 34.

3. Ins. 79 of 1921.

விளக்குகளுக்கெனச் சாவாமூவாப் பேராடுகளாக அளித்துள்ள குறிப்பிடத்தக்கது.[1]

3. சேனுபதி குரவன் உலகளந்தானுன இராசராச மாராயன்;—இவன் இராசராச சோழன் படைத்தலைவருள் ஒருவன்; அரசன் ஆணையின்படி கி. பி. 1001-ஆம் ஆண்டில் சோழ இராச்சியம் முழுவதையும் அளந்து எவ்வளவு நன்செய் புன்செய்களும் காடுகளும் உள்ளன என்பதைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தி அவற்றுள் விளை நிலங்களுக்கு மாத்திரம் வரி விதிக்குமாறு ஏற்பாடு செய்தவன்[2]. இவன் இரரச்சியம் முழுமையும் அளந்தமைபற்றி இவனுக்கு உலகளந்தான் இராசராச மாராயன் என்ற பட்டம் இராசராசனுல் வழங்கப்பட்டிருத்தல் அறியத்தக்கது.

4. மதுராந்தகன் கண்டராதித்தன்:—இவன் இராசராசன் சிறிய தந்தையாகிய உத்தமசோழன் புதல்வன்; இவ்வேந்தன் ஆட்சிக்காலத்கில் கோயில்களைக் கண்காணித்து அவற்றில் தவறிழைத்தவர்களைத் தண்டித்து அவை நல்ல நிலையில் இருக்குமாறு பாதுகாத்துவந்த பெருமையுடையவன்[3]. சில கோயில்களின் வருவாய்களை ஆராய்ந்தபோது அக்கோயில்களில் நாள் வழிபாடுகள் முறைப்படி நடைபெறுவதற்கு அவற்றிற்கு அளிக்கப் பெற்றிருந்த நிவந்தங்கள் போதாமை கண்டு இன்றியமையாமைக்கேற்ப இவன் புதிய நிவந்தங்களும் அரசாங்கத்தில் வழங்கும்படி ஏற்பாடு செய்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதொன்ரும். திருவிசைப்பாவில் 'மின்னுருருவம்' என்று தொடங்கும் கோயிற்பதிகம் பாடியுள்ள கண்ட

---

1. S. I., Vol. XIII, Nos. 149, 150
2. S. I. I., Vol. VIII, No 223; Ibid, Vol. II, p. 6 and No. 95; Ins. 44 of 1907.
3. Ibid, Vol. III, No. 49; Ins. 282 and 283 of 1906: Ins. 218 of 1921.

ராதித்தன் இவனே என்று சிலர் கூறுவது பொருத்தமில் கூற்றும்[1]. அப்பதிகம் பாடியவர், முதற் பராந்தக சோழனுடைய இரண்டாம் புதல்வராகிய கண்டராதித்தரே என்பது முன் விளக்கப்பட்டுள்ளது எனவே, திருவிசைப் பாவிலுள்ள கோயிற் பதிகம் பாடிய முதற் கண்டராதித்தருடைய பேரனே கோயில்களின் கண்காணிப்பாகிய ஸ்ரீ காரிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்த இவ்வரச குமாரன் என்பது ஈண்டு உணரத்தக்கது. இவனை இரண்டாங் கண்டராதித்தன் என்றும் கூறலாம்.

5. ஈராயிரவன் பல்லவரையன் ஆகிய மும்முடி சோழ போசன்:—இவன் பாம்புணிக் கூற்றத்து அரசூரின்கண் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ஒருதலைவன்; இராசராச சோழன் பெருந்தரத்து அதிகாரிகளுள் ஒருவன்; தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் சண்டேசுவர தேவரை எழுந்தருளுவித்து வழிபாட்டிற்கு நிவந்தங்கள் அளித்த வன்[2]; வடஆர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருவல்லம், மேற்பாடி என்னும் ஊர்களிலுள்ள கோயில்களுக்கும் நிவந்தங்கள் வழங்கி யுள்ளனன் என்பது அக்கோயில்களில் காணப்படுங் கல்வெட்டுக்க ளால் புலப்படுகிறது.[3] இவன் இராசராச சோழனுக்குத் திருமந்திர ஓலை நாயகமாகவும் சில ஆண்டுகள் வரையில் இருந்துள்ளனன். ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகளில் கையெழுத்திட்டுள்ள அரசியல் அதிகாரிகளுள் இவனும் ஒருவனாதலின், இவன் இராசராசசோழன் இராசேந்திர சோழன் ஆகிய இருவர் ஆட்சியிலும் உயர்நிலையில் இருந்தவன் ஆதல் வேண்டும்[4]. இவன் பல்லவர் குடித்தோன்றல்;

---

1. சோழ வமிச சரித்திரச் சுருக்கம், பக். 12.
2. S. I. I., Vol II. No. 55.
3. Ibid, Vol. III, Nos. 19 and 54.
4. Ep. Ind., Vol. XXII, No. 34.

மும்முடி சோழ போசன் என்னும் அரசாங்கப் பட்டம் பெற்ற பெருமையுடையவன்.

6. பொய்கைநாடு கிழவன் ஆதித்தன் சூரியனுகிய தென்னவன் மூவேந்த வேளான்:— இவன் சோழ மண்டலத்தில் இராசேந்திர சிங்க வளநாட்டின் உள்நாடுகளுள் ஒன்ருகிய பொய்கை நாட்டின் தலைவன்; இராசராச சோழன் தஞ்சை மாநகரில் எடுப்பித்த பெரிய கோயிலில் இவ்வேந்தன் ஆணையின்படி ஸ்ரீ காரியஞ் செய்துவந்தவன்; சிவபெருமானிடத்தில் சிறந்த பக்தியுடையவன். இவன், இராசராசேச்சுரத்தில் திருஞானசம்பந்த அடிகள் திருநாவுக்கரைய தேவர், நம்பியாருரர், நங்கை பரவையார், மெய்ப்பொருள் நாயனர், சிறுத்தொண்ட நாயனர் என்போருக்குச் செப்புப் படிமங்கள் எழுந்தருளுவித்து அவற்றிற்கு அணிகலன்களும் அளித்துள்ளனன்.[1] இச்செயல் இவன் சமய குரவர்களிடத்தும் சிவனடியார்களிடத்தும் வைத்திருந்த பேரன்பினை நன்கு புலப்படுத்துவதாகும். அன்றியும், சிவனடியார்களுள் மெய்ப்பொருள் நாயனர்க்கும் சிறுத்தொண்ட நாயனர்க்கும் இவன் பெரிய கோயிலில் படிமங்கள் எழுந்தருளுவித்தமைக்குக் காரணம் அவ்விருவருஞ் செய்த செயற்கருஞ் செயல்கள் இவன் உள்ளத்தைப் பிணித்தமையேயாம். மெய்ப்பொருள் நாயனரது படிமத்தை வைத்த செய்தியைக் கூறும் கல்வெட்டில் அவ்வடியாரது பெயரைக் கூருமல் 'தத்தா நமரேகாண் என்ற மலாடுடையார்' என்று இவன் குறிப்பிட்டிருப்பது அவர்பால் இவனது உள்ளத்தில் கிளர்ந்தெழுந்த அன்பின் முதிர்ச்சியை இனிது உணர்த்துவதாகும்.[2] இவன் தன் அரசனிடத்தும் பேரன்புடையவன் என்பது தஞ்சைப்

1. S. I. I., Vol. II, Nos. 38, 40 and 43.

2. பாதாதிகேசாந்தம் இருபதிற்றுவிரல் உசரத்து இரண்டு கையுடையராகக் கனமாகச் செய்த தத்தாநமரேகாண் என்ற மிலாடுடையார் ஒருவர் (2) இவர் நின்ற .... பீடம் 'ஒன்று'—(S. I. I., Vol. II, No. 40)

பெரிய கோயிலில் இராசராச சோழன் உலோகமாதேவி ஆகிய இருவர் படிமங்களும் எழுந்தருளுவித்து அவற்றிற்கு அணிகலன் களும் கொடுத்திருப்பதனுல் நன்கு விளங்கும்[1]. இவன் கி. பி. 995-ஆம் ஆண்டில் திருச்சோற்றுத் துறைக் கோயிலில் நாள்தோறும் தேவாரப்பதிகம் பாடுவோர்க்கு நிவந்தமாகப் பொன் அளித்துள்ளனன்[2]. ஆகவே, இவன் தன் வாழ்நாளில் சிவனடியார்களிடத்தும் அரசனிடத்தும் ஒப்பற்ற அன்பு பூண்டு ஒழுகியவன் என்பது ஒருதலே. இராசராச சோழன் இவனது சிறந்த பண்புகளே யுணர்ந்துதான் இராசராசேச்சுரத்தில் ஸ்ரீகாரியஞ் செய்யும் வேலேயில் இவனே அமர்த்தினன்போலும்.

7. பாளூர் கிழவன் அரவணேயான்மாலரிகேசவன் — இவன் இராசராசன் காலத்திலிருந்த அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவன் ; பாண்டியன் நாட்டுத் திருக்கானப்பேர்க் கூற்றத்துப் பாளூரின் தலேவன் ; இராசராசேச்சுரத்தில் ஸ்ரீகாரியக் கண்காணி நாயக மாக இருந்தவன்[3].

8. இராசகேசரிநல்லூர் கிழவன் காருயில் எடுத்த பாதம் :— இவன் இராசராசசோழன்பால் திருமந்திர ஓலே எழுதும் ஓர் அதிகாரியாயிருந்தவன். ஸ்ரீ இராஜராஜ தேவர்க்குத் திருமந்திர ஓலே யெழுதும் அருமொழி தேவ வளநாட்டு இங்கண் நாட்டு இராஜகேசரிநல்லூர் கிழவன் காருயில் எடுத்த பாதம்' என்ற கல்வெட்டுப் பகுதியினுல்[4] இவன் நாடும் ஊரும் பேரும் மேற் கொண்டிருந்த அலுவலும் அறியற்பாலவாம்.

---

1. S. I. I., Vol. II No. 38.
2 Ibid, Vol. V, No. 611.
3. 'உடையார் சீராஜராஜேசுவரம் உடையார்க்குச் சீகாரியக் கண்காணி நாயகஞ் செய்கின்ற பாண்டியநாடான இராஜராஜ மண்டலத்துத் திருக்கானப் பேர்க்கூற்றத்துப் பாளூர் பாளூர் கிழவன் அரவணேயான் மாலரிகேசவன் ' (S. I. I., Vol. II, No. 36)
4. S. I. I., Vol. II, No. 27.

9. வேளான் உத்தமசோழனுகிய மதுராந்தக மூவேந்த வேளான் :— இவன் அருமொழிதேவ வளநாட்டு நென்மலி நாட்டுப் பருத்திக்குடியிலிருந்த ஒரு தலைவன்; இராசராச சோழனிடத்தில் திருமந்திர ஓலை நாயகமாக இருந்தவன். இவன் பெயர் ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகளில் காணப்படுகிறது.[1] இவன் மதுராந்தக மூவேந்த வேளான் என்ற அரசாங்கப் பட்டம் பெற்றவன்.

10. விளத்தூர் கிழவன் அமுதன் தீர்த்தகரன் :—இவன் நித்தவிநோத வளநாட்டு ஆவூர்க் கூற்றத்து விளத்தூரினன்; இராசராச சோழனிடத்தில் திருமந்திர ஓலை எழுதும் அலுவலில் அமர்ந்திருந்தவன். நாகப்பட்டினத்துப் புத்தவிகாரத்திற்கு இவ்வேந்தன் ஆனைமங்கலம் என்னும் ஊரைப் பள்ளிச்சந்தமாக அளித்த உத்தரவை எழுதியவன் இவனேயாவன்.

பல மண்டலங்களைத் தன்பாற்கொண்டு நிலவிய சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாக வீற்றிருந்து அரசாண்ட இராசராச சோழன் காலத்தில் அரசியலில் பல துறைகளிலும் அதிகாரிகளாக அமர்ந்து அரசாங்க அலுவல்களைப் பார்த்துவந்தோர் பலர் ஆவர். அவர்களுள் மிகச் சிலரைப்பற்றிய செய்திகளே கல்வெட்டுக்களின் துணை கொண்டு ஈண்டு எழுதப்பட்டன.

இனி, இராசராச சோழன் வரலாற்றைக் கூறும் நூல் ஒன்று அந்நாளில் இருந்தது என்பது திருப்பூந்துருத்தியிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[2] அறியப்படுகிறது. அந்நூலின் பெயர் 'ஸ்ரீ இராசராச விஜயம்' என்பது. அதன் ஆசிரியர் சவர்ணன் நாரணன்

---

1. Ep. Ind., Vol, XXII, No. 34.
2. Annual Report on South Indian Epigraphy for 1930-31; para 12.

பட்டாதித்தன் என்பார். அது வடமொழியில் எழுதப்பெற்ற நூல் என்பது உய்த்துணரக்கிடக்கின்றது. அன்றியும் 'இராசராசேசுவர நாடகம்' என்ற நாடகநூல் ஒன்றும் இருந்தது என்பது தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் உள்ள கல்வெட்டால் புலனுகிறது[1]. அது விழாக் காலங்களில் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் நடிக்கப்பட்டிருத்தலால் அந்நாடகம் தமிழ்மொழியில் எழுதப்பெற்றதாதல் வேண்டும். அந்நாடகம் இராசராச சோழன் தஞ்சையில் 'இராசராசேச்சுரம்' என்னுங் கோயில் எடுப்பித்த வரலாற்றைத் தன்பாற் கொண்டது போலும். அதனைத் தஞ்சை மாநகரில் ஆண்டுதோறும் விழாக்காலங்களில் நடித்தற்கு இரண்டாம் இராசேந்திர சோழன் நூற்றிருபது கல நெல் நிவந்தமாக அளித்திருப்பது அறியத்தக்கது. அவ்விரண்டு நூல்களும் இக்காலத்தில் கிடைக்கவில்லை. இவை கிடைப்பின் இராசராச சோழன் வரலாற்றில் பல அரிய செய்திகளை நாம் எளிதாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

---

1. S. I. I., Vol. II, No. 67.

பதினொன்றாம் அதிகாரம்
முதல் இராசேந்திர சோழன் கி. பி. 1012 – 1044

'பூர்வ தேசமும் கங்கையும் கடாரமுங் கொண்ட கோப்பர கேசரிவர்மன்' என்று கல்வெட்டுக்கள் புகழ்ந்து கூறும் இவ்வரசர் பெருமான், முதல் இராசராச சோழனுக்கு அவன் கோப்பெருந்தேவி யருள் வானவன்மாதேவி என்று வழங்கும் திரிபுவனமாதேவிபால் பிறந்த புதல்வன் ஆவன்.[1] இவன் மார்கழித்திங்கள் திருவாதிரை நாளில் பிறந்தவன் என்பது திருவொற்றியூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட் டால் புலப்படுகிறது.[2] விருத்தாசலத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று இவ்வேந்தன் நலங்கருதித் திருமுதுகுன்றமுடையார் கோயிலில் திங்கள்தோறும் திருவாதிரை நாளில் விழா நடத்துவதற்கு நிலம் அளிக்கப்பெற்ற செய்தியைக் கூறுகின்றது.[3] இதனாலும் இவன் திருவாதிரை நாளிற் பிறந்தவன் என்பது உறுதியாதல் காண்க.

இவன் தந்தை இவனுக்கு மதுராந்தகன் என்று பெயரிட்டிருந் தனன் என்பது திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளால் அறியக்கிடக் கின்றது.[4] இவனுக்கு இப்பெயர் இடப்பெற்றிருந்த செய்தி கன்னியா குமரிக் கல்வெட்டினாலும் வலியுறுகின்றது.[5] இராசராச சோழன் தன் சிறிய தந்தையாகிய உத்தம சோழன்பால் பேரன்பு

---

1. S. I. I., Vol. V, No.982, Ind 460 of 1908.

2. திருவொற்றியூருடைய மகாதேவர்க்கு உடையார் ஸ்ரீ இராசேந்திர சோழதேவர் திருநாள் மார்கழித் திருவாதிரை ஞான்று நெய்யாடியருளவேண்டு (ம) மிசத்துக்குத் திரு வொற்றியூர் திருமயானமும் மடமுடைய சதுரானன பண்டிதன் தேவர் பண்டாரத்து வைத்த காசு நூற்றைம்பது' (S. I. I., Vol. V. No. 1354.)

3. Ins. 54 of 1918.

4. S. I. I., Vol. III, No. 205, Verse 85.

5. Travancore Archaeological Series, Vol. III. No. 34 Verse 68

பூண்டொழுகியவனாதலின், தன் மகனுக்கும் அவன் பெயரையே வைத்தனன் என்பது ஈண்டு உணரற்பாலது.

இனி, இவனை, இறைவன் நெற்றிக்கண் காணாத மற்றொரு காமவேள் என்று திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் புகழ்ந்து கூறுவதால்,[1] இவன் பேரழகு வாய்ந்தவனாயிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். ஆகவே இவன், தன் பாட்டனாகிய சுந்தர சோழனைப்போல் எழிலுடன் திகழ்ந்தனன் எனலாம்.

கி. பி. 1012-ஆம் ஆண்டில்[2] இராசராசசோழன் இவனுக்கு இளவரசுப்பட்டம் கட்டிய நாளில் இராசேந்திரன் என்ற அபிடேகப் பெயர் வழங்கியமையால் இவன் தன் ஆட்சிக்காலம் முழுமையும் அப்பெயருடன் விளங்கினன் என்பது அறியற்பாலதொன்றும். கி. பி. 1014-ஆம் ஆண்டில் இராசராசன் இறந்தவுடன் இவன் முடி சூட்டப் பெற்று, சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாயினான். இவன் ஆட்சியை ஏற்றுக்கொண்ட நாளில் சோழ இராச்சியம் இக்காலச் சென்னை ஆந்திரா இராச்சியங்களையும், மைசூர் நாட்டின் ஒரு பகுதியையும் ஈழநாட்டையும் தன்னகத்துக் கொண்டு ஒரு சிறந்த இராச்சியமாக இருந்தது எனலாம். அக்காலத்தில் சோழ இராச்சியத்திற்கும் வடக்கேயுள்ள மேலைச்சளுக்கிய நாடாகிய குந்தள இராச்சியத்திற்கும் இடையில் எல்லையாக அமைந்திருந்தது துங்கபத்திரை யாறேயாம்.

---

1. S. I. I., Vol. III, No. 205, Verse 85.

2. கி. பி. 1012 மார்ச்சு 27-க்கும் ஜூலை 7 -க்கும் இடைப்பட்ட ஒரு நாளில் இவனுக்கு இளவரசுப்பட்டம் கட்டப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர். (Ep. Ind., Vol VIII, p. 260)

சோழ மன்னர்கள் தம் ஆட்சியைக் கைக்கொள்ளும் போது ஒருவர்பின்னொருவராக மாறி மாறிப் புனைந்து கொண்டுவந்த இராசகேசரி, பரகேசரி என்ற பட்டங்களுள் இவன் பரகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்து அரசாண்டவன்.

இராசேந்திர சோழன் தன் ஆட்சியின் ஏழாம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1018-ல்[1] தன் முதற் புதல்வன் இராசாதிராசனுக்கு இளவரசுப் பட்டஞ்சூட்டி அரசாங்க அலுவல்களைப் பார்த்துவருமாறு செய்தான். அச்செயலால் அரசற்குரிய அரசியற் பொறை ஓரளவு குறைந்து போவதும் பின்னர் அரசனாகி ஆட்சிபுரிய வேண்டியவன் அரசியக் கருமங்களிற் சிறந்த பயிற்சி பெறுவதற்குத் தக்கவாய்ப்பு ஏற்படுவதும் ஆகிய இருவகைநன்மைகள் உண்டாதல் உணரற்பாலதாகும். அன்றியும் அரசனாக இருந்து ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருப்பவன், தனக்குப்பின் அரசாளும் உரிமையுடையவனைத் தன ஆட்சிக் காலத்திலேயே இளவரசனாக முடிசூட்டிவிட்டால் பிற்காலத்தில் ஆட்சியுரிமைபற்றி அரசகுமாரர்களுக்குள் எத்தகைய போர் நிகழ்ச்சியும் ஏற்படாது. மேலும், உள்நாட்டில் அதுபற்றிற் கலகமும் குழப்பமும் உண்டாகமாட்டா. ஆதலால் இராசேந்திரனுடைய அருஞ்செயல்மிகப் பாராட்டத்தக்கதொன்றும்.

இனி, அவனது மெய்க்கீர்த்தி, 'திருமன்னி வளர இரு நில மடந்தையும்—போர்ச்சயப் பாவையும் சீர்த் தனிச் செல்வியும்—தன்பெருந் தேவியராகி இன்புற' என்று தொடங்குகின்றது. அம்மெய்க்கீர்த்தி, இவன் ஆட்சியின் மூன்றும் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்களில்தான்[2] முதலில் காணப்படுகிறது; எனினும், அது மிகுதியாகக்

1. இவன் இளவரசுப்பட்டம் பெற்றது கி. பி. 1018-ஆம் ஆண்டில் மார்ச்சு 15-க்கும் டிசம்பர் 3-க்கும் இடையில் ஒரு நாளில் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும் (என்பர். (Ep. Ind. Vol. IX, p. 218.)

2. Ins. 451 of 1908.

காணப்படுவது ஐந்தாம் ஆட்சியாண்டு முதல்தான் என்பது அறியத்தக்கது. அவ்வப்போது நிகழும் அரசனுடைய வீரச்செயல் களையும் புகழுக்குரிய பிற செயல்களையும் மெய்க்கீர்த்தியில் ஆண்டு தோறும் சேர்த்துக்கொண்டே போவது அக்கால வழக்கமாதலின் அரசனது ஆட்சிக்காலம் மிகுந்து செல்லச் செல்ல, மெய்க்கீர்த்தியும் தன் அளவிற் பெருகிக்கொண்டே போகும். அதனல் ஓர் அரசன் ஆட்சியில் நிகழ்ந்த ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் எவ்வெவ்வாண்டில் நடைபெற்றது என்பதை உறுதியாக உணர்ந்துகொள்ளலாம்[1]. நம் இராசேந்திரன் மெய்க்கீர்த்தியும் இவன் ஆட்சியில் ஆண்டு தோறும் நிகழ்ந்த வீரச் செயல்களையும் பிறவற்றையும் முறையாகப் புலப்படுத்தும் வகையில் பெருகிக் கொண்டேபோய், இவனது பதின்மூன்ரும் ஆட்சியாண்டில் ஒரு நிலையில் அமைந்துள்ளது. பிறகு, இவன் ஆட்சிக்காலம் முழுவதும் அந்நிலையிலேயே இருந்தது எனலாம்.

இவனது ஆட்சியின் ஆரும் ஆண்டில் வட திருவாலங் காட்டுக் கோயிலுக்கு விடப்பெற்ற நிவந்தத்தை உணர்த்தும் இவனது திரு வாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள்[2] இவன் முன்னோர் வரலாற்றை நன்கு விளக்குகின்றன; எனினும் இவன் ஆட்சிக்காலத்து நிகழ்ச்சிகளை இவன் மெய்க்கீர்த்தியைப்போல் அத்துணை முறைப்பட அச்செப் பேடுகள் கூறவில்லை. இவனது புறநாட்டுப் படையெழுச்சிகள் எல்லாம் ஒருவாறு முடிவெய்திய பின்னரே திருவாலங்

1. இத்தகைய மெய்க்கீர்த்திகள் நம் தமிழ் நாட்டில் தான் காணப்படுகின்றன வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்படுஞ் மெய்க்கீர்த்தியைமுதலில் கல்வெட்டுக்களில் வரையத். தொடங்கியவன் நம் இராசேந்திர சோழன் தந்தையாகிய முதல் இராசராச சோழன் என்பது முன் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

2. Thiruvalangadu Plates of Rajendra Chola, S. I. I. Vol. III, No. 205.

காட்டுச் செப்பேடுகள் வரையப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால் அவற்றிற் கூறப்படும் இவன் வீரச்செயல்கள் அவை நிகழ்ந்த கால வரிசைப்படி அமையாமல் வேறு பட்டும் இருக்கின்றன. எனினும், அச்செப்பேடுகள் இவன் மெய்க்கீர்த்தியில் காணப்படும் செய்திகளை உறுதிப் படுத்துவதாலும் பண்டைச் சோழ மன்னர்களின் வரலாற்றைக் கூறுவதாலும் சரித ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாதன வேயாம்.

இனி, இவ்வேந்தனது மெய்க்கீர்த்தியின் துணை கொண்டு இவன் காலத்து நிகழ்ச்சிகளை ஆராய்ந்து காண்பது அமைவுடைத்தேயாம். இவன் ஆட்சியின் மூன்ரும் ஆண்டிற்கு முற்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் யாண்டும் காணப் படவில்லை. மூன்ரும் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்களில் இடை துறைநாடு, வனவாசி, கொள்ளிப்பாக்கை, மண்ணைக் கடக்கம்[1] என்பவற்றை இவன் வென்று தன்னடிப்படுத்திய செய்திகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள், இடைதுறை நாடு என்பது கிருஷ்ணா, துங்கபத்திரை ஆகிய இரு பேராறுகளுக்கும் இடையில் அமைந்திருந்த ஒரு நாடாகும்.[2] இக்காலத்தில் பம்பாய் மாகாணத்தி லுள்ள ரெய்ச்சூர் ஜில்லாவே பழைய இடைதுறை நாடு என்று கொள்வது மிகப்பொருந்தும். அதனை, 'எடத் தோர் இரண்டாயிரம்' எனவும் அந்நாட்டுக் கல்வெட்டுக்கள் கூருநிற்கும்.[3]

இனி, வனவாசி என்பது மைசூர் இராச்சியத்தின் வடமேற்குப் பகுதியைத் தன்னகத்துக்கொண்டு முற் காலத்தில் நிலவிய ஒரு நாடாகும். அது கங்கபாடிக்கு

---

1. 'நெடிதியலூழியுள் இடைதுறை நாடும்
தொடர்வனவேலிப் படர்வன வாசியும்
சுள்ளிச் சூழ்மதிற் கொள்ளிப் பாக்கையும்
நண்ணற்கருமுரண் மண்ணைக்கடக்கமும்' (மெய்க்கீர்த்தி)
2. Ep. Ind., Vol. XII, pp. 295, 296 & 308.
3. Ep. Ind., Vol, XII, p. 295.

வடக்கிலும் நுளம்பபாடிக்கு மேற்கிலும் இருந்தது எனலாம். அதனை வனவாசிப் பன்னீராயிரம் என்று கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன.

கொள்ளிப்பாக்கை என்பது ஹைதராபாத்திற்கு வடகிழக்கில் நாற்பத்தைந்து மைல் தூரத்திலுள்ள 'குல்பாக்' என்ற ஊராகும்.[1] 'கொள்ளிப்பாக்கை ஏழாயிரம்' என்று பிற்காலக் கல்வெட்டுக்கள் கூறுவதால் அஃது ஒரு நாட்டின் தலைநகராக இருந்திருத்தல் வேண்டும். அன்றியும் மேலைச் சளுக்கிய மன்னனாகிய ஆறும் விக்கிரமாதித்தன் மகன் மூன்றாம் சோமேசுரன் என்பான் தன் தந்தையின் கீழ் அரசப்பிரதிநிதியாக அந்நகரிலிருந்து அதனைச் சூழ்ந்த நாட்டைப் பிற்காலத்தில் ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்தான் என்று தெரிகிறது. ஆகவே, அது மேலைச் சளுக்கியரது இராச்சியத்தின் தென்பகுதியிலிருந்த ஒரு சிறந்த நகரமாதல் வேண்டும். 'சுள்ளிச் சூழ் மதில் கொள்ளிப் பாக்கை' என்று கல்வெட்டுக்கள் கூறுவதால் அது சிறந்த மதில் அரண்களையுடைய பெரிய நகரமாக அந்நாட்களில் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம்.

மண்ணைக் கடக்கம் என்பது இராஷ்டிரகூடர்களுக்குத் தலைநகரமாயிருந்த மானியகேடமேயாம். இக்காலத்தில் அது 'மால்கெட்' என்று வழங்குகின்றது. அந்நகர், இராஷ்டிரகூடர்களுக்குப் பிறகு சில ஆண்டுகள் வரையில் மேலைச் சளுக்கியர்க்கும் தலைநகரமாயிருந்தது. வடக்கேயிருந்த மாளவ தேயத்துப் பரமாரக்குலத்து மன்னர்களும் தெற்கேயிருந்த சோழ அரசர்களும் அந்நகரத்தின் மீது அடிக்கடி படையெடுத்துச் சென்று அழித்து வந்தமையோடு அதனைப் பல்வகை இன்னல்களுக்கும் உட்படுத்தி வந்தனர். அதுபற்றியே மேலைச் சளுக்கியர்கள் அந்

1. Ep. Ind., Vol. XII, p. 295.

நகரத்திற்கு வடகிழக்கில் நாற்பத்தெட்டு மைல் தூரத்தி லுள்ள கலியாணபுரத்தைத் தக்க அரணுடைய நகரமாகக் கருதித் தம் தலைநகரை அங்கு மாற்றிக் கொண்டனர்.

மேலைச் சளுக்கியரது ஆட்சிக்குட்பட்ட இடைதுறை நாடு, வனவாசி, கொள்ளிப்பாக்கை, மண்ணைக்கடக்கம் என்பவற்றின்மீது இராசேந்திரன் படையெடுத்துச் சென்று வெற்றி யெய்திய செய்திகள் இவனது ஆட்சியின் தொடக்கத்தில் வரையப்பெற்ற கல்வெட்டுக்களிலேயே காணப்படுவதால் அந்நிகழ்ச்சிகள் இவன் பட்டம் பெறு வதற்கு முன்னர் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. மேலைச்சளுக்கிய மன்னனாகிய சத்தி யாசிரயன் கி. பி. 1008-ஆம் ஆண்டில் இறந்துவிட்டபடி யால் அவனோடு நிகழ்த்தப்பெற்றனவாக அறியப்படும் அப்போர்கள் எல்லாம் அவ்வாண்டிற்குமுன் நடைபெற் றவை என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். எனவே, அவை இராசராசசோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் அவன் புதல்வ னாகிய நம் இராசேந்திரன் வடபுலத்தில் பெற்ற வெற்றி களேயாதல் வேண்டும். கி. பி. 1007-ல் நிகழ்ந்ததாக ஹொட்டூர்க் கல்வெட்டு[1] உணர்த்தும் இவனது வடநாட்டுப் படையெழுச்சியும் ஒருகால் அவற்றையே குறிப்பினும் குறிக்கலாம்.

இனி இராசேந்திரன் மெய்க்கீர்த்தியில் அடுத்துக் கூறப்படுவது இவன் ஈழ நாட்டை வென்ற செய்தியே யாம். அப்போர் நிகழ்ச்சி இவனது ஆட்சியின் ஐந்தாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்களில்தான் முதலில் காணப்படு கிறது[2]. அந்நிகழ்ச்சி, அவ்வாண்டுக் கல்வெட்டுக்களுள்

1. Ep. Ind., Vol, Vol, XVI, p. 74.
2. 'பொருகட லீழத் தரசர்தம் முடியும்
ஆங்கவர் தேவியர் ஓங்கெழில் முடியும்
முன்னவர் பக்கல் தென்னவர் வைத்த
சுந்தர முடியும் இந்திரன் ஆரமும்
தெண்டிரை ஈழ மண்டலம் முழுவதும்'
(S. I. I., Vol. IV. No. 327; Ibid, Vol. VII. No. 860; I bid, Vol. VIII, No. 583.)

சிலவற்றில்[1] குறிக்கப்படாமலிருத்தலை நோக்குமிடத்து இவ்வேந்தன் ஈழநாட்டில் நிகழ்த்திய போர் இவனது ஆட்சியின் ஐந்தாம் ஆண்டின் நடுவில் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. இலங்கை வரலாறு கூறும் மகாவம்சமும் அப்போர் கி. பி. 1017-ல் நிகழ்ந்தது என்று கூறி அச்செய்தியை வலியுறுத்துகின்றது. இராசராசசோழன் ஆட்சிக்காலத்தில் நடைபெற்ற ஈழநாட்டுப் போரில் தோல்வியுற்று ஓடியொளிந்த ஐந்தாம் மகிந்தன் என்னும் சிங்கள வேந்தன், சில ஆண்டுகட்குப் பிறகு சோழர் ஆட்சிக்குட்படாமல் அத்தீவின் தென்கிழக்கில் சேய்மையிலிருந்த ரோகண நாட்டிலிருந்து பெரும்படை யொன்றைத் திரட்டிக்கொண்டு சோழர்கள் மீது போர் தொடுத்துத் தான் இழந்த நாட்டைக் கைப்பற்ற முயன்றனன். அது பற்றியே இராசேந்திர சோழன் கி. பி. 1017-ல் ஈழ நாட்டின்மேல் மீண்டும் படையெடுத்துச் செல்வது இன்றியமையாததாயிற்று. அப்படையெழுச்சியில் ஈழத்தில் நிகழ்ந்த போரில் இவன் வெற்றி பெற்றமையோடு சிங்கள மன்னர்கட்கு வழிவழியுரிமையுடையதாயிருந்த சிறந்த முடியினையும் அன்னோர் தேவியரது அழகிய முடியினையும் கைப்பற்றிக்கொண்டு சோழ நாட்டிற்குத் திரும்பினன் அன்றியும், மூன்றும் இராசசிம்ம பாண்டியன் ஒரு நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் இலங்கை வேந்தனிடத்து அடைக்கலமாக வைத்துச்சென்ற பாண்டியர் முடியையும் அன்னோர்க்குரிய இந்திரன் ஆரத்தையும்[2] இவன் கைப்பற்றிக்கொண்

1. S. I. I. Vol. V, No. 1413; Ibid, Vol. VII, No. 814 Ins. 140 of 1919; Ins. 235 of 1926,
2. 'தேவர்கோன் பூணாரம் தென்னர்கோன் மார்பினவே' என வரும் சிலப்பதிகார ஆய்ச்சியர் குரவைப் பாடற் பகுதியாலும், ''இந்திரன் முனிந்து இட்டபூணாகிய ஆரமும................... ......தென்னர்கோன் மார்பிடத்தன'' என்னும் அடியார்க்கு நல்லாருரையாலும் பாண்டியர்கள் வழிவழி யணிந்து வந்த இந்திரன் ஆரத்தின் வரலாறு குறிக்கப்படுதல் காண்க. இவ்வரலாற்றின் விரிவைத் திருவிளையாடற் புராணத்தாலுணரலாம்.

டமை ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்க தொன்றும். முதற் பராந்தக சோழன் தன் ஆட்சிக்காலத்தில் ஈழ நாட்டின் மேல் படையெடுத்துச் சென்றமைக்குக் காரணம் மூன்றும் இராசசிம்ம பாண்டியன் அங்கு வைத்துச் சென்ற 'சுந்தர முடியும் இந்திரன் ஆரமும்' கைப்பற்றுவதற்கேயாம். ஆனால், அவன் விரும்பியவாறு அக் காலத்தில் அவற்றைக் கைப்பற்றிக் கொண்டுவர முடியவில்லை எனினும், அவன் விருப்பம் சுமார் நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவன் பேரனுக்குப் பேரனாகிய நம் இராசேந்திர சோழன் ஆட்சிக்காலத்தில் நிறைவேறியது அறியற்பாலதாம்.

இனி, ஐந்தாம் மகிந்தனது ஆட்சியின் 36ஆ-ம் ஆண்டில் இராசேந்திர சோழனுடைய படைஞர்கள் ஈழ நாட்டில் பல இடங்களில் கொள்ளையிட்டு, மணியும், பொன்னும், அணிகலன் களும், பல பொற்படிமங்களும் கவர்ந்து கொண்டனர் என்றும், போரில் புறங்காட்டி ஓடியொளிந்த அச்சிங்கள வேந்தை உடன் படிக்கை செய்துகொள்வதற்கு அழைப்பது போல் வருவித்துச் சிறைபிடித்து அப்பொருள்களோடு சோழ நாட்டிற்கு அனுப்பி விட்டனர் என்றும் மகாவம்சம் கூறுகின்றது. அன்றியும், சிங்கள வேந்தனாகிய ஐந்தாம் மகிந்தன் என்பான், சோழநாட்டில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் வரையில் உயிர் வாழ்ந்திருந்து கி. பி 1029-ஆம் ஆண்டில் இறந்தனன் என்பது மகாவம்சத்தால் அறியக் கிடக்கின்றது. அச்செய்திகள் எல்லாம் இராசேந்திர சோழன் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படவில்லை. எனினும் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் கோனேரிராசபுரத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று[1] மகிழ்ந்தன் சோழ நாட்டிற்குக் கொண்டு வரப்பட்ட பின்னர் இராசேந்திர சோழனுக்கு முற்றிலும் பணிந்துவிட்டான் என்று கூறுகின்றது. ஆகவே, அப்படையெழுச்சியின் பயனாக

1. Ins. 642 of 1909; The Colas, Vol. I. p. 240.

ஈழநாடு முழுவதும் இவன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டு விட்டது என்று கூறலாம். ஈழநாட்டில் காணப்படும் இவன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்கள் சிலவற்றாலும் அச்செய்தி உறுதியாகின்றது[1] அக்கல்வெட்டுக்கள் சிதைந்த நிலையில் இருத்தலால் அவற்றிலுள்ள வரலாற்றுச் செய்திகள் எல்லாவற்றையும் அறிய இயலவில்லை.

இனி, ஐந்தாம் மகிந்தன் மகனாகிய காசிபன் என்பவனை ஈழநாட்டு மக்கள் மறைவாக வளர்த்து வந்தனர் என்பதும் அவன் தந்தை சோழநாட்டில் இறந்தவுடன் அவர்கள் அவனைத் தம் அரசனாக ஏற்றுக்கொண்டு சோழ நாட்டுப் படைகளுடன் ஆறு திங்கள் வரையில் போர் புரிந்து தென்கிழக்கிலுள்ள ரோகண நாட்டைக் கைப்பற்றி விக்கிரமபாகு என்ற பெயருடன் கி. பி 1029-ஆம் ஆண்டில் அவனுக்கு முடிசூட்டினார்கள் என்பதும் அவன் கி. பி. 1041 வரையில் அந்நாட்டிலிருந்து அரசாண்டனன் என்பதும் மகாவம்சத்தால் அறியப்படுகின்றன.

இராசேந்திர சோழனது ஆட்சியின் ஆறு[2] ஏழாம்[3] ஆண்டுகளில் வரையப்பெற்ற கல்வெட்டுக்கள் இவன் சேர நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்று அந்நாட்டரசர்க்கு வழிவழியுரிமையுடையனவாயிருந்த முடியையும் மாலையையும் கி. பி. 1018-ல் கைப்பற்றிக்கொண்டு பழந்தீவையும் பிடித்துக் கொண்டான் என்றும் யாவரும் கிட்டுதற்கரிய அரண்களையுடைய

---

1. S. I. I., Vol. IV, Nos. 1389, 1390 and 1414.
2. 'எறிபடைக் கேரளன் முறைமையிற் சூடும்
குலதனமாகிய பலர்புகழ் முடியும்
செங்கதிர்மாலையும் சங்கதிர் வேலைத்
தொல்பெருங் காவல் பல்பழந் தீவும்,

(S. I. I., Vol. V, No. 578.)

3. 'செருவிற் சினவி இருபத் தொருகால்
அரசுகளை கட்ட பரசு ராமன்
மேவருஞ் சாந்திமத் தீவரண் கருதி
இருத்திய செம்பொற் றிருத்தகு முடியும்'

(Ins. 29 of 1923.)

சாந்திமத்தீவில்[1] பரசிராமனால் வைக்கப்பட்டிருந்த செம்பொன் முடியைக் கி. பி. 1019-ஆம் ஆண்டில் கவர்ந்து கொண்டான் என்றும் உணர்த்துகின்றன.

இனி, இராசேந்திரன் மெய்க்கீர்த்தியில் காணப்படாத சில செய்திகள் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளில் உள்ளன. அவை :— இவன் திக்குவிசயம் செய்யக் கருதித் தான் இல்லாதபோது சோழ நாட்டில் ஆட்சி அமைதியாக நன்கு நடைபெறுமாறு தக்க ஏற்பாடு செய்துவிட்டுத் தென்றிசையிலுள்ள பாண்டிய நாட்டின் மேல் படையெடுத்துச் சென்றான். பாண்டியன் எதிர்த்துப் போர் புரியும் ஆற்றலில்லாதவனாய்ப் புறங்காட்டி யோடி மலைய மலையில் ஒளிந்துகொண்டான். பிறகு, நம் இராசேந்திரன் பாண்டியன் புகழுக்குரிய முத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் கைப்பற்றிக்கொண்டு, தன் மகன் சோழ பாண்டியன் அந்நாட்டை யாண்டு வருமாறு செய்து மேற்கே சென்றான். பரசிராமனால் பண்டை வேந்தர்கள் அடைந்த அல்லல்களைக் கேள்வியுற்ற இவ்வேந்தன், அவனை இந் நிலவுலகில் காணமுடியாமையால் அவன் அமைத்த நாட்டைக் கைப்பற்ற விரும்பினான். அதனை நிறைவேற்றும் பொருட்டு, இவன் மலையமலையைக் கடந்து சென்று, சேர மன்னரோடு பெரும் போர்புரிந்து வெற்றி எய்தித் தன் நாட்டிற்குத் திரும்பினான்- என்பனவேயாம்.

இவன் தந்தையின் ஆட்சிக் காலத்திலேயே சேர நாடும் பாண்டியநாடும் சோழரது ஆட்சிக்குள்ளாகி விட்டன என்பது அந்நாடுகளில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால் நன்கு புலப்படுகின்றது[2]. ஆகவே, இராசேந்திர

---

1. சாந்திமத்தீவு என்பது அரபிக்கடலிலிருந்த ஒரு தீவாதல் வேண்டும்.
2. T. A. S., Vol. II, No. I; Ibid, Vol. IV, No. 29; Ibid, Vol. VI. Nos. 102, 104 and 105; S. I. I., Vol. V, Nos 724 and; 756; Ins. 333 of 1923: 84 of 1927; 2 of 1927 132 of 1910 272 of 1928; 713 of 1916.

சோழன் அந்நாடுகளை வென்று தன்னடிப்படுத்தினான் என்று திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் கூறுவது அத்துணைப் பொருத்த முடையதாகக் காணப்படவில்லை. எனினும், புதுச்சேரியைச் சார்ந்த திருவாண்டார் கோயிலில் வரையப் பெற்றுள்ள இவனது ஆட்சியின் பத்தாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று, 'பாரது நிகழப் பாண்டி மண்டலத்து மதுரையில் மாளிகை எடுப்பித்துத் தன் மகன் சோழ பாண்டியன் என்றபிஷேகஞ் செய்து தண்டாற்சாலைக் கலமறுத்த கோப்பரகேசரி[1]' என்று கூறுகின்றது. அதனை ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் இவ்வேந்தன் மதுரைமா நகரில் ஓர் அரண்மனை எடுப்பித்து அங்குத் தன் மகனைச் சோழ பாண்டியன் என்னும் பட்டத்துடன் முடிசூட்டிப் பாண்டி நாட்டை ஆட்சிபுரிந்து வருமாறு ஏற்பாடு செய்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு வெளியாகின்றது. அங்ஙனம் மதுரையம்பதியிலிருந்து தன் தந்தையின் ஆணையின்படி ஆட்சிபுரியத் தொடங்கியவன் சடையவர்மன் சுந்தர சோழ பாண்டியன் என்பது பாண்டி நாட்டில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகிறது. இச்செய்திகளையே திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றன என்று கொள்வது ஒருவாறு பொருந்தும்.

இனி, பாண்டி நாட்டை ஆண்டுகொண்டிருந்த அச்சடைய வர்மன் சுந்தரசோழ பாண்டியனுக்குச் சேரநாட்டின் ஆட்சி உரிமையையும் இராசேந்திரன் பிறகு அளித்துள்ளான் என்று தெரிகின்றது. அவ்வுண்மை, சேர நாட்டில் காணப்படும் அவன் கல்வெட்டுக்களால் புலனாகின்றது. நாஞ்சில் நாட்டுச் சுசீந்திரம் சுந்தரசோழச் சதுர்வேதிமங்கலம் என இவன் பெயரால் வழங்கியுள்ளமையும் அறியத்

---

1. Ins. 363 of 1917.
2 T. A. S., Vol. IV, Nos. 32 & 35; Ibid, Vol. V. No. 7A and B; Ibid, Vol. VI. Nos. 4 to 10.

தக்கது[2]. சோழர்குலத் தோன்றலாகிய அவன் பாண்டி நாட்டை ஆண்டமையால் அவனுக்குச் சோழபாண்டியன் என்ற பட்டமும் அந் நாட்டின் ஒழுகலாற்றின்படி[1] சடையவர்மன் என்ற பட்டமும் இராசேந்திரனால் வழங்கப்பெற்றன என்பது ஈண்டு அறியற்பாலது.

திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் மன்னார்கோயிலில் வரையப்பட்டுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் சடையவர்மன் சுந்தரசோழ பாண்டியன் என்பவன் கி. பி. 1018-ஆம் ஆண்டில் மதுரை மாநகரில் அரசப் பிரதிநிதியாக முடிசூட்டப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது உய்த்துணரப்படுகிறது.[2] அவனது ஆட்சியும் கி. பி. 1042 வரையில் அங்கு நடைபெற்றது என்று தெரிகிறது. சேர மன்னனாகிய இராச சிங்கன் என்பவன் பாண்டி நாட்டிலுள்ள மன்னார்கோயிலில் ஒரு விண்ணகரம் எடுப்பித்து அதற்கு இராசேந்திர சோழ விண்ணகரம் என்று பெயரிட்டிருத்தலால் அச்சேரன் இராசேந்திர சோழனுக்குத் திறை செலுத்தும் சிற்றரசனாயிருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தேற்றம்.

இனி, நாகர்கோயிலுக் கண்மையிலுள்ள கோட்டாற்றில் இராசேந்திர சோழேச்சுரமுடைய மகாதேவர்க்கு விஷ்ணுவர்த்தன மகாராசனான சளுக்கிய விசயாதித்தன் விக்கியண்ணன் என்பான், சுந்தரசோழ பாண்டியன் ஆட்சியில் கி. பி. 1029-ல் ஒரு நுந்தா விளக்கிற்கு நிவந்தம் அளித்தனன் என்று அக்கோயிலுள்ள கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது[3]. அவன், விஷ்ணுவர்த்தனன்

---

1. பாண்டி நாட்டை ஆட்சிபுரிந்து வந்த பாண்டி வேந்தர்கள் எல்லாம் கடைச்சங்க காலத்திற்குப் பிறகு மாறவர்மன் சடையவர்மன் என்ற இரு பட்டங்களையும் ஒருவர் பின் ஒருவராக மாறிமாறிப் புனைந்து கொண்டு அரசாண்டனர் என்பது அன்னோர் கல்வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுகளாலும் அறியக்கிடக்கின்றது. அதுவே பாண்டி நாட்டு ஒழுகலாறு என்றுணர்க
2. Ins. 112 of 1905.
3. T. A. S., Vol. VI, No. 4.

என்னும் பெயருடையவனுயிருத்தலால் கீழைச் சளுக்கியர் வழித் தோன்றலாயிருத்தல் கூடும். கி. பி. பத்து, பதினென்ரும் நூற்ருண்டுகளில் சோழர்க்கும் கீழைச் சளுக்கியர்க்கும் மணவினை முதலியவற்ருல் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்தமை யாவரும் அறிந்ததேயாம். எனவே, கோட்டாற்றில் அமைக்கப் பெற்றிருந்த சோழருடைய நிலைப்படைக்கு அச்சளுக்கிய அரச குமாரன் தலைவனு யிருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும்.

இம்முறை இராசேந்திர சோழன் நிகழ்த்திய படையெழுச்சி களில் புதிய நாடுகளுள் ஒன்ருதல் கைப்பற்றப்படவில்லை. ஆயினும், முன் கைப்பற்றிய நாடுகளில் தன் மகனை அரசப் பிரதிநிதியாக அமைத்து அவற்றைத் தன் ஆளுகையின்கீழ் இவன் கொண்டு வந்தமை குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சியாகும்.

இனி, இராசேந்திரனது ஆட்சியின் எட்டாம் ஆண்டுக் கல் வெட்டு, இவன் முயங்கி என்னும் ஊரில் மேலைச் சளுக்கிய மன்னனுகிய சயசிங்கனைப் போரில் வென்று இரட்டபாடி ஏழரை இலக்கத்தைக் கைப்பற்றினுன் என்று கூறுகின்றது[1]. அச்செய்தி, அவ்வாண்டுக் கல்வெட்டுக்களுள் சிலவற்றில் காணப்படவில்லை. ஆகவே அவ்வாண்டின் பிற்பகுதியில் கி. பி. 1020 ல் அப்போர் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. இவன், காஞ்சிமா நகரிலிருந்து பெரும் படையுடன் புறப்பட்டு இரட்டபாடி நாட்டிற்குச் சென்று அந்நாட்டரசனுகிய சயசிங்கனை வென்று காட்டிற்குள் ஓடி ஒளிந்துகொள்ளுமாறு செய்து, அங்குக் கிடைத்த மணித்திரளும் பொற்குவியலும் கைப்பற்றிக் கொண்டு தன் நாட்டிற்குத் திரும்பினுன் என்று திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் உணர்த்து கின்றன.

---

1. Ins. 624 of 1920.

மேலைச் சளுக்கியருடன் இராசேந்திரன் அப்போர் நிகழ்த்தியமைக்குக் காரணம், ஐந்தாம் விக்ரமாதித்தன் இளவலான சயசிங்கன் என்பவன் கி. பி. 1016-ல் முடிசூடிச் சோழரிடம் தன் தந்தையும் தமையனும் இழந்த நாடுகளைத் திரும்பக் கைப்பற்றுவதற்கு முயன்று, அச்செயலில் சிறிது வெற்றி பெற்றமையேயாம். அதற்கேற்ப, கி. பி. 1019-ல் பெலகாம்வே (Belagamve) என்ற ஊரில் வரையப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்று சயசிங்கன் சோழரை வென்ற செய்தியைக் கூறுகின்றது.[1] அன்றியும், பல்லாரி ஜில்லாவிலும் மைசூர் இராச்சியத்தின் வடமேற்குப் பகுதியிலும் சயசிங்கன் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன.[2] ஆகவே, சோழர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டனவாய் எல்லைப்புறத்திலிருந்த சில பகுதிகளை அவன் மீண்டும் கைப்பற்றிக்கொண்டனன் என்பது தெள்ளிது. அது பற்றியே, இராசேந்திர சோழன் சயசிங்கனேடு முயங்கியில் போர் புரிய நேர்ந்தது என்பதும் அப்போரில் இவன் வாகைசூடிப் பெரும் பொருளுடன் சோழநாட்டிற்குத் திரும்பினன் என்பதும் தேற்றம்.

ஈண்டுக் குறிப்பிடப்பெற்ற முயங்கி என்பது சில கல்வெட்டுக்களில் 'முசங்கி' என்றும் எழுதப்பெற்றுள்ளது[3]. அது பல்லாரி ஜில்லாவில் ஹர்ப்பனஹல்லி தாலுகாவிலுள்ள உச்சங்கிதுருக்கமேயாதல் வேண்டும் என்பது கல்வெட்டிலாகா அறிஞர்களின் கருத்து.[4] பிறிதொருசாரார், நைசாம் இராச்சியத்திலுள்ள மாஸ்கி என்ற ஊரே பழைய முயங்கியாய் இருத்தல் வேண்டும் என்று கூறுகின்றனர்[5] அஃது எவ்வாறுயினும், அவ்வூர் மேலைச்சளுக்கிய இராச்சியத்தில் இருந்த ஒரு நகரம் என்பது திண்ணம்.

---

1. Dynasties of Kanarese Districts, p. 436.
2. Ep. Car., Vol. VII, S. K. 220 and 307.
3. S. I. I., Vol. II. No. 17.
4. ,, Ibid, p. 95.
5. Sir Asutosh Mukherjee Commemoration Vol. III, p. 545.

இடைதுறை நாட்டிலிருந்த மாடாதூஜூரு என்ற ஊரை மேலைச் சாளுக்கிய மன்னனாகிய சயசிங்கன் என்பான் கி. பி. 1024-ல் அந்தணன் ஒருவனுக்கு இறையிலியாக அளித்தனன் என்று மிராஜ் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன[1]. ஆதலால் அவ்வாண்டில் அந்நாடு சயசிங்கன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டதாயிருத்தல் வேண்டும். ஆகவே, இரட்டபாடி இராச்சியத்தில் துங்கபத்திரை யாற்றிற்கு வடக்கே யுள்ள பகுதிகளை மீண்டும் சயசிங்கன் கைப்பற்றித் தன் ஆட்சிக்கு உட்படுத்திக்கொண்டனன் எனலாம். ஆனால் அவ்விராச்சியத்தில் அப்பேராற்றிற்குத் தெற்கேயுள்ள பகுதிகள் இராசேந்திர சோழன் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தன என்பது ஒருதலை.

இனி, இவனது ஆட்சியின் பதினொன்றும் ஆண்டுக் கல்வெட்டில் இவனது வடநாட்டுப் படையெழுச்சி கூறப்பட்டுள்ளது. அதில் இவ் வேந்தன் படைகள் வடநாட்டில் புரிந்த வீரச்செயல்கள் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்நிகழ்ச்சிகள் கி. பி. 1023 ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னர் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும். அவற்றை ஆராயுமிடத்து, அவைகள் எல்லாம் முடிவுபெறுதற்குக் குறைந்த அளவில் இரண்டு ஆண்டுகளாயினும் சென்றிருத்தல் வேண்டும் என்று கூறுவது மிகப்பொருந்தும்.

இராசேந்திரனது வடநாட்டுப் படையெழுச்சிக்குக் காரணம், இவன் கங்கைநீரைக் கொணர்ந்து தன் நாட்டைத் தூய்மையாக்கு வதற்குக் கருதினமையேயாம் என்பது திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடு களால் அறியப்படுகின்றது[2]. எனவே, இவன் தன் ஆட்சியில் புதிய தலைநகர் ஒன்று அமைப்பதற்குத் தொடங்கி, அது நிறைவேறிய வுடன் அந்நகரம் தூய்மையுடையதாகக் கருதி மக்கள் குடியேறும் பொருட்டு அதனைக் கங்கை நீரால் புனிதமாக்குவதற்கு இவன்

---

1. Ep. Ind , Vol. XII, No. 34. (Miraj Plates of Jayasimha II.)
2. S. I. I., Vol. IIII, No. 205. Verse 109.

புனிதமாக்குவதற்கு இவன் எண்ணியிருத்தல் வேண்டும். அது பற்றியே, இவனது வடநாட்டுப் படையெழுச்சியும் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். வடதிசையிலிருந்து கங்கை நீரைக் கொண்டு வருங்கால் அத்திசையிலுள்ள வேந்தர்களையும் போரில் வென்று அதனைக் கொணர எண்ணுதல் வீரம் நிறைந்த பழங்குடியில் தோன்றிய பேரரசன் ஒருவனுக்கு இயல்பேயாம். அன்றியும், கங்கைநீரைச் சோழ நாட்டிற்குக் கொண்டு வருவது அதன் கரைவரையிலுள்ள அரசர்களைப் போரில் வென்று வாகை சூடினால்தான் எளிதில் நிறைவேறும் என்று இராசேந்திரன் கருதியிருக்கலாம். எனவே, இவ்வேந்தன், தன் படைகளைச் சிறந்த படைத்தலைவன் ஒருவன் தலைமையில் வடநாட்டிற்கு அனுப்புவது இன்றியமையாததாயிற்று. ஆகவே, இவன் தன் படைத்தலைவனைப் பெரும் படையுடன் வடக்கே அனுப்பி, கங்கைக்கரை வரையிலுள்ள அரசர்களை வென்று அன்னோர் தலைகளில் கங்கைநீர் நிரம்பிய குடங்களைக் கொண்டு வருமாறு ஆணையிட்டனன். சோழநாட்டுப்படையும் வடநாட்டிற்குப் புறப்பட்டது.

கோதாவரி, கிருஷ்ணை ஆகிய இரு பேராறுகளுக்கும் இடையிலுள்ள வேங்கிநாடு, சோழர்க்கு நெருங்கிய உறவினரான கீழைச் சளுக்கிய மன்னர்களால் அந்நாட்களில் ஆளப்பட்டு வந்தமையாலும் அதற்குத் தெற்கேயிருந்த நாடுகள் எல்லாம் இராசேந்திரன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தமையாலும் அப்படையெழுச்சி வேங்கி நாட்டிற்கு வடக்கே தொடங்கிற்று எனலாம். அதில் முதலில் கைப் பற்றப்பட்டது சக்கரக்கோட்டமேயாகும்.

சக்கரக்கோட்டம் என்பது விசாகப்பட்டினம் ஜில்லாவிற்கு வடமேற்கே மத்தியப்பிரதேசத்தில் வத்ச இராச்சியத்தில் இருந்த ஒரு நகரமாகும், அஃது அவ்விராச்சியத்தின் தலைநகராகிய இராச புரத்திற்கு எட்டு மைல் தூரத்தில் இந்திராவதி யாற்றின் தென்

கரையில் உள்ளது; இக்காலத்தில் சித்திரக்கோட்டம் என்று வழங்குகின்றது[1]. நாகர் மரபினர் எனவும் போகவதி புரத்தலைவர் எனவும் தம்மைக் கூறிக்கொண்ட ஓர் அரசர் வழியினர், கி. பி. பதினொன்று, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் அச்சக்கரக் கோட்டத்திலிருந்து அரசாண்டு கொண்டிருந்தனர். அன்னோர் நாகர் மரபினராதல் பற்றி அவர்கள் அரசாண்ட நாடும் மாசுண தேசம் என்று வழங்கப் பெற்று வந்தது. அதற்குச் சக்கரக்கோட்ட மண்டலம் என்னும் வேறொரு பெயரும் உண்டு. இராசேந்திரனுடைய படைத் தலைவனால் கைப்பற்றப்பட்ட மதுரைமண்டலம், நாமணைக்கோணம், பஞ்சப்பள்ளி ஆகிய இடங்கள் அந்த வத்ச இராச்சியத்தில் இருந்திருத்தல் வேண்டும். எனவே, அவைகள் வேங்கி நாட்டிற்கு வடக்கே இருந்தன என்பது ஒருதலை.

பிறகு, அப்படைத்தலைவன் ஆதிநகரில் இந்திரரதன் என்பவனை வென்று ஒட்டர தேயத்தையும் கோசல நாட்டையும்[2] பிடித்துக்கொண்டனன். அக்கோசலம் மகாகோசலம் என்று வழங்கும் தென் கோசல நாடாகும். தாரா நகரத்திலிருந்த போசராஜனுக்கு[3] இந்திரரதன் என்னும் பகை வேந்தன் ஒருவன் இருந்தனன் என்பது உதயபுரக் கல்வெட்டால் அறியகிடக்கின்றது.

---

1. Ep. Ind., Vol. IX, pp. 178 and 179. சித்திரக்கோட்டம்—Chitrakut.

2. சில கல்வெட்டுக்களில் நம் இராசேந்திரன் 'பூர்வ தேசமுங்கங்கையுங்கடாரமுங் கொண்ட கோப்பரகேசரிவர்மன்' எனறு கூறப்படுகிறான். இதில் குறிப்பிடப் பெற்ற பூர்வதேசம் என்பது மத்தியப்பிரதேசத்திலுள்ள சட்டிஸ்கார் (Chattisgarh) பகுதியாகும், (Ep. Ind., Vol. IX, p. 283) அது பூர்வ ராஷ்டிரம் என்றும் முற்காலத்தில் வழங்கப் பெற்று வந்ததாம். அப் பூர்வதேசம் தென் கோசலத்தைச் சார்ந்தது என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர்.

3. வடமொழிப் புலவர்களை ஆதரித்த போசன் இவனே யாவன்.

அவ்விந்திரரதனே ஆதிநகரில் நிகழ்ந்த போரில் தோல்வியுற்று ஒட்டர தேயத்தையும் தென்கோசல நாட்டையும் இழந்தவனாதல் வேண்டும்என்று டாக்டர் கெல்ஹார்ன் கருதுவது[1] மிகப் பொருத்த முடையதேயாம்.

அதன் பின்னர், தன்மபாலனுடைய தண்டபுத்தியும் இரண சூரனது தக்கணலாடமும் கோவிந்தசந்தனுக்குரிய வங்காள தேசமும் மகிபாலனது உத்திரலாடமும் இராசேந்திரன் படைத் தலைவனால் கைப்பற்றப்பட்டன. அவ்வேந்தர்களை வென்று அவர் களுடைய நாடுகளைப் பிடித்த பிறகு அப் படைத்தலைவன் கங்கைக் கரையை அடைந்தான் என்று மெய்க்கீர்த்தி கூறுகின்றது.

அந்நாடுகளுள், தண்டபுத்தி என்பது வங்காள நாட்டில் மிதுனபுரி ஜில்லாவின் தென்பகுதியும் தென் மேற்குப் பகுதியும் அடங்கிய நிலப்பரப்பாகும்[2]. எனவே, அது சொர்ணரேகை யாற்றின் இருகரையிலும் பரவியிருந்த நாடெனலாம். ஆகவே, அஃது ஒட்டரதேயத்திற்கும் வங்காளத்திற்கும் இடையில் அமைந் திருந்த ஒரு நாடு என்பது திண்ணம்[3]. வங்காளத்திலுள்ள பர்த்து வான் என்னும் நிலப்பரப்பு முற்காலத்தில் வர்த்தமான புத்தி என்ற பெயருடையதாயிருந்தது என்றும் அதிலிருந்த ஓர் உள்நாட்டிற்குத் தண்டபுத்தி மண்டலம் என்ற பெயர் வழங்கியது என்றும் தெரிகின்றன[4].

தக்கணலாடம் என்பது வங்காளத்திலுள்ள ஹூக்ளி (Hooghly) ஹௌரா (Howrah) ஜில்லாக்களைக் கொண்ட நாடு; உத்தரலாடம் என்பது மூர்ஷிதாபாத் (Murshidabad) பீர்பூம் (Birbhum) ஜில்லாக்களைத் தன்னகத்துக் கொண்ட நாடாகும்[5].

---

1. Ep Ind., Vol. VII, p. 120.
2 Ep. Ind., Vol. XXII, pp. 153 and 154.
3. Palas of Bengal, p. 71.
4. Ep. Ind., Vol. XXII, No. 25. (Irada Copper plate of the Kamboja King Nayapaladeva)
5. Ep Ind., Vol. XXVII, p. 24.

தண்டபுத்தி மண்டலத்திற்குக் கிழக்கே தக்கணலாடமும் அம்மண்டலத்திற்கு வடக்கிலும் வடகிழக்கிலும் உத்தரலாடமும் இருந்தன என்பது உணரற்பாலது.

வங்காள தேசம் என்பது கீழ் வங்காளமாகும். தண்டபுத்தியை யாண்ட தன்மபாலனும் தக்கணலாடத்தை யாண்ட இரணசூரனும் வங்காள வேந்தனாகிய கோவிந்த சந்தனும் உத்தரலாடத்திலிருந்து அந்நாளில் அரசாண்ட பேரரசனாகிய மகிபாலனுக்குட்பட்ட குறுநில மன்னர்களாயிருத்தல் வேண்டும் என்பது இராசேந்திர சோழன் மெய்க்கீர்த்தியினால் உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது. அவர்களுள், மகிபாலனைத் தவிர மற்றையோர் செய்திகள் தெரியவில்லை. தன்மபாலன் என்பவன், ஒருகால் மகிபாலனுக்கு உறவினனாக இருப்பினும் இருக்கலாம்.

சோணாட்டுப் படைத்தலைவன்பால் தோல்வியுற்ற வடவேந்தர்களை நிரல்படக் கூறுவதில், இராசேந்திரன் மெய்க்கீர்த்திக்கும் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளுக்கும் சிறிது வேறுபாடு காணப்படுகிறது. மெய்க்கீர்த்தி, அப்போர் நிகழ்ச்சிகள் முடிவெய்தியவுடன் எழுதப் பெற்றது. திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள், சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் வரையப்பெற்றவை. ஆதலால், மெய்க்கீர்த்தியில் உள்ளவையே நேர்மையானவை என்று கொள்வது மிகப் பொருந்தும். திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளில் கூறப் பெற்ற வரலாற்றை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டால் உத்தரலாட வேந்தனாகிய மகிபாலனை அப்படைத்தலைவன் வென்றது, கங்கை கொண்டு திரும்புங்கால் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி என்று கொள்ளல் வேண்டும்.

இனி, மகிபாலன் என்பான் கி. பி. பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் வங்காள மாகாணத்தை ஆட்சி புரிந்த பால மரபினர் வழியில் தோன்றிய வேந்தன் ஆவன். அவனது ஆட்சி வடக்கே காசி வரையில் பரவியிருந்தது என்று தெரிகிறது. அந்நாளில் வங்காள

நாடு பல உள்நாடுகளைத் தன்னகத்துக்கொண்டு நிலவிற்று. அந்நாடுகளிலிருந்த அரசர்கள் எல்லாம் மகிபாலனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து கப்பஞ் செலுத்தி வந்தனர். எனவே, அக்காலத்தில் அம்மகிபாலன் பேரரசனாகத் திகழ்ந்தனன் என்பது தேற்றம். சோழநாட்டுப் படைத்தலைவன், முதலில் அப்பக்கத்திலிருந்த குறுநிலமன்னர்கள் எல்லோரையும் வென்று, இறுதியில் பேரரசனாகிய மகிபாலனையும் போரில் புறங்காட்டி யோடும்படி செய்து, தோல்வியுற்ற மன்னர்களின் தலைகளில் கங்கைநீர் நிரம்பிய குடங்களையும் வைத்துக் கொண்டு[1] தன் நாட்டிற்குத் திரும்பினான்.

அப்படையெழுச்சி நிகழ்ந்தபோது, இராசேந்திர சோழனுடைய படைத்தலைவன், கங்கைப் பேராற்றில் யானைகளை வரிசையாக நிறுத்திப் பாலங்கள் அமைத்து அவற்றின் மீது தன் படைகளைச் செலுத்தி அவ்வாற்றை எளிதாகக் கடந்து சென்றான் என்று திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் கூறுவது ஈண்டுக் குறிப்பிடத் தக்கதோர் அரிய செய்தியாகும்[2].

வடநாட்டில் வெற்றித்திருவை மணந்து பெரும் பொருளும் கங்கைநீரும் கைக்கொண்டு திரும்பிவந்த தன் படைத்தலைவனை, நம் இராசேந்திரன் கோதாவரியாற்றங் கரையிற்[3] கண்டு பெரு மகிழ்ச்சியுற்று, அவன் கொணர்ந்தவற்றை ஏற்றுக்கொண்டு அவனோடு தன் நாட்டிற்குத் திரும்பினான். அவ்வாறு இவன் திரும்பி வரும்போது இடையிலுள்ள திருப்பதிகளில் இறைவனை வணங்கி நிவந்தங்கள் அளித்த செய்தி கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றது. கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திற்குத் தென் கிழக்கே பத்துமைல் தூரத்தில் உள்ளதும் இக்காலத்தில் திருலோக்கி என்று வழங்குவதும்

---

1. Travancore Archaeological Series, Vol. III. No. 34, Verse 71.
2. S. I. I., Vol. III, No. 205, Verse 112.
3. Ibid, Verses 118, 19 and 122.

ஆகிய திரைலோக்கிய மாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று[1], 'இராசேந்திர சோழ தேவர் கங்கை கொண்டு எழுந்தருளுகின்ற இடத்துத் திருவடி தொழுது' என்று கூறுவதனல் அவ்வுண்மையை உணரலாம். அன்றியும் கும்பகோணத்தில் நாகேச்சுரரது கோயிலில் இறைவன் திருமுன்னர் வைக்கப்பெற்றுள்ள கங்கை விநாயகர் படிமமும் அப்படையெழுச்சியில் வட நாட்டிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டு இராசேந்திரனல் அங்கு பிரதிட்டை செய்யப்பெற்றதேயாம். அப்படிமம் அமைக்கப்பெற்ற கல்லும் அதன் சிற்ப அமைதியும் அது வடநாட்டிலிருந்து கொண்டுவரப் பட்டது என்பதை நன்கு வலியுறுத்துகின்றன. அன்றியும் கங்கை விநாயகர் என்னும் அதன் பெயர்க் காரணமும் அது வடபுலத்திலிருந்து கங்கைகொண்ட சோழன் என்னும் சிறப்புப் பெயருடைய இராசேந்திர சோழனல் கொண்டுவரப்பட்டது என்ற உண்மையை நன்கு விளக்குதல் காண்க. வெற்றி பெற்ற வேந்தர்கள் தோல்வி எய்திய நாடுகளிலிருந்து தம் வெற்றிக்கு அடையாளமாகக் கடவுட் படிமங்கள் கொண்டு வருவது பழைய வழக்கம்.

இனி, தென்னர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள எண்ணுயிரம் என்ற ஊரில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்றில் 'உடையார் ஸ்ரீ இராசேந்திர சோழதேவர் உத்தராபதத்தில் பூபதியரை ஜயித்தருளி யுத்தோச்வ விபவத்தால் கங்காப்பரிக்கிரகம்பண்ணியருளின கங்கை கொண்டசோழனென்னுந் திருநாமத்தால் இத் திருமுற்றத்தில் வைத்தருளின உத்தமாக்ரகம் கங்கை கொண்ட சோழனின் உண்ணும்... வைஷ்ணவர்[2] என்னும் செய்தி வரையப் பெற்றுள்ளது. இவ்வேந்தன் கங்கையைக் கொண்டு வந்தமையும்

---

1. Annual Report on South Indian Epigraphy for the year ending 31 st March 1932, Para 13.
2. கலைமகள், தொகுதி II பக்கம் 236.

அதுபற்றிப் புரிந்த வீரச் செயலும் அறச் செயலும் அதில் எழுதப் பட்டிருத்தல் அறியத்தக்கது. வடவேந்தரை வென்று கங்கை நீரைத் தமிழ் நாட்டிற்குக் கொண்டுவந்த அருஞ்செயல் பற்றி, நம் இராசேந்திரன் கங்கைகொண்ட சோழன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் எய்தினன் என்பதும் அக்கல்வெட்டால் அறியக்கிடக்கின்றது.

இராசேந்திரனது வடநாட்டுப் படையெடுப்பிற் கலந்து கொண்ட படைத் தலைவர்கள் பலராதல் வேண்டும். அவர்கள் இன்னர் இன்னர் என்பதை இப்பொழுதுள்ள கல்வெட்டுக்களையும் செப்பேடுகளையும் கொண்டு அறிய முடியவில்லை. எனினும் இவ் வேந்தருடைய படைத் தலைவர்களுள் மிகச் சிறப்புற்று விளங்கிய விக்கிரம சோழச் சோழிய வரையனான இராசராசன் என்பான் தலைமைச் சேனாதிபதியாகச் சென்றிருக்க வேண்டும் என்பது ஒருவாறு புலப்படுகின்றது. அன்றியும் இராசேந்திரனுடைய மூத்த மகனும் இளவரசுப் பட்டம் பெற்றவனுமாகிய முதல் இராசாதிராச சோழன் இப்போரில் படையுடன் சென்று வெற்றிதேடித் தந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது,

— "வங்கத்தை
முற்று முரணடக்கி மும்மடிபோய்க் கல்யாணி
செற்ற தணியாண்மைச் சேவகனும்" 1

என்ற தொடரில் இவ்வேந்தனது போர்ச்செயலை ஒட்டக்கூத்தர் விரித்துரைத்திருத்தலால் நன்கு விளங்கும்.

அப்படையெடுப்பின் பயனாகத் தமிழர் நாகரிகம் வங்காள நாட்டில் புகுந்தது என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். படையுடன் சென்ற தமிழ்நாட்டுத் தலைவர்களுள் ஒருவன் மேல் வங்காளத்தில் தங்கி விட்டனன் என்றும் அவன் வழியில் வந்த சாமந்தசேனன் என்பவனே பிற்காலத்தில் வங்காளத்தில் ஆட்சிபுரிந்த சேன மரபினரின் முதல்வன் என்றும் திரு. R. D. பானர்ஜி என்னும் அறிஞர்

1. விக்கிரம சோழனுலா, வரிகள் 36—38.

கூறுகின்றனர்.[1] மிதிலையை யாண்ட கருநாடரும் அவ்வாறு சென்றவர்களாக இருத்தல் வேண்டும் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர்.[2] திரிலோசன சிவாசாரியாரது சித்தாந்த சாரா வளியின் உரையில் இராசேந்திர சோழன் கங்கைக் கரையிலிருந்து பல சைவர்களை அழைத்துவந்து காஞ்சி மாநகரிலும் சோழ நாட்டிலும் குடியேற்றினன் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.[3] அவ்வுரையில் குறிப்பிடப்பெற்ற சைவர்கள் சைவாசாரியார்கள் போலும்.

இனி, இவனது ஆட்சியின் பதின்மூன்றும் ஆண்டில் வரையப் பெற்ற கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் மெய்க்கீர்த்தி, இவன் கப்பற்படைகளைக் கடல் நடுவிற் செலுத்திக் கடாரம் கொண்ட செய்தியை விரிவாகக் கூறுகின்றது. திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளில் அச்செய்தி மிகச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே, கடாரப் படையெடுப்பைப்பற்றிய செய்திகளை அறிந்து கொள்வதற்கு இவன் மெய்க்கீர்த்தியே சிறந்த கருவியாகும். அப் படையெழுச்சி கி. பி, 1025-ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னர் நிகழ்ந்ததாதல் வேண்டும். கடல் கடந்து சென்று பகைவர்களோடு போர் புரிவது அக்காலத்தில் எளிதன்று. ஆதலால், இன்றியமையாமை பற்றியே இராசேந்திரன் அப்படையெடுப்பில் ஈடுபட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை.

இராசராச சோழன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியிலும் இராசேந்திர சோழன் ஆட்சியின் முற்பகுதியிலும் சோழ இராச்சியமும் கடார இராச்சியமும் தம்முள் நட்புக்கொண்டிருந்தன என்பது ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகளால் அறியக்கிடக்கின்றது.[4] அத்தகைய நிலையிலிருந்த அவ்விரு இராச்சியங்களும் சில ஆண்டுகளில் பகைமை கொண்டு

1. Palas of Bengal. pp. 73 and 99.
2. The Colas. Vol. I, p. 254. (First Edition),
3. Ibid,
4. The Larger Leiden Plates of Rajaraja I. Ep. Ind., Vol. XXII, No. 34.

ஒன்றன்மேல் மற்ருென்று போர் தொடங்கும் நிலையை எய்திய மைக்குக் காரணம் நன்கு புலப்படவில்லை. ஒருகால் வாணிகம் காரணமாக அந்நாட்டில் தங்கியிருந்த தமிழ் மக்கள் உரிமைகளைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு இராசேந்திர சோழன் அப்படையெடுப்பைத் தொடங்கியிருத்தல் கூடும். அஃது எவ்வாருயினும், தமிழ் மக்களின் வாணிக வளர்ச்சியின் பொருட்டு அப்படையெழுச்சி நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும் என்று கொள்வது பொருந்தும் எனலாம். ஸ்ரீவிசய நாட்டைச் சோழ இராச்சியத்திற்கு உட்பட்டதாகச் செய்து அந்நாட்டு வேந்தனைத் தனக்குக் கப்பஞ் செலுத்தும் சிற்றரசனுகச் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் இராசேந்திரனுக்கு இருந்ததா என்பது தெரியவில்லை.

இவ்வேந்தன், தன்னுடைய சிறந்த கப்பற்படையின் துணை கொண்டு, கடல் நடுவிலுள்ள கடாரத்தரசனுகிய சங்கிராம விசயோத்துங்கவர்மனைப்[1] போரிற் புறங்கண்டு அவனது பட்டத்து யானையையும் பெரும் பொருளையும் வித்தியாதரத்தோரணத்தையும் கவர்ந்து கொண்டு ஸ்ரீவிசயம், பண்ணை, மலையூர், மாயிருடிங்கம், இலங்காசோகம், பப்பாளம், இலிம்பங்கம், வளைப்பந்தூர், தக்கோலம், தமாலிங்கம், இலாமுரி தேசம், நக்கவாரம், கடாரம், ஆகிய இடங்களையும் கைப்பற்றினன் என்பது இவன் மெய்க்கீர்த்தியினுல் அறியப்படுகிறது. அவற்றுள், கடாரம் என்பது 'பரக்கு மோதக் கடாரம்'[2] எனவும் 'குளிறு தெண்டிரைக் குரை கடாரம்'[3] எனவும் கலிங்கத்துப் பரணியில் கூறப்பட்டிருத்தலால் அது கடற் கரையில் அமைந்திருந்த ஒருநகரம் என்பது வெளியாகின்றது. செப்பேடுகளில்

1. இவன் சூளாமனிவர்மனுக்குப் பேரனும் மாரவிசயோத்துங்கவர்மனுக்குப் புதல்வனும் ஆவன்.
2. கலிங்கத்துப்பரணி, பா. 138.
3. ௸ பா. 189.

வரையப்பெற்றுள்ள வடமொழிப் பகுதியில் அது கடாகம்[1] என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. பத்துப்பாட்டுள் ஒன்ருகிய பட்டினப் பாலேயில் சொல்லப்படும் காழகம்[2] எனப்படுவது கடாரமேயாம் என்பது அதற்குரைகண்ட நச்சினுர்க்கினியர் கருத்து. அவ் வாசிரியர் தக்க ஆதாரமின்றி அங்ஙனம் கூருர் என்பது ஒருதலே. ஆகவே, கடைச் சங்க காலத்தில் காழகம் என்று வழங்கிய கடாரத் துடன் தமிழ் நாட்டார் வாணிகத் தொடர்புடையவராய் வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது பட்டினப்பாலேயால் நன்கு புலப்படுகின்றது. அதனேடு சீன தேயத்தினரும் அந்நாளில் வாணிகஞ் செய்து வந்தனர் என்பது அந்நாட்டு வரலாற்றுக் குறிப்புகளால் அறியப் படுகிறது. அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த கடாரம் மலேயாவின் மேல் கரையில் தென்பாகத்தில் கெடா[3] என்னும் பெயருடைய நகரமாக இக்காலத்திலிருத்தல் அறியத்தக்கது.

ஸ்ரீவிசயம் என்பது சுமத்ரா என்று இக்காலத்தில் வழங்கும் சொர்ண தீவத்திலுள்ள பாலம்பாங் என்னும் இராச்சியமாகும்.[4] 'அது கி. பி. எட்டாம் நூற்ருண்டு முதல் பதிஞரும் நூற்ருண்டு வரையில் சிறந்து விளங்கியதோடு தமிழகத்துடன் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டும் நிலவியது. அதனேப்பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புகளேச் சீன தேயத்து நூல்களில் மிகுதியாகக் காணலாம்.

பண்ணே என்பது சுமத்ரா தீவின் கீழ்க்கரையில் உள்ள ஊரா கும்[5]. அஃது இந்நாளில் பனி, பனே (Pani or Panei) என்று வழங்கப்படுகிறது.

மலேயூர் என்பது சுமத்ராவின் கீழ்க்கரையில் இருந்தது என்று ஒரு சாராரும் மேல் கரையில் இருந்தது என்று மற்ருெரு

1. Ep. Ind., Vol. XXII, No. 34.
2. பட்டினப்பாலே, வரி 191.
3. Ep. Ind., Vol, XXII; page 282.
4. The Colas, Vol. I, p, 259.
5. Ibid.

சாராரும் மலேயாவின் தென்பகுதியில் இருந்தது என்று பிறிதொரு சாராரும் கூறுகின்றனர். எனவே, அஃது எங்கிருந்தது என்பது தெளிவாகப் புலப்படவில்லை. ஆனால் அந்நாட்டில்தான் மலையூ என்னும் ஆறு ஓடியது என்பது ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்து. அது பாலம்பாங் இராச்சியத்திற் கண்மையில் இருந் திருத்தல் வேண்டும் என்று சிலர் கருதுகின்றனர்[1]. ஹாலண்டு தேயத்தினரான ஓர் ஆராய்ச்சியாளர் அது ஜம்பி (Jambi) என்னும் நாடாகும் என்று உறுதி செய்துள்ளார்[2].

மாயிருடிங்கம் என்பது மலேயாவின் நடுவில் இருந்ததாம். சீன தேயத்தினர் அதனை ஜிலோடிங் (Ji-lo-ting) என்று வழங்கி யுள்ளனர்[3].

இலங்கா சோகம் என்பது மலேயாவிலுள்ள கெடாவிற்குத் தெற்கே இருந்தது என்று தெரிகிறது. அது சீன தேயத்தினரால் 'லிங் - யா - சென் - கியா' (Ling - ya - ssenkia) என்று வழங்கப் பட்டுள்ளது[4].

பப்பாளம் என்பது பப்பாளமா என்று மகாவம்சத்தில் குறிக்கப் பட்டுள்ளது. பப்பளம் என்ற நாடு ஒன்று முற்காலத்தில் இருந்தது என்பது குலோத்துங்கசோழன் பிள்ளைத் தமிழில் 'மாளுவம் சோன கம் பப்பளம்'[5] என்று ஒட்டக்கூத்தர் கூறியவாற்ருன் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. எனவே, பப்பாளம் என்பதுதான் அவ்வாசிரியரால் பப்பளம் என்று கூறப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். சிங்கள வேந்தனுகிய முதற் பராக்கிரமபாகுவின் ஆணையின்படி அருமண தேயத்தின்மீது கி. பி. 1165-ல் படையெடுத்துச் சென்ற ஆதிச்சன் என்னும் படைத் தலைவன், பப்பாளத்தில் தான் முதலில் இறங்கினுன் என்று

1. The Colas, Vol. I. p, 262. Foot Note.
2. Ibid p 623.
3. Ibid, p. 260.
4. The Colas, Vol. I, p. 260.
5. குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ், பா. 77

மகாவம்சம் கூறுகின்றது. எனவே, அது 'கிரா' என்னும் பூசந்திக்கு (Isthmus of Kra) அணித்தாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது ஆராய்ச்சியாளர்கள் கண்ட முடிபாகும்[1]. இலிம்பங்கம், வளைப்பந்தூர் என்னும் இரண்டும் எவ்விடங்களில் இருந்தன என்பது இப்போது புலப்படவில்லை.

தக்கோலம் என்பது கிரேக்க ஆசிரியரான தாலமியால் 'தகோலா' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அகில் வகைகளில் அருமணவன், தக்கோலி, கிடாரவன் என்பன, சிலப்பதிகார உரையில் அடியார்க்கு நல்லாரால் கூறப்பட்டுள்ளன[2]. அவற்றுள், தக்கோலி என்பது தக்கோலத்திலிருந்து நம் தமிழ் நாட்டிற்கு அக்காலத்தில் இறக்குமதி செய்யப்பெற்ற அகில் என்று கருதப்படுகிறது. எனவே, அவ்வூர் நம் தமிழகத்தோடு வாணிகத் தொடர்புடையதாய்ப் பண்டைக் காலத்தில் விளங்கியது என்பது திண்ணம். கிரா பூசந்திக்குத் தெற்கே மலேயாவின் மேல் கரையிலுள்ள தகோபா ஜில்லாவின் தலைநகராகிய தகோபா நகரமே (Takuapa) பழைய தக்கோலம் என்பது அறிஞர்கள் கருத்து[3].

தமாலிங்கம் என்பது சீனதேயத்து நூல்களில் தன்மாலிங் (Tan-ma-ling) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அது மலேயாவின் கீழ்கரையில் குவாண்டன் (Kwantan) என்னும் ஆறு கடலோடு கலக்குமிடத்திலுள்ள தெமிலிங் (Temiling) என்னும் நகரமாகும்[4]. அதனைத் தெம்பெலிங் என்று வழங்குவதும் உண்டு. தமாலிங்கத்திலிருந்து இலங்கா சோகத்திற்குச் செல்வதற்குத் தரை வழி யொன்று இருந்தது என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

1. The Colas, Vol. I, p. 261.
2. சிலப்பதிகாரம் (மூன்றும் பதிப்பு) பக். 378.
3. The Colas, Vol. I. p. 262.
4. Ibid.

அன்றியும், கடல் வழியாகச் சென்ருல் ஓரிடத்திலிருந்து மற்ருேரிடத்திற்கு ஆறு நாட்களில் செல்லலாம் என்பது அன்னோர் கருத்து

இலாமுரி தேசம் என்பது சுமத்ராவின் வடபகுதியிலிருந்த நாடாகும். அதனை இத்தாலிய யாத்திரிகரான மார்க்கோபோலோ என்பார் லம்பிரி (Lambri) எனவும் அராபியர்கள் லாமுரி (Lamuri) எனவும் கூறியுள்ளனர். சீன தேயத்தினர், அதனை லான்வூலி (Lan wou-li) என்று வழங்கியுள்ளனர்.[1]

நக்கவாரம் என்பது நிக்கோபார் (Nicobar Islands) தீவுகள் என்று இக்காலத்தில் வழங்குகிறது. அதில் அடங்கிய அத்தீவுகள் வங்காளக்கடலில் உள்ளன. தென்னைகளுள் ஒருவகைக்கு நக்கவாரம் பிள்ளை என்னும் பெயர் இன்றும் வழங்குகிறது.

ஆகவே, கடாரப் படையெடுப்பில் நம் இராசேந்திரன் கைப்பற்றியனவாக மெய்க்கீர்த்தியில் சொல்லப்படும் நாடுகளும் ஊர்களும் சுமத்ராவிலும் மலேயாவிலும் அவற்றைச் சூழ்ந்தும் இருந்தனவாதல் வேண்டும். அவைகள் எல்லாம் சுமத்ராவில் அக்காலத்தில் நிலைபெற்றிருந்த ஸ்ரீவிசயராச்சியத்திற்கு உட்பட்டிருந்தன என்பது திண்ணம். கடாரப் படையெழுச்சியைப் பற்றிக் கூறும் இராசேந்திரன் மெய்க்கீர்த்தியைக் கூர்ந்து நோக்குமிடத்து; அங்கே இவன் எய்திய வெற்றிகள் அனைத்தும் ஒரே படையெடுப்பில் பெற்றவை என்பதும் அதில் குறிப்பிடப் பெற்ற நாடுகளும் ஊர்களும் ஓர் அரசன் ஆளுகைக்கே உட்பட்டிருந்தன என்பதும் நன்கு புலனுகின்றன. ஸ்ரீவிசய ராச்சியத்திற்கு உட்பட்டிருந்தவையாகச்

1. Ibid Vol I, p. 263.

சீன தேயத்து நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள இடங்களும் இராசேந்திரன் கடாரப்படையெடுப்பில் கைப்பற்றியனவாக மெய்க்கீர்த்தியில் குறிக்கப்பெற்றுள்ள இடங்களும் பெரும்பாலும் ஒத்திருத்தல் ஈண்டு உணரற்பாலது.

நம் இராசேந்திரன் ஆட்சிக்காலத்தில் எத்தனையோ போர்கள் நிகழ்த்தி வெற்றி பெற்றுள்ளானெனினும் இவன் கங்கையும் கடாரமும் கொண்டமைதாம் அக்காலத்தில் மக்கள் மனத்தையும் புலவர் உள்ளத்தையும் ஒருங்கே பிணித்துள்ளன. அவ்வெற்றிச் சிறப்பினைக்,

> ' களிறு சங்கைநீ ருண்ண மண்ணையில்
> காய்சினத் தொடே கலவு செம்பியன்
> குளிறு தெண்டிரைக் குரைக டாரமுங்
> கொண்டு மண்டலங் குடையுள் வைத்ததும் '[1]

என்று ஆசிரியர் சயங்கொண்டார் தம் கலிங்கத்துப் பரணியில் பாராட்டியிருத்தல் அறியத்தக்கது. அன்றியும், கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தர், தாம் பாடிய இரண்டு உலாக்களில்,

> 'தண்டேவிக்
> கங்கா நதியுங் கடாரமுங் கைக்கொண்டு
> கங்கா புரிபுரந்த கற்பகம் '[2]

என்றும்,

> ' கங்கா நதியுங் கடாரமுங் கைக்கொண்டு
> சிங்கா தனத்திருந்த செம்பியர்கோன் '[3]

என்றும் அவ்விரு வீரச்செயல்கள் பற்றியே நம் இராசேந்திரனைப் புகழ்ந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதொன்றும். அவ்வருஞ் செயல்கள் பற்றி இராசேந்திரனுக்குக் கங்கைகொண்ட சோழன், கடாரங் கொண்டான் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர்கள் அந்நாளில் வழங்கிய செய்தியும் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகிறது.

---

1. கலிங்கத்துப்பரணி, பா. 189.
2. விக்கிரமசோழன் உலா, வரிகள் 34-36.
3. குலோத்துங்க சோழன் உலா, வரிகள் 49, 50.

இனி, இராசேந்திர சோழன் மெய்க்கீர்த்தியை நோக்கு மிடத்து, இவனது கடார வெற்றியோடு இவன் போர்ச் செயல்கள் எல்லாம் ஒருவாறு முடிவெய்தின என்று கூறலாம். ஆனால், இவன் மகன் முதல் இராசாதிராசன் மெய்க்கீர்த்தியை[1] ஆராயுங்கால், இராசேந்திரன் கடாரம் வென்ற பிறகு இவனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் மலைநாடு, ஈழநாடு, மேலைச்சளுக்கிய நாடு என்பவற்றோடு மீண்டும் போர் நிகழ்த்த வேண்டிய இன்றியமையாமை ஏற்பட்டது என்பதும், அக்காலத்தில் இளவரசனாயிருந்த இராசாதிராசன் அப்போர்களை நடத்தி வெற்றி எய்தினான் என்பதும் நன்கு புலப்படுகின்றன. அப்போர் நிகழ்ச்சிகளில் நம் இராசேந்திரன் நேரில் கலந்து கொள்ளாமல் தன் புதல்வர்களைப் பெரும்படைகளுடன் அந்நாடுகளுக்கு அனுப்பிவிட்டுத் தலைநகரில் தான் தங்கியிருந்தனனாதல் வேண்டும். ஆகவே, இராசேந்திர சோழன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் நடைபெற்ற போர் நிகழ்ச்சிகளை இவன்மகன் இராசாதிராசன் மெய்க்கீர்த்தியின் துணை கொண்டு ஆராய்வது பொருத்தமுடையதாகும்.

பாண்டிநாடும் சேரநாடும் இராசேந்திரன் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தன என்பதும் அவற்றை இவன் புதல்வர்களுள் ஒருவன் சோழபாண்டியன் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயருடன் மதுரைமாநகரில் இருந்து கொண்டு ஆட்சிபுரிந்து வந்தனன் என்பதும் முன்னர் விளக்கப்பட்டன. அந்நிலையில் தம் நாடுகளைக் கைப்பற்றித் தாமே ஆட்சி புரியவேண்டும் என்ற எண்ணமுடையவர்களாய்த் தக்க காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த பாண்டியர் மூவரும் உள்

1. S. I. I., Vol. IV, No. 867.
Ibid, Vol. VIII, No. 675.
Ibid, Vol. V, No. 633.

நாட்டில் கலகஞ்செய்யத் தொடங்கினர். அதனை யுணர்ந்த இளவரசனாகிய இராசாதிராசன் பெரும் படையுடன் பாண்டி நாட்டிற்குச் சென்று போர்புரிந்து பாண்டி வேந்தர்களான மானாபரணனையும் வீர கேரளனையுங் கொன்றமையோடு சுந்தர பாண்டியன் போர்க்களத்தில் எல்லாவற்றையும் இழந்து தலைவிரித்தோடி முல்லையூர் புகுந்து ஒளிக்குமாறும் செய்தனன்[1]. அந்நிகழ்ச்சிகள் எவ்வாண்டில் நடைபெற்றன என்பது தெரியவில்லை. அச்செய்திகளையுணர்த்தும் பாண்டியர் கல்வெட்டுக்களாதல் பாண்டி நாட்டில் காணப்படாமையானும் இராசாதிராசன் மெய்க்கீர்த்தியொன்றே அவற்றைக் கூறுவதாலும் அப்போர் நிகழ்ச்சிகளைத் தெளிவாக அறிய இயலவில்லை. எனினும், சோழர்களைப் பாண்டி நாட்டைவிட்டுத் துரத்துவதற்குப் பாண்டியர் மூவரும் செய்த முயற்சி இவ்வாறு முடிவெய்தியது எனலாம்.

பின்னர், சேரர்கள் சுயேச்சை பெற்றுத் தனியரசு புரியும் விருப்பத்துடன் தம் நாட்டிலும் கலகம் புரிவாராயினர். அதனையறிந்த இளவரசனாகிய இராசாதிராசன் சேர நாட்டிற்கும் படையெடுத்துச் செல்வது இன்றியமையாததாயிற்று. அக்காலத்தில் சேரநாடு சில பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு பகுதியும் ஒவ்வோர் அரசனால் ஆளப்பட்டு வந்தது. சேர நாட்டின் மேல் படையெடுத்துச் சென்ற இராசாதிராசன் முதலில் வேணாட்டரசனோடு போர் புரிந்து அவனைக் கொன்றனன்; பிறகு, அவனுக்குதவிய கூபக நாட்டு வேந்தனைப் போரில் வென்று அவன் தன் வீரங்குலைந்து புறங்காட்டியோடுமாறு செய்தனன்;[2]

1. S. I. I., Vol. IV, No. 867.
2. S. I. I., Vol, V, No. 633.

'வேணாட்டரசைச் சேணாட் டொதுக்கி-கூவகத்தரசைச் சேவகந் தொலைத்து" என்ற மெய்க்கீர்த்திப் பகுதிக்கு 'வேணாட்டரசனைக் கொன்று அவனுக்கு அடங்கி உட்டட்டிருந்த கூவத்தரசனை விடுவித்து' என்று பொருள் கொள்வது (The Colas, Vol, I. p. 270) பொருந்தாது. 'வேணாட்டரசனைக் கொன்று கூவகத்தரசனது வீரங்கெடுத்து' என்பதே நேர்மையான பொருள் ஆகும்.

பின்னர் எலிமலேக்கு அண்மையிலுள்ள இராமகுட நாட்டு மன்னன் ஒருவனேடு போர்புரிந்து வாகை சூடினன். இராமகுட நாட்டு மன்னர்கள் மூஷிக மரபைச் சேர்ந்தவர்கள்; அரசகுலத்தினர் எல்லோரையும் கொன்று அழித்த பரசிராமனுல் முடிசூட்டப் பெற்ற பெருமை வாய்ந்தவர்கள்[1]. கி. பி. பதினென்றும் நூற்ருண்டில் இராமகுட மூவர் திருவடியாகிய கண்டன் காரிவர்மன் ஆட்சியின் 59-ஆம் ஆண்டில் வரையப்பட்ட கல்வெட்டொன்று எலிமலேப் பக்கத்தில் காணப்படுகிறது.[2] அதில் இராசேந்திர சோழ சமய சேனுபதி என்பவனேப் பற்றிய செய்தி கூறப்பட்டிருத்தலால் இராசா திராசன் வென்ற இராமகுடநாட்டு மன்னன் கண்டன் காரிவர்மனே எனல் பொருந்தும். அப்போருக்குப் பிறகு காந்தளூர்ச் சாலேயும் இராசாதிராசனுல் கைப்பற்றப்பட்டது.

ஆகவே, சோழபாண்டியன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்ற சோழ அரசகுமாரன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த பாண்டி நாட்டிலும் சேர நாட்டிலும் இருந்த குறுநிலமன்னர்கள் தாம் சுயேச்சை பெறும் பொருட்டுச் சில காலங்களில் கலகங்கள் செய்தனர் என்பதும் அவற்றை அடக்கி அந்நாடுகளில் தன் தம்பியின் ஆட்சி நன்கு நடைபெறுமாறு செய்வதற்கே, இராசாதிராசன் தன் தந்தையின் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில்அவற்றின் மீதுபடையெடுத்துச் சென்றனன் என்பதும் தெற்றெனப் புலப்படுதல் காண்க.

இனி, ஈழநாடு முழுவதும் சற்றேறக்குறையப் பத்து ஆண்டுகள் வரையில் இராசேந்திரன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது

---

1. Travancore Archaeological Series, Vol. II, pp. 87-113.
2. Ins. 523 of 1930.

எனலாம். பிறகு, அதன் தென்கிழக்குப் பகுதியாகிய ரோகண நாட்டை ஐந்தாம் மகிந்தனுடைய புதல்வன் காசிபன் என்பான் கி. பி. 1029-ல் கைப்பற்றிக் கொண்டு விக்கிரமபாகு என்ற பெயருடன் முடிசூடிக் கி, பி. 1041 வரையில் அப்பகுதியை மாத்திரம் அரசாண்டு கொண்டிருந்தான் என்பது முன்னர் விளக்கப் பட்டுள்ளது. அவன் சோழர்களோடு போர் புரிந்து ஈழமண்டலம் முழுவதையுங் கைப்பற்றித் தன் ஆட்சியின்கீழ் அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் பெரும் படையைத் திரட்டிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் கி. பி. 1041-ல் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்து போனன் என்று மகாவம்சம் கூறுகின்றது. ஆனல், அவன் சோழர்களோடு நிகழ்த்திய போரில் உயிர் துறந்தானென்றும் அவனுடைய முடி முதலான அரசச் சின்னங்கள் இராசாதிராச சோழனல் கைப்பற்றப்பட்டன என்றும் சோழ மன்னர் கல்வெட்டுக் கள் உணர்த்துகின்றன[1]. அஃது எங்ஙனமாயினும் கி. பி. 1041ல் விக்கிரமபாகு இறந்து போனன் என்பது மகாவம்சத்தாலும் கல் வெட்டினலும் உறுதியெய்துகின்றது. ஆகவே, அந்நாட்களில் அவனுடைய முடி முதலானவை சோழர்களுக்குக் கிடைத்திருத்தல் கூடும். விக்கிரமபாகு இறந்த பிறகு கித்தி என்பான் எட்டு நாட்கள் ரோகணத்தில் அரசாண்டான். அவனுக்குப்பிறகு மகா லான கித்தி என்பான் முடிசூடி அந்நாட்டில் மூன்று ஆண்டுகள் வரையில் ஆட்சி புரிந்தான். அவன் சோழர்களோடு புரிந்த போரில் தோல்வியெய்தி அவ்வவமானத்தைப் பொருது தன்கையால் கழுத்தை அறுத்துக் கொண்டு (கி. பி. 1044-ல்) இறந்தான்[2]. சோழநாட்டுப் படைகள் அவன் முடி முதலானவற்றையும் பிற

---

1. S. I. I., Vol. IV, No 539.
2. Ep. Zeylanica, Vol. III, No. 1. A. Chronological Table o Ceylon Kings.

அணிகலன்களையும் பொருள்களையும் கைப்பற்றித் தம் அரசற்கு அனுப்பி விட்டன. மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட மகாலான கித்தியின் செய்தி, சோழ மன்னரது கல்வெட்டுக்களில் காணப்பட வில்லை. இராசேந்திரசோழன் ஆட்சியின் இறுதியில் இராசாதிராசன் இளவரசனாயிருந்த காலத்தில் நடைபெற்ற இரண்டாம் ஈழநாட்டுப் போர் இவ்வாறு முடி வெய்திற்று. மகாலானகித்தியின் மகன் விக்கம பண்டு என்பவன் இலங்கையில் இருப்பதற்கு அஞ்சித் துளுவ நாட்டில் இருந்துகொண்டிருந்தான். அவன், தன் தந்தை இறந்ததை அறிந்து ரோகணத்திற்குத் திரும்பிச் சென்று அந்நாட்டின் ஆட்சியை (கி. பி. 1044-ல்) ஏற்றுக் கொண்டான் என்று மகாவம்சம் கூறுகின்றது. பின்னர் அங்கு நிகழ்ந்த போர்ச் செய்திகள் இராசாதிராச சோழன் ஆட்சியில் நன்கு விளக்கப்படும்.

இனி, இராசேந்திர சோழன் ஆட்சியின் இறுதிக் காலத்தில் சோழர்கட்கும் மேலைச்சளுக்கியர்கட்கும் மீண்டும் போர் தொடங்கிற்று. கி. பி. 1042-ல் மேலைச் சளுக்கிய மன்னனாகிய இரண்டாம் ஜயசிங்கன் இறக்கவே, அவன் மகன் முதல் சோமேசுவரன் முடி சூட்டப்பட்டான். சோழர்களின் கல்வெட்டுக்கள் எல்லாம் அவனை ஆகவமல்லன் என்றே குறிப்பிடுகின்றன. ஜயசிங்கன் ஆட்சிக் காலத்திலேயே இடைதுறை நாடு மேலைச்சளுக்கியர்களால் கைப்பற்றப் பட்டுப் போயிற்று என்பது முன் கூறப்பட்டது. அதன் பின்னர், துங்கபத்திரையாற்றிற்குத் தெற்கே பல்லாரி ஜில்லாவில் சோழர்கள் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த நிலப் பரப்பில் சில பகுதிகளை அவர்கள் கவர்ந்து கொண்டனர். அந்நிகழ்ச்சியினால் மேலைச்சளுக்கியர்கட்கும் சோழர்கட்கும் பகைமை முதிர்ந்து கொண்டே வந்தது. அதனால் ஆகவமல்லசோமேசுவரன் பட்டம் பெற்றவுடன் சோழர்கள் அவனுடன் போர்புரிந்து தம் ஆற்றலைக் காட்ட வேண்டியது இன்றியமையாததாயிற்று. ஆகவே, இளவரசனாகிய இராசாதிராசன்

பெரும்படையுடன் மேலைச்சளுக்கிய நாட்டிற்குச் சென்று தன்னுடை[1] என்ற ஊரில் சளுக்கியப்படையைப் போரிற் புறங்கண்டு, அப்படையின் தலைவர்களாகிய கண்டப்பையன், கங்காதரன், என்பவர்களையுங் கொன்றான். அப்போர் நிகழ்ச்சிகளிற் கலந்து கொண்ட சோமேசுவரன் புதல்வர்களாகிய விக்கிரமாதித்தனும்[2] விசயாதித்தனும் தம் படைத்தலைவன் சங்கமையனோடு போர்க் களத்தை விட்டு ஓடி விட்டனர். [3] பிறகு, இராசாதிராசன் அங்குத் தனக்குக் கிடைத்த யானை குதிரைகளையும் பெரும் பொருளையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு, கொள்ளிப்பாக்கையையும் எரியூட்டித்[4] திரும்பினான். மேலைச்சளுக்கியரோடு இராசாதிராசன் செய்தபோர் அவனது ஆட்சியின் 26 ஆம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1044-ல் அவன் கல் வெட்டுக்களில் காணப்படுகிறது. ஆகவமல்ல சோமேசுரன் கி. பி. 1042-ஆம் ஆண்டில் முடிசூட்டப்பெற்றவன். ஆகவே, அவனது ஆட்சியும் மேலைச் சளுக்கிய நாட்டில் அவ்வாண்டில் தொடங்கியிருத்தல் வேண்டும். எனவே, இராசாதிராசன் அந்நாட்டில் நிகழ்த்திய போரும் கி. பி. 1042, 1043- ஆம் ஆண்டுகளில் நடைபெற்றதாதல் வேண்டும்.

---

1. இவ்வூர் 'தந்நாட' எனவும் 'தாந்யகடகம்' எனவும் அந்நாளில் வழங்கியுள்ளது. இப்போது குண்டூர் சில்லாவில் கிருஷ்ணா நதிக்கரையில் அமராவதி என்ற பெயருடன் உள்ளது இவ்வூரேயாகும். இவ்வூரில் நிகழ்ந்த போரில் வெற்றி பெற்ற இராசாதிராசன் மீது புலவரொருவர் பரணி பாடிப் பாராட்டியுள்ளார். இச்செய்தி அவனது மெய்க்கீர்த்தியிற் காணப்படுகிறது. இப்பரணி நூல் கிடைக்கவில்லை. இது கலிங்கத்துப் பரணிக்கும் காலத்தால் முற்பட்டதாகும்.

2. சோழ மன்னர்களின் கல்வெட்டுக்களில் 'விக்கி' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவன் விக்கிரமாதித்தனே யாவன். மேலைச் சளுக்கிய மன்னருள் இவன் ஆறும் விக்கிரமாதித்தன் எனப்படுவன்.

3. S. I. I., Vol IV, Nos. 537 and 867.
Ibid, Vol. VIII, No. 675.

4. கொள்ளிப்பாக்கை என்பது ஆந்திர நாட்டுத்தலைநகராகிய ஹைதராபாத்திற்கு வடகிழக்கே 54 மைல் தூரத்தில் 'குல்பாக்' என்ற பெயருடன் உள்ளது.

அவன் இளவரசனுயிருந்த காலத்தில் நடத்திய அம்மேலைச் சளுக்கியப் போர் வெற்றியுடன் முடிவெய்தியமை அறியத்தக்கது.

இனி, நம் இராசேந்திரன் இளமையில் தன் தந்தையால் இடப் பெற்ற மதுராந்தகன் என்னும் பெயரும் தன் முடிசூட்டு விழாவி பெற்ற இராசேந்திரன் என்னும் அபிடேகப் பெயரும் உடையவனு யிருந்தமையோடு வேறு சில சிறப்புப் பெயர்களையும் எய்திருந்தனன் என்பது திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளாலும்[1] கல்வெட்டுக் களாலும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. அவை உத்தம சோழன், சோழேந்திர சிம்மன், விக்கிரம சோழன், முடிகொண்ட சோழன், பண்டித சோழன், கடாரங் கொண்டான், கங்கைகொண்ட சோழன் என்பனவாம். அவற்றுள், உத்தம சோழன், சோழேந்திர சிம்மன், விக்கிரம சோழன் என்னும் பெயர்கள் இவனுக்கு வழங்கியமை திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளால் அறியப்படுகிறது.[2] சோழர் களது முடிசூட்டுவிழா நடைபெற்ற தொன்னகரங்களுள் ஒன்று யிருப்பதும் அரசகுடும்பத்தினர் பலர் அக்காலத்தில் தங்கி வாழ்ந்து வந்ததும் ஆகிய பழையாறை மாநகர் இவ்வேந்தன் ஆட்சிக் காலத் தில் முடிகொண்ட சோழபுரம் என்று வழங்கப் பெற்றிருத்தலையும்[3] அந்நகரின் தென்பால் ஓடும் ஆறு இவனுல் வெட்டப் பெற்று முடி கொண்ட சோழப் பேராறு[4] என்னும் பெயர் எய்தியிருத்தலையும் நோக்குங்கால் இவனுக்கு முடிகொண்டசோழன் என்னும் சிறப்புப் பெயர்இருந்தமை நன்கு புலனுகும். இவன் தமிழ் மொழியிலும் வட மொழியிலும் சிறந்த புலமையுடையவனுயிருந்தமைபற்றி இவனைப் பண்டித சோழன் என்று அக்காலத்திலிருந்த அறிஞர்கள் பாராட்டிக் கூறியுள்ளனர்.[5] நம் தமிழகத்திற்குத் தென்கிழக்கேயிருந்த

1. S. I. I., III, No. 205.
2. Ibid, Verses 90, 104 and 113.
3. Ins. 271 of 1927.
4. முதற் குலோத்துங்க சோழன், ப. 21.
5. S I., I. Vol. II, Nos. 12 and 70

ஸ்ரீவிஜய ராச்சியத்தையும் அங்கிருந்த சிறந்த கடற்றுறைப் பட்டினமாகிய கடாரத்தையும் இவனது கப்பற்படை சென்று வென்றமை பற்றிக் கடாரங்கொண்டான் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றனன். இவன் கங்கை கொண்ட சோழன் என்னும் பெயரெய்தியமைக்குக் காரணம் முன் கூறப்பட்டுள்ளது. கிடைத்தற்கரிய அச்சிறப்புப்பெயர் என்றும் நின்று நிலவுமாறு, இவன்தான் புதியதாக அமைத்த தலைநகர்க்குக் கங்கை கொண்ட சோழபுரம் என்று பெயர் வழங்கினன். இச் செயலால் அச்சிறப்புப் பெயரை எத்துணைப் பெருமை வாய்ந்ததாக இவன் கருதியிருத்தல் வேண்டும் என்பது தெள்ளிதின் விளங்கும்.

இவன் அமைத்த அப்பெருநகர் கங்காபுரி என்று கலிங்கத்துப் பரணியிலும்[1] விக்கிரம சோழன் உலாவிலும்[2] கங்கைமாநகர் என்று வீரராசேந்திர சோழன் மெய்க்கீர்த்தியிலும்[3] கங்காபுரம் என்று தண்டியலங்கார மேற்கோள் பாடலிலும்[4] புகழ்ந்து கூறப் பட்டுள்ளது. அது தஞ்சையம்பதியைக் காட்டிலும் சிறந்த அரணுடைப் பெருநகரமாக அந்நாளில் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம்.

---

1. 'கங்காபுரியின் மதிற்புறத்துக் கருதார் சிரம்போய் மிகவீழ இங்கே தலையின் வேல் பாய்ந்த இவை மூழைகளாக் கொள்ளீரே'–கலிங்கத்துப் பரணி–களம் பாடியது பா, 91.
2. 'கங்காபுரி புரந்த கற்பகமும்' விக்கிரம சோழன் உலா, வரி 36.
3. 'பெரும்புனற்றுறுது கங்கைமாநகர் தைத்தபின்' வீரராசேந்திரன் மெய்க்கீர்த்தி. Ep. Ind. Vol- XXI, No. 38.
4. 'வன்புயலைக் கீழ்ப்படுத்து வானத் தருமலைந்து
மண்குளிரச் சாயல் வளர்க்குமாம் — தன்கவிகைக்
கொங்கா ரலங்கல் அன பாயன் குளிர்பொழில் சூழ்,
கங்காபுரமா ளிகை. - தண்டியலங்காரம், 55 மேற்கோள்.

இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த அந்நகர் இந்நாளில் தன் பண்டைச் சிறப்பனைத்தும் இழந்து கும்பகோணத்திற்கு வடகிழக்கில் பத்துமைல் தூரத்திலுள்ள திருப்பனந்தாளுக்கு வடக்கே கொள்ளிடத் திற்குக் கட்டப்பெற்றுள்ள அணையிலிருந்து அரியலூருக்குச் செல்லும் பெரு வழியில் ஒரு சிற்றூராக உள்ளது. அஃது இக்காலத்தில் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா உடையார் பாளையந் தாலுகாவில் இருக் கின்றது. அவ்வூரை ஒரு முறை சென்று பார்ப்பவர்களும் அஃது ஒரு காலத்தில் அரசர்கள் வீற்றிருந்து செங்கோல் செலுத்திய திருவுடை நகரமாக இருந்தது என்பதை நன்கறியலாம். அந்நகரின் பல பகுதிகள் இப்போது சிற்றூர்களாக அதனைச் சூழ்ந்திருத்தலை யாவரும் காணலாம்.[1] அவற்றின் பெயர்களே அவை முற்காலத்தில் ஒரு மாநகரத்தின் பகுதிகளாயிருந்தவை என்பதை நன்கு புலப் படுத்தும். அவ்வூர்க் கண்மையில் தென்மேற்கே உட்கோட்டை என்னும் ஊர் ஒன்று உள்ளது. அங்கே தான் சோழ மன்னர் களுடைய சோழகேரளன், முடி கொண்ட சோழன் முதலான அரண் மனைகள் இருந்தன என்பது ஒருதலை[2]. கங்கை கொண்ட சோழ புரத்தில் இப்போது காணப்படும் கல்வெட்டுகளுள் மிகப் பழமை வாய்ந்தது நம் இராசேந்திரன் புதல்வன் வீரராசேந்திரன் கல்வெட் டேயாம். எனினும், இராசேந்திரன் கல்வெட்டுக்களிலும் அந்நகர் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.[3]

அம்மாநகரின் பழைய நிலையை நினைவு கூர்தற்கும் நம் இராசேந்திரன் பெருமையை யுணர்தற்கும் ஏதுவாக இன்றும் அங்கு நிலை பெற்றிருப்பது கங்கை கொண்ட சோழேச்சுரம் என்னுந்

---

1. உட்கோட்டை, மாளிகை மேடு, ஆயிரக்கலம், வாணதரையன் குப்பம், கொல்லா புரம், வீரசோழ நல்லூர், சுண்ணும்புக்குழி, குருகை பாலப்பன் கோயில் என்பன கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தின் பகுதிகளாக முன்னர் நிலவியவை.
2. S. I. I., Vol. II, No. 20; Ins. 102 of 1926; Ins. 182 of 1915. Ins. 510 of 1926
3. Ins. 61 of 1914. Ins. 203 of 1925.

திருக்கோயிலேயாகும். அது கங்கைகொண்ட சோழன் எடுப்பித்து வழி பட்டமை பற்றிக் கங்கைகொண்ட சோழேச்சுரம் என்னும் பெயர் எய்துவதாயிற்று. தஞ்சை இராசராசேச்சுரத்தின் மீது பதிகம் பாடியுள்ள கருவூர்த் தேவர் என்னும் பெரியார் இக்கோயிலில் எழுந் தருளியுள்ள சிவபெருமான் மீதும் ஒரு பதிகம்[1] பாடியுள்ளார். அப்பதிகம் சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டினுள் ஒன்ருகிய ஒன்பதாம் திருமுறையில் திருவிசைப்பா என்னும் பகுதியில் உளது. கங்கைகொண்ட சோழேச்சுரம் அமைப்பில் தஞ்சை இராசராசேச் சுரத்தை ஒத்தது எனலாம். ஆனல், உருவத்தில் தஞ்சைக் கோயி லினும் சற்றுச் சிறியது: சிற்பத்திறத்தில் உயர்ந்தது. கர்ப்பக்கிரகம் அதனைச் சூழ்ந்த பிராகாரம், இடிந்த கிழக்குக் கோபுரம் என்ப வற்றைத் தவிர எஞ்சிய பகுதிகள் எல்லாம் இடிந்தழிந்த போயின[2]. விமானம் தஞ்சைப் பெரிய கோயில் விமானத்தைப் போல் மிக அழகாக அமைந்துள்ளது. அது நூறடிச் சதுரமாக இருப்பதோடு நூற்றெழுபதடி உயரமும் ஒன்பது நிலைகளும் உடையது.[3] மேலே செல்லச்செல்லச் சிறுத்துச் செல்லும் இயல்பினதாய் உச்சியில் ஒரே கல்லாகிய சிகரத்தை உடையது. அவ்விமானத்தின் கீழ் மிகப் பெரிய சிவலிங்க வடிவத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனது திருப்பெயர் கங்கைகொண்ட சோழேச்சுரர்

---

1. திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு (கழகப் பதிப்பு) பக்கங்கள் 59–63.
2. இப் பெருங்கோயிற் கற்களைக்கொண்டு திருப்பனந்தாளுக்கு வடக்கே மூன்று மைலிலுள்ள கொள்ளிடப் பேராற்றிற்கு ஆங்கிலேயர் ஓர் அணை கட்டியிருப்பது அறியத்தக்கது. அதிலுள்ள கருங்கற்களில் பழைய கல்வெட்டுக்கள் இருத்தலை இன்றுங்காணலாம். இவ்வாறு பலரும் இடித்து எடுத்துக்கொண்டு சென்ற கருங்கற் களிலுள்ள கல்வெட்டுகள் பல அரிய வரலாற்றுக் குறிப்புக்களையுடையனவா யிருத்தலுங்கூடும்.
3. Indian Antiquary, Vol. IX. pp. 117-120.

என்பது. அப்பெருமானது நாள்வழிபாட்டிற்கும் பிறவற்றிற்கும் இராசேந்திர சோழனும் இவன் வழித்தோன்றல்களும் நிவந்தமாக வழங்கியுள்ள ஊர்கள் பல. அவற்றுள் ஒன்றேனும் அக்கோயிலுக் குரியதாக இக்காலத்தில் இல்லை.

நம் இராசேந்திரன், தன் தலைநகராகிய கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திற்கு அண்மையில் பெரியதோர் ஏரியை வெட்டுவித்து மக்கட்குத் தண்ணீர்க்குறை இல்லாதவாறு செய்தான். அப்பேரேரி, சோழகங்கம் என்னும் பெயருடையது என்பது திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளால் அறியப்படுகிறது[1]. அச் செப்பேடுகள் அதனை நீர் மயமான வெற்றித்தூண் என்றும் புகழ்ந்து கூறுகின்றன. இக் காலத்தில் அது பொன்னேரி என்று வழங்கப்படுகிறது. தெற்கு வடக்கில் பதினறு மைல் நீளமுள்ள அவ்வேரி முற்காலத்தில் மிக உயரமான கரைகளையுடையதாய்த் திருச்சிராப்பள்ளி, தென்னார்க் காடு ஜில்லாக்களுள் சில பகுதிகளைத் தன் நீர்வளத்தால் செழிப்பித்து நன்னிலையில் இருக்கும்படி செய்த பெருமையுடையதாகும். தென் ஞர்க்காடு ஜில்லா சிதம்பரம் தாலுகாவில் இப்போது மிகப் பெரிய ஏரியாகவுள்ள வீரநாராயணன் ஏரியும் சோழகங்கம் என்னும் இவ்வேரிக்கு வடிகாலாகவே இருந்ததாம். மாளவ தேசத்து மன்னனாகிய போசனல் வடநாட்டில் இரு குன்றுகளுக்கிடையில் அமைக்கப்பெற்ற போசபுரத்து ஏரியினும் சோழ நாட்டில் மலைகளே யில்லாத நிலப்பரப்பில் மிக்க வலிமை வாய்ந்த பெருங் கரை களுடன் நம் இராசேந்திர சோழனல் அமைக்கப் பெற்ற சோழ கங்கம் என்னும் ஏரி சிறப்பும் தொன்மையும் வாய்ந்தது என்பது உணரற்பாலது[2]. இத்தகைய பேரேரியும் அதற்கணித்தாக

---

1. S. I. I., Vol. III, No. 205, Verse 124.
2. அரசியலார் இவ்வேரியைச் சீர்படுத்தினல் உணவுப் பஞ்சம் ஏற்பட்டுள்ள இக் காலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் விளைந்து பயன்தருமென்பது திண்ணம்.

அமைந்திருந்த கங்கைகொண்ட சோழபுரம் என்னுந் தலைநகரும் அழிந்து தம் சிறப்பனைத்தையும் இழந்து பாழ்பட்டுக் கிடத்தற்குக் காரணம் பிற வேந்தர்களின் படையெழுச்சியும் அடாச் செயல்களு மேயாகும்.

இனி, இராசேந்திர சோழன் தன் தந்தையைப்போல் சிவ நெறியையே தனக்குரிய சமயமாகக் கொண்டவன். இவன் தன் வாழ்நாளில் சிவபெருமானிடத்தில் ஒப்பற்ற பக்தியுடையவனுய்த் திகழ்ந்தனன் என்பது இவன் தன் நலைநகராகிய கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் கற்றளியாக எடுப்பித்த ஈடும் எடுப்புமற்ற சிவாலயம் ஒன்றினால் நன்கறியப்படும். இவன், அவ்வாறு சிவபத்திச் செல்வ முடையவனுய் விளங்கியமைக்குக் காரணம், முதற் கண்டராதித்த சோழன் மனைவியார் செம்பியன்மாதேவியாரும் இராசராச சோழன் தமக்கையார் குந்தவைப் பிராட்டியாரும் இவனை இளமையில் வளர்த்து வந்தமையேயாம். ஒருவன் தன் இளமைப் பருவத்தில் எய்திய சிறந்த பயிற்சியும் பண்பும் அவன் வாழ்நாள் முழுமையும் நிலை பெற்றுப் பயன்படும் என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மையே யாம்.

இவ்வேந்தன் தன் ஆட்சியின் எட்டாம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1019-ல் செம்பியன்மாதேவியாரின் படிமம் ஒன்று செய்வித்து அதனை நாகப்பட்டினந்தாலுகாவில் செம்பியன்மாதேவி என்னும் ஊரிலுள்ள கோயிலில் எழுந்தருளுவித்து அதன் நாள் வழிபாட்டிற்கு நிவந்தம் அளித்துள்ள செயல் ஒன்றே, இவன் சிவபக்தி மிக்க அவ்வம்மையாரிடத்தில் எத்துணை அன்பும் மதிப்பும் வைத்திருந் தான் என்பதை இனிது புலப்படுத்துவதாகும்.[1]

---

1. Ins. 481 of 1925; M. E. R. for 1926, Page 105.

இவனுக்குச் சைவாசாரியராக விளங்கியவர் சர்வசிவ பண்டிதர் ஆவார். இச்செய்தி, ஆசாரிய போகமாக இவருக்கு இரண்டாயிரங் கல நெல் ஆண்டு தோறும் அளிக்குமாறு இவன் செய்துள்ள ஏற்பாட்டினுல் நன்கு வெளியாகின்றது.[1] அன்றியும், சிவநெறியின் அறுவகைப் பிரிவுகளுள் ஒன்ருகிய காளாமுகத்தைச் சார்ந்த லகுளீச பண்டிதரும் இவனுல் ஆதரிக்கப்பட்டவர் என்று தெரிகிறது.

இவன் சைவ சமயத்தில் பெரிதும் ஈடுபாடுடையவனுய் வாழ்ந்து வந்தவனெனினும் பிற சமயங்களிடத்தில் சிறிதும் வெறுப்புடையவனல்லன். அன்றியும், புறச்சமயங்களேயும் மதித்து அவற்றை அன்புடன் ஆதரித்தும் வந்தனன் எனலாம். நாகப்பட்டினத்தில் கடாரத்தரசனுல் எடுப்பிக்கப் பெற்ற புத்த கோயிலுக்குப் பள்ளிச் சந்தமாக இவன் தந்தை அளித்த ஆனே மங்கலம் என்னும் ஊர் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில்தான் சாசன மூலமாக அதற்கு வழங்கப் பட்டது.[3] இதனுல், இவன் எல்லாச் சமயங்களேயும் ஆதரித்து வந்தனன் என்பது இனிது விளங்குதல் காண்க.

இனி, நம் இராசேந்திர சோழனுக்கு மனேவிமார் ஐவர் இருந்தனர் என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகிறது. அன்னேர், முக்கோக்கிழானடிகள்,[4] அரிந்தவன்மாதேவி[5] வானவன் மாதேவி,[6] வீரமாதேவி,[7] பஞ்சவன்மாதேவி[8] என்போர். அவர்களுள் வானவன் மாதேவிக்குத் திரிபுவனமாதேவி என்னும் மற்ருெரு பெயரும் உண்டு. அவர்களுள், பட்டத்தரசியாக விளங்கியவள் யார் என்பது புலப்படவில்லே.

1. S. I. I. Vol. II, No. 20.
2. Ins. 271 of 1927.
3. Ep. Ind., Vol. XXII, No 34.
4. Ins. 73 of 1921.
5. Ins. 632 of 1909.
6. S. I. I., Vol. V, No. 639.
7. Ins. 260 of 1915.
8. Ins. 464 of 1918.

இவ்வேந்தற்கு மக்கள் பலர் உண்டு. அவர்களுள், இவனுக்குப் பிறகு சக்கரவர்த்தியாக வீற்றிருந்து அரசாண்டவன் முதல் இராசாதிராச சோழன் ஆவன். அவனுக்குப் பிறகு அவன் தம்பி மார்களாகிய இரண்டாம் இராசேந்திரன், வீரராசேந்திரன் என்போர் முறையே அரசாண்டனர். அம்மூவரும் வேள்வியில் தோன்றும் முத்தீயைப் போல் இராசேந்திர சோழன் புதல்வர்களாகச் சிறந்து விளங்கினர் என்று கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது[1]. தன் தந்தையின் ஆணையின்படி சேர பாண்டிய நாடுகளுக்கு அரசப் பிரதிநிதியாய் மதுரைமா நகரில் வீற்றிருந்து ஆட்சி புரிந்த சடையவர்மன் சுந்தர சோழ பாண்டியன் என்பவன் இராசேந்திர சோழனுடைய மற்றொரு புதல்வன் ஆவன்.[2] இராசேந்திரனுக்கு வேறு புதல்வரும் இருந்தனர் என்று சில கல்வெட்டுக்களால் தெரிகிறது. அவ்வரச குமாரர்கள் சில மண்டலங்களுக்குத் தலைவராய் அமர்த்தப் பெற்று அவ்விடங்களில் அரசாண்டு வந்தனர். அரச குமாரரை வென்ற நாடுகளுக்குத் தலைவராக அமர்த்தும் புதிய முறையை முதலில் பின்பற்றத் தொடங்கியவன் நம் இராசேந்திர சோழனேயாவன்.

இவனுக்கு இரு பெண்கள் இருந்தனர். அவர்கள் அருண்மொழி நங்கை, அம்மங்கைதேவி என்போர். அருண்மொழி நங்கைக்குப் பிரானார் என்னும் வேறொரு பெயரும் உண்டு. கொள்ளிடத்திற்கு வடகரையில் கண்டராதித்தச் சதுர்வேதி மங்கலத்திற்கு அண்மையிலுள்ள திருமழபாடிக் கோயிலுக்கு இவ்வம்மை சில நிவந்தங்கள் அளித்துள்ளனள்.[4]

---

1. Travancore Archaeological Series, Vol. III, No. 34, Verse 73
2. Annual Report on South Indian Epigraphy for 1905. Part II. Para 25.
3. S. I. I., Vol. V, Nos. 644 and 647.
4. S. I. I., Vol. V, No. 635; Ins. 71 of 1920.

மற்றொரு மகளாகிய அம்மங்கைதேவி, கீழைச் சளுக்கிய மன்னனாகிய விமலாதித்தனுக்கும் முதல் இராசராசசோழன் புதல்வியாகிய குந்தவைக்கும் பிறந்த இராசராச நரேந்திரன் என்னும் அரசகுமாரனுக்கு மணஞ் செய்து கொடுக்கப்பட்டனள்.[1] அவ்விருவர்க்கும் பிறந்த புதல்வனே பிற்காலத்தில் சோழராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாக முடிசூட்டப் பெற்று அரசாண்ட பெரு வீரனாகிய முதற் குலோத்துங்க சோழன் என்பது ஈண்டுணரற்பாலதாம்.

இராசேந்திர சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் குறுநில மன்னர்களாகவும் அரசியலில் பல துறைகளிலும் அதிகாரிகளாகவும் இருந்து தம் அரசனது ஆணையின்படி யொழுகி நாட்டிற்குப் பல்லாற்றானும் தொண்டு புரிந்தோர் பலர் இருந்திருத்தல் வேண்டும். அன்னோருள் சிலர், கல்வெட்டுக்களிலும் செப்பேடுகளிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். ஆயினும், அவர்களைப் பற்றிய செய்திகள் நன்கு புலப்படவில்லை. எனினும், கல்வெட்டுக்களின் துணைகொண்டு அறியப்பெற்ற சிலர் வரலாறுகள் மாத்திரம் ஈண்டு எழுதப் படுகின்றன.

1. **விக்கிரமசோழ சோழியவரையனாகிய அரையன் இராசராசன்:** இவன் சோழ மண்டலத்தில் திரைமூர் நாட்டிலுள்ள சாத்தமங்கலத்திற் பிறந்தவன்; இராசேந்திர சோழன் படைத் தலைவருள் ஒருவன்; அரசன் ஆணையின்படி மேலைச்சளுக்கிய நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்று வெற்றிமாலை சூடியவன்;[2] இவன் படையுடன் சென்றபோது அச்செய்தியைக் கேட்ட வேங்கி நாட்டு மன்னன் விசயாதித்தன் என்பான் ஓடியொளிந்தானென்று ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது.[3] இவன்

---

1. முதற் குலோத்துங்க சோழன், பக்கம் 14.
2. Ins. 23 of 1917.
3. Ins. 751 of 1917.

மேலைச் சளுக்கியரோடும் கீழைச் சளுக்கிய மன்னனாகிய விசயாதித்தனோடும் வங்காள மன்னன் கோவிந்த சந்தன் மகிபாலன் முதலியவர்களோடும் புரிந்த போர்களில் பெரும் புகழ்பெற்று, நால்மடி வீமன், சோழன சக்கரன், சாமந்தா பரணன், வீரபூஷணம், எதிர்த்தவர்காலன், வயிரிநாராயணன், வீரவீமன் என்னும் பட்டங்களையுடையவனாய் விளங்கினான். இராசேந்திர சோழன் இவன்பால் எத்துணை மதிப்பு வைத்திருந்தான் என்பது இவன் எய்தியுள்ள பட்டங்களால் நன்கு புலனாகும். இவனைப் பற்றிய செய்தி இராசேந்திரனது ஆட்சியின் பத்தாம் ஆண்டு கல்வெட்டில் காணப்படுவதால் இவன் இவ்வேந்தனது ஆளுகையின் முற் பகுதியில் படைத்தலைவனாக நிலவியவனாதல் வேண்டும்.

2. **கிருஷ்ணன் இராமனான மும்முடிச்சோழ பிரமமா ராயன்:** இவன் இராசராசசோழன் ஆணையின்படி தஞ்சைப்பெரிய கோயிலின் திருச் சுற்று மாளிகை எடுப்பித்தவன் என்பது முன் கூறப்பட்டுள்ளது. இவன் இராசேந்திரன் ஆட்சியிலும் படைத் தலைவனாக இருந்துள்ளனன்.[1] கி. பி. 1044-ல் ஒரு கல்வெட்டில் இவன் குறிப்பிடப்பட்டிருத்தலால் இவன் இராசேந்திரசோழன் ஆட்சிக்காலம் முழுமையும் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். இவன் இவ்வேந்தனது ஆட்சியில் இராசேந்திர சோழ பிரமமாராயன் என்ற பட்டம் பெற்றுப் புகழுடன் விளங்கினான்.[2]

3. **மாராயன் அருண்மொழியான உத்தமசோழ பிரம மாராயன்:** இவன், மேலே குறிப்பிடப்பெற்ற படைத்தலைவன் கிருஷ்ணன் இராமன் என்பவனுடைய புதல்வன். இவன், தன் தந்தையைப்போல் இராசேந்திரன் ஆட்சியில் சிறப்புடன் நிலவிய

1. Ins. 217 of 1911.
2. Ep. Ind., Vol. XXII, No. 34.

அரசியல் தலைவன்; இராசேந்திர சோழன் ஆணையின்படி கங்கபாடி நாட்டிலுள்ள குவளாலபுரத்தில் கி. பி. 1033-ஆம் ஆண்டில் ஒரு பிடாரிகோயில் எடுப்பித்தவன்;[1] அருண்மொழி என்பது இவனது இயற்பெயர்; உத்தம சோழ மாராயன் என்பது இவனது அரசாங்க ஊழியத்தைப் பாராட்டி அரசன் அக்காலத்தில் வழங்கிய பட்ட மாகும். பிரமமாராயன் என்பதனால் இவன் அந்தணர் குலத்தினன் என்று தெரிகிறது.

4. **ஈராயிரவன் பல்லவரையனான உத்தம சோழப் பல்லவரையன்**: இவன் சோழ நாட்டில் பாம்புணிக் கூற்றத்திலுள்ள அரசூரில் பிறந்தவன்; இராசேந்திர சோழனுடைய பெருந்தரத்து அதிகாரிகளுள் ஒருவன்; இராசராசசோழன் ஆட்சிக் காலத்திலும் அத்தகைய உயர்நிலையில் இருந்தவன். ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகளில் குறிப்பிடப்பட்ட அரசியல் தலைவர்களுள் இவனும் ஒருவன் ஆவன்.[2]

5. **பாண்டியன் சீவல்லபன்**: இவன் மனைவி சோழ நாட்டிலுள்ள திருவியலூர்க் கோயிலுக்குப் பல அணிகலன்கள் அளித்துள்ளமையாலும் பாண்டிநாடு இராசராச சோழன் காலமுதல் சோழர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தமையாலும் இப்பாண்டிவேந்தன் இராசேந்திர சோழனுக்குத் திறை செலுத்திக் கொண்டிருந்த ஒரு சிற்றரசன் ஆதல் வேண்டும்.[3]

6. **வல்லவரையன் வந்தியத்தேவன்**: இவன் இராசராச சோழன் தமக்கையான குந்தவைப் பிராட்டியின் கணவன் ஆவன்; வடஆர்க்காடு சில்லாவில் பிரமதேசம் என்ற ஊரைச் சூழ்ந்த பகுதிகளை அரசாண்டவன்.[4] சேலம் சில்லாவின் ஒரு பகுதி

---

1. Ep. Car., Vol.X, KL, No. 109 a.
2. S. I. I., Vol. II, Nos. 12 and 55.
3. Ins. 46 of 1907.
4. Ins 191 and 243 of 1915.

வல்லவரையர் நாடு என்று அக்காலத்கில் வழங்கப் பெற்றது.[1] எனவே, தன் அத்தையின் கணவன்பால் இராசேந்திரன் மிக்க அன்பும் மதிப்பும் வைத்திருந்தான் என்பது இனிது புலனுதல் காண்க. இவ்வல்லவரையன் சோழர்க்குச் சிறந்த படைத் தலைவனுகவும் இருந்தமை அறியத்தக்கது.

7. உத்தமசோழமிலாடுடையான்: இவன் தென்னுர்க்காடு சில்லாவில் திருக்கோவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்ட மலையமானுட்டை ஆட்சி புரிந்த ஒரு குறுநில மன்னன் ஆவன். இவனது இயற்பெயர் பராந்தகன் யாதவ வீமன் என்பது.[2] இவன் கங்கைகொண்டசோழனுடைய மருமகனுகிய இராசராச நரேந்திரனுக்கு உதவி புரியும் பெரருட்டு வேங்கி நாட்டிற்குச் சென்று கலிதிண்டி என்ற ஊரில் மேலைச் சளுக்கியரோடு நிகழ்த்திய போரில் உயிர் துறந்தான். இவனேடு உடன் சென்ற இராசராச பிரமமாராயன், உத்தமசோழ சோழகோன் என்ற படைத் தலைவர்களும் அப்போரில் இறந்தனர். இவர்கள் மூவருக்கும் அவ்வூரில் மூன்று சமாதிக் கோயில்கள் இராசராச நரேந்திரனுல் அமைக்கப் பெற்று நிவந்தங்கள் அளிக்கப்பட்டமை[3] அறியத்தக்கதாகும்; இந்நிகழ்ச்சி கி. பி. 1035-ல் நிகழ்ந்ததாதல் வேண்டும்

8. கங்கைகொண்டசோழ மிலாடுடையான்: இவன் மேலே குறிப்பிடப்பெற்ற குறுநில மன்னனுக்குப் பின்னர் மலையமானுட்டை அரசாண்டவன். இவன் கி. பி. 1024ல் திருக்காளத்திக் கோயிலில் கார்த்தீகை விளக்கீட்டிற்கு நிவந்தமாகப் பொன் வழங்கிய செய்தி, அவ்வூரிலுள்ள கல்வெட்டொன்ருல் அறியக்கிடக்கின்றது.[4] இவனும் இராசேந்திரசோழனுக்கு உட்பட்டிருந்த குறுநில மன்னர்களுள் ஒருவன் ஆவன்.

---

1. Ins. 157 of 1915.
2. Ins. 20 of 1905; Ins. 587 of 1908.
3. Eastern Calukyas Dr. N. Venkataramanayya M. A. pp. 38 and 39.
4. Ins. 291 0f 1904.

9. க்ஷத்திரியசிகாமணி கொங்காள்வான்: இவன் குடநாட்டிலிருந்த ஒரு சிற்றரசன்; மணிஜா என்னும் இயற்பெயர் உடையவன். இவனது போர் வீரத்தைப் பாராட்டி இவனுக்கு க்ஷத்திரியசிகாமணி கொங்காள்வான் என்னும் பட்டம் இராசராச சோழனல் அளிக்கப்பெற்ற செய்தி முன் கூறப்பட்டது. இவன் இராசேந்திரசோழன் காலத்தும் கொங்கு நாட்டில் குறுநில மன்னனுயிருந்து அரசாண்டு வந்தான்.

மைசூர் சில்லாவிலுள்ள சங்க நாட்டை ஆண்டுவந்த சங்காள்வார் மரபினரும், இராசேந்திரசோழனுக்குக் கப்பம் செலுத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

சில காலத்திற்குப் பின்னர்,கொங்காள்வார் தம்மைச் சோழர் வழியினர் என்று கூறிக்கொண்டமையோடு, தம்மைக் கரிகாலச் சோழன் மரபினர் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லிக் கொண்ட தெலுங்கச் சோழரைப்போல் பெருமையும் எய்துவாராயினர்.

இனி சோழர்களின் ஆற்றல், வீரம் ஆகியவற்றை அயல் நாட்டார் எல்லோரும் அறிந்து அடங்கியொழுகுமாறு செய்தவர்கள், பெருவீரர்களாகிய இராசேந்திரன் புதல்வர்களும் பேராற்றல் படைத்த அரசியல் அதிகாரிகளுமே யாவர். அவர்கள் அலைகடல் நடுவுள் பல கலஞ்செலுத்திக் கடல் கடந்த நாடுகளையும் கைப்பற்றினரெனின் அன்னேரது கடற்படை எத்துணை வலிமையுடையதாயிருத்தல் வேண்டும்? இராசேந்திரனது ஆட்சியின் இறுதிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியம் யாண்டும் பரவிச்சிறப்புற்றிருந்தது. பழைய சென்னை மாகாணம், மைசூர் இராச்சியம் ஒரிசா மாகாணத்தின் தென்பகுதி, நைசாம், இராச்சியத்தின் பெரும்பகுதி, இலங்கை, மலேயா, சுமத்ரா ஆதியநாடுகள் நம் இராசேந்திர சோழன் ஆட்சிக்குஉட்பட்டிருந்தன. அந்நாடுகளில் இவ்வேந்தனது

ஆட்சி இனிது நடைபெறுமாறு உதவியவர்கள் இவனுடைய புதல்வர்களும் அரசியல் அதிகாரிகளுமே என்பது சிறிதும் புனைந்துரையன்று. சில சமயங்களில் சேய்மையிலிருந்த நாடுகளில் தோன்றிய சிறு கலகங்களும் அவ்வரசியல் தலைவர்களால் அவ்வப்போது அடக்கப் பெற்றமையின் இவ்வேந்தன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த நாடுகளில் மக்கள் அமைதியுடன் வாழ்ந்து வந்தனரெனலாம். ஆகவே இராசேந்திரன் ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியம் என்றுங் காணமுடியாத மிக உயர்ந்த நிலையில் திகழ்ந்தது என்பது ஒருதலை.

தன் தந்தையிடமிருந்து உரிமையிற் கிடைத்த சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாகி, அதனை ஒப்பற்ற உயர் நிலைக்குக் கொணர்ந்து, பெருவாழ்வு பெற்றுப் புகழுடன் விளங்கிய இராசேந்திர சோழன் முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்து கி. பி. 1044-ல் இறைவன் திருவடியை அடைந்தான்.[1] இவன் மனைவியருள் வீரமாதேவி என்பாள் இவனது பெரும் பிரிவிற்கு ஆற்ருமல் உடனுயிர் துறந்தாள்.[2] வடஆர்க்காடு சில்லாவில் பிரமதேயம் என்னும் ஊரில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று, இராசேந்திர சோழன் வீரமாதேவி ஆகிய இருவர் உயிர்கட்கும் நீர்வேட்கை தணிதற்பொருட்டு அவள் உடன் பிறந்தானுகிய சேனுபதி மதுராந்தகன் பரகேசரி மூவேந்தவேளான் என்பவன் ஒரு தண்ணீர்ப் பந்தல் நிறுவினுன் என்று கூறுகின்றது.[3] அன்றியும் அக்கல்வெட்டு, இராசேந்திரசோழன் அடக்கஞ் செய்யப்பெற்ற

---

1. Ins. 79 of 1919.
2. Ins. 260 of 1915.
3. Annual Report on South Indian Epigraphy for 1915-16, p. 118.

இடத்திலேயே அத்தேவியும் உயிர் நீத்தாள் என்று உணர்த்துவதால் இவ்வேந்தன் பிரமதேசம் என்னும் ஊரில் இறந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதும், இவன் மாதேவியும் அங்கு உடன் கட்டை ஏறியிருத்தல் வேண்டும் என்பதும் நன்கறியப்படுகின்றன. எனவே, இவ்வரசர்பெருமான், தன் இராச்சியத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தற்குச் சென்றிருந்தபோது தொண்டை மண்டலத்திலுள்ள பிரமதேசம் என்னும் ஊரில் இறந்தனன் என்றுணர்க.

இவ்வேந்தனது எட்டாம் ஆட்சி யாண்டில் வெளியிடப்பெற்ற திரிபுவனமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலச் செப்பேட்டினைக் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்தார் அரிதில் முயன்று பெற்றுத் 'தமிழ்ப்பொழில்' என்ற திங்களிதழில் வெளியிட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். 'கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கச் செப்பேடுகள்' என வழங்கும் இது, முதல் இராசேந்திர சோழன் கி. பி. 1020-ல் சோழமண்டலத்தில் ஐம்பத்தோரூர்களைத் திரிபுவனமாதேவிச் சதுர்வேதி மங்கலம் என்ற பெயருடன் ஒரு தொகுதியாக்கி, வேதங்களிலும் சாத்திரங்களிலும் வல்ல அந்தணர் பலர்க்குப் பிரமதேயமாக வழங்கிய நிகழ்ச்சியை அறிவிப்பதாகும். ஐம்பத்தைந்து இதழ்களையுடைய இச்செப்பேட்டில் அவ்வூர்களின் பெயர்களும் நான்கெல்லைகளும் விளைநிலங்களின் கணக்கும் அவற்றிலிருந்து வருவாயாக ஆண்டுதோறும் கிடைக்கவேண்டிய நெல்லும் காசும் அவற்றைப் பெறுதற்குரிய அந்தணர்களின் ஊர்களும் பேர்களும் பங்குகளும் விளக்கமாக வரையப்பட்டுள்ளன. அவ்வூர்களிலிருந்து ஆண்டுதோறும் அன்னோர் பெறும் நெல் 51050 கலமும் காசு $32\frac{1}{2}$-ம் ஆகும் என்பது இதனால் அறியப்படுகிறது. இதுகாறும் கிடைத்துள்ள செப்பேடுகளில் இதுவே மிகப் பெரியதாகும்.

பேரும் புகழும் படைத்துத் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி விளங்கிய முதல் இராசேந்திர சோழன் இவ்வறத்தைத் தன் தாயாகிய திரிபுவனமாதேவியின் பெயரால் செய்துள்ளமை இப்பெருவேந்தன் தன் தாயிடத்திற் கொண்டிருந்த பேரன்பினை இனிது புலப்படுத்துவதாகும்.

இக்காலத்தில் கம்போடியா என வழங்கப்பெறும் காம்போச நாட்டின் மன்னன் நம் இராசேந்திரனுக்குத் தன் நாட்டிலிருந்து அழகிய தேர் ஒன்றை அன்பின் கையுறையாக அனுப்பி இவனது பேராதரவு பெற்றுத் தனது நாட்டைப் பாதுகாத்துக் கொண்டமையும், இவ்வேந்தன் மேலைச்சளுக்கியர் தலைநகராகிய மான்யகேடத்தைக் கைப்பற்றித் தன் தந்தையாகிய இராசராசசோழனது கருத்தை நிறைவேற்றினமையும் இச்செப்பேட்டினால் அறியப்படும் புதிய செய்திகளாகும்.

பன்னிரண்டாம் அதிகாரம்

முதல் இராசாதிராச சோழன் கி. பி. 1018—1054

இம்மன்னர் பெருமான் முதல் இராசேந்திர சோழனுடைய மூத்த புதல்வன். அவ்வரசன் தேவிமார் ஐவருள் இவன் யார் வயிற்று மகன் என்பது புலப்படவில்லை. செங்கற்பட்டு சில்லா விலுள்ள திருவடந்தைத் திருமால் கோயிலில் காணப்படும் கல்வெட் டொன்று இவன் பூரநாளில் பிறந்தவன் என்று உணர்த்துகின்றது[1]. வேள்வியிற் சிறந்து விளங்கும் முத்தீயைப் போன்ற மூன்று புதல்வர் என்று கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டால் பாராட்டப் பெற்ற மூவருள் இவனே முதல்வன் ஆவான்[2]. மைசூர் இராச்சியத்தில் மிண்டிகல் என்னும் ஊரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு, இராசாதிராசன் ஆட்சியின் முப்பதாம் ஆண்டாகிய சகம் 970-ல் அங்குள்ள கோயிலுக்கு நிலம் அளிக்கப்பெற்றதையும் அங்கே ஒரு குளம் அமைக்கப்பெற்றதையும் கூறுகின்றது.[3] அதனுல், இவ்வேந்தன் சகம் 940-க்குச் சமமான கி. பி. 1018 ஆம் ஆண்டில் முடிசூட்டப்பட்டவன் என்பது நன்கு துணியப்படும். ஆகவே, இராசேந்திர சோழன் தன் முதற் புதல் வனும் பேராற்றல் படைத்த பெரு வீரனுமாகிய முதல் இராசாதி ராசனுக்குக் கி. பி. 1018-ல் இளவரசுப்பட்டங்கட்டி அரசியலில் ஒரு பகுதியை இவன்பால் ஒப்பித்திருந்தனன் என்பது தெள்ளிது.

---

1. Ins. 258 of 1910.
2. Travancore Archaeological Series. Vol. III, No. 34. Verse, 73.
3. Ep. Car., Vol, X, CT, 30; Ep. Ind., Vol. V, No. 23.

தன் முன்னோர்கள் கைக்கொண்டொழுகிய முறைப்படியே இவனும் இளவரசுப் பட்டம் பெற்ற நாளில் இராசகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்துகொண்டான். இவனுக்கு முன் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்த இவன் தந்தை இராசேந்திரன், பரகேசரி என்னும் பட்டமுடையவன் என்பது நாம் அறிந்ததே. ஆகவே, இவன் இராசகேசரியாதல் எவ்வாற்ருலும் பொருத்தமுடைத்து.

கல்வெட்டுக்களில் இவனுக்கு மூன்று வகை மெய்க்கீர்த்திகள் காணப்படுகின்றன. ஒன்று 'திங்களேர் பெறவளர்'[1] என்று தொடங்குகிறது; மற்ருென்று, 'திங்களேர் தரு'[2] என்று ஆரம்பிக்கிறது; பிறிதொன்று, திருக்கொடியொடு தியாகக்கொடி'[3] என்ற தொடர்களை முதலில் கொண்டது. அவற்றுள்' 'திங்களேர்பெற' என்று தொடங்குவது இவனது ஆட்சியின் இருபத்தாரும் ஆண்டு வரையில் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறி அந்நிலையில் நின்று விடுகிறது. 'திங்களேர்தரு' என்று தொடங்குவது இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் நடைபெற்ற பலசெய்திகளை விரித்துக்கூறும் நீண்ட மெய்க்கீர்த்தி யாகும். அஃது இவனது ஆட்சியின் முப்பதாம் ஆண்டுமுதல் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகிறது. சில கல்வெட்டுக்க்ளில் மாத்திரம் காணப்பெறும் அம்மெய்க்கீர்த்தி வேறு எங்கும் குறிக்கப்படாத சில அரிய செய்திகளைத் தன்னகத்துக் கொண்டுளது 'திருக்கொடியொடு தியாகக்கொடி' என்று தொடங்குவது மேலே குறிப்பிட்டுள்ள மெய்க்கீர்த்தியில் காணப்படும் செய்திகளுள் சிலவற்றையே கூறுகின்றது. அம்மெய்க்கீர்த்திகளின் துணை கொண்டு இவ்வேந்தன் காலத்து நிகழ்ச்சிகளை ஆராய்ந்து காண்பது ஏற்புடையதேயாம்.

---

1. S. I. I., Vol. V No. 633.
2. Ibid, Vol. IV, No. 537.
3. Ins. 224 of 1925.

இராசேந்திர சோழன் கி. பி. 1044-ஆம் ஆண்டில் இறந்த பிறகு, முறைப்படி இவன் சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தி யாகிச் செங்கோல் செலுத்தத் தொடங்கினன். இவன் பிறவி யிலேயே ஆண்மையும் வீரமும் படைத்தவன்; தன் தந்தையின் ஆட்சிக் காலத்தில் இருபத்தாறு ஆண்டுகள் வரையில் இளவரசனு யிருந்து அரசியல் துறையில் சிறந்த பயிற்சி பெற்றவன்; பாண்டியர் சேரர், சிங்களர், மேலைச் சளுக்கியர் என்பவர்களோடு பெரும் போர் புரிந்து வெற்றி மாலை சூடிப் புகழெய்தியவன். போர்க்குணம் வாய்ந்த இத்தகைய பேரரசன் பிறவேந்தர் எல்லாம் தனக்கு அடங்கி நடத்தல் வேண்டும் என்று எண்ணுவது இயல்பேயாம்.

இனி, இவனது ஆட்சியின் இருபத்தேழாம் ஆண்டுக் கல் வெட்டில் காணப்படும் மெய்க்கீர்த்தி.

'திங்களேர் தருதன் தொங்கல்வெண் குடைக்கீழ்
நிலமகள் நிலவ மலர்மகட் புணர்ந்து
செங்கோ லோச்சிக் கருங்கலி கடிந்து
மன்னுபல் லூழியுள் தென்னவர் மூவருள்
மாறு பரணன் பொன்முடி யானுப்
பருமணிப் பசுந்தலை பொருகளத் தரிந்து
வீரகே ரளனை ஆனைக்கிடு வித்து
அசைவில் சுந்தர பாண்டியனைத் திசைகெடத்
தொல்லையில் முல்லையூர்த் துரத்தி ஒல்கலில்
வேணாட் டரசைச் சேணாட் டொதுக்கி
மேவுபுக ழிராமகுட மூவர்கெட முனிந்து
வேலைகெழு காந்தளூர்ச் சாலை கலமறுத்
தாகவ மல்லனு மஞ்சற் கேவுதன்
றுங்கரும் படையால் ஆங்கவன் சேனையுள்
கண்டப் பய்யனுங் கங்கா தரனும்
வண்டமர் களிற்றேடு மடியத் திண்டிறல்
விருதர் விக்கியும் விஜயா தித்தனுங்
கடுமுரட் சாங்க மய்யனும் முதலினர்

சமர பீருவொத் துடைத்தர நிமிர்சுடர்ப்
பொன்னே டைக்கரி புரவியொடும் பிடித்துத்
தன்னு டையில் ஜயங்கொண் டொன்னுர்
கொள்ளிப் பாக்கை யொள்ளெரிமடுத்து
வில்லவர் மீனவர் வெஞ்சினச் சளுக்கியர்
வல்லவர் முதலினர் வணங்கவீற் றிருந்த
ஜயங்கொண்ட சோழன் உயர்ந்த பெரும்புகழ்க்
கோவி ராஜகேசரி வர்மரான உடையார்
ஸ்ரீ இராஜாதி ராஜ தேவர்'[1]

என்பதேயாம். இவ்வேந்தன், மானுபரணன், வீரகேரளன், சுந்தர பாண்டியன் என்னும் பாண்டியர் மூவரையும் போரில் வென்றமையும் வேணாட்டரசனையும் இராமகுட மூவரையும் தோற்றேடச் செய்து காந்தளூர்ச் சாலையில் கலம் அறுத்தமையும் மேலைச்சளுக்கிய மன்னனுகிய ஆகவமல்லனை வென்று அவன் புதல்வராகிய விக்கிரமாதித்தனும், விசயாதித்தனும் புறங்காட்டி ஓடுமாறு செய்தமையும் அன்னேர் நகரமாகிய கொள்ளிப்பாக்கையை எரித்தமையும் அம்மெய்க்கீர்த்தியில் மிகத் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. அவ்வீரச் செயல்கள் எல்லாம் கி.பி. 1044 ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னரே நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது அக்கல்வெட்டினுல் நன்கு புலனுகின்றது. எனவே, அவையனைத்தும் இவன் தன் தந்தையின் ஆட்சிக்காலத்தில் இளவரசனுயிருந்த போது புரிந்த போர்கள் என்பது ஒருதலை. அப்போர் நிகழ்ச்சிகள்எல்லாம் முதல் இராசேந்திர சோழன் ஆட்சியில் விளக்கப்பட்டிருத்தலால் அவற்றை அப்பகுதியிற் காண்க.

இனி, இவனது ஆட்சியின் இருபத்தொன்பதாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு இவன் ஈழநாட்டு மன்னர்களோடு போர் புரிந்த செய்தியையும் இரண்டாம் முறை மேலைச்

---

1. S. I. I., Vol. IV, No. 537.

சளுக்கிய நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்ற வரலாற்றையும் கூறுகின்றது. இவனது மெய்க்கீர்த்தியில் காணப்படும் அப்பகுதி.

'ஒருதனித் தண்டால் பெருகட லிலங்கையர்
கோமகன் விக்கிரம பாகுவின் மகுடமும்
முன்றனக் குடைந்து தென்றமிழ் மண்புலம்
முழுவது மிழந்து எழுகட லீழம்
புக்கவிலங் கேச ஞகிய விக்கிரம
பாண்டியன் பருமணி மகுடமும் காண்டகு
தன்ன தாகிய கன்னக் குச்சியிலும்
ஆர்கலி ஈழஞ் சீரிதென் றெண்ணி
உளங்கொள் நாடுதன் னுறவொடும் புகுந்து
விளங்குமுடி கவித்த வீரசலா மேகன்
போர்க்களத் தஞ்சித்தன் சார்க்களி றிழிந்து
கவ்வையுற் றோடக் காதலி யொடுந்தன்
தவ்வையைப் பிடித்துத் தாயை மூக்கரிய
ஆங்கவ மானம் நீங்குதற் காக
மீட்டும் வந்து வாட்டொழி லுழந்து
வெங்களத் துலந்தவச் சிங்களத் தரைசன்
பொன்னணி முடியுங் கன்னரன் வழிவந்
துரைகொ ளீழத் தரைச ஞகியசீர்
வல்லவன் மதன ராசன் எல்லொளித்
தடமணி முடியுங் கொண்டு வடபுலத்
திருகா லாவதும் பொருபடை நடத்திக்
கண்டர் தினகரன் நாரணன் கணவதி
வண்டலர் தெரியல் மதுசூ தனென்
றெனைப்பல வரையரை முனைவயிற் றுரத்தி
வம்பலர் தருபொழில் கம்பிலி நகருட்
சளுக்கியர் மாளிசை தகர்ப்பித்து[1]'

என்பதாம்.

இதில் குறிப்பிடப்பெற்ற இலங்கை வேந்தனுகிய விக்கிரம பாகுவை இராசாதிராசன் போரில் வென்ற செய்தி, இவன் ஆட்சியின் இருபத்தெட்டாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டிலும்

1. S. I. I., Vol. V, No. 978.

காணப்படுகின்றது. அன்றியும், ஐந்தாம் மகிந்தன் மகனுகிய அவ்விக்கிரமபாகு கி. பி. 1029 முதல் 1041 வரையில் இலங்கையின் தென்கீழ்ப்பகுதியாகிய ரோகணத்திலிருந்து ஆட்சிபுரிந்துள்ளான். எனவே அவனேடு நம் இராசாதிராசன் போர்புரிந்து வெற்றி எய்தியமை கி. பி. 1041-ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்ததாதல் வேண்டும். ஆகவே, அப்போர் முதல் இராசேந்திர சோழன் ஆட்சியில் இராசாதிராசன் நிகழ்த்தியதாதலின் அதனை விளக்கமாக அங்குக் காணலாம்.

பிறகு, விக்கிரம பாண்டியன் என்னும் இலங்கையரசன் ஒருவனை இராசாதிராசன் கி. பி. 1046-ல் போரில் வென்ருன் என்றும் அப்பாண்டியன் தனக்குரிய பாண்டிய நாட்டை இவன்பால் இழந்தமையால் ஈழ நாட்டை யடைந்து அதன் ஆட்சியை ஏற்றுக்கொண்டவன் என்றும் மேற்குறித்த மெய்க்கீர்த்தி உணர்த்துகின்றது. இலங்கையிலிருப்பதற்கஞ்சித் துளுவ நாட்டிலிருந்து கொண்டிருந்தவனும் சோழர்பால் தோல்வியுற்று அவ்வவமானம் பொருது உயிர்துறந்த மகாலான கித்தியின் புதல்வனும் ஆகிய விக்கமபண்டு என்பவன் ஒருவன் கி. பி. 1044 முதல் 1047 வரையில் ரோகண நாட்டில் அரசாண்டானென்று மகாவம்சம் கூறுகின்றது. இராசாதிராச சோழனது மெய்க்கீர்த்தியுணர்த்தும் விக்கிரம பாண்டியனும் மகாவம்சம் கூறும் விக்கமபண்டும் ஒருவனே யாதல் வேண்டும். மெய்க்கீர்த்திச் செய்தியைக் கூர்ந்து நோக்குமிடத்து, அவன் பாண்டி மன்னன் ஒருவனுக்கு இலங்கையரசன் மகள் வயிற்றில் பிறந்த ஒரு பாண்டிய அரசகுமரனுக இருத்தல் வேண்டும் என்பதும் தனக்குரிய பாண்டிநாட்டை இராசாதிராச சோழன்பால் இழக்க நேர்ந்தமையால் ஈழநாட்டிற்குச் சென்று தன் தாய்ப்

பாட்டனுக்குரிய ரோகண நாட்டை ஆண்டு வந்தவனுதல் வேண்டும் என்பதும் உய்த்துணரப்படுகின்றன. மகாவம்சம் கூறுவதை நோக்குங்கால். அவன் ரோகணத்தை யாண்ட மகாலானகித்திக்குப் பாண்டிமன்னன் மகள் வயிற்றிற் பிறந்த ஓர் அரசகுமாரனுக இருத்தல்கூடும் என்று கருதற்கும் இடமுளது. அஃது எவ்வாருயினும் ஆகுக. கி. பி. பத்து, பதினுென்ரும் நூற்ருண்டுகளில் பாண்டியரும் சேரரும் இலங்கையரசர்களும் தமக்குள் மணவினையால் தொடர்பு கொண்டு, நெருங்கிய உறவினராகித் தமக்குப் பெரும் பகைஞராயிருந்த சோழரை வென்று தம் தம் நாட்டைக் கைப்பற்றிச் சுயேச்சையாய் ஆட்சிபுரிய முயன்றுவந்தனர் என்பது ஒருதலை. ஆகவே, அவ்விக்கிரம பாண்டியன் வரலாறு ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதேயாம். இனி, அவ்விக்கிரம பாண்டியன் ஈழநாட்டிலும் இராசாதிராசன்பால் தோல்வி யுற்று மணிமகுடம் முதலானவற்றை இழந்தனன் என்று கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன. அவனை அயோத்தி யரச குமாரனுகிய ஜகதீபாலன் என்பவன் கி. பி. 1047-ல் போரிற் கொன்று அவனது ரோகண நாட்டைக் கைப்பற்றி, கி. பி. 1051 வரையில் அங்கு அரசாண்டனன் என்றும் அவனை யும் சோழர்கள் போரிற் கொன்று, அவன் மனைவியையும் மகளையும் பிறசெல்வங்களையும் சோழ நாட்டிற்குக் கொண்டு வந்து விட்டனர் என்றும் மகாவம்சம் கூறுகின்றது. ஆனுல் இராசாதிராச சோழன் கல்வெட்டுக்களில் ஜகதீபாலன் வரலாறு காணப்படவில்லை; மற்ருெரு வரலாறு சொல்லப்படுகின்றது. அது கன்னியாகுப் ஜத்தையாண்ட வீரசலாமேகன் என்பவன் தன் நாட்டைவிட்டு ஈழம் புகுந்து, அதனை ஆண்டுவந்தபோது இராசாதிராசன்பால் தோல்வியுற்று, தன் தாய், தமக்கை, மனைவி முதலானவர்களை விட்டுவிட்டுப் புறங்காட்டியோடினன் என்பதே. அவ்வீரசலா மேகன், பகைஞராகிய சோழரால் தன் குடும்பத்தார் பல அவமானங் கட்கு உட்படுத்தப்பட்டமையுணர்ந்து, அதனைப் பொருமல் மீண்டும் போர் புரிந்து உயிர்துறக்கவே, அவன் பொன்முடி

கைப்பற்றப்பட்டது என்றும் இராசாதிராசன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுகின்றது. ஒருகால், மகாவம்சம் கூறும் ஜகதீபாலனும் இராசாதிராசன் மெய்க்கீர்த்தியுணர்த்தும் வீரசலாமேகனும் ஒருவனுகவே இருத்தல் கூடும், ஆனால், முன்னவன் அயோத்தி யரச குமாரன் என்று மகாவம்சத்திலும் பின்னவன் கன்னியாகுப்ஜ வேந்தனென்று மெய்க்கீர்த்தியிலும் சொல்லப் பட்டிருப்பது அக்கொள்கைக்கு ஒரு தடையாக உளது. அன்றியும் இருவர் காலங்களும் முரண்படுகின்றன. ஆகவே, பிற ஆதாரங்கள் கிடைக்கும் வரையில் அதனை ஒருதலையாகத் துணிதற்கிடமில்லை.

இனி, கன்னரன் வழிவந்த ஈழத்தரசனுகிய சீவல்லபன் மதனராசன் என்பவன், இராசாதிராசனுல் கி. பி. 1046-ல் தோற்கடிக்கப்பட்டான் என்பது இவன் கல்வெட்டால் அறியக் கிடக்கின்றது. மகாவம்சத்தில் அவன் பெயரே காணப்பட வில்லை. ஆனால், விக்கம பண்டுவின் புதல்வன் பராக்கிரமபண்டு என்னும் ஈழமன்னன் ஒருவன் சோழரோடு புரிந்த போரில் கி. பி. 1053-ல் இறந்தான் என்று மகாவம்சம் கூறுகின்றது. சீவல்லப மதனராசனும் பராக்கிரமபண்டு என்பவனும் ஒருவனுகவே இருக்கலாம் என்று கொள்வதற்கு அவ்விருவரும் சோழரோடு போர்புரிந்து இறந்த ஆண்டுகள் முரண்படுகின்றன. ஆகவே, அதுபற்றி இப்போது ஒன்றும் கூற இயலவில்லை. சோழ மன்னர்களின் கல்வெட்டுக்களையும் மகாவம்சத்தையும் ஒப்பு நோக்கியாராயுங்கால், அக்காலப்பகுதியில் ஈழ மண்டலத்தில் பெரும்பகுதி, சோழர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது என்பதும் அதன் தென்கிழக்குப் பகுதியிலிருந்த ஒரு சிறு நாடாகிய ரோகணம் மாத்திரம் ஈழமன்னர் ஆளுகையில் இருந்து வந்தது என்தும் அவர்கள் தம் நாடு முழுமையும் மீண்டுங்

கைப்பற்றியாளுவதற்கு இடைவிடாது முயன்று சோழரோடு போர் புரிந்து வந்தனர் என்பதும் அங்ஙனம் நிகழ்ந்த போர்களில் அந் நாட்டு வேந்தர் சிலர் உயிர் துறக்க நேர்ந்தது என்பதும் நன்கு வெளியாகின்றன. சோழர் ஆட்சி ஈழ நாட்டில் நடைபெற்று வந்தமைக்கு அவர்கள் கல்வெட்டுக்களும் பொற்காசுகளும் அந் நாட்டில் காணப்படுகின்றமை சிறந்த சான்றாகும்.

இனி, இராசதிராசன் மெய்க்கீர்த்தியில் சொல்லப்பட்டவாறு மேலைச் சளுக்கியரோடு இவன் இரண்டாம் முறை நடத்திய போர் ஆராயற்பாலதாகும். அது கி. பி. 1046-ல் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது இவனது ஆட்சியின் இருபத்தொன்பதாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டால் புலனாகின்றது.[1] மேலைச் சளுக்கியர்களை முற்றிலும் வென்று அவர்களைத் தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட குறுநில மன்னராகச் செய்தல் வேண்டும் என்பது சோழ மன்னர்களின் கருத் தாதலின் அவர்களுடைய குந்தளநாட்டின்மேல் அடிக்கடி படை யெடுத்துச் சென்று பெரும் போர்கள் புரிந்து நாடு நகரங்களை அழித்து வருவாராயினர். அத்தகைய போர் நிகழ்ச்சிகளுள் கி. பி. 1046-ல் நிகழ்ந்ததும் ஒன்றாகும். அப்போரில், கண்டர் தினகரன், நாரணன், கணபதி, மதுசூதனன் ஆகிய சளுக்கியத் தலைவர்கள் தம் வலியிழந்து புறங்காட்டி ஓடிவிட்டனர். பிறகு, பல்லாரி ஜில்லா ஹாஸ்பேட்டைத் தாலுகாவிலுள்ள கம்பிலி நகரத் திலிருந்த சளுக்கியரது மாளிகை தகர்த்தெறியப்பட்டு அங்கு இராசாதிராசனால் வெற்றித்தூணும் நிறுவப்பட்டது.[2] இவ்வேந்தன் புரிந்த அப்போர், 'கம்பிலிச் சயத்தம்பம் நட்டதும்' என்று கலிங்கத்துப்பரணியில் புகழ்ந்து கூறப்பட்டுள்ளது.[3] மகாமண்ட லேசுவரன் கண்டராதித்தராசன் என்பவன் ஒருவன் ஆகவமல்ல னுக்குக் கீழ்ப்பட்ட குறுநில மன்னனாகச் சிந்தவாடி நாட்டை

---

1. S. I, I., Vol. III, No. 28.
2. Ibid, Vol. V, No. 978; Ibid, Vol. VIII, No. 199.
3. க. பரணி, இராசபாரம்பரியம், பா. 26.

ஆண்டு வந்தனன் என்பது பல்லாரி ஜில்லாவிற் காணப்படும் இரண்டு கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது.[1] அக் கண்டராதித்த ராசனே இராசாதிராச சோழனிடத்தில் தோல்வியுற்ருேடிய கண்டர் தினகரனுக இருத்தல்கூடும் என்று வரலாற்று ஆராய்ச்சியில் வல்ல பேராசிரியர் ஒருவர் கருதுவது[2] மிகப் பொருத்த முடையதேயாம்.

இனி, இராசாதிராசன் மேலைச்சளுக்கியரோடு மூன்ரும் முறை நடத்திய போர் இவனது ஆட்சியின் முப்பதாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்களிலும் அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்துக் கல்வெட்டுக்களிலும் காணப்படுகின்றது. ஆனல் அது பிச்சாண்டார் கோயிலிலுள்ள இவனது ஆட்சியின் 30-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டில் இல்லை. அம் மூன்ரும் சளுக்கியப் போர் ஒரே ஆண்டுக் கல்வெட்டில் சிலவற்றில் காணப்பட்டும் சிலவற்றில் காணப்படாமலும் இருத்தலால் அஃது அவ்வாண்டின் பிற்பகுதியில் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். அதில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும் கல்வெட்டுக்களுள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு புதிய செய்தியைக் கூறுகின்றன. அவற்றை நோக்குமிடத்து, அப்போர் சில ஆண்டுகளாதல் தொடர்ந்து மிகக் கடுமையாக நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது நன்கு புலனுகின்றது. அது கி. பி. 1048-ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் தொடங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. எனவே, குந்தள இராச்சியத்தின்மீது அவ்வாண்டில் படையெடுத்துச் சென்ற இராசாதிராசன் கிருஷ்ணையாற்றங்கரையிலுள்ள பூண்டூரில் மேலைச் சளுக்கியரோடு பெரும்போர் புரிந்து தெலுங்க விச்சையன், அத்திராசன், அக்கப்பையன், கொண்டையராஜன், முஞ்சன், தண்டநாயகன் தனஞ்சயன், வீரமாணிக்கன் என்னுஞ் சளுக்கியத் தலைவர்களை வென்று, விச்சையன் தாய் தந்தையரையும்

---

1. Ins. 41 of 1904 and Ins. 711 of 1919.
2. The Colas. Vol. I, p. 305.

எண்ணரும் மகளிரையும் சிறைப் பிடித்து, அந்நகரின் மதில்களையும் இடித்துப் பாழ்படுத்தினன் ; அன்றியும், மண்ணதிப்பதியிலிருந்த மேலைச்சளுக்கியர் மாளிகையிலும் எரியூட்டி, அந்நகரில் வேங்கை வடிவம் பொறிக்கப் பெற்ற வெற்றித்தூண் ஒன்றும் நாட்டினான் ;[1] பிறகு, மேலைச்சளுக்கியர்க்குரிய கடல்போன்ற சிறுதுறை, பெருந் துறை, தெய்வ வீமகசி என்னும் முத்துறைகளிலும் தன் பட்டத்து யானையை நீராட்டிச் சளுக்கியரின் வராக முத்திரை பொறிக்கப் பெற்ற வராகக் குன்றில் தன் புலி முத்திரையைப் பொறித்து அங்கு வெற்றித் தூணும்[2] நிறுவினான். அந்நாட்களில் சோழரின் படை வீரர்கள் தங்கியிருந்த பாசறையில் அன்னோரது நிலையை யுணரு மாறு ஆகவமல்லன் அனுப்பிய ஒற்றர் சிலர் அவ்வீரர்கள் பால் அகப்பட்டுக்கொண்டனர். நம் இராசாதிராசன் அவர்களைக் கொல் லாமல் அன்னோர் மார்பில் ஆகவமல்லன் யாங்கணும் அஞ்சிப் புறங்காட்டி யோடினன் என்று தெளிவாக எழுதுவித்து, பிறகு அவர்களைத் துரத்தி விடும்படி செய்தான்.[3]

அவ்வவமானத்தைப் பொறுக்காத ஆகவமல்லன் பெரும் படையுடன் வந்து இராசாதிராசனோடு மீண்டும் போர் தொடங் கினான். அப்போரில் சளுக்கியப் படைத் தலைவர்களாகிய நுளம்பன், காளிதாசன், சாமுண்டன், கொம்மையன், வில்லவராசன் என்போர் தோல்வியுற்றுப் புறங்காட்டியோடினர் ; கூர்ச்சர மன்னன் ஒருவன் கொல்லப்பட்டான். இராசாதிராசன் பெரு வெற்றி எய்தினான். அவ்வேந்தன் தன் பட்டத்து யானையை நீராட்டியதாகக் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பெற்ற சிறுதுறை, பெருந்துறை, தெய்வ வீமகசி என்பன முறையே துங்கபத்திரை

---

1. S. I. I., Vol. V, Nos. 520 and 641.
2. S. I. I., Vol. IV, No. 539 ; Ibid, Vol. VII. No. 1046.
3. Ibid.

கிருஷ்ணை பீமா என்னும் பேராறுகளாக இருத்தல் வேண்டும் என்று கருதப்படுகின்றன.

இனி, திருக்கழுக்குன்றத்திலுள்ள இராசாதிராசன் கல்வெட்டொன்றில் அப்போரில் நிகழ்ந்த வேறொரு நிகழ்ச்சியும் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.[1] அது, பகை வேந்தனாகிய ஆகவமல்லன் தன் பெற்கடை[2] ஒருவனோடு வேறு இருவரையும் இராசாதிராசன்பால் ஒரு செய்தி தெரிவிக்குமாறு அனுப்பியபோது அவ்விருவருள் ஒருவனுக்கு ஐங்குடுமி வைப்பித்து ஆகவமல்லன் என்று பெயரிட்டும் மற்றவனுக்குப் பெண்ணுடை தரிப்பித்து ஆகவமல்லி என்று பெயரிட்டும் இவன் திருப்பியனுப்பினன் என்பதேயாம். அந்நிகழ்ச்சி, மேலைச் சளுக்கியரோடு இராசாதிராசன் மூன்றும் முறை நடத்திய போரில் நிகழ்ந்த செயல்களுள் ஒன்றாதல் வேண்டும். அவர்களோடு இவ் வேந்தன் இம்முறை நிகழ்த்திய போரில் வெற்றி எய்திய பின்னர், அன்னோரது தலைநகராகிய கல்யாணபுரத்தைக் கைப்பற்றி அங்கிருந்த அரண்மனையையும் இடித்து, தன் வெற்றிக்கு அடையாளமாக அந்நகரிலேயே வீராபிடேகஞ் செய்துகொண்டு விஜயராசேந்திரன் என்னும் பட்டமும் புனைந்தனன். இச் செய்திகள் இராசாதிராசன் கல்வெட்டுக்களில் மிகத் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.[3] அன்றியும், இவனது பிற்காலக் கல்வெட்டு ஒன்றினாலும் இவை உறுதி எய்துகின்றன. கும்பகோணத்திற்கு அண்மையிலுள்ள தாராசுரம் இராசராசேச்சுரமுடையார் கோயிலில் வைக்கப்பெற்றுள்ள துவாரபாலர் படிமம் ஒன்றின் பீடத்தில் 'ஸ்வஸ்திஸ்ரீ உடையார் ஸ்ரீ விசயராசேந்திர தேவர்

---

1. அமைச்சன், (Ep. Ind., Vol. VII, p. 25.)
2. S. I. I., Vol. V, No. 465; Ep. Car., Vol. X. Kl., 112 (b)
3. Ins. 224 of 1925; Ins. 245 of 1929.

கல்யாணபுரம் எறிந்து கொடுவந்த துவாரபாலர்' என்று வரையப் பெற்றுள்ள செய்தி இப்போர் நிகழ்ச்சிக்குச் சிறந்த சான்ருக இருத்தல் அறியத்தக்கது. எனவே இராசாதிராசன், மேலைச் சாளுக்கியரது தலைநகராகிய கல்யாணபுரத்தைக் கைப்பற்றி அங்கிருந்து கொணர்ந்த பொருள்களுள் அத்துவாரபாலரது படிமமும் ஒன்று என்பது தேற்றம். அதன் சிற்பவமைதி, சோழர் காலத்துத் தமிழ் நாட்டுப் படிமங்களோடு ஒத்தில்லாமல் வேறுபட்டிருத்தலால் அது மேலைச்சளுக்கிய நாட்டுப் படிமமேயாதல் வேண்டும். ஆகவே, இராசாதிராசன் மேலைச்சளுக்கிய ரோடு கல்யாணபுரத்தில் போர்புரிந்து வெற்றி பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு வலியுறுதல் காண்க.

இராசாதிராசன் குந்தள நாட்டின்மேல் மும்முறை படையெடுத்துச் சென்று நிகழ்த்திய வீரச் செயல்கள் எல்லாம்,

> ' கம்பிலிச்சயத் தம்ப நட்டதும்
> கடியரண்கொள் கல்யாணர் கட்டறக்
> கிம்புரிப்பணைக் கிரியுகைத்தவன்
> கிரிகளெட்டினும் புலி பொறித்ததும் 1

என்று கலிங்கத்துப் பரணியிலும்

> ' ....மும்மடி போய்க் கல்யாணி
> செற்ற தனியாண்மைச் சேவகனும் 2 '

என்று விக்கிரமசோழன் உலாவிலும் முறையே சயங்கொண்டார் ஒட்டக்கூத்தர் ஆகிய இரு கவிஞர்பெருமான்களாலும் பாராட்டப் பெற்றிருத்தல் அறியற்பாலது.

சோழர்க்கும் மேலைச்சளுக்கியர்க்கும் நிகழ்ந்த போர்கள் எல்லாம் அடிக்கடி குந்தள இராச்சியத்திலேயேநடை

---

1. க, பரணி, VIII. பா 26.
2. வி. உலா, வரிகள். 37-38.

பெற்றமையின் அந்நாட்டு மக்கள் எல்லோரும் அமைதியான வாழ்க்கையின்றி அல்லலுறுவாராயினர். அன்றியும் அவ்விராச்சியத்தில் பல நகரங்கள் சோழரது படையெடுப்பினுல் தம் செல்வமும் சீரும் இழந்து அழியும் நிலையை எய்தின. தம் குடிகளுக்கும் நகரங்களுக்கும் ஏற்பட்ட இன்னல்களைக் குந்தள நாட்டு வேந்தரும் குறுநில மன்னருங் கண்டு, பெருங் கவலை கொண்டு, மன முடைந்தன ரெனினும் அன்னேர் தம் இராச்சியத்தில் பெரும்பகுதியை இழந்து விடாமல் தம் ஆட்சிக்குள் வைத்துக்கொண்டிருந்தன ரென்பது அந்நாட்டில் காணப்படும் பல கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது.

கி. பி. 1054-ஆம் ஆண்டில் இராசாதிராசன் தன் தம்பி இரண்டாம் இராசேந்திரனேடு மறுபடியும் மேலைச் சளுக்கிய நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்றுன். கிருஷ்ணையாற்றங்கரையிலுள்ள கொப்பத்தில்[1] இரு படைகளும் கைகலந்து கடும் போர் புரிந்தன. சளுக்கியர் பக்கத்தில் ஆகவமல்லனும் சோழர் பக்கத்தில் இராசாதிராசனும் படைத்தலைமை வகித்துப் போரை நடத்தினர். இராசாதிராசன் தம்பியாகிய இரண்டாம் இராசேந்திரன் போர்க்களத்திற்கு வராமல் பெரும்படையுடன் பாடி வீட்டில் தங்கியிருந்தான். போர் எவ்வாறு முடியுமோ என்று இருபக்கத்தினரும ஐயுறும் வகையில் அத்துணைக் கடுமையாக நடைப்பெற்றது. சளுக்கியப் படைகள் ஒரே முகமாகத் திரண்டு இராசாதிராசன் வீற்றிருந்த யானையைத் தாக்கின. அதனுல், அவ்யானையும் இறக்கவே, அதன் மீதிருந்த இராசாதிராசனும் பகைவர் அம்பிற்கு இலக்காகி விண்ணுலகெய்தினுன்.[2] குந்தளப் படைகள் சோணுட்டுப் படைகளை நாற்புறத்திலும்

---

1. 'செப்பருந் தீர்த்தக் கொப்பத்து' என்று கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்பட்டிருத்தலால் இது தீர்த்தச் சிறப்பு வாய்ந்த ஒருதலமாதல் வேண்டும். (S. I. I., Vol. V, No. 644.)
2. S. I. I., Vol. V· No. 647; Ibid, Vol. III, No. 39. Ep. Car., Vol. VIII, part II Sb. 325; Ibid, Vol. VIII SK. 118; Bombay Gar., Vol. IV, page 441.

தாக்கவே அப் படைகள் அதனைப் பொறுக்க முடியாமல் குழப்ப மடைந்து புறங்காட்டத் தொடங்கின.

அந்நிலையில் இரண்டாம் இராசேந்திர சோழன் தன் பட்டத்து யானைமீதேறிப் போர்க்களஞ்சென்று, 'அஞ்சேல் அஞ்சேல்!' என்று அபயங்கூறிச் சோணாட்டுப்படைகட்கு வீரவுணர்ச்சி யுண்டுபண்ணி, அப்படைகளுள் அமைதி நிலவுமாறு செய்து, மீண்டும் சளுக்கியருடன் போர்செய்யத்தொடங்கினான்.[1] இராசேந்திரன் ஏறி யிருந்த யானையைச் சளுக்கியப் படைகள் முன்போல ஒரு முகமாகத் தாக்கவே அவ்யானையின் நெற்றியில் அம்புகள் தைத்தன. ஆகவமல்லனுடைய கூரிய அம்புகள் இராசேந்திர னுடைய குன்று போன்ற புயத்திலும் தொடையிலும் தைத்துப் புண்படுத்தின.[2] அதுபோது யானைகளின் மேலிருத்து போர்புரிந்து கொண்டிருந்த சோணாட்டு வீரர் பலர் உயிர் துறந்தனர். எனினும், சளுக்கியப் படைத்தலைவர்களாகிய சயசிங்கன், புலகேசி, தசபன்மன், அசோகையன், ஆரையன், மொட்டையன், நன்னிநுளம்பன் என்போர் இராசேந்திரனால் கொல்லப்பட்டனர். மேலைச்சளுக்கிய மன்னனாகிய ஆகவமல்லனும் தோல்வியுற்றோடி னான். வன்னியரேவன், துத்தன், குண்டமையன் என்ற எஞ்சி யிருந்த சளுக்கியப்படைத்தலைவர்களும் மற்றும் பல சளுக்கிய அரச குமாரர்களும் போர்க்களத்தில் நிற்க முடியாமல் அஞ்சிப் புறங்காட்டியோடிவிட்டனர். இறுதியில் நம் இராசேந்திரனே வெற்றித் திருவைமணந்து வாகை சூடினான். சளுக்கியருடைய சத்துரு பயங்கரன், கரபத்திரன், மூலபத்திரன் என்ற பட்டத்து யானைகளையும், வராகக்கொடியையும் சத்திபவ்வை, சாங்கப்பை

1. S. I., Vol. VII, Nos. 885 and 886. Ibid, Vol. V. No. 647; Ep. Car., Vol. X, Mulbagal 107.
2. Ibid; Vol. III, No. 29; Ibid, Vol. V, No.644.

முதலான கோப்பெருந்தேவியரையும் இராசேந்திரன் கைப்பற்றிக் கொண்டான்.[1] அன்றியும் சளுக்கியர் போர்க்களத்தில் விட்டோடிய எண்ணிறந்த யானைகளும் குதிரைகளும் ஒட்டகங்களும் பிற பொருள்களும் இராசேந்திரனுக்கு உரியனவாயின. பின்னர், சளுக்கியர் நகரமாகிய கொல்லாபுரத்தில் ஒரு வெற்றித் தூணும் நிறுவப்பட்டது. இரண்டாம் இராசேந்திரன், அப்போர்க் களத்திலே பார்த்திபராஞேர் முன் செய்தறியாததொன்றைத் தான்செய்யக் கருதிப் பகைஞர் அம்புகள் தைத்த புண்களிலிருந்து ஒழுகும் செந்நீரைப் புதுப்புனலால் நீக்கியதுபோல விசாயபிடகஞ் செய்துகொண்டு சோழச் சக்கரவர்த்தியாக முடி சூடிக்கொண்டான்[2]; பிறகு, போரிற் கிடைத்த பல்வகைப் பொருள்களுடன் வெற்றி வேந்தனுய்த் தன் தலைநகராகிய கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். கொப்பத்துப் போர்நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் இராசாதிராசன் தம்பியாகிய இரண்டாம் இராசேந்திர சோழன் கல்வெட்டுக்களில் மிகத் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இனி, அப்போர் நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் ஆகவமல்லன் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படவில்லை. அவன் தன் பகைஞராகிய சோழரால் தானும் தன் நாடும் அடைந்த பரிபவங்களைத் தன் நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களில் எங்ஙனம் பொறித்து வைத்திருத்தல் கூடும்? அவ்வாறு செய்வது அவன் பெருமைக்கும் புகழுக்கும் இழுக்கைத் தருமன்றே? அதுபற்றியே அவன் கல்வெட்டுக்களில் கொப்பத்துப் போர்நிகழ்ச்சிகள் காணப்படவில்லை எனலாம். ஆயினும், ஆகவமல்லவன் இறந்த பிறகு கி. பி. 1071-ஆம் ஆண்டில் வரையப்பெற்ற மேலைச்சளுக்கியர் கல்வெட்டுக்கள் இரண்டில் அப்போர் நிகழ்ச்சிகளுள் சில, குறிப்பாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் தமிழ் வேந்

1. S. I., Vol. V, No. 644
2. Ibid, No. 647.

தனுகிய பாண்டியசோழன் என்பான், தன் முன்னோர் கைக்கொண்ட உயர்ந்த முறைகட்கு முரணுகப் பெள்வோலா[1] நாட்டிற் பெரும் படையுடன் புகுந்து சைன கோயில்கள் உள்ளிட்ட பலவற்றையும் எரியூட்டி அழித்தான் என்றும் அத்தீச்செயல் காரணமாக ஆகவ மல்லனுல் போரிற் கொல்லப்பட்டானென்றும் குறிக்கப்பட்டிருக் கின்றன.[2] அக்கல்வெட்டுக்கள் கொப்பத்துப் போர் நிகழ்ச்சிக்குச் சில ஆண்டுகட்குப் பின்னர் வரையப்பெற்ற வையாகும்.

ஆயினும், அவற்றில் போரில் உயிர் துறந்ததாகக் கூறப்பட்ட பாண்டியசோழன் இராசாதிராசனுக இருத்தல் வேண்டும் என்பதும் அப்போரும் கொப்பத்துப்போராகவே இருத்தல் வேண்டும்ஏன்பதும் உய்த்துணரப்படுகின்றன. எனவே, சோழ மன்னர்களின் கல்வெட் டுக்களில் காணப்படும் குந்தளநாட்டுப் போர்ச் செய்திகளுள் சில, மேலைச்சளுக்கியர் கல்வெட்டுகளாலும் உறுதி எய்துதல் காண்க.

இராசாதிராசன் போர்க்களத்தில் யானை மீதிருந்து உயிர் துறந்தமைபற்றிக் 'கல்யாணபுரமுங் கொல்லாபுரமும் எறிந்து யானைமேற்றுஞ்சின உடையார் விஜயராசேந்திர தேவர்' என்று சோழ மன்னர்களின் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் அறியற்பாலதாகும். அன்றியும், இவன் போர்க்களத்தில் உயிர் நீத்த செய்தி இவன் தம்பி இரண்டாம் இராசேந்திரன் கல்வெட் டிலும் காணப்படுகின்றது.[3] இவன் இளமைப்பருவம் முதல் பெரு வீரனுகவே விளங்கினுன். இளவரசனுயிருந்த காலத்தில் புற நாடுகள் பலவற்றின்மேல் படையெடுத்துச் சென்று அவற்றைத் தன் தந்தையின் ஆட்சிக்குள்ளாக்கிய செயல் ஒன்றே, இவன்

---

1. Belvoly.
2. Ep. Ind., Vol, XV, No. 23: Ep. Car., Vol. VIII. Sorab 325.
3. S. I. I., Vol. V, No. 647.

ஆற்றலே இனிது புலப்படுத்தா நிற்கும். இவனது வாழ்க்கையே வீரம் நிரம்பிய ஒரு தனி வாழ்க்கை எனலாம். இவன், போர்க்களத்திலேயே தன்வாணுளின் இறுதியையும் எய்திப் புகழ் கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்க தொன்றும்.

இனி, இவன் மேலைச்சளுக்கியரது போர்க்களத்தில் வாகை சூடி அவர்களுடைய தலைநகராகிய கல்யாணபுரத்தில் வீராபிடேகஞ் செய்து கொண்டு விசயராசேந்திரன் என்னும் பட்டம் புனைந்து கொண்டமை முன்னர் விளக்கப்பட்டது. வேறு சில சிறப்புப் பெயர்களும் அந்நாளில் இவனுக்கு வழங்கியுள்ளன என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகிறது. அவை; சயங்கொண்டசோழன் ஆகவமல்ல குலாந்தகன், கல்யாணபுரங்கொண்ட சோழன், வீரராசேந்திரவர்மன் என்பனவாம். இவன் பல அரசர்களை வென்று அசுவமேதம் செய்து அவர்கள் வணங்க வீற்றிருந்த காரணம்பற்றிச் சயங்கொண்ட சோழன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் எய்தினன்.[1] மேலைச்சளுக்கியர் தலைநகரை எறிந்து அதனைக்கைப்பற்றி அங்கு வீராபிடேகஞ் செய்து கொண்டமையால் கல்யாணபுரங் கொண்ட சோழன்[2] என்று வழங்கப் பெற்றனன்[3]. ஆகவமல்ல குலாந்தகன்[4] என்பது ஆகவமல்லன் குலத்திற்குயமனைப் போன்றவன் என்று பொருள்படும். இவன் அவ்வேந்தனுக்கும் அவன் மக்களுக்கும் அடிக்கடி இன்னல் விளைத்து வந்தமைபற்றி இவனுக்கு அப்பட்டம் வழங்கியதாதல் வேண்டும். வீரராசேந்திரன் என்பது இவன்தன் வாழ்நாளில் பெருவீரனகத் திகழ்ந்தமையால் எய்திய சிறப்புப் பெயர் எனலாம்.

---

1. S. I. I., Vol. V, Nos. 520, 633 and 978.
   Ibid, Vol, VIII; Nos, 82, 199 and 680.
2. Ibid, Vol. V, No. 465 ; Ins. 258 of 1910.
3. தொண்டை மண்டலத்திலுள்ள ஆமூர்க் கோட்டம் இவன் காலத்தில் கல்யாணபுரங்கொண்ட சோழக் கோட்டம் என்று வழங்கிற்று. (Ins. 258 of 1910).
4. Ins. 188 of 1919.

இவன், தன் உடன்பிறந்தார்க்கும் புதல்வர்க்கும் தான் வென்ற நாடுகளில் ஆட்சியுரிமை வழங்கி அவர்கள் அந் நாடுகளில் அரசாண்டு வருமாறு ஏற்பாடு செய்தான் என்றும் தன் வாழ்நாளில் பரிமேத வேள்வி புரிந்து சிறப்பெய்தினுன் என்றும் இவன் கல் வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. இவனுக்குக் கங்கைகொண்ட சோழ புரமே தலைநகராயிருந்தது[1]. இவன் பட்டத்தரசி, திரைலோக்கிய முடையாள் ஆவள்[2]. உலகுடைய பிராட்டி என்னும் ஒரு மனைவி இவ்வேந்தனுக்கு இருந்தனள் என்பது கன்னியாகுமரிக் கல்வெட் டினுல் அறியப்படுகின்றது.[3]. அவ்விருவரும் வெவ்வேறு மனைவியரோ அன்றி ஒருவரோ என்பது தெரியவில்லை.

இவ்வேந்தன் ஆட்சிக்காலத்தில் அரசாங்க அலுவல்களில் அமர்ந்து நாட்டை நன்கு பாதுகாத்துவந்த அரசியல் தலைவர்கள் பலர் ஆவர். அன்றியும், இவனுக்குக் கப்பஞ் செலுத்திவந்த குறு நில மன்னரும் இருந்தனர். இவன் குந்தளநாடு முதலானவற் றிற்குப் படையெடுத்துச் சென்று அவ்விடங்களில் போர்புரிந்து வெற்றியுடன் தன் நாட்டிற்குத் திரும்புவதற்குச் சில திங்களாதல் சென்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். அக்காலங்களில் சோழ நாட்டில் அமைதி நிலவுமாறு ஆட்சியை இனிது நடத்தி வந்தவர்கள் இவன் தம்பிமார்களும் அரசியல் அதிகாரிகளுமேயாவர். சில தலைவர்கள் தம் சக்கரவர்த்தியோடு பகைப்புலத்திற்குச் சென்று வீரத்தோடு போர்புரிந்து புகழ் எய்தியுள்ளனர். எனவே இவன் காலத்து அரசியல் தலைவருள் சிலரை ஈண்டுக் குறிப்பதும் பொருத்த மேயாம்.

---

1. S. I. I., Vol. V, No. 978.
2. Ins. 446 of 1918.
3. Travancore Archaeological Series, Vol. I, pp. 162—163.
4. Ep. Car., Vol. X, Chintamani 30.

1. தண்டநாயகன் அப்பிமையனுகிய இராசேந்திர சோழ பிரமமாராயன் :—இவன் இராசாதிராசன் படைத் தலைவர்களுள் ஒருவன்; கடப்பை ஜில்லாவிலுள்ள வல்லூரைத் தன் தலைநகராகக் கொண்டு மகாராசவாடி ஏழாயிரத்திற்கு அரசப்பிரதிநிதியாக விருந்து ஆட்சி புரிந்தவன்.[1] இவன் இராசேந்திர சோழ பிரமமா-ராயன் என்னும் பட்டம் பெற்றிருத்தலால் அந்தணர் குலத்தினன் என்பதும் முதல் இராசேந்திரசோழன் காலத்தில் அப்பட்டம் எய்தி யவன் என்பதும் நன்கு புலனுகின்றன. ஆகவே, இவனது நீண்ட அனுபவம்பற்றி, இராசாதிராசன் இவனை அப்பகுதியில் அரசப் பிரதிநிதியாக அமர்த்தினன் எனலாம்.[2]

2. சேனுபதி இராசேந்திரசோழ மாவலிவாணராயன்:—இவன் இராசாதிராசன் படைத்தலைவர்களுள் ஒருவன்; முதல் இரா சேந்திர சோழனுல் பட்டம் வழங்கிப்பாராட்டப் பெற்றவன்; புதுச் சேரிக்கு அண்மையிலுள்ள திரிபுவனியில் ஆண்டு ஒன்றிற்கு 12000 கலம் நெல் வருவாயுள்ள 72 வேலி நிலத்தைச் சில திருவிழாக்களும் ஒரு கல்லூரியும் நடத்துவதற்கு நிவந்தமாக வழங்கிய பெருங் கொடைவள்ளல்.[3] இவன் கோயிலில் திருவாய்மொழி விண்ணப் பஞ் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்திருத்தலால் வைணவ சமயத்தில் பெரும்பற்றும் ஆழ்வார்களிடத்தில் ஈடுபாடும் உடையவன் என்று தெரிகிறது.

3. சேனுபதி சயங்கொண்டசோழ வாணகோவரையன் :—இவன் இராசாதிராசன் படைத்தலைவர்களுள் ஒருவன்; மைசூர் இராச்சியத்திலுள்ள தடிகைபாடி நாட்டில் இவ்வேந்தன் ஆட்சிக் காலத்தில் அரசப் பிரதிநிதியாக இருந்தவன்.[4]

---

1. Ep. Car., Vol. lX, Dv. 76.
2. Ins. 176 of 1919.
3. Ep. Car., Vol. lX, NL.—25
4. S. I. I., Vol. VII, No. 1046.

4. அதிகாரிகள் பாராசிரயன் வாசுதேவ நாராயணனாகிய உலகளந்த சோழ பிரமமாராயர்:- இவர் இராசாதிராசனுடைய குருதேவர் ஆவர்.[1] இவருக்கு வழங்கப் பெற்றுள்ள பட்டத்தை நோக்குங்கால், இராசாதிராசன் ஆட்சிக்காலத்தும் சோழ இராச்சியத்தின் ஒரு பகுதி அளந்துகணக்கெடுக்கப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு புலனாகின்றது.

5. தண்டநாயகன் சோழன் குமரன்பராந்தக மாராயனாகிய இராசாதிராச நீலகங்கரையன்:- இவன் இராசாதிராசன் ஆட்சிக் காலத்திலிருந்த படைத்தலைவருள் ஒருவன்; அரசனால் அளிக்கப் பெற்ற இராசாதிராச நீலகங்கரையன் என்னும் பட்டம் பெற்றவன்; இவனைப்பற்றிய கல்வெட்டொன்று திருவொற்றியூர்க் கோயிலில் உளது.[2] எனவே, இவன் தொண்டைமண்டலத்தின் வடபகுதியிலிருந்த ஒரு தலைவன் ஆதல் வேண்டும்.

6. தண்டநாயகன் வெண்காடன் சங்கரனாகிய இராசாதிராசப் பல்லவராயன்:- இவன் உத்தமசோழ நல்லூரினன்; இராசாதிராசனுடைய படைத்தலைவருள் ஒருவன்; அரசாங்க அலுவலாளருள் பெருந்தரம் என்ற உயர் நிலையில் அமர்ந்திருந்தவன்; அரசனால் வழங்கப்பெற்ற இராசாதிராசப் பல்லவராயன் என்னும் பட்டம் பெற்றவன்; இவன் அந்தணர்களையும் சிவயோகிகளையும் நாள்தோறும் உண்பித்தற்குத் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு வடமேற்கேயுள்ள திருப்பைஞ்ஞீலிக் கோயிலைச் சார்ந்த செந்தாமரைக் கண்ணன் மடத்திற்கு நிலம் அளித்துள்ளனன் என்பது அவ்வூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[3] அறியப்படுகின்றது.

---

1. S. I. I.; Vol. VII. No 1046.
2. Ins. 102 of 1912.
3. S. I. I., Vol. IV. No. 537.

எனவே, இவன் சோழ மண்டலத்தின் மேற் பகுதியில் கொங்கு நாட்டெல்லைப்புறத்தில் தங்கியிருந்த ஒரு தண்டநாயகன் என்பது இனிது விளங்குதல் காண்க.

பதின்மூன்றும் அதிகாரம்

இரண்டாம் இராசேந்திர சோழன் கி. பி. 1051—1063

இம்மன்னன், கங்கைகொண்ட சோழன் என்று வழங்கும் முதல் இராசேந்திர சோழனுடைய இரண்டாம் புதல்வன். இவன், தன் தமையன் இராசாதிராசன் கொப்பத்துப்போரில் கி. பி. 1054-ல் இறந்தவுடன் அப்போர்க்களத்திலே சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாக முடிசூடிக்கொண்டான் என்பது இவன் கல்வெட்டால் அறியப்படுகின்றது.[1] ஆனால், இவன் கி. பி.1051-ஆம் ஆண்டில் முடி சூட்டப்பட்டிருத்தல்வேண்டும் என்பது மைசூர் இராச்சியத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் வெளியாகின்றது.[2] ஆகவே, இராசாதிராசன் கி. பி. 1051-ல் இவனுக்கு இளவரசு பட்டங்கட்டித் தனக்குத் துணையாய் அமர்ந்து அரசியற் கருமங்களைப் பார்க்குமாறு ஏற்பாடு செய்திருந்தனன் என்பது தெள்ளிது. அதற்கேற்ப, இராசாதிராசன் மேலைச்சளுக்கியரோடு பல ஆண்டுகள் நடத்திவந்த பெரும் போர்களில் நம் இராசேந்திரன் அவனுக்குப் பல்வகையானும் உதவி புரிந்து வந்தமை கல்வெட்டுக்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. தென்னார்க்காடு ஜில்லா மரக்காணத்தில் கி. பி. 1053-ல் வரையப்பெற்ற கல்வெட்டொன்று, அவ்வூர் தம்பித்துணைச் சோழவள நாட்டின்கண் உள்ளது என்று உணர்த்துகின்றது.[3] தொண்டைமண்டலத்தில் ஒரு வளநாட்டுக்குத் தம்பித் துணைச் சோழவள நாடு என்று இராசாதிராசன் தன்

---

1. S. I. I., Vol. V, No. 647.
2. Ep. Ind., Vol, IV, pp. 213-219;
   Ep. Car., Vol. IV, Hg. 18.
3. Ins. 30 of 1919.

ஆட்சிக்காலத்தில் பெயர் வைத்திருத்தலை நோக்குமிடத்து, அவன் தன் தம்பி இராசேந்திரன் தனக்குச் செய்துவந்த உதவிகளை எத்துணை மதிப்புடன் பாராட்டியுள்ளனன் என்பது நன்கு புலனாகும்.

இவன் தமையனாகிய இராசாதிராசன் இராசகேசரி என்னும் பட்டத்துடன் அரசாண்டவனாதலின் அவனுக்குப்பிறகு முடிசூடிய இவ்வேந்தன் பரகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்து கொண்டு ஆட்சி புரிவானாயினன்.

இவ்வரசன் கல்வெட்டுக்களில் இவனுக்குரியனவாக மூன்று மெய்க்கீர்த்திகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் 'இரட்டபாடி ஏழரை இலக்கமுங்கொண்டு கொல்லாபுரத்து ஜயஸ்தம்பம் நாட்டிப் பேராற்றங்கரைக் கொப்பத்து ஆகவமல்லனை அஞ்சுவித்து அவன் ஆனையும் குதிரையும் பெண்டிர் பண்டாரமும் கைக்கொண்டு விஜயாபிஷகம் பண்ணி வீரசிங்காசனத்து வீற்றிருந்தருளின கோப்பரகேசரிவர்மரான உடையார் ஸ்ரீ இராசேந்திர சோழ தேவர்'[1] என்பது இவன் வீரச் செயல்கள் எல்லாவற்றையும் சுருக்கிக் கூறும் ஒரு சிறிய மெய்க்கீர்த்தியாகும். இஃது இவனது ஆட்சியின் இரண்டாம் ஆண்டு முதல் கல்வெட்டுக்களில் காணப் படுகின்றது. இரண்டாம் மெய்க்கீர்த்தி 'திருமகள் மருவிய செங்கோல் வேந்தன்' என்று தொடங்குகிறது. அது முதல் மெய்க் கீர்த்தியின் பிறிதொரு வடிவமேயாம். சிற்சில கல்வெட்டுக்களில் அம்மெய்க்கீர்த்தியிலுள்ள தொடர்கள் முன் பின்னாக மாறியும் சில மொழிகள் வேறுபட்டும் காணப்படுகின்றன. இவனது மூன்றும் மெய்க்கீர்த்தி, 'திருமாது புவியெனும் பெருமாதர்' என்று தொடங்கி நீண்டு செல்லுகின்றது. அது பெரிய மெய்க்கீர்த்தி யாதலின் பல செய்திகளைத் தன்னகத்துக் கொண் டுள்ளது. ஆகவே, இவ்வேந்தன் வரலாற்றை ஆராய்

1. S. I. I., Vol. VII, No. 798; Ep. Car., Vol. X. KL. 107.

வதற்கு அது பெரிதும் பயன்படுவதாகும். அஃது இவனது ஆட்சியின் நான்காம் ஆண்டு முதல் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றது.[1] அதில் இராசேந்திரன் நிகழ்த்திய முதல் மேலைச் சளுக்கியப் போர், ஈழநாட்டுப் போர், இரண்டாம் மேலைச் சளுக்கியப் போர் ஆகிய மூன்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவன், கி. பி. 1054-ல் ஆகவமல்லனுடன் கொப்பத்தில் நடத்திய பெரும்போரே முதல் மேலைச் சளுக்கியப் போராகும். இவன், தன் தமையன் இராசாதிராசன் அப்போரில் உயிர் துறந்தவுடன் போர்க்களத்திற்குச் சென்று தன் படையில் அமைதி நிலவுமாறு செய்தமையும் பின்னர் அஞ்சாநெஞ்சத்தோடு பெருவீரங்காட்டிப் போர் புரிந்து வெற்றி பெற்று, அக்குந்தள நாட்டுப் போர்க்களத்திலே முடிசூடிக் கொண்டமையும் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவிலுள்ள திருமழபாடியிற் காணப்படும் இவன் கல்வெட்டொன்றில் வரையப் பெற்றுள்ளன.[2] கொப்பத்தில் நடைபெற்ற அப்போர் நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் இராசாதிராசன் ஆட்சியில் எழுதப்பட்டிருத்தலின் ஈண்டு அவை விளக்கப்படவில்லை.

நம் இராசேந்திரன் கொப்பத்துப் போர்க்களத்தில் முடி சூடிக் கொண்டனன் என்று அக்கல்வெட்டு உணர்த்தும் செய்தி,

'ஒருகளிற்றின் மேல் வருகளிற்றையொத்
துலகுயக்கொளப் பொருதுகொப்பையிற்
பொருகளத்திலே முடிகவித்தவன்[3].'

என்று கலிங்கத்துப் பரணியிலும் ஆசிரியர் செயங்கொண்டாரால் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

அன்றியும், இவ்வேந்தன் அக் கொப்பத்துப் போரில் ஆயிரம் களிறுகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டமை,

---

1. S. I. I., Vol. III. No. 29.
2. Ibid, Vol. V, No. 647.
3. கலிங்கத்துப்பரணி, இராசபாரம்பரியம், பா. 27.

'பற்றலரை

வெப்பத் தடுகளத்து வேழங்க ளாயிரமும்
கொப்பத் தொருகளிற்ருற் கொண்டோனும்'[1]

என்றும்

'கொலேயானேப்

பப்பத் தொருபசிப்பேய் பற்ற வொருபரணி
கொப்பத் தொருகளிற்ருற் கொண்டகோன்'[2]

என்றும்

கவிஞர் பெருமாளுகிய ஒட்டக்கூத்தரால் தம் உலாக்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருத்தல் உணரற்பாலது.

இனி, இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் அடுத்து நிகழ்ந்தது ஈழ நாட்டுப் போராகும். அது கி. பி. 1054-ன் இறுதியிலாதல் 1055-ம் ஆண்டின் தொடக்கத்திலாதல் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது.[3] ஈழநாட்டின் பெரும்பகுதி சோழர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதன் தென்கீழ்ப் பகுதியாகிய ரோகண நாட்டில் பழைய சிங்கள மன்னரின் வழியினர் தங்கியிருந்து கொண்டு, ஈழம் முழுவதையும் தம் ஆட்சிக்கு உட்படுத்துவதற்குக் காலம் கருதிக் கொண்டிருந்தனர். எனவே, சில சமயங்களில் அன்னோர் அந்நாட்டில் அமைதியின்மையையும் கலகத்தையும் உண்டு பண்ணியிருத்தல் கூடும். அத்தகைய சமயம் ஒன்றில்தான் நம் இராசேந்திரன் பெரும் படையொன்றைத் தக்க தலேவன் ஒருவன் கீழ் ஈழ நாட்டிற்கு அனுப்பிப் போர் நிகழ்த்தியிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒரு தலே. அங்கு நடைபெற்ற போரில் வீரசலாமேகன் என்பவன் கொல்லப்பட்டான்; இலங்கையர்க் கிறைவனுகிய மானுபரணன் புதல்வர் இருவர் போர்க்களத்தில் சிறை பிடிக்கப்பட்டனர்.

---

1. விக்கிரமசோழன் உலா, வரிகள் 38–40.
2. இராசராசசோழன் உலா, வரிகள் 46–48.
3. S. I. I., Vol. V. Nos. 489 and 512.

போர்க்களத்தில் கொல்லப்பட்ட வீரசலாமேகன் கலிங்க மன்னன் என்று இவ்விராசேந்திரன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுகின்றது.[1] இராசாதிராசன் ஆட்சியில் நடைபெற்ற ஈழநாட்டுப் போரில் கொல்லப்பட்ட வீரசலாமேகன் என்பான் கன்னியாகுப்ஜத்தரசன் என்று அவன் மெய்க்கீர்த்தி உணர்த்துகின்றது.[2] எனவே ஒரே பெயர்கொண்ட அவ்விருவரும் வெவ்வேறு நாட்டிலிருந்து இலங்கைக்குச் சென்று அதனை ஆட்சிபுரிந்து, இரு வேறு சோழ மன்னர் ஆட்சிக் காலங்களில் போரில் கொல்லப்பட்டவர் என்பது அறியத்தக்கது. சிறைபிடிக்கப் பெற்ற மானாபரணன் புதல்வரைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. நம் இராசேந்திரன் கல்வெட்டு ஈழநாட்டில் காணப்படுவதால் அந்நாடு இவன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது என்பது திண்ணம்.[3]

இராசேந்திரன் ஆட்சியில் நிகழ்ந்த இரண்டாம் மேலைச் சளுக்கியப் போர் கி. பி. 1059-ம் ஆண்டில் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது திருமழபாடியிலுள்ள இவனது ஒன்பதாம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டால் அறியப்படுகின்றது.[4] மேலைச் சளுக்கிய மன்னனாகிய ஆகவமல்லன்தான் கொப்பத்துப் போரில் அடைந்த அவமானத்தை நினைத்து வருந்தி அதனை ஒருவாறு போக்கிக் கொள்ளும் நிமித்தம் பெரும் படையுடன் புறப்பட்டுப் பேராறாகிய கிருஷ்ணையின் கரையில் மீண்டுஞ் சோழரைச் சந்தித்து கடும் போர் புரிந்தான். முடக்காற்றுப் போர் என்று இராசேந்திரன் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப் பெற்றிருப்பது இப்போரேயாம்.[5] இதிலும் மேலைச் சளுக்கியர் பல்வகைத் துன்பங்களுக்கு உள்ளாயினர்.

---

1. S. I. I., Vol. V, No. 644.
2. Ibid, No 978.
3. Ibid, Vol. IV, Nos. 1408 and 1415.
4. எட்டாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டில் அப்போர் நிகழ்ச்சி காணப்படவில்லை. (S. I. I. Vol. V, No. 644.)
5. S. I. I., Vol. V. No. 647.

சளுக்கிய தண்ட நாயகனுகிய வாலாதேவனும் மற்றும் பல தலைவர்களும் கொல்லப்பட்டனர்; ஆகவமல்லனும் அவன் மகன் விக்கிரமாதித்தனும் இருகையன் முதலானேரும் எதிர்த்துப் போர் புரியும் ஆற்றலின்றிப் புறங்காட்டி ஓடி விட்டனர். எனவே, தம் மானத்தைக் காக்கும் பொருட்டுச் சோழரோடு போர்புரிய வத்த மேலைச் சளுக்கியர் முடக்காற்றுப் போரிலும் முழுத் தோல்வி எய்தித் தம் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு ஓடியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இனி, முடக்காற்றுப் போரில் கலந்துகொண்டு போர் புரிந்த சோழ மன்னர்கள் யாவர் என்பதும் ஈண்டு ஆராயற்பாலதாம். அப்போர் நிகழ்ந்தபோது சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாக இருந்தவன் நம் இராசேந்திர சோழனே என்பது இவன் கல்வெட்டுக்களில் அந்நிகழ்ச்சி குறிக்கப்பட்டிருத்தலால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. திருப்பாதிரிப்புலியூரிலுள்ள கல்வெட்டொன்று, 'அடற்களிற்ருல் ஆகவமல்லனை - முடக்காற்றில் முதுகிடுவித்து - மற்றவன் சயசிங்கனெடும் - வருதண்டினைப் பொருதண்டினல் - வெற்றிகொண்டு வெண்குடை நீழல் - வீரசிங்காசனத்து வீற்றிருந்தருளின - கோவிராஜ கேசரிவர்மரான உடையார் ஸ்ரீ இராசமகேந்திர தேவர்' என்று கூறுகின்றது.[1] எனவே, முடக்காற்றுப் போர் நிகழ்த்திய சோழ மன்னருள் இராசமகேந்திரனும் ஒருவன் ஆவான். செங்கற்பட்டு ஜில்லா மதுராந்தகத்தைச் சார்ந்த பெரும்பேரூரிலுள்ள கல்வெட்டொன்று, 'முரட் சளுக்கிய முடக்காற்றில் - முதுகு கண்டு முனிவாறி - இரட்டராச குலகாலன் - இகல் வீரராசேந்திரன் - புயங்கொண்டு பொது நீக்கி - ஆள்கின்ற சயங்கொண்ட சோழ மண்டலம்'[2] என்று கூறுவதால் முடக்

1. S. I. I., Vol. VII, No. 743.
2. Ibid. Vol. III, No. 84.

காற்றில் போர் புரிந்தவர்களுள் நம் இராசேந்திரன் தம்பியாகிய வீரராசேந்திரனும் ஒருவன் என்பது நன்குவெளியாகின்றது, எனவே இரண்டாம் இராசேந்திரன், இராசமகேந்திரன், வீரராசேந்திரன் ஆகிய மூவரும் முடக் காற்றில் நிகழ்ந்த போரை நேரில் நடத்தி வாகை சூடிய சோழமன்னர்கள் ஆவர்.

அவர்களுள், இராசமகேந்திரன் என்பான், நம் இராசேந்திரனால் இளவரசுப்பட்டம் கட்டப்பெற்றிருந்த முதற் புதல்வன் என்று சொல்லப்படுகிறது.[1] அவ்விராசமகேந்திரன் ஆகவமல்லனை முடக்காற்றில் முதுகுகாட்டி ஓடும்படி செய்த பெருவீரன் என்று அவன் கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்தினும் அவனைப்பற்றிய வேறு செய்திகள் தெரியவில்லை. ஆயினும்,

' பனுவலுக்கு முதலாய் வேதநான்கிற்
பண்டுரைத்த நெறிபுதுக்கிப் பழைய தங்கள்
மனுவினுக்கு மும்மடி நான்மடியாஞ் சோழன்
மதிக்குடைக்கீழ் அறந்தளிர்ப்ப வளர்த்தவாறும் ,

என்று கலிங்கத்துப் பரணியில்[2] குறிப்பிடப் பெற்றுள்ள மும்முடி சோழனே இராசமகேந்திரன் என்று கருதுவதற்கு இடமுளது. அன்றியும்,

' அப்பழநூல்
பாடரவத் தென்னரங்க மேயாற்குப் பன்மணியால்
ஆடரவப் பாயல் அமைத்தோனும் '

என்னும் விக்கிரமசோழன் உலாவடிகளால் அவன் அரங்கநாதரிடம் அன்பு பூண்டு அப்பெருமானுக்குப் பொன்னாலும் மணியாலும் அரவணை யொன்று அமைத்தனன் என்பது அறியப்படுகின்றது. அக்கோயிலில் இராசமகேந்திரன் திருவீதி என்னும்பிரகாரம் ஒன்றும் அவன் எடுப்பித்தான் என்று

1. The Colas, Vol. I pp. 316 and 317.
2. கலிங்கத்துப்பரணி' இராசபாரம்பரியம். பா. 28.
3. விக்கிரமசோழன் உலா, வரிகள் 40 –42.

கோயிலொழுகு என்ற நூல் கூறுகின்றது.[1] கலிங்கத்துப் பரணியில் இரண்டாம் இராசேந்திரனும் வீரராசேந்திர னுக்கும் நடுவில் வைத்து மும்முடி சோழன் பாராட்டப் பெற்றுள்ளான். அவ்வாறே விக்கிரமசோழன் உலாவில் இரண்டாம் இராசேந்திரனுக்கும் வீரராசேந்திரனுக்கும் இடையில் திருவரங்கத் திருப்பணி புரிந்த இராசமகேந்திரன் புகழப்பட்டிருக்கின்றான். எனவே, சயங்கொண்டார் கூறிய மும்முடி சோழனே திருவரங்கத் திருப்பணி புரிந்த இராசமகேந்திரன் என்று அவ்வாசிரியர் காலத்திற்கு அண்மையிலிருந்த ஒட்டக்கூத்தரும் கருதியுள்ளார் என்பது நன்கு விளங்குதல் காண்க.

இனி, மும்முடி சோழன் என்பான் இரண்டாம் இராசேந்திர னுக்குத் தம்பியும் வீர ராசேந்திரனுக்குத் தமையனும் ஆவன் என்பது திருமழபாடி, திருவல்லம் என்னும் ஊர்களிலுள்ள கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது.[2] இரண்டாம் இராசேந்திரன் அவனுக்குச் சோழபாண்டியன் என்னும் பட்டம் வழங்கினான் என்று அக்கல்வெட்டுக்களே உணர்த்துகின்றன. ஆகவே, மதுரை மாநகரில் அரசப்பிரதிநிதியாயிருந்து பாண்டிய நாட்டையும் சேர நாட்டையும் அரசாண்டு வந்த மும்முடி சோழனே சோழ நாட்டில் இளவரசுப்பட்டம் பெற்ற நாளில் இராச மகேந்திரன் என்னும் பெயர் எய்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும். ஆதலால், இராசமகேந்திரன் என்பான் இரண்டாம் இராசேந்திரனுடைய புதல்வன் என்று கூறுவது பொருந்தாமை காண்க. அன்றியும், நம் இராசேந்திரன் தன் மக்கள் அறுவர்க்கும் உத்தம சோழன், விசயாலயசோழன், சோழகேரளன், சோழ ஜனகராசன், சுந்தரசோழன், சோழகன்னக்குச்சிராசன் என்னும்

1. கோயில் ஒழுகு, பக். 3.
2. S. I. I. Vol. V, Nos, 489 and 647.

பட்டங்கள் வழங்கினன் என்றும் அப்புதல்வர்களுக்குரிய இயற் பெயர்கள் இவையென்றும் திருமழபாடியிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது.[1] அப்பெயர்களுள், இராச மகேந்திரன் என்னும் பெயர் காணப்படாமையே, அப் பெயருடைய அரசகுமாரன் இராசேந்திரனுடைய புதல்வன் அல்லன் என்பதை ஒருதலையாக வலியுறுத்தல் அறியத்தக்கது. இரண்டாம் இராசேந்திரன் தன் முதற் புதல்வனுக்கு உத்தம சோழன் என்னும் பட்டம் வழங்கினன் என்று கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றனவேயன்றி[2] இராசமகேந்திரன் என்னும் பட்டம் வழங்கினன் என்று யாண்டும் கூறவில்லை. எனவே, இராசமகேந்திரன் என்பான் இரண்டாம் இராசேந்திரன் மகன் அல்லன் என்பதும் தம்பியேயாவன் என்பதும் நன்கு புலப்படுதல் காண்க.

இனி 'மனுவினுக்கு மும்முடி நான்மடியாஞ் சோழன்' என்ற கலிங்கத்துப்பரணிப் பாடலும் 'தருமநெறி நிற்ப மனுநெறி நடத்திய கோவிராஜ கேசரிவர்மரான உடையார் ஸ்ரீ இராசமகேந்திரதேவர்' என்ற கல்வெட்டுப் பகுதியும் அவன் செங்கோற் சிறப்பையும் நீதி மாண்பினையும் தெற்றென விளக்கி நிற்றல் அறியற்பாலதாம். அவன் இளவரசனாய் இருந்தபோதே இறந்தனன் என்று தெரிகிறது.

நம் இராசேந்திரனுக்கும் கங்கைகொண்ட சோழபுரமே தலைநகராயிருந்தது என்பது திருமழபாடி முதலான ஊர்களி லுள்ள கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகிறது.[3] இவனுக்கு மனைவியர் சிலர் இருந்துள்ளனர். அவர்களுள் கிழானடிகள்,[4] திரைலோக்கிய முடையாள்[5] என்ற இருவரைத்தவிர

1. S I. I., Vol. V, No. 644.
2. Ibid, No. 647.
3. Ibid.
4. T. A. S.. Vol. I, page 165.
5. S. I. I., Vol. V, No. 512.

மற்றையோர் பெயர்கள் தெரியவில்லை. இவனுக்குப் புதல்வர் கள் அறுவர் இருந்தனர். அவர்கள், இராசேந்திர சோழன், முகையவிழலங்கல் முடிகொண்ட சோழன், சோழ கேரளன், கடாரங்கொண்ட சோழன், படிகொண்ட பல்புகழ் முடிகொண்ட சோழன், இரட்டபாடி கொண்ட சோழன் என்போர்[1] அவ்வறுவர்க் கும் இவன் உத்தம சோழன் முதலான பட்டங்கள் வழங்கி யுள்ளனன்.[2] இவனுக்கு மதுராந்தக சோழன், நிருபேந்திர சோழன் என்னும் இரு பேரன்மாரும் இருந்தனர்.[3] இவனுடைய மகள் மதுராந்தகி என்பாள். அவள் கீழைச் சளுக்கிய மன்ன னுகிய இராசராச நரேந்திரன் மகனும் கங்கைகொண்ட சோழன் மகள் வயிற்றுப் பேரனுமாகிய இராசேந்திரனுக்கு மணஞ் செய்து கொடுக்கப்பெற்ருள். அவ்விராசேந்திரனே பிறகு சோழ இராச்சியத்தில் அரசாண்ட முதற் குலோத்துங்க சோழன் என்பது உணரற்பாலது.[4]

இனி, இவ்விரண்டாம் இராசேந்திரன், நாடகம் முதலான கலைகளிற் பெரும் பற்றுடையவன் என்பதும், தன் முன்னோர்களிடத் தில் அன்பும் மரியாதையும் உடையவன் என்பதும் தஞ்சை இராசராசேச்சுரமுடையார் கோயிலில் இராசராசேச்சுர நாடகம் நடித்தற்கு ஆண்டு ஒன்றிற்கு 120 கலநெல் நிவந்தமாக இவன் அளித்துள்ளமையால் நன்கறியக்கிடக்கின்றன.[5]

---

1. S. I. I., Vol. V, No. 644.

2. இவன் தன் உடன்பிறந்தார்க்கும் மக்கட்கும் வழங்கியுள்ள பட்டங்கள் பல. அவற்றுள், சோழபாண்டியன், சோழ கேரளன், சோழகங்கன் என்னும் பட்டம் பெற்றவர்கள் பாண்டிய கேரள கங்க நாடுகளுக்கு அரசப்பிரதிநிதிகளாக இருந்து அவற்றை ஆட்சி புரிந்தோர் ஆவர். சோழ அயோத்தியராசன், சோழ கன்னகுச்சியன் முதலான பட்டம் பெற்றவர்கள் அவற்றைக் கௌரவப் பட்டங்களாகப் பெற்றவராதல் வேண்டும்.

3. S. I. I, Vol. V, No, 489.

4. Ep. Ind., Vol. V, Chellur Plates, Verses 11 and 12.

5. S. I. I., Vol II, No. 67.

இவன் ஆட்சியின் 12-ஆம் ஆண்டுக்கல்வெட்டொன்று[1] மைசூர் இராச்சியத்தில் உளது. அவ்வாண்டிற்குப் பிறகு இவன் கல் வெட்டுக்கள் யாண்டும் காணப்படாமையின் இவன் கி. பி. 1063-ல் இறந்தனன் என்பது திண்ணம்.

இனி, இராசேந்திரன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்களை ஆராயு மிடத்து இவன் ஆட்சியில் அரசியல் அதிகாரிகளாகவும் குறுநில மன்னராகவும் இருந்தவர் பெயர்கள் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றன. ஆனால் அவர்களைப் பற்றிய வரலாற்றை அறிய இயலவில்லை. எனினும் அவர்களுள் சிலரை ஈண்டுக் குறிப்பிடுதல் ஏற்புடையதே யாம்.

1. மிலாடுடையான் நரசிங்கவர்மன் :- இவன், திருக்கோவ லூரிலிருந்துகொண்டு மலையமானாட்டை ஆட்சி புரிந்த ஒரு குறுநில மன்னன். இவன் நம் இராசேந்திரனுக்குக் கப்பஞ் செலுத்தி வந்தவன். இவன் ஆட்சிக் காலத்தில்தான் திருக்கோவலூரிலுள்ள திருமால் கோயில் கருங்கற் கோயிலாக எடுப்பிக்கப் பெற்றது. இவனை 'நரசிங்கவர்மர் என்று அபிஷேகம் பண்ணி முடிகவித்து மிலாடு இரண்டாயிரம் பூமியும் ஆண்ட மிலாடுடையார் நரசிங்க வர்மர்' என்று திருக்கோவலூர்க் கல்வெட்டு[2] ஒன்று குறிப்பிடுவது அறியற்பாலது.

2. சேனாபதிகள் ஜயமுரி நாடாழ்வான்:- இவன் இராசேந்திர சோழனுடைய படைத்தலைவர்களுள் ஒருவன். இவனைப்பற்றிய கல்வெட்டொன்று ஈழநாட்டில் இருத்தலால்[3] இவன் நாட்டில்போர் நிகழ்த்திய சோழர் படைத்தலைவனாதல் வேண்டும் என்பதும் சில ஆண்டுகள் அங்கு அரசப்பிரதிநிதியாக இருந்திருத்தல் கூடும் என் பதும் நன்கறியப்படும். அரையன் இராசராசனான வீர ராசேந்திர

---

1. Ep. Car , Vol. IV, Hg. 115.
2. Ep. Ind., Vol. VII. No. 19 K, pp. 145 and 146.
3. S. I. I., Vol. IV, No. 1408.

ஜயமுரி நாடாழ்வான் என்று கருவூர்க் கல்வெட்டில்[1] குறிக்கப் பெற்ற தலைவன் இவனேயாவன்.

3. சேனாபதி அரையன் கடக்கங்கொண்ட சோழன் இராசராச அணிமுரி நாடாழ்வான் :— இவன் இராசேந்திர சோழனுடைய படைத்தலைவர்களுள் ஒருவன். இவனுடைய ஊர் திருவையாறு என்று தெரிகிறது. இவன் திருமழபாடிக் கோயிலில் பொன்னார் மேனியர் திருவுருவம் ஒன்று செம்பினால் எழுந்தருளுவித்து[2] அதற்கு நாள் வழிபாட்டிற்கு நிவந்தமாக நிலம் அளித்துள்ளான். அன்றியும், அதற்குப் பல அணிகலன்களும் கொடுத்துள்ளனன். ஆகவே, இவன் சிவபெருமானிடத்தும் சைவசமய குரவரிடத்தும் பேரன்புடையவன் என்பது தெள்ளியது.

4. பஞ்சநதிவாணனாகிய மதுராந்தகத் தமிழ்ப் பேரரையன்:- இவன் இராசேந்திர சோழனுடைய தண்ட நாயகர்கட்குத் தலைவன்; மதுராந்தகத் தமிழ்ப் பேரரையன் என்னும் பட்டம் பெற்றவன். இவன் மைசூர் இராச்சியத்தில் கங்கநாட்டுக் கல்வெட்டொன்றில்[3] குறிப்பிடப் பெற்றிருத்தலால் அந்நாட்டை யாண்டுவந்த சோணாட்டுத் தலைவன் ஆதல்வேண்டும்.

5. வேளாளக் கூத்தன் ஆகிய செம்பியன் மூவேந்தவேளான்:- இவன் இராசேந்திரனுடைய அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவன்; அரசனால் வழங்கப்பெற்ற செம்பியன் மூவேந்த வேளான் என்னும் பட்டம் உடையவன். அரசனது உத்தரவின்படி திருவாரூர்க் கோயிலில் கர்ப்பக்கிரகம், அர்த்தமண்டபம் முதலானவற்றைப் பொன்வேய்ந்து புகழ் எய்தியவன்[4]

---

1. S. I. I., Vol. III, No. 21.
2. Ibid, Vol. V, No. 644.
3. Ep. Car., Vol. X, KL. 107.
4. Ins. 669 and 675 of 1919.

6. சேனுபதி சயங்கொண்டசோழ பிரமாதிராசன் :- இவன் இராசேந்திரனுடைய படைத்தலைவர்களுள் ஒருவன்; அந்தணர் குலத்தினன். செங்கற்பட்டு ஜில்லா மணிமங்கலத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு [1] இவன் தாயார் காமக்கவ்வை என்பாள் அவ்வூர்க் கோயிலுக்கு இறையிலி நிலம் அளித்த செய்தியை உணர்த்துகின்றது.

7. உதயதிவாகரன் கூத்தாடியாரான வீரராசேந்திர மழவராயன் :— இவன் சயங்கொண்ட சோழ நல்லூர் என்னும் எருக்கட்டாஞ் சேரியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு தலைவன். இவன் இராசேந்திர சோழனுடைய உடன் கூட்டத்ததிகாரிகளுள் ஒருவன் என்பது இவன் அரசாங்க உத்தரவுகளில் கையெழுத்திட்டுள்ளமையால் புலனுகின்றது. [2]

---

1. S. I. I., Vol. III, No. 29.
2. Ibid, No. 21.

பதினான்காம் அதிகாரம்

வீரராசேந்திரசோழன் கி. பி. 1063—1070

இவ்வரசரேறும் கங்கை கொண்ட சோழனுடைய புதல்வர்களுள் ஒருவன். இவன் அவ்வேந்தர் பெருமானுடைய மனைவிமார்களுள் யாருடைய மகன் என்பது புலப்படவில்லை. செங்கற்பட்டு ஜில்லா திருமுக்கூடலிலுள்ள கல்வெட்டொன்றில் காணப்படும் 'ஸ்ரீவீர ராஜேந்திர தேவர் ஆட்டைத் திருநாள் ஆவணித் திங்கள் திருவாயிலியத்தில்'[1] என்ற சொற்றொடர்களால் இம்மன்னன் ஆவணித்திங்கள் ஆயிலிய நாளிற் பிறந்தவன் என்பது நன்கறியக் கிடக்கின்றது. திருவெண்காட்டில் திங்கள் தோறும் ஆயிலிய நாளில் இறைவன் திருமஞ்சனமாடித் திருவிழா எழுந்தருளுவதற்கு இவன் ஆட்சியின் இரண்டாம் ஆண்டில் நிவந்தம் விடப்பெற்றிருப்பதும்[2] அதற்குச் சான்றுதல் காண்க. அன்றியும், திருவொற்றியூர்க் கோயிலில் ஆயிலிய நாளில் சிறப்பு விழா ஒன்று நடத்துவதற்கு இவன் அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவனாகிய சயசிங்க குலகால விழுப்பரையன் என்பவன் ஏற்பாடு செய்திருப்பதும்[3] அச்செய்தியை வலியுறுத்தி நிற்றல் அறியத்தக்கது.

செங்கற்பட்டு ஜில்லா யோகி மல்லவரத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று இவனது ஆட்சியின் ஏழாம் ஆண்டாகிய சகம் 991-ல் வரையப் பெற்றுள்ளது.[4] அன்றியும், சித்தூர் ஜில்லா சாரால என்னும் ஊரில் கிடைத்த செப்பேடுகளிலும் இவனது ஆட்சியின் ஏழாம் ஆண்டாகிய சகம் 991-ல் இவன் பெருங்கொடை வழங்கிய செய்தி குறிக்கப்

---

1. Ep. Ind., Vol. XXI, No. 38.
2. S. I. I., Vol. V, No. 976.
3. Ins. 136 of 1912.
4. Ins. 273 of 1904.

பட்டுள்ளது.[1] எனவே, இவன் சகம் 984-க்குச் சமமான கி. பி. 1062-ஆம் ஆண்டில் பட்டங்கட்டப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். ஆகவே, இவன் தமையனாகிய இரண்டாம் இராசேந்திர சோழன் தான் இறப்பதற்கு ஓராண்டிற்கு முன்னரே இவனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டிச் சிறப்பித் தனனாதல் வேண்டும். கி. பி. 1063-ல் அவன் இறந்தவுடன் இவன் சோழ இராச்சியத் திற்குச் சக்கரவர்த்தியாக முடி சூட்டப்பெற்றுச் செங்கோல் செலுத்து வானாயினன்.

இவனுக்குமுன் ஆட்சிபுரிந்த இரண்டாம் இராசேந்திர சோழன் பரகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்துகொண்டு இருந்தமையால். சோழ மன்னர்களின் ஒழுகலாற்றின்படி இவன் இராசகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்து அரசாண்டான்.

இவ்வேந்தனுக்கு உரியனவாக இரண்டு மெய்க்கீர்த்திகள் இவன் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் 'திருவளர்திரள்புயத்து' என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தி மிகப் பெரியது; இவனது ஆட்சியாண்டுகள் ஏற ஏற அது வளர்ந்து கொண்டே செல்லுகின்றது. வரலாற்றுண்மைகளை உணர்ந்து கொள்வதற்கு அது பெரிதும் பயன்படுவதாகும். மற்றொரு மெய்க் கீர்த்தி 'வீரமே துணையாகவும் தியாகமே அணியாகவும்' என்று தொடங்குகின்றது. அது மிகச் சிறியதாயினும் இவனது வீரச் செயல்கள் எல்லாவற்றையும் தொகுத்து மிக அழகாகக் கூறு கின்றது. ஆட்சியாண்டுகள் ஏறவே, அதுவும் சில வேறுபாடுகளை அடைந்துள்ளது. எனினும், இவனது ஆட்சியின் ஏழாம் ஆண்டில் அஃது ஒரு நிலையை எய்தி அவ்வளவில் நின்று விடுகிறது.

அது

வீரமே துணையாகவும் தியாகமே அணியாகவும்
செங்கோலோச்சிக் சருங்கலி கடிந்து

1. Ep. Ind., Vol. XXV. No. 25.

தென்னனைத் தலைகொண்டு சேரனைத் திறை கொண்டு
சிங்களதேசம் அடிப்படித்து வெங்களத்
தாகவமல்லனை ஐம்மடி வென்கண்டு
வேங்கைநாடு மீட்டுக்கொண்டு
தன்னுடன் பிறந்த முன்னவர் விரதமுடித்து
வந்து பணிந்த விஜயாதித்தர்க்கு மண்டலமருளிக்
கழலடைந்த மன்னர்க்குக் கடாரமெறிந்து கொடுத்தருளிச்
சோமேசுவரனைக் கன்னடதேசங் கைவிடத் துரத்தித்
தன்னடியடைந்த சளுக்கி விக்கிரமாதித்தனை
எண்டிசை நிகழக் கண்டிகை கட்டி
இரட்டபாடி ஏழரை இலக்கமும் எறிந்து கொடுத்தருளி
விஜய சிம்மாசனத்து உலகமுழுதுடையாளோடும்
வீற்றிருந்தருளின சக்கரவாத்திகள்
ஸ்ரீ வீரராஜேந்திர தேவர்[1] '

என்பதாம்.

இச்சிறு மெய்க்கீர்த்தி, பயன்படாப் புனைந்துரைகளின்றி இவன் வரலாற்றுண்மைகளை விளக்கிச் செல்லும் நிலையில் அமைந்துள்ளமை காண்க.

இவ்வேந்தன் தன்னுடன் பிறந்த முன்னவர்போல் பேராற்றல் படைத்த பெருவீரனு யிருந்தமையால் இவனது ஆட்சிக்காலம் முழுவதும் போரிலேயே கழிந்தது. இவன் தன் தமையன்மார் கொண்ட விரதத்தைத் தன் ஆட்சிக்காலத்தில் நிறைவேற்றி விட்டதாகத் தன் கல்வெட்டுகளில் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அன்றியும், இவன் ' ஆகவமல்லனை ஐம்மடி வென்கண்டு '[2] என்று தன் கல்வெட்டுகளில் வரைந்திருப்பதால், மேலைச் சளுக்கிய மன்னனாகிய ஆகவமல்லனை இவன் போரில் ஐந்து முறை வென்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும். ஆகவே, இவன் முடிசூடிய பிறகு கி. பி. 1063-ஆம் ஆண்டில் மறுபடியும் மேலைச் சளுக்கியப் போர் தொடங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒரு தலை.

---

1. Charala Plates of Virarajendra Deva, Ep. Ind., Vol. XXV p. 263.
2. S. I. I., Vol, VII, No. 887.

குந்தள வேந்தனுகிய ஆகவமல்லன் தன் இரண்டாம் புதல்வனுகிய விக்கிரமாதித்தன் சோழ இராச்சியத்தின் எல்லையில் வனவாசி, நுளம்பபாடி என்பனவற்றின் வடபகுதியில் இருந்து கொண்டு, தன்னுடைய இராச்சியத்தின் தென்பகுதியைக் கண்காணித்து வருமாறு ஏற்பாடு செய்திருந்தான்.[1] நம் வீரராசேந்திரன் முடிசூட்டு விழாவில் ஈடுபட்டுத் தலைநகரில் தங்கியிருந்த காலத்தில் விக்கிரமாதித்தன் தனக்கு அண்மையில் இருந்த கங்கபாடி நாட்டைக் கைப்பற்ற முயன்றனன். அதனை யறிந்த வீரராசேந்திரன் பெரும் படையுடன் புறப்பட்டுச் சென்று, சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தனையும் அவன் மாசாமந்தர்களையும் போரில் வென்று, கங்கபாடிக் களத்தினின்றும் துங்கபத்திரை யாற்றிற்கப்பால் துரத்தினுன்.[2] அதுவே, இவன் முடிசூடியபின் மேலைச்சளுக்கியரோடு நிகழ்த்திய முதற்போராகும்.

இனி, வேங்கி நாட்டில் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்த கீழைச் சளுக்கியர் முதல் இராசராசசோழன் காலமுதல் சோழர்க்கு நெருங்கிய உறவினராகவும் அவர்களிடம் பெரும் பற்றுடையவராகவும் இருந்து வந்தனர். அதனுல் வடபுலத்தில் அன்னேர்க்குப் பகைமை இல்லாமையோடு ஆதரவும் நட்பும் என்றும் நிலைபெற்றிருந்தன. அத்தகைய நிலையில் கீழைச் சளுக்கியரை எக்காலத்தும் வைத்துக்கொள்வதற்குச் சோழ மன்னர்கள் முயன்று அதில் வெற்றியும் பெற்றுவிட்டனர். அந்நிலையில் மேலைச் சளுக்கியர் தம் தாயத்தினராகிய கீழைச் சளுக்கியர் வழிவழித் தமக்குப் பகைஞராயுள்ள சோழரோடு சேர்ந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு பெரிதும் வருந்தி, அவ்விருவரையும் பிரித்துவிட்டுக் கீழைச் சளுக்கியரைத் தமக்கு உற்ற துணைவராக அமைத்துக் கொள்வதற்குக் காலங் கருதிக்கொண்டிருந்தனர். அதற்கேற்பக் கி. பி. 1062-ஆம் ஆண்டில்

---

1. Ep. Car., Vol. Vll, SK. Nos. 11 83 and 152.
2. S. l. l., Vol. lll, No. 20.

கீழைச் சளுக்கிய மன்னனும் கங்கைகொண்டசோழன் மருமகனும் ஆகிய இராசராச நரேந்திரன் என்பான் வேங்கி நாட்டில் இறந்தான். மேலைச் சளுக்கிய மன்னனாகிய ஆகவமல்லன் தன் ஆட்சியின் கீழ் வேங்கி நாட்டைக் கொணர்தற்கும் கீழைச் சளுக்கியரைப் பணிய வைத்துத் தம்மோடு சேர்த்துக் கொள்ளுவதற்கும் அதுவே தக்க காலமென்று கருதி, வனவாசியில் தன் பிரதிநிதியாக இருந்து கொண்டிருந்த மாதண்டநாயகனாகிய சாமுண்டராயன் என்பவனைப் பெரும்படையுடன் வேங்கி நாட்டிற்கனுப்பினான். அதை யுணர்ந்த நம் வீரராசேந்திரன் தன் பாட்டன் இராசராச சோழன் காலமுதல் நெருங்கிய உறவினாற் பிணிக்கப்பட்டிருந்த வேங்கி நாட்டைக் கைவிடாமற் காக்கும் பொருட்டுத் தானும் பெரும்படையுடன் அங்குச் சென்று சாமுண்டராயனுடன் போர் புரிந்து அவனையுங் கொன்றான்.[1] ஆகவே மேலைச் சளுக்கியர் தம் தாயத்தினராகிய கீழைச் சளுக்கியரைத் தம்மோடு சேர்த்துக்கொள்வதற்குச் செய்த முயற்சி சிறிதும் பயன்படாமற் போயிற்று. சளுக்கிய தண்டநாயகன் சாமுண்டராயனை வீரராசேந்திரன் வேங்கி நாட்டில் கொன்ற அப்போர் இவன் மேலைச் சளுக்கியரோடு இரண்டாம் முறை நடத்தியதாகும்.

இனி, வீரராசேந்திரனுக்கும் மேலைச் சளுக்கியருக்கும் மூன்றாம் முறை நிகழ்ந்த போர், கிருஷ்ணை, துங்கபத்திரை ஆகிய இரு பேராறுகளும் கூடும் இடமாகிய கூடல் சங்கமத்தில் கி. பி. 1064-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்றது. 'வடகடலென்ன வகுத்த அத்தானையைக் கடகளிறென்றால் கலக்கி' என்று வீரராசேந்திரன் கல்வெட்டு ஒன்று கூறுவதால், கடல் போன்ற பெரும் படையைத் திரட்டிக்கொண்டு சாளுக்கியர் இவனோடு போர் புரிய வந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. எனவே, இரு தரத்தினரும் பெரும் படையுடன் கடும் போர்

---

1. S. I. I., Vol. III. pages 34 and 66.

புரிந்தனர் என்பது ஒரு தலை. கூடல் சங்கமத்து[1] நிகழ்ந்த அப் போரில் மேலைச்சளுக்கிய தண்டநாயர்களாகிய கேசவன், கேத்தரையன், மாரயன், போத்தரையன், இரேச்சயன் என்போர் கொல்லப்பட்டனர். படைத்தலைவனுகிய மதுவணனும் அரச குமாரர்களாகிய விக்கிரமாதித்தன், சயசிங்கன் என்பவர்களும் மேலைச்சளுக்கிய வேந்தனுசிய ஆகவமல்லனும் எதிர்த்துப்போர் புரிய முடியாமல் புறங்காட்டி ஓடிவிட்டனர். வீரராசேந்திரன் பெரு வெற்றி எய்தி ஆகவமல்லனுடைய பாசறையை முற்றுகையிட்டு, அவன் மனைவியரையும் பட்டத்து யானையாகிய புட்பகப் பிடியையும் வராகக் கொடியையும் யானை குதிரைகளையும் மற்றும் பல பொருள் களையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு, வெற்றி வேந்தனுய்த் தன் தலை நகராகிய கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தையடைந்து, அங்கு வெற்றி முடி சூடி விசயாபிடேகம் செய்து கொண்டான்.[2]

இவ்வேந்தன் ஆகவமல்லனேடு போர்புரிந்து அடைந்த வெற்றிகளுள் கூடல் சங்கமத்தில் பெற்ற வெற்றியே மிகச் சிறந்த தாகும். சயங்கொண்டார், ஒட்டக்கூத்தர் ஆகிய புலவர் பெரு மக்கள் இவனைப்பற்றிக் கூறும் இடங்களில் எல்லாம் இவனது

---

1. கூடல் சங்கமம் என்பது துங்கையும் பத்திரையும் கூடும் இடத்திலுள்ள கூடலி என்னும் ஊராக இருத்தல் கூடும் என்பது சிலர் கொள்கை. (சோழ வம்ச சரித்திரம் பக் 25) கிருஷ்ணையும் பஞ்ச கங்கையாறுகளும் கூடும் இடமே சங்கமம் என்பது வேறு சிலர் கருத்தாகும். (Dr. Fleet's Article -Ep. Ind , Vol. XII, p. 298) மறு முறையும் போர்புரிவதற்கு அக்கூடல் சங்கமத்திற்கே வீரரா?சந்திரனை ஆகவமல்லன் அழைத்தபோது இவன் கரந்தை என்னும் ஊரில் படையுடன் ஒரு திங்களுக்கு மேல் அவனை எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தனன் என்பது இவன் கல்வெட்டால் அறியப்படுகிறது. ஆகவே, அக் கரந்தை என்ற ஊருக்கு அண்மையில்தான் கூடல் சங்கமம் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம்.

2. Ep. Ind., Vol. XXI, No. 38.

கூடல் சங்கமத்து வெற்றியையே குறிப்பிட்டுப் புகழ்ந்திருத்தலால் அவ்வுண்மையை நன்குணரலாம். அதனை,

'குந்தளரைக் கூடல் சங்கமத்து வென்ற கோனபயன்'[1]

என்னும் கலிங்கத்துப்பரணிப் பாடலாலும்,

'—கூடலார்

'சங்கமத்துக் கொள்ளும் தனிப்பரணிக் கெண்ணிறந்த
துங்கமத யானை துணித்தோனும்'[2]

என்னும் விக்கிரமசோழன் உலாவினாலும்,

'பாடவரிய பரணி பகட்டணிவீழ்
கூடலார் சங்கமத்துக் கொண்டகோன்'[3]

என்னும் இராசராசசோழன் உலாவினாலும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

இனி, நம் வீரராசேந்திரன் ஆட்சியின் நான்காம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கள் இவன் பொத்தப்பி வேந்தனையும்[4] கேரளனையும் ஜனநாதன் தம்பியையும் பாண்டியன் சீவல்லவன் மகன் வீரகேசரி யையும் போரில் கொன்றான் என்று கூறுகின்றன. எனவே, அந்நிகழ்ச்சிகள் கி. பி. 1065-ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். அவ்வரசர்களைப்பற்றி இப்போது ஒன்றும் புலப்பட வில்லை. வீரராசேந்திரன் கல்வெட்டுக்கள் கன்னியாகுமரியிலும்[5] பாண்டியநாட்டிலுள்ள ஆற்றூர், திருப்பத்தூர் முதலான ஊர்

1. கலிங்கத்துப்பரணி, இராசபாரம்பரியம், பா. 29.
2. விக்கிரமசோழன் உலா, வரிகள், 42-44.
3. இராசராசசோழன் உலா, வரிகள், 49-50.
4. S. I. I., Vol. 3 No, 20; Ep. Car., Vol. IX, cp. 85.
5. பொத்தப்பிநாடு தொண்டை மண்டலத்திற்கு வடக்கே கடப்பை ஜில்லா விலிருந்த ஒரு நாடு. அந்நாட்டு வேந்தன் எதற்காகக் கொல்லப்பட்டான் என்பது தெரியவில்லை,
5. Ins 400 of 1930.

களிலும் காணப்படுகின்றன.[1] அன்றியும், இவன் தன் புதல்வன் கங்கைகொண்ட சோழன் என்பவனைச் சோழபாண்டியன் என்னும் பட்டத்துடன் கி. பி. 1064-ல் பாண்டி நாட்டில் அரசப் பிரதிநிதியாக அமர்த்தினன் என்று திருவெண்காட்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று உணர்த்துகின்றது.[2] இந்நிலையில் இவன் பாண்டியனோடு போர் தொடுத்தமைக்குக் காரணம் தெரியவில்லை. அரசப் பிரதிநிதியாயிருந்த தன் புதல்வனுக்கு அடங்காமல் உள் நாட்டில் குழப்பமும் கலகமும் உண்டுபண்ணிக் கொண்டிருந்தமை பற்றி இவன் பாண்டி நாட்டிற்குச் சென்று அவ்வீரகேசரியைப் போரில் கொன்றிருத்தல் கூடும்.[3] கி. பி. 1066-ஆம் ஆண்டில் இவன் சேரநாட்டிலுள்ள உதகைமீது படையெடுத்துச் சென்றபோது சேர மன்னர்கள் எதிர்த்துப் போர்புரியும் ஆற்றலின்றிப் பெரிதும் அஞ்சி ஓடி யொளிந்தனர் என்றும், பின்னர் அவர்கள் கப்பமாக அளித்த யானைகளையும் பிற பொருள்களையும் பெற்றுக்கொண்டு திரும்பினன் என்றும் செங்கற்பட்டு ஜில்லா மணிமங்கலத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டும், திருமுக்கூடலிலுள்ள ஒருகல்வெட்டும்[4] உணர்த்துகின்றன. அவ்வாறு அச்சமுற்று வீரராசேந்திரனுக்குத் திறை செலுத்திய சேர மன்னர்கள்யாவர் என்பது தெரியவில்லை. அன்னோர் சோழர்க்கு அடங்கிய குறுநில மன்னராயிருந்து பின்னர் முரண் பட்டவராதல் வேண்டும். அது பற்றியே வீரராசேந்திரன் அவர்கள் நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் செல்லவேண்டியது இன்றியமையாததாயிற்று எனலாம்.

இனி, இவ்வேந்தன் ஆகவமல்லனோடு நான்காம் முறை நடத்திய போர் ஆராயற்பாலதாகும். அஃது எவ்விடத்தில்

---

1. Ins. 401 of 1930.
2. S. I. I. Vol. V, No. 976.
3. Ibid, Vol. III, No 30.
4. Ep. Ind., Vol XXI. No. 38.

நடைபெற்றது என்பது தெளிவாகப் புலப்படவில்லை. எனினும் கல்வெட்டுக்களின் துணைகொண்டு பார்க்குங்கால், அஃது ஓர் ஆற்றின் பக்கத்தில் கி. பி. 1066-ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது உய்த்துணரப்படுகிறது. சோழர்க்கும் மேலைச் சளுக்கியர்க்கும் நிகழ்ந்த போர்கள் எல்லாம் பெரும்பாலும் துங்கபத்திரை, கிருஷ்ணை என்னும் பேராறுகளின் பக்கங்களில்தான் நடந்துள்ளன. ஆகவே, நான்காம் மேலைச் சளுக்கியப் போரும் அவ்விரண்டினுள் ஒன்றின் பக்கத்தில்தான் நடைபெற்றதாதல் வேண்டும். அதில் மேலைச் சளுக்கியர் பேரிழப்பிற்கும் பெருந்துன்பத்திற்கும் உள்ளாயினர். சளுக்கிய தண்டநாயகர்களாகிய மல்லியண்ணன், மஞ்சிப்பையன், பிரமதேவன், அசோகையன், சத்தியண்ணன், வீமய்யன், வங்காரன் என்போர் வீரராசேந்திரனால் கொல்லப்பட்டமையோடு கங்கன், நுளம்பன், காடவர்கோன், வைதும்பராயன் என்னும் அரசர்களும் அப்போரில் உயிர்நீத்தனர். அதனையுணர்ந்த ஆகவமல்லன் பெரிதும் வருந்திப் பழியொடு வாழ்வதினும் சாவது சால நன்று என்றெண்ணி, உள்ளமுடைந்து துன்புறுவானாயினன். பிறகு அவன் ஒருவாறு தேறுதலெய்தி, மறுபடியும் வீரராசேந்திரனோடு போர் புரிந்து தனக்கு நேர்ந்த பெரும் பழியைப் போக்கக் கருதித் தானும் தன் புதல்வரும் முன்னர்த் தோல்வியுற்ற கூடல் சங்கமத்தையே போர்க்களமாகக் கொண்டு தன்னோடு போர் புரிய வரவேண்டும் என்றும், அங்ஙனம் வாராதஞ்சியவர் மன்னவரல்லர் என்றும், போர்ப் பெரும் பழிப் புரட்டர் ஆவார் என்றும், ஒரு திருமுகம் எழுதிக் கி. பி. 1067-ல் கங்காகேத்தன் என்பவனிடம் கொடுத்து அவனை வீரராசேந்திரன்பால் அனுப்பினன். அதனைப் பெற்றுச் செய்தியுணர்ந்த இவ்வேந்தன், 'சிந்தையும் முகமுந் திருப்புயமிரண்டும் ஏந்தெழில் உவகையோடு இருமடங்கு பொலிய' ஐந்தாம்முறை ஆகவமல்லனோடு போர் புரிவதற்கு அவன் விரும்பியவாறு பெரும் படையுடன் கூடல் சங்கமத்திற்குச் சென்று, அவனுக்கணித்தாகவுள்ள கரந்தை என்னும் இடத்தில் அவன்

வருகையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அத்திருமுகத்தில் குறிக்கப்பெற்ற நாளுக்குப் பிறகு ஒரு திங்கள் வரையில் இம் மன்னன் அங்குக் காத்துக்கொண்டிருந்தும், அவன் முன்னர்த் தெரிவித்தவாறு வரவில்லை. அதுபற்றி இவன் பெருஞ்சினங் கொண்டு, இரட்டபாடி நாட்டில் அப்பகுதியிலிருந்த தேவநாதன், சித்தி, கேசி என்னுஞ் சளுக்கியத் தலைவர் மூவரும் தோற்றுத் தனித்தனியாக முதுகுகாட்டி யோடும்படி போர்புரிந்து, பல இடங்களில் எரியூட்டித் துங்கபத்திரைக்கரையில் நானிலம் புகழ ஒரு வெற்றித் தூணும் நிறுவினன். அன்றியும், இவ்வேந்தன் ஆகவமல்லனைப்போல் ஓர் உருவம் அமைத்துக் கழுத்திற் கண்டிகை பூட்டி, அவனும் அவன் மக்களும் தனக்கஞ்சி உலகறிய ஐந்துமுறை முதுகுகாட்டி ஓடிய செய்தியை ஒரு பலகையில் எழுதுவித்து, அதனை அதன் மார்பில் தொங்கவிட்டு மற்றுஞ் சில அவமானங் களும் செய்வித்தனன். பிறகு, 'அவன் கைப்பற்றியிருந்த வேங்கி நாட்டை மீட்காமல் திரும்புவதில்லை; வல்லவனுகில் வந்துகாக்க' என்று சொல்லியனுப்பிவிட்டு, இவன் வேங்கிநாட்டை நோக்கிச் சென்றான்.[1]

இனி, ஆகவமல்லன் தானே தெரிவித்தவாறு குறித்த நாளில் கூடல் சங்கமத்தில் வீரராசேந்திரனோடு போர் புரிய வாராமைக்குக் காரணம் தெளிவாகப்புலப்படவில்லை, வீரராசேந்திரன் கல் வெட்டுக்கள், அவன் அச்சமுற்று மேல்கடற்பக்கம் ஓடி ஒளிந்தான் என்று உணர்த்துகின்றன. ஆனால், அவன் திடீரென்று சுர நோயுற்று பல மருத்துவங்கள் செய்தும் பயன்படாமையின், துன்பம் பொறுக்கமுடியாமல் துங்கபத்திரை யாற்றிற்குப்போய் குருவர்த்தி என்னுமிடத்தில் கி. பி. 1068-ஆம் ஆண்டு

---

1. S. I. I., Vol. III, No. 30.

மார்ச்சுத்திங்கள் 30-ஆம் நாளில் நீரில் மூழ்கி உயிர் துறந்தான் என்று மைசூர் நாட்டிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு அறிவிக்கின்றது.[1] அன்றியும் விக்கிரமாங்கதேவ சரிதமும் அவ்வாறே கூறுகின்றது.[2] அஃது உண்மைச் செய்தியாகவும் இருக்கலாம். ஆனால், அந்நிகழ்ச்சி வீரராசேந்திரனுக்குத் தெரியாதன்றோ? அதனால்தான் இவன் பெருங்கோபங்கொண்டு, அவன் பொய்யன் என்றும் புரட்டன் என்றும் கருதி அவனைப்போல் உருவொன்றமைத்து, அதனைப் பல்வகை அவமானங்களுக்கு உட்படுத்தினன் என்க.

அங்ஙனம் ஆகவமல்லன் உயிர்துறந்தபோது அவன் இரண்டாம் புதல்வன் விக்கிரமாதித்தன் என்பான் திக்குவிசயஞ் செய்யப்புறப்பட்டு, வேங்கிநாட்டையும் சக்கரக்கோட்டத்தையும் தன்னடிப்படுத்தி, கிருஷ்ணையாற்றங்கரைக்கு வந்து தங்கியிருந்தான் என்றும், அந்நாட்களில் தன் தந்தை இறந்தமை கேட்டுப் பெரிதும் வருந்தித் தான் செய்யவேண்டிய இறுதிக் கடன்களை அங்குச் செய்து முடித்தான் என்றும் பில்ஹணர் கூறியுள்ளனர்.[3] எனவே, ஆகவமல்லன், இறப்பதற்கு முன்னர், கி. பி. 1067-ஆம் ஆண்டில் வேங்கிநாடு விக்கிரமாதித்தனால் கைப்பற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். ஆயினும், அது, நெடுங்காலம் மேலைச்சளுக்கியர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருக்கவில்லை என்பது அதேயாண்டில் நம் வீரராசேந்திரன், 'தான்[4] கைக்கொண்ட வேங்கை நன்னாடு—மீட்டுக் கொண்டலால் மீள்கிலம் கேட்டு நீ—வல்லனாகில் வந்து காக்கென்று சொல்லி' வட்டுக் கூடல் சங்கமத்திலிருந்து படையுடன் புறப்பட்டு வேங்கிநாடு நோக்கிச் சென்றான் என்று இவனது கல்வெட்டு ஒன்று கூறுவதால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது.[5] அங்ஙனம் வேங்கிநாடு நோக்கிச் சென்ற

---

1. Ep. Ind. Vol. VII. SK. 136.
2. விக்கிரமாங்க தேவசரிதம், அதிகாரம் 4, 44–68.
3. விக்கிரமாங்க தேவசரிதம், அதிகாரங்கள் 3, 4.
4. தான் என்றது ஈண்டு ஆகவமல்லனை என்க.
5. S. I. I., Vol. III, No. 30.

வீரராசேந்திரனை மேலைச்சளுக்கிய தண்டநாயகர்களாகிய சனநாதன், இராசமய்யன், திப்பரசன் என்போர் படையுடன் வந்து கிருஷ்ணை யின் கரையில் தடுத்தனர். இருதரத்தினர்க்கும் விசயவாடை நகர்க் கண்மையில் பெரும்போர் நடைபெற்றது. அதில் சளுக்கிய தண்ட நாயகர்கள் தோல்வியுற்றுத் தம் உயிர் பிழைத்தோடிக் கானகத்தின் கண் ஒளிந்தனர். பிறகு இவன் கோதாவரியாற்றைத் தாண்டி, கலிங்கம் ஏழுங்கடந்து சக்கரக்கோட்டத்திற்கு அப்பாலும் படை யுடன் சென்று வேங்கிநாட்டைத் திரும்பக் கைப்பற்றினன்; இறுதியில், தன்பால் அடைக்கலம் புகுந்த கீழைச்சளுக்கிய மன்னனாகிய ஏழாம் விசயாதித்தனிடம் அந்நாட்டை அளித்துவிட்டு, வெற்றி வேந்தனாய்த் தன் தலைநகர்க்குத் திரும்பினன்.

இவன் இரண்டாம் முறையிலும் வேங்கையில் நிகழ்த்திய போரில் வெற்றி எய்தியமையால் மேலைச்சளுக்கியர் எண்ணம் நிறை வேருமற் போயிற்று. எனவே, இவன் வேங்கிநாடு பற்றித் தன் தமையன்மாரினும் மிகுந்த கவலை கொண்டிருந்தமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

இனி, வீரராசேந்திரன் மெய்க்கீர்த்தியில் குறிக்கப் பெற்றுள்ள போர் நிகழ்ச்சிகளுள், இவன் ஈழநாட்டு மன்னன் விசயபாகுவுடன் புரிந்தபோரும் ஒன்றாகும்; அஃது இவனது ஆட்சியின் ஐந்தாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்களுள் ஒன்றில் மாத்திரம் காணப்படுகிறது.[1] எனவே, அது கி. பி. 1067-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற தாதல் வேண்டும். ஈழமண்டலத்தின் தென்கீழ்ப்பகுதியாகிய ரோகண நாட் டைத்தவிர மற்றப்பகுதிகள் எல்லாம் சோழர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டி ருந்தன என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டுளது. அந்த ரோகண நாட்டி

1. Ep. Ind., Vol, XXI, No. 38.

லிருந்த விசயபாகு என்னும் வேந்தன் சோழர் ஆட்சியை ஒழித்து ஈழமண்டலம் முழுவதையும் தன் ஆளுகையின் கீழ் அமைப்பதற்குப் பெரிதும் முயன்றான். அதனையறிந்த வீரராசேந்திரன் பெரும்படை யொன்றைக் கப்பல் வழியாக ஈழநாட்டிற்கு அனுப்பினான். அப்படை அங்குச் சென்று விசயபாகுவோடு போர் புரிந்து அவனை ஓடி யொளியுமாறு செய்ததோடு அவன் மனைவியைச் சிறைப்படுத்திக் கொண்டும் அளப்பரும் பொருளுடன் திரும்பிற்று. அப்போரின் பயனாக ஈழமண்டலம் முழுவதும் வீரராசேந்திரன் ஆட்சிக்கு உள்ளா யிற்று என்று இவன் கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது. விசயபாகுவின் முயற்சியும் எண்ணமும் நிறைவேருமற்போன செய்தி மகாவம் சத்தாலும் நன்கறியப்படுகின்றது. ஆனால் வீரராசேந்திரன் கல்வெட்டிற்கும் மகாவம்சத்திற்கும் ஒரு சிறு வேறுபாடு காணப் படுகிறது. வீரராசேந்திரன் விசயபாகுவை அடக்குவதற்குக் கடல் அடையாது பல கலங்களில் ஒரு பெரும்படையைச் சோழநாட்டி லிருந்து ஈழநாட்டிற்கு அனுப்பினான் என்று கல்வெட்டு அறிவிக் கின்றது. மகாவம்சமோ வீரராசேந்திரன் விசயபாகுவின் முயற்சியை யறிந்தவுடன் ஈழத்தில் புலத்தி நகரத்திலிருந்த தன் படைத் தலைவன் ஒருவனை ரோகண நாட்டிற்குப் பெரும்படையுடன் அனுப்பி அவனைப் போரில் வென்று அடக்குமாறு செய்தான் என்று கூறு கின்றது. இதுவே இவ்விரண்டிற்குமுள்ள வேறுபாடாகும். விசயபாகு சோழர் படைக்குமுன் நிற்கும் ஆற்றலின்றி ஓடி ஒளிந்தவனாயினும், சில ஆண்டுகட்குப் பிறகு ரோகணத்திலிருந்து கொண்டு ஈழமண்ட லத்தின் ஆட்சியை மீண்டும் கைப்பற்றினான் என்று தெரிகின்றது. ஆகவே, அவன் வீரராசேந்திரன் படைத்தலைவன்பால் தோல்வியுற் றோடியபின் மீண்டும் வந்து அப்பகுதியில்தான் இருந்தனனாதல் வேண்டும்.

இனி, வீரராசேந்திரனது ஆட்சியின் ஏழாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு, இவன் தன்கழலடைந்த 'மன்னர்க்குக் கடாரம் எறிந்து கொடுத்தருளி'னன் என்று கூறுகின்றது. இவன் தந்தையாகிய கங்கைகொண்ட சோழன் கி. பி. 1025-ல் ஸ்ரீ விஜயராச்சியத்தின் மேல் படையெடுத்துச் சென்று கடாரத்தரசனாகிய சங்கிராம விசயோத்துங்கவர்மனைப் போரில் வென்று வந்த செய்தி முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது. கி. பி. 1068-ஆம் ஆண்டில் தன் பால் அடைக்கலம் புகுந்த கடாரத்தரசன் பொருட்டு, வீரராசேந்திரன் அந்நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்று, அதனைக் கைப்பற்றி அவ்வரசனுக்களித்தான்.[1] தன் நாட்டை இழந்து சோணாட்டிற்கு வந்து அடைக்கலம் புகுந்த கடாரமன்னன் யாவன் என்பதும் அவன் அதனைத் தன் பகைவனாகிய பிறநாட்டரசனிடம் இழக்க நேர்ந்ததா அன்றித் தன் தாயத்தினர்பால் இழக்க நேர்ந்ததா என்பதும் புலப்படவில்லை. எனினும், வீரராசேந்திரன் பேருதவியினால் அவன் தனக்குரிய நாட்டை மீண்டும் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. 'வீரமே துணையாகவும்'[2] என்று தொடங்கும் இவனது சிறிய மெய்க்கீர்த்தியில்தான் கடாரப் படையெழுச்சி சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இனி, இவனது மெய்க்கீர்த்தியில்,

'சோமேசுவரனைக் கன்னடதேசங் கைவிடத்துரத்தித்
தன்னடியடைந்த சளுக்கி விக்கிரமாதித்தனை
எண்டிசை நிகழக் கண்டிகை கட்டி
இரட்டபாடி ஏழரை இலக்கமும்
எறிந்து கொடுத்தருளினன்'

என்று கூறப்பட்டிருப்பது ஆராயற்பாலதாகும்.

1. இக்கடாரப் படையெடுப்பு நிகழ்ந்தபோது வீரராசேந்திரன் நேரில் அந்நாட்டிற்குச் செல்லவில்லை; ஆனால், சோழ நாட்டுப் படைத் தலைவர் சிலரை அனுப்பிப் போர் நிகழ்த்தினனாதல் வேண்டும். இவன் தங்கையின் புதல்வன் முதற் குலோத்துங்க சோழனும் இப்படையெடுப்பிற் கலந்துகொண்டு கடாரஞ் சென்று அவ்வரசனுக்கு உதவி புரிந்தான் என்று தெரிகிறது.

2. S. I. I., Vol. V, No. 468; Ep. Ind. Vol. XXV, p. 263.

மேலைச்சளுக்கிய மன்னனுகிய ஆகவமல்லன் கி. பி. 1068-ல் இறந்தபின்னர் இளவரசனுயிருந்த அவன் முதற்புதல்வன் இரண்டாம் சோமேசுவரன் முடிசூட்டப் பெற்ருன்.[1] அச்சமயத்தில் வீரராசேந்திரன் படையெடுத்துச் சென்று அனந்தப்பூர் ஜில்லா விலுள்ள குத்தி என்னும் நகரை முற்றுகையிட்டுச் சோமேசுவரன் முன் நிற்க முடியாமல் விரைவில் திரும்பிவிட்டான் என்று அச் சளுக்கிய மன்னன் கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது.[2] ஆனுல் வீர ராசேந்திரன் சோமேசுவரன் கட்டிய கண்டிகை அவிழ்ப்பதன் முன்னம், அவன் நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்று, பல்லாரி ஜில்லாவிலுள்ள கம்பிலி நகரை எரித்து, குத்தியை முற்றுகையிட்டு, இடைதுறை நாட்டிலுள்ள கரடிக்கல்லில் வெற்றித்தூண் ஒன்று நிறுவினுன் என்று அவன் கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன. அன்றியும், இவன் அச் சோமேசுவரனைக் கன்னட தேசத்தைக் கைவிட்டோடும்படி செய்து, இரட்டபாடி ஏழரை இலக்கத்தை வென்று, தன்னையடைந்து வணங்கி உதவிவேண்டிய சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தனுக்கு அதனை வழங்கி முடிசூட்டினுன் என்று அக் கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன.[3] விக்கிரமாங்கதேவ சரிதத்தில் அச் செய்திகள் விக்கிரமாதித்தனைப் புகழ்ந்து கூறும் முறையில் வேறு பட்டுக் காணப்படுகின்றன. இரண்டாம் சோமேசுவரன் முடிசூடிய பிறகு தீயநெறியிற் சென்று பல்வகையாலும் குந்தளநாட்டு மக்களை வருத்தவே, அதுபற்றிக் குடிகட்கு அவன்பால் வெறுப்பு ஏற்பட்டது என்றும், அதனை யுணர்ந்த இளவலாகிய விக்கிர மாதித்தன் அவனை நன்னெறிக்குத் திருப்புவதற்குப் பெரிதும் முயன்று, பயன்படாமையால் மனம் வேறுபட்டுத் தன் தம்பி சயசிம்ம

---

1. கி. பி. 1068-ஆம் ஆண்டு மார்ச் 30-ல் ஆகவமல்லன் இறந்தான், பின்னர் ஏப்ரல் 11-ல் இரண்டாம் சோமேசுவரன் முடிசூட்டப்பட்டான், (Ep. Ind., Vol XXV, p. 249)
2. Ep. Car., Vol. VII, SK, No. 136.
3. S. I. I., Val, III Nos. 83 & 84.

ளேடு கல்யாணபுரத்தை விட்டுப் போய் விட்டான் என்றும், அங்ஙனம் போகுங்கால் சோமேசுவரன் படையையும் புறங்காட்டி ஓடச்செய்து, வனவாசியில் துங்கபத்திரைக் கரையில் சில காலம் வரையில் தங்கியிருந்தான் என்றும், பிறகு அவன் சோணுட்டின் மீது படையெடுத்துச் செல்ல முயன்றபோது கோவா நகரத்திலிருந்த கடம்பர்குல மன்னன் சயகேசியும் ஆளுபவேந்தனும் அவனைப் பணிந்து உதவி புரிந்தனர் என்றும், அவற்றையறிந்த வீரராசேந்திரன் அச்சமுற்றுத் தன் மகளை அவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுப்பதாக ஒரு தூதன் மூலம் தெரிவிக்கவே, அவனும் உடன்பட்டுத் துங்கபத்திரைக் கரையில்சோழமன்னன் மகளை மணந்துகொண்டான் என்றும், அதுமுதல் விக்கிரமாதித்தனும் வீரராசேந்திரனும் உறவினுற் பிணிக்கப்பெற்றனர் என்றும் அச்சரிதம் கூறுகின்றது. அன்றியும், கடம்ப அரசனுகிய முதல் சயகேசி என்பான், தான் மேலைச்சளுக்கியர்க்கும் சோழர்க்கும் காஞ்சிமாநகரில் நட்புரிமையுண்டு பண்ணி, விக்கிரமாதித்தன் எத்தகைய இடையூறுமின்றிக் குந்தள நாட்டிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்து வருமாறு ஏற்பாடு செய்ததாகத் தன் கல்வெட்டுக்களில்குறித்துள்ளனன்.[1] அவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து ஆகவமல்லன் இறந்தபின்னர், அவன் புதல்வர்களாகிய இரண்டாம் சோமேசுவரனுக்கும் விக்கிரமாதித்தனுக்கும் முரண்பாடு ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு வெளியாகின்றது.[2] அந்நாட்களில் ஆகவமல்லனுடைய மூன்றும்

1. Bombay Gazetteer, Vol I, Part II, p. 567.
2. குந்தள இராச்சியத்தின் தென்பகுதியில் திரைலோக்கிய மல்லன் என்ற பட்டத்துடன் விக்கிரம தித்தன் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. அவன் அந்நிலப் பரப்பில் தன் தமையன் சோமேசுவரன் பிரதிநிதியாக விருந்து அரசாண்டனனுதல் வேண்டும். அன்றேல் அந்நாட்டின் வட பகுதியைச் சோமேசுவரனும் தென்பகுதியை விக்கிரமாதித்தனும் ஆட்சி புரிந்தனர் என்று கொள்ள வேண்டும்.

புதல்வனாகிய சயசிம்மனும் கடம்ப வேந்தனாகிய சயகேசியும் விக்கிரமாதித்தனுக்கு ஆதரவளித்து உதவி புரிவாராயினர். அவர்களுள், சயகேசி என்பான் காஞ்சிமாநகர் சென்று, நம் வீரராசேந்திரனுக்கும் விக்கிரமாதித்தனுக்கும் நட்புரிமை ஏற்படுமாறு செய்திருத்தல் வேண்டும் என்பது அவன் கல்வெட்டினால் அறியக்கிடக்கின்றது. அங்ஙனம் ஏற்பட்ட நட்பின்[1] பயனாக வீரராசேந்திரன் இரட்டபாடி ஏழரை இலக்கத்தின் மேல் படையெடுத்துச் சென்று, இரண்டாம் சோமேசுவரனைப் போரில் வென்று துரத்திய பின்னர் அந்நாட்டை விக்கிரமாதித்தனுக்கு வழங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. ஆகவே, அந்நிகழ்ச்சியைத்தான் இவன் மெய்க்கீர்த்தி மிகச் சுருக்கமாக உணர்த்துகின்றது என்பது அறியற்பாலதாகும்.

நம் வீரராசேந்திரன் தன் ஆட்சிக்காலம் முழுவதும் அவ்வாறு போர் நிகழ்ச்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தனனாயினும், தன் இராச்சியத்திலுள்ள குடிகட்கு எத்தகைய இன்னல்களுமின்றி அன்னோரைப் புரந்து வந்தமை பெரிதும் பாராட்டத்தக்கது. இவனும் தன் முன்னோர்களைப்போல் சிவபெருமானிடத்தில் பேரன்பு பூண்டு ஒழுகி வந்தனன்.[2] இவன் தில்லையம்பதியில் பொன்னம்பலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள நடராசப்பெருமானுக்கு அணிவதற்குத் திரைலோக்கிய சாரம் என்ற சிறந்த முடிமணியொன்று அளித்தனன் என்று இவனது கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது.[3] அன்றியும் இவன் சோழ நாடு, பாண்டிநாடு, தொண்டைநாடு, கங்கநாடு, குலூத

1. அந்நட்பினால்தான் வீரராசேந்திரன் தன்மகளை விக்கிரமாதித்தனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்திருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை.
2. 'சிவபெருமான் திருவடிகளைத் தன் தலையில் அணிந்தவன்
Ep. Ind., Vol. XXV, p. 254.
3. Travancore Archaeological Series, Vol. III. No. 34 Verse 79.

நாடு என்பவற்றில் மூன்று வேதங்களிலும் வல்ல நாற்பதினாயிரம் பிராமணர்கட்குப் பிரமதேயங்கள் வழங்கி அவர்கள் அந்நாடுகளில் என்றும் நிலைபெற்று வாழுமாறு செய்தான் என்று அக்கல்வெட்டே கூறுகின்றது.[1] இவன் ஆகவமல்லனையும் அவன் புதல்வர்களையும் கூடல் சங்கமத்துப் போரில் வென்று கைப்பற்றிய நாடாகிய இரட்டபாடி கொண்ட சோழமண்டலத்திலுள்ள சேராம் என்னும் ஊரைக் கி. பி. 1069-ஆம் ஆண்டில் உத்தராயண சங்கராந்திநாளில் மூன்று பிராமணர்கட்குப் பிரமேதயமாக அளித்தனன் என்பது அவ்வூரிலிருந்து கிடைத்த செப்பேடுகளால் அறியப்படுகிறது.[2] அவ்வூர் இக்காலத்தில் சித்தூர் ஜில்லா புங்கனூர்த் தாலுகாவில் சாரால என்னும் பெயருடன் உள்ளது.

இனி, இவன் தந்தையின் காலத்தில் சோழ இராச்சியத்திற்குத் தலைநகராயிருந்த கங்கை கொண்ட சோழபுரமே இவன் ஆட்சிக் காலத்தும் தலைநகராயிருந்தது என்பது, இவன் மேலைச்சளுக்கியரைப் போரில் வென்று 'ஜயத்திருவொடும் கங்காபுரி புகுந்தருளி'னன் என்று கல்வெட்டுகள் கூறுவதால் நன்கறியப்படுகின்றது[3]. அப்பெருநகரில் சோழகேரளன் மாளிகை என்னும் அரண்மனையில் இராசேந்திரசோழ மாவலி வாணராயன் என்ற அரியணையில் இவன் வீற்றிருந்து அறங்கள் புரிந்துள்ளமை கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றது.[4]

இவ்வேந்தனுக்கு அந்நாளில் பல பட்டங்கள் வழங்கி வந்தன என்பது இவன் கல்வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுகளாலும் அறியக்

---

1. Travancore Archaeolegical Series, Vol. III. No. 34 Verses 80 and 81.
2. Ep. Ind., Vol. XXV, No. 25 இச்செப்பேடுகளில் முதலிலுள்ள 81 சுலோகங்கள் கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டிலும் இருத்தல் அறியத்தக்கது.
3. Ep. Ind., Vol. XXI, No, 38, Line 7.
4. Ibid Line II.

கிடக்கின்றது. அவை, சகல புவனாசிரயன், ஸ்ரீ மேதினி வல்லவன், மகாராசாதிராசன், பரமேசுவரன், பரமபட்டாரகன், இரவிகுல திலகன், சோழ குலசேகரன், பாண்டிய குலாந்தகன், ஆகவமல்ல குலகாலன் ஆகவமல்லனை ஐயம்மடி வென்கண்ட ராசசேகரன், இராசாசிரயன், இராசராசேந்திரன், வீரசோழன், கரிகால சோழன், வீரன், இரட்டராசகுல காலன் என்பனவாம்[1]. அவற்றுள் முதல் ஐந்து பட்டங்கள் மேலைச் சளுக்கிய மன்னர்கள் புனைந்து கொண்ட பட்டங்களாக இருத்தல் அறியத்தக்கது. அவர்களையும் பன்முறை வென்ற காரணம்பற்றி அவர்கள் பட்டங்களையும் இவ்வேந்தன் புனைந்து கொண்டனன் போலும்; மற்றுஞ்சில பட்டங்கள், மேலைச் சளுக்கிய வேந்தனாகிய ஆகவமல்லனையும் பாண்டியனையும் போரில் வென்று வாகை சூடியமைபற்றி இவன் புனைந்து கொண்டனவாகும்; வேறு சிலபட்டங்கள், இவன்தான் தோன்றிய குலத்தைச் சிறப்பித்தமை பற்றி எய்தினவாகும். கரிகாலசோழன் என்பது இவன் தமையன் இரண்டாம் இராசேந்திரன் இவனுக்கு வழங்கிய பட்டம் என்று அவன் கல்வெட்டுக்களால் தெரிகிறது[2]. வீரராசேந்திர சோழர் என்னும் இயற்பெயர் வீரசோழன் என்றும் வழங்கப்பெறுவது இயல்பேயாம்.

இனி, வீரராசேந்திரன் ஆட்சிக் காலத்தில் பாண்டி மண்டலத்தில் மிழலைக் கூற்றத்திலுள்ள பொன்பற்றி என்னும் நகரில் சிற்றரசனாயிருந்த புத்தமித்திரன் என்பான் இவன் விரும்பியவாறு ஐந்திலக்கணங்களும் அடங்கிய நூல் ஒன்றெழுதி அதற்கு வீரசோழியம் என்று பெயரிட்டுள்ளான். அந்நூலில் 'எல்லாவுலகும்—மேவிய வெண்குடைச் செம்பியன் வீரராசேந்திரன்றன்—நாவியல்

1. Ep. Ind., Vol. XXV, pp. 262 and 263
2. S. I. I., Vol. V. Nos. 644 and 647.

செந்தமிழ்ச் சொல்,[1] எனவும், 'தேமேவியதொங்கற்றேர்வீர சோழன் திருப்பெயரால்—பூமேலுரைப்பன் வடநூன் மரபும் புகன்று கொண்டே[2]' எனவும், இம்மன்னன் பாராட்டப் பெற்றிருப்பது அறியற் பாலது. எனவே, இவன் தமிழ்மொழி வளர்ச்சியிலும் ஈடுபட்டிருந்தனன் என்பது தேற்றம்.

இவ்வரசர் பெருமான் பட்டத்தரசி உலக முழுதுடையாள் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயருடன் இவன் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனள். முதற் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சிக்காலத்தில் கி. பி. 1085-ல் வீரராசேந்திரன் மனைவி அருமொழிநங்கை என்பாள் தஞ்சை இராசராசேச்சுரக் கல்வெட்டொன்றில் சொல்லப் பட்டுள்ளனள்.[3] எனவே, அவ்வரசி தன் கணவன் இறந்த பிறகு பதினைந்து ஆண்டுகள் வரையில் உயிர் வாழ்ந்திருந்தனள் எனலாம். உலக முழுதுடையாளும் அருமொழிநங்கையும் வெவ்வேறு மனைவியரோ அன்றி ஒருவரோ என்பது தெரியவில்லை.

இவனுக்கு மதுராந்தகன், கங்கைகொண்ட சோழன் என்னும் இரண்டு புதல்வர் இருந்தனர் என்பது இவன் கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது. அவர்களுள் மதுராந்தகனுக்குச் சோழேந்திரன் என்ற பட்டம் வழங்கி, அவன் தொண்டை மண்டலத்தில் அரசப் பிரதிநிதியாயிருந்து ஆட்சிபுரிந்து வருமாறு இவன் முடிசூட்டினன்; மற்றொரு புதல்வனாகிய கங்கை கொண்ட சோழனுக்குச் சோழ பாண்டியன் என்னும் பட்டம் வழங்கி அவனைப் பாண்டி மண்டலத்தில் அரசப் பிரதிநிதியாயிருந்து அரசாண்டு

1. வீரசோழியம், சந்திப்படலம், 7.
2. வீரசோழியப்பாயிரம் பா. 3.
3. S. I. I., Vol. II, No. 58.

வருமாறு முடிசூட்டினான்.[1] எனவே, இவன் தன் புதல்வர்கள் அரசியல் முறையில் நன்கு பயிற்சி பெற்றுத் தேர்ச்சியடைய வேண்டும் என்னும் உயர்ந்த நோக்கத்துடன் தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட பிறமண்டலங்களில் அவர்களை அரசப்பிரதிநிதிகளாக அமர்த்தினனுதல் வேண்டும். இவனுக்கு ஒரு புதல்வி இருந்தனள் என்றும் அம்மகளை மேலைச்சளுக்கிய மன்னனாகிய ஆறும் விக்கிரமாதித்தனுக்கு இவன் மணஞ்செய்து கொடுத்தனன் என்றும் விக்கிரமாங்க தேவ சரிதம் கூறுகின்றது. அப்புதல்வியின் பெயர் தெரியவில்லை. இவனுக்குப் பிறகு முடிசூட்டப் பெற்றவனும் சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தனுக்கு மைத்துனன் என்று விக்கிரமாங்கதேவ சரிதத்தில் கூறப்பெற்றவனும் ஆகிய அதிராசேந்திர சோழன் மேலே குறிப்பிட்ட இரு புதல்வர்களுள் யாவன் என்பது புலப்படவில்லை. நம் வீரராசேந்திரன் தன் தமையன் ஆளவந்தான் என்பவனுக்கும் சுந்தரசோழன் என்பவனுக்கும் பட்டங்கள் வழங்கிச் சில நாடுகளுக்கு அவர்களை அரசப் பிரதிநிதிகளாக அமர்த்தினன் என்று இவன் கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது. ஆனால் அவர்களைப்பற்றியும் அவர்கட்கு அளிக்கப் பெற்ற நாடுகளைப்பற்றியும் ஒன்றும் தெரியவில்லை.

இனி, இவ்வேந்தன் ஆட்சிக்காலத்தில் அரசியல் அதிகாரிகளாக இருந்தோர் பலர் ஆவர். இவனது திருமுக்கூடல் கல்வெட்டில் அரசியலில் சம்பந்தப்பட்ட எண்பதின்மர் பெயர்கள்

---

1. 'தன்திருப் புதல்வனாகிய மதுராந்தகனை
வாளேந்துதானைச் சோழேந்திரனென்று
எண்டிசை நிகழ எழில் முடிசூட்டித்
தொண்டைமண்டலங் கொடுத்தருளித்
தின்டிறல் மைந்தனாகிய கங்கைகொண்ட சோழனை
ஏழுயர் யானைச் சோழபாண்டியனென்று
ஈண்டுயர் மணிமுடி இசைபெறச் சூட்டிப்
பாண்டி மண்டலங் கொடுத்தருளி' [S. I. I., Vol, V. No. 976.]

காணப்படுகின்றன. வேறு கல்வெட்டுக்களிலும் பல அரசியல் தலைவர்களின் பெயர்கள் உள்ளன. அவர்களுள் சிலரைப்பற்றிய செய்திகளை அடியிற் காண்க.

1. சேனபதி கங்கைகொண்ட சோழ தன்மபாலன்: இவன் திருமுக்கூடல் திருமால் கோயிலில் சனநாதன் மண்டபமும் திருச் சுற்று மாளிகையும் கட்டுவித்த வைசியன் மாதவன் தாமயன் என்பவனுடைய புதல்வன்; வீரராசேந்திரன் படைத்தலைவர்களுள் ஒருவன்; வைசிய குலத்தினன்; வயலைக்காவூரைத் தன் காணியாக உடையவன்.[1]

2. சேனபதி வீரராசேந்திர தன்மபாலன்:- இவன் மேலே குறிப்பிடப்பெற்ற தலைவனுக்குத் தம்பியாவன். இவனும் வீர ராசேந்திரன் காலத்துப் படைத்தலைவர்களுள் ஒருவன்.

3. இராசேந்திர மூவேந்த வேளான்:- இவன் வீரராசேந்திரன் ஆட்சிக்காலத்திலிருந்த அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவன்; திருவரங்கன் என்னும் இயற்பெயருடையவன்; திருவொற்றியூரில் படம்பக்க நாதர் கோயிலைக் கற்றளியாக எடுப்பித்து அங்கு வீர ராசேந்திரன் பெயரால் திருநந்தவனம் ஒன்று அமைத்தவன்.[2]

4. சயசிங்ககுலகால விழுப்பரையன்:- இவன் வீரராசேந்திரன் ஆட்சிக்காலத்திலிருந்த அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவன்; திரு வொற்றியூர்க்கோயிலில் வீரராசேந்திரன் பிறந்த ஆயிலியநாளில் திங்கள்தோறும் விழா நடைபெறுமாறு ஏற்பாடு செய்தவன்;[3]

---

1. Ep. Ind., Vol. XXI. No. 38
2. Ins. 228 and 232 of 1912.
3. Ins. 136 of 1912.

எனவே இத்தலைவன் தன் அரசன்பால் கொண்டிருந்த பேரன்பு பெரிதும் பாராட்டத்தக்கது.

5. சேனாபதி வீரராசேந்திர காரானை விழுப்பரையன்:- இவன் வீரராசேந்திரன் படைத்தலைவர்களுள் ஒருவன்; திருவாமத்தூர்க் கோயிலுக்குப் பொன்னும் பசுக்களும் அளித்தவன்.[1]

6. வீரராசேந்திர பிரமாதிராசன்:- இவன் வீரராசேந்திரன் உடன் கூட்டத்ததிகாரிகளுள் ஒருவன்.[2]

7' தாழித்திருப்பனங் காடுடையானான வானவன் பல்லவரையன்:- இவன் க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டுப் பனையூர் நாட்டு நேரிவாயில் என்னும் ஊரினன்; வீரராசேந்திரன்பால் திருமந்திர ஓலை என்னும் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்திருந்தவன்.[3]

8. திருவெண்காட்டு நங்கை மகன் சிவலோக நாதன்:- இவன் வீரராசேந்திரன் பிறந்த ஆயிலியநாளில் திங்கள்தோறும் திருவெண்காட்டுப் பெருமானுக்குப் பாலுந் தேனுங்கொண்டு நீராட்டி வழிபடுதற்கும் விழா நடத்துவதற்கும் சிவயோகிகள் முதலானோர்க்கு உணவளித்தற்கும் வேண்டும் நிவந்தங்கள் அளித்துள்ளான்.[4] திருவெண்காட்டுத் திருக்கோயிலில் பாடலாக அமைந்த கல்வெட்டொன்று இவன் தமிழ்ப் புலமையினையும் சிவபக்தியினையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. இவன் திருவொற்றியூரில் கூத்தபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள கருங்கற் பீடத்தை அமைத்து அதற்கு வீரராசேந்திரன் என்று பெயரிட்டுள்ளமை இவன் வேந்தன்பால் வைத்திருந்த பேரன்பினை விளக்குவதாம்.[5]

1. Ins. 3 of 1922.
2. Ep. Ind., Vol. XXI, No. 38.
3. S. I. I., Vol. III, No. 20.
4. செந்தமிழ், தொகுதி 14, பக். 364-65.
5. Ins No. 217 of 1912.

இச்செயல்களை நோக்குமிடத்து இவன் வீரராசேந்திர சோழனுடைய அதிகாரிகளுள் ஒருவனுதல் வேண்டுமென்பது பெறப்படும்.

இனி, இவ்வேந்தனுக்குப் பிறகு முடிசூட்டப்பெற்ற இவன் புதல்வன் அதிராசேந்திரனுடைய கல்வெட்டுக்களில் இவனது ஆட்சியின் எட்டாம் ஆண்டு[1] குறிப்பிடப் பெற்றிருத்தலால் இவன் கி. பி. 1070-ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் இறந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். இவன் தான் இறப்பதற்கு மூன்று ஆண்டுகட்கு முன்னர், கி. பி. 1067- ல் தன் புதல்வர்களுள் ஒருவனுக்கு அதிராசேந்திர சோழன் என்னும் அபிடேகப் பெயருடன் இளவரசுப் பட்டம் கட்டியிருந்தனன். இவன் கி. பி. 1070-ன் தொடக்கத்தில் இறந்தவுடன் அவ்வதிராசேந்திர சோழனே முடி சூட்டப் பெற்றுன். வீரராசேந்திரன் இறந்தவுடன் சோணுட்டில் முடிசூடும் உரிமை பற்றிக் கருத்து வேறுபாடு தோன்றிக் கலகம் உண்டாயினமையின் சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தன் விரைந்து வந்து அக் கலகத்தை யடக்கித் தன் மைத்துனனுகிய அதிராசேந்திரனுக்கு முடிசூட்டிச் சென்றுன் என்று விக்கிரமாங்க தேவசரிதம் கூறுகின்றது. அதனை அடுத்த அதிகாரத்தில் ஆராய்ந்து உண்மை காண்போம்.

1. S. I. I., Vol. III, No. 57; Ibid, Vol, VIII, No. 4.

பதினைந்தாம் அதிகாரம்

அதிராசேந்திரசோழன் கி. பி. 1070

இவ் வேந்தன் வீரராசேந்திர சோழன் புதல்வன். அவன் கி. பி. 1070-ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் இறந்த பின்னர், இவன் முடிசூட்டப்பெற்றுச் சோழமண்டலத்தின் ஆட்சியை ஏற்றுக் கொண்டான் என்பது முன் கூறப்பட்டுள்ளது. இவன் தந்தை இராசகேசரி என்னும் பட்டமுடையவனுயிருந்தமையால் அவனுக்குப் பிறகு பட்டம் பெற்ற இம்மன்னன் பரகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்து அரசாண்டனன். முதல் குலோத்துங்க சோழன் முடிசூட்டு விழா சோழ மண்டலத்தில் கி. பி. 1070-ஆம் ஆண்டு சூன் திங்கள் 9ஆம் நாள் நடைபெற்றது என்பது அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து கண்ட உண்மையாகும்.[1] எனவே அதிராசேந்திரன் கி. பி. 1070 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் சில திங்களே ஆட்சி புரிந்தனனுதல் வேண்டும். இராசகேசரிவர்மனுகிய வீரராசேந்திர சோழனுக்கும் இராசகேசரி வர்மனுகிய முதற் குலோத்துங்க சோழனுக்கும் இடையில் பரகேசரி வர்மன் என்னும் பட்டமுடைய ஓர் அரசன் சோழ நாட்டில் அரசாண்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். ஆகவே அவ்விரு பெருவேந்தர்க்கும் நடுவில் பரகேசரி வர்மனுகிய நம் அதிராசேந்திரன் ஆட்சி புரிந்துள்ளனன் என்பது தெள்ளிது. விக்கிரம சோழன் உலாவில் அவ்விருவருக்கும் இடையில் 'அங்கவன்பின் — காவல் புரிந்தவனி காத்தோனும்'[2] என்று ஒரு

---

1 Ep. Ind., Vol XXV, page 246.
I bid. Vol. VII, p. 7.

2. —'கூடலார்

சங்கமத்துக் கொள்ளுந் தனிப்பரணிக்கெண்ணிறந்த
துங்க மதயானை துணித்தோனும் — அங்கவன்பின்
காவல் புரிந்தவனி காத்தோனு மென்றிவர்கள்

சோழ மன்னன் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதும் அச்செய்தியை வலி யுறுத்துதல் காண்க.

முடி சூடிய சில திங்கள்களில் இவ்வதிராசேந்திர சோழன் ஊழ்வினை வயத்தால் இறக்க நேர்ந்தது என்பது அவ்வாண்டிலேயே சூன் திங்களில் முதற் குலோத்துங்க சோழன் முடி சூட்டப் பெற்றிருத்தலால் நன்கு புலனுகின்றது. எத்துணை ஆற்றலும் வீரமும் படைத்த பெரு வேந்தனுயிருப்பினும் அவன், தன் வினையொழிந்தால் முடிவெய்துவது ஒருதலை. இந்நிலையில், அதிராசேந்திர சோழன் ஆட்சியை ஏற்றுக்கொண்ட சில திங்கள்களில் இறந்தமைக்குச் சில காரணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றையும் ஈண்டாராய்ந்து உண்மை காணுதல் ஏற்புடையதேயாம்.

மேலைச் சளுக்கிய வேந்தனுகிய ஆரும் விக்கிரமாதித்தன் வரலாறு எழுதிய வடமொழிப் புலவர் பில்ஹணர் என்பார், சோணுட்டில் நிகழ்ந்த உண்ணுட்டுக் கலகத்தில் அதிராசேந்திரன் கொல்லப்பட்டான் என்று அந்நூலில் கூறியுள்ளனர். அன்றியும், அதிராசேந்திரனுக்கு முடிசூட்டு விழா நிகழ்த்த முயன்றபோது சோழ நாட்டில் பகைஞர்கள் புரிந்த இடையூறுகள் எல்லாவற்றையும் சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தனே தன் ஆற்றலால் நீக்கி, இவனுக்குக் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் முடி சூட்டிவிட்டுத் தன்

பூவலய முற்றும் புரந்ததற்பின் – மேவலர்தஞ்
சேலைத்துரந்து சிலையைத் தடிந்திருகாற்
சாலைக் கலமறுத்த தண்டினன் – மேலைக்
கடல்கொண்டு கொங்கணமுங் கன்னடமுங் கைக்கொண்
டடல்கொண்ட மாராட் டரசை – ய லை
யிறக்கி வடவரையே யெல்லையாத் தொல்லை
மறக்கலியுஞ் சுங்கமு மாற்றி – யறத்திகிரி
வாரிப்புவனம் வலமாகத் தந்தளிக்கும்
ஆரிற் பொலிதோள் அபயன்' – விக்கிரமசோழன் உலா.

நாட்டிற்குச் சென்றனன் என்றும் அவ்வாசிரியர் அந்நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தனுக்கு வீரராசேந்திரன் புதல்வனுகிய அதிராசேந்திரன் மைத்துனனுதல்பற்றி இவனுடைய முடிசூட்டு விழாவிற்கு அவன் வந்திருத்தல் இயல்பேயாம். வீரராசேந்திரன் தான் இறப்பதற்கு மூன்று ஆண்டுகட்கு முன்னர் கி. பி. 1067-ல் தன் புதல்வனுகிய அதிராசேந்திரனுக்கு இளவரசுப் பட்டங்கட்டி அரசியலில் பயிற்சி பெற்று வருமாறு செய்திருந்தனன் என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது.

ஒவ்வொரு சோழ மன்னனும் தனக்குப் பிறகு பட்டம் பெற வேண்டியவன் யாவன் என்பதைத் தன் நாட்டு மக்களும் அரசியல் அதிகாரிகளாகவுள்ள பல தலைவர்களும் நன்குணர வேண்டி, அவனுக்குத் தன் ஆட்சிக் காலத்திலேயே இளவரசுப் பட்டம் கட்டிவிடுவது அக்காலத்தில் நடைபெற்று வந்த ஒரு வழக்கமாகும். அவ்வாறே வீரராசேந்திரனும் செய்துள்ளமையால் இளவரசுப் பட்டம் பெற்றிருந்த அதிராசேந்திரனுக்கு முடி சூட்டுவதில் சோழ நாட்டு மக்களும் அரசியல் அதிகாரிகளும் ஒருமனப்பட்டு உவப்புடன் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். ஆகவே, இவனது முடி சூட்டுவிழா உள்நாட்டில் கலகமின்றிச் சிறப்பாக நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும். எனவே, சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தன் பகைவர்களை வென்று இவன் முடிசூடுவதற்கு உதவி புரிந்தான் என்று பில்ஹணர் கூறுவது எவ்வாற்ருனும் பொருந்துவதன்று. அவர் தம் நூலின் தலைவனும் தம்மைப் பேரன்புடன் ஆதரித்துக் கொண்டிருந்தவனும் ஆகிய விக்கிரமாதித்தனைச் சிறப்பிக்க வேண்டியே அச் செய்தியைப் புனைந்துரையாகக் கூறியிருத்தல் வேண்டும். அது போலவே, அதிராசேந்திரன் சோழ நாட்டில் நிகழ்ந்த கலகத்தில் சில தினங்களுக்குள் கொல்லப்பட்டான் என்றும், மிகச் சேய்மையிலிருந்த விக்கிரமாதித்தன் தக்க

சமயத்திற் சென்று தன் மைத்துனனுக்கு உதவி புரிய முடியவில்லை என்றும் அவர் தம் நூலில் சொல்லியிருப்பது ஏற்றுக்கொள்ளற்பால தன்று. அதிராசேந்திரன் ஆட்சியில் சோழ மண்டலம் மிக அமைதியாக இருந்தது என்பது இவன் காலத்துக் கல்வெட்டுக் களால் புலனுகின்றது. 'திருமடந்தையும் சயமடந்தையும் திருப் புயங்களில் இனிதிருப்ப'[1] எனவும், 'திங்களேர் மலர்ந்து வெண் குடை மண்டிலம்'[2] எனவும் தொடங்கும் இவன் மெய்க்கீர்த்திகள் இரண்டும் இவ்வாறே இவ்வேந்தனை 'வீரமுந் தியாகமும் ஆரமெனப் புனைந்து மாப்புகழ் மனுவுடன் வளர்த்த கோப்பரகேசரி வர்மரான உடையார் ஸ்ரீ அதிராசேந்திர தேவர்' என்று கூறுகின் றமையால் இவன் மக்களால் பெரிதும் போற்றப்பட்டுப் பெரும் புகழுடன் வாழ்ந்து வந்தனனுதல் வேண்டும். இவன் கல் வெட்டுக்கள் செங்கற்பட்டு, வட ஆர்க்காடு, தென்னுர்க்காடு, தஞ்சாவூர் ஆகிய ஜில்லாக்களிலும் ஈழ மண்டலத்திலும் காணப்படு கின்றன. இவனது ஆட்சியின் மூன்றும் ஆண்டில் அரசாங்க அதிகாரிகளுள் ஒருவனும் படைத்தலைவன் ஒருவனும் காஞ்சிபுரத்தில் திருமயானமுடையார் கோயிலிலுள்ள கங்கைகொண்டான் மண்டபத் திலிருந்து, திருவல்லம், திருக்காரைக்காடு முதலான ஊர்களிலுள்ள கோயில்களின் கணக்குகளை ஆராய்ந்து அக்கோயில்களுக்குச் சில புதிய நிவந்தங்கள் அளித்தமை அவ்வூர்களிலுள்ள கல்வெட்டுக் களால் அறியக் கிடக்கின்றது.[3] இவ்வேந்தன், கி. பி. 1070-ஆம் ஆண்டில் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் தன் அரண்மனையில் இருந்து கொண்டு, தொண்டை நாட்டுத் தலங்களுள் ஒன்ருகிய திருப்பாசூர்க் கோயிலுக்குரிய தேவதானமாகிய சேலை என்னும்

1. S. I. I., Vol. VII Nos, 884 and 442.
2. Ibid, Vol. IV, Nos, 1388 and 1392.
3. Ibid, Vol. III, No. 57.
Ibid, Vol. VIII, No. 4.

ஊரை இறையிலியாக்கிய செய்தி அக்கோயிலில் வரையப் பெற்றுள்ளது. அதில் இம் மன்னனுடைய உடன் கூட்டத்ததிகாரிகளும் மற்ற அரசியல் தலைவர்களும் கையெழுத்திட்டுள்ளனர்.[1] இவற்றையும் இவை போன்ற இவனுடைய பிற கல்வெட்டுக்களையும் ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்து, இவன் ஆட்சியில் அரசாங்க அலுவல்கள் எல்லாம் மிக்க அமைதியாகவே நடைபெற்று வந்தன என்பதும் படைத் தலைவர்களும் மற்ற அரசியல் அதிகாரிகளும் இவன்பால் பேரன்புடன் ஒழுகி வந்தனர் என்பதும் வெளியாகின்றன. எனவே, பில்ஹணர் கூறியுள்ளவாறு உள்நாட்டில் குழப்பமும் அமைதியின்மையும் ஏற்பட்டமைக்குச் சிறிதும் ஆதாரமின்மை காண்க. ஆகவே, சோழ நாட்டில் நிகழ்ந்த குழப்பத்தில் அதிராசேந்திரன் கொல்லப்பட்டான் என்று அவர் கூறியிருப்பது உண்மையன்று என்பது உணரற்பாலதாகும்.

சோழ மண்டலத்திற்கு வடக்கே பன்னூறு மைல்களுக்கப்பாலுள்ள கல்யாணபுரத்திலிருந்த பில்ஹணர், சோணாட்டு நிகழ்ச்சிகளை உண்மையாக உணர்ந்து கோடற்குத் தக்க வாய்ப்பும் அக்காலத்தில் இல்லை. யாண்டும் நிகழும் அரிய நிகழ்ச்சிகளையும் அரசாங்கச் செய்திகளையும் அறிதற்குத்தக்க கருவிகள் கிடைக்கின்ற இந்நாட்களில் கூட உண்மைக்கு மாறான பல செய்திகள் வெளிவந்து பரவுகின்றன. இத்தகைய கருவிகளுள் ஒன்றுமில்லாத பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் வழங்காத வடநாட்டிலிருந்த வடமொழிப் புலவர் ஒருவர் சோழ நாட்டில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியொன்றை எங்ஙனம் உண்மையாக உணர்ந்து கூறமுடியும்?

1. Ins. 113 of 1930.

இனி, தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள கூகூரில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று அதிராசேந்திரன் தன் ஆட்சியின் மூன்ருm ஆண்டில் கொடிய நோய்வாய்ப்பட்டுத் துன்புற்ருன் என்றும் இவன் உடல் நலம் பெறும் பொருட்டு அவ்வூர்க் கோயிலில் இறைவன் திருமுன்னர் நாள்தோறும் தேவாரப் பதிகங்கள் இருமுறை ஓதப்பெற்று வந்தன என்றும் கூறுகின்றது.[1] இவனது ஆட்சியின் மூன்ரும் ஆண்டு இருநூரும் நாளுக்குப்[2] பிறகு இவன் கல்வெட்டுக்கள் யாண்டும் காணப்படவில்லை. எனவே, நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த இவ்வேந்தன் நலமுருமல் அந்நாட்களில் உயிர்துறந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். ஆகவே இவன் உள்நாட்டுக் கலகத்தில் கொல்லப் பட்டான் என்பது பொருந்தாமை காண்க.

இனி, ஒரு சோழ மன்னன் தில்லைமாநகரில் சித்திரகூடத்திலிருந்த திருமால் மூர்த்தத்தைப் பெயர்த்துக் கடலில் எறிந்தமையோடு வைணவர்களையுந் துன்புறுத்தினன் என்றும் அதுபற்றி வைணவ ஆசாரியராகிய இராமாநுசர் தமிழ்நாட்டைத் துறந்து மைசூர் நாட்டிற்குப் போய்த் தங்கநேர்ந்தது என்றும் அந்நாட்களில் அவர் செய்த மாரண மந்திரத்தினல் அவ்வரசன் இறந்தனன் என்றும் வைணவர் அவனையே கிருமிகண்ட சோழன் என்பர் என்றும் திவ்யசூரி சரிதம், யதிராசவைபவம், இராமாநுசாசார்ய திவ்ய சரிதை ஆகிய வைணவ நூல்கள்[3] கூறுகின்றன. அன்றியும், அவன் வைணவர்கட்கு இன்னல் இழைத்தமைபற்றிச் சோழர் மரபையே ஒழித்து அழித்து விடுவதாகத் திருவாரூர்த் தியாகராசப் பெருமான் உரைத்தருளினர் என்றும் அத் திவ்யசூரிசரிதம் உணர்த்துகின்றது.[4] நம் அதிராசேந்திரன் முடிசூடிய சில திங்கள்களில்

---

1. Ins. 280 of 1917.
2. S. I. I., Vol. III. No. 57.
3. திவ்ய சூரிசரிதம், பக்கங்கள் 216-218.
4. திவ்ய சூரிசரிதம், பக்கங்கள் 218-19.

இறந்தமையாலும் பண்டைச் சோழர் மரபு இவனோடு இறுதி எய்தியமையாலும் இவனே தில்லைச் சித்திரக்கூடத்தைச் சிதைத்துத் திருமாலைக் கடலில் கிடத்திய கிருமிகண்ட சோழனாயிருத்தல் வேண்டும் என்றும் அக்கொடுஞ்செயல் பற்றிச் சோழநாட்டில் நிகழ்ந்த கலகத்தில் இவன் கொல்லப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்றும் வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளருள் சிலர் கருதுகின்றனர்.[1] அவர்கள் கருத்தையும் ஆராய்ந்து உண்மை காண்பது இன்றியமையாததாகும்.

நம் அதிராசேந்திரன் தன் முன்னோர்களைப்போல வைணவ சமயத்தில் சிறிதும் வெறுப்பின்றி அதன்பால் ஆதரவுகாட்டிச் சமயப் பொறையுடன் ஒழுகியவன் என்பதற்கும் சித்திரக்கூடத் திருமாலைக் கடலில் கிடத்தியவன் விக்கிரமசோழன் மகனாகிய இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழனே என்பதற்கும் பல சான்றுகள் கல்வெட்டுக்களிலும் தமிழ் நூல்களிலும் உள்ளன.[2] அவையெல்லாம் இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியில் நன்கு விளக்கப்படும்.

தென்னார்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருவக்கரை சந்திர மௌலீசுவரர் சிவாலயத்திற்குள் இருந்த வரதராசப் பெருமாள் கோயில் அதிராசேந்திர சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் கருங்கற் கோயிலாகக் கட்டப்பெற்றது என்பது அவ்வூரில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்றால்[3] இனிது புலப்படுகின்றது. இச்செய்தியொன்றே இவன் வைணவ சமயத்தை வெறுக்காமையோடு அதற்கு ஆதரவும் அளித்துச் சமயப் பொறையுடன் ஒழுகிவந்தான் என்பதற்குத் தக்கதோர் எடுத்துக்காட்டாகுமன்றோ? எனவே,

---

1. The Colas, Vol. I, page 354.
2. இராசராசசோழன் உலா, வரிகள் 65-66; தக்கயாகப் பரணி, பாடல் 777.
3. Ins. 205 of 1904.

எல்லாச் சமயங்களிடத்தும் பொதுநோக்குடையவனாய் வாழ்ந்து வந்த இப்பெருங்குண வேந்தன் வைணவர்கட்கும் திருமால் கோயி லுக்கும் தீங்கிழைத்தான் என்று கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாது. அன்றியும் வைணவ நூல்களில் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ள இராமாநுசர், அதிராசேந்திரசோழனுக்குக் காலத்தால் மிகப் பிற்பட்டவர் ஆவர். ஆதலால், இவ்வேந்தன் காலத்தில் அந்நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன என்று கொள்வதும் ஏற்புடைத்தன்று. எனவே, வைணவர்களால் உள்நாட்டில் ஏற்பட்ட கலகத்தில் இவ்வரசன் கொல்லப்பட்டான் என்று கருதுவதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை என்பது உணரற்பால தாகும்.

இனி, முதற் குலோத்துங்க சோழன், தான் சோழ நாட்டைக் கவர்ந்துகொள்ளும் பொருட்டு உள்நாட்டில் கலகம் நிகழுமாறு செய்து அதில் அதிராசேந்திரனைக் கொன்றிருத்தல் வேண்டும் என்று சில ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர்.[1] தம் வரலாற்று நூலின் தலைவனாகிய சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தனைப் புனைந்துரை வகையில் பல படப் பாராட்டியும் அதற்கு முரணாக முதற் குலோத்துங்க சோழனுடைய ஆற்றல் வீரம் முதலானவற்றைக் குறைத்தும் குணஞ் செயல்களை இழிவுபடுத்தியும் கூறுவதையே தம் கொள்கையாகக் கொண்ட பில்ஹணர் என்னும் வடமொழிப் புலவர், அவன் அதிராசேந்திரனைக் கொன்று சோழ இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டிருந்தால் அவன் செய்கையைத் தம் நூலிற் கூறாமற் போகார் என்பது ஒருதலை. இவன் உள்நாட்டுக் கலகத்தில் கொல்லப்பட்டான் என்று கூறும் அப்புலவர், அச்செய்கையைக் குறிப்பிடாமையொன்றே குலோத்துங்கனுக்கும் அதிராசேந்திர னுக்கும் எத்தகைய பகைமையும் இல்லை என்பதையும் அவனால் இவ்

1. Anual Report on Epigraphy for 1904, page 11

வேந்தன் கொல்லப்படவில்லை என்பதையும் நன்கு புலப்படுத்தா நிற்கும், ஆகவே, குலோத்துங்க சோழன் அதிராசேந்திரனைக் கொன்று சோழ நாட்டைக் கவர்ந்துகொண்டான் என்று கூறுவது எவ்வாற்றானும் பொருந்துவதன்று இவன் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தமை முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இவன் கல்வெட்டுக்கள் மிகுதியாகக்காணப்படவில்லை. அதற்குக் காரணம். இவன் சில திங்கள்கள் மாத்திரம் ஆட்சிபுரிந்துள்ளமையே யாகும், வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருவல்லத்தில் காணப் படும் கல்வெட்டு ஒன்றில்தான் இவன் பட்டத்தரசியைப் பற்றிய குறிப்பு உளது[1]. அஃது அவ்வரசியின் சிறப்புப் பெயர் உலக முழுது டையாள் என்று உணர்த்துகின்றது. அவ்வரசியைப் பற்றிய பிற செய்திகள் தெரியவில்லை.

இனி, இவ்வரசன் ஆட்சிக்காலத்தில் நிலவிய அரசியல் தலைவர்களுள் சிலர் இவன் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப் பெற்றிருக் கின்றனர். அன்னோரைப்பற்றிய சில செய்திகளை அடியிற்காண்க.

1. ஆதித்த தேவனான இராசராசேந்திர மூவேந்த வேளான்[2]:— இவன் அதிராசேந்திரன் அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவன்; காஞ்சிபுரத்தில் திருமயானமுடையார் கோயிலிலுள்ள கங்கைகொண்டான் மண்டபத்திலிருந்து திருவல்லம், திருக்காரைக் காடு ஆகிய ஊர்களிலுள்ள கோயில்களின் கணக்குகளை இவன் ஆராய்ந்தனன் என்று காஞ்சிக் கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது. எனவே, இவன் அரசன் ஆணையின்படி அறநிலையங்களை ஆராய்ந்து கண்காணித்து வந்தமையோடு சில கோயில்களில் புதிய நிவந் தங்கள் அமைத்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

---

1. S. I I., Vol. III, No. 57.
2. Ibid, Vol. VIII, No. 4.

2. சேனுபதி இராசராசன் பரநிருப இராக்கதனுன வீரசோழ இளங்கோவேளான்[1]:-இவன்சோழநாட்டில் திருவிடைமருதூருக்குத் தெற்கேயுள்ள நடார் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்த ஒரு தலைவன்; அதிராசேந்திர சோழனுடைய படைத்தலைவர்களுள் ஒருவன்; அரசனுல் அளிக்கப்பெற்ற பரநிருப இராக்கதன், வீரசோழ இளங் கோவேள் என்னும் பட்டங்களையுடையவன். காஞ்சிமாநகரிலிருந்து கோயில் கணக்குகளை ஆராய்ந்த அதிகாரிகளுள் அவனும் ஒருவன்[2].

3. இராசராசன் சயங்கொண்ட சோழனுன சேனுபதி இருக்கு வேள்:— இவன் அதிராசேந்திரன் காலத்திலிருந்த ஒருபடைத் தலைவன்; தென்னுர்க்காடு ஜில்லாவைச் சேர்ந்த புறவார் பனங் காட்டூர் என்னுந் திருப்பதியில் சிவதர்மமடம் என்ற மடம் ஒன்ற மைத்து இதில் அவ்வூர்க்கு வரும் சிவனடியார்கட்கு உணவளிக்கு மாறு இறையிலியாக நிலம் வழங்கியவன்[3]. இவன் இருக்குவேள் என்னும் பட்டமுடையவனுயிருத்தலால். ஒருகால் கொடும்பாளூர்க் குறுநிலமன்னனுக இருத்தல் கூடும். அதிராசேந்திரன் ஆட்சிக் காலத்தில் இவன் முதுமை எய்தியிருத்தல் வேண்டும். சைவ சமயத்தும் சிவனடியாரிடத்தும் இவன் கொண்டிருந்த அன்புமிகவும் பாராட்டத்தக்கது.

இனி அதிராசேந்திரனுக்கும் புதல்வன் இல்லாமையாலும் சோழநாட்டில் முடிசூட்டப்பெறுவதற்குரிய வேறு சோழ அரச குமாரன் ஒருவனும் அத் தொல் பெருங் குடியில் இன்மையாலும் புகழும் பெருமையும் வாய்ந்த விசயாலய சோழன் காலம் முதல் சோழநாட்டில் தொடர்ந்து ஆட்சிபுரிந்து வந்த பண்டைச் சோழ

---

1. Ibid, Vol. III, No. 57.
2. S, I. I., Vol. VIII, No. 4.
3. Ibid, No. 754.

மன்னர் மரபு கி. பி. 1070-ம் ஆண்டில் இவ்வதிராசேந்திர சோழனோடு முடிவெய்தியது எனலாம், இவனுக்குப் பிறகு பட்டம் பெற்ற முதற் குலோத்துங்க சோழன், தந்தை வழியில் கீழைச் சளுக்கியர் மரபையும் தாய் வழியில் சோழர் மரபையும் சேர்ந்தவன் ஆவன். குலோத்துங்கனுக்குச் சோழராச்சியம் எவ்வாறு கிடைத்த தென்பதை அடுத்த அதிகாரத்தில் காண்க.

பதினாறும் அதிகாரம்

முதற் குலோத்துங்க சோழன் (கி. பி. 1070 - 1120)

"சுங்கந்தவிர்த்திருள் நீக்கி உலகாண்ட ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழதேவர்[1]", என்று கல்வெட்டில் புகழப்பெற்றுள்ள இவ் வேந்தர்பெருமான் கீழைச் சளுக்கிய மன்னனாகிய இராசராச நரேந்திரன் புதல்வன். இவன் தாய் கங்கைகொண்ட சோழன் புதல்வியாகிய அம்மங்கை தேவியாவார்[2]. எனவே, இவன் தந்தை வழியிற் சோழர் மரபினன் அல்லன். ஆனால் தாய் வழியிற் சோழர் மரபிற்கும் இவனுக்கும் தொடர்பிருத்தல் வெளிப்படை. மக்கள் தாயம் நிலை பெற்றுள்ள நாடுகளில் வாழும் ஆண்மக்கள் எல்லோரும் தம் தந்தையின் மரபையே தம்முடைய மரபாகக் கூறிக் கொள்வது தொன்றுதொட்டு நிகழ்ந்துவரும் ஒரு வழக்கமாகும். அம் முறையின்படி, நம் குலோத்துங்க சோழன் கீழைச்சளுக்கியர் மரபினனேயாவன். ஆனால், இவன் சோழ மண்டலத்தில் தன் தாய்ப்பாட்டன் அரண்மனையிற் பிறந்து இளமைப் பருவத்தில் அங்கு வளர்ந்து வந்தமையாலும் தமிழ் மொழியையே தாய் மொழியாகக் கொண்டு பயின்று தமிழ் மக்களின் வழக்க ஒழுக்கங்களை மேற்கொண்டமையாலும் இவன் தன்னைச் சோழ அரசகுமாரனாகவே கருதிவிட்டான். அவ்வெண்ணமும் இவன் உள்ளத்தில் வேரூன்றி விட்டது. அதற்கேற்ப, சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தி

---

1. Ins. 408 of 1912
2. S. I. I., Vol. 1, No. 39, A grant of Vira-Chola, Verses 6-8.

யாகும் பேற்றை இவன் எதிர்காலத்தில் எய்தியமையோடு அதனை ஐம்பது ஆண்டுகள் வரையில்[1] ஆட்சிபுரியும் நல்லூழும் பெற்றிருந் தமை இவனது நல்வினையின் பயனே எனலாம்.

இவன் பூசநாளில் பிறந்தவன் என்பது குண்டூர் ஜில்லா பாபட்லாவிலுள்ள திருமால் கோயிலில் காணப்படும் கல்வெட் டொன்றால்[2] அறியப்படுகின்றது. அன்றியும், தென்னார்க்காடு ஜில்லா பெண்ணாகடத்திலுள்ள தூங்கானை மாடக்கோயிலில் திங்கள் தோறும் பூசநாளில் இவ்வேந்தன் நலத்தின் பொருட்டுத் திருவிழா நடத்துவதற்கு நிவந்தம் அளிக்கப்பட்டிருப்பதும் இச் செய்தியை வலியுறுத்துகின்றது[3]. இவன் சிற்றீச்சம்பாக்கம் என்ற ஊரைச் தன் மனைவி திரிபுவனமாதேவி விரும்பியவாறு இறையிலியாக்கி, அதற்குக் கம்பதேவி நல்லூர் என்று பெயரிட்டுத் தானும் தன் மனைவியும் பிறந்த பூசம், சுவாதி என்னும் நாட்களில் திருவிழா நடத்துவதற்கு அதனை நிவந்தமாகக் காஞ்சிமா நகரிலுள்ள கோயி லுக்கு வழங்கியிருப்பதனாலும்[4] இதனை நன்கறியலாம்.

இவனுக்கு இளமையில் இராசேந்திரன் என்னும் பெயர் இடப் பெற்றிருந்தது என்பது செல்லூர்ச் செப்பேடுகளால் அறியக்கிடக் கின்றது[5]. அஃது இவன் தாய்ப்பாட்டனாகிய கங்கைகொண்ட சோழனது இயற்பெயர் ஆகும். பாட்டன் பெயரையே பேரனுக்கு வைப்பது பண்டை வழக்கமாதலின் அப்பெயர் இவனுக்கு வழங்கப் பெற்றது எனலாம். இவன் பிறப்பதற்குச் சில தினங்கள் முன் கி. பி. 1044 ஆம் ஆண்டில் கங்கைகொண்ட சோழன்

1. S. I. I., Vol. VII, No. 763
2. Ibid., Vol. VI, No. 167. 'சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழதேவர் திருநக்ஷத்திரமான பூசத்திருநாள் எழுந்தருள'
3. Ins. 242 of 1929
4. Ins. 45 of 1921
5. S. I. I., Vol. 1, No. 39

இறந்துவிட்டமையாலும் உடல் உறுப்புக்களாலும் தோற்றத்தாலும் இவன் அவ்வேந்தனைப்போல் காணப்பட்டமையாலும் இவனுக்கு அவன் பெயர் இடப்பட்டது என்று தெரிகிறது.

இவன், தன் தந்தையின் ஆட்சிக் காலத்தில் வேங்கி நாட்டில் இளவரசுப்பட்டம் கட்டப்பெற்ற நாளில் அந்நாட்டின் ஒழுகலாற்றின்படி 'விஷ்ணுவர்த்தனன்' என்னும் அபிடேகப்பெயர் அளிக்கப் பெற்றனன்[2]. வேங்கி நாட்டில் காணப்படும் இவன் கல்வெட்டுக்களில் அப்பெயர் தவருமல் குறிக்கப்பட்டிருப்பது அறியத்தக்கதாகும்[3]. எனவே, இவனுக்கு அப்பெயர் சிறப்பாக அந்நாட்டில் வழங்கி வந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். ஆனல், இவன் தன் தந்தை இறந்த பின்னர் வேங்கி நாட்டில் முடி சூட்டப் பெற்று ஆட்சி புரிந்தமைக்குத் தக்க சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. இவன் அக்காலத்தில் இளைஞனக இருந்தமையாலும் இவன் சிறிய தந்தையாகிய விசயாதித்தன் என்பவன் வேங்கி நாட்டைத் தான் ஆட்சி புரிய வேண்டும் என்ற பெரு விருப்புடையவனக இருந்தமையாலும், இவன் இளவரசுப் பட்டம் பெற்றிருந்தும் அந்நாட்டின் ஆட்சியைப்பெற இயலவில்லை. இவன் மாமன் இரண்டாம் இராசேந்திரனும் மேலைச் சளுக்கியரோடு போர் நிகழ்த்துவதில் பெரிதும் ஈடுபட்டிருந்தமையால் வேங்கி நாட்டின் நிலைமையை யுணர்ந்து இவன் ஆட்சியுரிமையை நிலை நிறுத்துவது இயலாததாயிற்று[4]. எனவே, இவனுக்குரிய அந்நாடு இவன் சிறிய தந்தையாகிய விசயாதித்தன் ஆட்சிக்குள்ளாயிற்று. இது பற்றி இவ்விருவர்க்கும் பகைமை ஏற்பட்டிருந்தது என்பது விசயாதித்தன் செப்பேடுகளாலும் அவன் புதல்வன் சத்திவர்மன் செப்பேடு

1. கலிங்கத்துப்பரணியிற் காணப்படும் 'அவனிபர்க்குப் புரந்தரனும் அடையாளம் அவயவத்தின் அடைவே நோக்கி' என்னுந் தாழிசையால் இஃது உய்த்துணரப் படுகின்றது.
2. Ins. 396 & 400 of 1933.
3. S. I. I., Vol. IV. Nos. 1187; 1281. 1320. 1260 and 1263
4. Ep. Ind, Vol. XXV, P. 248.
Kanyakumari Inscription of Virarajendra Chola, Verse. 77

களாலும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது[1]. ஆனால் அப்பகைமை முற்றாமல் நாட்செல்லச் செல்லக் குறைந்து கொண்டேபோய் இறுதியில் நீங்கியது எனலாம். விசயாதித்தன் புதல்வனாகிய சத்திவர்மன் கி. பி. 1063 ஆம் ஆண்டில் இறக்கவே, இராச்சியத்தில் அவன் வைத்திருந்த பற்றும் குன்றியது[2]. எனவே, அவன் தன் தமையன் புதல்வனாகிய நம் இராசேந்திரனிடத்தில் சிறிது அன்பு பாராட்டவும் தொடங்கினான். இவனும் தன் சிறிய தந்தை உயிர் வாழுவளவும் வேங்கிநாடு அவன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருத்தற்கு உடன் பட்டவனாய் அமைதியுடன் இருந்துவிட்டான், ஆகவே, அவன் இறந்த பின்னர் அந்நாட்டைத் தான்பெற்று ஆட்சிபுரியலாம் என்ற எண்ணம் இவன் உள்ளத்தில் நிலைபெற்றிருந்தது என்பது ஒருதலை.

இனி, விசயாதித்தன் வேங்கிநாட்டில் ஆட்சிபுரிந்துகொண்டிருந்த காலத்தில் அரசகுமாரனாகிய இராசேந்திரன் யாது செய்து கொண்டிருந்தனன் என்பது ஆராய்தற்குரியதொன்றாகும். அந்நாட்களில் சோழ இராச்சியத்தில் சக்கரவர்த்தியாக வீற்றிருந்து ஆட்சி புரிந்தவன் இவன் அம்மானாகிய வீரராசேந்திர சோழன் ஆவன்[3]. அவன் பேராற்றல் படைத்த பெருவீரன். அவன் மேலைச் சளுக்கியரோடும் பிறவேந்தரோடும் புரிந்த போர்கள் பலவாகும். இராசேந்திரன் அப் போர்களுள் சிலவற்றில் கலந்து கொண்டு தன் அம்மானுக்கு உதவிபுரிந்து வந்தான் என்பது சில நிகழ்ச்சிகளால் அறியப்படுகின்றது. வீரராசேந்திரன் வேங்கி நாட்டிலுள்ள விசயவாடையில்

---

1. Ryali plates of Vijayaditya VII and the Telugu Academy plates of Saktivarman II.
2. விசயாதித்தன் நம் இராசேந்திரனுக்குரிய வேங்கிநாட்டைக் கவர்ந்துகொண்டமைக்குக் காரணம் அந்நாட்டைத் தன் புதல்வன் சத்திவர்மன் ஆளும்படி செய்தல் வேண்டும் என்ற எண்ணமே யாம். அப்புதல்வன் இறந்துவிட்டமையால் அந்நாட்டின்மீது அவன் வைத்திருந்த பற்றும் மிகக் குறைந்துபோயிற்று என்பது ஒருதலை.
3. வீரராசேந்திர சோழன் ஆட்சிக்காலம் கி. பி. 1063 – 1070.

மேலைச் சளுக்கியரோடு போர் நிகழ்த்தி வெற்றி பெற்று, தன்பால் அடைக்கலம் புகுந்த விசயாதித்தனுக்கு அந்நாட்டை அளித்த காலத்தில், நம் இராசேந்திரனும் அந்நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்று தெரிகிறது.[1] அன்றியும், அவ் வேந்தன் கடாரத்தரசனுக்கு உதவி புரியும் பொருட்டுச் சோழ நாட்டிலிருந்து பெரும்படை யொன்றை அனுப்பிய நாளில் கடாரத் திற்குச் சென்ற தலைவர்களுள் அரசகுமாரனாகிய இராசேந்திரனும் ஒருவன் ஆவன்[2]. எனவே, வீரராசேந்திரன் காலத்துப் போர் நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றில் இவனுக்குத் தொடர்பிருந்தமை உணரற் பாலது. ஆகவே, இவன் போரிற் சிறந்த பயிற்சி பெற்று இளமையி லேயே ஒப்பற்ற வீரனாகத் திகழ்ந்தனன் எனலாம்.

அஃது அங்ஙனமாக, சோழநாட்டில் வீரராசேந்திர சோழனுக்குப் பிறகு சில திங்கள் வரையில் அரசாண்ட அவன் புதல்வன் அதிராசேந்திரன் கி. பி. 1070 ஆம் ஆண்டின் இடையில் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தனன்[3]. அவனுக்கு மகப் பேறின்மையாலும் சோழர் மரபில் வேறு அரசகுமாரன்

---

1. The Colas, Vol. II, pp. 5 and 6.

3. 'பரக்கு மோதக் கடாரமழித்த நாள்
பாய்ந்து செம்புன லாடியு நீந்தியுங்
குரக்கு வாதம் பிடித்த விதத்தினிற்
குடியடங்கலுங் கூன் முது காணவும்'
(க. பரணி, 6-தா. 18.)

என்னுங் கலிங்கத்துப் பரணியிலுள்ள பாடலொன்றால் குலோத்துங்கன் கடாரத்தில் போர்புரிந்த செய்தி வெளியாகின்றது. ஆனால் இவனது மெய்க்கீர்த்திகளில் அச்செயல் குறிக்கப்பட வில்லை. எனவே, இவனது ஆட்சிக்காலத்தில் அது நிகழவில்லை என்பது திண்ணம். ஆகவே, இவனது இளமைப் பருவத்தில் வீர ராசேந்திரன் ஆட்சியில் நிகழ்ந்த கடாரப் படை யெழுச்சியில் இவனுங் கலந்துகொண்டு அங்குச் சென்று போர் புரிந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும்.

3. அதிராசேந்திரசோழன், சோழநாட்டில் நிகழ்ந்த கலகத்தில் கொல்லப்படவில்லைஎன்பதும்அவன்நோய்வாய்ப்பட்டே இறக்க நேர்ந்தது என்பதும் முன் அதிகாரத்தில் விளக்கப் பட்டுள்ளன.

ஒருவனும் இல்லாமையாலும் சோணாடு அரசனின்றி அல்லலுற்றது. குறுநில மன்னரது கலகம் ஒரு புறமும் உண்ணாட்டுக் குழப்பம் மற்றொரு புறமும் எழுந்தன. சோழநாட்டு மக்கள் எல்லோரும் அமைதியான வாழ்வின்றி ஆற்றொணாத் துன்பத்துள் ஆழ்ந்தனர். கலிங்கத்துப் பரணியின் ஆசிரியராகிய சயங் கொண்டார் அக்குழப்பத்தையும் கலகத்தையும் தம் நூலில் தெளிவாகக் கூறியுள்ளனர்[1]. அன்றியும், சோழநாடு அக்காலத்தில் அரசனின்றிக் குழப்பத்திற்குள்ளாகியிருந்தது என்பது நம் இராசேந்திரன் மெய்க்கீர்த்திகளாலும் நன்கறியக்கிடக்கின்றது[2].

---

1. ''மறையவர் வேள்விகுன்றி மனுநெறி யனைத்துமாறித்
துறைகளோ ராறுமாறிச் சுருதியு முழக்கமோய்ந்தே
(க. பரணி-245)

''சாதிகளொன்றோ டொன்று தலைதடுமாறி யாரும்''
ஓதிய நெறியினில்லா தொழுக்கமு மறந்து போயே
(ஷை 246)

"ஒருவரை யொருவர் கைம்மிக் கும்பர்தங் கோயில் சாம்பி
அரிவையர் கற்புச் சோம்பி யரண்களுமழிய வாங்கே
கலியிருள் பரந்தது" (ஷை 247)

2. i 'அருக்க னுதயத் தாசையி லிருக்கும்
கமலமனைய நிலமக டன்னை
முந்நீர்க் குளித்த வந்நாள் திருமால்
ஆதிக் கேழலாகி யெடுத்தன்ன
யாதுஞ் சலியா வகையினி தெடுத்துத்
தன்குடை நிழலி லின்புற விருத்தித்
திகிரியும் புலியுந் திசைதொறும் நடாத்திப்
புகழுந் தருமமும் புவிதொறும் நிறுத்தி (S. I. I., Vol. III, No. 66)

ii. ''தென்றிசைத்
தேமருகமலப் பூமகள் பொதுமையும்
பொன்னியாடை நன்னிலப் பாவை
தனிமையுந் தவிர வந்து புனிதந்
திருமணிமகுடம் உரிமையிற் சூடித்
தன்னடி யிரண்டுந் தடமுடியாகத்
தொன்னில வேந்தர் சூட முன்னை
மறுவாறு பெருகக் கலியாறு வறப்பச்
செங்கோல் திசைதொறுஞ் செல்ல' (S.I.I., Vol. III, No. 701)

இராசேந்திரன் வந்தபோது சோழநாடுஅரசனின்றித் துன்புற்றிருந்தமை இக் கல்வெட்டுக்களால் நன்கு பெறப்படுதல் காண்க.

இங்ஙனம் சோழநாடு அரசனின்றி நிலைகுலைந்திருந்த செய்தியை வடபுலத்தில் போர் புரிந்துகொண்டிருந்த இராசேந்திரன் அறிந்து, கங்கைகொண்ட சோழனுடைய மகள் வயிற்றுப் பேரன் என்னும் உரிமை பற்றி அச்சோழ நாட்டு ஆட்சியைத் தான் அடையலாம் என்றெண்ணித் தலைநகராகிய கங்கைகொண்ட சோழ புரத்திற்கு விரைந்து சென்றான். அங்கிருந்த அமைச்சர், படைத் தலைவர் முதலான அரசியல் அதிகாரிகள் எல்லோரும், இவ்வரச குமாரன் தக்க சமயத்தில் வந்தமைக்குப் பெரிதும் மகிழ்ந்து, இவனது உரிமையையும் ஏற்றுக்கொண்டு சோழர் மரபில் எவரும் இல்லாமை யால், சோணாட்டு ஆட்சியை இவனுக்கே அளிப்பது என்று உறுதி செய்தனர். அங்ஙனமே இவனுக்கு முடி சூட்டுவதற்குத் தக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. கி. பி. 1070-ஆம் ஆண்டு சூன் திங்கள் 9 ஆம் நாளில்[1] தலைநகரத்தில் இவன் முறைப்படி முடி சூட்டப் பெற்றனன்[2]. அந்நன்னாளில் குலோத்துங்க சோழன் என்னும் அபிடேகப் பெயரும் எய்தினன்.

---

1. Ep. Ind. Vol. VII, Page 7. Ibid, Vol. XXV. Page 246.

2. இவன் சோழநாட்டு ஆட்சியைப் பெற்றமை பற்றி வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளருக்குள் கருத்து வேறுபாடு உண்டு. சிலர் அதிராசேந்திரனைக் கொன்றோ அல்லது கொல்வித்தோ இவன் அதனைக் கவர்ந்தனன் என்பர். (Annual Report on South Indian Epigraphy for 1899 para 51). வேறு சிலர் வைணவர்களை அதிரா சேந்திரன் துன்புறுத்தியமையால் அன்னோர் நிகழ்த்திய கலகத்தில் அவன் கொல்லப்பட்டான் என்றும் அச்சமயத்தில் இவன் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான் என்றும் கூறுவர். மற்றும் சிலர், கங்கைகொண்ட சோழன் மனைவி, தன் பேரனாகிய இவனைச் சுவீகாரம் எடுத்துக்கொண்டனள் என்பர். அதிராசேந்திரன் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தமைக்குக் கல்வெட்டில் ஆதாரம் இருத்தலாலும் நம் குலோத்துங்கன் சோழ நாட்டை யடைந்தபோது அரசனின்றி அந்நாடு அல்லலுற்ற நிலையில் இருந்தது என்று கல்வெட்டுக்களும் கலிங்கத்துப் பரணியும் ஒருங்கே கூறுவதாலும் (S. I. I. Vol. III Nos. 66 and 70); க. பரணி, அவதாரம் தா. 27 முதல் 32 முடிய), அதிராசேந்திரன் ஆட்சியில் திருமால் கோயில் கற்றளியாக ஆக்கப்பட்டிருத்தலாலும் அவன் ஆளுகையில் சோழநாடு கலகமின்றி அமைதியாகவே இருந்தமைக்கு ஆதாரங்கள் முன் அதிகாரத்தில் எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுள்ள

சோழமன்னர்கள் முடிசூட்டப்பெறும் நாளில் இராசகேசரி பரகேசரி என்ற பட்டங்களை ஒருவர்பின் ஒருவராக மாறி மாறிப் புனைந்துகொண்டு ஆட்சிபுரிந்துவந்தனர் என்பது முன்னர் விளக்கப் பட்டுளது. அன்னோர் ஒழுகிவந்தவாறு நம் குலோத்துங்கனும் இராசகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்து அரசாளத் தொடங்கினுன். இவன் அதனைப் புனைந்து கொண்டமைக்குக் காரணம், இவனுக்கு முன் ஆட்சிபுரிந்து நோய்வாய்ப்பட்டிறந்த அதிராசேந்திர சோழன் பரகேசரி என்னும் பட்டமுடையவனுயிருந்தமையேயாம். எனவே சோணுட்டு ஒழுகலாற்றில் ஒரு சிறிதும் தவருதவாறு இவன் நடந்துகொண்டமை காண்க.

இவ்வாறு கீழைச் சாளுக்கிய அரசகுமாரனுகிய இராசேந்திரன் குலோத்துங்கசோழன் என்னும் பெயருடன்[1]. சோழ இராச்சியத் திற்குச் சக்கரவர்த்தியாக முடி சூட்டப் பெற்றவுடன் உண்ணுட்டுக் குழப்பம் ஒழியவே, சோழமண்டலத்தில் யாண்டும் அமைதி நிலவுவ தாயிற்று. குறுநில மன்னர்களும் இவனுக்கு அடங்கி ஒழுகுவ ராயினர்[2]. இவன், நாட்டு மக்களுக்கு நலம் புரிவதையே தன் குறிக் கோளாகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தமையின் இன்றியமையாதன போக எஞ்சிய பயனற்ற போர்கள் எல்லாவற்றையும் இயன்றவரை

மையாலும் அவர்கள் கூறுவன எல்லாம் சிறிதும் பொருந்தாமை காண்க. கங்கைகொண்ட சோழனுக்குப் புதல்வர் ஐவர் இருந்தனர் என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடத்தலால் அவன் மனைவி குலோத்துங்கனைச் சுவீகாரப் புதல்வனுகக்கொண்டனள் என்பதும் பொருந்தாது. கலிங்கத்துப்பரணி இவனை அவள் பாராட்டியதைக் கூறுகின்றதே யன்றி அவ்வாறு உணர்த்தவில்லை என்பது அறியத் தக்கது.

1. குலோத்துங்கன் என்னும் பெயருடைய சோழமன்னருள் இவனே முதல்வனுதலின் இவனை முதற் குலோத்துங்க சோழன் என்றே வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

2. ' நிழலிலடைந்தன திசைகள் நெறியிலடைந்தன மறைகள்
கழலிலடைந்தன ருதியர் கடலிலடைந்தனர் செழியர்'
' பரிசில் சுமந்தனர் கவிஞர் பகடுசுமந்தன திறைகள்
அரசு சுமந்தன விறைகள் அவனி சுமந்தன புயமும்,
(க பரணி, அவதாரம் தா 39,417,

யில் நீக்கிக் கொண்டே வந்தமை அறியற்பாலதாகும். இவன் மாமன்மார் துங்கபத்திரை யாற்றிற்கு வடக்கேயுள்ள மேலைச் சளுக்கியரது குந்தள நாட்டைக் கைப்பற்றி அதனைச் சோழ இராச்சியத்தோடு சேர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தம் ஆட்சிக் காலங்களில் அங்குப் படையெடுத்துச் சென்று பல இடங்களில் போர் புரிந்தமை முன்னர் விளக்கப் பெற்றுளது. அப்போர் நிகழ்ச்சிகளில் அன்னோர் எய்திய இன்னல்கள்பலவாம். பல்லாயிரக் கணக்கான சோணாட்டு வீரர்கள் குந்தளநாட்டுப் போர்க்களங்களில் உயிர் துறக்கும்படி நேர்ந்தது. அரசகுமாரர்களும் இறந்தனர். ஆனால், அவர்கள் விருப்பம் நிறைவேறவில்லை. மேலைச் சளுக்கியர் நகரங்கள் அழிந்தமைதான் அன்னோர் கண்ட பயன் எனலாம். இளமை முதல் அவற்றை யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நம் குலோத்துங்கன், துங்கபத்திரை யாற்றிற்கு வடக்கே சோழ இராச்சியத்தைப் பரப்பவேண்டும் என்ற தன் மாமன்மார் எண்ணத்தைப் பின்பற்றி நடத்தற்குச் சிறிதும் விரும்பாமல் அதனை முற்றிலும் விட்டொழித்தான். ஆகவே, இராச்சியத்தை யாண்டும் பரப்புவதற்கு முயலுவதைப் பார்க்கிலும் குடிகளுக்கு நலம் புரிந்து அவர்கள் உள்ளத்தைக் கவர்வதுதான் சாலச்சிறந்தது என்பது இவன் கருத்தாதல் வேண்டும். இவன் சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாகி ஆட்சி புரியத் தொடங்கியவுடன் வேங்கி நாடும் இவன் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தது என்பது ஒருதலை. சோழ இராச்சியத்தின் வடவெல்லையிலிருந்த அவ்வேங்கி நாடும் இவனுக்குரியதாகி இவன் பிரதிநிதிகளின் ஆட்சிக்குட்படவே, வட புலத்தில் சோழர்களுக்கு வழிவழிப் பகைஞராகவிருந்த மேலைச் சளுக்கியரும் அந்நாட்டைக் கடந்து சோழ இராச்சியத்தின்மீது படையெடுப்பது இயலாதாயிற்று. எனவே இவன் ஆட்சியில் சோழ இராச்சியம் மிக்க அமைதியான நிலையை அடைந்தது எனலாம். இவன் ஆட்சிக் கால முதல் சற்றேறக்குறைய நூறாண்டுகள் வரையில் அத்தகைய

அமைதியான நிலையிலேயே சோழ இராச்சியம் இருந்து வந்தமை அறியத்தக்கது. இவனுக்குப் பிறகு அரசாண்ட இவன் புதல்வன் விக்கிரமசோழன், அவன் புதல்வன் இரண்டாங் குலோத் துங்க சோழன் அவன் புதல்வன் இரண்டாம் இராசராச சோழன் ஆகிய சோழ மன்னர்கள் இவன் கொள்கையைப் பின்பற்றி நடந்து வந்தமையால்தான் அன்னோர் ஆட்சிக் காலங்களில் சோழ இராச் சியம் உண்ணாட்டுக் குழப்பமும் வெளிநாட்டுப் படையெழுச்சியு மின்றி மிக்க அமைதியான நிலையில் இருந்து வந்தது என்று கூறலாம். எனவே, தனக்குப் பின்னரும் தன்இராச்சியத்தில் மக்கள் எல்லோருக்கும் அமைதியான வாழ்வு அமையுமாறு முதலில் விதை யிட்டவன் பெருந்தன்மையும் பேராற்றலும் வாய்ந்த நம் குலோத் துங்கனே என்பது தெள்ளிது.

இனி, இவ்வேந்தன் ஐம்பது ஆண்டுகட்குமேல் ஆட்சி புரிந் துள்ளமையால் நம் தமிழ் நாட்டில் இவன் கல்வெட்டுக்கள் மிகுதி யாகக் காணப்படுகின்றன; அன்றியும், மைசூர் இராச்சியத்திலும் தெலுங்கு நாட்டிலும் இவன் கல்வெட்டுக்கள் கிடைக்கின்றன. இவனது நீண்ட ஆட்சியில் வரையப்பெற்ற அக் கல்வெட்டுக்களில் பல மெய்க்கீர்த்திகள் உள்ளன. அவற்றுள், 'திருமன்னி விளங்கும்'[1] என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தி இவனதுஆட்சியில் முதல் நான்கு ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகிறது. இஃது இவனை இரா சேந்திர னென்றே குறிப்பிடுகிறது. இம்மெய்க்கீர்த்தி, இவன் இளங்கோப் பருவத்தில் புரிந்த போர்களை அறிவிப்பதோடு இவன் சோழ நாட்டின் ஆட்சியை எவ்வாறு எய்தினன் என்பதையும் உணர்த்துகின்றது. 'புகழ் சூழ்ந்த புணரி யகழ் சூழ்ந்த புவியில்'[2] என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தி மிகப் பெரியது; இவன் காலத்துப் போர் நிகழ்ச்சிகளையும் பிற செய்திகளையும் நன்கு விளக்குவது; வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படுவது; ஆட்சியாண்டுகள் ஏற ஏற வளர்ந்து செல்லும் இயல்புடையது. இஃது இவனது

1. S. I. I., Vol. VII, Nos. 392 and 807
2. Ibid, Vol. IV, No. 445.

ஆட்சியின் ஐந்தாம் ஆண்டு முதல்தான் கல்வெட்டுக்களில் காணப் படுகின்றது. இம் மெய்க்கீர்த்தியில் இவன்பெயர் குலோத்துங்க சோழன் என்று வரையப் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதொன்றும். 'புகழ்மாது விளங்கச் செயமாது விரும்ப'[1] என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தி இவனது ஆட்சியின் நான்காம் ஆண்டு முதல் பல கல் வெட்டுக்களில் உளது. இது மிகச் சிறியது; எனவே வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்படுவதன்று. 'பூமேலரிவையும் பொற்செயப் பாவையும்', என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தி, திருக்கோவலூரி லுள்ள இவனது ஆட்சியின் ஆரும் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்றில் தான் காணப்படுகின்றது. இது, 'திருமன்னி விளங்கும்' என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தியைப்போல் இவனது இளங்கோப் பருவத்துப் போர் நிகழ்ச்சிகளையே கூறுகின்றது.[2] 'பூமியுந் திருவுந் தாமே புணர'[3] எனவும், 'பூமருவிய திருமடந்தையும்,[4] எனவும், 'திருமகள்செயமகள் திருப்புயத் திருப்ப'[5] எனவும் தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்திகள் எல்லாம் இவனுக்குரியனவேயாம்; ஆனல் வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்படுவன அல்ல. சில கல்வெட்டுக்களில் வீரராசேந்திரன் மெய்க்கீர்த்தியில் இரண்டடிகளும் 'புகழ்மாது விளங்கச் செயமாது விரும்ப என்று தொடங்கும் இவ்வேந்தன் மெய்க்கீர்த்தியும் கலந்து வரையப்பெற்றுள்ளன[6]. அவ்வாறு கலந்தெழுதப்பட்டுள்ளமைக்குக் காரணம் வீரராசேந்திரனுக்குப் பிறகு உரிமைப்படி சோழ இராச்சியத்திற்கு அரசனுக்கப்பெற்றவன் குலோத்துங்கனே என்று உணர்த்துவதற்கே யாம் என்பது சிலர் கருத்து[7]. வீரராசேந்திரனும் குலோத்துங்கனும் இராசகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்து

---

1. S. I. I., Vol. V. No, 1356
2. Ibid, Vol, VII, No. 137
3. Ibid Nos. 541, 875 - 76
4. Ins No. 425 of 1912
5. S, I. I., Vol. IV, No. 222
6. S. I, I., Vol. VIII, No. 752
7. The Colas Vol. 1, page, 350

அரசாண்டவர்கள். எனவே, இவ்விருவர்க்கும் நடுவில் பரகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்த வேந்தன் ஒருவன் ஆட்சி புரிந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. ஆகவே, குலோத்துங்கன் புனைந்து கொண்ட இராசகேசரி என்னும் பட்டமே, இவனுக்கு முன்னரும் இராசகேசரி வீரராசேந்திரனுக்குப் பின்னரும் பரகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்த ஓர் அரசன் சோழ நாட்டில் ஆட்சிபுரிந்துள்ளனன் என்பதையும் அவன் உரிமையையும் இவன் ஒப்புக்கொண்டுள்ளனன் என்பதையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. எனவே, வீரராசேந்திரனுக்குப் பிறகு தானே உரிமைப்படி பட்டம் பெற்றதாகக் கல்வெட்டுக்களின் மூலம் உணர்த்தவேண்டும் என்ற எண்ணம் குலோத்துங்கன்பால் இல்லை என்பது வெளியாதல் காண்க.

இனி, இவன் மெய்க்கீர்த்திகளின் துணைகொண்டு இவன் காலத்துப்போர் நிகழ்ச்சிகளை ஆராய்தல் வேண்டும். இவன் தன் இளங்கோப் பருவத்தில் சக்கரக்கோட்ட மண்டலத்தில் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்த தாராவர்ஷன் என்னும் வேந்தன் ஒருவனைப் போரில் வென்று வாகை சூடினன் என்றும் அந்நாட்டிலிருந்த வயிராகரம் என்ற ஊரில் எண்ணிறந்த யானைகளைக் கைப்பற்றினன் என்றும் இவன் மெய்க்கீர்த்திகள் கூறுகின்றன.[1] சக்கரக்கோட்டம்

---

1. (a) 'வஞ்சனை கடந்து வயிராகரத்துக்
குஞ்சரக் குழாம்பல வாரி யெஞ்சலில்
சக்கரக் கோட்டத்துத் தாரா வரசனைத்
திக்குநிகழத் திறைகொண் டருளி",
(S. I. I., Vol III, No, 65)

(b) 'விளங்கு சயமகளை யிளங்கோப் பருவத்துச்
சக்கரக் கோட்டத்து விக்கிரமத் தொழிலால்
புதுமணம் புணர்ந்து மதவரை யீட்டம்
வயிராகரத்து வாரி யயிர்முனைக்
கொந்தள வரசர் தந்தள மிரிய
வாளுறை கழித்துத் தோள்வலி காட்டி'
(S, I. I., Vol. III, No. 72)

என்பது மத்திய மாகாணத்திலுள்ள வத்ச இராச்சியத்திலுள்ளது.[1] அங்கு இவன் நிகழ்த்திய போர் கலிங்கத்துப் பரணியிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.[2] இவன் எரியூட்டினன் என்றும் அந் நூல் கூறுகிறன்து[3]. இவன் இளவரசனுகவிருந்த காலத்தில் அப் போர்களை நிகழ்த்தியமைக்குக் காரணம் புலப்படவில்லை. கலிங்கத்துப் பரணியின் ஆசிரியர், இவன் இளமையில் திக்கு விசயம்

---

1. இது 'பஸ்டர் ஸ்டேட்' (Bastar State) என்று இப்போது வழங்குகிறது. இதுவே பழைய வத்ச இராச்சியமாகும். சக்கரக் கோட்டம் 'சித்திரக்கூட்' (Chitrakut என்று இந்நாளில் வழங்குகிறது; தற்காலத் தலைநகராகிய ஜகதல்பூருக்கு மேற்கே 25 மைல் தூரத்திலுள்ளது 'சக்ரக்கூடாதீஸ்வரனும்... தாரவர்ஷ நாமோ நரேஸ்வரா'' என்ற குருஸ்பால் கல்வெட்டால் சக்கரக்கோட்டத்தை தாராவர்ஷன் ஆண்டமை அறியக்கிடக்கின்றது.

(Ep. Ind., Vol. IX, page 161, 178 & 179)

2. (a) 'விருதராச பயங்கரன் முன்னோர் நாள
வென்ற சக்கரக் கோட்டத்திடைக் கொழும்
குருதியுங் குடருங் கலத்தட்ட வெங்
கூழ்தெறித்தொரு கண்குருடானவும்"
(க. பரணி. 6. தா 14.)

(b) 'தனுக்கோட்டத் தவிர்த்தபிரான் வளவர்பிரான் [திருப்புருவத்
மனுக்கோட்ட நமன்கோட்டம் பட்டது சக்கரக்
கோட்டம்' (க. பரணி. 10. தா. 23)

(c) 'மாறுபட் டெழுதண்டெழ வத்தவர்
ஏறுபட்டது மிம்முறையே யன்றோ'
(ஷை 11. தா 73)

3. 'புரமெரி மடுத்தபொழு தநுவிது வெனத்திகிரி
புகையெரி குவிப்ப வயிரா
கரமெரி மடுத்தரசர் கரமெதிர் குவிப்பதொரு
கடவரை தனைக் கடவியே' (க. பரணி. 10 தா. 21)

வயிராகரத்தில் யானைகளும் வைரச் சுரங்கங்களும் முற்காலத்தில் மிகுதியாக இருந்தன என்று 'அயினி-அக்பரி'' கூறுகின்றது. எனவே, நம் குலோத்துங்கன் எண்ணிறந்த யானைகளை அங்குக் கைப்பற்றினன் என்று இவன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுவது பொருத்த முடையதாம். இவ்வூர் சக்கரக்கோட்டத்திற்கு அண்மையில் உளது. ஆகவே, வத்சராசனுகிய தாராவர்ஷன் ஆட்சிக்கு இஃது உட்பட்டது என்பது வெளிப்படை.

(Ep. Ind., Vol. X, No. 4).

செய்துகொண்டிருந்தபோது சக்கரக் கோட்டத்திலும் வயிராகரத்திலும் போர்கள் நிகழ்ந்தன என்று உணர்த்துகின்றனர்[1]. இவனது மெய்க்கீர்த்தியிலும் அத்தகைய குறிப்பொன்று உளது[2]. ஆகவே, இவன் இளங்கோப்பருவத்தில் செய்த திக்கு விசயத்தில் அப்போர்கள் நிகழ்ந்தனவாதல் வேண்டும். அப்போர்களில் வாகை சூடிய இவ்வேந்தன், தோல்வி யெய்திய தாராவர்ஷன்பால் திறைபெற்று மீண்டமையே அவற்றின் பயனாகும். இவன் அப் பக்கத்தில் ஒரு சிறு இராச்சியம் அமைத்து அதனை ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்தான் என்பதற்குச்[3] சான்றுகள் காணப்படவில்லை. எனவே, அக்கூற்று பொருந்தாதென்க.

இவன் மெய்க்கீர்த்தியிலுள்ள கொந்தளவரசர் தந்தளம் இரிய—வாளுறை கழித்துத் தோள்வலி காட்டிப்...போர்ப்பரி நடாத்திக் கீர்த்தியை நிறுத்தி,[4] என்னும் பகுதியை நோக்குங்கால், இவன் சோணாட்டில் ஆட்சி பெறுவதற்கு முன்னர் வடபுலத்தில் மேலைச் சளுக்கியரோடு போர் புரிந்து வெற்றி பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது இனிது புலனாகின்றது. அப் போரைப் பற்றிய தெளிவான செய்திகள் கிடைக்கவில்லை. இவன் மாமன் வீரராசேந்திரன், வேங்கி நாட்டிலுள்ள விசயவாடையில் கி. பி. 1067 இல் மேலைச் சளுக்கியரோடு போர் நிகழ்த்தி அன்னோரை வென்று, தன்பால் அடைக்கலம் புகுந்த கீழைச் சளுக்கிய மன்னனாகிய விசயாதித்தனுக்கு அந்நாட்டை வழங்கினான் என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது. விசயவாடையில் நடைபெற்ற அப்போரில் வீரராசேந்திரனுக்கு உதவியாக நம் குலோத்துங்கனும் போர் புரிந்திருத்தல் வேண்டும். அப் போரில் வெற்றியெய்திய பிறகு அந்நாட்டை இவன் விரும்பியவாறு இவன் சிறிய தந்தையாகிய விசயாதித்தனுக்கு வீர

---

1. க. பரணி—தாழிசைகள். 18 – 20.
2. 'திக்குநிகழத் திறைகொண்டருளி' என்னும் மெய்க்கீர்த்தியடியால் இது பெறப்படுகிறது'
3. The Colas, Vol. I. pages 348 and 357.
4. S. I. I., Vol. III, No. 72

ராசேந்திரன் அளித்திருத்தல் வேண்டும் என்பதும் இயல்பேயாம். இவன் சிறிய தந்தைக்கு வேங்கி நாட்டை வழங்கிய தாகச் செல்லூர்ச் செப்பேடுகளில்குறித்திருப்பதும்[1] அதுபற்றியே போலும். இவன் திக்கு விசயம் செய்து சக்கரக்கோட்டத்தில் தாராவர்ஷனோடு போர்புரிந்த காலத்தில் அவனுக்கு உதவும் பொருட்டுச் சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தன் பெரும் படையொன்றை அனுப்பிருத்தல்கூடும். அதனை இவன் வென்று புறங்காட்டியோடும்படி செய்திருக்கலாம். இவ்விரண்டினுள் எதனை அம்மெய்க்கீர்த்தி குறிப்பிடுகின்றது என்பது இப்போது புலப்படவில்லை.

இனி, இவன் ஆட்சிக்காலத்தில் நடைபெற்றுள்ள போர்களை ஆராயுங்கால், அவற்றுள் ஒன்றிரண்டொழிய ஏனையவெல்லாம் இவனது ஆட்சியின் முற்பகுதியிலேயே நிகழ்ந்துள்ளன எனலாம். அப்போர் நிகழ்ச்சிகளைக் கல்வெட்டுக்களின் துணை கொண்டு ஆராய்ந்தறிதல் வேண்டும்.

மேலைச்சளுக்கியரோடு நிகழ்த்திய போர் :- இது குலோத்துங்கன் மேலைச்சளுக்கிய மன்னனாகிய ஆறாம் விக்கிரமாதித்தனோடு கி. பி. 1076-ஆம் ஆண்டில் நடத்திய போராகும். தன் மைத்துனனாகிய அதிராசேந்திரசோழன் இறந்தபின்னர், கீழைச்சளுக்கிய அரசகுமாரனாகிய இராசேந்திரன் என்பவன் குலோத்துங்கசோழன் என்னும் பெயருடன் சோழநாட்டில் முடிசூட்டப் பெற்றதையுணர்ந்த சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தன், வேங்கிநாடும் சோணாடும் தெற்கேயுள்ள பிற நாடுகளும் ஒருங்கே ஓர் அரசனது ஆட்சிக்குட்பட்டிருப்பது, தன் ஆளுகைக்குப் பெரியதோர் இடுக்கண் விளைவதற்கு ஏதுவாகும் என்று கருதிக் குலோத்துங்கனுடைய படைவலிமையையும் வீரத்தையும் குலைப்பதற்குப் பெருமுயற்சி செய்து கொண்டிருந்தான். அவன், அம்முயற்சியில் வெற்றிபெறும் பொருட்டு ஐந்து ஆண்டுகளாகப் படை சேர்த்தும் வந்தான். நம் குலோத்துங்கனும் அவன்

---

1. Ibid, Vol. I No. 39, Verse. 14

எண்ணத்தை நன்கறிந்தவனுதலின் வடபுலத்திலிருந்து ஒரு படையெழுச்சி நிகழும் என்பதை எதிர்பார்த்துத் தன் படை வலிமையையும் பெருக்கிக்கொண்டே வந்தனன். அந்நாட்களில் குந்தள நாட்டின் ஒரு பகுதியைச் சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தனும் மற்றொரு பகுதியை அவன் தமையனுகிய இரண்டாம் சோமேசுவரனும் ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்தனர். அவ்விருவர்க்கும் ஒற்றுமை குலைந்து மனவேறுபாடும் தோன்றியிருந்தது. அதனையுணர்ந்த குலோத்துங்கன் சோமேசுவரனைத் தன்பாற் சேர்த்துக் கொண்டான். விக்கிரமாதித்தன், தன் தம்பியாகிய சயசிங்கனைத்தனக்குதவுமாறு தன்பால் வைத்துக்கொண்டான். பிறகு அவ்வேந்தன், தான் ஐந்து ஆண்டுகளாகச் சேர்த்து வைத்திருந்த படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு சோழ இராசச்சியத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டு வந்தான். அதன் வடபகுதியாகிய மைசூர் நாட்டில் இருதரத்தினருக்கும் கடும்போர் நடைபெற்றது. ஹொய்சள அரசன் எரியங்கனும்[1] கடம்பகுல மன்னனுகிய சயகேசியும் திரிபுவனமல்ல பாண்டியனும்[2] தேவகிரி யதுகுலவேந்தன் சேவுணனும் அப்போரில்[3] சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தனுக்கு உதவிபுரிந்தனர். சோமேசுவரன் குலோத்துங்கனுக்கு உதவுவதாக உறுதியளித்தவாறே இவன் பக்கத்திலிருந்து போர் புரிந்தான். ஆனுல், அவன் தோல்வி யெய்தி, தன் தம்பியால் சிறைபிடிக்கப் பெற்றுக் குந்தள நாட்டில் தான் ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த பகுதியையும் இழக்கும் நிலையை அடைந்தான். எனினும் போர் தொடர்ந்து நடந்தது. கோலார் ஜில்லாவிலுள்ள நங்கிலி[4] யென்னுமிடத்தில் நடைபெற்ற போரில் நம் குலோத்துங்கன்வெற்றி பெற்றதோடு விக்கிரமாதித்தனைத் துங்கபத்திரையாற்றிற் கப்பால்

---

1. Ep. Car. Vol. V, AK. 102 (a)
2. Ibid, Vol. VII Ci. 33. இவன் நுளம்பபாடிப் பாண்டியன் S. I. I., Vol IX, No. 145.
3. Bombay Gazetteer, Vol. I. Part 2, Page 234.
4. S. I. I., Vol. III, page 129.

துரத்தியும் சென்றான். அங்ஙனம் துரத்திச் சென்றவன், இடையிலுள்ள மணலூர்[1], அளத்தி முதலான இடங்களில் மீண்டும் அவனைப் போரிற் புறங்கண்டான். அளத்தியில் நிகழ்ந்த போரில்[2] இவன் மேலைச்சளுக்கியருடைய களிறுகளைக்கைப்பற்றிக்கொண்டான் என்று இவன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுகின்றது. அன்றியும், மைசூர் நாட்டிலுள்ள நவிலையில் சளுக்கிய தண்டநாயகரால் காக்கப் பெற்ற ஆயிரம் யானைகளைக் கவர்ந்து கொண்டான் என்று கலிங்கத்துப் பரணி உணர்த்துகின்றது[3], இறுதியில் துங்கபத்திரைக் கரையில் நடைபெற்ற போரில் [4] சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தனும் அவன் தம்பி சயசிங்கனும் தோல்வியுற்று ஓடி ஒளிந்தனர். கங்க மண்டலமும் கொண்கானமும்[5] நம் குலோத்துங்கன் வசமாயின. இங்ஙனம்

---

1. மணலூரும் நங்கிலியும் குறிக்கப்பெற்ற கல்வெட்டுகளில் அளத்தி என்னும் ஊர் காணப்படவில்லை. மணலூரும் அளத்தியும் யாண்டுள்ளன என்பதுந்தெரியவில்லை.

2. 'தளத்தோடும் பொரு தண்டெழப் பண்டொர்நாள்
(a) அளத்தி பட்ட தறிந்திலை யையநீ'.
(க. பரணி, 11. தா. 74)
(b) 'வில்லது கோடா வேள்குலத்தரசர் அளத்தியிலிட்ட களிற்றின தீட்டமும்' (குலோத்துங்கன் மெய்க்கீர்த்தி)

3. 'தண்டநாயகர் காக்கு நவிலையிற்
கொண்டவா யிரங் குஞ்சரமல்லவோ. (க. பரணி 11-தா. 74) நவிலை என்பது மைசூர் இராச்சியத்திலுள்ள நவிலை நாட்டின் தலை நகராகும். (Ep. Ind., Vol, VI, pp. 69 and 214)

4 'துங்க பத்திரைச் செங்களடத்திடைச்
சோழசேகரன் வாளெறிந்தபோர்
வெங்கதக் களிற் றின்படத்தினுல்
வெளியடங்கவே மிசை கவித்துமே'
(க. பரணி 4—தா. 7)

5. கல்வெட்டுகளில் இவன் கங்கமண்டலும் சிங்கணமும் கைப்பற்றினன் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. சிங்கணம் என்னும் நாடு முற்காலத்தில் எங்கிருந்தது என்பது புலப்படவில்லை. விக்கிரமாதித்தன் தம்பி சயசிங்கன், பிரதிநிதியாயிருந்துஅரசாண்டவனவாசிநாடே ஒருகால் அவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டிருத்தல் கூடும். விக்கிரமசோழன் உலாவில், குலோத்துங்கன் கொண்கானமும் கன்னடமும் கைக்கொண்டான் என்று கூறப்பட்டிருத்தலால் கொண்கானம் ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்டது என்றுணர்க.

போரில் வாகைசூடிய இவ்வேந்தன் எண்ணிறந்த யானைகளையும் பொருட் குவியலையும் பெண்டிர்களையும் கைப்பற்றிக்கொண்டு தன் தலைநகராகிய கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தை அடைந்தான். குலோத்துங்கனைச் சோழ நாட்டினின்று துரத்துவதற்குச் சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தன் ஐந்து ஆண்டுகளாகச் சேர்த்து வந்த பெரும்படை தன் தமையன் சோமேசுவரனைத் தோற்றோடச் செய்து, குந்தள நாட்டில் அவன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த பகுதியைக் கவர்ந்துகொள் வதற்குப் பயன்பட்டது எனலாம். ஆனால், அவன் குலோத்துங்கன் பால் தோல்வியெய்தித் தன் இராச்சியத்தின் ஒரு பகுதியை இழக்கும்படி நேர்ந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாம்.

இனி, அப்போர் நிகழ்ச்சிகள் குலோத்துங்கன் சோணாட்டில் பட்டம் பெற்றவுடன் நிகழ்ந்தன என்றும், அவற்றில் இவன் தோல்வி யுற்றான் என்றும் பில்ஹணர் தம் விக்கிரமாங்கதேவ சரித்திரத்தில் கூறியிருப்பன உண்மைச் செய்திகள் ஆகா. குலோத்துங்கன் ஆட்சியின் ஏழாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்களில்[1] இவன் விக்கிரமாதித் தனையும் சயசிங்கனையும் போரில் வென்ற செய்தி முதலில் குறிப் பிடப்பட்டிருத்தலால் அஃது இவன் ஆட்சியின் ஆறும் ஆண்டாகிய கி. பி. 1076 இல் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். அன்றியும், மேலைச்சளுக்கியர் கல்வெட்டுக்களிலும்[2] அந்நிகழ்ச்சி கி. பி. 1076-க்கு நேரான சகம் 998ல் நிகழ்ந்தது என்று கூறப் பட்டிருத்தல் அறியத்தக்கது. எனவே, குலோத்துங்கன் சோணாட்டில் பட்டம் பெற்றவுடன் அப்போர் நடைபெற்றதென்று பில்ஹணர் கூறியிருப்பது பொருந்தாதென்க. அப்போர் நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர், நம் குலோத்துங்கன் கல்வெட்டுக்கள் மைசூர் இராச்சியத்தில் பல இடங்களில் காணப்படுதலால், இவனே வெற்றி பெற்று அந்நிலப் பரப்பைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான் என்பது இனிது புலனா கின்றது. ஆகவே குலோத்துங்கன் போரில் தோல்வியுற்று

1. S. I. I., Vol. V, No. 1356.
2. Bombay Gazetteer, Vol. I. part II, page 2.7.

ஓடிவிட்டான் என்னும் பில்ஹணர் கூற்று கொள்ளத்தக்கதன்று[1] என்றுணர்க.

பாண்டியருடன் நடத்திய போர்:- குலோத்துங்கன் வடபுலத்தில் மேலைச் சளுக்கியரோடு நிகழ்த்திய போர் வெற்றியுடன் முடிவெய்திய பின்னர் இவன் தென்புலத்தைத் தன்னடிப்படுத்தற்குக் கருதினான். ஆகவே, அக்காலத்தில் பாண்டிநாடு எத்தகைய நிலையில் இருந்தது என்பது நோக்கற்பாலதாம்.

முதற் பராந்தக சோழன், முதல் இராசராச சோழன் ஆகிய இருவேந்தர் ஆட்சிக் காலங்களில் பாண்டியர் தம் நிலை குலைந்து சோழச் சக்கரவர்த்திக்குத் திறை செலுத்தும் சிற்றரசராக வாழ்ந்து வந்தனர். ஆயினும், அவர்கள் சிறிது படைவலிமை எய்தியவுடன் அடிக்கடி சோழர்களோடு முரண்பட்டுத் தாம் முடி மன்னராய், சுயேச்சையுடன் வாழ்வதற்கு முயன்று வந்தனர். அவர்கள் அவ்வாறு முரண்பட நேர்ந்தபோதெல்லாம் சோழ மன்னர்கள் தம் தம் ஆட்சிக்காலங்களில் பாண்டிய நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் செல்லவேண்டியது இன்றியமையாததாயிற்று. அதனால் நேரும் இன்னல்களை யுணர்ந்த கங்கைகொண்ட சோழன் என்று வழங்கப் பெறும் முதல் இராசேந்திர சோழன் தான் போரில் வென்ற பாண்டியரை அரியணையினின்று இறக்கித் தன் புதல்வருள் ஒருவனுக்குச் சோழ பாண்டியன் என்னும் பட்டம் அளித்து அவன் பாண்டிநாட்டின் தலைநகராகிய மதுரை யம்பதியில் அரசப் பிரதிநிதியா யிருந்துகொண்டு அந்நாட்டை ஆட்சிபுரியுமாறு ஏற்பாடு செய்தான். அங்ஙனமே அவன் மக்களுள் இருவரும் பேரன்மாரும் சோழ பாண்டியர் என்னும் பட்டத்துடன் அம்மதுரைமா நகரிலிருந்து

---

1. பில்ஹணர் என்னும் புலவர் தம்மை அன்புடன் ஆதரித்துப் பாராட்டிவந்த சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தனைத் தம் நூலில் புனைந்துரை வகையில் புகழ்ந்திருத்தலால், அவர் கூறியவற்றுள் பிற ஆதாரங்களோடு ஒவ்வாதவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் தள்ளிவிடுதலே நலம். அன்றியும், அப்புலவர் குலோத்துங்கனைத் தம் நூலில் இழித்துரைக்கும் இயல்பு உடையவராவர். ஆதலால், அவர் கூற்றை மெய்யென்று கொள்ள முடியவில்லை.

ஆட்சிபுரிந்தனர். வீரராசேந்திர சோழனுக்குப் பிறகு அவன் புதல்வன் அதிராசேந்திர சோழன் கி. பி. 1070-ஆம் ஆண்டில் சில திங்கள் வரையில் அரசாண்டு நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தனன். அவ்வேந்தனுக்குப் புதல்வன் இல்லாமையால் சோணுடு, அரச னின்றி அல்லற்பட்டுப் பெருங்குழப்பத்திற் குள்ளாகும்படி நேர்ந்தது. அந்நாட்களில் பாண்டி நாட்டில் சோழ பாண்டியர் ஆட்சியும் ஒழிந்தது. சுயேச்சை பெற்றுத் தாமே முடி மன்னராதற்குக் காலங் கருதிக்கொண்டிருந்த பாண்டியரும், அதுவே தக்க சமய மென் றெண்ணி இழந்த நாட்டைக் கைப்பற்றி அதனை ஐந்து பகுதி களாகப் பிரித்துக்கொண்டு ஐந்து அரசர்களாக[1] இருந்து அவற்றை ஆட்சி புரியத் தொடங்கினர். அன்னோர் ஆட்சியும் கி. பி. 1081 வரை அமைதியாகவே நடைபெற்று வந்தது எனலாம்.

நம் குலோத்துங்கன் கி. பி. 1076-ல் மேலைச் சளுக்கியரைப் போரில் வென்ற பின்னர் ஐந்தாண்டுகள் வரை படை திரட்டி, கி. பி. 1081-ஆம் ஆண்டில் தெற்கேயுள்ள பாண்டி நாட்டின்மேற் படையெடுத்துச் சென்றான்.[2] அதனையுணர்ந்த பாண்டியர் ஐவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து பெரும் படையுடன் வந்து இவனை எதிர்த்துப்

---

1. பஞ்சவர் ஐவரும்' என்று முதற் குலோத்துங்க சோழன் மெய்க்கீர்த்தியும் 'மீனவர் ஐவரும்' என்று கலிங்கத்துப் பரணி யும் (க. பரணி. 11 - தா 70) கூறுகின்றமையால் அந்நாட்களில் பாண்டியர் ஐவர் பாண்டி நாட்டிலிருந்து ஆட்சி புரிந்தனர் என்பது பெறப்படுகின்றது. அன்னோர் உடன்பிறந்தோராக இருத்தல் வேண்டும். அன்றேல் தாயத்தினராக இருத்தல் வேண்டும்.

2. குலோத்துங்கனது ஆட்சியின் 5, 6-ஆம் ஆண்டு மெய்க் கீர்த்திகள் 'தென்னவன் கருந்தலை பருந்தலைத்திடத்தன் பொன் னகர்ப் புறத்திடைக் கிடப்ப' என்று கூறுகின்றன. இப்போரைப் பற்றிய செய்தி புலப்படவில்லை.

போர்புரிந்தனர். இப்போரில் பெருவீரனாகிய குலோத்துங்கனே வெற்றியடைந்தான். பாண்டியர் ஐவரும் புறங்காட்டி ஓடியொளிந்தனர்.[1] இங்ஙனம் இவ்வேந்தன்பால் தோல்வியுற்ற பாண்டியர் ஐவரும் யாவர் என்பது இப்போது புலப்படவில்லை. போரில் வாகை சூடிய குலோத்துங்கன் எல்லாத் திசைகளிலும் வெற்றித் தூண்கள் நிறுவியதோடு முத்துச் சலாபத்திற்குரிய பகுதிகளையும் பொதியிற் கூற்றத்தையும் சைய மலையையும் கன்னியாகுமரிப் பகுதியையும் கைப்பற்றினான்.[2] எனினும், தன் தாய்ப் பாட்டனாகிய கங்கைகொண்ட சோழனைப் போல் வென்ற நாடுகளைத் தன் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டு ஆட்சி புரிவதற்கு இவன் முயலவில்லை. எனவே, அவற்றையெல்லாம் உரிய வேந்தர்க்கே அளித்து ஆண்டுதோறும் தனக்குத் திறைப் பொருள் அனுப்பிவருமாறு இவன் ஏற்பாடு செய்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவன் கல்வெட்டுக்களும் இவன் வழியினர் கல்வெட்டுக்களும் பாண்டி நாட்டில் மிகுதியாகக் காணப்படாமைக்குக் காரணம் இதுவேயாம்.

சேரருடன் நடத்திய போர் : இதுவும் நம் குலோத்துங்கனது ஆட்சியின் 11-ஆம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1081-இல், பாண்டி நாட்டுப் போருக்குப் பின்னர் நடைபெற்றதாகும். பாண்டி நாட்டை ஆட்சிபுரிந்துவந்த சோழ மன்னர்களின் பிரதிநிதிகளே சேர நாட்டையும் அக்காலத்தில் ஆண்டு வந்தனர்.

---

1. (a) 'வடகடல் தென்கடல் படர்வது போலத்
தன்பெருஞ் சேனையை யேவிப் பஞ்சவர்
ஐவரும் பொருத போர்க்களத் தஞ்சி
வெரிநளித் தோடி அரணெனப்புக்க
காடறத்துடைத்து நாடடிப்படுத்து,-
(முதற் குலோத்துங்க சோழன் மெய்க்கீர்த்தி)

(b) 'விட்டதண்டெழ மீனவர் ஐவருங்
கெட்டகேட்டினைக் கேட்டிலை போலு நீ'
(க. பரணி 11 – தா. 70)

(c) சிதம்பரத்தில் வடமொழியில் வரையப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்று இவன் பாண்டியர் ஐவரையும் போரில் வென்ற செய்தியைக் கூறுகின்றது. Ep. Ind. Vol. V. No. 13 A.)

2. S. I. I., Vol. III, No. 69.

நாட்டில் அதிராசேந்திரன் இறந்ததும் அரசனின்றிக் குழப்ப முண்டாகவே, அதுவே தக்க சமய மென்று கருதிப் பாண்டியரைப் போல் சேரரும் சுயேச்சை யெய்தித் தனியரசு புரியத் தொடங்கினர். அன்னோர் ஆட்சியும் கி. பி. 1081 வரையில் அங்கு நடைபெற்றது. பாண்டியர்களை வென்று கப்பஞ் செலுத்தி வருமாறு செய்த குலோத்துங்கன், உடனே சேரரையும் வென்று அத்தகைய நிலைக்குக் கொண்டுவர எண்ணி, அவர்கள் நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்றான். திருவனந்தபுரத்திற்குத் தெற்கே பத்து மைலில் மேலைக் கடற்கோடியிலுள்ள விழிஞத்திலும்[1] திருவனந்தபுரத்தைச் சார்ந்த காந்தளூர்ச் சாலையிலும் குமரி முனைக்கு வடக்கே பத்து மைலிலுள்ள கோட்டாறு[2] என்ற ஊரிலும் பெரும் போர்கள் நடைபெற்றன. சிறிதும் அஞ்சாமல் எதிர்த்துப் போர்புரிந்த மலைநாட்டு வீரருள் பலர் போர்க்களத்தில் உயிர் துறந்தனர். குலோத்துங்கன் காந்தளூர்ச் சாலையிலுள்ள சேரமன்னனது கப்பற்படையினை இருமுறை யழித்துப் பெருமை எய்தினான்.[3] கோட்டாறும் எரி கொளுத்தப்பெற்று அழிக்கப்பட்டது. சேரமன்னன் தோல்வியுற்றுக் குலோத்துங்கனுக்குக் கீழ் ஒரு சிற்றரசனாகி ஆண்டுதோறும் திறை செலுத்தி வர ஒப்புக்கொண்டான். சேரரும பாண்டியரும் தம் படைவலியைப் பெருக்கிக்கொண்டு தன்னுடன் முரண்பட்டுத் தீங்கிழைக்காதவாறு குலோத்துங்கன் அன்னோர் நாடுகளில் கோட்டாறு முதலான இடங்களில் சிறந்த தலைவர்களின் கீழ் நிலைப் படைகள் நிறுவினான். அங்ஙனம் கோட்டாற்றில் அமைக்கப்

1. 'வேலைகொண்டு விழிஞ மழித்ததுஞ்
சாலை கொண்டதுந் தண்டு கொண்டேயன்றோ'
(க. பரணி. 11—தா. 72)
— மேவலர்தஞ்

2. சேலைத் துரந்து சிலையைத் தடிந்திருகாற்
சாலைக் கலமறுத்த தண்டினான்' —
(விக்கிரம சோழனுலா வரிகள் 46—48)
'வெள்ளாறுங் கோட்டாறும் புகையான்மூட'
(க. பரணி. 3—தா. 21)

3. Ep. Ind., Vol. V, No. 13 A.

பெற்ற சோழநாட்டுப் படைக்குக் 'கோட்டாற்று நிலைப்படை'[1] என்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று.

இனி, குலோத்துங்கன் மெய்க்கீர்த்தியைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், இவன் பாண்டியரோடும், சேரரோடும் நிகழ்த்திய போர்கள் ஓராண்டிலேயே தொடர்ந்து நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு புலனாகின்றது.

தென்கலிங்கப் போர் : குலோத்துங்கனுடைய மெய்க்கீர்த்திகள் இவன் இரண்டு கலிங்கப் போர்களில் வெற்றி பெற்றான் என்று கூறுகின்றன. அவற்றுள், ஒன்று இவனது ஆட்சியின் 26-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டில் மிகச் சுருக்கமாகக் காணப்படுகின்றது.[2] மற்றொன்று 42-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டில் விரிவாகச் சொல்லப் பட்டுள்ளது.[3] எனவே, முதற் கலிங்கப்போர் கி. பி. 1096-இல் நடைபெற்றதாதல் வேண்டும். முதற்கலிங்கப்போரே தென்கலிங்கப் போராகும்.

தென்கலிங்கம் என்பது கோதாவரி யாற்றிற்கும் மகேந்திர கிரிக்கும் நடுவில் வங்காளக்கடலைச் சார்ந்திருந்த ஒரு நாடாகும்.[4] அது வேங்கி நாட்டரசர்க்குட்பட்ட குறுநில மன்னர்களால் அக் காலத்தில் ஆட்சிபுரியப்பட்டு வந்தது. நம் குலோத்துங்கன் புதல்வனாகிய விக்கிரமசோழன் தன் தந்தையின் ஆணையின்படி வேங்கி நாட்டில் அரசப் பிரதிநிதியாய் அமர்ந்து[5] ஆண்டு கொண்டிருந்த

---

1. 'கோட்டாற்று நிலைப்படை தரணிவிச்சாதிரத்தறும்பில் படையிலான் தமிழன் மாணிக்கன்வசம் விட்ட சாவாமூவாப் பேராடு—

(Travancore Archaeological Series, Vol. I, Page 247)

2. 'மறிபுனல் கலிங்க மண்டலங் கைப்படுத்தருளி'—

S. I. I., Vol. III, No, 72; Ins. 304 of 1907 Ep. Car., Vol. X Mulbagal 42 b.

3. Ins. 608 of M. E. R. for 1904 — 05, part 2 para 18.

4. Ancient Geography of India By A. Cunningham, pp. 590–91.

5. விக்கிரமசோழச் வேங்கியில் அரசப் பிரதிநிதியாயிருந்த காலம் கி. பி. 1093 முதல் 1118 வரையில் எனலாம்.

காலத்தில்,[1] அவன் இளைஞனா யிருத்தலை யுணர்ந்த தென்கலிங்க வேந்தன் வீமன் என்பான் தான் சுயேச்சைபெறும் பொருட்டுக் கலகஞ் செய்தான். அந் நிகழ்ச்சியை யறிந்த அரசிளங்குமரனாகிய விக்கிரமசோழன், வேங்கி நாட்டிலிருந்து பெரும்படையுடன் புறப் பட்டுச் சென்று தென்கலிங்க வீமனைப் போரில் வென்று, முன் போலவே தனக்குக் கப்பஞ் செலுத்தி வருமாறு செய்தான். எனவே, தென்கலிங்க வேந்தன் தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள முடியாமல், மீண்டும் வேங்கியின் அரசப் பிரதிநிதியாகிய விக்கிரம சோழனுக்கு அடங்கிய ஒரு சிற்றரசனாயினன். இச்செய்திகளை விக்கிரம சோழன் மெய்க்கீர்த்தியிலும் காணலாம்.[2]

இத் தென்கலிங்கப் போர் விக்கிரம சோழனால் நிகழ்த்தப் பெற்றதாயினும் குலோத்துங்கனது ஆட்சிக் காலத்தில் நடைபெற்ற தாதலின் மகனது வெற்றி, தந்தைக் கேற்றியுரைக்கப் பட்டதென் றுணர்க.

இனி, விக்கிரமசோழன் வென்ற அத் தென்கலிங்க வீமனைப் பாண்டிமன்னன் சடையவர்மன் பராந்தகன் என்பவனும் போரில் வென்றடக்கினான் என்று அவன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுகின்றது.[3] எனவே, ஒரே காலத்திலிருந்த இவ்விரு வேந்தரும் ஒருங்கு சேர்ந்து

---

1. 'தெலுங்கவீமன் விலங்கன் மிசையேறவும்
கலிங்கபூமியைக் கனலெரிபருகவும்
ஐயம்படைப்பருவத்து வெம்படை தாங்கி
வேங்கை மண்டலத் தாங்கினிதிருந்து
வடதிசை யடிப்படுத்தருளி' — விக்கிரமசோழன் மெய்க்கீர்த்தி இதில் ஐம்படைப் பருவம் என்பது விக்கிரமசோழன் இளமைப் பருவத்தை உணர்த்துமேயன்றி அவன் குழந்தைப் பருவத்தைக் குறிக்காதென்றுணர்க.

2. தெலுங்கவீமன் குளங்கொண்டு தென்கலிங்க மடிப்படுத்து திசையனைத்து முடனாண்ட சிரீபராந்தகதேவர்க்கு.
Travancore Archaeological Series; Vol. I, No. 3.
இதில் குறிப்பிடப்பெற்ற குளம், கலிங்கநாட்டின் பழைய தலை நகராகிய ஸ்ரீகாகுளம் என்பதேயாம்.

தென்கலிங்கத்தரசனைப் போரில் வென்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். நம் குலோத்துங்கனுக்குத் திறை செலுத்திக்கொண்டு பாண்டி நாட்டை ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த பராந்தக பாண்டியன் விக்கிரமசோழனுக்கு உதவி புரியும் பொருட்டுத் தென் கலிங்கப் போருக்குச் சென்றிருத்தலும் இயல்பேயாம். அதுபற்றியே பராந்தக பாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தியும் இப்போர் நிகழ்ச்சியைக் கூறுகின்றது எனலாம்.

கி. பி. 1099ல் வரையப்பெற்ற குலோத்துங்கன் கல்வெட்டொன்று, விசாகப்பட்டினம் ஜில்லாவிலுள்ள சிம்மாசலத்தில்[1] காணப்படுகின்றது. அன்றியும், கோதாவரி ஜில்லாவிலுள்ள திராட்சாராமத்திலும் பிற இடங்களிலும் இவ்வேந்தன் கல்வெட்டுகள் உள்ளன.[2] அவைகள் எல்லாம், தென்கலிங்கம் இவன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டுவிட்டது என்பதை நன்கு விளக்குவனவாகும்.

வடகலிங்கப் போர் : கி. பி. 1112-ஆம் ஆண்டில்[3] நடைபெற்ற இப்போர், வடக்கே வடகலிங்க வேந்தனாகிய அனந்தவர்மன் என்பவனோடு குலோத்துங்கன் நிகழ்த்தியதாகும். திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா சீனிவாசநல்லூரில் இவனது ஆட்சியின் 42-ஆம் ஆண்டில் பொறிக்கப் பெற்ற கல்வெட்டொன்றும்[4] தஞ்சாவூர் ஜில்லா ஆலங்குடியில் இவனது ஆட்சியின் 45-ஆம் ஆண்டில் வரையப்பெற்ற மற்றொரு கல்வெட்டும்[5] இப்போர் நிகழ்ச்சியைச் சிறிது விளக்கிக் கூறுகின்றன. ஆனால் குலோத்துங்கன் மீது

1. S. I. I., Vol, VI, No. 1144.
2. Ibid, Vol IV. Nos. 1023, 1024, 1246 and 1285.
3. குலோத்துங்கன் ஆட்சியின் 42 ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கள் சிலவற்றில் இப்போர் நிகழ்ச்சி காணப்படாமையால் இஃது அவ்வாண்டின் இறுதியில் நடைபெற்றதாதல் வேண்டும் எனவே கி. பி. 1112-ல் நிகழ்ந்தது என்பது தெள்ளிது.
4. Ins. 608 of 1904, M. E. R. for 1904-05, Part 2 Para 18,
5. S. I. I., Vol. IV. No. 445.

சயங்கொண்டார் என்னும் புலவரால் பாடப்பட்ட கலிங்கத்துப் பரணி என்ற நூல் இதனை விரிவாக உணர்த்துகின்றது. வடகலிங்கத்திற்கு நேரிற் சென்று இப்போரை நடத்திப் பெருவெற்றியுடன் திரும்பியவன், இவனுடைய படைத்தலைவர்களுள் முதல்வனாகிய கருணாகரத் தொண்டைமான் என்பவனேயாம்.[1] குலோத்துங்கனது ஆட்சியில் நடந்த போர்களுள் இதுவே இறுதியில் நடந்தது எனலாம். இப்போரைப் பற்றிக் கலிங்கத்துப் பரணி கூறும் செய்திகளை அடியிற் காண்க.

ஒரு நாள் குலோத்துங்கன் காஞ்சிமா நகரிலுள்ள அரண்மனையில் சித்திரமண்டபத்தில்[2] வீற்றிருந்தபோது, இவன் திருமந்திர ஓலைக்காரன் வந்து, திறைப் பொருளுடன் பல அரசர் கடைவாயிலின்கண் காத்துக்கொண்டிருத்தலை அறிவிக்கவே, இவன் அவர்களை உள்ளே விடுமாறு உத்தரவளித்தான். உடனே அவர்கள் வந்து இவனைப் பணிந்து தாம் கொண்டு வந்துள்ள பொற்கலம், மணித்திரள் முதலான திறைப் பொருள் அனைத்தையும்அளித்தனர். அப்போது, இவ்வேந்தன் திறை கொடாதார் இன்னும் உளரோ என்று வினவினான். அச்சமயத்தில் வடகலிங்கத்தரசன் இரு முறை திறை கொணர்கிலன் என்று

---

1. கலிங்கப் போர்க்குச் சென்ற கருணாகரத் தொண்டைமானோடு வாணகோவரையன், முடிகொண்ட சோழன் என்ற இரண்டு படைத்தலைவர்களும் அங்குச் சென்றனர் என்று கலிங்கத்துப் பரணியிலுள்ள ஒரு தாழிசை கூறுகின்றது. அது, 'வாசி கொண்டரசர் வாரணங்கவர வாணகோவரையன் வாண்முகத்—தூசிகொண்டு முடிகொண்ட சோழனொரு சூழிவேழமிசை கொள்ளவே' என்பது. இப்பாடல் திரு. அ. கோபாலையர் பதிப்பித்த கலிங்கத்துப் பரணியில் உளது. பிறபதிப்புகளில் காணப்படவில்லை. எனவே பழைய ஏட்டுப்பிரதிகளில் இஃது உளதா என்று பார்த்துப் பிறகு உறுதி செய்தல் வேண்டும். அன்றியும், கருணாகரன் தமையன் ஒருவன் இப்போர்க்குச் சென்றான் என்று கூறுவது பொருந்தாது.

2. சென்னை பொருட்காட்சிச் சாலையிலுள்ள உத்தமசோழன் செப்பேடுகளில் காணப்படும் 'கச்சிப்பேட்டுக் கோயிலினுள்ளால் தெற்கில் சித்திரமண்டபத்தெழுந் தருளியிருக்க என்னும் பகுதியினால் காஞ்சிமாநகரிலிருந்த அம்மண்டபத்தின் தொன்மையும் சிறப்பும் நன்கு விளங்கும்; (S. I. I., Vol. III. No. 128.)

அமைச்சன் கூற, அதனைக் கேட்ட குலோத்துங்கன் பெரிதும் வெகுண்டு, அவனது வலிய குன்றரணம் இடியவென்று அவனையும் அவனுடைய களிற்றினங்களையும் பற்றிக் கொணர்தல் வேண்டும் என்று கூறினன். இவன் அங்ஙனம் கூறலும், அண்மையிலிருந்த பல்லவர்கோனாகிய கருணாகரத் தொண்டைமான் என்பவன், தான் ஏழுகலிங்கத்தையும் வென்று வருவதாகத் தெரிவித்தான். உடனே குலோத்துங்கனும் அதற்கு உடன்பட்டு, கலிங்க நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் செல்லுமாறு உத்தரவிட்டான். அவ்வாறு விடை பெற்ற கருணாகரன் நாற்பெரும் படையுடன் போர்க்கெழுந்தனன். படைகள் காஞ்சிமா நகரிலிருந்து புறப்பட்டன. அவை பாலாறு,[1] குசைத்தலை,[2] பொன்முகரி,[3] கொல்லி என்னும் நாலாறுந் தாண்டிப் பெண்ணை[4] யாற்றையுங் கடந்து சென்றன; பிறகு மண்ணாறு குன்றி என்னும் ஆறுகளையுங் கடந்து, பேராறாகிய கிருஷ்ணையும் பிற்படுமாறு போயின; அதன் பின்னர், கோதாவரி, பம்பா நதி, கோதமை நதி[5] என்பவற்றையுங் கடந்து கலிங்க நாட்டையடைந்து சில நகரங்களில் எரி கொளுவிச் சூறையாடின. அந்நிகழ்ச்சிகளைக் கண்ட அந்நாட்டுக் குடிகள் ஓலமிட்டுக்கொண்டு, தம் அரசனாகிய அந்தண வர்மன்பால் ஓடி முறையிடவே, அவன் பெரிதும் வெகுண்டு, 'நம்நாடு' கானரண், மலையரண், கடலரண், இவற்றால் சூழப் பெற்றுக் கிடத்தலை அறியாமல் அவ்வேந்தன் படை வருகின்றது

---

1. பாலாறு, இப்போது காஞ்சிமா நகருக்குத் தெற்கே ஓடுகின்றது. அக்காலத்தில் அதற்கு வடபுறத்தில் ஓடிற்று என்பது கலிங்கத்துப்பரணியால் அறியக்கிடக்கின்றது. எனவே இவ்வாறு நிலை பெயர்ந்திருக்க வேண்டுமென்று பிரஞ்சு அறிஞர் லெபானு (Le-Fanu) என்பர் கருதுவது பொருத்தமுடையதே. (S. I. I., Vol. II., p. 365.)

2. இது, குசஸ்தலீ என்று வழங்குதிறது; செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில ஓடுகின்றது.

3. இது திருக்காளத்தியின் பக்கத்தில் ஓடுகின்றது.

4. நெல்லூர் ஜில்லாவில் ஓடும் வடபெண்ணையாறு இதுவேயாம்.

5. இது கௌதமி என்று இக்காலத்தில் வழங்குகின்றது.

போலும்; நல்லது சென்று காண்போம்' என்று கூறினன். அதனைக் கேட்ட எங்கராயன் என்னும் அமைச்சன், குலோத்துங்கனுடைய படை வலிமையை எடுத்துரைத்து அப்படைகளோடு போர் புரியத் தொடங்காமல் திறைப்பொருளைக் கொடுத்தனுப்பிவிடுவதே நலமாகும் என்றனன். கலிங்க மன்னனாகிய அனந்தவர்மன் அவன் கூறியவற்றைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் போர் தொடங்குமாறு தன் நாற்பெரும் படைகட்கும் உத்தரவு அளிந்தனன். உடனே கலிங்க நாட்டுப் படைகள் போர்க்குப் புறப்பட்டன. இருதிறப் படைகளும் இருபெருங் கடல்கள் எதிர்நின்றாற்போல் எதிர் நின்று போர் புரிந்தன. போர் மிகக் கடுமையாகவே நடைபெற்றது. கலிங்க வீரர்கள் தம் அரசன் கூறிய வஞ்சினத்தையும் மறந்து ஆற்றலும் வீரமும் குறைந்து, அமரில் எதிர்த்து நிற்க முடியாமல் புறங்காட்டி யோடத் தொடங்கினர். அங்ஙனம் கலிங்க வீரர்கள் ஓடவே, குலோத்துங்கன் படைத் தலைவனாகிய கருணாகரத் தொண்டைமான் பெருவெற்றி எய்தி, பல யானைகள், குதிரைகள், ஒட்டகங்கள், தேர்கள், மணிக்குவியல்கள், மகளிர் ஆகிய எல்லாவற்றையுங் கைப்பற்றிக்கொண்டான். பிறகு போர்க்களத்தைவிட்டோடி ஒளிந்து கொண்ட கலிங்க மன்னனைத் தேடி, அவன் கரந்திருந்த வெற்பினை யடைந்து வேலாலும் வில்லாலும் வேலி கோலி விடியும்வரையில் காத்திருந்து பின்னர் அவனையுங் கைப்பற்றிக்கொண்டு சோழ நாட்டிற்குத் திரும்பினான். குலோத்துங்கன், தன் படைத் தலைவனது ஆற்றலையும் வீரத்தையும் பாராட்டி மகிழ்ந்தமையோடு அவனுக்குத் தக்க வரிசைகளும் செய்தனுப்பினான்.

இனி, கலிங்க நாட்டில் நிகழ்ந்த இப்போர் நிகழ்ச்சியில் மட்டையன், மாதவன், எங்கராயன், ஏச்சணன், இராசணன், தாமயன், போத்தயன், கேத்தணன் என்ற தலைவர்கள் உயிர் துறந்தனர் என்று குலோத்துங்கன் மெய்க்கீர்த்தி உணர்த்துகின்றது.[1] இவர்களுள் எங்கராயன் என்பான்[2] கலிங்க வேந்த

1. S. I. I., Vol. IV No. 445.
2. க. பரணி, 11-தா 66

னுடைய அமைச்சன் என்பது கலிங்கத்துப்பரணியால் அறியக் கிடக்கின்றது. தாமயன் என்பான் அவனுடைய தலைமைச் சேனாதிபதியாவன். இப்போர் நிகழ்ந்த காலத்தில் கலிங்க நாட்டில் அரசாண்டவன் அனந்தவர்மன் என்று கலிங்கத்துப்பரணி கூறுகின்றது.[1] அதன் கூற்றிற்கேற்ப, அனந்தவர்ம சோழகங்கன் என்னும் வேந்தனொருவன் கி. பி. 1078 முதல் 1150 வரையில் அந்நாட்டில் ஆட்சிபுரிந்துள்ளனன் என்பது அங்கு கிடைத்த செப்பேடுகளால் அறியப்படுகின்றது.[2] எனவே கலிங்கத்துப்பரணியில் காணப்படும் செய்திகள் செப்பேடுகளிலும் கல்வெட்டுகளிலும் காணப்படும் செய்திகளோடு ஒத்திருத்தல் அறியற்பாலதாகும்.

இனி, கலிங்கப் போரில் தோல்வியுற்ற அனந்தவர்மன் என்பவன் நம் குலோத்துங்கனுடைய மகள் இராசசுந்தரியின் மகன் என்று வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர்.[3] அவ்வாறாயின், குலோத்துங்கன் தன் மகள் வயிற்றுப் பேரனைப் போரில் வென்றதை ஒரு பெருவெற்றியாகக் கருதி, இவ்வேந்தன் மீது கலிங்கத்துபரணி என்னும் இணையற்ற நூலைப் புலவர்பெருமானாகிய சயங்கொண்டார் இயற்றுவதற்கு முன்வந்திருப்பாரா என்ற ஐயம் உண்டாகின்றது. ஆகவே, அச்செய்தி மீண்டும் நன்கு ஆராய்தற்குரியதொன்று யிருத்தலின் அதனை இந்நிலையில் ஏற்றுக்கொள்ள இயவில்லை.

---

1. ‘அந்தரமொன் றறியாத வடகலிங்கர்
குலவேந்தன் அனந்த பன்மன்
வெந்தறுகண் வெகுளியினால் வெய்து யிர்த்துக்
கைபுடைத்து வியர்த்து நோக்கி’
(க. ப. 11-தா. 63)

2. Annual Report on South Indian Epigraphy for 1935-36 pp. 63 and 64; இவன் இளவரசுப்பட்டம் கி. பி. 1074ல் பெற்றவனாவன்.

3. The Colas, Vol. II p 37.

கருணாகரத் தொண்டைமானது கலிங்க வெற்றியின் பயனாக அனந்தவர்மனது ஆட்சிக்காலம்[1] முழுவதும் கலிங்கநாடு சோழர்க்கு உட்பட்டிராவிட்டாலும், முற்பகுதியில் சில ஆண்டுகளாவது இன்னோர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. குண்டூர் ஜில்லாவிலுள்ள வேட்பூரில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று கோடர்குல மன்னன் வீமன் என்பவன் கி. பி. 1108-ல் கலிங்க வேந்தனைப் போரில் வென்று அவன் நாட்டைச் சோழர் ஆட்சிக்கு உட்படுத்தினனென்று கூறுகின்றது[2]. எனவே, குலோத்துங்கன் காலத்தில் நடைபெற்ற கலிங்கப் போர்களுள் ஏதேனும் ஒன்றில் அவன் சோழர்க்கு உதவி புரிந்திருத்தல் வேண்டும். கலிங்க நாட்டு அரசியல் அதிகாரிகளுக்குத் தமிழ்நாட்டுப் பட்டங்கள் வழங்கப் பட்டிருப்பதும்,[3] அந்நாட்டுக் கல்வெட்டுகளில் சோழ மன்னர்களின் கல்வெட்டுகள் போல் எதிராம் ஆண்டும் சௌர மாதமும்[4] குறிக்கப் பெற்றிருப்பதும் அந்நாடு சில ஆண்டுகளாவது சோழர் ஆட்சியின் கீழ் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்துவனவாகும்.

குலோத்துங்கனும் ஈழநாடும் : குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் சோழ இராச்சியம் பண்டைப் பெருமையில் சிறிதும் குறையாமல் உயர் நிலையில் இருந்து வந்ததெனினும் இலங்கையாகிய ஈழ நாட்டை மாத்திரம் இவன் ஆட்சியின் தொடக்கத்திலேயே இழக்கும்படி நேர்ந்தது. இவனுக்கு முன் அரசாண்ட அதிராசேந்திரனே ஈழநாட்டை ஆட்சி புரிந்த இறுதிச் சோழ

---

1. அனந்தவர்மன் 72 ஆண்டுகள் கலிங்கநாட்டில் அரசாண்டவன் என்று தெரிகிறது.

2. Ins. 567 of 1925.

3. ராயராய விழுப்பரையன், கலிங்க விழுப்பரையன், கங்க மார்த்தாண்ட பிரமமாராயன், கங்கவேளான் முதலான பட்டங்களும் புரவுவரி என்னும் உத்தியோகப் பெயரும் அந்நாட்டில் காணப்படுகின்றன. Annual Report on South Indian Epigarphy for 1935-36. Page 63.)

4. சைத்திரம், வைசாகம் என்னும் சாந்திரமாதப் பெயர்கள் குறிப்பிடாமல் மேஷம் ரிஷபம் என்னும் சௌரமாதப் பெயர்கள் குறிப்பட்டிருப்பது காண்க. (Ibid, part 2, para 16.)

மன்னன் ஆவன். கி. பி. 1070இல் வரையப்பெற்ற அவன் கல்வெட்டொன்று அந்நாட்டில் பொலன்னருவா என்னுமிடத்தில் உளது.[1] அதுவே, சோழமன்னனின் இறுதிக் கல்வெட்டென்றும் கூறலாம். அவன் சோழநாட்டில் இறந்த பின்னர், அந்நாடு அரசரின்றிக் குழப்பத்திலிருந்த நிலை முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது. சுயேச்சை எய்தித் தம்நாட்டைத் தாமே ஆட்சிபுரிய வேண்டுமென்று பல ஆண்டுகளாக முயன்று வந்த சிங்களவர்கள் அதுவே தக்க காலமென்று கருதி, ரோகணத்திலிருந்த தங்கள் அரசகுமாரனாகிய முதல் விசயபாகு என்பவனைக் கொணர்ந்து அனுராதபுரத்தில் கி. பி. 1073 இல் முடிசூட்டி ஈழ நாடு முழுமைக்கும் அரசனாக்கினார்கள்[2]. அங்கிருந்த சோழரின் படைக்கும் சிங்கள வேந்தனுக்கும் பெரும் போர் நிகழவே, அதில் அவ்வேந்தனே வெற்றி பெற்றனன். பிறகு சோழ நாட்டிலிருந்து சென்ற பெரும் படையொன்று அனுராதபுரத்தில் அவ்விசயபாகுவைத் தோற்றோடச் செய்தது. அந்நகரைச் சோணாட்டுப்படை கைப்பற்றிக்கொள்ளவே, விசயபாகு தக்க அரண் வாய்ந்த வேறோர் இடத்திற்குச் சென்று அங்கிருந்து சோழரை எதிர்த்துப் போர் புரிதற்கு முயன்றுகொண்டிருந்தான் அங்ஙனமே பொலன்னருவா, அனுராதபுரம் ஆகிய இரு நகரங்களிலும் சோழரைத் தாக்கிப் பொருதற்கு இரு பெரும் படைகளை அனுப்பியமையோடு தானும் அவ்விடங்கட்கு வேறொரு வழியாகச் சென்றான். பொலன்னருவாவில் பெரும்போர் நிகழ்ந்த பின்னர், அந்நகரம் சிங்கள மன்னனால் கைப்பற்றப்பட்டது. மற்றொரு சிங்களப் படை கடும் போர் புரிந்து அனுராதபுரத்தையும் கவர்ந்து கொண்டது. சோழர் படை தோல்வி யெய்தித் திரும்பிவிடவே, விசயபாகு பெருமகிழ்வுற்று ஈழநாடு முழுமைக்கும் வேந்தனாயினன். பிறகு அந்நாட்டை அவ்வேந்தனே முடிமன்னனாக வீற்றிருந்து ஆட்சி

1. S. I. I., Vol. IV, No. 1388.
2. இவன் ரோகணத்தில் கி. பி. 1058 முதல் 1073 வரையில் அரசாண்டான். பிறகு கி. பி. 1073 முதல் 1114 வரையில் இலங்கை முழுவதையும் ஆட்சி புரிந்தான். (Epigraphia Zeylanica Vol III, No. 1)

புரிந்து வருவானாயினன். எனவே, குலோத்துங்கன் தன் ஆட்சியின் தொடக்கத்திலேயே ஈழ நாட்டை இழந்துவிட்டானென்று தெரிகிறது. ஈழநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் குலோத்துங்கன் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படவில்லை. இவையனைத்தும் இலங்கைச் சரிதமாகிய மகாவம்சத்தால் அறியக் கிடப்பனவாகும். அன்றியும் குலோத்துங்கன் கல்வெட்டுக்கள் ஈழ நாட்டில் காணப்படாமையொன்றே, அந்நாடு இவன் ஆட்சிக்கு உட்படாமல் சுயேச்சை பெற்ற ஒரு தனியரசன் ஆளுகையின் கீழ் இருந்து வந்தது என்பதை நன்கு புலப்படுத்துவதாகும்.

குலோத்துங்கனும் கங்கபாடி நாடும் : இனி, குலோத்துங்கன் தன் ஆட்சியின் இறுதிக் காலத்தில் கங்கபாடி நாட்டையும் இழந்துவிட்டனன் என்பது இவன் கல்வெட்டுக்கள் கி. பி. 1115 ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகு அந்நாட்டில் காணப்படாமையால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. போசள வேந்தனாகிய பிட்டிகவிஷ்ணுவர்த்தனன் என்பான் கி. பி. 1116 இல் 'தலைக்காடு கொண்ட அரசன்' என்று தன்னைக் கூறிக்கொள்வது[1] கங்கபாடி நாட்டின் தலைநகராகிய தலைக்காட்டை அவன் சோழர்களிடத்திலிருந்து கைப்பற்றிவிட்டான் என்பதைத் தெளிவாகப் பலப்படுத்துகின்றது. அன்றியும், அதே ஆண்டில் அவன் தலைக்காடு, குவளாலபுரம் என்னும் நகரங்களிலிருந்து கங்கபாடி நாடு முழுவதையும் அரசாண்டான் என்பது அவன் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது[2]. கொங்கு நாட்டில் தகடூரிலிருந்து அரசாண்ட அதிகமான் மரபினரே சோழரின் பிரதிநிதிகளாகக் கங்கபாடி நாட்டையும் ஆண்டுவந்தனர். போசள மன்னனின் தண்டநாயகனாகிய கங்கராசன் என்பவன் கி. பி. 1116-இல் அவ்வதிகமானைப் போரில் வென்று கங்கபாடி நாட்டைக் கைப்பற்றித் தன் அரசனுக்கு அளித்தான் என்றும், தாமோதரன், நரசிம்மவர்மன் என்போர் அதிகமானுக்குப் போரில் உதவி

---

1. இவன் கி. பி. 1100 முதல் 1152 வரை ஹொய்சள நாட்டில் ஆண்டவன். (The Colas, Vol. II, page 42.)
2. Ibid, p. 42

புரிந்தனர் என்றும் அப்போரில் அன்னோர் தோல்வியுற்றமையால் தமிழர் கங்கபாடி நாட்டினின்று துரத்தப்பட்டனர் என்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றன.[1] அவற்றையெல்லாம் கூர்ந்து ஆராயுமிடத்து, நம் குலோத்துங்கன் தன் ஆட்சியின் 46—ஆம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1116ல் முதல் இராசராசன் கால முதல் சோழர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த கங்கபாடி நாட்டை இழந்து விட்டான் என்பது நன்கு வெளியாகின்றது.

குலோத்துங்கனும் வேங்கிநாடும்: இனி, குலோத்துங்கன் தந்தையின் நாடாகிய 'வேங்கிநாடு' இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் எத்தகைய நிலையில் இருந்தது என்பது ஆராயற்பாலதாகும். இவன் சிறிய தந்தையாகிய ஏழாம் விசயாதித்தன் என்பவன் கி. பி. 1077 வரையில் 15 ஆண்டுகள் வேங்கிநாட்டில் ஆட்சிபுரிந்து இறந்தான்.[2] கி. பி. 1070இல் நம் குலோத்துங்கன் சோழ நாட்டிற்கு அரசனாகி இதனை ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்தமையால் தன் சிறிய தந்தை இறந்த பின்னர் வேங்கிநாட்டிற்குத் தானே நேரிற் சென்று அதன் ஆட்சியை ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பவில்லை. எனினும், தன் தந்தை அரசாண்ட அந்நாடு பிறர் ஆட்சிக்குட் படாதவாறும் தான் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருக்கும் சோழ இராச்சியத்திற்கு வடதிசையில் அஃது ஓர் அரணாக அமைந்திருக்குமாறும் தன் புதல்வர்களுள் ஒருவனாகிய இராசராச மும்முடிச் சோழன் என்பவனைத் தன் பிரதிநிதியாக அந்நாட்டிற்கனுப்பி அதனை அரசாண்டு வரும்படி தக்க ஏற்பாடு புரிந்தான். அவன் கி. பி. 1077 முதல் 1078 வரை ஓர் ஆண்டு அங்கு ஆட்சிபுரிந்து[3] தன் தந்தைக்கு அணுக்கத்தொண்டு புரியவேண்டிச் சோழ நாட்டிற்குத் திரும்பிவிட்டான்.

---

1. The Colas, Vol. II, pp, 42 and 43.
2. S. I. I., Vol. I, page 60.
3. Chellur plates of Virachola, Verse 17. (S. I.I., Vol. I, No. 39)

பிறகு அவன் தம்பியாகிய வீரசோழன் என்பான் தன் தந்தை விரும்பியவாறு வேங்கிநாட்டிற்கு அரசப் பிரதிநிதியாகச் சென்று கி. பி. 1078 முதல் 1084 வரை அதனை ஆட்சி புரிந்தான்,[1] ஆறு ஆண்டுகட்குப் பின்னர், கி. பி, 1084-இல் குலோத்துங்கன் அவனைச் சோணாட்டிற்கழைத்துத் தன்பால் வைத்துக்கொண்டு தன் முதற் புதல்வனாகிய இராசராச சோழகங்கன் என்பவனை வேங்கிநாட்டின் அரசப் பிரதிநிதியாக்கி,[2] அந்நாட்டிற்கனுப்பினான். அவன் கி. பி. 1084 முதல் 1089 வரையில் ஐந்தாண்டுகள் அந்நாட்டில் தன் தந்தையின் பிரதிநிதியாகவிருந்து அரசாண்டான். மீண்டும் கி. பி. 1089-இல் வீரசோழன் வேங்கிநாட்டிற்கு அரசப் பிரதிநிதியாக அனுப்பப்பெற்று,[3] கி. பி. 1093 வரையில் அந்நாட்டிலிருந்து அதனை ஆட்சிபுரிந்தான். அக்காலத்தில் அவன் ஒரு பாண்டியனோடு வடபுலத்தில் போர் புரியும்படி நேர்ந்தது. அப்போர் நிகழ்ச்சியில் தனக்கு உதவிபுரிந்த வெலநாண்டி அரசகுமாரனாகிய இரண்டாம் வெதுரா என்பவனுக்குக் கிருஷ்ணை, கோதாவரி ஆகிய இரு பேராறுகளுக்கும் இடையிலுள்ள சிந்துயுக மாந்தரதேசத்தை வழங்கினான் என்று தெரிகிறது.[4] வீரசோழனோடு வடபுலத்தில் போர்புரிந்து தோல்வியுற்ற அப்பாண்டியன் நுளம்பபாடிப் பாண்டியருள் ஒருவனாயிருத்தல் வேண்டுமென்பது ஒருதலை.

பிறகு, கி. பி. 1093ஆம் ஆண்டில் குலோத்துங்கன் தன் மக்களுள் ஒருவனாகிய விக்கிரமசோழன் என்பவனை வேங்கி நாட்டிற்கு அரசப் பிரதிநிதியாக அனுப்பினான். அவன்

---

1. Ibid. Verse 21
2. Ep. Ind., Vol. V, No. 10, Verse 25; Ibid. Vol. VI, No. 35.
3. Ibid. V, No. 10, Verse 26.
4. Ep. Ind., Vol IV, pp. 36 and 50.

வீரசோழன் தன் பகைவனாகிய பாண்டியனைப் போரில் வென்ற வெதுரா என்னும் அரசகுமாரனுக்குத் தன் நாட்டில் பாதியை அளித்து விட்டான் என்று ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது, (Ep. Ind. Vol. IV, No. 4, Verse 32 and 33.)

கி. பி. 1118 வரையில் அந்நாட்டில் தன் தந்தையின் பிரதிநிதியாக இருந்து அரசாண்டான்.[1] இவ்வாறு குலோத்துங்கன் தன் புதல்வர் பலரையும் வேங்கிநாட்டிற்குத் தன் பிரதிநிதிகளாக அனுப்பியமைக்குக் காரணம் அவர்கள் எல்லோரும் அச்சிறப்பினைச் சமமாகப் பெறுதல் வேண்டும் என்னுங் கருத்துப்பற்றியே போலும். குலோத்துங்கன் சோணாட்டில் ஆட்சியை ஏற்ற பின்னர் மேலைச் சளுக்கிய வேந்தனாகிய ஆறாம் விக்கிரமாதித்தன் என்பான் கீழைச் சளுக்கிய நாடாகிய வேங்கிநாட்டைக் கைப்பற்றித் தன் ஆளுகைக்குட்படுத்த வேண்டுமென்ற எண்ணமுடையவனாக இருந்தனன். விக்கிரமசோழன் அந்நாட்டில் அரசப் பிரதிநிதியாயிருந்தபோது அவனுக்குத் திறை செலுத்திக் கொண்டிருந்த தென்கலிங்க வேந்தனாகிய தெலுங்க வீமன் அவனோடு முரண்பட்டமையும், வடகலிங்க மன்னனாகிய அனந்தவர்மன் நம் குலோத்துங்கனுக்கு வழக்கம்போல் கப்பஞ் செலுத்தாமல் மாறுபட்டமையும், சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தன் செய்த சூழ்ச்சிகளின் பயனாகவும் இருத்தல் கூடும். எனினும், அவன் சூழ்ச்சிகள் விக்கிரமசோழன் வேங்கிநாட்டில் அரசப் பிரதிநிதியாக இருக்கும் வரையில் சிறிதும் பயன்படவில்லை என்று கூறலாம். குலோத்துங்கன் தான் முதுமை எய்தியமை கருதித் தன் புதல்வனாகிய விக்கிரமசோழனை வேங்கி நாட்டிலிருந்து கி. பி. 1118ஆம் ஆண்டில் தன் தலைநகராகிய கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திற்கு வருவித்து இளவரசுப் பட்டங் கட்டினான்.

இனி, கோதாவரி ஜில்லாவில் பித்தாபுரத்திலுள்ள மல்லப்ப தேவன் கல்வெட்டொன்று[2] விக்கிரம சோழன் சோழ நாட்டுக்குத் திரும்பிய பின்னர் வேங்கி நாடு அரசனின்றிக் குழப்பத்துக்கு உள்ளாகி யிருந்தது என்று கூறுகின்றது. அவ்வூரிலுள்ள மற்றொரு கல்வெட்டு, வெலநாண்டுத் தலைவனாகிய முதலாங் கொண்கனுடைய புதல்வன் சோடன் என்பவனுக்குக் குலோத்துங்கன் வேங்கிநாட்டை

1. The Colas, Vol II, p. 32.
2. Ep. Ind., Vol. IV, No. 33, Verses 23 and 24.

அளித்தான் என்று உணர்த்துகின்றது.[1] எனவே சோழ நாட்டிலிருந்து ஒரு பிரதிநிதியையும் அனுப்பாமல் தெலுங்கச் சோழர்களுள் ஒருவனுக்கு அந்நாட்டைக் கொடுத்து அரசாண்டு வருமாறு ஏற்பாடு செய்தனன் என்பது நன்கு புலனுகின்றது. வேங்கிநாட்டைத் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்த வேண்டுமென்று கருதித் தக்க காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த சளுக்கிய விக்கிர மாதித்தன் என்பான் அந்நாட்டில் விக்கிரம சோழன் இல்லாமையை அறிந்து அதனைக் கைப்பற்றி வெலநாண்டுத் தலைவர்களைத் தனக்குட்பட்ட குறுநில மன்னராக்கிவிட்டான். குலோத்துங்கன் ஆட்சியின் 49, 50—ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கள் வேங்கி நாட்டில் காணப்படாமையொன்றே இவ்வேந்தன் அதனைக் கி. பி. 1113இல் இழந்துவிட்டான் என்பதைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்து கின்றது. அன்றியும் சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தனுடைய தண்ட நாயகனுகிய அநந்த பாலையா என்பவன் கி. பி. 1118ஆம் ஆண்டில் வேங்கி நாட்டை ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்தான் என்பது குண்டூர் ஜில்லாவிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் அறியக் கிடக்கின்றது.[2] வெங்கி நாட்டில் திராட்சாராமம் என்னும் ஊரில் கி. பி. 1120, 1121ஆம் ஆண்டுகளில் வரையப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டுக்களில் சளுக்கிய விக்கிரம ஆண்டு குறிக்கப்பட்டிருப்பதும்[3] அந்நாடு சளுக்கிய விக்கிரமாதிந்தன் இராச்சியத்திற்குள் ளடங்கியதாய் அவன் பிரதி நிதியொருவனுல் அரசாளப்பட்டு வந்தது என்பதை நன்கு வலி யுறுத்துவதாகும். எனவே குலோத்துங்கன் இறப்பதற்கு இரண்டு ஆண்டுகட்கு முன்னர், வேங்கி நாடும் இவன் ஆட்சியினின்று நீங்கி விட்டது எனலாம்.

---

1. Ibid. No. 4, Verses 34 and 35.
2. S. I. I., Vol. IX part I, No 196,
3. மேலைச் சளுக்கிய வேந்தனுகிய ஆரும் விக்கிரமாதித்தன் என்பவன் தான் முடி சூடிய ஆண்டாகிய கி. பி. 1076—ல் சாளுக்கிய விக்கிரமாப்தம் என்னும் புதிய ஆண்டொன்றைத் தொடங்கித் தன் ஆட்சிக் குட்பட்ட நாடுகளில் அதனை வழங்கி வருமாறு செய்தான். அங்ஙனமே அது நூற்றாண்டுகள் வரையில் வழங்கப் பெற்றது என்று தெரிகிறது.

இவன் ஆளுகையின் தொடக்கத்தில் ஈழநாடும் இறுதிக் காலத்தில் கங்கபாடி நாடும் வேங்கி நாடும் சோழ இராச்சியத்தி லிருந்து விலகிவிட்டனவாயினும், ஈழநாடொன்றைத் தவிரமற்றவை எல்லாம் இவன் ஆளுகையின் கீழ் நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் அமைதியுடன் இருந்து வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியம் வடக்கேயுள்ள மகாநதி முதல் தெற்கேயுள்ள குமரிமுனைவரை பரவியிருந்தது. அக்காலத்தில் சோழ இராச்சியத்திற்கு வடவெல்லையாகவும் அமைந்திருந்தது இடையிலுள்ள துங்கபத்திரை என்னும் ஆறேயாம். சிற்சில காலங் களில் இவ்விரு இராச்சியங்களும் அவ்வெல்லையைத் தாண்டி அவ்வாற்றின் வடக்குந் தெற்கும் சிறிது பரவியிருந்தமையுமுண்டு. அச்செய்தியை அந்நிலப் பரப்பில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால் அறிந்து கொள்ளலாம்.

குலோத்துங்கனது வெளிநாட்டுத் தொடர்பு: சோழர் கட்கும் சீன தேயத்தினர்க்கும் தொடர்பு இருந்து வந்தது என்பது சீன தேயச் சரிதங்களால் வெளியாகின்றது. கி. பி. 1077 ஆம் ஆண்டில் எழுபத்திரண்டு பேரடங்கிய ஒரு குழுவினர் சோணாட்டி லிருந்து சீன தேயத்திற்குத் தூது சென்ற செய்தி அத்தேயச் சரிதத்தில் காணப்படுகின்றது.[1] அவ்வாண்டை நோக்குங்கால் அக்குழு நம் குலோத்துங்கனால் அந்நாட்டிற்கு அனுப்பப்பெற்ற தாதல் வேண்டும்.[2] சோழ இராச்சியத்திற்கும் சீன இராச்சியத்திற் கும் ஓர் உறுதியான வாணிகத் தொடர்பை ஏற்படுத்திக்கொள்ளும்

---

1. The Colas, Vol. II p. 25.

2. சீன தேயச் சரிதத்தில் காணப்படும் சோழ மன்னன் பெயர் குலோத்துங்கன் என்ற பெயரோடு ஒற்றுமை யுடையதாக இல்லை. மிக்க சேய்மையிலுள்ள அந் நாட்டினர் இப் பெயரைத் தவறின்றி யறிந்து எழுதவியலாது என்பது யாவரும் அறிந்ததே.

பொருட்டு இவ் வேந்தன் அத்தூதினை அனுப்பியிருத்தல் வேண்டு மென்பது ஒருதலை. அம்முயற்சியில் இவன் வெற்றி பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பதும் திண்ணம். இச்செய்திகளை வலியுறுத்தக் கூடிய கல்வெட்டுக்களாதல் பழைய செய்யுட்களாதல் நம்நாட்டில் இது காறும் கிடைக்கவில்லை யென்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது.

கடார நாட்டுத் தொடர்பு :'பரக்கு மோதக் கடாரமழித்த நாள்'[1] என்று தொடங்கும் கலிங்கத்துப் பரணித் தாழிசை யொன்றால், குலோத்துங்கன் கடல் சூழ்ந்த கடார தேசத்திற்குச் சென்று போர் புரிந்து வெற்றியெய்திய செய்தி நன்கு புலனாகின்றது. ஆனால் இவன் கல்வெட்டுக்களில் அச்செய்தி காணப் படவில்லை, இவன் மாமன் வீரராசேந்திர சோழன் சோணாட்டில் ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் அவன் தன்பால் அடைக்கலம் புகுந்த கடாரத்தரசனுக்கு இராச்சியத்தைப் பகைஞரிடமிருந்து மீட்டுக்கொடுக்கும் பொருட்டுப் பெரும் படையொன்றை அந் நாட்டிற்கு அனுப்பினான்.[2] அந்நாட்களில் கடாரத்திற்குப் படையுடன் சென்ற தலைவர்களுள் நம் குலோத்துங்கனும் ஒருவனாக இருத்தல் வேண்டும்.[3] இவன் அரசகுமாரனாக விருந்த காலத்தில்

---

1. க. பரணி, 6-தா. 18.
2. வீரராசேந்திர சோழனது ஆட்சியின் ஏழாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு, அவன் 'தன்கழலடைந்த மன்னர்க்குக் கடாரம் எறிந்து கொடுத்தருளினான் என்று கூறுவது காண்க.

3. Sri Vijaya by Mr. K. A. Nilakanta Sastri, pp, 290 and 291.

இளமையில் குலோத்துங்கன், கடாரம், காம்போசம், சீனம் ஆகிய நாடுகளோடு கொண்டிருந்த தொடர்பையே இவன் மெய்க் கீர்த்தி தொடக்கத்தில் உணர்த்துகின்றது என்று திரு. K. A. நீலகண்ட சாஸ்திரியாரவர்கள் கூறுவது பொருந்தாது. 'அருக்கனுதயத் தாசையி லிருக்கு நிலமகள்' என்பது சோழ நாட்டையே குறிப்பதாக. சோணாட்டைக் குணபுலம் என்று சங்க நூல்கள் கூறுவது இதனை உறுதிப்படுத்துதல் காண்க. (சிறுபாணாற்றுப் படை, வரிகள் 68-83.)

கி. பி. 1068இல் கடாரத்தில் பெற்ற அவ்வெற்றியையே ஆசிரியர் சயங்கொண்டார் தாம் பாடிய பரணியில் பாராட்டி யிருத்தல் வேண்டுமென்பது ஒருதலை. கி. பி. 1090ஆம் ஆண்டில் கடாரத் தரசன் இராசவித்யாதரசாமந்தன், அபிமானதுங்க சாமந்தன் என்னும் இரு தூதர்கள் மூலம் வேண்டிக்கொண்டவாறு நாகப்பட்டினத்திலிருந்த இராசராசப் பெரும்பள்ளி, இராசேந்திர சோழப் பெரும் பள்ளி என்னும் இரண்டு புத்த விகாரங்கட்கும் நம் குலோத்துங்கன் தன் முன்னோருந் தானும் இறையிலியாக அளித்த ஊர்களைச் செப்பேடுகளில் வரைந்து வழங்கியிருப்பது[1] இவ்விரு வேந்தரும் அக்காலத்தில் உற்ற நண்பர்களாயிருந்தனர் என்பதை நன்கு புலப்படுத்துவதாகும். வீரராசேந்திர சோழன் ஆணையின்படி குலோத்துங்கன் கடாரத்தை வென்று தனக்கு வழங்கிய காரணம் பற்றி அக்கடாரத்தரசன் சோழ மன்னர்க்குச் சில ஆண்டுகள் வரையில் கப்பஞ் செலுத்திக் கொண்டிருந்திருத்தலும் இயல்பேயாம்.[2] அன்றியும், குலோத்துங்கன் தனக்குச் செய்த பேருதவியை நினைவுகூர்தற்கறிகுறியாக இவன் பேரால் இராசேந்திர சோழப் பெரும்பள்ளி என்னும் புத்தவிகாரத்தைச் சோழகுல வல்லிப்பட்டினமாகிய நாகப்பட்டினத்தில் கடாரத்தரசன் புதிதாக அமைத்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம்.[3] எனவே, குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியமும், கடார இராச்சியமும் நட்புரிமை பூண்டு வாணிகத் தொடர்புடையனவாய்ச் சிறப்புற்றிருந்தன என்றும் கூறலாம். இவ்வுண்மையைச்

---

1. The Smaller Leiden Plates (Ep, Ind, Vol. XXII, No. 35.)

2. குலோத்துங்க சோழன் மெய்க்கீர்த்தியில் காணப்படும் "வாற்கடற்—றீவாந்தரத்துப் பூபாலர் நிறைவிடு—கலஞ்சொரி களிறு குறை நிற்ப" என்ற பகுதி இவ்வுண்மையை வலியுறுத்துதல் காண்க.

3. நாகப்பட்டினத்திற்குச் சோழ குல வல்லிப் பட்டினம் என்னும் மற்றொரு பெயரும் உண்டு என்பது லெய்டன் சிறு செப்பேடுகளால் அறியப்படுகின்றது. அவ்வூரிலிருந்த இராசராசப் பெரும்பள்ளி முதல் இராசராச சோழன் காலத்தில் கடாரத்து அரசனால் எடுப்பிக்கப் பெற்றது. (Ibid, No. 34)

சுமத்ரா தீவில் கி. பி. 1088ஆம் ஆண்டு வரையப் பெற்றுள்ள 'திசையாயிரத்து ஐந்நூற்றுவர்'[1] என்னுந் தமிழ் வணிகக் குழுவையுணர்த்துங் கல்வெட்டொன்று உறுதிப்படுத்தல் ஈண்டு அறியற்பாலதாகும்.

காம்போச நாட்டுத் தொடர்பு: குலோத்துங்கன் காம்போச நாட்டு வேந்தன் தனக்குக் காட்சிப் பொருளாகக் காட்டிய கல்லொன்றைப் பெற்று வந்து, தில்லைச்சிற்றம்பலத்தைச் சார்ந்துள்ள திருவெதிரம்பலத்தில் வைத்தனன் என்று சிதம்பரத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று உணர்த்துகின்றது.[2] சயாம் தேசத்திற்குக் கிழக்கேயுள்ளதும் இக்காலத்தில் கம்போடியா என்று வழங்கப்பெற்று வருவதுமாகிய நாடே, முற்காலத்தில் காம்போசம் என்னும் பெயருடையதாயிருந்தது. அந்நாட்டு வேந்தன் காட்சிப் பொருளாகத் தனக்குக் காட்டிய அவ்வரிய கல்லை நம் குலோத்துங்கன் எவ்விடத்தில் பார்க்கும்படி நேர்ந்தது என்பது இப்போது புலப்படவில்லை. தன் அம்மான் வீர ராசேந்திர சோழன் விரும்பியவாறு கடார மன்னனனுக்கு உதவி புரியவேண்டி, கி. பி. 1068-இல் இவன் பெரும் படையுடன் அந்நாட்டிற்குச் சென்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது முன்னரே கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு சென்றவன், தான் மேற்கொண்ட கருமம் முடிந்த பிறகு அந்நாட்டிற்கு அண்மையிலுள்ள காம்போசத்திற்கும் போயிருக்கலாம். அந்நாளில் அந்நாட்டரசன் காட்சிப்பொருளாகத் தனக்குக் காட்டிய கல்லை இவன் பெற்றிருத்தலும் இயல்பேயாம். இவன் அங்கு சென்றபோது இவனை வரவேற்று உபசரித்து அவ்வரிய கல்லைக் காட்டிய காம்போச மன்னன் யாவன் என்பது தெளிவாகத்

---

1. The Colas, Vol. II, p. 30.

2. ஸ்ரீ இராசேந்திர சோழ தேவர்க்குக் காம்போச ராஜன் காட்சியாகக் காட்டின கல்லு இது—உடையார் இராசேந்திர சோழ தேவர் திருவாய் மொழிந்தருளி உடையார் திருச்சிற்றம்பல முடையார் கோயிலில் முன் வைத்தது—இந்தக் கல்லு திருவெதிரம் பலத்துத் திருக்கல் சரத்தில் திருமுன் பத்திக்கு மேலைப் பத்தியிலே வைத்தது. (Ep. Ind , Vol. V, No. 13 C.)

தெரியவில்லை. எனினும், அக்காலப் பகுதியில் காம்போசத்தின் தென் பகுதியை மூன்றும் ஹர்ஷவர்மனும், வடபகுதியை ஆரும் ஜயவர்மனும், ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்தனர் என்பது காம்போச தேச வரலாற்றால் அறியப்படுகின்றது.[1] அவர்களுள் தென் பகுதியையாண்ட ஹர்ஷவர்மனே நம் குலோத்துங்கனுக்கு நண்பனுயிருத்தல் வேண்டுமென்பது உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது. எனவே, குலோத்துங்கன் ஆட்சிக்காலத்தில் கடார தேசத்தைப் போல் காம்போச நாடும் சோழ இராச்சியத்தோடு நட்புரிமை கொண்டு வாணிகத் தொடர்புடையதாக இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது திண்ணம்.

கன்னேசி நாட்டுத் தொடர்பு: குலோத்துங்கனது ஆட்சியின் 41ஆம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1111-இல் வரையப்பட்ட கன்னேசி மன்னனது வடமொழிக் கல்வெட்டொன்று கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் உளது.[2] அது முற்றுப் பெருமலிருத்தலால் அஃது அங்கு எழுதப் பெற்றமைக்குக் காரணம் புலப்படவில்லை. கன்னேசி என்பது கன்னியா குப்ஜம் எனவும் கானேஜ் எனவும் வழங்கும் நாடாகும். அது காசிமாநகர்க்கு வடமேற்கே ஐக்கிய மாகாணத்திலுள்ளதொரு நாடு.[3] குலோத்துங்கன் காலத்தில் அதனை ஆட்சிபுரிந்தோர் மதனபால தேவனும், அவன் புதல்வன் கோவிந்த சந்திர தேவனுமாவர்.[4] அவ்விருவரில் ஒருவன், சோழர்களின் தலைநகரமாகிய கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திற்கு ஏதோ காரணம் பற்றி வர நேர்ந்தபோது அங்கு எழுந்தருளியுள்ள இறைவனுக்கு நிவந்தம்

---

1. Kamboja Desa by R. C. Majumdar M. A., pp. 120 and 121.

2. Ins. 29 of 1908.

3. Cunningham, Ancient Geography of India, pages 430—37. The Geographical Dictionary of Ancient & Mediaeval India, p. 89.

4. Ep. Ind., Vol. IV, No. 11; M. E. R. for 1908, part II para 58.

அளித்து, அவ்வறச் செயலைக் கோயிலில் வரையும்படி செய் திருத்தல் வேண்டும். எக்காரணம் பற்றியோ அக்கல்வெட்டு முற்றிலும் வரையப்படாமல் நின்றுவிட்டது. அதில் கோயிலுக்களிக்கப் பெற்ற நிவந்தமும் அதனையளித்த அரசன் பெயரும் காணப்படவில்லை. ஆனால் உத்தரப்பிரதேசத்தில் இலக்குமணப்புரி பொருட்காட்சியிலுள்ள கன்னோசி மன்னன் கோவிந்த சந்திர தேவன் செப்பேடுகளில் முதலிலுள்ள சில வடமொழிச் சுலோகங்களே கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக் கோயிற் சுவரிலும் காணப்படுகின்றன.[1] எனவே, முற்றுப் பெறாத நிலையிலுள்ள அக்கல்வெட்டு கன்னோசி மன்னனுடையது என்பது நன்கறியக் கிடக்கின்றது. ஆகவே, குலோத்துங்கனும் கன்னோசி அரசனும் நண்பர்களாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. கன்னோசி வேந்தர்கள் சூரியனுக்குத் தனிக்கோயில் எடுப்பித்து வழிபாடு புரியும் வழக்கமுடையவர்கள்.[2] அவர்களைப் போல் குலோத்துங்கனும் சோழ நாட்டில் ஓர் ஊரில் சூரியனுக்குக் கோயில் எடுப்பித்து அதற்குக் குலோத்துங்க சோழமார்த்தாண்டாலயம் என்று பெயரிட்டு நாள் வழிபாட்டிற்கு நிவந்தங்களும் வழங்கியுள்ளான்.[3] சூரியனுக்கு ஒரு தனிக்கோயில் அமைக்கப் பெற்றுள்ள

---

1. M. E. R. for 1908. part II; p. 65.

2. Annual Report on South Indian Epigraphy for 1926—27, part II, para 19

3. முதற் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக்காலத்தில்தான் சூரியனுக்குத் தனிக் கோயில் எடுப்பித்து வழிபாடு புரியும் வழக்கம் நம் தமிழகத்தில் முதலில் தொடங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்றும் அதுவும் வடபுலத்துக் கன்னோசி வேந்தர்கட்கும் இவனுக்கும் ஏற்பட்டிருந்த தொடர்பினால் உண்டாயிற்றென்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். (Ibid, pp,79 and 80) சூரியனார்கோயிலில் குலோத்துங்கன் எடுப்பித்த குலோத்துங்க சோழ மார்த்தாண்டாலயம் வடவேந்தர் தொடர்பினால் ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், சூரியனுக்குத் தனிக் கோயில் கடைச் சங்க காலத்திலேயே நம் தமிழகத்தில் இருந்தது என்பதும், எனவே அவ்வழிபாடு தொன்மை வாய்ந்தது என்பதும், சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள மங்கல வாழ்த்துப் பாடலாலும், கனாத் திறமுரைத்த காதையாலும் நன்கறியக் கிடத்தல் உணரத் தக்கது.

காரணம் பற்றி அவ்வூர் இக்காலத்தும் சூரியனுர் கோயில் என்று வழங்கப்பெற்று வருகின்றது. அக்கோயிலின் ஒரு புறத்தில் காசி விசுவநாதரும் விசாலாட்சியம்மையும் வைக்கப்பெற்றிருத்தல் அறியத்தக்கது. இவற்றையெல்லாம் ஆராயுமிடத்து, நம் குலோத் துங்கனுக்கும் கன்னேசி வேந்தனுக்கும் ஒருவகைத் தொடர்பு இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும். ஆகவே, குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியமும் கன்னேசி நாடும் நட்புரிமை பூண்டு விளங்கின என்பது தேற்றம்.

இனி, இந்நாளில் பர்மா என்று வழங்கும் தேசத்திலுள்ள புக்கம் என்னும் மாநகரிலிருந்து கி. பி. 1084 முதல் 1112 வரையில் அரசாண்ட திரிபுவனுதித்திய தம்மராசன் என்னும் வேந்தனெருவன், சோழ அரசகுமாரன் ஒருவனைப் புத்த சமயத்தினனுக மாற்றிய தோடு அவன் மகளை மணந்துகொண்டான் என்று அந்நாட்டிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது.[1] அக்காலப் பகுதியில் சோழ இராச்சியத்தை ஆட்சி புரிந்தவன் முதற் குலோத்துங்க சோழனே யாவன். இவ்வேந்தர்க்கும் அந்நிகழ்ச்சிகட்கும் ஒரு சிறிதும் தொடர் பில்லை என்பது திண்ணம். அச்செய்திகள் நம் நாட்டிலுள்ள கல் வெட்டுக்களிலும் இலக்கியங்களிலும் காணப்படாமையால் பௌத்தனுக மாறித் தன் மகளையும் பர்மாவிலிருந்த பௌத்த அரசனுக்கு மணஞ் செய்து கொடுத்த சோழ அரசகுமாரன் யாவன் என்பதும் அஃது எத்துணை உண்மைத் தன்மை வாய்ந்தது என்பதும் புலப்படவில்லை.

குலோத்துங்கன் தன் நாட்டில் சுங்கந் தவிர்த்தமை: இனி, குலோத்துங்கன் தன் ஆட்சிக் காலத்தில் நிகழ்த்திய அரிய செயல்களுள் முதலில் வைத்துப் பாராட்டுதற் குரியது. இவன் தன்

---

1. (a) A Mon Inscription from Prome of the reign of Kyanzittha (1084–1112 A. D). Conversion of a Chola Prince, (Foreign Notices of South India, p. 133.)
(b) Epigraphia Birmanica. Vol. I. pp. 164 and 165.

நாட்டில் சுங்க வரியை நீக்கியமையேயாம். நாட்டு மக்கட்கு நலம் புரியக் கருதி இவன் ஆற்றிய இவ்வருஞ் செயல் அக்காலத்தில் மக்கள் எல்லோரையும் மகிழ்வித்தமையால் அன்னோர் இவனை வாயார வாழ்த்திச் ''சுங்கந் தவிர்த்த சோழன்'' என்று வழங்கு வாராயினர். கல்வெட்டிலும் ''சுங்கந் தவிர்த் திருள் நீக்கி உலகாண்ட ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்''[1] என்று இவ் வேந்தன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான் கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தர்,

''புவிராச ராசர் மனுமுதலோர் நாளில்
தவிராத சுங்கந் தவிர்த்தோன்''[2]

என்று இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் உலாவில் கூறியிருத்தலால் அச்சுங்க வரி[3] நெடுங்காலமாக நிலைபெற்றிருந்த தொன்மையுடையது என்பதும், அதனை எவ்வேந்தரும் நீக்கத் துணியவில்லை யென்பதும் அத்தகைய பழைய வரியை இவன் நீக்கிப் புகழெய்தினன் என்பதும் நன்கறியக் கிடத்தல் காண்க. குலோத் துங்கன் தன் நாட்டில் சுங்கந் தவிர்த்து அரசாண்டமை அக்காலத்தில் பொதுமக்களால் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டு வந்தமையால் இவன் வழித் தோன்றல்கள் மூவரின் மீது

---

1. Ins 408 of 1912
2. குலோத்துங்க சோழன் உலா, வரிகள் 51, 52.
3. குலோத்துங்கன் நீக்கிய இச் சுங்கம் எத்தகையது என்பது புலப்படவில்லை. எனினும், 'உறுபொருளும் உல்கு பொருளும் தன் ஒன்னார்த்—தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்'என்னுங் குறட்பாவின் உரையில் ஆசிரியர் பரிமேலழகர், உல்குபொருள் என்பதற்குச் சுங்கமாகிய பொருள் என்று பொருள் கூறியுள்ளனர்; அன்றியும், 'சுங்கம் கலத்தினுங் காலினும் வரும் பண்டங்கட்கு இறையாயது' என்று அதனை விளக்கியுள்ளனர். ஆகவே, சுங்கம் என்பது வாணிகத்தின் பொருட்டு மரக் கலத்திலும் வண்டியிலும் வரும் பண்டங்களுக்கு வாங்கும் வரிப்பொருள் ஆதல் வேண்டும். கப்பலில் ஏற்றப்படுவனவும், அதிலிருந்து இறக்கப்படுவனவும் ஆகிய பண்டங்கட்கு அரசாங்கத்தினர் அந்நாளில் வாங்கிய வரியை ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் தம் பட்டினப் பாலை உரையில் சுங்கம் என்று கூறியிருப்பது ஈண்டு அறியத் தக்கது.

உலாக்கள் பாடிய புலவர் பெருமானாகிய ஒட்டக்கூத்தர் இவ்வருஞ் செயலை அந்நூல்களில்[1] மறவாமல் கூறிப் புகழ்ந்திருப்பதோடு தம் தக்கயாகப் பரணியிலும்[2] குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வேந்தனது இவ்வரிய செயல் பற்றிச் சில ஊர்கள் சுங்கந்தவிர்த்த சோழ நல்லூர்[3] எனவும், ஓர் ஆறு சுங்கந் தவிர்த்த சோழப் பேராறு[4] எனவும் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் பெயர்கள் எய்தின என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது. கி. பி. 1194-இல் மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியில் திருவிடைமருதூரில் வரையப் பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்று[5] 'சுங்கமில்லாச் சோழநாடு' என்று கூறுவதால் நம் குலோத்துங்கன் சோழ நாட்டில் மாத்திரம் சுங்கத்தை நீக்கியிருந்தானென்பதும் இவனுக்குப் பிறகு ஆட்சி புரிந்த சோழ மன்னர்களின் காலத்தும் அந்நாட்டில் சுங்கம் வாங்கப் படவில்லை என்பதும் நன்கு புலனாகின்றன.

---

1. (i) 'தொல்லை
மறக்கலியும் சுங்கமு மாற்றி – அறத்திகிரி
வாரிப் புவனம் வலமாக வந்தளிக்கும்
ஆரிற் பொலிதோள் அபயற்கு'
(விக்கிரம சோழனுலா, 51–54.)

(ii) 'கலகமுஞ் சுங்கமுங் காய்கலியு மாற்றி
உலகைமுன் காத்த உரவோன்'
(இராசராச சோழனுலா, 51–52.)

2. 'அழிவந்த வேதத் தழிவு மாற்றி
யவனி திருமகட் காக மன்னர்
வழிவந்த சுங்கந் தவிர்த்த பிரான்
மகன்மகன் மைந்தனை வாழ்த்தினவே'
(த. பரணி—தா. 775.)

3. Ins. 231 and 233 of 1916; தஞ்சையைச் சார்ந்த கருந் திட்டைக்குடிக்கும் சுங்கந் தவிர்த்த சோழ நல்லூர் என்ற வேறு பெயரும் உண்டு.

4. Ins. 363 of 1907.

5. The Colas. Vol. II, page 51 Foot Note.

சுங்கமில்லா நாட்டில் புறப்பட்டுப் பொருள்களெல்லாம் வாணிகத்தின் பொருட்டு மிகுதியாக வந்து குவியுமாதலின், அவையனைத்தும் சொற்ப விலைக்கு அந்நாட்டில் எல்லோருக்கும் எளிதில் கிடைக்கும் என்பது ஒரு தலை.

குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் நிலம் அளக்கப் பெற்றமை : இனி, குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் காலத்தில் நிகழ்ந்த மற்றொரு குறிப்பிடத் தக்க நிகழ்ச்சி, இவன் சோழ நாடு முழுவதையும் அளக்கும்படி செய்து விளைநிலங்களின் பரப்பை உள்ளவாறு உணர்ந்து நிலவரியை ஒழுங்கு படுத்தியமையேயாம். அவ் வேலையும் கி. பி. 1086—ஆம் ஆண்டில் தொடங்கப்பெற்று இரண்டாண்டுகளில் முடிவெய்தியது.[1] இவ்வேந்தன் ஆணையின் படி அதனைச் செய்து முடித்த அரசியல் அதிகாரிகள் திருவேகம்ப முடையானான உலகளந்த சோழப் பல்லவரையன், குளத் தூருடையான் உலகளந்தானான திருவரங்கதேவன் என் போர்.[2] அவர்கள் சோழ மண்டலத்திலுள்ள நிலம் முழுமையும் அளந்தமை பற்றி அன்னோர்க்கு உலகளந்த சோழப் பல்ல வரையன் உலகளந்தான் என்னும் பட்டங்கள் அரசனால் அளிக் கப்பெற்றிருப்பது அறியற்பாலதாம். குலோத்துங்கனுடைய தாய்ப் பாட்டன் கங்கை கொண்ட சோழனின் தந்தையாகிய முதல் இராசராச சோழன் ஆட்சிக் காலத்தும் சோழமண்டலம் ஒரு முறை அளக்கப் பெற்றது என்பது முன்னர் விளக்கப் பட்டுள்ளது. இங்ஙனம் நாடு முழுமையும் அளக்கப்பட்ட பிறகு வரி விதிக்கப் பெறாமல் நீக்கப்பெற்ற இடங்களை ஆராயுங்கால் அந்நாளில் விளைநிலங்களுக்கு மாத்திரம் அரசாங்கத்தினர் நிலவரி வாங்கி வந்தனரேயன்றி மற்ற நிலங்களுக்கு வரி வாங்க

---

1. S. I. I., Vol, No. 990 'நம் உடையார் சுங்கந் தவிர்த் தருளின குலோத்துங்கசோழதேவர்க்கு 16—ஆவது திருவுலகளந்த கணக்குப்படி நீங்கல் நீக்கி' — S. I. I. Vol. VI, No. 34. 'சுங்கந் தவிர்த்த குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்குப் பதினொருவது அளக்கக் குறைந்த நிலம்.'

2. Ins. 132 of 1930; Ins. 340 of 1917.

வில்லை என்பது நன்கு வெளியாகின்றது. அவ்வாறு அன்னோன் குடிகளிடமிருந்து வாங்கிய நிலவரியும் ஆறிலொரு கடமையே யாகும்.

குலோத்துங்கனது சமயநிலை: இவன் தன் முன்னோரைப் போலவே சைவ நெறியைச் சிறப்பாகக் கைக்கொண்டொழுகியவன்; சிவபெருமானிடத்தில் எல்லையற்ற பேரன்புடையவனாய்த் திகழ்ந்தவன். அக்காரணம் பற்றியே இவன் திருநீற்றுச் சோழன்[1] என வழங்கப் பெற்றனன் என்று தெரிகிறது. எனினும், தம் சமயமல்லாத மற்றைச் சமயங்களைச் சார்ந்த மக்களைத் துன்புறுத்தும் சில அரசர்கள் போல இவன் புறச் சமயத்தினர்பால் சிறிதும் வெறுப்புக் காட்டியவனல்லன். சோழ இராச்சியத்திலுள்ள பல வைணவ சமண பௌத்தக் கோயில்கள் தோறும் இவன் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவைச் சேர்ந்த மன்னார்குடியிலுள்ளதும் இப்போது இராசகோபாலசாமி என்று வழங்கப் பெறுவதுமாகிய திருமால் கோட்டம் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் எடுப்பிக்கப்பெற்று இவன் பெயரிடப்பட்டதொன்றும். குலோத்துங்க சோழ விண்ணகரம்[2] என்பது அக்கோயிலின் பழைய பெயராகும். அன்றியும், வேங்கி நாட்டில் இவன் இளவரசுப் பட்டம் பெற்ற நாளில் அந்நாட்டின் ஒழுகலாற்றின்படி இவன் எய்திய அபிடேகப் பெயர் சப்தம விஷ்ணு வர்த்தனன் என்பது சில கல்வெட்டுக்களால்[3] அறியப்படுகிறது. கி. பி. 1090-ஆம் ஆண்டில் நாகப்பட்டினத்தின்கண் கடாரத்தரசனால் எடுப்பிக்கப் பெற்ற இராசேந்திர சோழப் பெரும்பள்ளி என்னும்

---

1. S. I. I., Vol. VII, No. 538.
2. Ibid. Vol. VI, No 57
3. Ibid. Vol. IV, No. 1263; Ibid. Vol. VI, No. 201

'விஜயாபரண ஸ்ரீ ராஜகேசரி வர்ம பெம்மானடிகள் கங்கா காவேரி பர்யந்தம் சப்தமோ விஷ்ணு வர்த்தனரான ஸ்ரீ திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு திவ்ய ராஜ்ய சம்பவத் சரம் முப்பத் தேழாவது.'

புத்த விகாரத்திற்குச் சிறந்த விளை நிலங்களைத் தம்பாற் கொண்ட சில ஊர்களை நம் குலோத்துங்கன் இறையிலியாக அளித்து அச்சமயத்தினரையும் ஆதரித்துள்ளனன். இவ்வேந்தன் அப்புத்த கோயிலுக்கு விட்ட நிவந்தங்களை உணர்த்துஞ் செப்பேடுகள் ஹாலண்டு தேயத்துலுள்ள லெய்டன் நகரப் பொருட்காட்சிச் சாலையில் இப்போது இருத்தல் அறியத்தக்கது.[1] இவற்றை யெல்லாம் ஆராய்ந்து உண்மை காணுமிடத்து, இம்மன்னன் தன் காலத்தில் வழங்கிய எல்லாச் சமயங்களிடத்தும் பொது நோக்குடையவனாய் அவற்றை அன்புடன் ஆதரித்து வந்தனன் என்பது இனிது பெறப்படுகின்றது. பேரரசர்களாயிருப்பவர்கட்கு இருத்தற்குரிய இன்றியமையாத பெருங் குணங்களுள் சமயப் பொறையும் ஒன்றன்றோ? ஆகவே, பெருவேந்தனாகிய நம் குலோத்துங்கனும் அத்தகைய அரிய குணம் படைத்தவனாக விளங்கியதில் வியத்தற்குரிய தொன்றுமில்லை என்க.

குலோத்துங்கனது கல்விச் சிறப்பு: இவ்வரசர் பெருமானைப் 'பல்கலைத் துறை நாவி லுறைந்தவன்'[2] என்றும் 'அறிஞர் தம்பிரான் அபயன்[3]' என்றும் ஆசிரியர் சயங்கொண்டார் தம் கலிங்கத்துப் பரணியில் குறிப்பிட்டிருத்தலால் இவன் தமிழ் மொழியிலும் ஆரியம் தெலுங்கு முதலான பிற மொழிகளிலும் புலமை யெய்திச் சிறப்புற்றிருந்தனன் என்பது நன்கறியக் கிடக்கின்றது.[4] அன்றியும், இவன்

---

1. Ep. Ind., Vol. XXII, No. 35.
2. க. பரணி, 11, தா, 8.
3. ௸ 4, தா, 4.
4. 'உரைசெய்பல கல்விகளி னுரிமைபல சொல்லுவ தென்
   உவமையுரை செய்யி னுலகத்
   தரசருள ரல்லரென வவைபுகழ மல்குகலை
   அவையவை பயின்ற பிறகே'

என்னும் கலிங்கத்துப் பரணியிலுள்ள வேறு ஒரு பாடலும் இவன் புலமையைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தி நிற்றல் காண்க.

(7) சேனுதிபதி ஞானமூர்த்திப் பண்டிதன் ஆகிய மதுராந்தக பிரமாதி ராஜன்: இவன் சோழ நாட்டிலுள்ள நாலூர் என்னும் ஊரினன்; மதுராந்தகன் என்னும் இயற் பெயருடையவன்; குலோத்துங்க சோழனுடைய படைத் தலைவர்களுள் ஒருவன்; இவ்வேந்தனால் அளிக்கப்பெற்ற பிரமாதிராஜன் என்னும் பட்டம் பெற்றவன்; எனவே, இவன் அந்தணன் என்பது தெள்ளிது. இவன் திருவெற்றியூரிலுள்ள கோயிலில் ஒரு நுந்தாவிளக்கு வைப்பதற்கு நிவந்தம் அளித்துள்ளமை[1] அறியத்தக்கது.

(8) அதிகாரி வீரசிகாமணி மூவேந்த வேளான்: இவன் குலோத்துங்க சோழனுடைய அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவன்; தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள பாண்டியம்பாக்கம் என்னும் ஊரினன்; இவ்வரசனால் அளிக்கப்பெற்ற மூவேந்த வேளான் என்னும் பட்டமுடையவன். இவன் மைசூர் இராச்சியத்தில் கோலார் என்று வழங்கும் குவளாலபுரத்திலுள்ள துர்க்கையின் கோவிலில் நாள்வழிபாடு நன்கு நடைபெறுவதற்கு ஒரு குழு அமைத்து நிவந்தங்களை ஒழுங்குபடுத்துமாறு செய்தானென்று அவ்வூரிலுள்ள கல்வெட்டொன்று உணர்த்துகின்றது.[2]

இனி, நம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த குறுநில மன்னர்களுள், கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படும் சிலரைப் பற்றிய செய்திகளையும் ஈண்டுக் குறிப்பிடுவோம்.

(1) கிளியூர் மலையமான்கள்: இவர்கள் தென்னார்க்காடு ஜில்லாவில் அதன் வடமேற்குப் பகுதியாய் அமைந்திருந்த சேதி நாட்டை ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த குறுநில மன்னர்கள் மலையமான் மரபினர். இவர்கள் வழிவழி ஆண்டுவந்தமை பற்றி அந்நாட்டு

---

1. Ins. 119 of 1912; Ep. Ind., Vol. V, p. 106.
2. S. I. I., Vol, III, No. 66.

மலையமான் நாடு எனவும், மலாடு[1] எனவும் வழங்கப்பட்டு வந்தது என்பது உணரற்பாலது. இவர்கள் சேதிராயர் என்னும் பட்டமுடையவர்கள்; கிளியூரைத் தம்தலைநகராகக் கொண்டு அரசாண்டவர்கள். குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சிக் காலத்தில் சேதி நாட்டிலிருந்து அரசாண்ட சிற்றரசர்கள், கிளியூர் மலையமான் பெரிய உடையானான இராசராச சேதிராயன்,[2] சதிரன் மலையனான இராசேந்திர சோழ மலையமான்,[3] சூரியன் சாவன சகாயனான மலையகுலராசன்,[4] சூரியன் மரவனான மலைகுல ராசன்,[5] சூரியன் பிரமன் சகாயனான மலையகுல ராசன்[6] என்போர். இவர்களுள், இறுதியில் குறிப்பிடப் பெற்ற மூவரும் உடன்பிறந்தாராகவும் இராசேந்திர சோழ மலையமானுக்கு நெருங்கிய தொடர்புடையவராகவும் இருத்தல் வேண்டும். இவர்கள் எல்லோரும் குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சியின் முற்பகுதியில் இருந்தவராவர். இவ்வேந்தனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியிலிருந்த சேதி நாட்டுச் சிற்றரசன், கிளியூர் மலையமான் நானூற்றுவன் அத்திமல்லனான இராசேந்திர சோழச் சேதிராயன்[7] என்போன். இவன் திருக்கோவலூரிலுள்ள திருமால் கோயிலுக்கும் சித்தலிங்க மடத்திலுள்ள சிவன் கோயிலுக்கும் நிவந்தங்கள் அளித்துள்ளனன்.[8]

(2) **தகடூர் அதிகமான்:** இவன் கொங்கு நாட்டின் வட பகுதியையும் கங்க நாட்டின் தென் பகுதியையும் அரசாண்ட ஒரு குறுநில மன்னன். கடைச்சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனும் ஔவையரால் பாடப் பெற்றவனுமாகிய அதிகமான் நெடுமானஞ்சியின் வழியில்

---

1. இது செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நாடுகளுள் ஒன்றாகும்,
2. S. I. I., Vol. VII, No. 874.
3. } Ibid, No. 879.
4. }
5. Ibid, No. 133.
6. S. I. I., Vol. VII, No. 989
7. Ibid., No. 134.
8. Ins. 388 of 1909.

தோன்றியவன் ; சேலம் ஜில்லாவில் இக்காலத்தில் தர்மபுரி என்று வழங்கும் தகடூரைத் தலைநகராகக் கொண்டவன். இவன் தர்மபுரியிலுள்ள இரு கோயில்களில் பூசிப்பதற்கு ஒரு குருக்கள் நியமனஞ் செய்தனன் என்று கி. பி. 1080-இல் வரையப்பெற்ற கல்வெட்டொன்று[1] கூறுகின்றது.

(8) **சீய கங்கன் :** இவன் கங்கபாடி நாட்டின் ஒரு பகுதியையும் சித்தூர் ஜில்லாவின் ஒரு பகுதியையும் கோலார் என்று வழங்கும் குவளாலபுரத்திலிருந்து ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த ஒரு குறுநில மன்னன்; கங்கர் குலத்தில் தோன்றியவன். சித்தூர் ஜில்லாவில் இக்காலத்தில் வாவிலித் தோட்டமென்று வழங்கப் பெறும் வாழைத் தோட்டம் என்னும் ஊரிலுள்ள சிவன் கோயிலுக்கு இவன் கி. பி. 1101-இல் இறையிலி நிலம் அளித்துள்ளமை அவ்வூரிலுள்ள கல்வெட்டொன்றால்[2] அறியப்படுகின்றது. மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியில் அவனுக்குத் திறை செலுத்திக்கொண்டிருந்த சிற்றரசனும் பவணந்தி முனிவரைக்கொண்டு நன்னூல் என்னும் இலக்கண நூலை இயற்றுவித்தவனுமாகிய அமராபரண சீய கங்கன் என்பான் இவனுடைய வழியில் தோன்றியவன் ஆவன்.

(4) **பாண்டியன் ஸ்ரீ வல்லபன் :** இவன் முதற் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் கி.பி. 1106-இல் பாண்டி நாட்டில் இருந்தனன் என்பது திருநெல்வேலி ஜில்லா ஆற்றூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டினால்[3] அறியக் கிடக்கின்றது. குலோத்துங்கன் நிகழ்த்திய பாண்டி நாட்டுப் போரில் தோல்வி யெய்திய பாண்டியர் ஐவருள் இவனும் ஒருவனாதல் வேண்டும். பிறகு, இவன்குலோத்துங்கனுக்குக் கப்பஞ் செலுத்திக்கொண்டு, பாண்டி நாட்டிலிருந்து ஆட்சி புரிந்து வந்தான் என்று தெரிகிறது.

---

1. S. I. I., Vol. VII, No. 533.
2. Ins. 432 of 1929.
3. Ins. 402. of 1930.

(5) **கேரள கேசரி அதிராசாதிராச தேவர் :** இவன் கொங்கு மண்டலத்தில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த ஒரு குறுநில மன்னன்; சேரர் மரபினன்; வீரகேரளன், கேரள கேசரி என்னும் பட்டங்கள் உடையவன். இவன் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் திருக் கண்ணபுரத்திலுள்ள திருமால் கோயிலுக்குக் கி. பி. 1104, 1106-ஆம் ஆண்டுகளில் சந்தி விளக்குகட்கு நிவந்தம் அளித்த செய்தி அவ்வூரிலுள்ள கல்வெட்டுக்களில்[1] காணப்படுகின்றது. இவன் குலோத்துங்க சோழனுக்குக் கீழிருந்த ஒரு சிற்றரசன் ஆவன்.

(6) **வெலநாண்டுத் தலைவனாகிய முதலாங் கொங்கன் :** இவன் குலோத்துங்கனுக்குத் திறை செலுத்திக் கொண்டு ஆந்திர தேயத்தில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த தெலுங்கர் தலைவனுவன்; கீழைச் சளுக்கிய வேந்தனாகிய இராசராச நரேந்திரனுடைய படைத் தலைவன் நன்னன் என்பவனுடைய புதல்வன். எனவே, இவன் தந்தை குலோத்துங்கனுடைய தந்தையின் கீழிருந்த ஒரு தலைவ னென்பது உணரத்தக்கது. இக் கொங்கனுடைய மகன் சோடன் என்பவனை நம் குலோத்துங்கன் தன் புதல்வர்களுள் ஒருவனாகக் கொண்டு பல்வகைச் சிறப்புக்களும் அளித்துப் பாராட்டினன் என்று பித்தாபுரத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது.[2] அன்றியும், இச் சோடன் வேங்கி மண்டலத்தையும் ஆண்டுவருமாறு குலோத்துங்கன் அதனை அளித்திருந்தமை அக்கல்வெட்டால் அறியக்கிடக்கின்றது. இங்ஙனம் வெலநாண்டுத் தலைவர்கள் தம் சக்கரவர்த்தியாகிய குலோத்துங்க சோழன்பால் பெருநலங்கள் எய்தியும், இவனது ஆட்சியின் இறுதியிலும் விக்கிரம சோழன் ஆட்சியின் முற்பகுதியிலும் மேலைச் சளுக்கியரோடு சேர்ந்து கொண்டு அவர்கட்குக் கீழ் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தமை குறிப் பிடத்தக்கது.

---

1. Ins. Nos. 519 and 521 of 1922.
2. Ep. Ind., Vol. IV, No. 4.

(7) **பொத்தப்பிக் காமதேவ சோட மகாராஜன் :** இவன் பொத்தப்பி நாட்டிலிருந்த ஒரு சிற்றரசன்; பொத்தப்பி என்பது கடப்பை ஜில்லாவிலுள்ள ஓர் ஊர். அதனைச் சூழ்ந்த நாடே பொத்தப்பி நாடாகும். அந்நாட்டையாண்டவர் பொத்தப்பிச் சோடர் எனப்படுவர். அவர்களுள் ஒருவனே காமதேவ சோட மகாராசன் என்பான். இவன் குலோத்துங்கனுக்குக் கப்பஞ் செலுத்திக்கொண்டிருந்த ஒரு குறுநில மன்னன் என்பது கர்னூல் ஜில்லாவில் திரிபுராந்தகத்திலுள்ள இரு கல்வெட்டுக்களால் புலனாகின்றது.[1]

(8) **மகா மண்டலேசுவரன் சூரப்ப ராஜன் :** இவன் ஆந்திர நாட்டில் வீரகொட்டாவிலிருந்த ஒரு சிற்றரசன். இவன் தன்னைப் பாரத்துவாச கோத்திரத்தினன் என்றும், கட்டு வாங்க கேதனன் என்றும், ரிஷப லாஞ்சனன் என்றும், காஞ்சீபுரேசுவரன் என்றும் கூறிக்கொள்வதால்,[2] பல்லவர் மரபினனா யிருத்தல் வேண்டு மென்பது நன்கு வெளியாகின்றது. எனவே, இவன் குலோத்துங்கனுக்குத் திறை செலுத்திக்கொண்டு தெலுங்கு நாட்டில் ஒரு பகுதியில் அரசாண்ட பல்லவர் குலத் தலைவனாதல் வேண்டும். கோதாவரி ஜில்லாவில் திராட்சாராமத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று இவன் குலோத்துங்கனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட ஒரு குறுநில மன்னன் என்று உணர்த்துகின்றது.

இனி, தென்னார்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருவயீந்திரபுரத் திருமால் கோயிலுக்குப் பிள்ளையார் விஷ்ணுவர்த்தன தேவன் வேண்டிக்கொண்டவாறு குலோத்துங்க சோழன் இறையிலி நிலங்கள் வழங்கிய செய்தி, அவ்வூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டினால்[3] புலப்படுகின்றது. இவ்விஷ்ணுவர்த்தனன் யாவன் என்பது தெரியவில்லை. விஷ்ணுவர்த்தனன் என்னும் பெயருடைய அரசர்கள் கீழைச்

1. Ins. Nos. 262 and 263 of 1905.
2. Ins. 405 of 1893 ; S. I. I., Vol. IV, No. 1327.
3. S. I. I, Vol. VII, No. 760.

சளுக்கிய நாடாகிய வேங்கி நாட்டில் ஆட்சி புரிந்துள்ளனர். நம் குலோத்துங்க சோழனே வேங்கி நாட்டில் சப்தம விஷ்ணுவர்த்தனன் என்று வழங்கப் பெற்றனன் என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியப் படுகின்றது. எனவே, வேங்கி நாட்டில் அரசப் பிரதிநிதியாக விருந்து ஆட்சி புரிந்த குலோத்துங்கன் புதல்வர்களுள் ஒருவனே திருவயீந்திரபுரக் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பெற்ற விஷ்ணுவர்த்தன தேவன் ஆதல் வேண்டும். அக் கல்வெட்டு, இவனைப் பிள்ளையார் என்று கூறுவதும் இவ்வுண்மையை வலியுறுத்துவதாகும்.

குலோத்துங்கன் காலத்துப் புலவர்கள்: இவ் வேந்தன் காலத்தில் நிலவிய புலவர்கள் ஆசிரியர் சயங்கொண்டார், கவி குமுத சந்திர பண்டிதராகிய திருநாராயணப் பட்டர், நெற்குன்றங் கிழார் களப்பாள ராயர், வீரைப் பரசமய கோளரி மாமுனிவர் என்போர். இவர்களுள் **ஆசிரியர் சயங்கொண்டார்** கவிச் சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டம் பெற்றவர்; குலோத்துங்கனுடைய அவைக்களப் புலவர்; தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள தீபங்குடியிற் பிறந்தவர். இவ்வேந்தனது கலிங்க வெற்றியைப் பாராட்டி இவன் மீது கலிங்கத்துப் பரணி என்னும் அரிய நூலொன்று இயற்றி அரசவையில் அரங்கேற்றியவர்; பரணியிலுள்ள ஒவ்வொரு தாழிசைக்கும் ஒவ்வொரு பொற்றேங்காய் இவருக்குப் பரிசிலாக அரசனால் வழங்கப்பெற்றது என்பது செவிவழிச் செய்தியால் அறியப்படுகின்றது. கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தர் இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் மீது தாம் பாடிய பிள்ளைத் தமிழில் இப் புலவர் பெருமானையும் இவரது பரணியையும் உள்ள முருகிப் பேரன்புடன் பாராட்டியிருத்தல் முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

கவி குமுத சந்திர பண்டிதராகிய திருநாராயணப் பட்டர் என்பார் கி. பி. 1097–ல் குலோத்துங்க சோழ சரிதை என்ற நூலொன்று இயற்றி, புதுச்சேரியைச் சார்ந்த

திரிபுவனி என்னும் ஊரில் இறையிலி நிலம் பரிசிலாகப் பெற்றவர்.[1] கவி குமுத சந்திர பண்டிதர் என்பது இவரது சிறப்புப் பெயராகும். இவர் அந்தணர் என்பது பட்டர் என்னும் பட்டத்தால் அறியக் கிடக்கின்றது. இவரது நூல் இக்காலத்தில் கிடைத்திலது. அது கிடைப்பின் குலோத்துங்கனது நீண்ட வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த எத்துணையோ உண்மை வரலாறுகள் தெள்ளிதிற் புலப்படு மென்பது திண்ணம்.

நெற்குன்றங் கிழார் களப்பாள ராயர் என்பார் தொண்டை மண்டலத்தில் புலியூர்க் கோட்டத்துப் பேரூர் நாட்டிலுள்ள நெற்குன்றம் என்ற ஊரில் வாழ்ந்த ஓர் அரசியல் தலைவர், கருவுணையகர் என்னும் இயற்பெயரும் அரையர், களப்பாளராயர் என்ற பட்டங்களும் உடையவர். நெற்குன்றம் என்னும் ஊரைத் தமக்குரிய காணியாகக் கொண்டமை பற்றி நெற்குன்றங் கிழார் என்று வழங்கப் பெற்றவர். சிறந்த தமிழ்ப் புலமையும் சிவபக்தியும் வாய்க்கப் பெற்றவர். சோழ நாட்டில் திருப்புகலூரில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான்பால் பெரிதும் ஈடுபட்டுத் திருப்புகலூரந்தாதி பாடிய கவிஞர் கோமான் இவரே யாவர். இவர் நம்பி காளியார் முதலான புலவர் பெருமக்களை ஆதரித்த பெருங் கொடை வள்ளல் என்பது அறியத்தக்கது. இவர் கல்வெட்டொன்று[2] திருப்புகலூரிலுள்ளது.

வீரைப் பரசமய கோளரி மாமுனிவர் என்பார் கி. பி. 1111, 1119-ஆம் ஆண்டுகளில் விளங்கியவர்; வீரை என்னும் ஊரினர்; பரசமய கோளரி என்ற பட்டமுடையவர். இவர் சைவ மடத்தின் தலைவராக நிலவிய ஒரு துறவியாவர். இவர் இயற்றிய நூல்கள் கன்னிவன புராணம், பூம்புலியூர் நாடகம் என்பனவாம்.[3] இவற்றுள் கன்னிவன புராணம் என்பது திருப்பாதிரிப்புலியூர் புராணமாகும். தமிழிலுள்ள தலப் புராணங்களுள் இதுவே பழைமை வாய்ந்தது. இஃது இந்நாளில் கிடைக்கவில்லை.

---

1. Ins. 198 of 1919.
2. Ins. No. 96 of 1927—28.
3. S. I. I., Vol. VII. Nos. 752 and 753.

பதினேழாம் அதிகாரம்

விக்கிரம சோழன் (கி. பி. *1118—1136*)

இவ்வரசர் பெருமான் முதற் குலோத்துங்க சோழனுடைய புதல்வன்; இளமைப் பருவத்தில் வேங்கி நாட்டில் அரசப் பிரதிநிதியாயிருந்து அதனை ஆட்சி புரிந்தவன்; கி. பி. 1118-ல் சோழ நாட்டில் இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பெற்றுத் தன் தந்தைக்கு உதவி புரிந்து வந்தவன். கி. பி. 1120-ஆம் ஆண்டில் முதற் குலோத்துங்க சோழன் இறக்கவே, இளவரசனாகவிருந்த இவ் விக்கிரம சோழன் அரியணையேறினன். இவன், குலோத்துங் கனுடைய நான்காம் புதல்வனாயிருந்தும் இளவரசுப் பட்டமெய்தி இறுதியில் முடி சூட்டப் பெற்றமைக்குக் காரணம், இவன் தமையன்மார்களாகிய இராசராச சோழகங்கன் இராசராச மும் முடிச் சோழன், வீர சோழன் என்போர் தம் தந்தையின் ஆட்சிக் காலத்திலேயே இறந்தமை எனலாம்.

சோழ மன்னர்கள் தம் ஆட்சிக் காலங்களில் மாறி மாறிப் புனைந்துகொண்ட இராசகேசரி, பரகேசரி என்னும் பட்டங் களுள் பரகேசரி என்ற பட்டத்தையே இவன் புனைந்து கொண்டு அரசாண்டான் என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியப் படுகின்றது.

செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் சிவன்கூடல் என்னும் ஊரி லுள்ள கோயிலில் இவன் பிறந்த ஆனித் திங்கள் உத்திரட் டாதி நாள்முதல் ஏழு நாட்கள் திருவிழா நடத்துவதற்குக் கி. பி. 1128-இல் நிலம் அளிக்கப்பெற்ற செய்தி [1] அவ்வூர்க்

1 Ins 285 of 1912.

கல்வெட்டொன்றில் காணப்படுகின்றது. எனவே, இவன் ஆனித் திங்களில் உத்திரட்டாதி[1] நன்னாளில் பிறந்தவன் என்பது தெள்ளிது. தில்லைமாநகரில் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆண்டு தோறும் உத்திரட்டாதி நாளில் பெருவிழா நிகழ்ந்ததென்று இவன் மெய்க்கீர்த்தி[2] உணர்த்துவதும் இதனை நன்கு வலியுறுத்துதல் காண்க.

இவ்வேந்தர்க்கு இரண்டு மெய்க்கீர்த்திகள் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் பெரியது, 'பூமாலை மிடைந்து பொன்மாலை திகழ்'[3] என்று தொடங்குகின்றது. சிறியது, 'பூமாது புணரப் புவிமாது வளர'[4] என்று தொடங்குகின்றது. இவையிரண்டும் இவன் ஆட்சியில் இரண்டாம் ஆண்டு முதல், ஆட்சிக்காலம் முழுமையும் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுதல் குறிப்பிடத்தக்கது. இவன் இளமைப் பருவத்தில் வேங்கி நாட்டிலிருந்த காலத்தில் கலிங்க நாட்டில் நிகழ்த்திய போரொன்றைத் தவிர, மற்ற வரலாற்றுச் செய்தியொன்றும் இம்மெய்க்கீர்த்திகளில் இல்லை. எனினும், இவன் தன் ஆட்சியின் பத்தாம் ஆண்டில் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தெம்பெருமானுக்குப் புரிந்த அருந் தொண்டுகள் 'பூமாலை மிடைந்து' என்று தொடங்கும் பெரிய மெய்க்கீர்த்தியில் சொல்லப்பட்டுள்ளன. எனவே, குறிப்பிடத் தக்க பெரிய சரித நிகழ்ச்சியொன்றும் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் நிகழவில்லையென்று கூறலாம்.

---

1. பேராசிரியர் K. A. நீலகண்ட சாஸ்திரியார் அவர்கள் இவன் உத்திராடத்தில் பிறந்தவன் என்று கூறியுள்ளனர். (The Colas, Vol. II, p. 61) இது, சிவன், கூடற் கல்வெட்டில் காணப்படும் நாளோடு முரண்படுவதால் பொருந்தாதென்றுணர்க.

2. 'இருநிலந் தழைப்ப இமையவர் களிப்பப்
பெரிய திருநாட் பெரும் பெயர் விழாவெனும்
உயர்பூ ரட்டாதி யுத்திரட் டாதியில்
அம்பல நிறைந்த அற்புதக் கூத்தர்
இம்பர் வாழ எழுந்தருளு வதற்குத்
திருத்தேர்க் கோயில் செம்பொன் வேய்ந்து,'

(விக்கிரம சோழன் மெய்க்கீர்த்தி.)

3. S. I. I., Vol. III. No. 79; Ibid, Vol. V, No. 458.

4. Ibid, Vol. III, No. 80.

விக்கிரமனும் வேங்கி நாடும் : கி. பி. 1118-ஆம் ஆண்டில் இவன் வேங்கியிலிருந்து சோழ நாட்டிற்குத் திரும்பி இளவரசுப் பட்டம் பெற்றவுடன், அந்நாடு வெலநாண்டுத் தலைவனாகிய முதலாங் கொங்கனுடைய மகன் சோடன் என்பவனுக்குக் குலோத்துங்க சோழனால் அளிக்கப்பட்டது.[1] உடனே மேலைச் சளுக்கிய வேந்தனாகிய ஆறும் விக்கிரமாதித்தன், வெலநாண்டுத் தலைவனை வென்று அந்நாட்டைத் தன் ஆட்சிக்குட் படுத்திவிட்டான். அந்நாடும் கி. பி. 1126-இல் அவ்வேந்தன் இறக்கும் வரையில் அவன் ஆளுகைக்குட்பட்டிருந்தது என்பது அங்குக் காணப்படும் அவன் கல்வெட்டுக்களால்[2] நன்கறியக் கிடக்கின்றது. எனினும் கி. பி. 1127-இல் மகாமண்டலேசுவரன் நம்பயன் என்பான், விக்கிரம சோழனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட சிற்றரசனாய் வேங்கி நாட்டிலிருந்து அரசாண்டனன் என்று குண்டூர் ஜில்லாவிலுள்ள கல்வெட்டொன்று[3] உணர்த்துகின்றது. கி. பி. 1135-இல் வெலநாண்டுத் தலைவர்கள் நம் விக்கிரம சோழனுக்குத் திறை செலுத்தும் குறுநில மன்னராயிருந்தனர் என்பது கிருஷ்ணா ஜில்லாவிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் அறியப்படுகின்றது[4] எனவே, கி. பி. 1126-இல் சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தன் இறந்த பிறகு வேங்கி நாட்டை மீண்டும் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்தவேண்டுமென்று விக்கிரம சோழன் முயன்று, அம்முயற்சியில் வெற்றியும் பெற்றுவிட்டனன் என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். ஆகவே, வேங்கி நாட்டின் பெரும்பகுதி கி, பி. 1126க்குப் பிறகு இவன் ஆளுகைக்குள் இருந்தது என்பது ஒருதலை.

விக்கிரமனும் கங்கபாடி நாடும் : மைசூர் இராச்சியத்தில் உள்ள கோலார் ஜில்லாவில் சுகட்டூர் என்னுமிடத்தில் விக்கிரம சோழனுடைய அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவனாகிய

---

1. Ep. Ind, Vol. IV, No. 4, Verses 34 and 35.
2. S. I. I., Vol. IX, Nos. 196 and 213.
3. Ep. Ind., Vol. VI, No. 21 A.
4. Ibid, No. 123.

உதயமார்த்தாண்ட பிரம மாராயன் என்பான் கி. பி. 1120-இல் ஒரு சிவன் கோயில் எடுப்பித்து அதற்கு நிவந்தமாக இறையிலி நிலம் அளித்தனன் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று[1] கூறுகின்றது. அன்றியும், அந்த ஜில்லாவிலுள்ள மற்ருெரு கல்வெட்டு[2] இவ்வேந்தனது ஆட்சியின் பத்தாம் ஆண்டில் குரநெல்லி உலோகீசுவர முடைய மகாதேவர்க்கு விக்கிரம சோழ வீரநுளம்பன் ஒரு விமானம் அமைத்த செய்தியை அறிவிக்கின்றது. இவற்றையெல்லாம் கூர்ந்து நோக்குமிடத்து, முதற் குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சியின் இறுதியில் இழந்துவிட்ட கங்கபாடி நாட்டின் ஒரு பகுதியையாவது விக்கிரம சோழன் கைப்பற்றி யிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு வெளியாகின்றது.

அன்றியும், வேங்கி நாட்டிலும் கங்கபாடி நாட்டிலும் காணப்படும் இவன் கல்வெட்டுக்கள், அவ்விரு நாடுகளும் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் மீண்டும் கைப்பற்றப்பட்டுச் சோழர் ஆளுகைக்கு உள்ளாயின என்பதைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்துவனவாகும்.

பெருவெள்ளத்தால் நிகழ்ந்த பஞ்சம்: விக்கிரம சோழனது ஆட்சியின் ஆரும் ஆண்டாகிய கி. பி. 1125-இல் தொண்டை நாட்டிலும் நடுநாட்டிலும் பெருவெள்ளம் ஏற்பட்டு அதனுல் அந்நாடுகளில் கொடிய பஞ்சம் உண்டாயிற்று என்பது வடஆர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருவோத்தூரிலும்,[3] தென்னுர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருவதிகையிலும்[4] வரையப் பெற்றுள்ள

1. Ep. Car., Vol. X, Sidlaghatta, Nos. 8 and 9.
2. Ibid, Srinivasapur, No. 61
3. S. I. I., Vol. VII, No. 96. 'குடநகர்...ஊரோம் இவ்வூர் யாண்டு ஆருவது பெருவெள்ளங்கொண்டு ஊரும் போகமும் அழிந்து அநர்த்தப்பட்டு இவ்வூரிறை இறுக்கைக் குடலில்லாமை யால்... விற்றுக்கொடுத்தோம்.
4. S. I. I; Vol. VIII, No. 303, ' மகா சபையோம் இவ்வூர்த் திருமேற் கோயிலான நியாய பரிபாலன விண்ணகராழ்வார் கோயிலிலே கூட்டம் குறைவறக் கூடியிருந்து நம்மூர் யாண்டு 6 ஆவது கடமைத் தட்டுண்டாய் இத் தட்டுக்குச் சமுதாயமான நிலத்திலே சிறிது நிலம் விற்ருயினும் கடமைத் தட்டுப் போக்கறுக்க வேணுமென்று மகா சபையோம் சம்மதித்து.....நாங்கள் விற்றுக்கொடுத்த நிலமானது '.

கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது. அன்றியும், இவனது ஆட்சியின் பதினோராம் ஆண்டில் இத்தகைய பஞ்சம் ஒன்று சோழ நாட்டிலும் ஏற்பட்டது என்பது தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள கோவிலடி[1]யில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்றால் புலப்படுகின்றது. ஆனால், இதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. பஞ்சம் நிகழ்ந்த காலங்களில் அரசனும் செல்வமிக்கவர்களும் தம்பெருங்கொடையால் மக்களை இயன்றவரையில் காப்பாற்றியமையோடு கோயிலதிகாரிகள் அன்னோர்க்குக் கடன் கொடுத்து உதவி புரிந்திருத்தலும் குறிப்பிடத்தக்கது.

விக்கிரம சோழனது தில்லைத் திருப்பணி : இவ் வேந்தன் தன் ஆளுகையின் பத்தாம் ஆண்டில் பிற அரசர்கள் அளித்த திறைப்பொருளைக்கொண்டு தில்லையம்பதியில் அம்பலவாணரது கோயிலுக்குப் பற்பல திருப்பணிகள் புரிந்தனன் என்று இவன் மெய்க்கீர்த்தி[2] கூறுகின்றது. அத்திருப்பணிகள் எல்லாம் கி. பி. 1128-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 15-ஆம் நாளில் நிறைவேறின என்பது அம்மெய்க்கீர்த்தியிலுள்ள காலக் குறிப்பினால்[3] நன்கறியக் கிடக்கின்றது. தில்லைச் சிற்றம்பலத்தைச் சூழ்ந்த திருச்சுற்று மாளிகை, கோபுரவாயில், கூடசாலை, பலிபீடம் என்பவற்றிற்குப் பொன்வேய்ந்தமையும், தான் பிறந்த உத்திரட்டாதி நாளில்

---

1. S. I. I., Vol. VII, No. 496, 'இவ்வூர் வடபிடாகை திருச்சடை முடியுடைய மகாதேவர் கோயிலில் திருமண்டபத்தில் கூட்டம் குறைவறக் கூடியிருந்து பண்ணின பரிசாவது காலம் பொல்லாதாய் நம்மூர் அழிந்து குடியோடிப் போய் கிடந்தமை'—
2. S. I. I., Vol. V. No. 458.
3. Ep. Ind., Vol, VII p. 5.

'பத்தா மாண்டிற் சித்திரைத் திங்கள்
அத்தம் பெற்ற ஆதிவா ரத்துத்
திருவளர் மதியின் திரயோதசிப் பக்கத்து
இன்ன பலவும் இனிது சமைத்தருளி'

என்னும் மெய்க்கீர்த்திப் பகுதியிலுள்ள காலக் குறிப்பினைக் காண்க.

நடை பெறும் பெருவிழாவில் இறைவன் எழுந்தருளும் திருத் தேரைப் பொன்வேய்ந்து அதற்கு முத்து வடங்கள் அணிவித்து அழகுறுத்தியமையும் இவன் ஆற்றிய அரிய திருப்பணிகளாகும். அன்றியும், இறைவன் திருவமுது புரிவதற்குப் பொற்கலங்கள் அளித்தமையோடு கோயிலில் பொன்னுலாகிய கற்பகத்தருக்களும் இவன் அமைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சிகளாம். தில்லைச் சிற்றம்பலத்தைச் சூழ்ந்துள்ள முதல் திருச்சுற்று மாளிகை விக்கிரம சோழன் திருமாளிகை என்று அந்நாளில் வழங்கியது என்பது சில கல்வெட்டுக்களால்[1] தெரிகின்றது. அஃது இவன் திருப்பணி புரிந்ததாக மெய்க்கீர்த்தி கூறும் திருச்சுற்று மாளிகை போலும். இவன் தன் பெயரால் 'விக்கிரம சோழன் திருவீதி' என்ற பெருவீதி, தில்லை மாநகரில் அமைத்தனன் என்று இவனது மெய்க்கீர்த்தி யுணர்த்துகின்றது. முற்காலத்தில் அது 'விக்கிரம சோழன் தெங்குத் திருவீதி' என்று வழங்கியுள்ளது.[2] கவிஞர் பெருமானாகிய ஒட்டக் கூத்தர், இவன் அவ்வீதியமைத்த செய்தியைத் தாம் பாடிய குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத் தமிழில்[3] கூறியிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். தில்லைத் திருக்கோயிலிலுள்ள நூற்றுக்கால் மண்டபத்தில் பன்னிரண்டு தூண்களில் 'விக்கிரம சோழன் திருமண்டபம்'[4] என்ற பெயர் பொறிக்கப் பெற்றுளது. எனவே, அம் மண்டபமும் இவ்வேந்தனுல் அமைக்கப்பெற்றதாதல் வேண்டும். அதனை, இவன் ஆணையின்படி கட்டியவன் இவனுடைய படைத் தலைவனுகிய

---

1. Ins. Nos. 282, 284 and 287 of 1913.
2. Ins. 312 of 1913.
3. 'பாவக நிரம்புதிரு மாலுமல ரோனும்
   பரந்தபதி னெண்கணனும் வந்துபர வத்தஞ்
   சேவக நிரம்புதிரு வீதிபுலி யூரிற்
   செய்த பெரு மான்மதலை சிற்றில்சிதை யேலே'
   (குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ், 9—7.)
4. Ins. 616 of 1930.

அரும்பாக்கிழான் மணவிற் கூத்தன் காலிங்கராயன் என்பான்.[1] பொன்னம்பலவாணர் மாசித் திங்கள் மகநாளில் கடலாடி வீற்றிருக்க மண்டபமும் தில்லையம்பதியிலிருந்து அங்கு எழுந்தருளுவதற்குப் பெருவழியும் இவன் ஆட்சியில்தான் அமைக்கப்பெற்றன. அத்திருப்பணியை அரசன் வேண்டுகோளின்படி நிறைவேற்றியவன் இக்காலிங்கராயனே யாவன்[2]. இம்மண்டபம் இந்நாளில் சிதம்பரத்தைச் சார்ந்த கிள்ளை என்னும் ஊரில் இருப்பது அறியத் தக்கது.

தலைநகர் : இவ்வரசர் பெருமானுக்குத் தலைநகராயிருந்தது கங்கைகொண்ட சோழபுரமேயாம். பழையாறை என்று இந்நாளில் வழங்கும் முடிகொண்ட சோழபுரமும் இவனுக்கு இரண்டாந் தலைநகராக இருந்தது எனலாம்[3]. தில்லைமாநகர்[4], காட்டுமன்னார் கோயில்[5] முதலான பேரூர்களில் அரண்மனைகளும் இருந்தன என்று தெரிகிறது. சோழ இராச்சியத்தில் பல ஊர்களில் கொட்டகாரம்[6] என்று வழங்கப்பெற்ற மண்டபங்களும் இருந்துள்ளன.

---

1. 'மல்லற் குலவரையா னூற்றுக்கான் மண்டபத்தைத்
தில்லைப் பிரானுக்குச் செய்தமைத்தான் — கொல்லம்
அழிகண்டான் சேர னளப்பரிய வாற்றற்
கிழிவுகண்டான் தொண்டையா ரேறு..
(S. I. I., Vol. IV, p. 33)

2. 'மாசிக் கடலாடி வீற்றிருக்க மண்டபமும்
பேசற் றவற்றைப் பெருவழியும் — ஈசற்குத்
தென்புலியூர்க் கேயமைத்தான் கூத்தன் திசையனைத்தும்
மன்புலியா ணை நடக்க வைத்து.
(S. I. I., Vol. IV, p. 34)

3. Ins. 168 of 1906.
4. S. I. I., Vol. VII, No. 788.
5. Ins. 63 of 1918.
6. அரசன் தன் நாட்டைச் சுற்றிப் பார்த்து வருங்கால் அரண்மனை இல்லாத ஊர்களில் தங்குவதற்கு அமைக்கப்பெற்றிருந்த மண்டபங்கள் அந்நாளில் கொட்டகாரங்கள் என்று வழங்கப்பட்டுள்ளன.

ஆட்சியின் சிறப்பு: இவ்வேந்தன் ஆட்சிக் காலத்தில் பெரும் போர்களின்மையின், இவன் தன் ஆளுகைக் குட்பட்ட நாடுகளை எல்லாம் நேரிற் பார்த்து மக்கட்கு நலம் புரிந்து வந்தனன் என்பது இவன் பல ஊர்களிருந்து அனுப்பியுள்ள உத்திரவுகளால் நன்கறி யக்கிடக்கின்றது. தம் நாட்டைச் சுற்றிப் பார்த்து அரசியல் காரியங்களைக் கவனிப்பது அரசற்குரிய இன்றியமையாக் கடமை யாகும். அக்கடமையில் நம் விக்கிரமன் சிறிதும் தவறியவனல்லன் என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். எனவே, மெய்க்கீர்த்தி கூறுகின்ற வாறு, இவன், 'மன்னுயிர்க்கெல்லாம் இன்னுயிர்த் தாய்போல்— தண்ணளி பரப்பித் தனித் தனிப் பார்த்து—மண்முழுதுங் களிப்ப'வும் 'தன் கோயிற்கொற்ற வாயிற்புறத்து—மணிநா வொடுங்க'வும் ஆட்சி புரிந்து வந்த பெருவேந்தன் ஆவன். ஆகவே, இவன் ஆளுகையில் மக்கள் எல்லோரும் இன்னலின்றி இன்புற்று வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது தெள்ளிது.

அவைக்களப் புலவர்: விக்கிரம சோழன், கவிஞர் பெரு மானாகிய ஒட்டக்கூத்தரைத் தன் அவைக்களப் புலவராகக் கொண்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் இவ்வேந்தன் மீது விக்கிரசோழனுலா என்னும் நூலொன்று இயற்றியுள்ளனர். அன்றியும், இவன் இளமையில் வேங்கி நாட்டில் அரசப் பிரதி நிதியாயிருந்த காலத்தில் தென் கலிங்க வேந்தனாகிய தெலுங்க வீமனைப் போரில் வென்று வாகை சூடிய வீரச்செயலைப் பாராட்டி, அப்புலவர் கலிங்கப்பரணி பாடியுள்ளனர் என்பது அவரது தக்கயாகப் பரணியாலும்[1] அதன் உரைக் குறிப்பினா லும்[2] நன்கறியக் கிடக்கின்றது. அந்நூல் இக்காலத்தில் கிடைக்க

---

1. 'செருத்தந் தரித்துக் கலிங்கரோடத்
   தென்றமிழ்த் தெய்வப் பரணிகொண்டு
   வருத்தந் தவிர்த்துலக காண்டபிரான்
   மைந்தர்க்கு மைந்தனை வாழ்த்தினவே.'

   (த. பரணி, 9. பா. 49.)

2. "இப்பரணி பாடினர் ஒட்டக்கூத்தரான கவிச் சக்கர வர்த்திகள். இப்பரணி பாட்டுண்டார் விக்கிரம சோழவேந்தர்" ஷை பாடலின் கீழ்க் காணப்படும் உரைக்குறிப்பு.

வில்லை. தக்கயாகப் பரணியின் உரையாசிரியர் உணர்த்தாமலிருந்திருப்பின் ஒட்டக்கூத்தர் நம் விக்கிரமசோழன் மீது கலிங்கப்பரணி பாடிய செய்தியே மறைந்தொழிந்திருக்கும் என்பது ஒருதலை. ஒட்டக்கூத்தர், இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் இரண்டாம் இராசராச சோழன் ஆகிய இருவர் மீதும் பாடியுள்ள இரண்டுபாக்களிலும்[1] விக்கிரமன் கலிங்கம் வென்று பரணி கொண்டதைப் பாராட்டியிருத்தல் அறியற்பாலதாம். அன்றியும் அவ்வாசிரியர் குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத் தமிழிலும்[2] இவன் கலிங்கப் பரணி கொண்டமையைப் புகழ்ந்து கூறியிருப்பது உணரற்பாலது.

விக்கிரமனது சிறப்புப் பெயர்கள்: இவ்வேந்தற்கு அக்காலத்தில் வழங்கிய சிறப்புப் பெயர்களுள் பெரும்பாலன[3] இவன முன்னோர்க்கு வழங்கியனவேயாம். எனினும், இவனுக்கே உரியனவாய் வழங்கிய இரண்டு சிறப்புப் பெயர்கள்

---

1. (a) 'விரும்பரணில் வெங்களத்தீ வேட்டுக் கலிங்கப்
பெரும்பரணி கொண்ட பெருமாள்—தரும்புதல்வன்
கொற்றக் குலோத்துங்க சோழன்'
(குலோத்துங்க சோழனுலா, வரிகள் 55 - 57)

(b) 'தரணி யொருகவிகை தங்கக் கலிங்கப்
பரணி புனைந்த பரிதி—முரணிப்
புரந்தர னேமி பொருவ வகில
துரந்தரன் விக்கிரம சோழன்'
(இராசராச சோழனுலா, வரிகள் 53 - 56)

2. 'பாவகன் வளைத்தெழு கலிங்கமும் விழுங்கப்
பகட்டணி துணித்தெரு பெரும்பரணி கொள்ளுஞ்
சேவக னபங்கனக ளங்கன் மதலாய்நின்
சேவடிக ளாலெமது சிற்றில்சிதை யேலே'
(குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ் 9 பா. 3.)

விக்கிரம சோழன் கொண்டதாக இவற்றில் குறிப்பிடப்பெற்ற கலிங்கப் பரணியைச் சயங்கொண்டாரது பரணியாகப் பலரும் கருதி வந்தனர்; அஃது ஒட்டக்கூத்தரது பரணி என்பது தக்கயாகப் பரணி உரையால் வெளியாதல் உணரற்பாலது.

3. Ep. Ind., Vol. VI, No. 21 A.

கல்வெட்டுக்களிலும் விக்கிரம சோழனுலாவிலும் காணப்படுகின்றன. அவை, தியாகசமுத்திரம், அகளங்கன் என்பனவாம்.[1] இம்மன்னன் தன் ஆட்சியின் ஏழாம் ஆண்டில் திருவிடைமருதூர்க்குச் சென்றிருந்தபோது, அந்நகரைச் சார்ந்த வண்ணக்குடி என்ற ஊரினைத் தியாகசமுத்திர சதுர்வேதி மங்கலம் என்று பெயர் மாற்றித் திருவிடைமருதூர்க் கோயிலுக்கு இறையிலி தேவதானமாக அளித்தனன் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று[2] கூறுகின்றது. திருக்கோடிகா சிவாலயத்திலுள்ள சண்டேசுவர நாயனாரது கோயில் அந்நாளில் தியாகசமுத்திரம் என்னும் பெயருடையதா யிருந்தது என்று தெரிகிறது[3]. அகளங்கன் எனவும், அகளங்கபுரம் எனவும் சில ஊர்கள் இவன் பெயரால் வழங்கப்பெற்று வருதல் அறியத்தக்கது.

விக்கிரம சோழனுடைய மனைவியரும் மக்களும்: இவ்வரசர்க்கு மூன்று மனைவியர் இருந்தனர் என்பது கல்வெட்டுக்

---

1. Ep- Ind., Vol. VI, No. 21 B; Ibid Vol. IV, pp. 228 and 241

(b) 'ஏனைக் கலிங்கங்கள் ஏழினையும் போய்க்கொண்ட
 தானைத் தியாக சமுத்திரமே'—
 (விக்கிரம சோழ னுலா, வரிகள் 661 – 662)

'எங்கோ னகளங்கன் ஏழுலகுங் காக்கின்ற
செங்கோல் கொடுங்கோல் சிலர்க்கென்றுள்'—
 (ஷை வரிகள் 567—568)

அகளங்கன் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் சயங்கொண்டாரது கலிங்கத்துப் பரணியில் காணப்படினும், அது குலோத்துங்கனுக்கு வழங்கியதன்று. அது விக்கிரம சோழனுக்கே வழங்கிய சிறப்புப் பெயரென்பது கல்வெட்டுக்களால் நன்கு வெளியாகின்றது. கல்வெட்டுக்களில் குலோத்துங்கனுக்கு அப்பெயர் காணப்படவில்லை. ஒட்டக்கூத்தர், தம் விக்கிரம சோழனுலாவில் ஏழிடங்களில் விக்கிரமனை அகளங்கன் என்று கூறியிருப்பதும் அப்பெயர் இவனுக்கே சிறப்பாக வழங்கியது என்பதை வலியுறுத்துவதாகும்.

2. Ins. No. 272 and 273 of 1907.

3. Ins. 49 of 1931.

களால் புலப்படுகின்றது.[1] அன்னோர், முக்கோக்கிழானடிகள், தியாகபதாகை. நேரியன் மாதேவி[2] என்போர். இவர்களுள், முக்கோக் கிழானடியே பட்டத்தரசியாக விளங்கியவள். அவ்வரசி கி. பி. 1127இல் இறந்த பின்னர், தியாகபதாகை என்பாள் பட்டத்தரசியாயினள். விக்கிரம சோழனுக்குப் பிறகு பட்டம் பெற்ற இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் இவனுடைய தவப் புதல்வன் ஆவன்.[3] அவ்வரச குமாரன், விக்கிரம சோழனுடைய மனைவிமாருள் யாருடைய மகனென்பது புலப்படவில்லை.

இனி, இவ்வரசனது ஆட்சியின் 17ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கள்[4] சில ஊர்களில் காணப்படுவதாலும் 18ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்றும் யாண்டும் காணப்படாமையாலும் இவன் கி. பி. 1135ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் இறைவன் திருவடியை எய்தியிருத்தல் வேண்டு மென்பது திண்ணம். அதற்கு இரண்டு ஆண்டுகட்கு முன் கி. பி. 1133-இல் இவன் தன் புதல்வன் இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டி[5] அரசியலில் கலந்துகொள்ளுமாறு செய்திருந்தமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

விக்கிரம சோழன் காலத்து அரசியல் தலைவர்களும் சிற்றரசரும்: இவ் வேந்தனது ஆட்சிக் காலத்திலிருந்த அரசியல் அதிகாரிகள் பலர் ஆவர். அவர்களுள் சிலருடைய பெயர்கள் இவன் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. அன்றியும், கவிஞர் பெருமானாகிய ஒட்டக்கூத்தர், இம்

---

1. S. I. I., Vol. V- No. 456.
2. Ibid No. 700,
3. கோமன்னன் புவனதரன் விக்கிரம சோழன்
   குலமதலை குலோத்துங்க சோழனைக்காத் தளிக்க
   (குலோத்துங்கன் பிள்ளைத் தமிழ். காப்பு. 1)
4. Ins. 165 of 1906; Ins. 163 of 1897. (S. I. I., Vol. VI, No. 123.)
5. Ep. Ind., Vol. X, p. No. 138. Ibid. Vol. XI. p. 287.

மன்னன் அரசியல் அதிகாரிகளும் சிற்றரசர்களும் மண்டலிகரும் இருமருங்குஞ் சூழ்ந்துவர உலாப் போந்தானென்று தம் விக்கிரம சோழ னுலாவில்[1] கூறுமிடத்து, இவன் காலத்துத் தலைவர்களுள் சிலர் பெயர்களை நிரல்பட வைத்து அன்னோரின் வீரச் செயல்களையும் பெருமைகளையும் மிகப் பாராட்டிச் செல்கின்றனர்.[2] அவ்வாறு சிறப்பிக்கப்பெற்றோர், முன்னம் கலிங்கம் வென்ற கருணாகரத் தொண்டைமான், முனையர்கோன், சோழகோன், மறையோன், கண்ணன், வாணன், கலிங்கர் கோன், செஞ்சியர் கோன், காடவன், வேணாடர் வேந்து, அனந்தபாலன், வத்தவன், சேதித் திருநாடர் சேவகன், காராளை காவலன், அதிகன், வல்லவன், திரிகர்த்தனன் என்போர். விக்கிரம சோழன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்களின் துணை கொண்டு அவர்களைப் பற்றிய செய்திகளை ஆராய்தல் அமைவுடையதேயாம்.

(1) **கருணாகரத் தொண்டைமான்:** இவனைப் பற்றிய செய்திகள் முன் அதிகாரத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன. விக்கிரம சோழன் ஆட்சியிலும் இவன் உயிர் வாழ்ந்தனனென்பது விக்கிரம சோழனுலாவினால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. ஆனால் இவ்வேந்தன் ஆட்சியில் இவன் அரசாங்க அலுவல்களினின்றும் நீங்கி ஓய்வு பெற்ற நிலையில் இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது உய்த்துணரப் படுகின்றது.

(2) **முனையர் கோன்:** இவன் விக்கிரம சோழனுடைய அமைச்சர்களுள் ஒருவன் என்பது விக்கிரம சோழ னுலாவினால் அறியப்படுகிறது. ஆனால் இதுகாறும் வெளிவந்துள்ள கல்வெட்டுக்களில் இவனைப்பற்றிய செய்தி காணப்படவில்லை. இவன் முனையதரையன், முனையரையன் என்ற பட்டங்களுள் ஒன்றை அரசன்பாற் பெற்றவன் என்று தெரிகிறது.

(3) **சோழ கோன்:** இவன் விக்கிரம சோழனுடைய படைத் தலைவர்களுள் ஒருவன்; அரசனால் அளிக்கப்பெற்ற

---

1. விக்கிரம சோழ னுலா, வரிகள் 136 – 180.
2. இதன் விரிவினைத் தமிழ்ப்பொழில் 14-ஆம் துணரில் யான் எழுதிய '**கூத்தராற் குறிக்கப்பெற்ற சில தலைவர்கள்**' (ப. 300 -312 என்ற கட்டுரையிற் காணலாம்.

சோழ கோன் என்னும் பட்டம் பெற்றவன். இவன், கங்கர், மகாராட்டிரர், கலிங்கர், கொங்கர், குடகர் ஆகியோரைப் போரில் வென்று வாகை சூடியவ னென்பது விக்கிரம சோழ னுலாவினுல் அறியப்படுகின்றது.[1] இவன் முதற் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவனுக நிலவியவன் என்பது திருமழபாடியிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[2] தெரிகின்றது. அக் கல்வெட்டால், இவன் பூபால சுந்தரன் என்னும் பெயரினன் என்பதும் இவனுடைய மனைவி இராசேந்திர சோழியார் என்னும் பெயருடையவள் என்பதும் புலப்படுகின்றன.

(4) **மறையோன் கண்ணன் :** இவன் விக்கிரம சோழனுடைய அமைச்சர்களுள் ஒருவன். மறையவர் குலத்தினன். கண்ணன் என்னும் பெயரினன்; பெரும் புரிசை சூழ்ந்த கஞ்சை என்னும் ஊரினன். கஞ்சை என்பது கஞ்சனூர், கஞ்சாறு என்ற பெயர்களின் மரூஉவாதல் வேண்டும். இவ்விரண்டு ஊர்களிலும் சோழ மன்னர்களுடைய அரசியல் அதிகாரிகளுள் சிலர் முற்காலத்தில் இருந்தனர் என்பது கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது. இவற்றுள், இவ்வமைச்சன் எவ்வூரினன் என்பது தெரியவில்லை. வெளிவந்துள்ள கல்வெட்டுக்களும் இவனைப்பற்றி ஒன்றும் உணர்த்தவில்லை.

(5) **வாணன் :** இவன் விக்கிரம சோழனது ஆட்சியின் முற்பகுதியில் விளங்கிய ஒரு படைத்தலைவன்; முடிகொண்டா னென்ற பெயருடையவன்; வாணர் மரபினன்; வாணகப்பாடி நாட்டினன்; சண்பை என்னும் ஊரினன்; விருத்தராச பயங்கர வாணகோவரையன் என்னும் பட்டம் எய்தியவன்; கி. பி. 1124 ஆம் ஆண்டில் இவ்வாணகோவரையன், கண்டராதித்த சதுர்வேதி மங்கலத்திற்கு அண்மையிலுள்ள வாணவிச்சாதர நல்லூர் முடிகொண்ட சோழேச்சுரமுடைய மகா தேவர்க்கு நாள் வழிபாட்டிற்கு

---

1. விக்கிரம சோழ னுலா, வரிகள் 143 - 46.
2. S. I. I. Vol. V, No. 640.

நிவந்தமாக மூன்றேகால் வேலி இறையிலி நிலம் அளித்துள்ளனன் என்று கீழைப் பழுவூரிலுள்ள கல்வெட்டொன்று[1] கூறுகின்றது.

(6) **காலிங்கர் கோன்:** இவன் முதற் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியிலும் விக்கிரம சோழன் ஆட்சியின் முற்பகுதியிலும் நிலவிய படைத்தலைவன்; அரும்பாக்கிழான் எனவும், மணவிற் கூத்தன் எனவும் வழங்கப்பெற்றவன். காலிங்கராயன் என்னும் பட்டம்பெற்றவன். இவன் வரலாறு முன் அதிகாரத்தில் எழுதப் பெற்றுள்ளமையின் எஞ்சியவற்றை ஆண்டுக் காண்க.

(7) **செஞ்சியர்கோன் காடவன்:** இவன் செஞ்சியின் கண் வாழ்ந்த ஒரு குறுநில மன்னன்; பல்லவர் குலத்தினன்; விக்கிரம சோழனது ஆட்சியின் பதினொன்றும் ஆண்டாகிய கி, பி. 1129–இல் தஞ்சை ஜில்லா ஆலங்குடியில்[2] வரையப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்றில் சில தலைவர்கள் குறிக்கப்பெற்றுள்ளனர். அவர்களுள், செஞ்சி நாங்கொற்றன் ஆடவல்லான் கடம்பன் என்பான் ஒருவனுளன். அவனே ஒட்டக்கூத்தரால் உலாவில் குறிப்பிடப் பெற்ற செஞ்சியர் கோன் ஆதல் வேண்டு மென்பது ஒருதலை.

(8) **வேணாடர் வேந்து:** இவன் சேர மண்டலத்தின் உள் நாடுகளுள் ஒன்றாகிய வேணாட்டிலிருந்த ஒரு சிற்றரசன்; சேரர் மரபினன், முதற் குலோத்துங்க சோழனுக்குச் சேர மன்னர்கள் திறை செலுத்தி வந்தமை முன்னர் விளக்கப்பட்டது. அவன் புதல்வன் விக்கிரம சோழன் ஆட்சியிலும் சேரர் அந்நிலையிலேயே இருந்தனர். அவர்களுள் கூத்தரால் உலாவில் கூறப்பட்ட வேணாடர் வேந்தும் ஒருவனாவன். வேணாடு என்பது திருவாங்கூர் நாட்டின் தென் பகுதியாகும். கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் அப் பகுதியிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த சேரர் சிலர் வேணாட்டடிகள் என்று

---

1. S. I. I. Vol V. No. 673.
2. Ibid. No. 458.

வழங்கப்பெற்றனர் என்பது கல்வெட்டுக்களால்[1] அறியக்கிடக்கின்றது. எனவே, அவ் வேணாட்டடிகளுள் ஒருவனே விக்கிரம சோழனுலாவில் குறிக்கப்பெற்ற வேணாடர் வேந்தாதல் வேண்டும். விக்கிரம சோழனது ஆட்சியின் நான்காம் ஆண்டில் திருவலஞ்சுழி சிவாலயத்திற்கு நிவந்தம் அளித்துள்ள சேரமான் இராமவர்மன்[2] என்பவன் இவ்வேணாடர் வேந்தாகவும் இருத்தல் கூடும்.

(9) **அனந்த பாலன்:** இவன் விக்கிரம சோழன் காலத்திலிருந்த தலைவர்களுள் ஒருவன்; அனந்தபாலன் என்னும் பட்டம் பெற்றவன். இவன் கி. பி. 1121—இல் திருவாவடுதுறையில் சங்கர தேவன் அறச்சாலை, அனந்தபாலர்ப் பெருந்திருவாட்டி என்ற அறச்சாலைகள் அமைத்து, தவசியர்க்கும் அந்தணர்க்கும் அனாதைகட்கும் உணவளித்தற் பொருட்டு நிலம் வழங்கியுள்ளனன் என்று அவ்வூரிலுள்ள கல்வெட்டுக்கள்[3] கூறுகின்றன. மருத்துவம் இலக்கணம் முதலியவற்றைக் கற்போர்க்கும் அதில் இலவசமாக உணவளிக்குமாறு இவன் ஏற்பாடு செய்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.[4] இவனது அறச்செயல் விக்கிரம சோழனுலாவில்[5] ஒட்டக்கூத்தரால் நன்கு பாராட்டப் பெற்றுள்ளது. இவன், சோழ மண்டலத்தில் பேராவூர் நாட்டிலுள்ள இளங்காரிக்குடியிற் பிறந்தவனென்பதும் சங்கரன் என்பவனுடைய புதல்வன் என்பதும் அம்பலங் கோயில்

---

1. T. A. S., Vol. III, No. 6; Ibid Vol. IV, No. 9
2. S. I. I., Vol. VIII. No. 221.
3. Ins. Nos. 158 of 1925. and 71 of 1926.
4. Ins. No 159 of 1925.
5. —'தலைத்தருமம்

வாரிக் குமரி முதல் மந்தா கினியளவும்
பாரித் தவனனந்த பாலனும்'

(விக், உலா, வரிகள் 162—164)

கன்னியாகுமரி முதல் கங்கை வரையில் அறச் சாலைகள் நிறுவி அன்னதானஞ் செய்த பெருந் திருவாளன் இத்தலைவன் என்பது இவ்வடிகளாற் பெறப்படுதல் காண்க.

கொண்டான் என்னும் பெயருடையவன் என்பதும் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலிருந்த சேனுபதிகளுள் ஒருவன்[1] என்பதும் திருவாவடுதுறைக் கல்வெட்டுக்களால் வெளியாகின்றன.

(10) **வத்தவன் :** இவன் முதற் குலோத்துங்க சோழன் விக்கிரம சோழன் ஆகிய இருவர் ஆட்சிக் காலங்களிலும் நிலவிய ஒரு படைத் தலைவன். இவனைப் பற்றிய செய்திகள் முன் அதிகாரத்தில் எழுதப் பெற்றுள்ளமையின் அவற்றை விரிவாக அங்கே காணலாம்.

(11) **சேதித் திருநாடர் சேவகன் :** இவன் சேதிநாடு எனவும் மலையமானுடு எனவும் வழங்கப்பெற்ற நிலப்பரப்பைத் திருக்கோவலூர், கிளியூர் ஆகிய நகரங்களைத் தலைநகர்களாகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்த குறுநில மன்னன் ; சேதிராயன், மலையகுல ராசன் என்னும் பட்டங்கள் உடையவன். இவன் கருநாடரோடு போர்புரிந்து வெற்றி எய்தியவனென்று விக்கிரம சோழனுலா உணர்த்துகின்றது. விக்கிரம சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் இராசேந்திர சோழ மலையகுலராசன், விக்கிரம சோழ சேதிராயன் என்ற இரு குறுநில மன்னர்[2] அந்நாட்டில் இருந்தனர் என்பது தென்னுர்க்காடு ஜில்லாவில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால்அறியக் கிடக்கின்றது.

(12) **அதிகன் :** இவன் தகடூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு கொங்கு மண்டலத்தை ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த ஒரு குறுநில மன்னன். கடைச்சங்க நாளில் வாழ்ந்த அதிகமான் நெடுமானஞ்சி யின் வழியில் தோன்றியவன். இவனது தகடூர் இக்காலத்தில் தர்மபுரி என்னும் பெயருடன் சேலம் ஜில்லாவில் உளது.

---

1. கங்கைகொண்ட சோழன் திருக்கொற்றவாசலில் புற வாயில் சேனுபதி இளங்காரிக் குடையான் சங்கரன் அம்பலங் கோயில் கொண்டானுகிய அனந்தபாலர்'—Ins. 71 of 1926.

2. S. I. I. Vol. VII. No. 915; Ins. 371 of 1908; Ins. 177 of 1906; Ins. 373 of 1908.

இவ்வதிகமான் வடகலிங்க வேந்தனை வென்றடக்கியவ னென்பது விக்கிரம சோழனுலாவினால் புலனாகின்றது. முதற் குலோத்துங்க சோழன் வடகலிங்கத் தரசனோடு நிகழ்த்திய போரில் கருணாகரத் தொண்டைமானோடு இவனும் அங்குப் போயிருத்தல் கூடும். இவனைப் பற்றிய செய்திகள் வெளி வந்துள்ள கல்வெட்டுக்களில் காணப்பட வில்லை.

விக்கிரம சோழனுலாவில் கூத்தரால் குறிப்பிடப்பெற்ற தலைவர் களுள், காரானைக் காவலன், வல்லவன், திகத்தன் என்போர் யாவர் என்பது இப்போது தெரியவில்லை.

இனி, விக்கிரமசோழன் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படும் தமிழ்நாட்டிலிருந்த அரசியல் அதிகாரிகளை ஈண்டுக் குறிப்பிடுதல் பொருந்தும் எனலாம்.

(1) **தேவருடையான் மனதுக்கினியான் ஆகிய விராட ராசன்** : இவன் நாகப்பட்டினம் தாலுகாவிலுள்ள தேவூரில் வாழ்ந்தவன்; வேள், விராட ராசன் ஆகிய பட்டங்களை அரசன் பாற் பெற்றவன். மனதுக்கினியான் என்னும் பெயரினன். இவன் திருப்புகலூரில் முடிகொண்ட சோழப் பேராற்றின் வடகரையில் கி பி. 1128இல் ஒரு வைத்தியசாலையும் மடமும் நிறுவி ஆதுலரையும் அநாதரரையும் காப்பாற்றுவதற்கு நிலம் வழங்கியுள்ளனன் என்று அவ்வூரிலுள்ள கல்வெட்டொன்று[1] கூறுகின்றது.

(2) **திருச்சிற்றம்பலவன் மானசேகரன்** : இவன் விக்கிரம சோழனுடைய அமைச்சர்களுள் ஒருவன். இவன் சோழர்களின் பண்டைத் தலைநகராகிய பூம்புகார் நகரில் ஒரு மடம் அமைத்து, அந்தணர் ஐம்பதின்மர் நாள்தோறும் அதில் உண்பதற்கு நிலம் அளித்தனன் என்று சாயாவனத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு[2] அறிவிக் கின்றது.

---

1. Ins. 97 of 1928. 2, Ins. 269 of 1911.

(3) சூரை நாயகன் மாதவ ராயன்: இவன் அரும்பாக் கிழான் மணவிற் கூத்தனுகிய காலிங்க ராயனுடைய புதல்வன். இவன் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள திருப்பாசூர்க் கோயிலுக்கு அணிகலங்கள் அளித்தும் நந்தவனம் வைத்தும் தொண்டு புரிந்தா னென்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்ருல்[1] தெரிகிறது. எனவே, இவன் தன் தந்தையைப் போல் சிவபத்தி வாய்ந்தவனு யிருத்தல் அறியத்தக்கது.

(4) கருணுகரன் சுந்தரத் தோளுடையாள் ஆகிய வளவன் பல்லவரையன்: இவன் கருணுகரன் சுந்தரத் தோளு டையான் என்னும் பெயருடையவன்; அரசனுல் அளிக்கப் பெற்ற வளவன் பல்லவரையன் என்ற பட்டம் பெற்றவன்; பாண்டி நாட்டினன். இவன் நடு நாட்டில் பெண்ணுகடத்திலிருந்த ஓர் அரசியல் அதிகாரியாவன். இவன் அவ்வூர்க் கோயிலில் யாத்திரி கர்க்கு உணவளிக்கும் பொருட்டுப் பொருள் அளித்துள்ளான் என்பது அங்குள்ள கல்வெட்டொன்ருல்[2] புலனுகின்றது.

(5) அம்மையப்பன் இராசேந்திர சோழ சம்புவராயன்: இவன் வடஆர்க்காடு ஜில்லாவிலிருந்த ஒரு தலைவன்; பல்லவர் மரபில் செங்கேணிக்குடியில் தோன்றியவன்; அம்மையப்பன் என்ற பெயருடையவன்; இராசேந்திர சோழ சம்புவராயன் என்னும் பட்டம் பெற்றவன். இவன் வடஆர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள சீயமங் கலத்து இறைவற்கு அர்த்தயாம வழிபாட்டிற்குச் சில வரிகளால் கிடைக்கும் பொருளை நிவந்தமாக அளித்தனன் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று[3] உணர்த்துகின்றது. இவன் உடன் பிறந்தவன் புக்கதுறை வல்லவனுகிய அகளங்க சம்புவராயன் என்பான் மதுராந் தகத்திலுள்ள சிவன் கோயிலில் ஒரு நுந்தாவிளக்கு எரித்தற்கு 96 ஆடுகள் அளித்துள்ளனன்[4] இச் சம்புவராயர்களின் வழித்

---

1. Ins. 128, of 1930. 2. Ins. 262 of 1929.
3. S. I. I, Vol. VII, No 67 4. Ins. 400 of 1922

தோன்றல்களே சோழர் கட்குப் பின்னர், தொண்டை மண்டலத்தில் படை வீட்டு இராச்சியம் அமைத்து அரசாண்டவர் என்பது அறியற் பாலது.

(6) சுந்தன் கங்கைகொண்டானாகிய துவராபதிவேளான்: இவன் பாண்டி நாட்டினன்; இராமநாதபுரம் ஜில்லாவிலுள்ள சிவ புரியில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்றால்[1] இவன் ஒரு வாட் படையின் தலைவனென்று தெரிகிறது. இவன் துவராபதிவேள் என்னும் பட்டம் பெற்றவனாயிருத்தல் உணரற்பாலதாம்.

இனி, விக்கிரம சோழனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த ஆந்திரநாட்டுத் தலைவர்களையும் ஆராய்தல் ஏற்புடையதேயாம்.

(1) மகா மண்டலேசுவரன் பெத்தராசன்: இவன் கி. பி. 1121-இல் பொத்தப்பி நாட்டிலிருந்து ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த ஒரு சிற்றரசன் என்பது கடப்பை ஜில்லா நந்தலூரிலுள்ள ஒரு கல் வெட்டால்[2] புலப்படுகின்றது. பொத்தப்பி நாடு யாண்டுடையது என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மகா மண்டலேசுவரன் விமலாதித்தன் ஆகிய மதுராந் தகப் பொத்தப்பிச் சோழன்: இவன், பெத்தராசனுக்குப் பிறகு பொத்தப்பி நாட்டில் அரசாண்ட ஒரு குறுநில மன்னன்; விமலாதித் தன் என்னும் பெயருடையவன்; அரசனால் வழங்கப்பெற்ற மதுராந்தக பொத்தப்பிச் சோழன் என்னும் பட்டமுடையவன். இவன் கல்வெட்டுக்கள்[3] நந்தலூர், திருக்காளத்தி ஆகிய ஊர்களில் உள்ளன. அவற்றால், இவன் விக்கிரம சோழனுக்குத் திறை செலுத்திக் கொண்டிருந்த ஒரு சிற்றரசன் என்பது வெளியா கின்றது.

---

1. Ins. 47 of 1929,
2. Ins. 583 of 1907.
3. Ins. Nos. 579 of 1907 and 100 of 1922.

3. **கன்னர தேவனாகிய இராசேந்திர சோழப் பொத்தப்பிச் சோழன் :** இவன், விக்கிரம சோழன் காலத்திலிருந்த பொத்தப்பிச் சோழருள் ஒருவன் என்பது திருக்காளத்தியிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[1] புலனாகின்றது. இவன் கன்னர தேவன் என்னும் பெயரினன்; காமராசன் என்பவனுடைய புதல்வன்; இராசேந்திர சோழப் பொத்தப்பிச் சோழன் என்ற பட்டம் உடையவன்.

4. **மகா மண்டலேசுவரன் நம்பயன் :** இவன் விக்கிரம சோழனுக்குக் கப்பஞ் செலுத்திக்கொண்டு வேங்கி நாட்டில் அரசாண்ட ஒரு குறுநில மன்னனாவான். இவனைப் பற்றிய செய்தி முன்னர்க் கூறப்பட்டுள்ளது.

5. **மகா மண்டலேசுவரன் கட்டிதேவ மகாராசனாகிய விக்கிரம சோழ கருப்பாறுடையான் :** இவன் புடோலியரையன் என்றும் வழங்கப்பெற்றுள்ளனன். புடோலி என்பது கடப்பை ஜில்லாவிலுள்ள ஓர் ஊராகும். இவன் கல்வெட்டுக்கள், திருக்காளத்தி, குடிமல்லம் என்னும் ஊர்களில் காணப்படுகின்றன.[2] அவற்றால் இவன் விக்கிரம சோழனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த ஒரு சிற்றரசன் என்று தெரிகிறது. இவன் பெற்றுள்ள விக்கிரம சோழ கருப்பாறுடையான் என்னும் பட்டமும் இவ்வுண்மையை வலியுறுத்துதல் காண்க.

6. **இராசேந்திர சோழ காங்கேயராயன் :** இவன் வெலநாண்டுச் சோழன் ஆவன்; இவனும் இவன் புதல்வன் இரண்டாங் கொங்கனும் விக்கிரம சோழனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட சிற்றரசர்கள் என்பது திருக்காளத்திக் கல்வெட்டுக்களால்[3] அறியப்படுகின்றது.

---

1. Ins. 102 of 1922.
2. Ins. 155 of 1922; S. I. I. Vol. VIII, No. 511.
3. Ins. 103 of 1922; Ins. 112 of 1922.

பதினேட்டாம் அதிகாரம்

இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் (கி. பி. 1133—1150)

விக்கிரம சோழன் கி. பி. 1135-ஆம் ஆண்டில் இறந்த பிறகு, முன்னர் இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பெற்றிருந்த அவன் புதல்வன் இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் சக்கரவர்த்தியாக முடி சூட்டப் பெற்றனன்.[1] இவன் சோழ மன்னர்களின் ஒழுகலாற்றின்படி இராசகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்து அரசாண்டான். இவன் மெய்க்கீர்த்திகள், 'பூமன்னுபாவை'[2] எனவும், 'பூமன்னுபதுமம்'[3] 'பூமன்னுயாணர்'[4] எனவும், 'பூமருவிய புவியேழும்'[5] எனவும், 'பூமேவிவளர்'[6] எனவும், 'பூமேவு திருமகள்'[7] எனவும் தொடங்கித் தமிழ் மணங் கமழும் சிறப்புடையனவாய் உள்ளன. அவை யெல்லாம் இவ் வேந்தனது ஆட்சியைப் புகழ்ந்து கூறு கின்றனவேயன்றி வரலாற்றுச் செய்திகளை உணர்த்துவனவாயில்லை. எனவே, இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க அரிய நிகழ்ச்சிகள் எவையும் நிகழவில்லை என்பது தேற்றம்.

இனி, திருமாணிக்குழியில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று[8] 'தில்லைத் திருநகர் சிறப்புடைத்தாகத் திருமுடி சூடிய ஸ்ரீ குலோத் துங்க சோழ தேவர்' என்று கூறுகின்றது. இதனைக் கூர்ந்து

---

1. இவனது ஆட்சி யாண்டு இவன் இளவரசுப் பட்டம் பெற்ற ஆண்டாகிய கி. பி. 1133 முதல் கணக்கிடப்பட்டு வருதல் உணரற்பாலதாம்.

2. S. I. I., Vol. IV, No. 818.
3. Ibid, Vol. V, No. 705.
4. Ibid, No. 643.
5. Ibid, No. 645.
6. Ibid, Vol. VIII, Nos. 319, 320 and 749.
7. Ins. 572 of 1907.
8. S. I. I., Vol. VII, No 780.

நோக்குங்கால், தில்லைநகர் நம் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் காலத்தில் தான் எல்லா வளங்களும் நிறைந்த பெருநகராக அமைக்கப்பெற்ற தாதல் வேண்டும் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. அன்றியும் அம் மாநகரில் இவ்வரசர் பெருமான் முடி சூடிக்கொண்டமைக்குரிய குறிப்பும் இக் கல்வெட்டுத் தொடரில் இருத்தல் அறியத்தக்கது. எனவே, இவன் காலத்தில்தான் தில்லையம்பதியிலும் அங்குள்ள அம்பலவாணரது திருக்கோயிலிலும் பலப்பல திருப்பணிகள் நிகழ்த்தப் பெற்றன என்பது ஒரு தலை. அத் திருப்பணிகளெல்லாம் ஒட்டக்கூத்தர் பாடியுள்ள குலோத்துங்க சோழனுலா[1] இராசராச சோழனுலா[2] தக்கயாகப் பரணி[3] ஆகிய மூன்று நூல்களிலும் அவ் வாசிரியரால் விளக்கிக் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகவே அவற்றின் துணைகொண்டு குலோத்துங்க சோழனது தில்லைத் திருப்பணிகளை ஆராய்தல் அமைவுடையதேயாம்.

தில்லைத் திருப்பணி: இவன் தில்லையம்பதியில், தேவர்கோன் மூதூரிலுள்ள பெரு வீதிகள் கண்டு நாணுமாறு நாற்பெருந் தெருக்கள் அமைத்தும் பற்பல மண்டபங்கள் கட்டுவித்தும் அந் நகரைச் சிறப்பித்தான் ; சிற்றம்பலத்தைப் பொன்னாலும் பல்வகை மணிகளாலும் அலங்கரித்துப் பணிபுரிந்தான் ; பேரம்பலத்தையும் உட் கோபுரத்தையும் திருச்சுற்று மாளிகையையும் மாமேரு போலப் பொன்மயமாக்கினான் ; எழுநிலைக் கோபுரங்கள் எடுப்பித்தான் ; உமாதேவியார் தாம் பிறந்த இமய வெற்பை மறக்கும்படி சிவகாம கோட்டம் மிகப் பெரிதாக அமைத்தான் ; அவ்வம்மையார் விழா நாளில் உலாவருதற்குப் பொன்னாலும் மணியாலும் அழகுறுத்தப் பெற்ற தேரொன்று செய்தளித்தான் ; திருக்கோயிலில்

1. குலோத்துங்க சோழனுலா, வரிகள் 77—116.
2. இராசராச சோழனுலா, வரிகள் 57—66.
3. தக்க யாகப் பரணி, தாழிசைகள் 802, 804, 806, 807, 808, 809, 810.

பொன்னாலாகிய கற்பகத் தருக்களை அமைத்தான் ;[1] நாற்புறமும் கூடங்களோடு திகழும் திருக்குளம் ஒன்று கட்டினான் ; ஆனிரைகளும் களிற்றினங்களும் மிகுதியாக வழங்கினான். இவ்வாறு இவ்வேந்தன் தில்லைத் திருக்கோயிலில் நிகழ்த்திய திருப்பணிகள் அளவற்றன எனலாம். இவன் இத் திருப்பணிகளை எல்லாம் மிக விரிவாகச் செய்யத் தொடங்கியபோது, தில்லைச் சிற்றம்பலத்திற்கு இடம் போதாதவாறு திருமுற்றத்தின் கண் இருந்த திருமால் மூர்த்தத்தைப் பெயர்த்தெடுத்து அலைகடலில் கிடத்தும்படி செய்து[2] அதனால் இடத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டு, திருப்பணிகளை நிறைவேற்றினான் என்று ஆசிரியர் ஒட்டக்கூத்தர் தம் நூல்களில் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சியாகும்.

கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் நந்திவர்மப் பல்லவ மல்லனால் தில்லையம்பல முன்றிலில் நிறுவப்பெற்று அந்நாள் முதல் நிலைபெற்றிருந்த திருமால் மூர்த்தத்தைக் கடலில் எறிந்த இவன் செயல் வைணவர்களின் உள்ளத்தைப் பெரிதும் புண்படுத்திவிட்டது. அதுபற்றி வைணவ சமயத்தினர் எல்லோரும் இவனுக்குப் பகைஞர் ஆயினர் எனலாம். அன்னோர் கருதியவாறு இவன் வைணவ சமயத்தில் பெரிதும் வெறுப்புடையவன்

---

1. இங்ஙனமே இவனுடைய தந்தையாகிய விக்கிரம சோழன் திருச்சிற்றம்பலத் திருக்கோயிற் பணி செய்கையில் பொன்னாலாகிய கற்பகத் தருக்களை அங்கு அமைத்தனன் என்று அவனது 'பூமாலை மிடைந்து' என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தி உணர்த்துகின்றது. (S. I. I., Vol. v, No. 458.)

2. (i) 'தில்லைத் திருமன்றின் முன்றிற் சிறுதெய்வத்
தொல்லைக் குறும்பு தொலைத்தெடுத்து'—
(குலோத். உலா, 77—78)

(ii) 'பொன்னிற் குயிற்றிப் புறம்பிற் குறும்பனைத்து
முன்னர்க் கடலகழின் மூழ்குவித்த—சென்னி'
(இராச. உலா, 65—66.)

(iii) 'முன்றிற் கிடந்த கருங்கடல் போய்
முன்னைக் கடல்புகப் பின்னைத் தில்லை
மன்றிற் கிடங்கண்ட கொண்டன் மைந்தன்
மரகத மேருவை வாழ்த்தினவே'—
(தக்க யாகப் பரணி, தா. 777.)

என்று கூறுவதற்கு இடமில்லை. சோழ மன்னர்கள் எல்லோரும் தொன்று தொட்டுச் சமயப் பொறையுடையவர்களாய் வழி வழி ஒழுகி வந்தவர்கள் என்பது பல கல்வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுகளாலும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. எனவே, இவ்வேந்தர்கள் தம் குடிகள் கைக்கொண்டொழுகிய எல்லாச் சமயங்களையும் விரிந்த மனப்பான்மையோடு, பொது நோக்குடன் புரந்துவந்த பெருந்தகையினர் என்பது தெள்ளிது. இவனுடைய பாட்டனாகிய முதற் குலோத்துங்க சோழன் விஷ்ணுவர்த்தனன் என்னும் பெயருடையவன் என்பதும் அவன் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள இராசமன்னார் கோயிலில் குலோத்துங்க சோழ விண்ணகரம் என்னும் திருமால் கோட்டம் எடுப்பித்து அதற்கு வழிபாட்டிற்கு நிவந்தம் அளித்துப் புரந்து வந்தவன் என்பதும் முன் விளக்கப் பெற்ற செய்திகள் ஆகும். இவன் தந்தை விக்கிரமசோழனும் திருமாலிடத்தில் அன்புபூண்டொழுகியவன் ஆவன். ஆகவே, இத்தகைய தந்தையிடத்தும் பாட்டனிடத்தும் பழகி வளர்ந்துவந்த நம் குலோத்துங்கன், திருமாலிடத்து வெறுப்புக்கொண்டு வைணவர்களுக்குத் தீங்கிழைத்தான் என்று கூறுவது எவ்வாற்றானும் பொருந்துவதன்று. இவன் உண்மையில் திருமால் சமயத்தில் வெறுப்புடையவனா யிருந்திருப்பின் இவன் தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட சோழ இராச்சியத்தில் உள்ள எல்லாத் திருமால் கோயில்கட்கும் இடையூறு புரிந்திருத்தல் வேண்டுமன்றோ?- ஆனால், தில்லையிலன்றி வேறு எவ்விடத்தும் இவன் அங்ஙனம் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. எனவே, இவன் தில்லைச் சிற்றம்பல வாணரிடத்து ஈடுபாடுடையவனாய் அப்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள கோயிலை மிகப் பெரிதாக அமைக்கக் கருதித் திருப்பணி தொடங்கியபோது, தில்லைக் கோவிந்தராசரை வழிபட்டுவந்த வைணவர்கள் அத் திருப்பணிக்கு முரண்பட்டு நின்றமையோடு தம்மாலின்ற சில இடையூறுகளைச் செய்தும் இருக்கலாம். அதுபற்றிச் சினங்கொண்ட இவ் வேந்தன் அத்திருமால் மூர்த்தத்தைப் பெயர்த்துக் கடலில் போடச் செய்து பிறகு தான் மேற்கொண்ட திருப்பணியை நிறைவேற்றியிருத்தல்

வேண்டும். இவன் தில்லைத் திருப்பணி நிகழ்த்தியபோது அதற்குத் திருமால் சமயத்தினர் செய்த இடையூறுகளை ஒரு பொருட்படுத்திக் கூற விரும்பாத ஆசிரியர் ஒட்டக்கூத்தர், இவன் மன்றிற்கு இடங் காண வேண்டித் திருமாலை அவருக்குரிய பழைய கடலுக்கே அனுப்பிவிட்டான் என்று தம் தக்கயாகப் பரணியில் கூறியுள்ளனர்.[1] பிற்காலத்தெழுந்த திவ்யசூரி சரிதம், கோயிலொழுகு முதலான சில வைணவ நூல்கள் இவன் புரிந்த இச்செயலை மிகைப்படக் கூறி இவன்மீது அடாத பழிகளைச் சுமத்தியும் இவனைக் கிருமிகண்ட சோழன் என்று இழித்துரைத்தும் உள்ளன. அவையெல்லாம் வெறும் கற்பனைக் கதைகளேயின்றி வேறல்ல என்பது நுணுகியா ராய்வார்க்குப் புலப்படாமற் போகாது. இவன் செயல் பற்றிச் சோழ இராச்சியத்தில் அமைதியின்மையும் கலகமும் யாண்டும் ஏற்பட வில்லை; பொதுமக்கள் எல்லோரும் அமைதியாகவே இனிது வாழ்ந்து வந்தனர்; எனவே, அவர்கள் இதனை நாட்டிற்குத் தீங்கு பயக்குங் கொடுஞ்செயலாகக் கருதவில்லை என்று தெரிகிறது. எனினும், பெருவேந்தனாகிய குலோத்துங்கன் இங்ஙனம் செய்தமைக்குத் தக்க காரணங்களிருப்பினும் இச்செயல் இவனது பெரும் புகழுக்குச் சிறிது இழுக்குண்டு பண்ணிவிட்டது என்பதில் ஐயமில்லை.

இனி, திருமாலைக் கடலில் எறிந்த செயலை வீரராசேந்திரன் புதல்வனாகிய அதிராசேந்திரசோழன் மேலேற்றி வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் எழுதியிருப்பது எவ்வாற்றானும் பொருத்த முடைத்தன்று என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது.[2] குலோத் துங்கன் காலத்திலிருந்த ஒட்டக்கூத்தர் தம் காலத்தில் நிகழ்ந்த இந்நிகழ்ச்சியைத் தாம் நேரிற் கண்டவாறு உலாக்களிலும் பரணி யிலுங் குறிந்திருக்கும்போது இதனை எளிதாக வேறோர் அரசன் மேல் ஏற்றிக்கூறுவது எங்ஙனம் பொருந்தும்? தக்கயாகப் பரணி யின் உரையாசிரியர் இச்செயல் நிகழ்த்தியவன் இராசராச

---

1. தக்க யாகப் பரணி, தா. 777.
2 பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம்—முதற்பகுதி, பக். 2178

சோழன் தந்தையாகிய குலோத்துங்க சோழன் என்று மிகத் தெளிவாகக் கூறியிப்பதும் உணரற்பாலதாகும்.[1]

தில்லையம்பதியில் விக்கிரம சோழன் தன் ஆட்சியின் பத்தாம் ஆண்டில் நிகழ்த்தியனவாக அவன் மெய்க்கீர்த்தியில் காணப்படும் திருப்பணிகளும் அவன் புதல்வனுகிய இக் குலோத்துங்கன் அங்கு நிகழ்த்தியனவாக உலாக்களிலும் தக்கயாகப் பரணியிலும் ஒட்டக்கூத்தரால் கூறப்படும் திருப்பணிகளும் வெவ்வேறு திருப்பணிகளேயாம். எனவே, அவையெல்லாம் விக்கிரம சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் தொடங்கப்பெற்று நிறைவேற்றப் படாமல் அவன் புதல்வன் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியில் முடிக்கப்பெற்றன என்று கருதுவதற்குச்[2] சிறுதும் இடமில்லை என்க

ஆட்சியின் சிறப்பு: இவ்வேந்தன் ஆளுகையில் சோழ நாடு போரின்றி மிகச் சீரிய நிலையில் இருந்தது. அதனுல் நாட்டிலுள்ள மக்கள் எல்லோரும் எத்தகைய இன்னல்களுமின்றி இனிது வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர். இவன் தந்தை விக்கிரமசோழனது ஆட்சியின் இறுதியில் சோழ இராச்சியம் எத்துணைப் பரப்புடையதாக இருந்ததோ அத்துணைப் பரப்புடையதாகவே இவன் ஆட்சியிலும் நிலைபெற்றிருந்தது எனலாம். ஆந்திர தேயத்தில் இவன் கல்வெட்டுக்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுவதால் மேலைச்சாளுக்கியரிடமிருந்து விக்கிரமசோழன் கைப்பற்றிய வேங்கிநாடு இவன் ஆளுகையின் கீழும் அமைதியாகவே இருந்து வந்தது என்பது ஒருதலை. எனவே, தன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த நாடெங்கும் அமைதி நிலவச் செங்கோல் செலுத்திய பெருவேந்தன் இவன் என்பது துணியப்படும்.

குலோத்துங்கனது பல்கலைப் புலமை: இவன் தன் பாட்டனுகிய முதற் குலோத்துங்க சோழனைப்போல் பல்கலைகளிலும் தேர்ச்சிபெற்றவன் என்று தெரிகிறது. இவன் சிறப்பாகத் தமிழ்ப்

1. தக்க யாகப் பரணியில் 777 ஆம் தாழிசையின் உரையில் இதனைக் காணலாம்.

2. The Colas, Vol. II. p. 74.

புலமை மிக்கவன்; பல்வகைச் செய்யுட்களும் இயற்றும் ஆற்றல் வாய்ந்தவன்; இத்தகைய புலமையும் ஆற்றலும் தன் தந்தையின் அவைக்களப் புலவராக இருந்தவரும் கவிச் சக்கரவர்த்தியுமாகிய ஒட்டக்கூத்தர்பால் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை எல்லாம் நன்கு பயின்று இவன் பெற்றனவேயாம். இவன் தன் ஆசிரியராகிய ஒட்டக்கூத்தரிடத்தில் வைத்திருந்த அன்பும் மதிப்பும் அளவிட்டுரைக்குந் தரத்தன அல்ல. இவனைத் 'துரக வித்தியா விநோதன்'[1] எனவும், விநோதன்'[1] எனவும், 'நித்திய கீதப்பிர மோகன்'[1] எனவும், ஞான கெம்பீரன்'[2] எனவும் ஆசிரியர் ஒட்டக்கூத்தர் கூறியிருத்தலால் இவன் அசுவசாத்திரம், தனுர் சாத்திரம், இசை நூல் முதலான கலைகளிலும் வல்லவனு யிருந்தனன் என்பது நன்கு வெளியாகின்றது. வெளிநாட்டோடு போரின்மையும் உள்நாட்டில் நிலைபெற்றிருந்த அமைதியுமே இவன் பல கலைகளிலும் தேர்ச்சி பெறுவதற்கு ஏதுக்களாக இருந்தன எனலாம்.

குலோத்துங்கனது சமயப்பற்று: இவன் தில்லை சிற்றம்பல வாணரிடத்து எல்லையற்ற பேரன்புடையவன் என்பது 'தில்லையில் நடஞ்செய் கமலங்களை வளைக்குஞ் சிந்தையபயன்'[3] எனவும் 'நவநிதி தூய்—ஏத்தற் கருங் கடவுள் எல்லையிலானந்தக் கூத்தைக் களிகூரக் கும்பிட்'[4] டான் எனவும் ஆசிரியர் ஒட்டக்கூத்தர் கூறியுள்ள மையால் இனிது புலனாகின்றது. திருவாரூர்க் கல்வெட்டொன்று,[5] இவன் தில்லைக் கூத்தபிரான் திருவடித் தாமரையிலுள்ள அருளாகிய தேனைப் பருகும் வண்டு போன்றவன் என்று கூறுவதும் இவ்வுண்மையை வலியுறுத்துதல் காண்க. இவன் தன் வழிபடு கடவுளாகிய தில்லையம்பலவாணரது திருக்கோயிலில் பற்பல திருப்பணிகள் புரிந்து அதனைச் சிறப்பித்தமை

1. குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத் தமிழ் பா 78.
2. ஷை பா. 6.
3. ஷை பா 87.
4. குலோத்துங்க சோழன் உலா, வரிகள் 74–76
5. S. I. I. Vol IV, No 397.

முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இவன், சைவ சமய குரவர் மூவரிடத்தும் அளவற்ற அன்புடையவன் என்பது அவர்கள் படிமங்களைத் திருவாரூர்க் கோயிலில் எழுந்தருளுவித்து வழிபாட்டிற்கும் விழாவிற்கும் நிவந்தமாக இறையிலி நிலங்கள் மிகுதியாக வழங்கியுள்ளமையால் நன்கு வெளியாகின்றது.[1] எனவே, சிவபாதசேகரன் என்று பாராட்டப்படும் முதல் இராசராச சோழனைப்போல் இவனும் ஒப்பற்ற சிவபக்திச் செல்வம் வாய்ந்தவன் என்பது தெள்ளிதில் புலனுதல் காண்க.

அவைக்களப் புலவர் : இவன் தந்தையின் ஆட்சிக் காலத்தில் அவைக்களப் புலவராக விளங்கிய ஒட்டக் கூத்தர் இவனுக்குத் தமிழாசிரியராயமர்ந்து இவனைச் செந்தமிழ்ப் புலமை வாய்ந்த அரசனுகச் செய்தனர். அக்கவிஞர் பெருமான் இவன் அவைக்களப் புலவராகவும் இருந்தனர். இவனது இளமைப் பருவம் முதல் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்புக் கிடைக்கப் பெற்ற அப்புலவர் பிரான் இவன் மீது பிள்ளைத்தமிழ் ஒன்றும் உலா ஒன்றும் பாடி இவனைச் சிறப்பித்துள்ளமை இவன் ஆட்சியில் நிகழ்ந்த ஒரு குறிப்பிடத் தக்க நிகழ்ச்சியாகும். அவ்விரு நூல்களும் முறையே குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ் எனவும், குலோததுங்க சோழனுலா எனவும் வழங்கி வருகின்றன. அந்நூல்களில் இவன் முன்னோர்களான சோழ மன்னர்களின் வரலாறுகளும், இவனுடைய செங்கோலின் மாட்சியும் சிவபக்தியும் இவன் புரிந்த தில்லைத் திருப்பணிகளும் இவனுடைய வண்மை வீரம் முதலான பண்புகளும் பிற சிறப்பியல்புகளும் கூத்தரால் கூறப்பட்டுள்ளன.

பிறபுலவர்கள் : இவ்வேந்தன் காலத்திலிருந்த மற்றொரு புலவர் தண்டியாசிரியர் ஆவர். அவர், இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் என்ற பல்லவ மன்னனுடைய அவைக்களப் புலவராகிய தண்டி என்னும் வடமொழிப் புலவர்[2] இயற்றிய 'காவியா தர்சம்'

---

1. Ibid Vol VII, No 485.

2. History of the Pallavas of Kanchi; pp. 110 and 111.

என்ற வடமொழி அலங்கார நூலைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர். அவ்வணி நூலில் உதாரணச் செய்யுட்களும் அவரே பாடி அமைத்துள்ளனர். அப்பாடல்களுள் சிலவற்றில் நம் குலோத் துங்கனுடைய ஆற்றல் கொடை முதலான சிறந்த குணங்கள் அவ்வாசிரியரால் பாராட்டப்பட்டுள்ளன. அன்றியும், இவ்வரச னுடைய கங்கைகொண்ட சோழபுரத் தரண்மனையையும்[1] கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கூத்தரது வாக்கு நயத்தையும்[2] இரண்டு உதாரணப் பாடல்களில் அவர் புகழ்ந்துள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும். எனவே, தண்டியாசிரியர் ஒட்டக்கூத்தருடைய மாணவராயிருத்தல் வேண்டும் என்று கருதுவதற்கு இடம் உளது. இவ்விரு புலவர்களும் மலரி என்னும் ஊரினராயிருத்தல் இக் கருத்தினை ஓரளவு வலியுறுத்துதல் உணரற்பாலதாம். இஃது எவ்வாறாயினும், நம் குலோத்துங்கனால் ஆதரிக்கப்பெற்ற தமிழ்ப் புலவர்களுள் தண்டியாசிரியரும் ஒருவர் என்பது ஒருதலை.

மருதத்தூருடையான் குன்றன் திருச்சிற்றம்பலமுடையார் என்பார், தொண்டை மண்டலத்தில் களத்தூர்க் கோட்டத்திலுள்ள மருதத்தூரினர். இவர் சோணாட்டு உறத்தூர்க் கூற்றத்துப் பையூருடையான் வேதவன முடையான் மேல் ஒரு நூல் பாடி இரும்பூதி என்ற ஊரைப் புலவர்முற்றூட்டாகப் பெற்று அதனைப் பையூரில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானுக்கு வழங்கி யுள்ளனர் என்பது புதுக்கோட்டை நாட்டிற் காணப்படும் ஒரு கல்வெட்டால் புலப்படுகின்றது.[3] இந்நிகழ்ச்சி கி. பி. 1145-இல் நிகழ்ந்ததாகும்.

---

1. தண்டியலங்காரம், சூ. 95, மேற்கோள்.

2. சென்று செவியளக்குஞ் செம்மைவாய்ச் சிந்தையுள்ளே
நின்றளவி லின்ப நிறைப்பவற்றுள் - ஒன்று
மலரிவருங் கூந்தலார் மாதர்நோக் கொன்று
மலரிவருங் கூத்தன்றன் வாக்கு' (தண்டி, 48, மேற்.)

3. Inscription of the Pudukkottai State, No. 129.

குலோத்துங்கன் தன் ஆட்சிக் காலத்தில் பல புலவர்களை ஆதரித்துப் பாதுகாத்து வந்தான் என்பதைக் 'கற்றவர் குடி புடைசூழ் கற்பக இளவனமே'[1] என்னுங் கூத்தர் வாக்கினால் நன் கறியலாம். இச்செய்தி, 'பெரும் புலவரும் அருங் கவிஞரும்—நரம்புறு நல்லிசைப் பாணரும்—கோடியரும் குயிலுவரும் நாடு நாடுசென் றிரவலரா யிடும்பை நீங்கிப் புரவலராய்ப் புகழ் படைப்ப' என்னும் இவன் மெய்க்கீர்த்தியால்[2] உறுதியாதல் காண்க. இவ்வாறு புலவர், கவிஞர், பாணர் முதலானோர்க்கு இவன் புரவலனாக விளங்கியதை,

'கோடியர் புலவர் விறலியர் பாணர்
குலகிரி களும்குறை நிரையத்
தேடிய நிதியங் குலோத்துங்க சோழன்
உருட்டுக சிறுதேரே'[3]

என்னும் பிள்ளைத்தமிழ் இறுதிப் பாடலில் ஆசிரியர் ஒட்டக் கூத்தருங் கூறியிருத்தல் அறியத்தக்கது. இஃது இங்ஙனமாக, தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு எழுதியோர், குலோத்துங்கன் கூத்தர் ஆகிய இருவர் மீதும் வரலாற்றுண்மைக்கு முரண்பட்ட கற்பனைக் கதைகளை எழுதிப் பொய்ச் செய்திகளைப் பரவச் செய்துள்ளமை பெரிதும் வருந்தற் குரியதாகும்.

இனி, நம் குலோத்துங்கன் காலத்தில்தான் புகழேந்திப் புலவர், சேக்கிழாரடிகள், கம்பர் ஆகிய புலவர்பெருமக்கள் இருந்தனர் என்று ஆராய்ச்சியாளருள் சிலர் எழுதியுள்ளனர்.[4] அன்னோர் கருத்து உறுதிபெறுதற்குத் தக்க சான்றுகள் இன்மை யின் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை, புகழேந்திப் புலவர் முதல் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் ஆட்சிக் காலமாகிய கி. பி. 13-ஆம் நூன்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், சேக்கிழாரடிகள்

---

1. குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத் தமிழ், பா. 80.
1. S. I. I., Vol. V, No. 645.
3. குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ், பா. 103.
4. The Colas. Vol. II. p. 75,

மூன்ருங் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியின் முற்பகுதியிலும், கம்பர் உத்தம சோழன் ஆட்சிக் காலத்திலும் இருந்தவர்கள் என்பது ஆராய்ச்சியாற் புலப்படுகின்றது. ஆகவே, அப்புலவர் பெருமான்கள் மூவரும் வெவ்வேறு காலங்களில் நம் தமிழகத்தில் வாழ்ந்தோர் ஆவர்.

தலைநகர்: நம் குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் தலைநகராக விளங்கிய நகரம் கங்கைகொண்ட சோழபுரமேயாம். இம்மாநகர் கங்காபுரி[1] என்று குலோத்துங்க சோழன் உலாவிலும் கங்காபுரம்[2] என்று தண்டியலங்கார மேற்கோள் பாடலிலும் கூறப்பெற்றிருத்தல் அறியற்பாலது. அன்றியும், தில்லையம்பதியும் இவன் உவந்து வீற்றிருக்கும் ஒப்பற்ற நகராக இருத்தது எனலாம். அப் பெரும்பதி, குலநாயகராகிய கூத்தப்பிரான் தாண்டவம் பயிலும் தலமாதல் பற்றியே அத்தகைய சிறப்பினை எய்தியது என்க. விக்கிரம சோழபுரத் தரண்மனையிலிருந்து இவ் வேந்தன் அனுப்பிய உத்தரவுகள்[3] கீழைப் பழுவூர், பிரம தேசம், ஏமப்பேரூர் ஆகிய ஊர்களில் வரையப்பட்டிருத்தலால் இவன் அந்நகரத்திலும் ஆண்டு தோறும் இரண்டொரு திங்களாதல் தங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்று தெரிகிறது.

சிறப்புப் பெயர்கள்: இவனுக்கு அக்காலத்தில் வழங்கிய சிறப்புப் பெயர்கள், அபயன், அனபாயன், எதிரிலாப் பெருமாள்,[4] கலிகடிந்த சோழன்[5] திருநீற்றுச் சோழன்[6] பெரிய பெருமாள்[7] என்பனவாம். இவற்றுள், அபயன், திருநீற்றுச்

---

1 குலோத்துங்க சோழனுலா, வரிகள் 117—118.

2. 'வண்புயலைக் கீழ்ப்படுத்து வானத் தருமலைந்து
மண்குளிரச் சாயல் வளர்க்குமாந்—தண் கவிகைக்
கொங்கா ரலங்கலன பாயன் குளிர்பொழில்சூழ்
கங்கா புரமாளி கை.

3. Ins. Nos. 261 of 1926, 271 of 1915; 533 of 192..

4. S. I. I. Vol. VII. No. 780.

5. Ibid., No. 460.

6. Ibid., No. 407.

7. த. பரணி, தா. 773; குலோ. உலா, வரிகள் 415—416.

சோழன் என்னும் இரு பெயர்களும் இவன் பாட்டன் முதற் குலோத்துங்க சோழனுக்கு முதலில் வழங்கிப் பிறகு இவனுக்கும் வழங்கி வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. எஞ்சியுள்ள சிறப்புப் பெயர்களுள் அனபாயன் என்பது இவன் பிள்ளைத்தமிழில் காணப்படாமல் உலாவில் மாத்திரம் காணப்படுவதால் இப்பெயர் இவன் ஆட்சியின் முற்பகுதியில் வழங்கவில்லைபோலும்.

குலோத்துங்கனுடைய மனைவியாரும் புதல்வனும்: இவ் வேந்தனுக்குத் தியாகவல்லி, முக்கோக்கிழானடி என்ற இரு மனைவியர் இருந்தனர் என்பது திருமழபாடியிலுள்ள கல்வெட்டொன்றால்[1] அறியப்படுகின்றது. அவர்களுள், தியாகவல்லியே பட்டத்தரசியா யிருந்தனள், அவ்வரசிக்குப் புவனமுழுதுடையாள் என்ற சிறப்புப் பெயர் ஒன்றும் உண்டு. முக்கோக்கிழானடி இரண்டாம் மனைவியாவள். அவ்வரசியை மலாடர் குலமணி விளக்கு[2] என்று இவனது மெய்க்கீர்த்தி கூறுவதால், அவள் மலையமா னாடாகிய சேதி நாட்டை அந்நாளில் ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த ஒரு குறுநில மன்னன் மகளாயிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு வெளியாகின்றது. இவனுக்கு இராசராசன்[3] என்ற புதல்வன் ஒருவன் இருந்தனன். அவ்வரசகுமாரன் இவனுடைய இரு மனைவியருள் யார் வயிற்றுப் புதல்வன் என்பது இப்போது புலப்படவில்லை.

இனி, இவனது ஆட்சியின் 16, 17-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கள்[4] சில ஊர்களில் காணப்படுவதால் இவன் கி. பி. 1150 வரையில் அரசாண்டு அவ்வாண்டிலே இறைவன் திருவடியை

---

1. S. I. I., Vol. V, No. 645.
2. 'பெருங்கற்பில் மலாடர் குலமணி விளக்குத்— திருந்துநித் திலமணி முறுவல் தெரிவை—முக்கோக் கிழானடிகளும்.'
(குலோத்துங்கன் மெய்க்கீர்த்தி, Ibid)
3. 'பொன்னிற் குயிற்றிப் புறம்பிற் குறும்பனைத்து
முன்னர்க் கடலகழின் மூழ்குவித்த—சென்னி
திருமகன் சீராச ராசன், (இராச. உலா, வரிகள் 65—67)
4. S. I. I., Vol. VI, No 134, Ibid, Vol. IV, No. 1044; Ins. 60 of 1908.

அடைந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தெள்ளிதின் உணரப்படும். இவன் தான் இறப்பதற்கு நான்கு ஆண்டுகட்கு முன் கி. பி. 1146-ல்[1] தன் புதல்வனுகிய இராசராசனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டி அரசியல் அலுவல்களில் பயிற்சி பெற்றுவரும்படி செய்திருந் தமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

நம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் இவனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட சிற்றரசர்களாகவும் அரசியல் அதிகாரிகளாகவும் இருந்து ஆட்சி நன்கு நடைபெறுமாறு செய்தோர் பலர் ஆவர். அவர்களுள் கல் வெட்டுக்களால் அறியப்படும் சிலர் செய்திகளை மாத்திரம் ஈண்டுக் குறிப்பிடுவோம்.

1. **அம்மையப்பன் கண்ணுடைப் பெருமாளான விக்கிரம சோழ சம்புவரையன்:** இவன் பல்லவர் மரபினன்; செங்கேணி என்னுங் குடிப் பெயருடையவன்; தொண்டை மண்ட லத்தில் வட ஆர்க்காடு தென்னுர்க்காடு ஜில்லாப் பகுதியில் அரசாண்டு கொண்டிருந்த ஒரு சிற்றரசன்; சம்புவராயன் என்னும் பட்டமுடையவன்; இவன் விக்கிரம சோழன் ஆட்சிக் காலத்தி லிருந்த செங்கேணி அம்மையப்பன் நாலாயிரவன் என்பவனுடைய புதல்வன் ஆவன். இவன் நம் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் காலத்தில் வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் திருவல்லம், சோழபுரம் என்னும் ஊர்களிலுள்ள சிவாலயங்கட்குச் சில வரிகளால் வரும் பொருள்களை அளித்துள்ளனன் என்பது அவ்வூர்க் கல்வெட்டுக்களால்[2] புலனு கின்றது.

2. **ஏழிசை மோகன் ஆட்கொள்ளியான குலோத்துங்க சோழ காடவராயன்:** இவன் பல்லவர் குலத்தில் தோன்றிய ஒரு தலைவன்; கி. பி. 1136—ல் தென்னுர்க்காடு ஜில்லாவில் திருமாணி குழியைச் சார்ந்த நிலப்பரப்பில் நாடு காவல் புரியும் அரசாங்க அதிகாரியாய் நிலவியவன்; அரசனுல் அளிக்கப்பெற்ற குலோத்துங்க

---

1. Ep. Ind., Vol. X, p. 138.
2. Ins. 343 of 1912; S. I. I., Vol. III, No. 61.

சோழ காடவராயன், கச்சிராயன் என்னும் பட்டங்கள் பெற்றவன். இவன் திருநாவலூர், திருவதிகை, விருத்தாசலம் ஆகிய ஊர்களிலுள்ள சிவாலயங்கட்கு[1] நிவந்தங்கள் அளித்தும் அணிகலன்கள் வழங்கியும், திருப்பணி புரிந்தும் தொண்டுகள் செய்திருத்தலால், இவன் ஒப்பற்ற சிவபக்தியுடையவன் என்று தெரிகிறது. இவன், தன் அறிவாற்றல்களால் அரசியலில் படிப் படியாக உயர்ந்து, சிறந்த பட்டம் பதவிகள் பெற்றுத் தென்னார்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருமுனைப்பாடி நாட்டில் ஒரு சிற்றரசனு யிருந்தான் என்பது இவன் கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது.[2] இவன், ஆளப் பிறந்தான் எனவும் அரச நாராயணன் எனவும் தன்னைக் கூறிக் கொண்டிருத்தலைக் கல்வெட்டுக்களில் காணலாம். எனவே அழிந் தொழிந்த பல்லவர் பேரரசை மீண்டும் நிறுவுதற்குக் காலங் கருதிக் கொண்டிருந்த பல்லவ அரச குமாரர்களுள் இவன் முதல்வனுதல் வேண்டும். இவன் தொடங்கிய அம்முயற்சி மூன்றும் இராசராச சோழன் ஆட்சியில் கி. பி. 1232–ல் இப்பல்லவன் வழியினனுகிய கோப்பெருஞ்சிங்கனுல் நிறைவேற்றப் பட்டமை அறியத்தக்கது.

3. இராசராச மகதைநாடாழ்வான்: இவன் மகத நாட்டை அரசாண்ட வாணர் மரபில் தோன்றியவன்; நம் குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் தென்னார்க்காடு ஜில்லாவின் ஒரு பகுதியில் நாடு காவல் அதிகாரியாய் விளங்கியவன். இவன் திட்டகுடித் தேவதான நிலங்களிலிருந்து தனக்குக் கிடைக்க வேண்டிய 'பெரும்பாடி காவல்' என்னும் வரியை அவ்வூர்க் கோயிலுக்கு அளித்தனனென்று அங்குள்ள கல்வெட்டொன்று[3] உணர்த்துகின்றது.

---

1. S. I., Vol. VII. No 1004; Ins. 391 of 1921: S. I. I. Vol. VII, No. 150.
2. Ins. 467 of 1921; S. I. I., Vol. VIII, Nos. 319 and 320.
3. S. I. I., Vol. VIII, No 283.

4. **விக்கிரம சோழ சேதிராயன்**: இவன் தென்னார்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள மலையமானாட்டில் திருக்கோவலூரைச் சூழ்ந்த நிலப்பகுதியை அரசாண்ட ஒரு சிற்றரசன். இவன் புதல்வன் விக்கிரம சோழ கோவலராயன் என்பான்; கி. பி. 1137-ல் விக்கிரம சோழ சேதிராயன் மனைவி திருக்கோவலூரிலுள்ள வீரட்டான முடையார் கோயிலில் ஒரு மடைப் பள்ளி கட்டினாள் என்று அவ்வூர் கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது[1] நம் குலோத்துங்கன் காலத்தி லிருந்த மலையமானாட்டுச் சிற்றரசருள் கிளியூர் மலையமான் குலோத் துங்க சோழ சேதிராயனும் ஒருவன்.[2] இவன் மலையமானாட்டில் கிளியூரைச் சூழ்ந்த நிலப் பரப்பை அரசாண்ட ஒரு குறுநிலமன்னன் ஆவன். தென்னார்க்காடு ஜில்லாவில் சண்பை என்னும் ஊரிலுள்ள சிவன் கோயிலுக்கு கி. பி. 1147-ல் இறையிலி நிலம் வழங்கிய கிளியூர் மலையமான் இராசகம்பீர சேதிராயன் என்பவன்[3], மேலே குறிப்பிட்ட குலோத்துங்க சோழ சேதிரா யனுக்குத் தம்பியோ அன்றிப் புதல்வனோ ஆதல்வேண்டும்.

5. **குலோத்துங்க சோழ யாதவராயன்**: இவன் திருக் காளத்தியைச் சூழ்ந்த நிலப்பகுதியை அரசாண்ட ஒரு யதுகுலச் சிற்றரசன். கட்டி தேவனென்னும் பெயருடையவன். இவன் திருக் காளத்திக் கோயிலில் நாள்தோறும் தவசிகளையும் அந்தணர்களையும் பிறரையும் உண்பித்தற் பொருட்டு வீரமங்கலம் என்னும் ஊரைக் கி. பி. 1139-ல் அக்கோயிலுக்கு அளித்துள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்[4].

6. **சீயகங்கன்**: இவன் மைசூர் இராச்சியத்தில் கங்க நாட்டிலிருந்த ஒரு குறுநில மன்னன்; கங்கர் மரபினன்; கி. பி 1147-ல் திருகாளத்தி இறைவர்க்கு நாள்தோறும் திருவிளக்கு

---

1. S. I. I., Vol, VII, No. 914
2. Ibid, No. 913.
3. Ins. 102 of 1906.
4 Ins. 83 of 1922:

வைக்கும் பொருட்டு இவன் 32 பசுக்கள் கொடுத்துள்ளனன்[1]. நன்னூலாசிரியராகிய பவணந்தி முனிவரை ஆதரித்துப் போற்றிய அமராபரண சீயகங்கனுடைய முன்னோர்களுள் இச் சீயகங்கன் ஒருவனென்பது உணரற்பாலது,

7 அதியமான்: இவன் கொங்கு நாட்டில் தகடூரிலிருந்து அரசாண்டு கொண்டிருந்த ஒரு சிற்றரசன். சேரரின் ஒரு கிளையினரான அதியமான் வழியினருள் ஒருவன். இவன் இயற்பெயரும் பிறசெய்திகளும் தெரியவில்லை. இவன் நலத்தின் பொருட்டுத் தர்மபுரிக் கோயில் கி. பி. 1145-ல் திருப்பணி செய்யப்பெற்றது என்று ஒரு கல்வெட்டு அறிவிக்கின்றது.[2]

8 மதுராந்தக பொத்தப்பிச் சோழ சித்தரசன்: இவன் கடப்பை ஜில்லாவிலுள்ள பொத்தப்பி என்னும் ஊரிலிருந்து அதனைச் சூழ்ந்த நாட்டை அரசாண்ட ஒரு சிற்றரசன். கி. பி. 1141-ல் கடப்பை ஜில்லா நந்தலூரிலுள்ள குலோத்துங்க சோழ விண்ணகரத்திற்குரிய நிலங்களின் எல்லைகளைக் கோயிலில் கல்லில் வரையும்படி இவன் உத்தரவு செய்தான் என்று அங்குள்ள கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது.[3]

தெலுங்க நாட்டில் குலோத்துங்கனுக்குத் திறை செலுத்திக் கொண்டிருந்த வேறு சிற்றரசர்கள், மகா மண்டலேசுவரன் பல்லவ சோட மகாராசன்.[4] வெல நாண்டி குலோத்துங்க சோட கொங்கராசன்,[5] திரிபுவன மல்ல சோட மகாராசன்,[6] மகா மண்டலேசுவரன் வீம நாயகன்,[7] பண்டராசன்,[8] கந்தரவாடி வீமராசன்[9]

---

1. Ins. 93 of 1922.
2. S. I. I., Vol. VII, No- 534.
3. Ins. 572 of 1907.
4. S. I. I., Vol. VI, No. 170
5. Ins. 123 of 1922.
6, S. I. I. Vol VI, 680
7. Ibid, No. 133,
8. Inbid, No. 137.
9. Ins. 116 of 1917.

என்போர். இவர்கள், தெலுங்க நாட்டில் வேங்கி நாடு முதலான வெவ்வேறு பகுதிகளிலிருந்து அரசாண்டவர் ஆவர். இவர்கள், தம் நாடுகளில் தாம் புரிந்த அறச் செயல்களை வரைந்துள்ள கல்வெட்டுக்களில் நம் குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சியாண்டு குறித்திருப்பதால் இவர்கள் எல்லோரும் இவனுக்குக்கீழ்ப்பட்டிருந்த குறுநில மன்னரென்பது தெள்ளிது.

பத்தொன்பதாம் அதிகாரம்

இரண்டாம் இராசராச சோழன் கி. பி. (1146 – 1163)

இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் கி. பி. 1150-ல் இறந்த பிறகு. அவன் புதல்வனுகிய இரண்டாம் இராசராசசோழன் சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாகக் கங்கைகொண்ட சோழ புரத்தில் முடி சூட்டப்பெற்ருன். இவன் தந்தை இராசகேசரி என்னும் பட்டமுடையவனுயிருந்தமையால் இவன் பரகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்து கொண்டு அரசாளத் தொடங்கினுன். இவனுடைய மெய்க் கீர்த்திகள் பூமருவிய திருமாதும்' எனவும், 'பூமருவிய பொழிலேழும்' எனவும் தொடங்குகின்றன. இவை யிரண்டும் இவனது ஆட்சியின் மூன்ரும் ஆண்டு முதல் கல்வெட்டுக்களில் கானப்படுகின்றன.[1] இவற்றுள், 'பூமருவிய பொழிலேழும்' என்று தொடங்கும் மெய்க் கீர்த்தி மிக நீண்ட தொன்ரும். இம் மெய்க் கீர்த்திகளில் வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் காணப்படவில்லை. ஆயினும். இவற்ருல் இவன் ஆட்சியின் சிறப்பு தமிழ்த் தொண்டு, மனைவிமார்களின் பெயர்கள் ஆகியவற்றை அறியலாம். கடல் சூழ்ந்த பார் மாதரும்' எனவும், 'புயல் வாய்த்து வளம் பெருக' எனவும் தொடங்கும் வேறு இரண்டு மெய்க் கீர்த்திகள் இவன் கல்வெட்டுக்களில் மிக அருகிக் காணப்படுகிறன.[2] இவற்றுள் கடல் சூழ்ந்த பார் மாதரும்' என்பது இவனுக்குப் பிறகு பட்டம்

---

1. Ins. 465 of 1919. Ins. 243 of 1930,
2. S. I. I., Vol. VII, No. 432. Ins. 165 of 1908

இராசராசனது ஆட்சியின் பத்தாம் ஆண்டில் செங்கற்பட்டு ஜில்லா மாகறலில் வரையப்பெற்ற கல்வெட்டில் 'கடல்சூழ்ந்த பார் மாதரும்' என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தியும், தஞ்சை ஜில்லாவில் திருநறையூரிலுள்ள ஐந்தாம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டில் 'புயல் வாய்த்து' என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தியும் உள்ளன.

பெற்ற இரண்டாம் இராசாதிராச சோழனுக்கு உரியதாயிற்று. புயல் வாய்த்துவளம் பெருக' என்னும் பிறிதொரு மெய்க் கீர்த்தியின் தொடக்கம் இரண்டாம் இராசாதிராச சோழனுக்குப் பிறகு முடி சூடிய மூன்ருங் குலோத்துங்க சோழனுக் குரியதாயிற்று என்பது அவன் கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது. எனவே, அவ் விரு வேந்தரும் இராசராசன் மெய்க்கீர்த்திகளின் தொடக்கங்களையே தமக்கு உரிமையாக்கிக் கொண்டனர் போலும்.

ஆட்சியின் இயல்பு: நம் இராசராசன் கல்வெட்டுக்கள் வடக்கேயுள்ள கோதாவரி,[1] கிருஷ்ணு,[2] குண்டூர்,[3] நெல்லூர்,[4] ஜில்லாக்களிலும், மேற்கேயுள்ள சேலம்,[5] கோலார்,[6] ஜில்லாக் களிலும், காணப்படுவதால் வேங்கி நாடு கொங்குநாடு கங்க நாடு ஆகியவை இவன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தன என்பது திண்ணம். ஆகவே, இவன் தந்தை குலோத்துங்க சோழனது ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்த நாடுகள் எல்லாம் சோழ இராச்சியத்திலிருந்து விலகாமல் இவன் ஆட்சியின் கீழும் அமைதியாக இருந்து வந்தன எனலாம். இவன் காலத்திலும் பெரும் போர்கள் நிகழாமையின் மக்கள் எல்லோரும் அல்லலின்றி இனிது வாழ்ந்து வந்தனர், இவன் தன் நாட்டில்'தந்தையிலோர்க்குத் தந்தையாகியும் தாயிலோர்க்குத் தாயாகியும் மைந்தரிலோர்க்கு மைந்தராகியும் மன்னுயிர்கட் குயிராகியும்' இருந்து அரசாண்டு வந்தான் என்பது இவனது மெய்க்கீர்த்தி கூறுவது அறியற்பாலதாகும்.

இரு மொழிப் புலமை: இவ்வேந்தன் தன் தாய்மொழி யாகிய தமிழிலும். வடமொழியிலும் சிறந்த பயிற்சி யுடையவனு

---

1. S. I. I., Vol. IV, Nos. 1050 and 1051.
2. Ins. 847 of 1917; S. I. I. Vol. VI, No. 626.
3. S. I. I. Vol. VI, Nos. 163 and 175; Ins. No. 114 of 1917
4. Nellore Inscriptions, O. 51 and 59.
5. S. I. I. Vol, VII No. 18.
6. Ep. Car., Vol. X, Kl.75.

யிருந்தனன் என்று தெரிகிறது. இவனை 'முத்தமிழுக்குந் தலைவன்[1]' என்றும், 'இராச பண்டிதன்'[2] என்றும் இவனது மெய்க்கீர்த்தி கூறுவதால் இவ்வுண்மையை நன்குணரலாம். முதல் இராசேந்திர சோழனாகிய கங்கை கொண்ட சோழன் 'பண்டித சோழன்' என்று வழங்கப் பெற்றமைபோல், இவ்வரசர் பெருமானும் 'இராச பண்டிதன்' என்று அந்நாளில் அறிஞர்களால் வழங்கப் பெற்றனன் என்பது அறியற்பாலது. இவனை 'முத்தமிழ்க்குந் தலைவன்' என்று மெய்க்கீர்த்தி உணர்த்துவதால் இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்தமிழிலும் இவன் வல்லவனாயிருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. இத்தகைய தமிழ்ப் புலமையை ஆசிரியர் ஒட்டக்கூத்தர் பால் கல்வி பயின்றே இவன் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். இவன், தன் தந்தை, பாட்டன் ஆகிய இருவர் காலத்தும் அவைக்களப் புலவராக நிலவிய ஒட்டக்கூத்தர், தன் காலத்தும் இருந்து தனக்குத் தமிழாசிரியர் ஆயினமையைப் பெரும் பேருகக் கருதி, அவர்க்கு வேண்டியன வெல்லாம் உதவி, அவர்பால் அளவற்ற அன்பும் மரியாதையும் உடையவனாய் ஒழுகி வந்தனன் என்று தெரிகிறது. இவன் வடமொழிப் பயிற்சி யாரிடம் பெற்றனன் என்பது பிறகு விளக்கப்பெறும்.

சமய நிலை : இவன் தன் தந்தையைப்போல் தில்லைக் கூத்தப்பிரானிடம் எல்லையற்ற அன்புடையவன். இதனைத் 'தொல்லைத் திருமரபிற்கெல்லாந் தொழுகுலமாந் — தில்லைத் திருநடனஞ் சிந்தித்து'[3] என்னுங் கூத்தர் வாக்கினால்நன்கறியலாம். இவன், தன் தந்தை, தில்லையம்பல முன்றிலிருந்த திருமாலை அலை

---

1. 'எத்துறைக்கும் இறைவனெனவும்
வரஞ்செயும் பெருந்தவமெனவும்
முத்தமிழ்க்குந் தலைவனெவும்
மூன்றுலகின் முதல்வனெனவும்'
(இராசராசன் மெய்க்கீர்த்தி)
2. 'முந்தைமுழு தூலகுய்ய முடிசூடும் ராஜபண்டிதன்
(இராசராசன் மெய்க்கீர்த்தி)
3. இராசராச சோழனுலா, வரிகள் 93 – 94.

கடலில் கிடத்தியமைபற்றி வைணவர்கள் மனம் புண்பட்டிருத்தலை யுணர்ந்து தன் ஆட்சியில் அன்னோர்க்கு ஆதரவளித்து அவர்கள் உளங் குளிரச் செய்தனன். இதுபற்றியே, 'விழுந்த அரி சமயத்தையும் மீளவெடுத்' தனன் என்று இவன் மெய்க் கீர்த்தி கூறும். எனவே, இவன் சிறந்த சைவனாயினும் புயச் சமயங்களிடத்தில் வெறுப்பின்றிச் சமயப் பொறையுடையவனாய்த் திகழ்ந்தனன் என்பது தெள்ளிது.

போர் நிகழ்ச்சி : இவன் கல்வெட்டுக்களை நோக்குங்கால், இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் போர்களே நிகழவில்லை என்று தெரிகிறது. ஆனால், இவன் வஞ்சிமா நகரைத் தாக்கிச் சோனை வென்று வாகை புனைந்தா னென்றும், மதுரை மேற்படையெடுத்துப் பாண்டியனை வென்றான் என்றும் தக்கயாகப்பரணி[1] கூறுகின்றது. அன்றியும், சேர நாட்டிற்குப் படைத் தலைமை வகித்துச் சென்று போர் புரிந்து வெற்றி யெய்தி நம் இராசராசனுக்கு வாகை சூட்டியவன், காரிகைக் குளத்தூருடையான் திருச்சிற்றம் பலமுடையான் பெருமான் நம்பியாகிய பல்லவராயன் என்பது தக்க யாகப் பரணியாலும், அவன் உரையானும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது.[2] இவன் சேரனொடு நிகழ்த்திய இப்போர் இராசராச சோழனுலாவிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.[3] இராசராசனுக்கு ஆண்டுதோறும்

---

1. இஞ்சியின் வல்லுரு மேறு கிடந்த
வஞ்சியின் வாகை புனைந்தவன் வாழியே'
(தக்க யாகப் பரணி, பா. 800)
தென்னவர் தென்மது ராபுரிசீறிய
மன்னவர் மன்னன் வரோதையன் வாழியே'
(ஷை, பா. 803.)

2. 'வில்லவனைத் திறைகொண்ட வேற்றண்ட காபதியைப்
பல்லவனைப் பாடாதார் பசியனைய பசியினமே'
(ஷை, பா. 236.)

3. இடப்புண்ட பேரிஞ்சி 'உதியர் வஞ்சியிலிட்ட
கட்டப்ப முதுமுரசங் காணீர்'
(இராசாராச சோழ னுலா, வரிகள் 172 – 74)
இப் பாடலின் உரையில் உரையாசிரியர் எழுதியுள்ள வரலாற்றுக் குறிப்பினாலும் சேர நாட்டின் மேல் படையெடுத்துச் சென்ற தலைவன் யாவன் என்பதை நன்கறியலாம்.

திறை செலுத்திவந்த சேரனும் பாண்டியனும் முரண்பட்டமை பற்றி அன்னோர்பால் திறை கொள்ள வேண்டிய இப்போர்களை இவன் நிகழ்த்தியிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. அதுபற்றியே, இவன் இவற்றைப் பெரும்போர்களாகக் கருதித் தன் மெய்க்கீர்த்தியில் குறிப்பிடவில்லை போலும்,

காவிரிக்கு வழி கண்டது: இவ் வேந்தன் ஆட்சிக் காலத்தில் மலையமலைப் பக்கத்தில் காவிரியாறு அடைப்புண்டு கிழக்கு நோக்கித் தண்ணீர் வாராமல் தடைப்படவே, சோணாட்டு வளம் சுருங்குவதாயிற்று. அதனையறிந்த இராசராசன் அம்மலையை நடுவில் வெட்டுவித்துக் காவிரியாற்றிற்கு வழிகண்டு, சோழ நாட்டிற்கு என்றும் தண்ணீர் வந்து கொண்டிருக்குமாறு செய்தனன். இச்செய்தி,

> 'மலைகொன்று பொன்னிக்கு வழிகண்ட கண்டன்
> வரராச ராசன்கை வாளென்ன வந்தே'

என்னுந் தக்க யாகப் பரணிச் செய்யுளாலும் அதன் உரையாலும்

> 'சுழியிட்ட காவிரிக்குச் சோணாடு வாழ
> வழியிட்டவாள்காண வாரீர்'

என்னும் இராசராச சோழனுலா அடிகளாலும் நன்கு வெளியாகின்றது. இவ்வரலாறு இராசராசன் கல்வெட்டுக்களில் யாண்டும் காணப்படவில்லை. ஆதலால், காவிரியாறு மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைப் பக்கத்தில் பகையரசனால் அடைக்கப்பெற்றபோது இவன் அவனைப் போரில் வென்று அதனைத் திறந்து கொணர்ந்தனனா

---

1. தக் பரணி. தா. 549.
2. இரா. சோழ னுலா வரிகள் 169 – 170

—சைய

'மலைச்சிறைதீர் வாட்கண்டன் வெள்ளணிநாள் வாழ்த்திக்
கொலைச்சிறைதீர் வேந்துக் குழாம்'

என்னும் பழம்பாட்டுப் பகுதியிலும் இவ்வரலாறுகுறிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. (தொல், புறத், சூ 36—நச். மேற்)

அல்லது இயற்கை நிகழ்ச்சி யொன்ருல் அடைப்புண்ட இடத்தை வெட்டுவித்து அவ்வாற்றிற்கு வழி கண்டனனு என்பது இப்போது புலப்படவில்லை. ஆனுல், இராசராச சோழனுலாவிலுள்ள 'காவிரிக்குச் சோணுடு வாழ வழியிட்ட வாள்,' என்னும் தொடரை நுணுகி யாராயு மிடத்து, இவன் பகை வேந்தனை வென்று, அவனுல் அடைக்கப்பெற்றிருந்த காவிரியைத் திறந்துகொண்டு வந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது குறிப்பாக உணரக் கிடக்கின்றது. இஃது எவ்வாருயினும், இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் ஓராண்டில் காவிரி நீர் சோழ மண்டலத்திற்கு வந்து சேராதவாறு நிகழ்ந்த தடையொன்றை இவன் தன் ஆற்றலால் நீக்கி முன்போல என்றும் அத்தண்ணீர் வந்து கொண்டிருக்குமாறு செய்திருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. எனவே, நாட்டு நலங் கருதி இவன் ஆற்றிய அருஞ்செயல் இஃது எனலாம்.

தலைநகர் : இவ் வேந்தன் ஆட்சியின் முற்பகுதியில் கங்கை கொண்ட சோழபுரமே தலைநகராயிருந்தது. பிறகு, இவன் பழையாறை நகரைத்[1] தான் தங்குதற்கு ஏற்ற நகராகக் கருதிஅதனையே தலைநகராக வைத்துக் கொண்டனன் என்று தெரிகிறது. அது சுந்தர சோழன், முதல் இராசேந்திரசோழன்[2] ஆகிய அரசர் பெருமான்கள் சில ஆண்டுகளில் வீற்றிருந்து செங்கோல் செலுத்திய திருவுடை நகரமாகும். அங்கு அவர்களால் அமைக்கப்பெற்ற அரண்மனைகளுமிருந்தன. நம் இராசராசன் அப்பெரு நகரைப் பல்வகையாலும்

---

1. இம் மாநகரைப் பற்றிய செய்திகளைச் செந்தமிழ் 43-ஆம் தொகுதி 4, 5 ஆம் பகுதிகளில் யான் எழுதியுள்ள பழையாறை நகர் என்னுங் கட்டுரையில் காணலாம்.

2. முதல் இராசேந்திர சோழன் ஆட்சியில் பழையாறை நகர் முடிகொண்ட சோழபுரம் என்னும் மற்ருெரு பெயரும் உடையதாயிருந்தமை அறியத்தக்கது.

சிறப்பெய்தும்படி செய்து அதன் பெயரையும் இராசராசபுரம்[1] என்று மாற்றித் தான் அங்கு வசித்து வந்தனன். கவிஞர் பெருமாஞகிய ஒட்டக்கூத்தர், 'எண்டிசைத் தேவரும் புகுதும் ராசராசபுரி'[2] என்றும் 'செம் பொன் மாட நிரை இராசராசபுரி'[3] என்றும் தக்கயாகப் பரணியில் அதனைப் பாராட்டியிருத்தல் உணரற்பாலது. அந்நகரின் வடபகுதி, இந்நாளில் தாராசுரம் என்னும் பெயருடையதாய்க் கும்பகோணத்திற்கு மேற்புறத்தில் புகைவண்டி நிலையமுள்ள ஓர் ஊராக இருக்கின்றது. அவ்வூரிலுள்ள பெரு வீதிகள் அதன் பண்டைப் பெருமையினை இன்றும் உணர்த்திக் கொண்டிருத்தல் அறியத்தக்கது.

இராசராசேச்சுரம் எடுப்பித்தது: இவ்வேந்தன், தான் வசித்து வந்த இராசராசபுரம் என்னும் பெரு நகரின் வட கீழ்ப் பகுதியில் இராசராசேச்சுரம்[4] என்ற சிவாலயம் ஒன்று எடுப்பித்து அதில் இராசராசேச்சுரமுடையாரை எழுந்தருளுவித்து வழிபாடு

---

1. கீழைப் பழையாறையாகிய இராசராசபுரம் என்றும் இராசராசபுரத்திலுள்ள திருசத்தி முற்றமுடைய நாயஞர் என்றும் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுஞ் செய்திகள் பழையாறை நகர் இராசராசபுரம் என்று வழங்கப்பெற்றமையை நன்கு உணர்த்துவனவாகும். (Ins, 495 of 1907; Ins, 392 of 1908.)

2. தக். பரணி, தா. 18.

3. தக். பரணி, தா. 17.

4. 'தாராக வண்டந் தொடுத்தணிந்தார்
   தமக்கிடம் போதத் தமனியத்தாற்
   சீராச ராசீச் சரஞ்சமைத்த
   தெய்வப் பெருமானை வாழ்த்தினவே'

(தக். பரணி, தா. 772)

தக்கயாகப் பரணியின் பதிப்பாசிரியர் இராசராசபுரி என்பது தஞ்சை மாநகரம் என்றும், இராசராசீச்சரம் என்பது தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலென்றும் எழுதியுள்ளனர். தஞ்சை மாநகர்க்கு இராசராசபுரி என்னும் பெயர் இருந்திருப்பின் அது கல்வெட்டுக்களில் வரையப்பெற்றிருக்கும் என்பது திண்ணம். தஞ்சைக் கல்வெட்டுக்களில் அப்பெயரே காணப்படவில்லை. ஆகவே, இராசராசபுரியைத் தஞ்சை மாநகர் என்று கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாது. எனவே, அதில் எடுப்பிக்கப்பெற்ற இராசராசீச்சரமும் தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் ஆகாதென்க.

புரிந்தனன். ஆசிரியர் ஒட்டக்கூத்தர், தக்கன் யாகம் அழிக்கப்பட்ட பிறகு உமாதேவியார்க்குப் போர்க்களங் காட்டி அங்கு இறந்தவர்கள் எல்லோர்க்கும் அருள் புரியும் பொருட்டு இராசராசபுரி ஈசர்[1] எழுந்தருளினர் என்று தம் தக்கயாகப் பரணியில் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். கண்டோர் கண்களைப் பிணிக்குஞ் சிற்பத்திறம் வாய்ந்து, முற்காலத்தில் பெருமையுடன் நிலவிய அம் மாடக் கோயில், இக்காலத்தில் தன் சிறப்பனைத்தும் இழந்து அழிவுற்ற நிலையில் உளது. எனினும், அப்பெருங் கோயிலிலுள்ள கருப்பகிரகத்தின் புறச்சுவரில் சிவனடியார் அறுபத்துமூவருடைய வரலாறுகளை அறிவிக்கும் முறையில் அமைக்கப்பெற்றுள்ள படிமங்களும், திருச்சுற்று மாளிகையின் வடபுறத்திலுள்ள சைவாசாரியர் நூற்றெண்மர் படிமங்களும் அக்கோயிலிலுள்ள இராசகம்பீரன் திருமண்டபமும் இன்றும் அதன் பழைய பெருமைகளை அறிவுறுத்திக்கொண்டு நம் இராசராசனது புகழ் போல் நிலை பெற்றுள்ளன எனலாம். அக்கோயில், இந்நாளில் புகை வண்டியில் செல்லுவோருள் சிலருடைய கண்களையாவது கவரும் நிலையில், தாராசுரம் நிலையத்திற்கு வடபுறத்தில் இருத்தல் அறியற்பாலதாம்.

அவைக்களப் புலவர்: இவ்வரசன் காலத்தில் அவைக்களப் புலவராக விளங்கியவர் கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தரே யாவர். அவர் இவ்வேந்தன் காலத்தில் முதுமை எய்தி உடல் தளர்ச்சியுற்றிருந்தும் அறிவில் தளர்ச்சியுருமல் இவன் மீது இராசராச சோழனுலா என்ற நூலொன்று இயற்றியுள்ளனர். அவ்வுலாவை அப்புலவர்பிரான் அரங்கேற்றிய போது, இவன் பெருமகிழ்ச்சி யெய்தி ஒவ்வொரு கண்ணிக்கும் ஒவ்வோராயிரம் பொன்

---

1. 'ஒருமருங்குடைய மூலநாயகியோ டொற்றைவெள்விடை யூர்திமேல்
இருமருங்குமறைதொழுவெழுந்தருளி யிராசராசபுரியீசரே'
(தக் பரணி, தா. 778)

பரிசிலாக வழங்கி அந்நூலை ஏற்றுக்கொண்டான்.[1] இவ்வருஞ் செயல், இவன், அந்நூலிடத்தும் அதன் ஆசிரியரிடத்தும் எத்துணை மதிப்பும் அன்பும் வைத்திருந்தனன் என்பதை நன்கு புலப்படுத்துவதாகும். தக்கயாகப் பரணியும் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் கூத்தரால் பாடப் பெற்றுள்ளது என்பது அந்நூலின் இறுதியிலுள்ள வாழ்த்து என்ற பகுதியாலும் இடையிலுள்ள சில பாடங்களாலும்[2] அறியக் கிடக்கின்றது. அன்றியும், அந்நூல் இராசராசன் தலைநகராகியஇராசராசபுரத்தில் இயற்றிஅரங்கேற்றப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது அதிலுள்ள கடை திறப்புப் பாடல் களால்[3] வெளியாகின்றது.

இவ்வேந்தன் காலத்தில் காவிரிக்கரையிலிருந்த இராசேந்திர சோழ சதுர்வேதி மங்கலம் என்னும் ஊரில் கேசவசுவாமி என்ற வட மொழி புலவர் ஒருவர் இருந்தனர். அவர் இராசராசனுடைய அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவரும் ஆவர். இவன் அவரையே தன் வடமொழி ஆசிரியராகக் கொண்டு அம்மொழியைக் கற்று அதில் புலமை எய்தியிருத்தல் வேண்டும் என்று தெரிகிறது. அவர்பால் நெருங்கிப் பழகி வடமொழி பயின்று வரும் நாட்களில், இம்மன்னன் அவருடைய சிறந்த புலமையையும் ஆற்றலையும் நன்குணர்வானு யினன்; எனவே வடமொழியைக் கற்போர்க்குப் பயன்படுமாறு அம்மொழியில் ஓர் அகராதி எழுதியுதவுமாறு இவன் அவரைக் கேட்டுக் கொண்டதோடு அவ்வகராதி எம்முறையில் அமைய வேண்டும் என்பதையும் அறிவித்தனன். இவன் விரும்பியவாறு

---

1. 'தெள்ளித்தம்
முன்னு யகரிலவன் மூதுலாக் கண்ணிதோறும்
பொன்னு யிரஞ்சொரிந்த பூபதியும்'

என்னும் சங்கர சோழ னுலா வடிகளால் இச்செய்தியை அறியலாம். அன்றியும், தமிழ்விடு தூதிலும் இந்நிகழ்ச்சி குறிக்கப் பட்டுள்ளது.

2. தக். பரணி, தாழிசைகள் 519, 772, 774, 775, 776, 777.

3. தக். பரணி, தாழிசைகள் 16, 17, 18, 19, 20.

அவர் எழுதிய வடமொழி அகராதி, 'நானார்த்தார்ணவ சம்க்ஷேபம்' என்பது.[1] ஆகவே இவன் வடமொழி வளர்ச்சியிலும் ஈடுபட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தர் வடமொழியிலும் புலமை எய்தியிருந்தனர் என்பது அவர் இயற்றியுள்ள நூல்களால் இனிது விளங்கும்.

இனி இவ்வேந்தன், தன் அவைக்களத்தில் புலவர்கள் தமிழ் நூல்களிலுள்ள நயங்களை எடுத்துக்கூற, அவற்றை விரும்பிக்கேட்டு மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கும் இயல்பினனாக இருந்தனன். ஆதலால், இவனது அரசவை 'ஓவாது—செய்ய தமிழ் முழங்கத் தெய்வப் பொதியிலாய்' விளங்கியது என்று ஆசிரியர் ஒட்டக்கூத்தர் பாராட்டியுள்ளனர். அக் கவிஞர் கோமான் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில்தான் உலக வாழ்வை நீத்து இறைவன் திருவடியை யடைந்தனர் என்று தெரிகிறது.

இராசராசனது சிறப்புப் பெயர்கள் : இம் மன்னர் பெருமானுக்கு அந்நாளில் வழங்கிய சிறப்புப் பெயர்கள், சோழேந்திர சிங்கன், தெய்வப் பெருமாள், கண்டன், சொக்கப் பெருமாள், இராச கம்பீரன் என்பன. இவற்றுள், சோழேந்திர சிங்கன்[2] இராச கம்பீரன்[3] என்ற இரண்டு பெயர்களும் இவன் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுவதோடு முறையே இராசராச னுலாவிலும் தக்கயாகப் பரணியிலும் கூறப்பட்டும் உள்ளன. எஞ்சிய மூன்றும் உலா, பரணி ஆகிய இரு நூல்களில் மாத்திரம் காணப்படுகின்றன.[4] இவற்றுள் சொக்கப் பெருமாள் என்பது தக்கயாகப் பரணி உரையாசிரியர் கூற்றுல்தான் அறியப்படுகின்றது.[5] இராசகம்பீரன் என்பது

---

1. Journal of Oriental Research, Vol. XI, p. 2.

2. Ins. 336 of 1917 ; இராசராச சோழ னுலா, வரிகள் 252, 685.

3. தக். பரணி, தா. 774; Ins. 440 of 1912 and Ins. 146 of 1937—38.

4 ஷை தாழிசைகள் 772, 549.
இராசராச சோழ னுலா, வரிகள் 76, 726.

5 'முன்றிற் கிடந்த' என்று தொடங்கும் 777 ஆம் தாழிசையின் உரையிலுள்ள 'குலோத்துங்க சோழதேவர் மைந்தராகிய சொக்கப்பெருமாளான ராசராச தேவரை வாழ்த்தின' என்ற பகுதியால் இதனை உணரலாம்.

இவனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் வழங்கிய சிறப்புப் பெயராகும். சோழேந்திர சிங்கநல்லூர், இராசகம்பீர நல்லூர்[1] இராசகம்பீரன் திருமண்டபம்[2] இராச கம்பீரன் திருவீதி[3] என்பன இவன் பெயரால் இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் அமைக்கப்பெற்றவை என்று தெரிகிறது.

இராசராசனுடைய மனைவிமார்கள்: 'பூமருவிய பொழி லேழும்' என்று தொடங்கும் இவனது மெய்க்கீர்த்தியினால் இவனுக்கு மனைவியர் நால்வர் இருந்தனர் என்பது நன்கு தெளியப்படும். அன்னோர், புவனமுழுதுடையாள், தரணிமுழுதுடையாள், அவனி முழுதுடையாள், தென்னவன் கிழானடி என்போர். அவர்களுள், புவனமுழுதுடையாள் என்பவள் பட்டத்தரசியா யிருந்தனள் என்பது கல்வெட்டுக்களாலும் இராசராச னுலாவினாலும் புலனா கின்றது. அவனி முழுதுடையாளுக்கு உலகுடை முக்கோக் கிழானடி கள் என்ற மற்றொரு பெயர் உண்டு என்பதும் அவ்வரசி திருக் கோவலூரில் அந் நாட்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மலைய மானாட்டுச் சிற்றரசன் ஒருவனுடைய மகள் என்பதும் இவனது மெய்க்கீர்த்தியால் அறியப்படுகின்றன.

இனி, இராசராசன் காலத்துக் குறுநில மன்னர்களும் அரசியல் தலைவர்களும் யாவர் என்பதை ஆராய்ந்து காண்பாம்.

1. **மலையமானாட்டு குறுநிலமன்னர்கள்:** இவர்களுள் நம் இராசராசன் காலத்தில் இருந்தவர்கள், மலையமான் பெரிய உடை யான் நீரேற்றான் ஆன இராசராச மலையகுலராசன்[4] மலையமான்

---

1. இராசகம்பீர நல்லூர் என்று இரண்டூர்களுக்குப் பெயர் வைத்து அவற்றைத் திருப்பாலைத்துறை இறைவர்க்கும் திருச்செந் துறை இறைவர்க்கும் நம் இராசராசன் இறையிலியாக அளித்து உள்ளனன் என்பது இரு கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது. (Ins. 440 of 1912; Ins. 146 of 1937—38)
2. இது தாராசுரத்தில் உள்ளது.
3. இது திருப்பனந்தாளிலிருந்த பெருவழியாம்.
4. Ins. 163 of 1906.

அத்திமல்லன் சொக்கப் பெருமாள் ஆன இராசகம்பீர சேதி ராயன், கரியபெருமாள் பெரிய நாயனை நரசிங்க மலாடுடையான் என்போர். இவர்களுள், இராசராச மலையகுலராசனைப் பற்றி ஒன்றுந் தெரியவில்லை. இராச கம்பீர சேதிராயன் என்பவன் மலைய மானாட்டில் கிளியூரிலிருந்து அதனைச் சூழ்ந்த நிலப்பரப்பை அரசாண்டவன்[1]. கரிய பெருமாள் என்பவன் திருக்கோவலூரி லிருந்து அரசாண்டவன். கி. பி. 1058-ல் அவ்வூரிலுள்ள திருமால் கோயிலைக் கற்றளியாக எடுப்பித்த மலாடுடையான் நரசிங்கவர்ம னுடைய பேரன்[2]. இவனும் அக்கோயிலுக்குத் தொண்டு புரிந்துள் ளனன். ஈண்டுக் குறிக்கப் பெற்ற மலையமானாட்டுச் சிற்றரசர் மூவரும் ஒருவருக்கொருவர் என்ன முறையினர் என்பது இப்போது புலப்படவில்லை.

2. கூடலூர் ஆளப்பிறந்தான் மோகன் ஆகிய இராச ராச காடவராயன்: இவன் இராசராசனுடைய தந்தையின் காலத்தில் தென்னார்க்காடு ஜில்லாவின் ஒரு பகுதியில் நாடு காவல் புரியும் அரசாங்க அதிகாரியாயிருந்த குலோத்துங்க சோழ காடவ ராயனுடைய தமையன்; இவன் மலையவிச்சாதிரி நல்லூரிலிருந்து பல வரிகளால் கிடைக்கக்கூடிய பொருள் முழுதும் கி. பி. 1152-ல் எலவானாசூர்க் கோயிலுக்கு நிவந்தமாக அளித்துள்ளான்.[3]

3. இராசேந்திரசோழ பல்லவராதித்தன்: இவன் பல்லவர் குலத் தோன்றல். இத்தலைவன் கோலார் ஜில்லாவிலுள்ள சூரூர் மலையில் ஒரு கோயில் எடுப்பித்து அதற்குத் தேவதான இறையிலி கி. பி. 1153-ல் அளித்திருத்தலால்[4] இவன் நம் இராசராசன் பிரதி நிதியாகக் கங்கநாட்டிலிருந்திருத்தல் வேண்டுமென்று தெரிகிறது. இவன் காடுவெட்டி எனவும், காஞ்சிபுர பரமேசுவரன் எனவும் அக் கோயிற் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் அறியத் தக்கது.

---

1. Ins 411 of 1909.
2. Ep. Ind., Vol. VII, p. 147
3. Ins. 166 of 1906.
4. Ep.Car., Vol. X, Kl. 75.

4. **சம்புவராயர்கள்:** இவர்களுள், இராசராசன் காலத்திலிருந்தவர்கள், நித்த விநோத சம்புவராயன், இராசநாராயண சம்புவராயன் ஆகிய இருவருமே யாவர் இன்னோருள் நித்த விநோத சம்புவராயன் மனைவி சோறுடையாள் என்பாள்[1] தென்னார்க்காடு ஜில்லா பிரம்மதேசத்திலுள்ள கோயிலுக்குத் திருவிளக்கு வைத்து அதற்காக 32 பசுக்கள் அளித்துள்ளனள். இராசநாராயண சம்புவராயனுக்கு அம்மையப்பன் சீயன் பல்லவாண்டான் என்னும் பெயர் அந்நாளில் வழங்கியது என்று தெரிகிறது. இவன், செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் நாடு காவல் புரியும் அரசாங்க அதிகாரியாயிருந்தனன். இவன், அச்சிறுபாக்கம்[2], மூந்நூர்[3] ஆகிய ஊர்களிலுள்ள கோயில்களுக்கு நிவந்தங்கள் அளித்துள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

5. **இராசராச வங்கார முத்தரையன்:** இவன் தென்னார்க்காடு ஜில்லாவில் திட்டக்குடி, பெண்ணாகடத்தைச் சூழ்ந்த பிரதேசத்தில் நாடு காவல் புரியும் அரசாங்க அதிகாரியாயிருந்தவன்.[4] சேந்தன் கூத்தாடுவான் என்பது இவனது இயற்பெயர். இராசராச வங்கார முத்தரையன் என்பது அரசனால் அளிக்கப்பெற்ற பட்டமாகும். இவன் திட்டக்குடியில் தனக்குப் பாடிகாவல் வரியாக கிடைத்தற்குரிய நெல்லை ஆண்டுதோறும் அவ்வூர்க் கோயிலதிகாரிகள் நிவந்தமாகப் பெற்றுக்கொண்டு, இறைவர்க்கு அர்த்தயாம வழிபாடு செய்து வருமாறு ஏற்பாடு செய்தனன் என்று அங்குள்ள கல்வெட்டொன்று[5] உணர்த்துகின்றது.

6. **குலோத்துங்க சோழ கடம்பராயன்:** இவன் புதுக்கோட்டையைச் சார்ந்த நிலப்பரப்பில் இராசராசன் காலத்திலிருந்த ஓர் அரசியல் அதிகாரியாவன். இவன் குடுமியான்மலையிலுள்ள

---

1. Ins. 168 of 1918.
2. S. I. I. Vol. VII, No. 458
3. Ins. 52 of 1919.
4. Ins. 28 of 1908.
5. S' I. I., Vol. VIII, No. 285

திருநலக் குன்றமுடையார் கோயிலில் நாள் தோறும் இரண்டு திருவிளக்கு வைப்பதற்கு நிவந்தம் அளித்துள்ளனன் என்பது அவ்வூர் கல்வெட்டொன்றால் அறியக் கிடக்கின்றது.[1]

7. **திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமான் நம்பியான பல்லவராயன்:** இவன் சயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து ஆமூர்க் கோட்டத்துச் சிறுகுன்ற நாட்டுக் காரிகைக் குளத்தூரினன்; இராச ராசன் ஆட்சியில் நிலவிய ஒரு சிறந்த படைத்தலைவன்; இவ்வர சனால் அளிக்கப்பெற்ற பல்லவராயன் என்னும் பட்டம் பெற்றவன்; இவனது அன்பிற்குரியவனாகிச் சிறந்த உசாத் துணையாய் விளங்கியவன்; சேரனைப் போரில் வென்று அவன்பால் திறை கொண்டு இவனுக்கு வெற்றிமாலை சூட்டியவன்;[2] சோழ மண்டலத்து இராசாதிராச வளநாட்டுத் திருவிந்தளூர் நாட்டுக்குளத்தூரில் தன் அரசன் பெயரால் இராசராசேச்சுரம் என்னுங் கோயில் எடுப்பித்து அதற்கு நிவந்தங்கள் வழங்கியவன்.[3] மாயூரத்திற்கு அண்மை யிலுள்ள அவ்வூர், இப்படைத்தலைவனுடைய பெயரால் பல்லவ ராயன் பேட்டை என்று வழங்கி வருகின்றது. இவன் கூத்தரால் தக்கயாகப் பரணியில் புகழப் பெற்றவன் ஆவன்.

இனி இராசராசன் ஆட்சியின்கீழ் ஆந்திர நாட்டில் சிற்றரசர்களாக இருந்தோர், மகா மண்டலேசுவரன், திரி புவனமல்லதேவ சோட மகாராஜன்,[4] மகா மண்டலேசு வரன் ஜிக்கிதேவ சோட மகாராஜன்,[5] புத்த ராஜன்,[6] மகா மண்டலேசுவரன் குலோத்துங்க ராசேந்திர சோடன்,[7]

---

1. Inscriptions of Pudukkottai State, No. 135.
2. தக். பரணி தா. 236
3. Ins. 427 of 1924 and 435 of 1924.
4. Ins. 203 of 1897; S. I. I., Vol. VI, No. 163.
5. Ins. 193 of 1897; S. I. I., Vol. VI, No. 153.
6. Ins. 216 of 1893; S. I. I., Vol. IV, No. 1050.
7. Ins. 217. of. 1893; S. I. I., Vol. IV, No. 1051, Ins 132 of 1917.

ராசேந்திரகோண லோகராஜன்[1] மகா சாமந்தன் ஜிய்யருவாரு[2] என்போர். இவர்களுள், முன்னவர் இருவரும் கரிகாலன் மரபினர் என்று தம்மைக் கூறிக்கொள்வது குறிப்பிடத்தக்கது. குலோத்துங்க ராசேந்திர சோடன் என்பான் வெலநாண்டுச் சோழன் ஆவன். இவர்கள் ஆந்திர தேயத்தில் வேங்கி நாடு முதலானவற்றிலிருந்து அரசாண்டவர் ஆவர். இன்னோர் நம் இராசராசனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த சிற்றரசர்கள் என்பது இவர்களுடைய கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகிறது.

இராசராசன் எதிரிலிப் பெருமாளுக்கு இளவரசுப்பட்டங் கட்டியது.[3] இராசராசன் தன் வாழ்நாளின் இறுதிக் காலத்தில் பழையாறையிலிருந்த ஆயிரத்தளி அரண்மனையில் நோய்வாய்ப் பட்டுத் துன்புற்ற நிலையில் இருந்தனன். அதுபோது தான் அந் நோயினின்று விடுபட்டுப் பிழைக்க முடியாது என்பதையும் இவன் உணர்ந்துகொண்டான். அந்நாளில் இவன் மக்கள் இருவரும் ஈராண்டும் ஓராண்டும் நிரம்பிய இளங்குழந்தைகளாக இருந்தனர். ஆகவே, அவர்கள் முடி சூட்டப் பெறுவதற்குத் தக்க வயதினராக இல்லை. அதுபற்றி அரசன் பெருங்கவலை கொண்டு அந்நிலையில் செய்யத்தக்கது யாது என்பதை ஆராய்ந்து, தன் தாயத்தினருள்ப் ஒருவனாகிய நெறியுடைப் பெருமாளின் புதல்வன் எதிரிலி பெருமாளைக் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து வருவித்து, அவ் வரச குமாரனுக்கு இளவரசுப் பட்டங் கட்டிவிட்டு, அந்நாளிலேயே இறந்துபோனான். அச்சமயத்தில் சோழநாட்டில் ஆட்சியுரிமை பற்றித் தாயத்தினருள் கலகம் ஏற்படுமோ என்ற ஐயப்பாடு உண்டாயிற்று. உடனே, அமைச்சர் தலைவனாகிய திருச்சிற்றம்பல

1. Ins. 213 of 1897; S. I. I. Vol. VI, No. 175.

2. Nellure Inscriptions, O. 51

3. இப்பகுதி பல்லவராயன் பேட்டைக் கல்வெட்டை ஆராய்ந்து எழுதியதாகும் (Ep. Ind., Vol, XXI No. 31)

முடையான் பெருமான்நம்பி என்பான் இராசராசனுடைய அந்தப்புர மகளிரையும் இளஞ்சிறுவர் இருவரையும் பரிவாரங்களோடு ஆயிரத் தளி அரண்மனையிலிருந்து அழைத்து வந்து பாதுகாவல் மிக்கதாய் அதற்கண்மையிலிருந்த இராசராசபுரத் தரண்மனையில் வைத்துக் காப்பாற்றினன். அக்காலத்தில் உள்நாட்டுக் குழப்பம் உண்டா காதவாறு நாட்டையும் காத்தனன். அன்றியும் அவ்வமைச்சன், இராசராசன் இறக்கும் தறுவாயில் இளவரசுப் பட்டம் கட்டிய எதிரிலிப் பெருமாளுக்கு அப்பட்டம் பெற்ற நான்காம் ஆண்டில் இராசாதிராசன் என்னும் பெயருடன் திருஅபிஷேகம் செய்து நாடும் உடன் கூட்டமும் ஒன்றுபட்டுச் செல்லுமாறு செய்தான். இராச ராசன் தாயத்தினராய்ச் சோழ ராச்சியத்திலிருந்த மற்றையோர் மிகை செய்யாதபடியும் பார்த்துக்கொண்டான். அவ்வமைச்சன் எதிரிலிப் பெருமாளுக்கு முறைப்படி முடி சூட்டிவதற்கு நான்கு ஆண்டுகள் வரையில் காலம் தாழ்த்தினமைக்குக் காரணம் நாடும் உடன் கூட்டமும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட கருத்துக்களுடன் இருந்தமை போலும்.

இராசராசனது ஆட்சியின் இறுதிக் காலம்: இவ்வேந்தனது 28-ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டு ஆந்திர நாட்டில் காணப் படுவதால் இவனது ஆட்சியின் இறுதிக் காலம் கி. பி. 1173-ஆம் ஆண்டாதல் வேண்டு மென்று கருதப்படுகிறது[2]. ஆனல், சோழ நாட்டிலும் தொண்டை நாட்டிலும் இவனது 19-ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டுக்கள்[3] தான் காணப்படுகின்றன. அவற்ருல் கி. பி. 1166 வரையில் இவன் அரசாண்டவன் ஆதல் வேண்டும் என்பது புலனுகின்றது. தஞ்சாவூர் ஜில்லர பல்லவராயன்பேட்டை யிலுள்ள கல்வெட்டொன்ருல் இவன் கி. பி. 1163-ஆம் ஆண்டின்

---

1. Ins, 181 of 1899; S. I. I., Vol. VI, No. 626
2. The Colas, Vol. II, p. 87,
3. Ins. 86 of 1928; Ins. 411 of 1909.

தொடக்கத்தில் இறந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது உய்த்துணரப் படுகின்றது[1]. ஆகவே கி. பி. 1173, 1166, 1163 ஆகிய மூன்று ஆண்டுகளுள் இராசராசன் எவ்வாண்டில் இறந்திருக்க வேண்டு மென்பது ஆராய்தற்குரியது. இவ்வேந்தன் தன் இறுதி நாளில் எதிரிலிப் பெருமாள் என்பவனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டி விட்டு அன்றே இறந்தனன் என்பது மேலே குறிப்பிட்ட பல்லவ ராயன்பேட்டைக் கல்வெட்டால் அறியப்படுகின்றது[2]. எனவே, எதிரிலிப் பெருமாள் இளவரசுப் பட்டம் கட்டப் பெற்ற நாளே இராசராசன் இறந்த நாளாதல் வேண்டும் என்பது தெள்ளிது. எதிரிலிப்பெருமாள் கி. பி. 1163-ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் பட்டம் பெற்றனன் என்பது கணிதநூல் வல்லார் கண்ட முடிவா கும்[3]. ஆகவே இராசராசனும் அவ்வாண்டில்தான் இறந்திருத்தல் வேண்டு மென்பது திண்ணம்.

இனி, சோழ நாட்டிலும் தொண்டை நாட்டிலும் இராச ராசனது 18, 19-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டுக்களும்[4] ஆந்திர நாட்டில் 26, 28-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டுக்களும்[5] காணப் படுவதற்குக் காரணம் யாது என்பது நோக்கற்பாலது.

எதிரிலிப் பெருமாள் இளவரசுப் பட்டம் பெற்ற நான்காம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1166-ல்தான் இராசாதிராசன் என்னும் பெய ருடன் முறைப்படி அரசுநுக அபிடேகஞ்செய்யப் பெற்றனன்[6] என்பது பல்லவராயன் பேட்டைக் கல்வெட்டின் துணைகொண்டு

---

1. Ep. Ind., Vol, XXI, No. 31
2. 'உடையார் விக்கிரம சோழதேவர் பேரனுர் நெறியுடைப் பெருமாள் திருமகனுர் எதிரிலிப் பெருமாளைப் பெரியதேவர் துஞ்சி யருளின நாளிலே மண்டைக் கவிப்பித்துப் போந்தாரானவாறே இவரைத் திரு அபிஷேகம் பண்ணுவிக்கக் கடவராக.
(பல்லவராயன் பேட்டைக் கல்வெட்டு, வரிகள் 11. 12.)
3. Ep. Ind., Vol. IX., p. 211.
4. S. I. I. Vol. VII, Nos. 458 and 483; Ins. 28 of 1908. Ins. 411. of 1909; Ins. 86 of 1928.
5. Ins, 704 of 1920; Ins. 181 of 1899.
6 'நாலாந் திருநட்சத்திரத்திலே இராஜாதிராஜ தேவர் என்று திருஅஷேகம் பண்ணுவித்து,
(பல்லவராயன்பேட்டைக் கல்வெட்டு. வரிகள், 12, 13.)

உறுதி செய்யப்பெற்ற செய்தியாகும். அவ்வாண்டு வரையில் இராசராசன் ஆட்சியாண்டுகள் கல்வெட்டுக்களில் வந்தமையால் இவனது 18, 19-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டுக்கள் சோழ நாட்டிலும் தொண்டை நாட்டிலும் காணப்படுகின்றன என்பது அறியற்பாலதாம்.

சோழ நாட்டிலேயே இராசராசனது 19-ஆம் ஆட்சியாண்டுக்குப் பிறகு இவன் கல்வெட்டுக்கள் இல்லையெனின் அதற்கு வடக்கே நெடுந்தூரத்திலுள்ள ஆந்திர நாட்டில் இவனது 26, 28-ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டுக்கள் எங்ஙனம் இருத்தல் கூடும்? ஆகவே, இவன் இறந்த பின்னரும் ஆந்திர நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களில் இவன் ஆட்சியாண்டுகள் வரையப் பெற்றிருப்பது அறியாமையால் நேர்ந்த பிழையே எனலாம். ஆதலால் அவ்வாண்டுகளில் இராசராசன் உயிர் வாழ்ந்திருந்தனன் என்று கொள்வது எவ்வாற்ருனும் ஏற்புடைத்தன்று.

இனி, இராசராசன் இறந்த நான்காம் ஆண்டில் எதிரிலிப் பெருமாளுக்கு இராசாதிராசன் என்னும் அபிடேகப் பெயருடன் முடி சூட்டிய அமைச்சன் திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமான் நம்பி என்பவன் கி. பி. 1171-ஆம் ஆண்டில் இறந்துவிட்டான் என்பது பல்லவராயன் பேட்டைக் கல்வெட்டால் அறியக்கிடக்கின்றது. இந்நிலையில் ஆந்திர நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு இராசராசன் கி. பி. 1173-ஆம் ஆண்டில் உயிருடன் இருந்தனன் என்று கொள்வது சிறிதும் பொருந்தாது. அன்றியும், அவ்வாண்டில் இவன் உயிருடன் இருந்திருப்பின் பாண்டி நாட்டில் குலசேகர பாண்டியன் பொருட்டுச் சோழ நாட்டுப் படைத்தலைவர்கள் நிகழ்த்திய போர்கள் இவன் ஆட்சியில் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். ஆனால் அப்போர்கள் எல்லாம் இராசாதிராசன் ஆட்சியில் நடைபெற்றன என்பது கல்வெட்டுக்களால்

வெளியாகின்றது. ஆகவே, இராசராசன் அப்போர் நிகழ்ந்த காலத்தில் இல்லை என்பது தேற்றம். எனவே, இராசராசன் கி. பி. 1163 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் இறந்திருத்தல் வேண்டு மென்பது நன்கு துணியப்படும்.

இருபதாம் அதிகாரம்

இரண்டாம் இராசாதிராச சோழன் (கி.பி 1163 – 1178)

இரண்டாம் இராசராச சோழனால் கி. பி. 1163—ஆம் ஆண்டில்[1] இளவரசுப் பட்டங் கட்டப் பெற்று, கி. பி. 1166—ஆம் ஆண்டில் சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாக முடி சூட்டப் பெற்ற இவ்வரச குமாரன், விக்கிரம சோழனுடைய பேரன், நெறியுடைப் பெருமாளின் புதல்வன், இவனது பிள்ளைத் திருப்பெயர் எதிரிலிப் பெருமாள் என்பது. இவன் முடி சூட்டப்பெற்ற நாளில் இராசாதிராசன் என்னும் அபிடேகப் பெயர் எய்தினன்.[2] இவனுக்கு முன் அரசாண்ட இரண்டாம் இராசராச சோழன் பரகேசரி என்னும் பட்டமுடையவனாயிருந்தமையால், அக் காலத்துச் சோழ மன்னர்களின் ஒழுகலாற்றின்படி இவன் இராசகேசரி என்ற பட்டத்துடன் ஆட்சி புரிவானாயினன். கல்வெட்டுக்களில் இவனுக்கு மூன்று மெய்க்கீர்த்திகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் 'ஒன்று கடல் சூழ்ந்த பார் மாதரும்'[3] எனவும், மற்றொன்று கடல் சூழ்ந்த பாரேழும்[4] எனவும், பிறிதொன்று 'பூமருவிய திசை முகத்தோன்'[5] எனவும் தொடங்குகின்றன. அம்மெய்க்கீர்த்திகள் இவன் ஆட்சியின் சிறப்பை அழகுறக் கூறுகின்றனவேயன்றி இவன் வரலாற்றுச் செய்திகளை உணர்த்துவனவாயில்லை, எனினும் இவன் கல்வெட்டுக்களுள் சில, இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் நடைபெற்ற பாண்டி நாட்டுப் போர் நிகழ்ச்சிகளை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

---

1. Ep. Ind., Vol. IX, p 211.
2. Ibid. Vol. XXI, p. 190; Ibid, Vol XXII, p. 86, Foot Note.
3. S. I. I., Vol. VII, No. 227.
4. Ins. 172 of 1908 ; Ins 540 of 1904.
5. S. I. I., Vol. VII, No. 890.

இனி, இராசாதிராச சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் பாண்டி நாட்டில் தாயத்தினரான இருபாண்டி வேந்தர்களுக்குள் அரசாளும் உரிமைபற்றிப் பகைமை உண்டாயிற்று. அதனுல், அவ் விருவரும் சில ஆண்டுகள் வரையில் தமக்குள் போர் புரிந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்களுள், குலசேகர பாண்டியனுக்கு நம் இராசாதிராச சோழனும் பராக்கிரமபாண்டியனுக்குச் சிங்கள மன்னனுகிய பராக்கிரம பாகுவும் படையனுப்பி உதவி புரிந்தனர். ஆகவே, அப்போர் பாண்டியர் களுக்குள் நிகழ்ந்ததெனினும், அஃது உண்மையில் சோழ மன்னனுக்கும் சிங்கள வேந்தனுக்கும் நடைபெற்ற தென்றே கூற வேண்டும். ஆட்சியுரிமை பற்றி நிகழ்ந்த அப்பாண்டி நாட்டுப் போரின் முதற் பகுதி இலங்கைச் சரிதமாகிய மகா வம்சத்திலும்[1] எஞ்சிய பகுதிகள் சோழ நாட்டிலும் தொண்டை நாட்டிலுமுள்ள நான்கு கல்வெட்டுக்களிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அக்கல்வெட்டுக் களுள் காஞ்சிமா நகரைச் சார்ந்த ஆர்ப்பாக்கத்துக் கல்வெட்டு[2] இராசாதிராசனது ஐந்தாம் ஆட்சியாண்டிலும், மாயூரத்தைச் சார்ந்த பல்லவராயன் பேட்டைக் கல்வெட்டு[3] எட்டாம் ஆட்சி யாண்டிலும் அரக்கோணத்தைச் சார்ந்த வட திருவாலங்காட்டுக் கல்வெட்டும்[4] திருக்கடவூர் மயானக் கல்வெட்டும்[5] பன்னிரண்டாம் ஆட்சி யாண்டிலும் வரையப்பெற்றனவாகும்[6]. ஒவ்வொரு கல்வெட்டிலும் அவ்வப்போது நிகழ்ந்த சில போர் நிகழ்ச்சிகளே

---

1. மகா வம்சத்தில் 76, 77 ஆம் அதிகாரங்களில் இப்போர் நிகழ்ச்சிகள் கூறப்பட்டுள்ளன.
2. S. I. I. Vol, VI, No. 456.
3. Ep. Ind., Vol. XXI, No. 31.
4. Ibid. Vol. XXII, No. 14.
5. Ins. 261 of 1925.
6. வட திருவாலங்காட்டுக் கல்வெட்டும் திருக்கடவூர் மயானக் கல்வெட்டும் ஒன்ருகவே இருத்தல் அறியத்தக்கது ஆனுல் பிந்தியது மிகச் சிதைந்த நிலையில் உளது; எனினும், முந்தியதில் சிதைந்துள்ளவற்றை அறிவதற்குப் பயன்படுகின்றது.

காணப்படுகின்றன. அவற்றின் துணைகொண்டு அப்போர் நிகழ்ச்சிகளை ஆராய்வது அமைவுடையதேயாம்.

பராக்கிரம பாண்டியன் மதுரையில் வீற்றிருந்து அரசாண்டு கொண்டிருக்குங்கால், அவனுக்கும் அவன் தாயத்தினனாகிய குலசேகர பாண்டியனுக்கும் பாண்டி நாட்டின் ஆட்சியுரிமை பற்றி வழக்குண்டாயிற்று. குலசேகர பாண்டியன் மதுரை மாநகரை முற்றுகையிட்டான். பராக்கிரம பாண்டியன் சிங்கள வேந்தனாகிய பராக்கிரம பாகுவைத் தனக்கு உதவி புரியுமாறு வேண்டிக் கொண்டான். அவனும் பாண்டியன் வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்டு, இலங்காபுரித் தண்ட நாயகன் தலைமையில் பெரும் படையொன்றை அனுப்பினான். அப்படை பாண்டி நாட்டிற்கு வருவதற்குள், மதுரையை முற்றுகையிட்டிருந்த குலசேகர பாண்டியன், பராக்கிரம பாண்டியனையும், அவன் மனைவி மக்களையும் கொன்று அத் தலைநகரைக் கைப்பற்றி அங்கிருந்து பாண்டி நாட்டை ஆட்சிபுரியத் தொடங்கினான். அதனையறிந்த இலங்காபுரித் தண்டநாயகன் பெருஞ் சினங்கொண்டு, பாண்டி நாட்டைப் பிடித்துக் கொலையுண்ட பாரக் கிரமப் பாண்டியனைச் சேர்ந்தோர்க்கு அளிக்களண்ணி, அந்நாட்டில் இராமேசுவரம் முதலான ஊர்களைக் கைப்பற்றினான், சிங்களப் படைக்கும் குலசேகர பாண்டியன் படைக்கும் பாண்டி நாட்டில் பல ஊர்களில் கடும் போர்கள் நடைபெற்றன. இறுதியில், இலங்கா புரித் தண்ட நாயகனே வெற்றி எய்தினான். அதனையுணர்ந்த குலசேகர பாண்டியன், கொங்கு நாட்டிலிருந்த தன் மாமன் படைகளையும் சிதறிக் கிடந்த பராக்கிரம பாண்டியன் படைகளையும் தன் படைகளையும் ஒருங்கு சேர்த்துக் கொண்டு, தானே இலங்காபுரித் தண்ட நாயகனை எதிர்த்துப் போர் புரிவானாயினன். அப்போரிலும் இலங்காபுரித் தண்ட நாயகன் வெற்றி பெற்று மதுரைமாநகரைக் கைப்பற்றி, கொலையுண்ட பராக்கிரம பாண்டியன் புதல்வனும் மலை நாட்டில் ஒளிந்து கொண்டிருந்தவனுமாகிய வீரபாண்டியனை

அழைப்பித்துப் பாண்டி நாட்டை ஆட்சிபுரிந்து வருமாறு செய்தான். அந் நாட்டில் கீழைமங்கலம் மேலைமங்கலம் முதலான ஊர்களடங்கிய பகுதியைக் கண்ட தேவ மழவராயன் ஆண்டு வருமாறு அளித்தனன். தொண்டி, கருந்தங்குடி முதலான ஊர்களடங்கிய பகுதியை மழவச் சக்கரவர்த்தி ஆளும்படி வழங்கினான். இவ்வாறு பாண்டி நாட்டுத் தலைவர் சிலர்க்கு ஆட்சியுரிமை நல்கி, அன்னோரை இலங்காபுரித் தண்ட நாயகன், தன் வயப்படுத்தி வைத்திருந்த காலத்தில், குலசேகர பாண்டியன் படை திரட்டிக்கொண்டு மறுபடியும் போர்க்குத் தயாராயினான். அதுபோது அத்தலைவர்கள் குலசேகர பாண்டியனோடு சேர்ந்து கொள்ளவே எல்லோரும் சேர்ந்து வீரபாண்டியனைப் போரிற் புறங்கண்டு மதுரையை விட்டுத் துரத்திவிட்டனர். அந்நிகழ்ச்சிகளை அறிந்த இலங்காபுரித் தண்ட நாயகன், ஈழ நாட்டிலிருந்து தனக்குத் துணைப்படை அனுப்புமாறு பராக்கிரம பாகுவுக்கு ஒரு கடிதம் விடுத்தான். அவ்வேந்தன் ஜகத் விஜய தண்ட நாயகன் தலைமையில் பெரும்படையென்றை அனுப்பவே, சிங்களப்படைத்தலைவர் இருவரும் சேர்ந்து குலசேகர பாண்டியனைப் போரில் வென்று, தம் அரசன் ஆணையின்படி வீரபாண்டியனை மீண்டும் மதுரையில் அரியாசனத் தமர்த்தி முடி சூட்டு விழாவும் நிகழ்த்தினர்.

குலசேகர பாண்டியன் இவ்வாறு பன்முறையும் தோல்வியெய்தியமையால் கி. பி. 1167-ஆம் ஆண்டில் சோழ நாட்டிற்கு வந்து, தன் நாட்டைத் தான் பெறுமாறு தனக்குப் படையனுப்பி உதவி புரிய வேண்டு மென்று கேட்டுக்கொண்டான், அவன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கிய இராசாதிராச சோழன், திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமானம்பிப் பல்லவ ராயன் தலைமையில் ஒரு பெரும் படையைப் பாண்டி நாட்டிற்கு அனுப்பினான். சோணாட்டுப் படைக்கும் சிங்களப் படைக்கும் தொண்டி பாசிப்பட்டணம் முதலான ஊர்களில்

பெரும் போர்கள் நடைபெற்றன. அப்போர்களில் சிங்களப் படைத் தலைவர்கள் வெற்றி எய்தினர்.[1] பகைஞர்களாகிய சிங்களவரின் வெற்றி, அந்நாட்களில் சோழ நாட்டு மக்களுக்குப் பேரச்சத்தையும் கலக்கத்தையும் உண்டுபண்ணியது என்று தெரிகிறது,[2] பிறகு நடைபெற்ற போர்களில், நம் இராசாதிராச சோழன் படைத் தலைவனாகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமானம்பிப் பல்லவராயன் சிங்களப் படைகளை வென்று புறங்காட்டி யோடும்படிச் செய்தமை யோடு, சிங்களப் படைத் தலைவர் இருவரையுங் கொன்று அவர்கள் தலைகளை யாவருங் காணுமாறு மதுரைக் கோட்டை வாயிலிலும் வைப்பித்தனன்.[3] பிறகு அவன் குலசேகர பாண்டியனுக்கு மதுரை யம்பதியை அளித்து ஆட்சிபுரிந்து வருமாறு செய்தான்.[4] சில ஆண்டுகள் வரையில் அவ்வேந்தன் ஆட்சியும் பாண்டி நாட்டில் நடைபெற்று வந்தது எனலாம்.

இனி, சிங்கள மன்னனாகிய பராக்கிரம பாகு என்பான், தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்ற முடியாமற் போயினமையால் இராசாதி ராச சோழனையும் இவனால் ஆதரிக்கப் பெற்று மதுரையில்

---

1. இதுவரையில் குறிக்கப்பெற்ற செய்திகள் இலங்கைச்சரிதமாகிய மகா வம்சத்தில் காணப்படுகின்றன. எஞ்சிய நிகழ்ச்சிகள் அதில் காணப்படவில்லை.

2. S. I. I., Vol. VI. No 456. 'பின்பு மகாராஜா ஸ்ரீராஜதிராஜ தேவர் சாமந்தரோடே பூசல் பொரத் தொடங்கி தொண்டி பாசி பிரதேசத்திலே பூசலுண்டாய் அபாயத்திலே ஈழப்படை ஜயித்த வாறே சோழ மண்டலத்திலும் மற்றுள்ள நாடுகளிலுமுள்ள ஜனங்க ளெல்லாம் பயப்படாமையைக் கேட்டு எதிரிலி சோழச் சம்புவ ராயனேன் எனக்கு இது, எங்ஙனேயாமோவென்று விசாரந் தோன்றி சுவாமி தேவர் ஸ்ரீ பாதத்தேறச் சென்று இப்படி புகுந்தது ஈழப்படையாகிறது சாலப்பாபக் கர்மாக்கள் அவர்கள் சோழ மண்டலத் தெல்லையிலே புகுதில் ஸ்ரீ மகா தேவர் கோயிலுள்ளிட்ட தேவர்கள் கோயிலுக்கும் பிராமணர்க்கும் ராஷ்டிரத்துக்கு மடங்க விரோதமுண்டாம்.

(ஆர்ப்பாக்கத்துக் கல்வெட்டு, வரிகள் 12—21.)

3. Ep. Ind.; Vol. XXI, No. 31. இவை பல்லவராயன் பேட்டைக் கல்வெட்டில் காணப்படுஞ் செய்திகள் ஆகும்.

4. Ep. Ind.. Vol. XXI. No. 31. (The Pallavarayanpettai Inscription of Rajadhiraja II, line 19.)

ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த குலசேகர பாண்டியனையும் மீண்டும் தாக்கிப் போரிற் புறங் காணவேண்டும் என்ற கருத்தினனாய், ஈழ நாட்டில் ஊராத்துறை,[1] புலைச்சேரி, மாதோட்டம், வல்லிகாமம், மட்டிவாழ் என்னும் ஊர்களில் தன் படைகளைத் திரட்டிப் படகு களும் தயாரித்தான். அச் செய்தி சோழ நாட்டிற் கெட்டியது.[2] அந் நாட்களில் இராசாதிராச சோழனுடைய அமைச்சர் தலைவனாக விளங்கிய வேதவனமுடையான் அம்மையப்பனான அண்ணன் பல்லவராயன் என்பான்[3] அதனை யறிந்து ஈழ நாட்டுச் சிங்காதனம் பற்றிப் பராக்கிரம பாகுவோடு பகைமை கொண்டு சோழ நாட்டிற்கு வந்து தங்கியிருந்த அவ் வேந்தன் மருமகன் சீவல்லபனுக்கு[4] ஆற்றல் வாய்ந்த பெரும் படையுதவி ஈழத்தின் மீது படை யெடுத்துச் செல்லுமாறு செய்தனன். சீவல்லபனோடு ஈழ நாட்டிற்குச் சென்ற அப்படை ஊராத்துறை, வல்லிகாமம், மட்டிவாழ் உள்ளிட்ட ஊர்களிலே புகுந்து, புலைச்சேரி ஊர்களையும் அழித்து, அவ் ஊர்களிலிருந்த யானைகளையும் மாதோட்டம் உள்ளிட்ட

---

1. ஊராத்துறை என்பது யாழ்ப்பாணத்திற்கு மேற்கேயுள்ள ஒரு தீவில் உளது. இந்நாளில் 'கயட்ஸ்' (Kayts) என்று வழங்குகின்றது. இது பராக்கிரம பாகுவின் காலத்தில் ஒரு சிறந்த கடற்றுறைப் பட்டினமாக இருந்ததாம். ஊர்காவல் துறை என்பதே ஊராத்துறை எனச் சிதைந்து போயிற்று என்று கூறுவர். புலைச்சேரி என்பது மகா வம்சத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள புலச்சேரியேயாம். மாதோட்டம் என்பது சைவ சமய குரவர்களால் பாடப்பெற்ற ஈழ நாட்டுத் தலங்கள் இரண்டனுள் ஒன்றாகும். அங்குள்ள திருக்கோயில் திருக்கேதீச்சுரம் என்னும் பெயருடையது. 'மாதோட்டமான இராசராசபுரம்' என்னும் கல்வெட்டுப் பகுதியால் (S. I. I., Vol. IV, No. 1412) அவ்வூர்க்கு இராசராசபுரம் என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு என்று தெரிகிறது. வல்லிகாமம் என்பது இந்நாளில் வலிகாமம் என்ற பெயருடன் மன்னார்க்குத் தென்கிழக்கில் 5 மைலில் உள்ளது. மட்டிவாழ் என்பது மட்டுவில் என்ற பெயருடன் யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கிழக்கே 10 மைல் தூரத்தில் உளது. (Ibid, p. 187.)

2. Ins. 171 of 1925.

3. Ep. Ind., Vol. XXII, No. 14.

4. இவன் பராக்கிரம பாகுவின் உடன் பிறந்தாளான மித்தா என்னும் இராச குமாரத்தியின் மகன். இவன் தந்தை மானாபரணன் என்பான்.

ஏற்றிக்கொண்டு, ஈழ மண்டலத்தில் கீழ் மேல் இருபதின் காதத்திற்கு மேற்படவும், தென்வடல் முப்பதின் காதத்திற்கு மேற்படவும் அழித்து,[1] சில சிங்களத் தலைவர்களைக் கொன்று, எஞ்சியோரைச் சிறைப் பிடித்துக்கொண்டு சோழ நாட்டிற்குத் திரும்பியது. அப்படையெடுப்பில் ஈழ நாட்டிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டவையெல்லாம், அமைச்சர் தலைவனான அண்ணன் பல்லவராயனால் இராசாதிராச சோழனுக்கு அளிக்கப்பெற்றமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

சீவல்லபன், சோழ மன்னன் துணைகொண்டு நிகழ்த்திய படையெடுப்பினால் பராக்கிரம பாகுவின் முயற்சிகள் எல்லாம் பயன்படாமற் போயின. அன்றியும், ஈழ நாட்டில் அமைதியின்மையும் பொருளழிவும் மிகுதியாக ஏற்பட்டு விட்டன. அவற்றைக் கண்ட அச் சிங்கள வேந்தன், தான் பராக்கிரம பாண்டியன் புதல்வனை ஆதரித்தமையால் அத்தகைய துன்பங்கள் உண்டாயின என்ற முடிபிற்கு வந்தான். உடனே, அவன் மதுரையிலிருந்து ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த குலசேகரனைப் பாண்டி வேந்தனாக ஏற்றுக் கொண்டு உற்ற நண்பனாக வைத்துக் கொள்வதுதான் நலமென்று கருதி, அவனுக்குச் சில பரிசில்கள் அனுப்பினான். குலசேகர பாண்டியன், சோழமன்னன் தனக்குச் செய்த எல்லா நன்மைகளையும் மறந்து, சிங்களவேந்தன் அனுப்பிய பரிசில்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, அவனோடு நட்பும், மணவினைத் தொடர்பும் வைத்துக்கொள்ளவும் உடன்பட்டான்.[2] அன்றியும், அக் குலசேகர பாண்டியன் சோழ இராச்சியத்திற்கு விரோதமான காரியங்களைச் செய்யத் தொடங்கி,

---

1. 'ஈழத் தானினவாய் இவ்வூர்களில் நின்ற ஆனைகளும் கைக்கொண்டு ஈழ மண்டலத்தில் கீழ்மேல் இருபதின் காதமேற்படவும் தென்வடல் முப்பதின் காதமேற்படவும் அழித்து' என்னும் திருவாலங்காட்டுக் கல்வெட்டுப் பகுதியால் இந்நிகழ்ச்சிகளையறியலாம். (Ep. Ind., Vol. XXII, p. 90.)

2. 'பாண்டியனார் குலசேகரர் தமக்கு முன்பு செய்த நன்மைகளும் பாராதே ஈழத்தானுடன் சம்பந்தம் பண்ணவும்' (Ibid.) என்னுங் கல்வெட்டுத் தொடர்களால் இவ்வுண்மை நன்கறியக் கிடத்தல் காண்க.

இராசாதிராச சோழன்பால் அன்புடையவர்களான இராசராசக் கற்குடி மாராயன், இராச கம்பீர அஞ்சு கோட்டை நாடாழ்வான் முதலான பாண்டி நாட்டுத் தலைவர்களை அந்நாட்டைவிட்டு வெள் ளாற்றுக்கு வடகரையிலே[1] போகும்படிசெய்து, சிங்களப்படைத் தலைவர்களின் தலைகளை மதுரைக் கோட்டை வாயிலிருந்து எடுத்து விடுமாறும் செய்தான். அந்நிலையில் குலசேகர பாண்டியனும் பராக்கிரம பாகுவும் நண்பர்களாகி ஒன்றுபட்டிருத்தலை யுணர்த்தும் சில ஓலைகளும் இராசாதிராச சோழனுக்குக் கிடைத்துவிட்டன. எனவே, இவன் குலசேகர பாண்டியன் செயல்கள் அனைத்தையும் பல்வகையாலும் நன்கறிந்து கொண்டான்; பின்னர் நன்றி மறந்து பகைவனோடு சேர்ந்து கொண்ட அப் பாண்டியனை அரியணையி லிருந்து நீக்கி, பராக்கிரம பாண்டியன் புதல்வன் வீரபாண்டிய னுக்கு அதனை அளிக்குமாறு தன் அமைச்சன் அண்ணன் பல்லவ ராயனுக்கு ஆணையிட்டான். உடனே, அவன் மதுரை மாநகர் மீது படையெடுத்துச் சென்று, மிகச் சுருங்கிய நாட்களில் குலசேகரப் பாண்டியனைப் போரில் புறங்கண்டு வீர பாண்டியனுக்குப் பாண்டி நாட்டை அளித்துவிட்டுச் சோழ நாட்டிற்குத் திரும்பினான்[2]. வீர பாண்டியனும், அப் பல்லவராயன் தனக்கு வழங்கிய பாண்டி நாட்டை மதுரையம்பதியிலிருந்து ஆட்சி புரிந்து வருவானாயினன். அக் கால முதல் இராசாதிராசன் ஆட்சிக் கால முழுவதும் வீரபாண் டியனே[3] மதுரையிலிருந்து அரசாண்டு வந்தனன் என்பது அறியற்பாலதாம்.

---

1. வெள்ளாற்றுக்கு வடகரையிலுள்ள நிலப்பரப்புச் சோழ நாட்டைச் சேர்ந்ததாகும். அந்நாளில் இவ்வெள்ளாறு, பாண்டி நாட்டின் வட எல்லையாகவும் சோழ நாட்டின் தென் எல்லையாகவும் இருந்தமை அறியத் தக்கது.

2. இது முடிய வரையப்பெற்றுள்ள நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் திருவாலங்காட்டுக் கல்வெட்டில் காணப்படுவனவாகும். (Ep. Ind., Vol. XXII, No. 14.)

3. இம்முறையில் வீரபாண்டியன் கி. பி. 1175 முதல் 1180 வரையில் பாண்டி நாட்டில் அரசாண்டான் என்று தெரிகிறது.

நம் இராசாதிராசன் ஆட்சிக்காலத்தில் நிகழ்ந்த அப் பாண்டி நாட்டுப்போர் கி. பி. 1167 முதல் கி. பி. 1175 வரையில் நடை பெற்றதாதல் வேண்டும். இவ்வேந்தன் அத்துணை ஆண்டுகளும் அப்போரில் ஈடுபட்டிருந்தமை உணரற்பாலதாகும். குலசேகர பாண்டியனுடைய வேண்டுகோளின்படி இவன் பாண்டிநாட்டுப் போரில் கலந்துகொண்டானெனினும், அவன் நன்றி மறந்து சோழ நாட்டிற்குத் தீங்கிழைத்ததற்கு முயன்றமைபற்றி அவனையே பாண்டிநாட்டுச் சிங்காதனத்திலிருந்து நீக்குவது இன்றியமையாத தாயிற்று. அந்நிலையில் அவன் தனக்குப் பகைவனாயிருந்த பராக்கிரம பாண்டியன் புதல்வன் வீரபாண்டியனை ஆதரித்து, மதுரையில் அரியணையில் அமர்த்துமாறு நேர்ந்தது எனலாம்' இராசாதிராச சோழன் ஆட்சியின் இறுதியிலிருந்த பாண்டி நாட்டு நிலை இதுவே யாகும். எனவே, பாண்டி நாட்டுப் போரில் நம் இராசாதிராசன் எண்ணம் நன்கு நிறைவேறியது என்பது ஒரு தலை. அப்போரில் சோழ நாட்டுப் படை சிற்சில காலங்களில் தோல்வி யெய்தும்படி நேர்ந்ததாயினும் சிங்களப் படைகளைப் பன்முறை வென்று பேரழி விற் குள்ளாக்கியமையோடு சிங்களவரைப் பாண்டி நாட்டிலிருந்து துரத்தியமையும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். அச்செயல் நம் இராசாதி ராசனுக்குப் பெருமகிழ்ச்சி அளித்திருக்கும் என்பது திண்ணம். அவ் வெற்றி காரணமாக, இவன் 'மதுரையும் ஈழமும் கொண்ட[1] கோ இராசகேசரிவர்மன்' என்று வழங்கப் பெற்றனன், சோழ நாட்டுப் படை ஈழத்தில் போர் புரிந்து வாகை சூடியமை பற்றி இவன் ஈழமுங்கொண்டவன் என்று கூறப் பெற்றனன் போலும். ஈழ நாட்டில் ஒரு சிறு பகுதி கூட இவன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருக்கவில்லை என்றுதெரிகிறது.

இராசாதிராசன் சிறப்புப் பெயர்: தஞ்சாவூர் ஜில்லா மாயூரந் தாலுகாவிலுள்ள ஆற்றூரில் காணப்படும் கல்வெட்

---

1. திருக்கடவூரிலுள்ள இராசாதிராசனது 12-ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டில்தான் இவன் மதுரையும் ஈழமுங் கொண்ட திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் என்று முதலில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளான். (Ins. 36 of 1906.)

டொன்றால்[1] இவ்வேந்தனுக்குக் கரிகால சோழன் என்னும் சிறப்புப் பெயரும் அந்நாளில் வழங்கியது என்று தெரிகிறது. அன்றியும், சிதம்பரத்திலுள்ள இவன் கல்வெட்டொன்று[2] 'இராசாதிராச தேவ ராகிய கரிகாலச் சோழ தேவர்' என்று கூறுவதால் இச்செய்தி உறுதியாகின்றது.

இவன் மனைவி மக்கள்: 'பூமருவிய திசை முகத்தோன்' என்று தொடங்கும் இவனது ஐந்தாம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டில் இவன் பட்டத்தரசி புவனமுழுதுடையாள் என்று குறிக்கப் பெற்றுள்ளனள். அவ்வாட்சி யாண்டிலேயே வரையப் பெற்ற கடல் சூழ்ந்த பார் மாதரும்' என்று தொடங்கும் மற்றொரு கல்வெட்டு[4] பட்டத்தரசியின் பெயர் உலகுடை முக்கோக் கிழானடிகள் என்று உணர்த்துகின்றது. ஒரே ஆட்சியாண்டில் பட்டத்தரசியின் பெயராக இவ்விரு பெயரும் காணப்படுவதால், இவ்வேந்தனுடைய பட்டத்தரசி புவனமுழுதுடையாள் எனவும் உலகுடை முக்கோக்கிழானடிகள் எனவும் அந்நாளில் வழங்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது நன்கு துணியப்படும். இவர்கள் வெவ்வேறு அரசியராயிருந்திருப்பின் இவர்கள் இருவரும் ஒரேயாண்டில் பட்டத்தரசி என்று கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப் பெற்றிருக்கமாட்டார்கள் என்பது திண்ணம். இவ்வேந்தனுக்குப் பிறகு முடி சூட்டப் பெற்றவன் மூன்றும் குலோத்துங்க சோழன் ஆவான். எனவே, இராசாதிராசனுக்கு மக்கள் உண்டா இல்லையா என்பது தெரியவில்லை.

இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியத்தின் நிலை: இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியத்தின் பெருமையும் பரப்பும் சிறிது குறைந்து போயின எனலாம். எனினும் இவன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்கள் கடப்பை ஜில்லாவிலுள்ள

---

1. Ins. 129 of 1927
2. Ins. 263 of 1913
3. S. I.I., Vol V,II No. 890
4. Ibid Vol, VI, No. 456.

நந்தலூரிலும்[1] நெல்லூர் ஜில்லாவிலும்[2] திருக்காளத்தியிலும்[3] காணப்படுகின்றன. ஆகவே அப்பகுதிகள் இவனுக்குத் திறை செலுத்திக் கொண்டிருந்த சிற்றரசர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தன வாதல் வேண்டும்.

இவனது இறுதிக் காலம்: இவனது ஆட்சியின் பதினேரும் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்று திருவதிகை வீரட்டானத்தில் உள்ளது[4]. இவ்வாண்டிற்கு மேல் இவனுடைய கல்வெட்டுக்கள் தமிழ்நாட்டில் காணப்படவில்லை. ஆனால் பதினேரும் ஆண்டிற்கு மேற்பட்ட இவனுடைய கல்வெட்டுக்கள் ஆந்திர நாட்டில் திராட்சாராமம் முதலான ஊர்களிற் காணப்படுகின்றன. இவனது பதினேரும் ஆட்சியாண்டிற்குப் பின் கி. பி. 1178-ல் மூன்ரும் குலோத்துங்க சோழன் சோழநாட்டில் ஆட்சியுரிமையைக் கைக்கொண்டு அரியணை யேறினன் என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது[5]. இராசாதிராசனுக்கும் குலோத்துங்கனுக்கும் இடையே ஆட்சியுரிமைபற்றி உள்நாட்டில் சிறிது குழப்பம் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது தென்னார்க்காடு ஜில்லா திட்டக்குடியிலுள்ள கல்வெட்டொன்ருல் குறிப்பாக உணரக் கிடக்கின்றது[6]. இக்குழப்பத்தினலேயே இம் மன்னன் தமிழ் நாட்டை விட்டு ஆந்திர நாட்டையடைந்து தன் இறுதிக்காலத்தை அங்கேயே கழித்திருத்தல் வேண்டு மென்று தோன்றுகிறது. இப்பொழுது கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுக்களின் துணைகொண்டு இதுபற்றித் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள இயலவில்லை.

இவன் காலத்துக் குறுநில மன்னர்களும் தலைவர்களும்: இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் அரசியல் அதிகாரிகளாக இருந்தோர் பலர் ஆவர். சோழ இராச்சியத்தில் யாண்டும் அமைதி நிலவியிருந்தமைக்குக் காரணம் அன்னோரின் பேராற்றலும்

---

1. Ins. 571 of 1907.
2. Nellure Inscriptions. N. 108
3. Ins. 105 of 1922,
4. Ins 389 of 1921
5. Ep. Ind, Vol. IV, p. 266
   Ibid. Vol. VIII, p. 264
6. S. I. I. Vol. VIII, No. 284

பேருதவியுமே எனலாம். இவ் வேந்தனுக்குட்பட்டிருந்த குறுநில மன்னர்கள் தம் சக்கரவர்த்தியின்பால் பேரன்புடையர்களாய் உற்றுழி யுதவி வந்தமையும் அத்தகைய நிலைக்கு ஓர் ஏது வாயிருந்தது என்பது உணரற்பாலது. எனினும், இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் சிற்றரசர்களும் அரசியல் தலைவர்களும் தாம் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த இடங்களில் தம் அதிகாரங்களை நிலைபெறச் செய்து மிக்க சுயேச்சையுடையவர்களாய் இருந்து வந்தமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும். நம் இராசாதிராசன் இரண்டாம் இராசராசனுடைய மகனல்லன் என்பதும் புதிதாக ஆட்சி யுரிமை அளிக்கப் பெற்றவன் என்பதும் முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, குறுநில மன்னர்களின் ஆதரவும் அரசியல் அதிகாரிகளின் அன்புடைமையும் இவனுக்கு இன்றியமையாதனவா யிருந்தன. அது பற்றி இவ் வேந்தன் அன்னோர்பால் பற்றுடையவனாய் விரிந்த மனப்பான்மை யுடன் ஒழுகி வந்தனன். அவர்கள் அதனையே தங்கட்குத் தக்க வாய்ப்பாகக் கருதித் தம் அதிகாரங்கள் ஆங்காங்கு நிலை பெற்றிருக்கும்படி செய்து கொண்டனர். இத்தகைய நிலை நாளும் வளர்ச்சி யெய்திப் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சோழர்களின் வீழ்ச்சிக்கும் சோழ இராச்சியத்தின் அழிவிற்கும் காரணமாயிற்று என்பது ஒருதலை. இனி, நம் இராசாதிராசன் காலத்து அரசியல் தலைவர்களுள், கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படும் சிலர் வரலாற்றை ஈண்டு ஆராய்வோம்.

1 **திருச்சிற்றம்பலமுடையானான பெருமானம்பிப் பல்லவராயன்:** இவன் இரண்டாம் இராசராச சோழன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் முதல் அமைச்சனாக இருந்தவன்; அவன் இறந்த போது அவனுடைய இளங் குழந்தைகளையும் அந்தப்புர மகளிரையும் இராசராசபுரத்திற்கு அழைத்துவந்து பாதுகாத்தவன்; அவன் விரும்பியவாறு சோழநாட்டில் இராசாதிராச சோழனுக்கு முடி சூட்டி இவ் வேந்தனது ஆட்சி நன்கு நடைபெறுமாறு உதவி

புரிந்து வந்தவன்; இம் மன்னன் ஆணையின்படி பாண்டி நாட்டிற்குப் படையெடுத்துச் சென்று, சிங்களப் படையை வென்று குலசேகர பாண்டியனுக்கு மதுரை மாநகரில் அரசு வழங்கியவன்; இவன் கி. பி. 1171-ல் இறந்தபோது இவன் மனைவியர்க்கும் மக்களுக்கும் இராசாதிராசன் குளத்தூரில் நாற்பது வேலி நிலம் இராசாதிராச சோழனால் அளிக்கப்பெற்ற செய்தி, பல்லவராயன் பேட்டையிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் [1] அறியக்கிடக்கின்றது. இவன் வரலாற்றுள் பிறவற்றை முன் அதிகாரத்தில் காணலாம்.

2 **வேதமனமுடையான் அம்மையப்பன் அண்ணன் பல்லவராயன் :** இவன் தொண்டை மண்டலத்தில் பழையனூர் நாட்டிலுள்ள பழையனூர் திருவாலங்காட்டிற் பிறந்தவன்; திருசிற்றம்பலமுடையான் பெருமானம்பிப் பல்லவராயன் இறந்த பின்னர், இராசாதிராச சோழன் பால் அமைச்சர் தலைவனாக நிலவிய பெருமையுடையவன். இவ்வரசன் ஆணையின்படி பாண்டி நாட்டின்மேற் படையெடுத்துச் சென்று, நன்றி மறந்த குலசேகர பாண்டியனை அரியணையினின்றும் நீக்கி, அதனை வீரபாண்டியனுக்கு வழங்கிய பெருவீரன்; சிங்கள வேந்தனாகிய பராக்கிரம பாகுவின் எண்ணம் நிறைவேறாதவாறு சீவல்லபவனுக்குத் துணைப்படையளித்து அவ்வேந்தனைப் போரில் வெல்லும்படி செய்த சூழ்ச்சித் திறமை வாய்ந்தவன். எனவே, இவன் சிங்களவர் படையெழுச்சியிலிருந்து சோழ நாட்டைக் காப்பாற்றியவன் என்பது உணரத்தக்கது. இவன் சோழ இராச்சியத்திற்குப் புரிந்த பெருந் தொண்டுகள் பற்றி இவனுக்கு அருமொழித்தேவ வளநாட்டு நென்மலி நாட்டு இராசராசன் பழையனூரில் பத்து வேலி நிலம் இராசாதிராச சோழனால் அளிக்கப்பெற்றது.[2] இவன் திருவாரூரிலும்[3] வட திருவாலங்காட்டிலும்[4] உள்ள கோயில்களுக்கு முறையே இறையிலி நிலமும் மூன்று திருவிளக்குகட்கு

---

1. Ep. Ind., Vol. XXI, No. 31.
2. Ibid, Vol. XXII, No. 14.
3. Ins. 538 of 1904.
4. Ins. 474 of 1905.

நிவந்தமும் கொடுத்திருத்தலால் இவன் சிவபத்தி வாய்ந்தவன் என்று தெரிகிறது.

3 **வேதவனமுடையான் கருணாகரத் தேவனான அமர கோன்:** இவன் மேலே குறிப்பிட்ட அண்ணன் பல்லவராய னுக்குத் தமையன் அல்லது தம்பியாதல் வேண்டும். இவன் திருவலஞ்சுழியிலுள்ள கோயிலுக்கு[1] இரண்டு நுந்தாவிளக்கும் பழையாறை நகரிலுள்ள திருச்சத்தி முற்றக் கோயிலுக்கு[2] ஐந்து நுந்தா விளக்கும் வைத்து அவற்றிற்கு நிவந்தம் வழங்கி யுள்ளான். இவன் அரசாங்கத்தில் ஓர் உயர்ந்த நிலையிலிருந் தவனாதல் வேண்டும்.

4 **செங்கேணி அம்மையப்பன் எதிரிலி சோழ சம்புவ ராயன்:** இவன் பல்லவர் மரபில் செங்கேணிக் குடியில் தோன்றியவன்; செங்கற்பட்டு, வடார்க்காடு ஜில்லாக்களடங்கிய நிலப் பரப்பில் நாடு காவல் அதிகாரியாய் நிலவியவன்; இவன் வேண்டிக்கொண்டவாறு சிங்களப் படை தோல்வி யெய்திப் பாண்டி நாட்டை விட்டோடும்படி இருபத்தெட்டு நாட்கள் இரவும் பகலுந் தவங்கிடந்த உமாபதி தேவராகிய ஞானசிவ தேவர்க்கு 167 வேலி யுள்ள ஆர்ப்பாக்கம் என்ற ஊரை ஏகபோக இறையிலியாக இவன் கி. பி. 1168-ல் வழங்கினன் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது.[3] சில வரிகளாற் கிடைக்கும் பொருளைச் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள திருப்புலிவனத் திறைவர்க்கு வழிபாட்டிற்கும் கோயில் திருப்பணிக்கும் கி. பி. 1167-ல் இவன் நிவந்தமாக அளித் தனன் என்று அங்குள்ள ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது.[4] எனவே, அரசாங்கத்தில் மிக்க அதிகாரம் வாய்ந்தவனாக இவன் இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது திண்ணம்.

5 **அம்மையப்பன் பாண்டி நாடு கொண்டானான கண்டர் சூரியன் சம்புவராயன்:** இவன் பல்லவர் மரபினன்;

---

1. S. I. I., Vol. VIII, No. 216.
2. Ins. 270 of 1927.
3. S. I. I., Vol. VI, No. 456.
4. Ins. 393 of 1923.

செங்கேணிக் குடியினன்; தென்னார்க்காடு ஜில்லாவின் ஒரு பகுதியில் நாடு காவல் அதிகாரியாய் விளங்கியவன்; இவன் பாண்டி நாடு கொண்டா னென்று அக்காலத்தில் வழங்கப் பெற்றிருத்தலால் இராசாதிராச சோழன் ஆட்சியில் பாண்டி நாட்டுப் போருக்குச் சென்றிருந்த சோணாட்டுப் படைத்தலைவர்களுள் இவனும் ஒருவனாதல் வேண்டும் இவன் நடு நாட்டுத் தலங்களுள் ஒன்றாகிய திருவக்கரையில் சூரியன் திருக்கோபுரம் என்னுங் கோபுர மொன்று எடுப்பித்தனென்பது அவ்வூர்க்கல்வெட்டொன்றால்[1] அறியப்படுகின்றது. அன்றியும் சிற்றாமூரிலுள்ள சமணர் கோயிலுக்கு இவன் பள்ளிச் சந்தமாக நிலம்அளித்துள்ளமை ஒரு கல்வெட்டால்[2] புலனாகின்றது.

6 அம்மையப்பன் சீயன் பல்லவாண்டானான இராசநாராயண சம்புவராயன்: பல்லவர் குலத்தில் செங்கேணிக்குடியில் தோன்றிய இத்தலைவன், தென்னார்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள முந்நூர்க் கோயிலுக்குத் திருப்பணி புரிதற்பொருட்டுச் சில வரிகளைக் கி. பி. 1174-ல் நிவந்தமாகக் கொடுத்துள்ளனன்.[3] இவன் இரண்டாம் இராசராச சொழன் காலத்தில் இருந்தவனாவன். செங்கேணி அம்மையப்பன் பாண்டியான இராசராச சம்புவராயனென்பவனும் அந்நாட்களிலிருந்த ஒரு பல்லவர் குலத் தோன்றல் என்பது மேல் சேவூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[4] வெளியாகின்றது.

7 மலையமானாட்டுச் சிற்றரசர்கள்: இவர்கள் திருக்கோவலூர், கிளியூர், ஆடையூர் ஆகிய ஊர்களிலிருந்து மலையமானாட்டை ஆண்டு வந்தவர்கள்; இவர்களுள், இராசாதிராசன் காலத்திலிருந்தவர்கள், இராசராச மலையரையன் ஆகிய அருளாளப் பெருமாள்,[5] இராசராச சேதிராயன்,[6] இராசராச கோவலராயன்,[7] கிளியூர் இராசகம்பீர சேதிராயன்,[8] நீறணிந் தானாகிய

1. Ins 195 of 1904
2. S. I. I., Vol, VII, No. 829
3. Ins. 71 of 1919.
4. Ins. 222 of 1904.
5. S I. I. Vol. VII, No. 547
6. Ibid., No. 890.
7. Ibid.
8. Ins. 311 of 1921; 322 of 1921

சேதிராயன்[1] திருவரங்க முடையான் இராசாதிராச மலையரையன்,[2] ஆகார சூரமலையமான்,[3] என்போர். இவர்களுள் தென்னார்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருக்கோவலூர், கீழூர், சித்தலிங்கமடம் என்னும் ஊர்களிலுள்ள கோயில்களுக்கு நிவந்தமளித்துள்ள இராசராச சேதிராயன், இராசராச கோவலராயன், இராச கம்பீரசேதிராயன், ஆகார சூரமலையமான் என்போர் மலையமான் மரபினராவர். எஞ்சிய மூவரும் அரசனால் வழங்கப் பெற்ற மலையரையன், சேதிராயன் என்ற பட்டம் பெற்றவர்களேயன்றி மலையமான் மரபினரல்லர் என்பது சில குறிப்புக்களால் உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது.

8. கடந்தை சேந்தன் ஆதித்தனான இராசராச சிங்கார முத்தரையன் : இவன் பெண்ணாகடத்தைச் சூழ்ந்த நிலப் பரப்பில் நாடு காவல் அதிகாரியாயிருந்தவன்; இவன், திட்டக் குடியிலுள்ள திருமால் கோயிலுக்கு ஐந்து வேலி நிலத்தை இறையிலியாகக் கி. பி. 1168—ல் அளித்துள்ளனன் என்பது இங்குள்ள ஒரு கல் வெட்டால்[4] அறியக் கிடக்கின்றது.

9. **அரச நாராயணன் எழிசை மோகனாகிய சநநாத கச்சிராயன் :** இவன் பல்லவர் மரபில் பிறந்தவன் : திருமுனைப் பாடி நாட்டில் திருவதிகை திருநாவலூர் முதலான ஊர்களைச் சார்ந்த நிலப்பகுதியில் நாடு காவல் அதிகாரியாக விளங்கியவன். கி. பி. 1171—ல் இவன் திருவதிகை வீரட்டானேச்சுவரர்க்குத் திருவிளக்கிற்கு நிவந்தம் அளித்துள்ளான் என்று ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது.[5]

10 **திருக்கொடுக் குன்றமுடையான் நிஷதராசன் :** பாண்டி நாட்டில் பொன்னமராவதியிலிருந்த ஒரு தலைவன், இராம நாதபுரம் ஜில்லாவிலுள்ள திருக்களக்குடிக் கோயிலுக்கு இவன் இறையிலி நிலம் கொடுத்துள்ளனன் என்பது அங்குள்ள கல்வெட் டொன்றால்[6] அறியப்படுகின்றது. இவன் ஓர் அரசியல் அதிகாரி யாயிருந்திருத்தல் வேண்டு மென்பது திண்ணம்.

---

1. Ins. 297 of 1912.
2. Ins. 150 of 1930.
3. Ins. 427 of 1909.
4. S I. I., Vol. VIII, No 298
5. Ibid, No. 322,
6. Ins. 43 of 1916.

11. குணமலைப்பாடி யுடையான் ஆட்கொண்டான் கங்கை கொண்டானாகிய பொத்தப்பிச் சோழன் : இவன் சோழ மண்டலத்தில் சுத்தமல்லி வளநாட்டில் வெண்ணிக் கூற்றத்திலிருந்த ஓர் அரசியல் அதிகாரியாவன். இவன், ஆந்திர தேயத்தில் நிகழ்த்திய வீரச் செயல் பற்றிப் பொத்தப்பிச் சோழன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றனன் போலும். இவன் திருவலஞ்சுழி யிறைவர்க்கு மூன்று திரு விளக்கிற்கு நிவந்தம் அளித்துள்ளமை அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்றால்[1] புலப்படுகின்றது.

12. நெல்லூர்ச் சித்திரையன் : இவன் இராசாதிராசன் ஆட்சிக் காலத்தில் நெல்லூரில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு சிற்றரசன் என்பது திருக்காளத்தியிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[2] புலனாகின்றது.

13. புசபல வீரன் ஆகோ மல்லராசன் : இவன் கங்க நாட்டிலிருந்த ஒரு சிற்றரசன் ; சோழமாராசன் என்னும் பட்டம் பெற்றவன் ; மகா மண்டலாதிபதி என்று அக்காலத்தில் வழங்கப் பெற்றவன். இவன் காஞ்சி மாநகரில் ஒரு நந்தவனத்திற்கு நிலம் வாங்கும் பொருட்டுப் பொருள் வழங்கியுள்ளனன் என்பது காஞ்சிக் கல்வெட்டால்[3] உணரக் கிடக்கின்றது. ஆகவ மல்லராசன் என்பதே ஆகோ மல்லராசன் எனத் திரிந்தது போலும்.

---

1. S. I. I., Vol. VIII, No. 218
2. Ins. 105 of 1922.
3. S. I. I., Vol. IV No 861.

இருபத்தொன்றும் அதிகாரம்

மூன்றுங் குலோத்துங்க சோழன் (கி. பி. *1178 – 1218*)

இரண்டாம் இராசாதிராச சோழனுக்குப் பிறகு மூன்றுங் குலோத்துங்க சோழன் கி. பி. 1178—ஆம் ஆண்டில்[1] சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாக முடி சூட்டப் பெற்றான். இவன் இரண்டாம் இராசாதிராசன் தம்பி என்று சிலர் கூறுகின்றனர்.[2] அதற்குக் கல்வெட்டுக்களில் சான்றுகளின்மையின் அஃது ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதன்று. சங்கர சோழன் உலாவில் சொல்லப்படும் சங்கமன் மக்களான நல்லமன், குமாரமகீதரன் ஆகிய இருவரும் முறையே இரண்டாம் இராசாதிராசனும் மூன்றுங் குலோத்துங்கனு மாயிருத்தல் வேண்டுமென்று கூறுவர் சிலர். அவ்வுலாவில் கூறப் பெற்ற சங்கமனும் அவன் மக்களாகிய நல்லமன், குமார மகீதரன், சங்கரன் என்போரும் கொங்கு நாட்டிலிருந்த கொங்குச் சோழ ராவர். சங்கமன் என்ற பெயர் அவன் வீர சைவனாயிருத்தல் வேண்டுமென்பதை வலியுறுத்துகின்றது. சங்கரசோழன் உலாவும் குலோத்துங்க சோழன் கோவையும் கொங்கு நாட்டிலிருந்து கிடைத் தவை. அவ்வேட்டுப் பிரதிகள் தஞ்சை யரண்மனைப் புத்தகசாலை யிலும் சோழ நாட்டிலும் இல்லாமை குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே, அவை சோழர்களின் வரலாற்றாராய்ச்சிக்கு ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கவை யல்ல. இரண்டாம் இராசாதிராசன் எதிரிலிப் பெருமாள் எனவும் அவன் தந்தை நெறியுடைப் பெருமாள் எனவும் வழங்கப் பெற்றனர் என்பது பல்லவராயன் பேட்டைக் கல்வெட்டால் அறியப் படுகிறது.[3] அப்பெயர்களுள் எதுவும் சங்கர சோழன் உலாவிலும்

---

1. Ep. Ind., Vol. VIII, p. 260.
2. Kulottunga Chola III, p. 31.
3. Ep. Ind. Vol. XXI, No 31.

குலோத்துங்க சோழன் கோவையிலும் காணப்படவில்லை. அன்றியும் நெறியுடைப் பெருமாள் என்பான் விக்கிரம சோழன் பேரனென்று அக்கல்வெட்டு கூறுகின்றது. அச் செய்தியும் உலாவில் சொல்லப் படவில்லை. ஆகவே, சங்கர சோழன் உலாவில் கூறப் பெற்ற சங்கமன், குமார மகீதரன் என்போர் சோழ நாட்டை ஆட்சி புரிந்த மன்னர் அல்லர் என்பது தேற்றம்.

இனி, இரண்டாம் இராசராச சோழன் இறந்தபோது அவனுக்கு ஒரு வயதும் இரண்டு வயதுமுள்ள இரண்டு பிள்ளைகளிருந்தனர் என்றும் அன்னுருள் ஒருவனுக்காதல் முடி சூட்டுவதற்குரிய வயதின்மையால் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலிருந்த நெறியுடைப் பெருமாள் புதல்வன் எதிரிலிப் பெருமாளை அழைத்து வந்து அவனுக்கு இளவரசுப்பட்டங்கட்ட வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டதென்றும் பல்லவ ராயன் பேட்டையிலுள்ள கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது. அதனை நுணுகி யாராயுமிடத்து. அதில் குறிப்பிடப் பெற்ற இரண்டு வயதுப் பிள்ளையே கி. பி. 1178-ல் பட்டம் பெற்ற இக் குலோத்துங்க சோழனுக விருத்தல் வேண்டும் என்பது உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது. அக் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப் பெற்ற இரண்டாம் இராசராசனுடைய இரண்டுபிள்ளைகளும் பெண் மக்களாயிருத்தல் வேண்டும் என்று ஆராய்ச்சியாளருள் சிலர் கூறுகின்றனர்.[1] அவர்கள் பெண்மக்களாயிருந் திருப்பின், அக் கல்வெட்டில் பிள்ளைகளுக்கு ஒன்றும் இரண்டும் திருநட்சத்திரமாகையால்' என்ற செய்தி கூறுப்பெறுவதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை. அன்றியும், அக் கல்வெட்டின் பிற்பகுதியில் ஓரிடத்தில் பெண் பிள்ளைகளைச் சொல்ல நேர்ந்தவிடத்து அவர்களைப் பெண் மக்கள் என்றே ஐயமறக் குறித்திருப்பது உணரற்பாலதாம், எனவே, அக் கல்வெட்டில் காணப்படும் 'பிள்ளைகள்' என்னுஞ் சொல் ஆண் மக்களையே உணர்த்துதல் அறியத்தக்கது.

---

1. Quarterly Journal of Mythic Society, Vol. XIX, pp. 62 and 63.

கும்பகோணத்திற்கு மேற்புறத்தி லுள்ளதும் இக்காலத்தில் தாராசுரம் என்று வழங்கிவருவதுமாகிய இராசராசபுரத்திலுள்ள இராசராசேச்சுரம் என்னும் சிவன் கோயில் இரண்டாம் இராசராச சோழனால் எடுப்பிக்கப்பெற்றது என்பது தக்கயாகப் பரணியாலும்[1] கல்வெட்டுக்களாலும் நன்கு அறியக் கிடக்கின்றது. அக்கோயில், தன் தந்தையால் கட்டப்பெற்றது என்பதைப் புதுக்கோட்டை நாட்டிலுள்ள குடுமியான் மலைக் கல்வெட்டொன்றில்[2] நம் குலோத்துங்கன் குறித்திருப்பதால் இரண்டாம் இராசராச சோழனே இவன் தந்தையாயிருத்தல் வேண்டு மென்பது இனிது வெளியாகின்றது. ஆகவே, இவ்வேந்தன் இரண்டாம் இராசராச சோழனுடைய புதல்வன் என்பது நன்கு துணியப்படும்.

இனி, இவனுக்கு முன் அரசாண்ட இராசாதிராசசோழன், இராசகேசரி என்ற பட்டம் புனைந்து கொண்டிருந்தமையால் சோழ மன்னர்களின் ஒழுகலாற்றின்படி இவன் பரகேசரி என்ற பட்டம் புனைந்து ஆட்சி புரிவானாயினன். எனினும், சில கல்வெட்டுக்களில் இவன் இராசகேசரி என்று தவறாகக் கூறப்பட்டிருப்பதும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

நம் குலோத்துங்கன் நாற்பது ஆண்டுகள் அரசாண்டிருத்தலால் இவன் கல்வெட்டுக்கள் தமிழ்நாடு முழுவதும் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. அக் கல்வெட்டுக்களில் இவனுடைய வீரம் ஆற்றல் முதலானவற்றை விளக்கும் சில மெய்க்கீர்த்திகளும் உள்ளன. அவற்றுள், 'புயல் வாய்த்து வளம் பெருக' என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தி இவனது மூன்றும் ஆட்சி யாண்டு முதல் கல்வெட்டுக்களில் வரையப்பெற்றுள்ளது.[3] இதுவே, 'புயல் வாய்த்து மண் வளர' என்றும் 'புயல் பெருக வளம் பெருக'

---

1. த. பரணி, தா. 772.
2. Inscriptions of Pudukkottai State, No. 166.
3. S. I. I., Vol. III; No. 85.

என்றும் சில கல்வெட்டுக்களில் சிறிது வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது.[1] பிறிதொன்று, 'மலர் மன்னு பொழிலேழும்'[2] என்னும் தொடக்கத்தை யுடையதாகும். இம் மெய்க்கீர்த்தி இவனது ஆட்சியின் ஐந்தாம் ஆண்டு முதல் கல்வெட்டுக்களில் பொறிக்கப் பட்டுள்ளது. 'பூமருவிய திசை முகத்தோன்[3]' என்று தொடங்கும் வேருெரு மெய்க்கீர்த்தியும் இவனது ஐந்தாம் ஆட்சியாண்டு முதல் சில கல்வெட்டுக்களில் உளது. அன்றியும், புதுக்கோட்டை நாட்டைச் சார்ந்த குடுமியான் மலையிலுள்ள 'புயல் வாய்த்து மண் வளர' என்று தொடங்கும் நீண்ட மெய்க்கீர்த்தி யொன்று[4] இவன் தன் ஆட்சியில் நிகழ்த்திய பல அரிய செயல்களைத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றது. அந்நாளில், இவன் இயற்பெயரோடு இணைத்து வழங்கப்பெற்று வந்த சில பட்டங்களும் இவன் வீரச் செயல்களை நன்கு விளக்குவனவாயிருத்தல் அறியற்பாலதாம். இனி, அவற்றின் துணைகொண்டு இவன் காலத்தில் நிகழ்ந்துள்ள போர் நிகழ்ச்சிகளை ஆராய்ந்து காண்போம்.

இவன் பாண்டியனோடு நிகழ்த்திய முதற் போர்: இவ் வேந்தனுக்கு முன் அரசாண்ட இரண்டாம் இராசாதிராசன் பாண்டி மன்னர்க்குள் ஆட்சியுரிமை பற்றி நடைபெற்ற போர்களில் கலந்துகொள்ள நேர்ந்தமையும், வீரபாண்டியனை வென்று குலசேகர பாண்டியனுக்குப் பாண்டி நாட்டை வழங்கியமையும், பிறகு அக்குலசேகரன் ஈழ நாட்டரசன் பராக்கிரம பாகுவோடு சேர்ந்துகொண்டு சூழ்ச்சி செய்தமை பற்றி அவனைப் போரில் வென்று அவன் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்த பாண்டி நாட்டை வீரபாண்டியனுக்கு அளித்தமையும் முன்னர் நன்கு விளக்கப் பட்டுள்ளன. நாட்டை யிழந்த குலசேகர பாண்டியன்

---

1. Ibid, Vol. V, No. 632 ; Ibid, Vol VII, No. 797.
2. Ins. 173 of 1918.
3. Ins. 176 of 1908; S. I I, Vol. VII, No. 942. இதன் முதல் வரிதான் உளது
4. Inscriptions of Pudukkottai State, No. 166. இது காறும் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுக்களில் இரண்டில் மாத்திரம் இம் மெய்க்கீர்த்தி உளது ஒன்று குடுமியான் மலையிலும் மற்றொன்று புதுக்கோட்டை நாட்டுச் சேரனூரிலும் இருத்தல் அறியற்பாலது. (Ibid, Nos. 166 and 163.)

தன் செயலே தனக்குத் தீமை விளைத்தது என்னுங் கருத்தின ஞய் ஒரு சில ஆண்டு உயிர் வாழ்ந்திருந்து பிறகு இறந் திருத்தல் வேண்டும். அதனது பிற்கால வாழ்க்கையைப்பற்றி ஒன்றும் தெரிய வில்லை. அவனுக்கு விக்கிரம பாண்டியன் என்ற புதல்வனெருவன் இருந்தனன். நம் குலோத்துங்கன் பட்டம் பெற்றவுடன், அவ்வரச குமாரன் இவன்பால் அடைக்கலம் புகுந்து, தன் தந்தையிழந்த பாண்டி நாட்டைத் தான் பெற்று அரசாளும்படி செய்தல் வேண்டு மென்று வேண்டிக் கொண்டான். இச் சமயத்தில் பாண்டி நாட்டில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த வீரபாண்டியனும் இராசாதிராச சோழன் தனக்குப் புரிந்த உதவியை மறந்து, மறுபடியும் இலங்கை மன்னனேடு சேர்ந்துகொண்டு சோழநாட்டிற்குப் பகைவனுகி முரண்பட்ட நிலையிலிருந்தனன்.[1] எனவே, குலோத்துங்கன் வீரபாண்டியனேடு போர் தொடுப்பது இன்றியமையாததாயிற்று. ஆகவே, இவன் பாண்டி நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்று அப்பாண்டி வேந்தனேடு போர் புரிந்தபோது அவன் புதல்வருள் ஒருவன் இறந்தமையோடு அவனுடைய ஏழகப் படைக ளும் மறவர் படைகளும் எதிர் நின்று போர்புரியும் ஆற்றலையிழந்து அழிந்தும் போயின. அவனுக்கு உதவிபுரிதற் பொருட்டுப் பராக் கிரம பாகுவால் அனுப்பப்பெற்ற சிங்களப் படைகளும் பெருந் தோல்வியெய்தி இலங்கைக்கு ஓடிவிட்டன. எனவே, குலோத் துங்கன் இப்போரில் பெருவெற்றி பெற்று, மதுரையும் அரசுங் கொண்டு வெற்றித்தூண் நிறுவி, அம்மதுரையும் அரசும் நாடும் தன்னை அடைந்த விக்கிரம பாண்டியனுக்கு அளித்தனன்.[2] இதுவே இவன் பாண்டி நாட்டில் நிகழ்த்திய முதற் போராகும்.

இவன் பாண்டியனேடு நிகழ்த்திய இரண்டாம் போர் : வீரபாண்டியன் தன் நாட்டை யிழந்த பிறகு மலை நாடுசென்று,

1. இஃது இலங்கையிலிருந்து படை வந்தமையால் அறியப் படும்.

2. S. I. I., Vol. III, Nos. 86. and 87; Idid, Vol. No. 436

சேரமன்னன் உதவி பெற்று அதனை மீட்க முயன்றான். அவ்வேந்தன் தனக்குத் துணையாக அனுப்பிய சேர நாட்டுப் படையுடன் சிதறிக் கிடந்த தன் படையையும் ஒருங்கு சேர்த்துக்கொண்டு அவ்வீரபாண்டியன் மதுரை மாநகர் மீது போர்க்குப் புறப்பட்டான். அதனையறிந்த குலோத்துங்கன் பெரும் படையோடு சென்று அவனை எதிர்ப்பானாயினன். மதுரைக்குக் கிழக்கேயுள்ள நெட்டூரில்[1] இரு பெரும் படைகளும் எதிர்த்துக் கொடும் போர் புரிந்தன. இப்போரிலும் பாண்டி நாட்டுப் படையும் சேர நாட்டுப் படையும் முற்றிலும் தோல்வியுற்றுச் சிதறுண்டும் அழிந்தும் போயின. இப்போர் நிகழ்ச்சியில் வெற்றியெய்தி வாகைசூடிய குலோத்துங்கன் பாண்டியர்க்கு வழிவழி யுரியதாயிருந்த முடியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டமையோடு வீரபாண்டியனுடைய பட்டத்தரசியையும் சிறை பிடித்து வேளம் ஏற்றினான்.[2] தன்முயற்சி பயன்படாமையோடு தனக்குப் பேரழிவையும் பெருந் துன்பத்தையும் தந்ததைக் கண்டு பெரிதும் வருந்திய வீரபாண்டியன், தன் சுற்றத்தினருடன் மலைநாடு சென்று சேர மன்னன் பால்அடைக்கலம் புகுந்தான். பாண்டியனுக்கு உதவி புரிந்தமைபற்றிக் குலோத்துங்கன் தனக்குஏதேனும் தீங்கிழைத்தல்கூடும் என்றஞ்சிய அச்சேரவேந்தன் அவனையும் அவன் மக்கள் இருவதையும்[3] அழைத்துக்கொண்டு சோணாட்டிற்குவந்து எல்லோரும் ஒருங்கே குலோத்துங்கனிடத்தில் அடைக்கலம் புகுந்தனர். இவன்

1. நெட்டூர் என்பது இராமநாதபுரம் ஜில்லா சிவகங்கைத் தாலுக்காவில் இளையான்குடிக்கண்மையில் உள்ளது.

2. S. I. I, Vol. VII, No. 797; Inscriptions of Pudukkottai State, No. 166.

3. வீரபாண்டியன் தன் மகனுக்குப் பருதி குலபதி என்று பெயரிட்டுக் குலோத்துங்கன் பால் அழைத்து வந்தமையாலும், அவனினும் வேறாய வீர கேரளன் 'மீனவனும் வீர கேரளன்' என்று கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்பட்டிருத்தலாலும் பருதி குலபதியும் வீரகேரளனும் வீரபாண்டியன் புதல்வர்கள் ஆதல்வேண்டும். திருக்கொள்ளம்புதூரிலுள்ள கல்வெட்டொன்று 'வீரபாண்டியன் மக்கள் என்று பன்மையிற்கூறுவதும் அவனுக்குப் பல புதல்வர் இருந்தனர் என்பதைப் புலப்படுத்தா நிற்கும். (S. I. I, Vol. VI: No. 436) அவர்களுள் எஞ்சியிருந்தோர் இவ்விருவருமே போலும்.

எல்லோரையும் அன்புடன் ஏற்று அவர்களுள் வீரபாண்டியனுக்குப் பாண்டி நாட்டில் ஒரு பகுதியும் முடியும் அளித்தனன். சேரனுக்குப் பிற வேந்தர் பெருத பெருந் திருவும் வழங்கினுன். வீர கேரளனுக்குப் பாரறிய வாழ்வருளித் தன் பக்கமிருந் துண்ணச் செய்தான்; பருதி குலபதி என்னும் பெயருடைய வீரபாண்டியன் புதல்வனுக்கு 'இருநிதியும் பரிசட்டமும் இலக்குமணிக் கலனும்' நல்கினுன்[1] எனவே, அடைக்கலம் புகுந்தாரை இவன் நன்கு ஆதரித்தமை அறிக. இவன் பாண்டி நாட்டில் இரண்டாம் முறை நடத்திய போர் இவ்வாறு முடிவெய்தியது எனலாம்.

இனி, இவ்வேந்தன் பாண்டி நாட்டில் பெற்ற முதல் வெற்றி இவனது இரண்டாம் ஆட்சி யாண்டில் திருவக்கரை கோயிலில் வரையப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்றில்[2] காணப்படுதலால் அப் போர் கி. பி. 1180-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்றதாதல் வேண்டும். இவன் நிகழ்த்திய இரண்டாம் போர் நெல்லூரிலுள்ள இவனது பத்தாம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டில்[3] கூறப்பட்டிருத்தலால் அப் போர் கி. பி. 1188-ல் நிகழ்ந்ததாதல் வேண்டும். தன்பால் அடைக்கலம் புகுந்த வீரபாண்டியன், அவன் மக்கள், சேர மன்னன் ஆகிய எல்லோர்க்கும் நம் குலோத்துங்கன் ஆதரவளித்து அவர் கட்கு வேண்டியவற்றை அன்புடன் வழங்கிய நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் கி. பி. 1188-ஆம் ஆண்டிற்கும் 1193-ஆம் ஆண்டிற்குமிடையில் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது ஒருதலே.[4]

இவன் நிகழ்த்திய ஈழநாட்டுப்போர்: சிங்கள மன்னர்க்கும் சோழ மன்னர்க்கும் நெடுங்காலமாகப் பகைமை இருந்து வந்தது.

---

1. S. I., Vol. III, No. 88; Inscriptions of Pudukkottai State, No. 166.
2. Ins. 190 of 1904.
3. S. I. I., Vol, V, No. 492; Nellur Inscriptions, No. 169.
4. திருக்கடவூரிலுள்ள இவனது 15, 16 ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டுக்களில் இச்செய்திகள் காணப்படுவதால் இவை கி. பி. 1193-க்கு முன் நிகழ்ந்தனவாதல் வேண்டும்.

இராசாதிராச சோழன் ஆட்சியில் ஈழ மன்னனாகிய பராக்கிரம பாகு என்பான் வீரபாண்டியனுக்கு உதவி புரியப் படையனுப்பித் தோல்வியுற்றமையும், பிறகு குலசேகரப் பாண்டியனைத் தன் வயப் படுத்திக்கொண்டு சோணாட்டிற்குத் தீங்கிழைக்க முயன்றமையும், அதனால் குலசேகர பாண்டியன் தன் அரசிழக்க வீரபாண்டியன் பாண்டி நாட்டில் மறுபடியும் ஆட்சி புரியும்படி இராசாதிராசன் செய்ய நேர்ந்தமையும் முன்னர் விளக்கப்பட்டன. அவ்வீர பாண்டியன் சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு குலோத்துங்கனோடு முரண் பட்டமையும் அது பற்றி இவன் பாண்டி நாட்டின் மேல் படை யெடுத்துச் சென்று அவனைப் போரிற் புறங்கண்டு, அவன் நாட்டைக் கைப்பற்றி, அதனை விக்கிரம பாண்டியனுக்கு அளித்தமையும் முன்னர்க் கூறப்பட்டுள்ளன. நம் குலோத்துங்கன் வீரபாண் டியனோடு அப்போர் நிகழ்த்தியபோது சிங்கள மன்னன் பாண்டி யனுக்குப் பெரும் படையொன்றை ஈழ நாட்டிலிருந்து அனுப்பி உதவி புரிந்தனன்.[1] அக் காரணம் பற்றியே இவன் ஈழ நாட்டின் மேல் படையெடுத்துச் சிங்கள வேந்தனை அடக்குவது இன்றியமை யாததாயிற்று. இவன் அந்நாட்டில் புரிந்த போரில் சிறந்த வெற்றி யெய்தியிருத்தல் வேண்டுமென்பது இவன் கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது.[2] இப்போர் நிகழ்ச்சி குலோத்துங்கனது பத்தாம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டில்[3] காணப்படுவதால் இது கி. பி. 1188-ஆம் ஆண்டிலாவது அதற்குச் சிறிது முன்னராவது நடைபெற்றதாதல் வேண்டும். சிங்கள நாட்டில் இப்போர் நிகழ்ந்த போது அங்கு ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்தவன் பராக்கிரம பாகு[4] என்ற அரசனா அல்லது அவனுக்குப் பிறகு பட்டம் பெற்ற மன்ன ருள் ஒருவனா என்பது இப்போது புலப்படவில்லை.

---

1. S. I: I, Vol. III, No. 86.
2. Ibid, No. 36; Ins. 505 of 1922; Ins. of Pudukkottai State, No. 166.
3. Nellore Inscriptions, N. 85.
4. இவன் முதல் பராக்கிரம பாகு ஆவன்; கி. பி. 1153 முதல் 1186 முடிய ஈழ நாட்டில் ஆட்சி புரிந்தவன்.

இவன் கொங்கு நாட்டில் நடத்திய போர்: குலோத்துங்கன் ஈழ நாட்டு மன்னனை வென்ற பின்னர், கொங்கு நாட்டின்மேற் படையெடுத்துச் சென்று, அதன் தலைநகராகிய கருவூரைக் கைப் பற்றி, அங்குச் சோழ கேரளன் என்னும் பெயருடன் விசய மாமுடி சூடினனென்று இவன் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன.[1] கொங்கு நாட்டு மன்னர், சேரருள் ஒரு கிளையினரே யாவர். அவர்கள் முதல் ஆதித்தசோழன் காலம் முதல் சோழ மன்னருக்குத் திறை செலுத்திக் கொண்டு குறுநில மன்னராயிருந்து வந்தனர். அவர்கள் இரண்டாம் இராசாதிராசன் ஆட்சிக் காலத்தில் சுயேச்சை யெய்திச் சோழர்க்குக் கப்பஞ் செலுத்துவதை நிறுத்தியிருத்தல் வேண்டுமென்பதும், அது பற்றியே நம் குலோத்துங்கன் தன் ஆட்சியில் கொங்கு நாட்டின் மேற் படையெடுத்துச் சென்று, அந்நாட்டு மன்னனைப் போரில் வென்று கருவூரைக் கைப்பற்றினன் என்பதும் அறியற்பாலனவாம். தோல்வியுற்ற கொங்கு வேந்தன் குலோத்துங்கன்பால் அடைக்கலம் புகுதலும் இவன் அவனுக்குரிய நாட்டை வழங்கித் தனக்குட்பட்ட சிற்றரசனா யிருந்து அரசாண்டு வருமாறு செய்தமை குறிப்பிடத் தக்கது. இங்ஙனம் கொங்கு நரட்டரசனுக்குக் குலோத்துங்கன் அரசளித்து முடி வழங்கியமை பற்றிக் கருவூர் முடி வழங்கு சோழ புரம் என்னும் பெயர் எய்துவதாயிற்று. கொங்கு நாடும் சோழர் ஆட்சிக்குட்பட்டமையால் சோழ கேரள மண்டலம் என்னும் பெயர் பெற்றது. கொங்கான 'சோழ கேரள மண்டலத்து வெங்காலநாட்டுக் கருவூரான முடி வழங்கு சோழபுரத்துத் திருவானிலை மாதேவர்' என்னுங் கல்வெட்டுத் தொடர் மொழிகள் இவ்வுண்மையை நன்கு விளக்கி நிற்றல் காண்க.[2] இப்போர் நிகழ்ச்சி இவனது பதினேரும் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டில்[3] காணப்படுவதால் இது கி. பி. 1194-ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னர் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது நன்கு

---

1. Inscriptions of Pudukkottai State, No. 166.
2. S. I. I., Vol. III, No. 23,
3. Ins. 397 of 1925.

துணியப்படும். இது முதல் இவன் ஆட்சிக்காலத்துக் கல்வெட்டுக்கள் கருவூரிலும் கொங்கு நாட்டிலும் காணப்படுதல் அறியற்பாலதாம்.

இவன் வடநாட்டில் நிகழ்த்திய போர்; நம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் சித்தூர், நெல்லூர், கடப்பை ஜில்லாக்களில் சில தெலுங்க மன்னர்கள் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் தெலுங்கச் சோடர் எனவும், பொத்தப்பிச் சோழர் எனவும் கூறப் படுவர். அன்னோருள், நல்லசித்தரசன், தம்முசித்தி யரைசன், திருகாளத்தி தேவன் என்போர், குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் காலத்திலிருந்த தெலுங்க மன்னர் ஆவர். அவர்கள் எல்லோரும் இச் சோழர் பெருமானுக்குத் திறை செலுத்திக்கொண்டு குறுநில மன்னராக வாழ்ந்து வந்தவர் என்பது அவர்கள் நாட்டில் காணப் படும் கல்வெட்டுக்களால்[1] நன்கறியக் கிடக்கின்றது. எனவே, வட புலத்திலுள்ள அன்னோர் நாட்டின்மேல் இவ் வேந்தன் படை யெடுப்பதற்கு ஏது சிறிதும் இல்லையெனலாம். ஆனால் திருவரங்கத் திலுள்ள இவனது 19-ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டொன்று,[2] இவன் வட வேந்தரைப் போரில் வென்று கோபந்தணிந்து காஞ்சி மாநகர் புகுந்து அரசர்களிடம் திறை வாங்கினன் என்று கூறு கின்றது. சில கல்வெட்டுக்கள் இவன் காஞ்சியைக் கைப்பற்றினன் என்று உணர்த்துகின்றன.[3] எனவே, இவன் பிறவேந்தன் ஒருவனைப் போரில் வென்று அவன் பாலிருந்த காஞ்சியைக் கைப்பற்றி, அம் மாநகருள்வெற்றி முரசொலிப்பப் புகுந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது தெள்ளிதிற் புலனாதல் காண்க. ஆகவே, இந்நிகழ்ச்சி குலோத்துங் கன் ஆட்சியில் இவனது தொண்டை நாட்டு நகரமாகிய காஞ்சி சில திங்களாதல் பிறவேந்தன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருத்தல் வேண்டு மென்பதை உணர்த்துதல் அறியத் தக்கது.

---

1. Nellore Inscription, N. 85; Ibid. 40 S. I. I, Vol. V, No. 496; Ins. 601 of 1904; Ins. 578 of 1907; Nellore Inscriptions N. 72; Ibid, 67; Ins. 582 of 1907; Nellore Inscriptions. A, 18; Ibid, G. 86.
2. S. I. I, Vol. III, No. 88.
3. Inscriptions of Pudukkottai State, No. 164; Ins. 2 of 1905 Ibid, No. 158.

இனி, வடபுலத்திலிருந்த ஆந்திர மன்னர்கள் சோழர்க் குட்பட்ட குறுநில மன்னராயிருந்து வந்தனராயினும், அவர்கள் வாய்ப்பு நேருங்கால் தாம் சுயேச்சையாகத் தனியரசு புரியும் கருத்தினராகவே இருந்து வந்தனர் என்பது சிற்சில நிகழ்ச்சிகளால் புலப்படுகின்றது. கி. பி. 1192-ல் கடப்பை ஜில்லாவில் மகாராஜ பாடி நாட்டை வல்லூரபுரத்திலிருந்து ஆண்டுகொண்டிருந்த புஜபல வீர நல்லசித்தனதேவ சோழ மகாராசன் என்னும் தெலுங்குச் சோடன் காஞ்சியிலிருந்து தான் கப்பம் வாங்கி வந்ததாகப் பெருமையுடன் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.[1] எனவே, நம் குலோத்துங்கன் பாண்டி நாட்டுப் போரில் ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில் கி. பி. 1192-ல் அத்தெலுங்குச் சோழன் சுயேச்சை எய்திச் சில ஆண்டுகள் வரையில் சோழச் சக்ரவர்த்திக்குத் திறை செலுத்தாமல் இருந்திருத்தல்கூடும். அன்றியும் அந்நாளில் அவனே காஞ்சியையும் கைப்பற்றியிருக்கலாம். பேராற்றல் படைத்த பெரு வீரனாகிய குலோத்துங்கன் இச் செயல்களை எங்ஙனம் பொறுக்க முடியும்? ஆகவே, இவன் ஆந்திர நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்று அந் நல்லசித்தனதேவனை வென்று குறுநில மன்னனாக்கி, அவன்பாற் கப்பமும் பெற்றுக்கொண்டு காஞ்சியைக் கைப்பற்றி அதனுள் வாகை மாலையுடன் புகுந்திருத்தல் வேண்டும். இந்நிகழ்ச்சியைத்தான் இவனது 19-ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டுகூறுகின்றது.[2] எனவே இப்போர் கி. பி. 1194-க்கும் 1197-க்கும் இடையில் நிகழ்ந்தாததல் வேண்டும். நெல்லூர் ஜில்லா நெல்லூரில் கி. பி. 1197-ல் வரையப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்று [3] அவ்வாண்டில்

---

1. Ins 483 of 1906.

2. 'வடமன்னரைத் தறைப்படுத்து முனிவாறிக் கச்சிபுக்கு முழு தரசையுந் திறைகவர்ந்து'

(S. I. I. Vol, III. No. 88)

.3 S. I. I. Vol. V No, 496

தெலுங்குச் சோடர்கள் நம் குலோத்துங்கனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து சிற்றரசராக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர் என்பதை வலியுறுத்துதல் உணரற்பாலதாகும்.

இனி, குடுமியான் மலையிற் காணப்படும் இவனது முப்பத்து நான்காம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டொன்று[1] இவன் வடபுல மன்னரை வென்று, வேங்கி மண்டலத்தைக் கைப்பற்றி உறங்கை என்னும் பொன்னகர் புகுந்தனன் என்று கூறுகின்றது. இச்செய்திகளை விளக்கக்கூடிய வேறு ஆதாரங்கள் கிடைக்காமையின் இவற்றை ஆராய்ந்து முடிவு காண இயலவில்லை. அன்றியும், இப்போர் நிகழ்ச்சியில் சில ஐயப்பாடுகளும் தோன்றுகின்றன. நெல்லூர் ஜில்லாவுக்கு வடக்கே குலோத்துங்கள் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படவில்லை. எனவே, வேங்கி நாடு இவன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது என்று கருதுவதற்குச் சிறிதும்இடமில்லை. இந்நிலையில் இவன் வேங்கியைக் கைப்பற்றினன் என்று இவன் கல்வெட்டு உணர்த்துவது குறிப்பிடத் தக்கது. கி. பி. 1199-ல் பட்டம் பெற்ற ஓரங்கல் மன்னனாகிய காகதீய கணபதி என்பான் வடபுலத்தில் பெருவலி படைத்த வேந்தனாய் நிலவியமையோடு அப்பகுதியிலிருந்த வேங்கி, பொத்தப்பி முதலான நாடுகள் எல்லாவற்றையும் தன்னடிப் படுத்தித் தன் ஆட்சியை யாண்டும் பரப்ப முயன்றனன் என்றும் தெரிகிறது.[2] வட புலத்தில் பேரரசு ஒன்று நிறுவக் காலங் கருதிக் கொண்டிருந்த அக் காகதீய மன்னன் கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சோழ இராச்சியத்தின் வடபகுதியின் மேல் படையெடுத்து வந்திருக்கலாம். அந்நாட்களில் நம் குலோத்துங்கன் அவனைப் போரிற் புறங்கண்டு வடக்கே ஓடுமாறு துரத்தியுமிருக்கலாம்,[3] இக் நிகழ்ச்சிகளையே இவனது குடுமியான் மலைக்

---

1. Inscriptions of the Pudukkottai State, No. 166.
2. The Colas, Vol, II, Page. 141.
3. குலோத்துங்கனது 31-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டிலும் இச்செய்திகள் வரையப் பெற்றுள்ளன. ஆனல். சில எழுத்துக்கள் உதிர்ந்து போய்விட்டன- எனினும், இப்போர் கி. பி. 1209க்கு முன்னர் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பதை இக்கல்வெட்டு உணர்த்துவதாகும்.

கல்வெட்டுக் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றது எனலாம். அக்கல்வெட்டு கூறும் உறங்கை என்னும் நகர் இப்போது எவ்விடத்தில் உளது என்பது தெரியவில்லை. வரலாற்றாராய்ச்சியாளர் சிலர், காகதீய வேந்தர்களின் தலைநகரமாகிய ஓரங்கல் என்ற ஊரே உறங்கை எனக் கல்வெட்டில் குறிக்கப் பெற்றுளது என்று கூறுகின்றனர்.[1] அதனை ஒருதலையாகத் துணிந்துரைத்ததற்குத் தக்க சான்றில்லை. ஆகவே, குலொத்துங்கனது வடநாட்டுப் போர் நிகழ்ச்சிகளைத் தெளிவாக விளக்கக்கூடிய ஆதாரங்கள் கிடைத்தாலன்றி இத்தகைய ஐயங்கள் நீங்கமாட்டா என்பது திண்ணம்.

பாண்டியனோடு நிகழ்த்திய மூன்றாம் போர்: நம் குலோத்துங்கனது பேருதவியினால் பாண்டி நாட்டில் பட்டம் பெற்ற விக்கிரமபாண்டியன் இறந்தபின்னர் அவன் புதல்வன் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் என்பான் கி. பி. 1190-ல் மதுரையம் பதியில் அரியணை ஏறினான்.[2] அவன் தன் ஆட்சியின் தொடக்கத்தில் சில ஆண்டுகள் வரையில் குலோத்துங்கனுக்குட்பட்டிருந்தான்: இராசாதிராச சோழன் ஆட்சியில் இருமுறையும் இவன் ஆட்சியில் இருமுறையும் பாண்டி நாட்டில் நடைப்பெற்ற போர்களில் சோணாட்டுப் படைத்தலைவர்கள் தம் படைகளோடு சென்று போர் புரிய நேர்ந்தமை முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அந்நிகழ்ச்சிகள் எத்துணையோ பொருளழிவையும் இன்னல்களையும் சோழ இராச்சியத்திற்கு உண்டு பண்ணிவிட்டன என்பதில் ஐயமில்லை. எனினும், நம் குலோத்துங்கன் பாண்டி நாட்டில் அமைதியும் ஒழுங்கும் நின்று நிலவுமாறு தக்க ஏற்பாடு செய்தமை அறியற்பாலதாம். தன் நாடு அத்தகைய நிலையில் இருக்குங்கால், குலசேகர பாண்டியன் நன்றி மறந்து குலோத்துங்கனுக்குப் பகைவனாகிச் சில அடாச்செயல்கள் புரியத் தொடங்கவே, இவன் அந்நாட்டின்மேல் மறுபடியும்

1. The Colas, Vol. II, p. 142; Kulottunga III, p 35
2. பாண்டியர் வரலாறு, பக். 46.

படையெடுத்துச் செல்வது இன்றியமையாததாயிற்று. சோழ மன்னர்களின் பேருதவியினால் தம் நாடும் அரசும் பெற்ற பாண்டியர்கள் இவ்வாறு அடிக்கடி முரண்பட்டுச் சோழர்களின் பகைவர்களோடு சேர்ந்துகொண்டு சோணாட்டிற்குத் தீங்கிழைக்க முயல்வதைக் கண்ட குலோத்துங்கன் அவர்கள்பால் பெருஞ் சினங் கொள்வது இயல்பேயாம். எனவே, இவன் பேராற்றல் படைத்த பெரும் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு பாண்டி நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்றான். அதனையறிந்த குலசேகர பாண்டியன், தன் மறப் படையும் ஏழகப் படையுந் திரட்டிக்கொண்டு குலோத்துங்கனோடு போர்புரியப் புறப்பட்டான். மட்டியூர்[1] கழிக்கோட்டை என்ற ஊர்களில் பெரும் போர்கள் நடைப்பெற்றன. பாண்டியப் படைகள் பேரழிவிற்குள்ளாகித் தம் ஆற்றல் இழந்து புறங் காட்டியோடிவிடவே, குலசேகர பாண்டியன் தோல்வி எய்தித் தன் தம்பியோடு மதுரை மாநகரை விட்டு ஒடிவிட்டான். குலோத்துங்கன் தன் படையுடன் அந்நகருள் புகுந்து, அரண்மனையில் சில மண்டபங்களைத் தகர்த்தெறிந்தும் சில இடங்களை இருந்தவிடந் தெரியாமல் அழித்தும் தன் பெருஞ்சினத்தை ஒருவாறு ஆற்றிக்கொண்டான். பின்னர், இவன் தான் எய்திய பெருவெற்றி காரணமாக அந் நகரில் சோழ பாண்டியன் என்னும் பட்டம் புனைந்து வீர மாமுடி சூடிக் கொண்டான்; இங்ஙனம் செய்ததோடு அமையாமல், பாண்டி மண்டலத்திற்குச் சோழ பாண்டியன் மண்டலம் எனவும் மதுரை மாநகருக்கு முடித்தலை கொண்ட சோழபுரம் எனவும் கொலு மண்டபத்திற்குச் சேர பாண்டியர் தம்பிரான் எனவும் இவன் பெயர்கள் வழங்கியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.[2]

நம் குலோத்துங்கன் சேரநாடு பாண்டிநாடு ஆகிய இரண்டையும் வென்று தன்னடிப்படுத்தி, சோணாட்டுள்ளிட்ட முப்

---

1. மட்டியூர் என்பது இராமனாதபுரம் ஜில்லா திருப்புத்தூர்த் தாலூகாவில் சதுர்வேதிமங்கலம் என்னும் பெயருடன் இக்காலத்தில்உளது. (Ins. 298 of 1927—28)
2. Inscriptions of the Pudukkottai State, No. 166

பெருந் தமிழ்நாடுகளிலும் ஒப்பற்ற வீரனாகத் திகழ்ந்தமை பற்றித் திரிபுவன வீர தேவன் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் எய்துவானாயினன். இவ் வேந்தன் மதுரை மாநகரில் தங்கியிருந்த காலத்தில் அவ்வரிய பெயருடன் விசயாபிஷேகமும் வீராபிஷேகமும் செய்துகொண்டான் என்பது இவன் கல்வெட்டுக்களால்[1] நன்கறியப்படுகின்றது. அந்நாட்களில், இவன் ஆலவாய்ப் பெருமானடிகளுக்குப் பல்வகை அணிகலன்கள் அளித்தும் தன் பெயரால் திருவிழாக் கண்டும் திருவீதி அமைத்தும் அப் பெருமான் திருக்கோயிலைப் பொன் வேய்ந்தும் ஆற்றிய அருந்தொண்டுகள் பலவாம்.[2]

இனி, திருவாரூரிலுள்ள இவனது இருபத்து நான்காம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டில்[3] இவன் மதுரையில் புனைந்துகொண்ட திரிபுவன வீரதேவன் என்ற பட்டம் காணப்படுதலால், கி. பி. 1202-ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னரே இவன் பாண்டியருடன் நிகழ்த்திய மூன்றும் போர் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது திண்ணம். இவனது ஆட்சியின் 18, 21, 39-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கள்[4] பாண்டி நாட்டிலிருத்தலால் அந்நாடு இவன் ஆட்சிக் காலம் முழுவதும் இவனுக்கு உட்பட்டிருந்தது என்று தெரிகிறது. தான் வென்று கைப்பற்றிய பாண்டி நாட்டைச் சில ஆண்டுகட்குப் பிறகு தன்பால் அடைக்கலம் புகுந்த சடையவர்மன் குலசேகரனுக்கே

1. Inscriptions of the Pudukkottai State, Nos. 169, 176 and 178.
2. ‘அறந்தரு திருவாலவாயில் அமர்ந்தவர்க்குத் தன் பேரால்
சிறந்தபெருந் திருவீதியுந் திருநாளுங் கண்டருளிப்
பொருப்புநெடுஞ் சிலையால்முப் புரமெரித்த சொக்கர்க்குத்
திருப்பவனி கண்டருளித் திருவீதியில் சேவித்துத்
தென்மதுரைத் திருவாலவாய் பொன்மலையெனப்
பொன்வேய்ந்து’ (Ibid. No. 166)
3. Ins. 554 of 1904.
4. Ins 28 of 1927 Ins. 311 of 1928 Ins. 606 of 1926.

இவன் வழங்கியமை உணரற்பாலது. மூன்றும் முறை நிகழ்ந்த பாண்டி நாட்டுப் போர் இங்ஙனம் முடிவெய்தியது எனலாம்.

குலோத்துங்கன் காலத்தில் சோழ ராச்சியத்தின் பரப்பு : இவ் வேந்தர் பெருமான் கல்வெட்டுக்கள், தென் பாண்டி நாட்டில் திருநெல்வேலியிலும் மதுரை ஜில்லாவிலுள்ள தேனூரிலும் புதுக்கோட்டை நாட்டில் சில ஊர்களிலும்[1] சேலம் ஜில்லாவில் தடாவூர், தகடூர், ஆறகளூர் முதலான ஊர்களிலும்[2] கொங்கு நாட்டுக் கருவூரிலும்[3] மைசூர் நாட்டில் ஹேமவதி ஆவனி முதலான ஊர்களிலும்[4] வடக்கேயுள்ள நெல்லூர் ஜில்லாவில் நெல்லூர், ரெட்டிப்பாளையம், மல்லம் ஆகிய ஊர்களிலும்[5] கடப்பை ஜில்லாவில் நந்தலூர், பொத்தப்பி என்ற ஊர்களிலும்[6] இன்றும் உள்ளன. எனவே, தெற்கேயுள்ள குமரிமுனை முதல் வடக்கே யுள்ள வேங்கி நாடு வரையில் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியம் பரவியிருந்தது என்பது ஒருதலை. ஆகவே, சேர நாடு, பாண்டி நாடு, கொங்கு நாடு, கங்க நாடு, தெலுங்க நாடு என்ற புற நாடுகள் எல்லாம் இவன் காலத்தில் சோழ இராச்சியத்திற்கு உட்பட்டிருந்தமை உணரற்பாலதாம். இவனுடைய முன்னோர் களான முதல் இராசராச சோழன், கங்கைகொண்ட சோழன், முதற் குலோத்துங்க சோழன் ஆகிய பெரு வேந்தர் காலங்களில் சோழ இராச்சியத்தில் எங்ஙனம் ஆட்சி அமைதியாக நடைபெற்று வந்ததோ அங்ஙனமே இவன் காலத்தும் நடைபெற்றுளது என்பது நம் தமிழகத்தும் அதற்கப்பாலும் காணப்படும். இவன்

---

1. Inscriptions of the Pudukkottai State Nos. 152, 158. 161, 170 and 176.
2. Ins. 461 of 1913 ; Ins. 458 of 1913 ; 435 of 1913.
3. S. I. I. , Vol. III, Nos. 23 and 24 ; Ins. 141 of 1905.
4. Ibid, Vol. VI, No. 553. Ep. Car., Vol. X. Mb. 44 (b) Ibid. No. 125.
5. Nellore Inscriptions. No. 69 Ibid, 72 ; G 86 ; Ibid, No. 53 Ins. 521 of 1908.
6. Ins. 586 of 1907; Ins. 601 of 1907; Ins. 435 of 1911.

கல்வெட்டுக்கள் பலவற்ருலும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. எனவே, இன்னும் அத்தகைய பெரு வேந்தர்களுள் ஒருவனுக வைத்துப் பாராட்டத்தக்க சிறந்த குணங்கள் படைத்த பெரு வீரன் ஆவான்.

இவன் சமயநிலையும் திருத்தொண்டும் : சோழ மன்னர் எல்லோருமே சைவ நெறியைக் கைக்கொண்டு ஒழுகியவர் எனலாம். நம் குலோத்துங்கனும் அங்ஙனமே சைவ சமயத்தில் பெரிதும் ஈடுபாடுடையவனு யிருந்தனன் என்று தெரிகிறது. இவனது சிவபக்தி அளவிட்டுரைக்குந் தரத்ததன்று ; தஞ்சாவூர் ஜில்லா திரிபுவனத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று[1] இவனைத் தில்லைச் சிற்றம் பலவாணருடைய 'ஏகபக்தன்' என்று கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. திருவாரூரில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் தம் கோயில் தானத் தார்க்கு அருளிய உத்தர வொன்றில், இவ்வரசர் பெருமானை 'நம் தோழன்' எனக் கூறியுள்ளனர் என்று அவ்வூரிலுள்ள இவனது இருபத்து நான்காம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டொன்று[2] உணர்த்துகின்றது. சைவ சமய குரவராகிய சுந்தரமூர்த்திகளைச் சிவபெருமான் தம் தோழராகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதும் அது பற்றி அவ் வடிகள் 'தம்பிரான் தோழர்' என்று வழங்கப்பெற்று வந்தனர் என்பதும் பெரிய புராணம் முதலான வரலாற்று நூல் களாலும் பிறவற்ருலும் அறியப்படுகின்றன. அவ் வடிகளுக்குப் பிறகு இறைவனேடு அத்தகைய தோழமை நிலையில் அமைந் திருந்தோர் யாரும் இலர். அஃது அங்ஙனமாக, நம் குலோத் துங்கன் சிவபெருமானுக்குத் தோழன் ஆகும் பேறு பெற்றமை இவன் எத்துணைச் சிவபக்தி வாய்ந்தவனுகவிருத்தல் வேண்டும் என்பதை நன்கு புலப்படுத்துவதாகும்.

இவ் வேந்தன் சிவாலயங்களுக்குச் செய்துள்ள திருப் பணிகள் மிகப் பல. புதுக்கோட்டையைச் சார்ந்த குடுமியான்

---

1. Annual Report on Epigraphy, Southern Circle, for 1908, Part II, para 64.
2. Ins. 554 of 1904.

மலையிலும் சேரனூரிலும் காணப்படும் இரு கல்வெட்டுக்கள்[1] அவற்றை விளக்கிக் கூறுகின்றன. அன்றியும், திருவிடைமருதூர்க் கண்மையிலுள்ள திரிபுவனத்தில் வரையப்பெற்ற இவனது வட மொழிக் கல்வெட்டொன்று[2] இவன் புரிந்துள்ள சிவன் கோயில் திருத்தொண்டுகளை இனிதுணர்த்துகின்றது. அக் கல்வெட்டுக்களை ஆராயுமிடத்து, இவன் தன் ஆட்சிக் காலத்தில் பெரும் பொருளைச் சிவாலயங்களுக்குத் திருப்பணி செய்வதில் செலவிட்டுள்ளமை நன்கு புலனாகும்.

இவனது 24-ஆம் ஆட்சியாண்டில் இவன் திரிபுவன வீரதேவன் என்னும் பட்டம் எய்தியமை முன்னர் விளக்கப்பெற்றது. அச் சிறப்புப் பெயர் என்றும் நின்று நிலவ வேண்டு மென்ற கருத்தினனாய்த் திருவிடைமருதூர்க்கு அண்மையில் திரிபுவன வீரேச்சுரம் என்னும் சிவன்கோயில் ஒன்று இவ் வேந்தன் எடுப்பித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.[3] இப் பெருங் கோயில் சிற்பத் திறத்தில் ஈடும் எடுப்புமற்றதாகவும் கண்கவரும் வனப்பினதாகவும் பிற்காலச் சோழர் காலத்துக் கோயில்களுக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகவும் இன்றும் விளங்கிக்கொண்டிருப்பது அறியற்பாலது. இக் கோயிலுக்குக் கடவுண் மங்கலம் செய்தவர், இவ் வேந்தனுடைய குருவும் சித்தாந்த ரத்நாகரம் என்ற நூலியற்றியவரும் சீகண்ட சம்புவின் புதல்வரும் ஆகிய ஈசுவர சிவனார் ஆவார்.[4]

இனி, இவ் வரசர் பெருமான் புரிந்த சிவன்கோயில் திருப்பணிகளுள் மதுரைத் திருப்பணிகள், முன்னர்க் கூறப்பட்டுள்ளன. பிற திருப்பணிகள் தில்லையம்பதியில் பேரம்பலம் பொன் வேய்ந்தமையும் அம்பலவாணரது திருக்கோயில்

---

1. Inscriptions of the Pudukkottai State, Nos. 163 and 166.
2. Ins. 190 of 1907.
3. ARE for 1908, part II, para 64.
4. சித்தாந்தசாரம் என்னும் நூல் இயற்றியுள்ள ஈசான சிவர் என்பார் இவ் வீசுவர சிவனாராகவே இருத்தல் கூடும் என்பது அறிஞர்களது கருத்து. (Ibid.)

முகமண்டபம் மூன்றாம் பிரகாரம் சிவகாமியம்மையின் கோயிற் கோபுரம் என்பவற்றை எடுப்பித்தமையும், காஞ்சி, திருவிடை மருதூர், இராசராசபுரம் அகிய இடங்களில் அரும்பணிகள் ஆற்றியமையும் திருவாரூரில் சபா மண்டபமும் பெரிய கோபுரமும் கட்டுவித்தமையும் ஆகும்.[1]

இத்துணைச் சிவபக்தி வாய்ந்த இம் மன்னவன் மற்றைச் சமயங்களிடத்தில் சிறிதும் வெறுப்புக் காட்டாமல் அவற்றை அன்புடன் ஆதரித்து வந்தனன் என்பது இவன் கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது. தென்னார்க்காடு ஜில்லா வேலூரிலுள்ள திருமால் கோயிலுக்குக் குலோத்துங்க சோழ விண்ணகரம் என்று தன் பெயர் வைத்து, அதற்கு நிவந்தமாகக் குலோத்துங்க சோழ நல்லூர் என்ற ஊரை இவன் தன் ஆட்சியின் 3—ஆம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1181—ல் வழங்கினன் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று[2] கூறுகின்றது, இங்ஙனமே சைனப் பள்ளிகளுக்குப் பள்ளிச் சந்த இறையிலியாக இவன் நிலம் அளித்த செய்திகள் கல்வெட்டுக்களில்[3] காணப்படுகின்றன. எனவே, பேரரசர்கட்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் சமயப்பொறை இவன்பால் நன்கு அமைந்திருந்தமை காண்க.

தலைநகர்: இவ் வேந்தன் ஆட்சியில் கங்கை கொண்ட சோழபுரமே தலைநகரமாக இருந்தது. பழையாறையாகிய

---

1. Ibid, paras 64 and 65.
2. Ins. 114 of 1919.
3. ‘திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் மதுரையும் பாண்டியன் முடித் தலையுங் கொண்டருளிய ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழதேவர்க்கு யாண்டு 21 ஆவது மண்டியங்கிழான் குலோத்துங்க சோழ காடு வெட்டிகள் ராஜ காரியஞ் செய்து நாயனாரைத் திருவடித்தொழ உனக்கு வேண்டுவன வேண்டிக்கொள்ளென்று திருவுள்ளமாயருள ....எங்கள் குருக்கள் சந்திரகீர்த்தி தேவர் திருப்பருத்திக் குன்றிலே இருப்பர். அக் கோவிலுக்கு இருபது வேலி நிலம் திருவுள்ளமாடித் தருளவேணுமென்று இக்கோயிற் காணி......... கொட்டையூர் ஆசிரியப் பட்டமுங் கொடுத்தருளி அம்பையிலே இருபதிற்று வேலி நிலத்துக்கு திருமுகம் பிரசாதித்த திருமுகப்படி கல்வெட்டு’ (S. I. I., Vol. IV, No. 3.66)

இராசராசபுரம் இரண்டாவது தலைநகராக விளங்கியது. விக்கிரம சோழபுரம் இவன் ஆட்சியில் அரசன் தங்கியிருத்தற்குரிய சிறிய நகரமாக இருந்த தென்று தெரிகிறது.[1]

மனைவியரும் புதல்வனும்: இவ் வரசர் பெருமானுடைய பட்டத்தரசி புவனமுழுதுடையாள் என்று வழங்கப் பெற்றனள் என்பது 'செம்பொன் வீர சிம்மாசனத்துப் புவன முழுதுடையாளோடும் வீற்றிருந்தருளிய கோப்பரகேசரி பன்மரான திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் மதுரையும் ஈழமுங்கொண்டு பாண்டியன் முடித்தலையுங் கொண்டருளின ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழதேவர்' என்னுங் கல்வெட்டுப் பகுதியால்[2] நன்கறியக் கிடக்கின்றது: இவ் வரசியைப் பற்றிய பிற செய்திகள் புலப்படவில்லை. இவ் வேந்தனுக்கு வேறொரு மனைவியும் இருந்தனள். இச்செய்தியை 'நம்பிராட்டியாரில் இளைய நம்பிராட்டியார்' என்ற கல்வெட்டுத் தொடர் ஒன்றால் உணரலாம்.[3] இவனுக்குப் பிறகு அரசாண்ட மூன்றாம் இராசராச சோழன் இவனுடைய புதல்வன் ஆவன். ஆனால், இவ்வுண்மையை உணர்த்தக் கூடிய கல்வெட்டுக்களாதல் பிற ஆதாரங்களாதல் இதுகாறுங் கிடைக்கவில்லை. எனினும், நம் குலோத்துங்கனுடைய புதல்வனே மூன்றாம் இராசராசசோழன் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

புலவர் பெருமக்கள் : இவ் வேந்தன் தன் முன்னோர்களைப் போல் தமிழ் வளர்ச்சியில் பெரிதும் ஈடுபட்டுத் தன் காலத்தில் நிலவிய புலவர் பெருமக்களை நன்கு ஆதரித்து வந்தனன். இவன் அவைக்களப் புலவராக விளங்கியவர் வீராந்த பல்லவரையர் ஆவர். இப் புலவரது வேண்டுகோளின்படி இவ் வரசர்பிரான் காலவிநோத நிருத்தப் பேரரையனை

---

1. இவ் விக்கிரம சோழபுரத் தரண்மனையிலிருந்தபோது தான் வேலூர்த் திருமால் கோயிலுக்கு இவன் இறையிலி நிலம் வழங்கினன் என்று கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. (Ins. 114 of 1919.)

2. S. I. I., Vol. III, No. 88; Ibid, Vol. VII, No. 797; Ibid. Vol. V. No. 1359

3. Ins. 458 of 1913.

பாரசவன் பொன்னன் என்பவனுக்குத் திருக்கடவூர்க் கோயிலில் 'நட்டுவ நிலே' என்னும் விருத்தி அளித்தனன் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது.[1] இப் புலவர் நம் குலோத்துங்கன் மீது பிரபந்தங்களும் பல தனிப் பாடல் களும் இயற்றியிருந்தல் கூடும். அவையெல்லாம் இந்நாளில் கிடைக்காமற் போயினமை வருந்தத்தக்கது.

நேமிநாதம், வச்சணந்தி மாலே வெண்பாப் பாட்டியல் என்ற இலக்கண நூல்களே இயற்றியவரும் களந்தை வச் சணந்தி முனிவரின் மாணவரும் ஆகிய குணவீர பண்டிதர் என்பார் இவ்வரசன் காலத்தில் வாழ்ந்த புலவரே யாவர். வெண்பாப் பாட்டியலின் பாயிரத்தில் திரிபுவன தேவன் என்ற வேந்தன் காலத்தில் அந்நூல் இயற்றப்பெற்ற செய்தி கூறப் பட்டுள்ளது.[2] அதில் கூறப்பெற்ற திரிபுவன தேவன் என் பான், திரிபுவன வீரதேவன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்ற நம் குலோத்துங்க சோழனே யாவன் என்பது ஐயமின்றித் துணியப் படும். எனவே, இம்மன்னனுல் ஆதரிக்கப் பெற்ற புலவர் பெரு மக்களுள் குணவீர பண்டிதரும் ஒருவரென்பது தெள்ளிது.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்கதாய் இவ் வேந்தன் காலத்தில் நிகழ்ந்ததோர் அரிய நிகழ்ச்சி மாபாரதம் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டமையே யாம். அப்பெருஞ் செயலே ஆற்றியவர் தொண்டைமண்டலத்துக் குன்றவர்த் தனக் கோட்டத்து இல்லத்தூர் நாட்டு அரும்பாக்கமுடையான்

---

1. Ins 255 of 1925.

நிருத்தம் வல்லார்க்குக் கோயில்களில் அளிக்கப்பெறும் இறையிலி நிலங்கள் நட்டுவக் காணி எனவும் நிருத்த போகம் எனவும் அக்காலத்தில் வழங்கியுள்ளமை அறிக.

2. இந்நூல் யார்காலத்துச் செய்ததோவெனின்,

குருத்தவா மணிமுடிக் கொற்றவர் கோமான்
திருத்தகு மணிமுடித் திரிபுவன தேவன், என்னும்

அரசன் காலத்திற் செய்ததென் றுணர்க' (வச்சணந்தி மாலே வெண்பாப் பாட்டியல் பாயிரவுரை) என்பதனுல் இதனே அறிய லாம்.

அறநிலை விசாகன் திரைலோக்ய மல்லன் வத்சராசன் என்பவர். வட திருவாலங்காட்டிலுள்ள குலோத்துங்கனது முப்பத்திரண்டாம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டொன்று,[1] இப்புலவர் பெருந்தகையை 'பாரதத்தன்னை அருந்தமிழ்ப்படுத்துச் சிவநெறி கண்டவர்' என்று கூறுவது குறிப்பிடத் தக்கது. இவர் சிறப்புப் பெயர்களையும் பிற வற்றையும் ஆராயுங்கால், இவர் குலோத்துங்கனுடைய அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவர் என்பதும் தொண்டை நாட்டிலுள்ள அரும் பாக்கம் என்ற ஊரினர் என்பதும் நன்கு புலனுகின்றன. இவர் இயற்றிய மாபாரதம் இக்காலத்தில் கிடைக்காமையின் அழிந்து விட்டது போலும்.

தமிழிலக்கணப் பயிற்சி பெற விரும்புவோர் யாவரும் முதலில் கற்கத்தொடங்கும் நன்னூல் என்ற இலக்கண நூலை இயற்றிய பவணந்தி முனிவர் என்பார் இவ்வேந்தன் காலத்தில் நிலவிய புலவர் ஆவர். நம் குலோத்துங்கனுக்குக் கப்பஞ் செலுத்திக்கொண்டு கங்கநாட்டில் அரசாண்ட அமராபரண சீயகங்கன்[2] என்ற குறுநில மன்னன் ஒருவன் வேண்டிக்கொண்ட வாறு இம்முனிவர் நன்னூல் இயற்றினர் என்பது அந்நூல் சிறப்புப் பாயிரத்தால் வெளியாகின்றது. இவர் மைசூர் ஜில்லாவில் திருமுக் கூடல் நரசிபுரம் தாலுகாவிலுள்ள சநநாதபுரத்திலிருந்த ஒரு சமண முனிவர் ஆவர், சோழ மன்னர்களின் ஆளுகைக் குட்பட் டிருந்த கங்க நாட்டுச் சிற்றரசர்கள் தமிழ் வளர்ச்சியிலும் ஈடுபட்டுத் தக்க புலவர்களை ஆதரித்து அரிய நூல்கள் இயற்றுவித்தமைக்கு இஃது ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

---

1. Ins. 482 of 1905.

2. S. I. I., Vol. III, No. 62; திரிபுவனச் சக்ரவர்த்திகள் மதுரையும் பாண்டியன் முடித்தலையுங் கொண்டருளிய ஸ்ரீ குலோத் துங்கச் சோழத் தேவர்க்கு யாண்டு 27 ஆவது......... காஞ்சீபுரத்து உடையார் திருவேகம்பமுடையார்க்கு .... ஸ்ரீமத் குவளாலபுர பேரமஸ்வரன் கங்க குலோற்பவன் சீயகங்கன் அமராபரணனை திருவேகம்பமுடையானேன் வைத்த திருநுந்தா விளக்கு க-க்குப் பசு 302 ரிஷபம் க, (S. I. I, Vol VI, No. 823.)

இனி, சைவ சமயத்திற்கும் தமிழ் மொழிக்கும் இவன்தன் ஆட்சியின் தொடக்கத்தில் நிகழ்த்திய அரும் பெருந் தொண்டு அருண்மொழித் தேவராகிய சேக்கிழாரடிகளைக் கொண்டு பெரிய புராணம் என்று வழங்கும் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடுவித்தமையேயாம். தொண்டை நாட்டில் புலியூர்க் கோட்டத்திலுள்ள குன்றத்தூரில் தோன்றிய இக் கவிஞர் பெருமான், குலோத்துங்கனுக்கு அமைச்சராயமர்ந்து உத்தம சோழப் பல்லவராயர் என்ற பட்டமும் பெற்று உயரிய நிலையி லிருந்துவரும் நாட்களில் இவரது ஒப்பற்ற சிவபக்தியையும் புலமைத் திறத்தையும் கண்ட இம்மன்னர்பிரான் இவரைத் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடித் தருமாறு வேண்டிக் கொள்ளவே, இவர் தில்லை மாநகரில் தங்கி அம்பலவாணரது திருவருள் துணைகொண்டு அப் பெருநூலைப் பாடிமுடித்து இவ்வேந்தனது அவைக் களத்தில் அதனை அரங்கேற்றிப் பெறற் கரும் புகழெய்தினர்.[1] இவரது பெருமைக் கேற்றவாறு இவ ருக்கு இம்மன்னன் பல வரிசைகள் வழங்கித் தொண்டர் சீர் பரவுவார் என்னும் சிறப்புப் பெயரும் அளித்துப் பாராட்டுவா னுயினன். இவ்வரசர் பெருமானைச் சேக்கிழாரடிகள் தம் திருத் தொண்டர் புராணத்தில் பத்திடங்களில் புகழ்ந்து கூறியிருப்பது அறியற்பாலதாகும். இவ் வடிகள் இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் விரும்பியவாறு திருத்தொண்டர் புராணம் இயற்றினர் என்பது சில ஆராய்ச்சியாளரின் கொள்கை. அஃது எவ்வாற்ரு னும் ஏற்புடைத்தன்று. இரண்டாங் குலோத்துங்கனுக்கு ஆசி ரியராகவும் அவைக்களப் புலவராகவும் அவன் ஆட்சிக்காலம் முழுதும் நிலவிய ஒட்டக்கூத்தரையன்றி வேறு எப்புலவரையும் எந்நூலும் இயற்றும்படி அவன் வேண்டிக்கொள்ளமாட்டான் என்பது ஒருதலை. அன்றியும், இரண்டாங் குலோத்துங்கனுக் குப்பிறகு அவன் புதல்வன் இரண்டாம் இராசராசன் ஆட்சிக் காலத்தும் உயிர் வாழ்ந்திருந்து இராசராசன் உலாவும் தக்கயாகப் பரணியும் இயற்றியவரும் தம் நூல்களில் இறையனுரகப்

1. பெரியபுராணம் பாயி 8.

பொருள்,[1] களவழி நாற்பது,[2] கலிங்கத்துப் பரணி[3] ஆகிய தொன்னூல்களை மனமாரப் பாராட்டும் இயல்புடையவரும் சிவபத்திச் செல்வம் வாய்ந்தவரும் ஆகிய ஒட்க்கூத்தர், தம் காலத்தில் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடப்பெற்றிருப்பின் பக்திச் சுவையொழுகும் அவ்வரிய நூலையும் அதனைப் பாடிய ஆசிரியரையும் தாம் இயற்றிய நூல்களில் புகழ்ந்திருப்பர் என்பது திண்ணம். அப்புலவர் பெருமான் தம் நூல்களில் திருத்தொண்டர் புராணத்தைக் குறிப்பிடாமையின் அந்நூல் அவர் காலத்திற்குப் பின்னரே இயற்றப்பெற்றித்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும்.[4] சேக்கிழாரடிகள் கூறியுள்ள பேரம்பலம் பொன் வேய்ந்த அனபாயன் மூன்றுங் குலோத்துங்கனே யாவன். இவன் எதிரம்பலம் பொன் வேய்ந்தான் என்று இவன் கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன.[5] எதிரம்பலமே பேரம்பலம் என்று வழங்கியது என்பது அறியற்பாலது. எனவே. எதிரம்பலம் பொன் வேய்ந்த மூன்றுங் குலோத்துங்கனே பேரம்பலம் பொன் வேய்ந்த அனபாயன் என்பதும் இவன் காலத்தில் விளங்கியவரே சேக்கிழாரடிகள் என்பதும் தெள்ளிதிற் புலனாதல் காண்க.

சிறப்புப் பெயர்கள்: அந்நாளில் இவ் வேந்தற்குப் பல சிறப்புப் பெயர்கள் வழங்கியுள்ளன. அவற்றுள்,

---

1. குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ், பா. 2.
2. ஷை பா. 103.
விக்கிரம சோழனுலா, கண்ணி, 14.
குலோத்துங்க சோழ னுலா, கண்ணி, 20.
இராசராச சோழ னுலா, கண்ணி, 18.
3. குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ், பா, 14.
4. ஒட்டக்கூத்தர் தம் தக்கயாகப் பரணியில் கூறியுள்ள திருஞானசம்பந்தர் வரலாற்றிற்கும் சேக்கிழார் கூறும் அவ்வடிகள் வரலாற்றிற்கும் வேறுபாடுகளிருப்பது ஒன்றே அவ் விருவரும் ஒரே காலத்தினர் அல்லர் என்பதை உணர்த்துவதாகும்.
5. S. I. I., Vol. IV, No. 222; Inscriptions of the Pudukkottai State, No. 166.

வீரராசேந்திரன்,[1] முடிவழங்குசோழன்[2] சோழ கேரள தேவன்,[3] திரிபுவன வீர தேவன்,[4] முடித்தலை கொண்ட பெருமாள்.[5] உலகுடைய நாயனுர்,[6] இராசாக்கள் தம்பிரான்,[7] உலகுய்ய வந்த நாயனுர்[8] தனி நாயகன்[9] என்பன குறிப்பிடத் தக்கனவாம். இவன் கொங்கு நாட்டை வென்று தன்னடிப் படுத்தியமை பற்றிச் சோழ கேரளன் என்றும் தன்பால் அடைக்கலம் புகுந்த கொங்கு மன்னனுக்கு அரசளித்து முடி வழங்கியமை பற்றி முடிவழங்கு சோழன் என்றும் மக்களால் வழங்கப் பெறுவானுயினன். இவன் ஆட்சியில் கொங்கு நாடு சோழ கேரள மண்டலம் எனவும் இதன் தலைநகராகிய கருவூர் முடி வழங்கு சோழபுரம் எனவும் பெயர்கள் எய்தியமை முன்னர்க் கூறப்பட்டுள்ளது. இவன் திரிபுவன வீரதேவன், முடித்தலை கொண்ட பெருமாள் என்ற சிறப்புப் பெயர்கள் பெற்றமைக்குக் காரணம் முன் விளக்கப்பெற்றுள்ளது. தில்லையம்பதியிலுள்ள மேற்கு இராச வீதி முடித்தலை கொண்ட பெருமாள் திருவீதி என்றும் கோயிலுள்ள மூன்றும் பிரகாரம் இராசாக்கள் தம்பிரான் திருவீதி என்றும் இவன் பெயரால் அக்காலத்தில் வழங்கி வந்தன என்பது சில கல்வெட்டுக்களால்[10] அறியப்படுகின்றது. சோழநாட்டில் காவிரி யாற்றிற்கு வடக்கரையிலுள்ள பாடல் பெற்ற தலங்களுள் ஒன்ருகிய திருக்கருப்பறியலூர் என்பது இவ்வேந்தன் பெயரால் தனிநாயகச் சதுர்வேதி

---

1. இச் சிறப்புப் பெயர் இவனது இரண்டாம் ஆட்சி யாண்டிலிருந்து 36 ஆம் ஆண்டு முடியக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றது. (S. I. I., Vol. VII, No. 88. Ins. 323 of 1911.)
2. S. I. I., Vol. III, No. 23.
3. Ins. 75 of 1925.
4. Ins. 554 of 1904; Ins. 162 of 1926,
5. Ins. 266 of 1913.
6. Ins. of the Pudukkottai State, No. 169.
7. Ins. 80 of 1928.
8. Ins. 120 of 1912.
9. Ins. 147 of 1927.
10. S. I. I., Vol. IV. No. 229; Ibid, Vol. XII, Nos. 245 and 154.

மங்கலம்[1] என்று வழங்கப்பெற்று வந்தமை அவ்வூர்க் கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது.

சில நிகழ்ச்சிகள் : இவனது ஆட்சியின் 12, 13 ஆம் ஆண்டுகளில் தொண்டை மண்டலத்தில் பெருமழை பெய்தமையால் வெள்ளம் ஏற்பட்டு அங்குப் பெரும் பஞ்சம் உண்டாய செய்தி ஒரு கல்வெட்டால்[2] அறியக்கிடக்கின்றது. அன்றியும், இவனது ஆட்சியின் 23, 24 ஆம் ஆண்டுகளில் மழையின்மையால் நாடெங்கும் பெரும் பஞ்சம் தோன்றி மக்கட்கு இன்னல் இழைத்த செய்தி, திருவண்ணுமலை திருப்பாம்புரம் என்ற ஊர்களிலுள்ள கல்வெட்டுக்களால்[3] நன்கு புலனுகின்றது. அப்பஞ்சத்தில் காசுக்கு முந்நாழி நெல் விற்றதென்றும் வேளாளன் ஒருவன் தன் மகளிர் இருவருடன் 110 காசுக்குக் கோயில் மடத்திற்குத் தன்னை விற்றுக்கொண்டு அடிமையாயினன் என்றும் திருப்பாம்புரத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று உணர்த்துகின்றது. இத்தகைய பஞ்ச நிகழ்ச்சிகளில் செல்வரா

---

1. சீர்காழிக்கு மேற்கேயுள்ள இவ்வூர் இந்நாளில் தலைநாயிறு என்று வழங்கப்படுகிறது.

2. S. I. I., Vol. VII, No. 393. "மதுரையும் ஈழமுங் கொண்டருளின ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு 44வது சோமங்கலமான பஞ்சநதி வாண சதுர்வேதிமங்கலத்து ஏரி இத்தேவர்க்குப் பன்னிரண்டாவது பெருவர்ஷம் பெய்து ஒரு நாளே ஏழிடத்தில் பெருமடையாக உடைந்த இது திருச்சுரக் கண்ணப்பன் திருவேகம்பம்முடையான் காமன் கண்ட வானவன் இம்மடை ஏழும் அடைப்பித்து பதின்மூன்ருவதும் ஏரி நிறைந்த இரண்டிடத்தில் உடைந்ததுவும் அடைப்பித்து இவ்வேரி பதினலாவது நிலைநின்ற பின்பு இம் மடைகளும் கரையும் பருமை செய்கைக்கு பதினலாவது தைமாசத்து திருச்சுரக் கண்ணப்பன் திருவேகம்ப முடையான் ....பக்கல் இவ்வூர் மகாசபை யோம் பொலியூட்டாகக் கைக்கொண்ட பழங்காசு 40........"

3. S. I. I, Vol. VIII, No. 151. "திரிபுவன சக்ரவர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு 204 வது அருங்குன்றங்கிழான் நாற்பத்தெண்ணுயிரம் பிள்ளையும் மங்கையர்க்கரசியாரும்——இருபத்துநாலாவது பஞ்சத்திலே காசுக்கு உழக்கு அரிசி விற்கச்சே பூண்ட பொன்னும் தேடின அர்த்தமும் நெல்லும் அடையபிட்டு திருநதியைக் கட்டி ஏரி காண்கையாலும்" (திருவண்ணுமலைக் கல்வெட்டு.)
(திருப்பாம்புரம்). Ins. 86 of 1911.

ஆற்றிற்குக் கரை போட்டும் ஏரி அமைத்தும் காடு வெட்டியும் கழனி திருத்தியும் அவற்றிற்குக் கூலியாகக் குடிமக்கட்குப் பொன்னும் நெல்லும் அளித்து அன்னோரைக் காப்பாற்றி வந்தமை அறியற்பாலதாம்.

இவனது ஆட்சியின் 22ஆம் ஆண்டில் குகையிடி கலகம் ஒன்று நிகழ்ந்ததென்றும் அந் நாட்களில் சைவத் துறவிகளின் மடங்களாகிய பல குகைகள் அழிக்கப்பெற்றன என்றும் அங்ஙனம் அழிக்கப்பட்டவற்றுள், திருத்தருப்பூண்டியிலிருந்த குகை ஒன்று என்றும் மூன்றும் இராசராசன் ஆட்சியின் இரண்டாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்று[1] கூறுகின்றது. இக் குகையிடி கலகம், சோழ மன்னர்க்குக் குருமார்களாக நிலவியவர்களும், கோளகிமடம், பிட்சாவிருத்தி மடம் முதலான சைவாதீனங்கட்குத் தலைவர்களாயிருந்தவர்களும் ஆகிய வடநாட்டுப் பிராமணர்கள் விரதம், சீலம், ஞானம் ஆகியவற்றில் சிறந்த தென்னாட்டுச் சைவத் துறவிகளின் செல்வாக்கையும் மேம்பாட்டையும் குறைப்பதற்கு உண்டு பண்ணியது என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர்[2] எனினும், நம் குலோத்துங்கனுக்குப் பிறகு பட்டம் பெற்ற மூன்றும் இராசராசன் ஆட்சியில் சைவத் துறவிகளின் குகைகள் மறுபடியும் சிறந்து விளங்கின என்பது கல்வெட்டுக்களால் வெளியாகின்றது.[3]

இனி, இவ்வேந்தன் ஆட்சியில் நிகழ்ந்த செயல்களுள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கது இவனது 38ஆம் ஆட்சி யாண்டில் சோழ நாடு அளக்கப்பெற்றமையே யாம். இந் நிகழ்ச்சியைத் தெளிவாக விளக்கக் கூடிய ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லையாயினும் மூன்றும் இராஜேந்திர சோழனது கோயிலூர்க் கல்வெட்டொன்று[4] இச் செய்தியை யுணர்த்துவது அறியத்தக்கது.

---

1. Ins. 471 of 1912.
2. Annual Report on Epigraphy, Southern Circle for 1913 part II, para 42.
3. Ins. 477 of 1912; ARE for 1909, part II.
4. Ins. 188 of 1908.

குலோத்துங்கனது இறுதிக்காலம்: இவனது ஆட்சியின் 40 ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கள், கைச்சினம், ஊட்டத்தூர், திருவரன் குளம் ஆகிய ஊர்களில்[1] காணப்படுதலால், இவன் நாற்பது ஆண்டுகள் வரையில் ஆட்சி புரிந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்குணரக் கிடக்கின்றது. எனவே, இவன் கி. பி. 1218- சிவ பெருமான் திருவடி நிழலை எய்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். இவன் தான் இறப்பதற்கு இரண்டாண்டுகட்கு முன்னர் கி. பி. 1216 ஆம் ஆண்டில்[2] தன் புதல்வன் மூன்றும் இராசராசனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டி அரசாங்க அலுவல்களில் கலந்து கொள்ளுமாறு செய்தனன். இவன் கி. பி. 1218 ல் இறந்த பின்னர் இராசராசன் சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாக முடிசூட்டப் பெற்ற சில திங்கள்களில், அவனது ஆற்றலின்மையை நன்குணர்ந்த முதல் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் என்பான் தன் ஆட்சியின் மூன்றும் ஆண்டாகிய கி. பி. 1129-ல் சோழ நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்து அதனைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். இந் நிகழ்ச்சி நம் குலோத்துங்கனது ஆட்சியின் இறுதியில் நிகழ்ந்த தென்றும் அப் பாண்டி வேந்தன் பால் பொன்னமராவதியில் அடைக்கலம் புகுந்து தனக்குரிய சோழ நாட்டை மீண்டும் பெற்றுக் கொண்டவன் இவனே என்றும் சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் எழுதியுள்ளனர்.[3] அன்னோர் கூறுவது எவ்வாற்ருனும் பொருந்துவதன்று. அறிவு திரு ஆற்றல்களில் சிறந்து பகைவர் எல்லோரும் நடுங்குமாறு பேராண்மை படைத்துப் பெரு வீரனுக நிலவிய நம் குலோத்துங்கனை மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் போரில் வென்றிருப்பானேல் இவனைத் தான் வென்ற செய்தியைத் தன் ஆட்சியின் மூன்றும் ஆண்டு முதல் தன் கல்வெட்டுக்கள் எல்லாவற்றிலும் தவருமல் குறித்திருப்பான் என்பது ஒருதலை. அவன் அங்ஙனம்

---

1. Ins. 162 of 1926; Ins. 489 of 1912; Inscriptions of the Pudukkottai, State, No. 176.
2. Ep Ind., Vol. VIII, page 260.
3. The Colas, Vol. II, pp. 148 and 149; ARE for 1926 part II, para 32; A Manual of the Pudukkottai State, Vol. II part I, p. 613.

குறிக்காமையால் அச்செய்தி ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதன்று. அன்றியும் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் நம் குலோத்துங்கனுக்குப் பொன்னமராவதியில் சோணாடு வழங்கியதாகச் சொல்லப்படும் செய்தி அவனது ஆட்சியின் மூன்றும் ஆண்டு முதல் 14 ஆண்டு முடியக் கல்வெட்டுகளில்குறிக்கப்படவில்லை. அவனது 15-ஆம்ஆட்சியாண்டாகிய கி. பி. 1231-ல் வரையப்பெற்ற கல் வெட்டொன்றில் மாத்திரம் அச்செய்தி காணப்படுகின்றது.[1] எனவே, அதனை உண்மைச் செய்தி எனக் கோடற்குச் சிறிதும் இடமில்லை. அன்றியும் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் இரண்டாம் முறை நிகழ்த்திய சோணாட்டுப் போரில் தோல்வியுற்ற சோழ மன்னனே முதற் போரில் தோல்வி எய்தி அப் பாண்டியன்பால் அடைக்கலம் புகுந்து தன் நாட்டைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டவன் என்பது அச் சுந்தர பாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தியால்[2] நன்கறியக் கிடக்கின்றது. ஆகவே, சுந்தரபாண்டியனது இரண்டாம் படையெழுச்சியில் தோல்வியுற்ற மூன்றும் இராசராசனே அவனது முதற்படையெழுச்சியில் அவன்பால் அடைக்கலம் புகுந்து அவன் வழங்கிய நாட்டைப்பெற்று அரசாண்டவன் என்பது தெள்ளிதிற் புலனாதல் காண்க. எனவே சுந்தரபாண்டியன் படையெழுச்சியின்போது நம் குலோத்துங்கன் உயிருடனிருந்து அவன்பால் தோல்வி எய்தினான் என்று கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாததொன்றும். குலோத்துங்கனது இறுதிக் காலம் வரையில் சுந்தர பாண்டியன் கல்வெட்டுக்கள் சோழ நாட்டில் காணப்படாமையொன்றே இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் அவன் படையெடுத்து வரவில்லை என்பதை நன்கு வலியுறுத்துவதாகும். ஆகவே சிலர் கருதுவது போல் நம் குலோத்துங்கன் தன் ஆட்சியின் இறுதிக் காலத்தில் சுந்தர பாண்டியன்பால் தோல்வியுற்றுப் பேரின்னலுக்கு உள்ளாகவில்லை என்பதும் தன் வாணாள் முழுமையும் பெரு வீரனாக நிலவிப்பகைவேந்தர்கள் அடி பணிந்து திறை செலுத்தப் புகழுடன் வாழ்ந்துவந்தனன் என்பது அறியற்பாலனவாம்.

---

1. Ins. 9 of 1926.
2. S. I. I., Vol. V, No. 431.

இனி, நம் குலோத்துங்கனது ஆட்சிக் காலத்தில் நிலவிய குறுநில மன்னர்களும் அரசியல் தலைவர்களும் யாவர் என்பதைக் கல்வெட்டுக்களின் துணைகொண்டு ஆராய்ந்து காண்போம்.

1. **கிளியூர் மலையமான் இறையூரன் இராசராச சேதி ராயன்:**[1] இவன் மலையமான் மரபில் தோன்றிய ஒரு குறுநில மன்னன்; கிளியூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சேதி நாடு எனப்படும் மலையமானாட்டை அரசாண்டவன். இவன் குலோத்துங்கனுக்குப் படைத் தலைவனாயிருந்தமையோடு இவ் வேந்தன் பால் பேரன்புடையவனாகவும் ஒழுகி வந்தனன் என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது. கி. பி. 1200-ல் திரு அறையணி நல்லூர்க் கோயிலில் மூன்று நுந்தா விளக்குகள் எரிக்கும் பொருட்டு இறையிலி நிலம் வழங்கியுள்ள பெரியுடையான் இராசராச கோவலராயன் என்பான் இச்சேதிராயனுடைய புதல்வன் ஆவான்; எனவே, இம் மலையமான் மரபினர் அந்நாட்களில் சேதிராயன், கோவலராயன் என்ற இரு பட்டங்களை யுடையவராயிருந்தமை அறியற்பாலது.

2. **மலையன் நரசிம்மவர்மன் ஆகிய கரிகால சோழ ஆடையூர் நாடாள்வான்:**[2] இவன் மலையமான் மரபில் தோன்றிய ஒரு குறுநில மன்னன்; ஆடையூரைத் தலைநகராகக்கொண்டு சேதி நாட்டில் ஒரு பகுதியை ஆட்சி புரிந்தவன்; இரண்டாம் இராசாதிராசன் மூன்றாங் குலோத்துங்கன் ஆகிய இரு வேந்தர் ஆட்சிக்குப் படைத் தலைவர்களாக நிலவிய வீரர்களுள் ஒருவன். இவன் இராசாதிராசன் ஆட்சியில் திருச்சிற்றம்பல முடையான் பெருமானம்பிப் பல்லவராயனோடு பாண்டி நாடு சென்று, ஈழ நாட்டுப் படையுடன் போர் புரிந்து வாகைசூடியவன் என்பது இலங்கைச் சரிதமாகிய மகாவம்சத்தால் உய்த்துணரப்படுகின்றது.

3. **அதிகமான் இராசராச தேவன்:**[3] இவன் கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனும் கடைச்சங்க காலத்திலிருந்தவனுமாகிய

1. S. I. I., Vol. VII; No. 1021.
2. Ibid, Vol. VIII, No. 128.
3. Ep. Ind, Vol, VI, pp. 332—334.

அதிகமான் நெடுமானஞ்சியின் வழித்தோன்றல் ; சேரர் மரபினன் ; கங்க நாட்டிலுள்ள தகடூரிலிருந்து அந்நிலப் பரப்பை அரசாண்ட ஒரு குறுநில மன்னன். இவனது தலை நகராகிய தகடூர் இந் நாளில் தர்மபுரி என்ற பெயருடன் சேலம் ஜில்லாவில் உளது. இவன், திருவண்ணுமலைக் கோயிலுக்குத் தகடூர் நாட்டிலுள்ள மலையனூர் என்ற ஊரை இறையிலியாக வழங்கியுள்ளனன் என்பது அக்கோயிலில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்றால்[1] அறியப்படு கின்றது.

4. விடுகாதழகிய பெருமாள் : இவன் மேலே குறிப்பிட்ட அதிகமான் இராசராச தேவனுடைய புதல்வன். சேலம் ஜில்லாவி லுள்ள கம்பயனல்லூரில் காணப்படும் ஒரு கல்வெட்டால்[2] இவன் நம் குலோத்துங்கனுக் குட்பட்டிருந்த ஒரு குறுநில மன்னன் என்பது நன்கு புலனுகின்றது. இவன் கல்வெட்டுக்கள் தென்னூர்க் காடு, வடார்க்காடு ஜில்லாக்களிலும் உள்ளன. இவனும் கரிகால சோழ ஆடையூர் நாடாழ்வானும் செங்கேணி அம்மையப்பன் அத்தி மல்லனுன விக்கிரம சோழச் சாம்புவராயனும் தம்முள் ஒற்றுமை யுடையவர்களாயிருத்தல் வேண்டும் என்று செய்து கொண்ட உடன் படிக்கை யொன்று திருவண்ணுமலைத் தாலுகாவிலுள்ள செங்கைமாக் கோயிலில் வரையப்பெற்றுள்ளது.[3]

5. அமராபரண சீயகங்கன் : இவன் கங்கர் மரபினன் ; இந்நாளில் கோலார் என்று வழங்கும் குவளாலபுரத்தைத் தன் தலை நகராகக் கொண்டு கங்கபாடி நாட்டை ஆட்சிபுரிந்த ஒரு குறுநில மன்னன். இவனைக் 'குவளாலபுர பரமேஸ்வரன் கங்க குலோத்தமன் சூர நாயகன் திருவேகம்ப முடையானுன அமராபரண சீயகங்கன் என்று கல்வெட்டுக்கள் கூறுவது[4] குறிப்பிடத்தக்கது. இவன் கல் வெட்டுக்கள் குலோத்துங்கனது மூன்றும் ஆட்சி யாண்டு முதல்

1. S. I. I., Vol. VIII, No. 126.
2. Ep. Ind., Vol. VI, pp. 332—334.
3. S. I. I., Vol. VII, Nos. 127 and 119.
4. Ibid, Vol. IV, No. 823; Ins. 116 of 1922.

34ஆம் ஆண்டு முடிய நம் தமிழகத்தில்காணப்படுகின்றன.* இவன் பட்டத்தரசி அரியபிள்ளை என்பாள் கி. பி. 1212-ல் திருவல்லத்தி லுள்ள சிவன் கோயிலில் இரண்டு சந்தி விளக்குகள் எரித்ததற்கு நிவந்தம் அளித்துள்ளமை அவ்வூர்க் கல்வெட்டால்[1] அறியப்படு கின்றது. கி. பி. 1181-ல் இவன் புதல்வன் அருங்குன்றைப் பிள்ளையான் சீயகங்கன் என்பான் திருக்காளத்தி இறைவர்க்கு ஒரு நுந்தா விளக்கு எரித்தற் பொருட்டுச் சாவா மூவாப் பசுக்கள் அளித் தனன் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று[2] கூறுகின்றது; இவ் வமராபரண சீயகங்கனும் திருக்காளத்தி, காஞ்சி ஆகிய ஊர்களி லுள்ள திருக்கோயில்களில் நுந்தா விளக்குகள் வைத்துள்ளனன். எனவே, இவனும் இவன் குடும்பத்தினரும் சிறந்த சிவபக்தியுடை யவர்களா யிருந்தனர் என்று தெரிகிறது. இவன் கன்னடமொழி வழங்கும் நாட்டில் ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்தவனாயினும் இவன் தமிழ்மொழியிலும் பெரும் பற்றுடையவனாயிருந்தமை அறியத் தக்கது. இவன் தன் நாட்டிலிருந்த அரிய புலவராகிய பவணந்தி முனிவரைக் கொண்டு நன்னூல் என்ற இலக்கணநூல் ஒன்று இயற்றுவித்த செய்தி முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அந்நூற் பாயிரம் இவனை 'அருங்கலை விநோதன் அமராபரணன்' என்று பாராட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இனி, திருவண்ணாமலைக் கோயிலுக்கு நிவந்தம் வழங்கியுள்ள பங்கள நாட்டுப் பிருதிகங்கன் அழகிய சோழனும்[3] அகஸ்திய கொண்டாவில் திருநாவுக்கரசு அடிகளை எழுந்தருளுவித்த அரசியின் கணவனாகிய உத்தம சோழங்கனும் நம் குலோத்துங்கன் காலத்தி லிருந்த கங்கர் குலச் சிற்றரசர்கள் என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது.[4]

6. அம்மையப்பன் பாண்டிநாடு கொண்டானாகிய கண்டர் சூரியன் சம்புவராயன்: இவன் பல்லவர் மரபில் செங் கேணிக் குடியில் தோன்றியவன்; இராசாதிராசன் ஆட்சியின்

* Ibid. No. 643; Ins 116 of 1922.
1. S. I. I., Vol. III, No. 62.
2. S. I. I., Vol. VIII, No. 149.
3. Ibid. Vol. IV, No. 643.
4. Ins. 559 of 1906.

பிற்பகுதியிலும் குலோத்துங்கன் ஆட்சியின் முற்பகுதியிலும் நிலவிய ஒரு படைத் தலைவன். கி. பி. 1170-ல் இவன் பாண்டி நாடு கொண்டான் என்ற சிறப்புப் பெயருடன் கல்வெட்டொன்றில்[1] குறிக்கப்பட் டிருத்தலால் இராசாதிராசன் ஆட்சியில் நிகழ்ந்த பாண்டி நாட்டுப் போர்கட்குச் சென்ற படைத்தலைவர்களுள் இவனும் ஒருவனாதல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். இவன் திருவக்கரையிலுள்ள சிவன் கோயிலில் சூரியன் திருக்கோபுரம் என்ற கோபுரமும் கண்டர் சூரியன் என்ற ஆயிரக்கால் மண்டபமும் எடுப்பித்தனன் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டுக்கள்[2] உணர்த்துகின்றன.

இனி அம்மையப்பன் கண்ணுடைய பெருமாளான விக்கிரம சோழச் சம்புவராயன்,[3] சீயமங்கலத்திலுள்ள கோயிலுக்கு இறையிலி நிலம் வழங்கியுள்ள குலோத்துங்க சோழச் சம்புவராயன்;[4] திருவோத்தூர் இறைவர்க்குத் தேவதானமாக நிலம் அளித்துள்ள செங்கேணி அம்மையப்பன் அழகிய சோழனான எதிரிலி சோழச் சம்புவராயன்[5] என்பவர்களும் நம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் இருந்தவர்கள் என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது.

7. **ஏகவாசகன் குலோத்துங்க சோழ வாணகோவரையன் :** இவன் வாணர் மரபில் தோன்றியவன்; குலோத்துங்கன் காலத்தில் நிலவிய அரசியல் தலைவர்களுள் ஒருவன். இவன் கல்வெட்டுக்கள் தஞ்சாவூர்,[6] திருச்சிராப்பள்ளி,[7] சேலம் ஜில்லாக்களில்[8] குலோத்துங்கனது ஆட்சிக் காலம் முழுமையும் காணப்படுவதால் இவன் அக்காலத்தில் அரசாங்கத்தில் விளங்கிய ஒரு சிறந்த தலைவன் என்பது தெள்ளிது.

---

1. Ins. 195 of 1904.
2. Ins, 190 of 1904.
3. Ins. 620 of 1919.
4. S. I. I., Vol. VII, No. 66.
5. S. I. I., Vol. VII, No. 103.
6. Ins.166 of 1908.
7. Ins. 521 of 1912; S. I. I., Vol. IV, No. 396.
8. Ins. 461 of 1913.

8. பொன் பரப்பினுன் மகதைப் பெருமாளான இராச ராச வாணகோவரையன்: இவன் வாணர்மரபில் தோன்றிய ஒரு குறுநில மன்னன்; சேலம் ஜில்லாவிலுள்ள ஆறகழூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு மகத நாட்டை அரசாண்டவன். இவனது மகதநாடு சேலம் ஜில்லாவின் கீழ்ப்பகுதியும் தென்னுர்க்காடு ஜில்லாவின் மேற் பகுதியும் தன்னகத்துக் கொண்டு முற்காலத்தில் நிலவிய ஒரு நிலப் பரப்பாகும். இவ் வாண கோவரையன் திருவண்ணுமலைக் கோயிலைப் பொன் வேய்ந்த காரணம் பற்றிப் 'பொன்பரப்பினுன் மகதைப் பெருமாள்' என்று அந்நாளில் வழங்கப் பெற்றுள்ளான்.[1] அக் கோயில் சுவர்களில் இவனுடைய அறச்செயல்களையும் வீரச் செயல்களையும் கூறும் இருபத்திரண்டு பாடல்கள் வரையப் பெற்றிருத்தலை இன்றும் காணலாம்.[2] இவன் நம் குலோத்துங்கனுக்குச் சில போர் நிகழ்ச்சிகளில் படைத் தலைவனுயிருந்தனன் என்று தெரிகிறது.

9. கூடலூர் அரச நாராயணன் ஆளப்பிறந்தான் வீர சேகரக் காடவராயன்: இவன் பல்லவர் மரபில் தோன்றிய ஒரு தலைவன்; தென்னுர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள கூடலூர் என்ற நகரில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவன்; குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் திருமுனைப்பாடி நாடு எனப்படும் நடுநாட்டில் பாடிகாவல் அதிகாரியாய் விளங்கியவன். திருவதிகை, திருவெண்ணெய் நல்லூர், திருமாணிகுழி, திருவண்ணுமலை, எலவானுசூர், சித்தலிங் கமடம் ஆகிய ஊர்களில் இவன் கல்வெட்டுக்கள்[3] காணப்படு கின்றன. அவற்ருல் அவ்வூர்க் கோயில்களுக்கு இவன் அளித் துள்ள நிவந்தங்களும் அணிகலன்களும் செய்துள்ள திருப்பணிகளும் நன்கு புலனுகின்றன.

10. கூடல் ஏழிசைமோகன் மணவாளப் பெருமாள் வாணிலை கண்ட பெருமாளாகிய இராசராசக் காடவராயன்: இவன், மேலே குறிப்பிட்ட பல்லவர் குலத் தலைவன் வீரசேகரக்

---

1. S. I. I., Vol. VIII. No. 148
2. Ibid, No. 145; செந்தமிழ்த் தொகுதி—3, பக்கங்கள் 427—432.
3. S. I. I., Vol. VII. No 941; Ibid. Vol. VIII, No. 121.

காடவராயனுடைய புதல்வன்; தன் தந்தைக்குப் பிறகு திருமுனைப் பாடி நாட்டில் நாடுகாவல் அதிகாரியாயிருந்தவன், குலோத்துங்கன் நிகழ்த்திய போர் ஒன்றில், வாள்கொண்டு பேராண்மையுடன் பொருது பகைவனை வென்று வாகை சூடிய காரணம் பற்றி அரசனால் வாணிலைகண்ட பெருமாள் என்றபட்டம் வழங்கிப்பாராட்டப் பெற்றவன்.[1] இவனுடைய போர் வீரத்தையும் பேராற்றலையும் உணர்ந்த நம் குலோத்துங்கன் அவனுக்குத் தன் மகளை மணஞ் செய்து கொடுத்துப் பற்பல சிறப்புக்கள் செய்தான்.[2] அந்நாள் முதல் இவன் மணவாளப் பெருமாள் என்று சோழ இராச்சியத்தில் யாண்டும் வழங்கப் பெற்றனன் என்று தெரிகிறது. இவனுக்கு அழகிய சீயன், அவனியாளப் பிறந்தான், காடவன், கோப்பெருஞ் சிங்கன் என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு. கோப்பெருஞ்சிங்கன் என்னும் பெயர் இதன் புதல்வனுக்கும் அக் காலத்தில் வழங்கியிருத்தலால் இவனை முதற் கோப்பெருஞ் சிங்கன் என்று வரலாற்றுராய்ச்சியாளர்கள் கூறுவர், குலோத்துங்கனுடைய மகளை மணந்து இவ்வேந்தனது அன்பிற்குரியவனாய்ப் பெருமையுடன் வாழ்ந்து வந்த இப்பல்லவர் தலைவனே பிற்காலத்தில் சோழ இராச்சியத்தின் அழிவிற்கு வழி தேடியவன் ஆவன்.[3] இவன் நன்றி மறந்து தன்னலங் கருதிச் செய்த அடாத செயல்களே, கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் நடுவில் சோழராச்சியத்தில் அமைதியின்மையையும் ஆட்சியில் தளர்ச்சியையும் உண்டுபண்ணி விட்டமையோடு இறுதியில் பேரரசு வீழ்ச்சி எய்தி மறைந்தொழியுமாறும் செய்து விட்டன என்பது ஒருதலை. அந்நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் அடுத்த அதிகாரத்தில் நன்கு விளக்கப்படும்.

---

1. S. I. I., Vol. VII, No. 942. Ibid, No. 146.
2. சுந்தரத் தோரண நாட்டித் துகிற்கொடி சூட்டி முத்துப்
   பந்தர பாலிகை தீபம் பரப்புமின் பல்லவர்கோன்
   செந்தளிர்ச் கைகோத் தபயன் மகளுடன் தில்லையுலா
   வந்தளிக்கும் பெருமாள் வெற்பர் மாதை மணஞ்செய்யவே
   (S. I. I., Vol. XII, Intro. p. 10)

3 Ibid, Vol. VIII, No. 350. இவன் குலோத்துங்கன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் முரண்பட்டுவிட்டமை ஒரு கல்வெட்டால் நன்கு புலனாகின்றது. (S. I. I., Vol. VIII, No. 106)

இனி, கி. பி. 1187-ல் குலோத்துங்க சோழன் நியாயபரி பாலன சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற ஊர் அமைத்தவனும் சிதம்பரத்திற் கண்மையில் பரகேசரி நல்லூரில் விக்ரம சோழேச்சுரம் என்ற ஆலயம் எடுப்பித்தவனுமாகிய சேந்தமங்கலமுடையான் அரையன் எதிரிலி சோழனும்.[1] செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள திருக்கச்சூர் கடப்பேரி, திருமழிசை என்னும் ஊர்களில் கோயில்களுக்கு நிவந்தம் வழங்கி யுள்ள குலோத்துங்க சோழ கண்ணப்பன் பஞ்சநதி வாணனுகிய இராசராச நீலகங்கரையனும்,[2] கி. பி, 1183-ல் திட்டக்குடியில் திருமால் கோயிலுக்கு 5-வேலி நிலம் இறையிலியாக அளித்தவனும் அந்நிலப்பரப்பில் பாடிகாவல் அதிகாரியாக நிலவியவனுமாகிய இராசராசவங்கார முத்தரையனும்,[3] புதுக்கோட்டை நாட்டில் சில கோவில்களுக்கு நிவந்தங்கள் அளித்துள்ள திருக்கொடுங்குன்றமுடை யான் கேரள ராசனுகிய நிஷத ராசனும்,[4] அந்நாட்டு ஊருடைப் பெருமாளான எதிரிலி சோழக் கடம்பராயனும்[5] நம் குலோத்துங்க னது ஆட்சிக் காலத்தில் விளங்கிய அரசியல் தலைவர்கள் என்பது இன்னோர் கல்வெட்டுக்களால் நன்கு அறியக்கிடக்கின்றது,

நம் குலோத்துங்கனது ஆளுகையின் தொடக்கத்தில் கடப்பை, நெல்லூர். சித்தூர் ஜில்லாக்களில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த சிலதெலுங்கச் சோழர்கள் இவ்வேந்தற்குத் திறை செலுத்தாமல் முரண்பட்டிருந்தனர் என்பதும், பிறகு இவன் அவர்களைப் போரில் வென்று முன்போல் தனக்குக் கப்பஞ் செலுத்தும் சிற்றரசர்களாகச் செய்துவிட்டான் என்பதும் முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளன. பொத் தப்பி, நெல்லூர் ஆகிய ஊர்களிலிருந்து அரசாண்டு கொண்டிருந்த அக்குறுநில மன்னர்கள் இவனது

---

1. Ins. 393 of 1907; Ins 309 of 1913.
2. Ins. 275 of 1909; S. I. I., Vol. V,No. 966; Ins. 2 of 1911
3. S. I. I , Vol. VIII, No. 298. Ibid. No. 288.
4. Ins. 311 of 1928; Inscriptions of the Pudukkottai State Nos. 174, 168 and 161.
5. Inscriptions of the Pudukkottai State. No. 169.

ஆணைவழி ஒழுகி உற்றுழியுதவி வந்தமையும் அறியற்பாலதாம். அத்தெலுங்கச் சோழருள், மதுராந்தக பொத்தப்பிச் சோழன், அவன் புதல்வன் நல்ல சித்தரசன், சோடன் திருக்காளத்தி தேவன் என்போர் ஈண்டு குறிப்பிடத் தக்கவராவர். நெல்லூர்[1] கடப்பை[2] ஜில்லாக்களில் காணப்படும் சில கல்வெட்டுக்களால் இவர்கள் நம் குலோத்துங்கனுக்குக் கீழ்பட்டிருந்த சிற்றரசர்கள் என்பது நன்கு புலனாகின்றது.

சோழ இராச்சியத்திலிருந்த குறுநில மன்னர்களும் தலைவர்களும் தம் சக்கரவர்த்தியின் அரசாங்கம் இனிது நடைபெறுமாறு தாம் நடந்துகொண்டமையோடு போர் நிகழ்ச்சிகளில் படைத் தலைமை வகித்து உதவி புரிந்துவந்தனர். இராச்சியத்தின் நலங் கருதி இவர்கள் தங்களுக்குள் உடன்படிக்கை செய்துகொள்வதும் உண்டு. அத்தகைய உடன்படிக்கைகள் சிலகோயில்களில் வரையப் பெற்றிருத்தலை[3] இந்நாளிலும் பார்க்கலாம். சக்கரவர்த்தியின் உடன்பாடு பெருமலே குறுநில மன்னர்கள் தமக்குள் ஒற்றுமை கருதி உடன்படிக்கை செய்துகொள்ளும் வழக்கம் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டு விட்டமை குறிப்பிடத் தக்கது. இவ்வழக்கம் சோழ இராச்சியம் நாளடைவில் பெருகிப் பேரரசர்க்கு அடங்காமல் தனியரசு புரியவேண்டும் என்ற எண்ணத்தையும் விருப்பத்தையும் சிற்றரசர்கட்கு உண்டு பண்ணி விட்டது என்பது ஒரு தலை. எனவே நம் குலோத்துங்கன் காலத்திற்குப்பிறகு சில குறுநில மன்னர்களும் தலைவர்களும் தமக்குட்பட்டிருந்த நிலப்பரப்பிற்குத் தாமே யரசராகி எவருக்கும் அடங்காமல் தனியரசு நடத்தத் தொடங்கினர். இதனால் தான் கி, பி. பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அழிவெய்தும் நிலையை அடைந்தது என்பது உணரற்பாலது.

* * *

---

1. Nellure Inscriptions, N. 67: G. 86; R. 8 and 66.
2. Ins. 582 of 1907; Ins. 435 of 1911; Ins. 601 of 1907.
3. Ins. 254 of 1919; Ins. 440 of 1913; Ins. 223 of 1904; Ins. 483 of 1908; S. I. I., Vol. VII, No. 127; Ibid. Vol. VIII, No. 106; Ins. 435 of 1913.

இருபத்திரண்டாம் அதிகாரம்

மூன்ரும் இராசராச சோழன் (கி. பி. 1216—1256)

மூன்ருங் குலோத்துங்க சோழன் கி. பி. 1218 ஆம் ஆண்டில் இறந்தவுடன், அதற்கு இரண்டாண்டுகட்கு முன் கி. பி. 1216-ல்[1] இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பட்டிருந்த மூன்ரும் இராசராச சோழன் சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாக முடி சூட்டப்பெற்ருன். இவன் மூன்ருங் குலோத்துங்க சோழனுடைய புதல்வன் என்று கூறுவதற்குத் தக்க ஆதாரங்கள், இது காறும் வெளிவந்துள்ள கல்வெட்டுக்களில் காணப்படவில்லை. எனினும், இவன் அவ்வேந்த னுடைய மகன் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. இச்செய்தி இனி வெளிவரும் கல்வெட்டுக்களால் உறுதியெய்துதல் கூடும்.

சோழ மன்னர்கள் ஒருவர்பின் ஒருவராக மாறி மாறிப் புனைந்து கொண்ட இராசகேசரி பரகேசரி என்ற பட்டங்களுள் இவன் இராசகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்து அரசாண்டவன் ஆவான். எனினும், சில கல்வெட்டுக்கள் இராசகேரியைப் பரகேசரி என்றும் பரகேசரியை இராசகேரி என்றும் இவன் காலத்தும் இவன் தந்தையின் காலத்தும் குறிப்பிடுகின்றன.[2] அவையனைத்தும் கல் வெட்டுக்களைப் பொறிப்போரால் நேர்ந்த பிழைகளே எனலாம்.

இவ் வேந்தன் கல்வெட்டுக்களில் இரு மெய்க்கீர்த்திகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள்ஒன்று, 'சீர்மன்னி இருநான்கு திசை விளங்கும்'[3] என்று தொடங்குகின்றது. இதில் வர

---

1. Ep. Ind.. Vol. VIII, p. 260.

2. இக்காலப் பகுதியில் ஒரே அரசனுக்கு இராசகேசரி பரகேசரி என்ற பட்டங்கள் இரண்டும் முறையின்றி வழங்கப் பட்டுள்ளன என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறியிருப்பது அறியத் தக்கது (The Colas, Vol. II, p. 174; Annnal Report on South Indian Epigraphy for 1908—09, part II, para 50.)

1. S. I. I., Vol. IV, Nos. 424 and 540.

லாற்றுக் குறிப்புக்கள் காணப்படாமையின் இஃது ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்படுவதன்று; ''சீர்மன்னு மலர்மகளும் சிறந்ததனி நிலைச் செல்வியும்''[1] என்னும் தொடக்கத்தையுடையது. இது நீண்ட மெய்க் கீர்த்தியாயிருத்தலால் சோணாட்டுச் சிறப்பையும் இவனது குணம் ஆட்சி இவற்றின் பெருமையையும் இவனுடைய பட்டத்தரசியின் அருங்குணங்களையும் எடுத்துரைப்பதாக உளது.

இராசராசன் ஆளுகையில் சோழ இராச்சியத்தின் நிலை: இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியம் பல்வகைத் துன்பங் களுக்குள்ளாகித் தன் சீருஞ் சிறப்பும் இழந்தது. இவனுடைய முன்னோர்கள் தம் பேராற்றலால் உயர் நிலைக்குக் கொணர்ந்த சோழர் பேரரசை அதன் நிலை குன்றுதவாறு தாங்கிப் புரத்தற்குரிய ஆண்மையும் வீரமும் இவன்பால் இல்லாமற் போயினமையே அதன் வீழ்ச்சிக்கு முதற் காரணம் ஆகும். அன்றியும் சோழ இராச்சியத் திற்கு வடமேற்கே ஹொய்சளரும், தெற்கே பாண்டியரும் வல்லரசு களாகித் தம் பேரரசை நிறுவுவதற்குப் பெரிதும் முயன்று அம் முயற்சியில் ஓரளவு வெற்றியும் பெற்று வந்தனர். நம் இராசராசன் காலத்தில் அவ்விரு பேரரசர்களும் ஒருவருக்கொருவர் முரண்பட்டு நின்றமையால்தான் நடுவிலிருந்த சோழ இராச்சியம் அவர்களால் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டு அவர்கள் இராச்சியங்களுக்குள் ஒடுங்கி மறைந்தொழியாமல் ஒருவாறு நிலைபெற்றிருந்தது எனலாம். சோழ இராச்சியத்திற்கு வடகிழக்கே நெல்லூர்ப் பக்கத்தில் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்த தெலுங்கச் சோழர்கள், தமக்கு வடக்கேயிருந்த காகதீயரை உற்ற நண்பராகவும் உறவினராகவுங் கொண்டு வலிமை எய்தி வந்தனர். இந்நிலையில், மகத நாட்டு வாணகோவ ரையர், திருமுனைப்பாடி நாட்டுக் காடவராயர் முதலான குறுநில மன்னர்கள் நம் இராசராசனோடு பகைமை கொண்டு உள்நாட்டில் கலகமும் குழப்பமும் உண்டுபண்ணித் தாமே தனியரசு நடத்த முயன்றனர். எனவே, வலிகுன்றிய வேந்தன் ஒருவன் இத்துணை

---

1. Ins. 392 of 1918; Ins. 504 of 1918.

அல்லல்களையும் போக்கித் தன் இராச்சியத்தில் அமைதி நிலவச் செய்வது இயலாததொன்றும். ஆகவே, இவன் ஆட்சியில் பல்வகை இன்னல்களும் உண்டாயினமையில் வியப்பொன்று மில்லை. பொதுவாக நோக்குமிடத்து, இவன் ஆளுகை நல்லோரையில் தொடங்கவில்லை என்பது தெள்ளிதிற் புலனாகும்.

மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனது முதற்படையெழுச்சி: இராசராசன் இளவரசுப் பட்டம் பெற்ற ஆண்டாகிய கி. பி. 1016-ல் முதல் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் என்பான் பாண்டி நாட்டில் முடிசூட்டப் பெற்றனன். அவன் அறிவு ஆற்றல்களிற் சிறந்த பெருவீரன் ஆவான். பல ஆண்டுகளாகத் தன் முன்னோர்களாகிய பாண்டி வேந்தர்கள் சோழர்க்கு ஆடங்கி அன்னோர்க்குத் திறை செலுத்தும் குறுநில மன்னராக வாழ்ந்து வந்ததையும் தன் இளமைப் பருவத்தில் மூன்றாங் குலோத்துங்கன் பாண்டி நாட்டின் மேல் படையெடுத்து அங்குப் பலபல அழிவு வேலைகளை நிகழ்த்திச் சென்றதையும் அவன் மறந்தவனல்லன்; ஆகவே, வாய்ப்பு நேருங்கால் சோழ நாட்டில் அத்தகைய செயல்களைச் செய்து தன் வெற்றிப் புகழை யாண்டும் பரப்பவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவனது இளம் உள்ளத்தில் வேரூன்றிக் கிடந்தது. அதற்கேற்ப, பேராற்றல் படைத்த பெரு வேந்தனாகிய மூன்றாங் குலோத்துங்கன் கி. பி. 1318 ஆம் ஆண்டில் இறந்தான். பிறகு அறிவும் வன்மையும் குன்றிய அவன் புதல்வன் இராசராசன் சோணாட்டில் அரியணை ஏறினான். சோழ நாட்டின்மேல் படையெடுப்பதற்குத் தக்க காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த சுந்தர பாண்டியன், தன் கருத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு அதுவே உரிய காலம் என்று கருதினான். எனவே, குலோத்துங்கன் இறந்த பின்னர், நம் இராசராசன் முடிசூடிய சில திங்கள்களில் கி. பி. 1219 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் சுந்தர பாண்டியன் பெரும் படையைத் திரட்டிக் கொண்டு சோழ மண்டலத்தின் மீது படையெடுத்து வந்து இச் சோழ மன்னனைப் போரில் வென்று நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். இப்படையெழுச்சியில் சோழரின் பழைய தலை

நகரங்களாகிய தஞ்சாவூரும் உறையூரும் பாண்டி நாட்டு வீரர்களால் கொளுத்தப்பட்டன;[1] பல மாட மாளிகைகளும் கூடகோபுரங்களும் ஆடலரங்குகளும் மணிமண்டபங்களும் இடிக்கப் பெற்றன. நீர் நிலைகள் அழிக்கப்பட்டன. சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் என்பான் தன் மீது பட்டினப்பாலை பாடிய கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனுர் என்ற புலவர்க்கு முற்காலத்தில் பரிசலாக வழங்கியிருந்த பதினறுகால் மண்டபம் ஒன்றுதான் சோழ நாட்டில் இடிக்கப்படாமல் விடப்பெற்றது என்றும் பிற எல்லாம் அழிக்கப் பட்டு விட்டன என்றும் திருவெள்ளறையில் பாடலாகவுள்ள சுந்தர பாண்டியன் கல்வெட்டொன்று[2] கூறுகின்றது. அதனுல் அப்பாண்டி வேந்தன் தன் படையெடுப்பில் சோழ நாட்டில் எத்தகைய அழிவு வேலைகளைச் செய்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு புலப்படுதல் காண்க. ஆகவே பல தலைமுறைகளாகச் சோணுட்டு மக்கள் தம் வாழ்நாளில் கண்டறியாத பல்வகைத் துன்பங்களுக் குள்ளாகுமாறு இம்முறைதான் நேர்ந்தது எனலாம்.

இனி இப் போர் நிகழ்ச்சியில் தோல்வியுற்ற இராசராசன், தன் உரிமைச் சுற்றத்தினருடன் தலைநகரை விட்டு நீங்கி, வேறிடஞ் சென்று கரந்துறையும் நிலையை எய்தினன். வாகைசூடிய சுந்தர பாண்டியன், அந்நாளில் சோழர்க்குத் தலைநகராக விளங்கிய முடிகொண்ட சோழபுரம் எனப்படும் பழையாறை நகர்க்குச்

---

1. 'தஞ்சையு முறந்தையுஞ் செந்தழல் கொளுத்தி' என்று சுந்தர பாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுவது காண்க.

2. 'வெறியார் தளவத் தொடைச்செய மாறன்
[வெகுண்ட தொன்றும்
அறியாத செம்பியன் காவிரி நாட்டி லரமியத்துப்
பறியாத தூணில்லை கண்ணன் செய் பட்டினப்
[பாலைக்கன்று
நெறியால் விடுந்தூண் பதினறு மேயங்கு நின்றனவே'
(திருவெள்ளறைக் கல்வெட்டு—செந்தமிழ்த்
தொகுதி 41, பக், 215,)

இப்பாடலில் குறிக்கப்பெற்றுள்ள கண்ணன் என்பார் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் மீது பட்டினப்பாலை என்னும் நூலை இயற்றிய கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனுர் என்ற புலவர் பெருமான் ஆவர். இவருக்கு அவ்வேந்தன் பதினறு நூருயிரம் பொன் பரிசிலாக வழங்கி அந்நூலைப் பெற்றுக்கொண்டான் என்று கலிங்கத்துப் பரணி கூறுகின்றது.

சென்று, அங்கு ஆயிரத்தளி அரண்மனையிலிருந்த சோழனது அபிடேக மண்டபத்தில் வீராபிடேகஞ் செய்துகொண்டான். பிறகு அவ்வேந்தன் தில்லையம்பதிக்குச் சென்று பொன்னம்பலவாணரை தரிசித்துவிட்டுப் பாண்டி நாட்டிற்குத் திரும்புவானுயினன். அங்ஙனம் சென்றவன் தன் நாட்டிலுள்ள நகரங்களுள் ஒன்ருகிய பொன்னமராவதியில் சில நாட்கள் வரையில் தங்கியிருந்த காலத்தில் நாட்டை இழந்த இராசராசனோடு தன் தூதர்கள் மூலம் சமாதானம் பேசத் தொடங்கினன். பிறகு, அப் பாண்டி மன்னன் இவனைப் பொன்னமராவதிக்கு அழைப்பித்துத் தனக்கு ஆண்டு தோறுங் கப்பஞ் செலுத்திக்கொண்டு சோழ நாட்டை அரசாண்டு வருமாறு ஆணையிட்டுத் தலைநகரையும் பிறவற்றையும் அளித்தனன். தன் நாட்டைப் பெற்ற இராசராசனும் முடி கொண்ட சோழபுரத்திற்குச் சென்று முன்போல ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்தான். முதல் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனது மூன்றும் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டுக்கள், அவனைச் 'சோணுடு கொண்டருளிய சுந்தர பாண்டிய தேவர்[1]' எனவும், 'சோணுடு வழங்கியருளிய சுந்தர பாண்டிய தேவர்[2]' எனவும் கூறுவதால் அவன் இராசராசனைப் போரில் வென்று சோழநாட்டைக்கைப்பற்றியமையும் பிறகு அந்நாட்டை இவனுக்குத் திரும்ப அளித்தமையும் ஆகிய இரண்டு நிகழ்ச்சிகளும் கி. பி. 1219 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது தெள்ளிது.

இனி, திருவெள்ளறையில் செய்யுள் வடிவிலுள்ள கல்வெட்டொன்று முதல் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் இராசராசனை வென்று கைப்பற்றிய சோணுட்டைத் திரும்ப இவனுக்கு அளித்த போது அதில் ஒரு பகுதியைப் பிரித்துத் தனக்கு உதவி புரிந்த மகதையர் கோனுகிய வாணுதிராயனுக்கு வழங்கினன் என்று கூறுகின்றது. சோழ நாட்டின் தென் பகுதியில் புதுக்கோட்டை

1. Inscriptions of the Pudukkottai State, No. 249; Ins. 358 of 1916.
2. Ins. 322 of 1927—28.

பக்கங்களில் காணப்படும் வாணர்களின் கல்வெட்டுக்கள் இதனை உறுதிப்படுத்துதல் அறியத்தக்கது.[1]

இச் செய்திகள் எல்லாம் இராசராசன் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படவில்லையாயினும் சுந்தரபாண்டியன் கல்வெட்டுக்களில் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறன.[2] தோல்வி யெய்திய வன் போர் நிகழ்ச்சிகளைத் தன் கல்வெட்டுக்களில் கூருமல் விடுதலும் வெற்றி பெற்றவன் அவற்றையெல்லாம் தன் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடுதலும் இயல்பேயாம்.

இனி, சுந்தர பாண்டியன் தான் கைப்பற்றிய சோழ நாட்டைச் சில திங்கள்களுக்குள் இராசராசனுக்கு அளித்தமைக்குக் காரணம் போசள மன்னனுகிய இரண்டாம் வல்லாளதேவனும் அவன் மகன் வீரநரசிம்மனும் இடையிற் புகுந்து இச் சோழ மன்னனுக்குப் பல்வகையாலும் உதவி புரிய வந்தமையேயாம். அன்னோர் முயற்சி இல்லையேல் சுந்தரபாண்டியன் சோழ நாட்டைத் திரும்பக் கொடுத்திருக்க மாட்டான் என்பது திண்ணம். அவர்கள் இந் நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டு இராசராசனுக்கு உதவி புரிந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது, அவர்கன் புனைந்துகொண்ட சோழ இராச்சியப் பிரதிட்டாசாரியன்.[3] 'பாண்டிய கஜகேசரி'[4] 'சோழ குல ஏகரட்சகன்'[5] என்னும் பட்டங்களால் நன்கு வெளியாகின்றது. அன்றியும், சகநாத விசயம் என்ற நூலின் ஆசிரியராகிய உருத்திரப்பட்டர் என்பவர் இரண்டாம் வல்லாள தேவன் இராசராசசோழனுக்கு உதவி புரிந்து அவனை அரியணை ஏற்றினுன்

---

1. வாணர்கள் பாண்டியரது ஆதரவு கொண்டு தெற்கே குறுநில மன்னராயினமை கி. பி. 1219-ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னரே யென்பது இதனுல் புலனுதல் காண்க A. R. E. for 1939. part II, para. 27; Ins. 196 of 1938-39.

2. Inscriptions of the Pudukkottai State, No. 290; S. I. I., Vol. IV, No. 372; Ibid. Vol. V, No. 300.

3. Journal of Indian History, Vol. VI, p. 200.

4. Ibid, pp. 200 and 201.

5. Ibid, p. 203.

என்று அந்நூலில் கூறியிருப்பது[1] இச் செய்தியை உறுதிப்படுத்துதல் காண்க.

போசள வேந்தனாகிய இரண்டாம் வல்லாளத்தேவன் இராசராச சோழன் பால் இத்துணை அன்புபூண்டு ஒழுகியமைக்குக் காரணம் அவன் ஒரு சோழர்குலப் பெண்மணியை மணந்திருந்தமை[2] என்பது அறியற்பாலது. அன்றியும், தென் புறத்தில் தோன்றியுள்ள புதிய வல்லரசொன்று நடுவில் அமைந்த சோழ இராச்சியத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளும்படி விட்டுவிட்டால், அது வாய்ப்பு நேருங்கால் தன் பேரரசுக்கும் இடையூறு விளைவிக்கமுயலும் என்று அவ் வல்லாளதேவன் கருதியிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒரு தலை. இக்காரணங்கள் பற்றியே அவன் இராசராசனுக்கு உதவி புரிந்தனன் எனலாம்.

இராசராசனது ஐந்தாம் ஆட்சியாண்டில் நிகழ்ந்தகலகம் : **இனி,** தஞ்சை ஜில்லாவிலுள்ள தலைச்செங்காடு,[3] திருவேள்விக்குடி,[4] உடையாளூர்,[5] என்ற ஊர்களில் காணப்படுங்கல்வெட்டுக்கள் இராசராசனது ஐந்தாம் ஆட்சியாண்டில் ஒரு கலகம் நிகழ்ந்தது என்றும் அதில் ஊர்க்கணக்குப் புத்தகங்களையும் பத்திரங்களையும் பிறவற்றையும் இழக்கும்படி நேர்ந்தது என்றும் கூறுகின்றன. இக் கலக நிகழ்ச்சிக்குரிய காரணம் தெளிவாகப் புலப்படவில்லை. எனினும், மகதநாட்டுக் குறுநில மன்னனாகிய வாணகோவரையன் என்பவன் இராசராசனோடு முரண்பட்டு, கி. பி. 1221-ம் ஆண்டில் சோழ நாட்டின் மீது படையெடுத்து உள் நாட்டில் குழப்பத்தையும் கலக்கத்தையும் உண்டு பண்ணிப் பலவற்றை அழித்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திரு

1. Ibid, pp. 199 and 200.
2. Annual Report on South Indian Epigraphy for 1912, part II, para 30.
3. Ins. 213 of 1925.
4. Ins. 141 of 1926.
5. Ins. 309 of 1927.

வேள்விக்குடியிலுள்ள கல்வெட்டால்[1] உயத்துணரக்கிடக்கின்றது. அவ் வாணகோவரையன் மூன்றுங் குலோத்துங்கனது ஆட்சியில் பிற்பகுதியிலேயே சோழ மன்னனேடு பகைமை கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டான் என்பது திருவண்ணமலையிலுள்ள ஒரு கல் வெட்டால்[2] அறியப்படுகிறது. எனவே, குலோத்துங்கன் இறந்த பிறகு இரரசராசன் ஆட்சியின் முற்பகுதியில் அவன் சோழ நாட்டின்மேல் படையெடுத்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். பல்லவர் குலக் குறுநில மன்னனுகிய கோப்பெருஞ் சிங்கனும் வாணகோவரையனும் ஒருங்கு சேர்ந்து படையெடுத்து அக் கலகத்தை நிகழ்த்தியிருத்தலும் இயல்பேயாம். திருவேள் விக்குடிக்கு அண்மையிலுள்ள நீடூரில் கி. பி. 1231-ல் வரையப் பெற்ற கல்வெட்டொன்று[3] அந்நிலப்பரப்பு முன்பு கோப்பெருஞ் சிங்கன் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தது என்று உணர்த்துவது அவ் வுண்மையை வற்புறுத்தும் எனலாம். அவ்விருவர் செயலாலும் சோழநாடு அல்லற்பட்டுக் கொண்டிருந்ததை யறிந்த போசளமன் னனுகிய இரண்டாம் வீரநரசிம்மன் என்பான் கி. பி. 1222-ல் அந்நாட்டிற்குப் பெரும்படையுடன் மீண்டும் வந்து, அவர்களை யடக்கி நம் இராசராசனுக்கு உதவி புரிந்தான் என்று தெரிகிறது.[4] எனினும், வாணகோவரையனும் போப்பெருஞ் சிங்கனும் மாற வர்வன் சுந்தரபாண்டியனேடு சேர்ந்து கொண்டு சோழ நாட்டிற் குப் பல்வகையாலுந் தீங்குகள் இழைக்க முயன்றமையோடு இராச ராசனுக்கு அடங்காமல் தனியரசு புரியவும் தொடங்கிவிட்டனர். ஆகவே, துவாரசமுத்திரத்திலிருந்து அரசாண்டு கொண்டிருந்த

---

1. Ins. 141 of 1926 இராசராசனது 5 ஆம் ஆட்சியாண்டில் நிகழ்ந்த கலகத்தில் வாணகோவரையனுடைய பரிவாரத்தினர் திருவேள்விக்குடிக் கோயிலிலிருந்த கடவுட் படிமங்களைத் தூக்கிச் சென்று பழையாறையிலுள்ள திருச்சத்திமுற்றம் என்னுங் கோயிலில் வைத்து விட்டனர் என்றும் பிறகு அவற்றைத் தேடிக் கண்டு பொருள் கொடுத்து வாங்கி வரும்படி நேர்ந்தது என்றும் திருவேள்விக்குடிக் கல்வெட்டுக் கூறுவது அறியத்தக்கது.

2. S. I. I., Vol. VIII, No. 106.

3. Ins. 536 of 1921.

4. Ep. Car., Vol. VI, Cm. 56; Ep. Ind., Vol. VII, p. 162.

போசள மன்னர்கள் சோழ நாட்டையும் இராசராசனையும் காப் பாற்றுதற் பொருட்டு அடிக்கடி வரவேண்டிய இன்றியமையாமை ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது எனலாம். தென்னார்க்காடு ஜில்லா விலுள்ள நெல்வாயில்அரத்துறையில் கி. பி. 1226-ல் வரையப் பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்று[1] போசள வீரநரசிம்மன் படை யெடுத்து வந்து நாட்டையும் கோயில்களையும் அழித்து விட்டுக் கடவுட்படிமங்களைக் கொண்டுபோய் விட்டான் என்று கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அவன் அத்தகைய அழிவு வேலைகளைச் செய்த அந்நாடு, வாணகோவரையனுக்காதல் கோப்பெருஞ்சிங்க னுக்காதல் அக்காலத்தில் உரியதாயிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒரு தலை. ஆகவே அந்நிலப்பரப்பு அவ்வீரநரசிம்மனுக்குப் பகைப் புலமாக இருந்தது என்பதும் அது பற்றியே அவ்வழிவு வேலைகளை அவன் அங்கு நிகழ்த்தினன் என்பதும் நன்கு துணியப்படும்.

மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனது இரண்டாம்படை யெழுச்சி: கி. பி. 1219-ல் நடைபெற்ற போரில் தோல்வி யெய் திப் பாண்டியனுக்குத்திறை செலுத்திக்கொண்டிருந்த இராசராசன், வளம் பொருந்திய நாட்டையுடைய தனக்கு வலி மிகுதி உளது என்று எண்ணிக்கொண்டு, சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவனது ஏவலைப் பொருட்படுத்தாமலிருந்தமையோடு அவனுக்குத் திறை கொடுக்கவும் மறுத்தனன், அதனையுணர்ந்த சுந்தரபாண்டியன் பெருஞ்சினங்கொண்டு கி. பி. 1231-ல் சோழ நாட்டின்மேல் இரண் டாம் முறை படையெடுத்துவந்தான். இராசராசன் தன் நிலையை நன்குணராமல் நாற்படையுடன் சென்று அவனை எதிர்த்துப் போர் புரிவானாயினன். அப்போது நிகழ்ந்த கடும்போரில் இவன் யானைப் படையும் குதிரைப் படையும் பேரழிவிற் குள்ளாயின. சோணாட்டுவீரர் கள் பல்லாயிரவர் போர்க்களத்தில் உயிர் துறந்தனர். அங்குக்குருதி வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடுவதாயிற்று. இறுதியில் இராசராசன் பெருந்தோல்வி யெய்தித் தன் நாட்டை இழந்து வேறு நாட்டிற்குச்

---

1. Ins. 228 of 1929.

செல்ல வேண்டிய நிலையை அடைந்தான். இவனுடைய உரிமை மகளிரும் சிறை பிடிக்கப்பெற்றனர். முதல் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனது இரண்டாம் படையெழுச்சியினல் சோழ நாடு எத்துணைத் துன்பங்களுக்கு உள்ளாயிற்று என்பது அளவிட்டுரைக்குந் தரத்ததன்று. இப்போரில் வாகை சூடிய சுந்தர பாண்டியன், அந்நாட்களில் சோழர்க்குத் தலைநகராக விளங்கிய முடிகொண்ட சோழபுரத்திற்குச் சென்று, எட்டுத் திசைகளிலும் வெற்றித் தூண் நிறுவி, அந்நகரத்தில் விசயாபிடேகமும் வீராபிடேகமும் செய்து கொண்டான். அவ்வாண்டிலும் அதற்குப் பின்னரும் வரையப் பெற்ற அவன் கல்வெட்டுக்களெல்லாம் 'சீகோமாறவர்மரான திரிபுவனச் சக்ரவர்த்திகள் சோணாடு கொண்டு முடிகொண்ட சோழ புரத்து வீராபிடேகம் பண்ணியருளிய ஸ்ரீ சுந்தர பாண்டியதேவர்,' என்று அவனைப் பாராட்டிக் கூறுவது உணரற்பாலதாம்.

இனி, சுந்தர பாண்டியனது முதற் படையெழுச்சியில் நாடிழந்த இராசராசனுக்கு அவன் சோணாடு வழங்கிய செய்தியை விளக்கிக் கூறும் அவனது மெய்க்கீர்த்தி, இரண்டாம் படையெழுச்சியில் அவன் முடிகொண்ட சோழபுரத்துக்குச் சென்று அங்கு விசயாபிடேகமும் வீராபிடேகமும் செய்து கொண்டானென்று உணர்த்துகிறதேயன்றித் தோல்வியெய்திய இராசராசன் அதன்பின்னர் எங்குச்சென்றனன் என்பதை கூறிற்றில்லை. ஆயினும் கத்திய கர்ணாமிர்தம் என்ன கன்னட நூலொன்றும்[2] வட ஆர்க்காடு ஜில்லா திருவயிந்திபுரத்திலுள்ள மற்றொரு கல்வெட்டும்[3] இராசராசன் நாடிழந்த

1. சுந்தர பாண்டியனது 15 ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டுக்களுள் சில, சோணாடு வழங்கி யருளிய சுந்தர பாண்டிய தேவர், என்றும் வேறு சில 'சோணாடு கொண்டு முடிகொண்ட சோழபுரத்து வீராபிடேகமும் பண்ணியருளிய வீரசுந்தர பாண்டிய தேவர்' என்றும் கூறுவதால் இரண்டாம் படையெழுச்சி அவனது 15 ஆம் ஆட்சியாண்டின் பிற்பகுதியில் நடைபெற்றதாதல் வேண்டும். (Inscriptions of the Pudukkottai State, Nos. 293, 296, 29[illegible], 297 and 298.)

2. The Colas. Vol. II, p. 180.

3. Ep. Ind., Vol. XXIII, No. 27.

பிறகு நிகழ்ந்த செய்திகளை நன்கு விளக்குகின்றன. அவை கிடைத்திலவேல் அக்காலப்பகுதியில்நிகழ்ந்த வரலாற்றுண்மைகளைச் சிறிதும் அறிய இயலாதென்பது ஒருதலை. அவற்றுள் கத்திய கர்ணாமிர்தம் என்னும் நூல், சுந்தர பாண்டியன்பால் தோல்வியுற்று நாடிழந்த இராசராசன் தன் நண்பனாகிய குந்தளநாட்டரசனிடம் உதவி பெறும் பொருட்டு வடதிசைநோக்கிச் சென்றான் என்றும், அப்போது காடவர் குல மன்னன் ஒருவன் இவனை இடையில் போரில் வென்று பரிவாரத்துடன் சிறை பிடித்துத் தன் தலைநகராகிய சேந்தமங்கலத்தில் சிறையிட்டனன் என்றும், அத்துயர நிகழ்ச்சிகளைக்கேள்வியுற்ற போசள மன்னன் வீரநரசிம்மன் என்பான் பெரும் படையுடன் புறப்பட்டு வந்து காவிரியாற்றுக்கு வடகரையில் திருவரங்கத்திற்கு அண்மையில் தங்கித் தன் தண்ட நாயகனைக்கொண்டு பகைவரை வென்று இராசராசனைச்சிறை மீட்பித்தான் என்றும் கூறுகின்றது. அந்நூலில் சொல்லப்பட்டுள்ள காடவர் குல மன்னன் கோப்பெருஞ் சிங்கனே யாவன் என்பது திருவயிந்திரபுரக் கல்வெட்டால் நன்கு வெளியாகிறது. அப்பல்லவர் தலைவன் இராசராசனை எவ்விடத்தில் போரில் வென்று சிறை பிடித்தனன் என்பதை அந்நூல் அறிவித்திலது. எனினும், கோப்பெருஞ்சிங்கனது வயலூர் கல்வெட்டு,[2] அவன் இராசராசனை வட ஆர்க்காடு ஜில்லா வந்தவாசிக் கருகிலுள்ள தெள்ளாறு என்னும் ஊரில் போரில் வென்று சிறை பிடித்தான் என்று உணர்த்துகின்றது.

திருவயிந்திபுரக்கல்வெட்டு, இராசராசன் போசள நரசிம்மனால் சிறையினின்றும் மீட்கப்பெற்ற வரலாற்றை விரித்துரைப்பது அறியற்பாலதொன்றாம். அக்கல்வெட்டுக் கூறுவது, கோப்பெருஞ்சிங்கன் சோழச் சக்கரவர்த்தியைச் சேந்தமங்கலத்தில்

1 Ibid. Vol. VII, pp. 167—168.

2. இக் கல்வெட்டு முதலில் உரை நடைப்பகுதியையும் அதனையடுத்து ஐந்து பாடல்களையும் கொண்டது. இதில் காணப்படும் உரைநடைப் பகுதி 'சகல புவனச் சக்கரவர்த்தி ஸ்ரீ கோப்பெருஞ்சிங்கன் சோழனைத் தெள்ளாற்றில் வென்று சகல பரிச் சின்னமுங் கொண்டு சோழனைச்சிறையிட்டு வைத்துச்சோணாடு கொண்ட அழகிய சீயன்' என்பதாம். இதில் தெள்ளாற்றில்போர் நிகழ்ந்தமை

சிறையில் வைத்துவிட்டுச் சோழ இராச்சியத்தை அழிப்பதையறிந்த போசள வீரநரசிம்மன், சோழமண்டல பிரதிஷ்டாசாரியன் என்னும் சிறப்புப்பெயரை நிலைநிறுத்தாமல் எக்காளம் ஊதுவதில்லை என்று கூறித் துவாரசமுத்திரத்திலிருந்து படையெடுத்து வந்து, இடையிலிருந்த மகத இராச்சியத்தை அழித்து அந்நாட்டு வாணர்குல வேந்தனையும், அவன் உரிமைச்சுற்றத்தினரையும் சிறை பிடித்துக் கொண்டு, திருவரங்கத்திற்கு அண்மையில் கொள்ளிடத்தின் வட கரையில் இரண்டு மைல் தூரத்திலுள்ள பாச்சூரிலே தங்கிக் கோப்பெருஞ்சிங்கன் தேசமும் அழித்துச்சோழ சக்கரவர்த்தியைஎழுந்தருளுவிக்கும்படி தன் படைத்தலைவர்களாகிய அப்பண்ண தண்டநாயகன், சமுத்திர கொப்பைய தண்டநாயகன் ஆகிய இருவர்க்கும் உத்தரவிட, அவர்கள் கோப்பெருஞ்சிங்கனிருந்த

கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. கோப்பெருஞ்சிங்கன் சோழ மன்னனை இத்தெள்ளாற்றில் பொருது வென்ற காரணம்பற்றி இவ்வூரைச் சூழ்ந்த நிலப்பரப்பு முற்காலத்தில் "சிம்மம் பொருத வளநாடு" என்று வழங்கப்பெற்றது என்பது கல்வெட்டால் அறியக்கிடக்கின்றது. (Ins 382 of 1925.)

"திறையிட் டிருமின்கள் தெவ்வேந்தர் செம்பொன்
திறையிட்ட பூம்புகார்ச் சோழன் — சிறைகிடந்த
கோட்டந் தனை நினைமின் கோப்பெருஞ்சிங் கன்கமல
நாட்டங் கடைசிவந்த நாள்" என்னும் வெண்பாவாலும்,

'பொன்னி நாடனும் உரிமையும் அமைச்சரும் இருப்பதுன்
சிறைக்கோட்டம்'

'பொருப்பி ரண்டென வளர்ந்ததோள் வலியினுற் கொண்டது
சோணுடு' எனவும்,

'பிறைபொருத கனமகர கிம்புரிவன் கோட்டுப்
பெருங்களிற்றுச் சோழனையும் அமைச்சரையும் பிடித்துச்
சிறையிலிடக் களிறுவிடு மிண்டன் சீய
திருபுவனத் திராசாக்கள் தம்பிரானே' எனவும்

போதருங் கல்வெட்டுப் பாடற் பகுதிகளாலும் (Ep. Ind., Vol. XXIII, pp. 180 and 181) கோப்பெருஞ்சிங்கன், இராசராசனையும் இவன் உரிமைச் சுற்றத்தினரான தேவிமார்களையும் அமைச்சர்களையும் பிடித்துச் சிறையில் வைத்துவிட்டுக் சோணுட்டைக் கவர்ந்து கொண்டமை தெள்ளிதிற் புலனுதல் காண்க. சோணுட்டின் தென்பகுதி சுந்தரபாண்டியன் ஆட்சிக் குட்பட்டிருந்தமை கல்வெட்டுக்களால் நன்குணரக் கிடத்தலால், இதில் குறிப்பிடப்பெற்ற கோப்பெருஞ்சிங்கன் கைப்பற்றிய சோணுடு, அந்நாட்டின் வடபகுதியாதல் வேண்டும்.

எள்ளேரியும்[1] சல்லியூர் மூலையும்[2] சோழ கோனிருந்த தொழுதகையூரும்[3] அழித்து வீரகங்கநாடாழ்வான் சீனத்தரையன், ஈழத்து பராக்கிரம பாகு முதலான படைத்தலைவர்களையுங் கொன்று, கொள்ளிச்சோழகோன் குதிரைகளையும் கைக்கொண்டு தொண்டைமானல்லூர்[4] உள்ளிட்ட ஊர்களையும் அழித்து, திருப்பாதிரிப்புலியூரிலே தங்கித் திருவதிகை, திருவக்கரை[5] உள்ளிட்ட ஊர்களையும் அழித்து, கெடில ஆற்றுக்குத்தெற்கும் சேந்தமங்கலத்திற்குக் கிழக்கும் உள்ள ஊர்களில் குடிகளைத் துன்புறுத்திப் பெண்டிர்களைச் சிறைபிடித்துப் பொருள்களையுங் கொள்ளைகொண்டு, சேந்தமங்கலத்தின் மேல் படையெடுத்துச் செல்ல முயன்றபோது, கோப்பெருஞ்சிங்கன் நடுக்கமுற்றுச் சோழச்சக்கரவர்த்தியைச் சிறையினின்று விடுத்து எழுந்தருளிவிப்பதாகப் போசள வீரநரசிம்மனுக்கு விண்ணப்பிக்க, அவனும் அச்செய்தியைத்தன் படைத்தலைவர்கட்கு அறிவிக்கவே, அவர்களும் அதற்கு உடன்பட்டு அங்ஙனமே சோழச் சக்கரவர்த்தியை எதிர்கொண்டு வரவேற்றுச் சோழ இராச்சியத்திற்கு அழைத்து வந்தனர் என்பதாம்.

இனி, இராசராசன் சிறையினின்றும் மீட்கப்பெற்றுத் தன் இராச்சியத்தைப் பெற்ற வரலாற்றைக் கூறும் அக் கல்வெட்டு திருப்பாதிரிப்புலியூர்க்கு மேற்கே மூன்று மைல் தூரத்திலுள்ள திருவயிந்திரபுரத்தில் வரையப் பெற்றிருத்தலால் அந்

---

1. இது சிதம்பரந் தாலுக்காவின் தென்பகுதியில் உள்ளதோர் ஊர்.

2. இது, சிதம்பரந் தாலுக்காவில் வீரநாராயணன் ஏரியின் கீழ்கரையில் தென்கோடியிலுள்ள ஓர் ஊராகும்; இந்நாளில் கலியமலை என்று வழங்கப்படுகிறது.

3. இது, விருத்தாசலம் தாலுக்காவில் தொழூவூர் என வழங்குகிறது.

4. இது, கடலூர்த் தாலுக்காவில் தொண்டைமானத்தம் என்று இந்நாளில் வழங்கப்பெற்றுவரும் ஊராகும்.

5. திருவதிகை என்பது திருநாவுக்கரசு அடிகளை இறைவன் சூலைநோய் நீக்கி ஆட்கொண்டருளிய தலம்; பண்ணுருட்டி புகைவண்டி நிலயத்திற் கண்மையிலுள்ளது. திருவக்கரை என்பது விழுப்புரம் தாலுக்காவிலுள்ள பாடல் பெற்ற ஒரு சிவஸ்தலம் ஆகும்.

நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் முடிவுற்ற பின்னர் அவ்வூரில் தான் போசள தண்டநாயகர்கள் இச்சோழ மன்னன்பால் விடைபெற்றுக்கொண்டு திரும்பியிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஆராய்ச்சியில் வல்ல அறிஞர் களது கருத்து.[1] அன்றியும் அஃது இராசராசனது பதினும் ஆட்சி யாண்டில் பொறிக்கப் பட்டிருத்தலால் இவ்வேந்தன் அவ்வாண்டில் தான் தனக்குரிய சோழ நாட்டை மீண்டும் பெற்று ஆட்சிபுரியத் தொடங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். எனவே, கி. பி. 1232 ஆம் ஆண்டில் நம் இராசராசன் சோழ இராச்சியத்தை முன்போல ஆட்சிபுரியும் நிலையை எய்தினன் எனலாம். இதுகாறும் விளக்கியவாற்றுல் மாறவர்மன் சுந்தர பண்டியனது இரண்டாம் படையெழுச்சியினுல் நாடிழந்த இராசராசன் தன் நண்பனதுஉதவி பெறும்பொருட்டு வடபுலஞ் சென்று கொண்டிருந்தபோது பல்லவர் குலச் சிற்றரசனுகிய கோப்பெருஞ்சிங்கனுல் தெள்ளாற்றுப் போரில் சிறைபிடிக்கப் பெற்றுச் சேந்தமங்கலத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தனன் என்பதும், பிறகு அதனை யறிந்த போசள மன்னன் வீரநரசிம்மன் என்பவன் கி. பி. 1232-ல் படையெடுத்து வந்து கோப்பருெஞ் சிங்கனை வென்று இராசராசனைச் சிறைமீட்டு, இவனுக்குரிய சோழ இராச்சியத்தைப் பெற்று இவன் அரசாண்டு வருமாறு செய்தனன் என்பதும் நன்கு புலனுதல் காண்க. அவ்வாண்டிற்குப் பின்னர் எத் தகைய இடையூறு மின்றித் தன் வாழ்நாள்முழுதும் இராசராசன் ஆட்சிபுரிந்துவந்தமை அறியற்பாலதாகும்.

இனி, வீரநரசிம்மன் படைத்தலைவர்கள் நம்இராசராசனைச் சிறைமீட்கும் பொருட்டுக் கோப்பெருஞ்சிங்கனேடு போர் புரிந்து கொண்டிருந்த நாட்களில், அப் போசள வேந்தன் நேரில் மாற வர்மன் சுந்தர பாண்டியனேடு போர் புரிந்து அவன் ஆட்சிக் குட் பட்டிருந்த சோணுட்டின் தென் பகுதியைத் தான் கைப்பற்றி அதனை இராசராசனுக்கு வழங்கியமை குறிப்பிடத்தக்க தொன்றும். காவேரி யாற்றங்கரையிலுள்ள மகேந்திரமங்கலத்தில் வீரநரசிம்மனுக்கும்

1. Ep. Ind., Vol. VII, P. 162.

சுந்தர பாண்டியனுக்கும் பெரும் போர் நிகழ்ந்த தென்றும், வெற்றி யெய்திய போசள மன்னனுக்குப் பாண்டியன் பணிந்து கப்பஞ் செலுத்தினன் என்றும், கத்திய கர்ணாமிர்தம் என்னும் நூல் கூறுகின்றது.[1] அன்றியும், வீரநரசிம்மன் கல்வெட்டுக்கள்,[2] அவன் பாண்டியனோடு போர் புரிந்ததையும் அந்நிகழ்ச்சியில் இராமேச்சுரம் வரையில் சென்றதையும் உனர்த்துகின்றன. எனவே சோழநாடு பாண்டிய ராச்சியத்திற்குள் அடங்கி அதில் ஒடுங்கிப் போகாதவாறு சுந்தரபாண்டியனைவென்று, அந்நாட்டைக் காப்பாற்றி அது முன் போலவே சோழ மன்னனது ஆட்சியின்கீழ் ஒரு தனி நாடாக நிலவும் படி செய்த பெருமை வீரநரசிம்மனுக்கே உரியது எனலாம். இராச ராசனுக்குப் பிறகு சோழநாட்டில் ஆட்சிபுரிந்த மூன்றும் இராசேந் திர சோழன், வீரநரசிம்மன் புதல்வன் வீரசோமேசுவரனை 'மாமன்' என்று தன் கல்வேட்டுக்களில்[3] குறித்திருத்தலால் நம் இராசராசன் அவ்வீர நரசிம்மன் புதல்வியை மணந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தெள்ளிதிற் புலனாகின்றது.[4] ஆகவே, இத்தகைய தொடர்பு ஏற் பட்டிருந்தமையால் தான் இராசராசனுக்குப் போசள மன்னர்களின் பேருதவி அடிக்கடி கிடைத்துவந்தது என்பது ஒருதலை.

இராசராசன் ஆட்சியில் சோழ இராச்சியத்தின் பரப்பும் உள் நாட்டுக் குழப்பமும்: இவ்வேந்தன் கல்வெட்டிக்கள் தென்னார்க்காடு

---

1. The Colas, Vol. II, pp. 184 and 185.

2. Ep. Car., Vol. V. Ak. 123; Quarterly Journal of Mythic Society, Vol. II. p. 128.

3. S. I. I., Vol. IV No. 512; Ins. 117 of 1936—37.

4. கி. பி. 1238-ல் பட்டம் பெற்ற இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தர பரண்டியன் என்பான் போசள மன்னனாகிய வீரசோமேசு வரனை இங்ஙனமே தன் மாமடி என்று திருநெல்வேலியிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டில் குறிப்பிட்டிருப்பது அறியற்பாலதாகும். Ep. Ind., Vol XXIV, No. 22; S. I I., Vol. V, No. 448.) எனவே, இச் சுந்தர பாண்டியன் தந்தையும் நம் இராசராசனைப் போல் வீரநரசிம்மன் புதல்வியருள் ஒருத்தியை மணந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். அப் பாண்டியன் யாவன் என்பது இப்போது புலப்பட வில்லை.

வடார்க்காடு, செங்கற்பட்டு, சேலம், சித்தூர், கடப்பை, நெல்லூர் ஆகிய ஜில்லாக்களில் காணப்படுவதால், இவன் தந்தையின் ஆட்சிக் குட்பட்டுச் சோழ ராச்சியத்திலிருந்த நாடுகளுள் பாண்டி நாடு ஒன்று நீங்க, பிறநாடுகள் எல்லாம் இவன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டி ருந்தன எனலாம். எனினும், சிற்றரசர்களுள் பலர் இவனைப் பெயரளவில் தம் சக்கரவர்த்தியாகக் கொண்டு தம் மனம் போனவாறு நடந்து வந்தனர் என்று தெரிகிறது. எனவே, அன்னோர் சுயேச்சை யெய்தித் தாம் தனியரசு புரிதற்கு அடிகோலிக் கொண்டிருந்தனர் என்பது தெள்ளிது. முதல் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் சோழ நாட்டின் மேல் இருமுறை நிகழ்த்திய படையெழுச்சிகளும், சுயேச்சையாய்த் தனியரசு புரியக் காலம் கருதிக்கொண்டிருந்த பல்லவர் குலத்தலைவன் முதல் கோப் பெருஞ்சிங்கனும் மகத நாட்டுக் குறுநில மன்னன் வாணகோவரை யனும் நிகழ்த்திய கலகங்களும் பொதுவாக மக்கள் வாழ்க்கையில் அச்சத்தையும் அமைதியின்மையையும் உள்நாட்டில் உண்டுபண்ணி விட்டன. அன்றியும், அந்நிகழ்ச்சிகளால் சோழ நாட்டில் இராசத் துரோகம், சிவத்துரோகம், நாட்டுத் துரோகம் ஆகிய குற்றங்கள் மிகுந்து விட்டன என்பது ஆங்காங்குக் காணப்படுங் கல்வெட்டுக் களால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது. அக்குற்றங்கள் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பாகக் கூறப்பட்டிருத்தலால் அவற்றின் இயல்பினைத் தெளி வாக அறிய இயலவில்லை. இராசராசனது ஆட்சியின் எட்டாம் ஆண்டாகிய கி. பி, 1224-ல் சீர்காழியில் வரையப் பெற்றுள்ள கல் வெட்டொன்று சில இராசத் துரோகிகளின் நிலங்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டு அதற்காக நியமிக்கப்பெற்ற அரசாங்க அதிகாரி களால் பெருவிலையில்[2] விற்கப்பட்டன என்று கூறுகின்றது; வலி

---

1. Ins. 393 of 1918.

2. பெருவிலை என்பது இந்நாளில் ஏலம் என்று வழங்கப் படுகிறது. இத்தொடர் அவ்வப்போது ஆட்சி புரிந்த அரசன் இயற்பெயரோடு இணைத்து 'இராசராசப் பெருவிலை' என்று அந்நாளில் வழங்கப்பெற்றுள்ளமை கல்வெட்டுக்களால் அறியப் படுகிறது.

வலத்தில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று [1] எட்டு அரசியல் அதிகாரிகள் அடங்கி ஒரு குழுவினர், கி. பி. 1230-ல் இராசத் துரோகத்துக்குள்ளாயினர் நிலங்கள் எல்லாவற்றையும் பிடுங்கிப் பெருவிலையில் முப்பத்துமூவாயிரம் காசுகளுக்கு விற்றனர் என்று உணர்த்துகின்றது திருவெண்காட்டிலுள்ள கல்வெட்டொன்று[2] கி. பி. 1234-ல் இராசத்துரோகக் குற்றத்திற்காகப் பொருள் பறிமுதல் செய்யப் பெற்ற செய்தியை அறிவிக்கின்றது. கோயில் திருமாகாளத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள ஒரு கல்வெட்டு[3] சில இராசத் துரோகிகளுக்குரிய ஐந்து வேலி நான்குமா நிலங்களையும் அரசாங்க ஆணையின்படி கி. பி. 1237-ல் பிடுங்கிப் பெருவிலையில் பதின் மூவாயிரம் காசுகளுக்கு விற்று, அதனைச் சேக்கிழான் வயிராதராயன் என்ற அதிகாரி அரசாங்கக் கருவூலத்தில் சேர்ப்பித்தனன் என்று தெரிவிக்கின்றது. கும்பகோணத்திற் கண்மையிலுள்ள சிவபுரத்தில் கி. பி. 1239-ல் எழுதப்பட்டுள்ள கல்வெட்டொன்று[4] அவ்வூர்க் கோயிலைச் சேர்ந்த இரண்டு சிவப்பிராமணர்கள் புரிந்த சிவத் துரோக இராசத்துரோகக் குற்றங்களைச் சிறிது விரித்துரைக்கின்றது. அஃது அவர்கள் இருவரும் சிவபுரத் தெழுந்தருளியுள்ள இறைவியின் அணிகலன்களைக் கவர்ந்து தம் காதற் பரத்தைக்குக் கொடுத்தும் தம்மிடம் அளிக்கப்பட்டிருந்த கோயிற்குரிய நிவந்தப் பொருளை வேறு வகையில் செலவிட்டும், தம் நிலத்திற்குரிய அரசாங்க வரியைக் கொடாமல் மறுத்தும், மற்றும் பல வழிகளில் தவருக நடந்தும், அரசனது ஆணைக்குக் கீழ்ப்படியாமல் அரசாங்க அலுவலாளரை அடித்தும், கன்னட வீரர்களோடு சேர்ந்துகொண்டு மக்களைச் சொல்லமுடியாத துன்பங்களுக்குள்ளாக்கி அவர்களிடமிருந்து ஐம்பதினுயிரம் காசுகள்வசூலித்தும், பல்வகைக்குற்றங்கள்

---

1. Ins. 112 of 1911. 2. Ins. 506 of 1918.
3. Ins. 244 of 1917 ; Ins. 246 of 1917.
4. Ins. 297 of 1927 ; Annual Report on South Indian Epigraphy for 1927, part II, para 30.

கூறுகின்றது. அன்றியும், அக் கல்வெட்டு அவர்கள் தாம் இழைத்த அத்துணைச் சிவத் துரோக இராசத்துரோகக் குற்றங்களுக்காக மாகேச்சுரராலும் ஊர்ச்சபையாலும் தண்டிக்கப் பட்டனர் என்று உணர்த்துகின்றது. சிவபுரக் கல்வெட்டில் காணப்படும் இச்செய்திகளால் அந்நாளில் எவ்வகைக் குற்றங்கள் சிவத் துரோக இராசத் துரோகங்களாகக் கருதப்பட்டுள்ளன என்பதை ஒருவாறு அறிந்து கொள்ளலாம். ஈண்டுக் குறிப்பிடப்பெற்ற சீர்காழி, வலிவலம், திருவெண்காடு, கோயில் திருமாகாளம், சிவபுரம் ஆகிய ஊர்களெல்லாம் சோழ நாட்டில் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ளவை என்பது யாவரும் அறிந்ததேயாம்

இராசராசன் ஆட்சியில் போசளர் நிலை:— இவ் வரசர்க்கு உற்றுழி உதவ வேண்டிப் போசள மன்னனும் அவனது படைத் தலைவர்களும் ஆற்றல் வாய்ந்த பெரும் படைகளுடன் சோழ நாட்டிற்கு அடிக்கடி வர நேர்ந்தமை முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது. காஞ்சிமாநகரிலுள்ள அருளாளப் பெருமாளுக்கு வீர நரசிம்மன் படைத்தலைவர்களுள் அம்மண்ண தண்டநாயகன் என்பான் கி. பி. 1230-ல் திருவிளக்கிற்கு நிவந்தமும்[1] கொப்பைய தண்டநாயகன் என்பான் கி. பி. 1231-ல் திரையாலம் என்ற ஊரும்[2] வழங்கிய செய்திகள் அங்குள்ள கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. அங்ஙனமே வீரநரசிம்மன் புதல்வனாகிய வீரசோமேசுரன் படைத்தலைவர்களுள் இருவர், கி. பி. 1236, 1238-ஆம் ஆண்டுகளில் காஞ்சி அருளாளப் பெருமாளுக்கு நிவந்தம் அளித்துள்ளமை சில கல்வெட்டுக்களால்[3] அறியப்படுகிறது. கி.பி. 1240-ல் கொப்பைய தண்டநாயகன் உடன்பிறந்தோனாகிய மல்லய தண்ட நாயகன் என்பவன் அப்பெருமாளுக்குத் திருவிளக்கிற்கு நிவந்தம் அளித்த செய்தியை அக்கோயிற் கல்

1. Ins. 408 of 1919. 2. Ins. 404 of 1919.
3. Ins. 366 of 1919; Ins. 369 of 1919

வெட்டொன்று[1] கூறுகின்றது. இவற்றையெல்லாம் கூர்ந்து நோக்குங்கால், இராசராசன் ஆட்சிக்காலத்தில் போசளத் தண்டநாயகர்களின் தலைமையில் பெரிய நிலப்படையொன்று காஞ்சிமாநகரில் போசள மன்னர்களால் வைக்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது நன்கு புலனாதல் காண்க. இவனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் சோழ இராச்சியத்திலிருந்த சிற்றரசர்களான கோப்பெருஞ்சிங்கன், வாணகோவரையன், சேதிராயன், சம்புவராயன் என்போர் இவ்வேந்தனுக்கு அடங்காமல் முரண்பட்டுப்போயினமையால், இவனைப்பாதுகாத்தற்கு வந்த போசள மன்னர்கள் இத்தகைய நிலைப்படையொன்றைத் தம் படைத் தலைவர்களின் கீழ் அப்பெரு நகரில் அமைப்பது இன்றியமையாததாயிற்று எனலாம். போசளர்களின் கல்வெட்டுக்கள்[2] திருமழபாடி, திருக்கோகர்ணம் முதலான ஊர்களில் காணப்படுவதால் அன்னோர் சோழநாட்டில் மிக்க ஆதிக்கம் எய்தி வந்தனர் என்று தெரிகிறது.

இராசராசன் ஆட்சியின் சமய நிலை: இவன் தந்தையின் ஆட்சிக்காலம் போலவே, இவன் காலத்திலும் சைவ சமயம் உயர் நிலையில் இருந்தது என்பது இவன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்கள்எல்லாச் சிவன் கோயில்களிலும் மிகுதியாக உள்ளமையால் நன்குணரக் கிடக்கின்றது. வைணவம், சைனம் முதலான சமயங்களையும் இவன் தன் முன்னோர்களைப் போல் ஆதரித்துள்ளனன். ஆகமத் தொடர்புடைய சைவ மடங்களும், பாசுபதம், காபாலிகம் முதலான அகச்சமய மடங்களும் இவன் காலத்தில் சோழ ராச்சியத்தில் யாண்டும் பரவியிருந்தன. இவன் ஆட்சிக்காலத்தில் நடந்த ஓர் அரிய செயல், சித்தாந்த சாத்திரங்களுக்கெல்லாம் முதனூலாகவுள்ள சிவஞான போதம் என்ற ஒப்பற்ற நூல் திருவெண்ணெய்நல்லூர் மெய்கண்ட தேவரால் எழுதப்பெற்றமையேயாம். திருவண்ணாமலையிற் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று,[3] கி. பி. 1232-ல் திருவெண்

1. Ins. 611 of 1919.
2. Ins. 39 of 1920; Inscriptions of the Pudukkottai State No.183.
3. S. I. I., Vol. VIII, No. 74. இக் கல்வெட்டில் குறிக்கப் பெற்ற காலம் கி. பி. 1232, மே, 11 ஆகும்.

ணெய்நல்லூருடையார் மெய்கண்ட தேவர் என்பார் செங்குன்ற நாட்டு மாத்தூராகிய இராசராசநல்லூரில் மெய்கண்டீச்சுரமுடைய சிவபெருமானை எழுந்தருளுவித்து வழிபாட்டிற்கு நிவந்தமாக இறையிலி நிலம் அளித்தனர் என்றும் அவ்வூரிலேயே மெய்கண்டதேவப்புத்தேதிரி என்ற ஏரி ஒன்று அமைத்தனர் என்றும் கூறுகின்றது. இக்கல்வெட்டு வரையப்பெற்ற காலம் இதில் சொல்லப்படும் பெரியாரின் பெயர், அவருடைய ஊர், அவர் புரிந்துள்ள அறச்செயல்கள் ஆகியவற்றை ஆராயுமிடத்து, அவரே தமிழ் மொழியில் சிவஞானபோதம் இயற்றிய அறிஞர் பெருமானாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும்.

இராசராசன் மனைவியரும் புதல்வனும்: இராசராசனுடைய பட்டத்தரசி புவனமுழுதுடையாள் எனப்படுவாள். இவ்வரசியை 'வாணர்குல நிலைவிளக்கு' எனவும் "இயல்வாழவும் இசை வாழவும் இமயமலை மகளறத்தின்-செயல் வாழவும் ராஜராஜன் திருத்தாலி பெற்றுடையார்'' எனவும் இவ்வேந்தன் மெய்க்கீர்த்தி குறிப்பிடுவதால் இவள் மகதநாட்டுச்சிற்றரசனாகிய வாணகோவரையனுடைய புதல்வியாயிருத்தல் வேண்டுமென்பதும் இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ்களில் பயிற்சிபெற்று அவற்றை வளர்த்தலில் பெரிதும் ஈடுபட்டிருத்தல் வேண்டும்[1] என்பதும் தெள்ளிதிற் புலப்படுகின்றன. போசள மன்னன் வீரநரசிம்மனுடைய மகளையும் நம் இராசராசன் மணந்திருந்தான் என்று தெரிகிறது. அவ்வரசியைப் பற்றிய செய்திகளை இப்போது அறிய இயலவில்லை. இராசராசனுக்குப் பிறகு அரசாண்ட மூன்ரும் இராசேந்திர சோழன், இவ்வரசனுடைய புதல்வன் என்பதில் ஐயமில்லை. இது காறும் எடுக்கப்பெற்ற கல்வெட்டுக்களில் இதற்குரிய ஆதாரம் கிடைத்திலது.

---

1. இவ் வரசியைப்போல் முதற் குலோத்துங்க சோழன் மனைவி ஏழிசைவல்லபி என்பாள், இசைப் புலமை எய்தி அதனை வளர்த்து வந்தமை முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இராசராசனது இறுதிக்காலம்: இவனது ஆட்சியின் 41-ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு, இவன் கல்வெட்டுக்கள்[1] கிடைக்காமையால் இவன் கி. பி. 1256-ல் இறந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். இவன் தான் இறப்பதற்கு 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கி. பி. 1246-ல்[2] தன் புதல்வன் மூன்ரும் இராசேந்திரனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டி, அதுமுதல் அவ் விளவரசனே நாட்டை ஆண்டு வருமாறு செய்து விட்டனன். அவன் பேராற்றல் படைத்த பெருவீரனுதலின், பல அல்லல்களுக்குட்பட்டுத்தளர்ந்த நிலையிலிருந்த இராசராசன் சோழ ராச்சியத்தைத் தன் புதல்வனுகிய அவன்பால் ஒப்புவித்துவிட்டுத் தான் ஓய்வு பெற்ருறிருந்தனனுதல் வேண்டும். கி.பி. 1246-க்கு பிறகு இராசராசன் கல்வெட்டுக்கள் மிக அருகியும் இராசேந்திரன் கல்வெட்டுக்கள் மிகுந்தும் காணப்படுவதற்குக் காரணம் இதுவே யாதல் வேண்டும்.

குறுநிலமன்னர்களும் தலைவர்களும்: இராசராசன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் பல்லவர் குலத்தலைவனுகிய முதற் கோப்பெருஞ்சிங்கனும் மகத நாட்டு வாணகோவரையனும் இவ்வேந்தற்குப் பகைஞராகி முரண்பட்டமையும் அதுபற்றி அவர்களைப் போசள வீர நரசிம்மன் வென்றடக்க நேர்ந்தமையும் முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும், அவ்விருவரும் முரண்பட்ட நிலையில்தான் இருந்து வந்தனர். பிறகு, தொண்டை மண்டலத்திலிருந்த பல்லவர் குலத் தலைவன் சம்புவராயன் என்பவனும் தன் தாயத்தினனுகிய கோப்பெருஞ்சிங்கனேடு சேர்ந்துகொண்டு அவன் விருப்பத்திற்கேற்ப நடக்கத் தொடங்கினுன். அந்நிலையில், இராசராசன்பால் பன்னுட்களாகப் பேரன்புடன் ஒழுகிவந்த மலையமானுட்டுச் சிற்றரசன் இராசராச சேதிராயனுக்குக் கோப்பெருஞ்சிங்கன் தன் மகளை மணஞ் செய்து கொடுத்து[3] அவனையும் தன்னேடு சேர்த்துக்கொண்டான். எனவே, காடவராயனுகிய கோப்பெருஞ்சிங்கன், வாணகோவரையன், சம்புவ

---

1. Ins. 199 of 1921. 2. Ep. Ind. Vol. VIII, p. 7,
3. Ins. 480 and 481 of 1921.

ராயன், சேதிராயன் என்ற குறுநில மன்னர்கள் இராசராசன் ஆட்சியின் இறுதிக் காலத்தில் முரண்பட்டிருந்தமை தெள்ளிது. ஆயினும் அத்தலைவர்கள், இராசராசனுக்குக் கீழ்ப்படிந்த சிற்றரசர் களாகவே கல்வெட்டுக்கள்[1] வரைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நெல்லூரிலிருந்து ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த முதல்திக்கன் என்ற விசய கண்ட கோபாலனும்[2] சித்தூர் ஜில்லாவிலிருந்த புடொலி யரசனும்[3] வீர நரசிங்க தேவ திருக்காளத்தி தேவனாகிய யாதவராய னும்[4] இராசராசன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த தெலுங்கச் சிற்றரசர் ஆவர். அவர்கள் இராசராசனது இறுதிக்காலம் வரையில் இவன் பால் அன்புடன் ஒழுகி வந்தமை அறியற்பாலதொன்றாகும்.

---

1. S. I. I., Vol. VIII, No. 94; Ins. 566 of 1919; S. I. I Vol. VIII, Nos. 87 and 80.
2. Ins. 514 of 1919; Ins 410 of 1923. 3. S. I. I., Vol. IV.
4. Ibid, Vol. VIII, No. 469; Ins. 271 of 1904, [No. 317.

இருபத்துமூன்றும் அதிகாரம்.

மூன்றும் இராசேந்திர சோழன் (கி. பி. 1246 – 1279)

இவன் மூன்றும் இராசராசசோழனுடைய புதல்வன் என்பதும் கி. பி. 1246 ஆம் ஆண்டில் இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பெற்று அக்காலமுதல் தானே ஆட்சியை ஏற்று நடத்தி வந்தனன் என்பதும் முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இவனே இராசராசசோழனுடைய தம்பி என்று சிலர் கூறுவர்[1]. அங்ஙனம் கொள்வதற்கு ஒரு சிறிதும் ஆதாரமின்மை அறியற்பாலது, அன்றியும், இராசராசனுக்கும் இராசேந்திரனுக்கும் ஆட்சியுரிமை பற்றிச் சோணுட்டில் போர் நிகழ்ந்ததென்றும் இவ்விருவரும் சோழ நாட்டை இரு பகுதிகளாகப் பிரித்துக்கொண்டு தனித்தனியாக அரசாண்டு வந்தனரென்றும் இறுதியில் இராசேந்திரன் இராசராசனைக் கொன்றுவிட்டு நாடு முழுவதையும் கைப்பற்றித் தன்னுட்சிக் குட்படுத்திக்கொண்டானென்றும் ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் எழுதியுள்ளனர்.[2] அன்னோர் முடிபுகளுக்குரிய சான்றுகள் யாண்டும் காணப்படாமையால் அவையனைத்தும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க செய்திகள் ஆக மாட்டா என்பது ஒரு தலை.

---

1. காகதிய கணபதியின் நாயனப்பல்லிக் கல்வெட்டில் திராவிடமண்டலத்துக் குலோத்துங்க ராஜேந்திரனை அவன் வென்று கப்பம் வாங்கினுன் என்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால் மூன்றும் இராசேந்திரன் மூன்றுங் குலோத்துங்கன் மகனுதல் வேண்டும் என்பர். [Ep. Ind., Vol. XXVII, No. 35] இக்கல் வெட்டுச்செய்தி உறுதியாகக்கொள்ளத்தக்கதன்று. இதில் சில ஐயங்களும் தடைகளும் ஏற்படுகின்றன. அன்றியும் இதில் குறிக்கப்பெற்றவன் வெலநாண்டுச் சோழன் என்பது சிலர் கருத்தே [The Telugu Journal Bharati 1945].
South India and her Mahammadan Invaders, p.35.

2, Ibid, pages 37and 40.

Annual Report on Epigraphy for 1900. paragraphs 30 and 48. Ibid, for 1912. part II. parha 32.

இவன், இராசகேசரி பரகேசரி என்ற இரு பட்டங்களுள் பரகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்து அரசாண்டவன் என்பது இவன் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது.

இவனது மெய்க்கீர்த்தி வடமொழியில் வரையப்பெற்றுள்ளது. அதில் குறிப்பிடப் பெற்ற நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் அவை நிகழ்ந்த கால வரிசையின்படி அமைந்துள்ளனவா என்பது தெரிய வில்லை. அம் மெய்க்கீர்த்தியும், இவனது ஆட்சியின் ஏழாம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1253 முதல் தான்[1] கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றது. சில கல்வெட்டுக்கள், இவனை 'மனுகுலமெடுத்து நெறிமுடி சூடியருளிய கோப்பரகேசரி வர்மன்'[2] எனவும், சமஸ்த ஜகதேக வீரன்'[3] எனவும் கூறுகின்றன. கர்நூல் ஜில்லாவிலுள்ள திரிபுராந்தகம் என்ற ஊரில் பொறிக்கப்பெற்றுள்ள இவன் கல்வெட்டொன்று,[4] இவனை 'இருவர் பாண்டியர் முடித்தலை கொண்டருளிய மகாராசாதிராச நரபதி, என்று சிறப்பித் துரைக்கின்றது. அவற்றையெல்லாம் நுணுகி யாராயுங்கால், இவ்வேந்தன் இயல்பாகவே சிறந்த வீரனாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதும் தன் தந்தையின் காலத்தில் வீழ்ச்சியெய்தி உயர் நிலையை இழந்த சோழ இராச்சியத்தைத் தன் ஆற்றலால் மீண்டும் ஓரளவு நன்னிலைக்குக் கொண்டு வந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதும் நன்கு வெளியாகின்றன.

இவன் பாண்டியரோடு நிகழ்த்திய போர்: இவன் தன் இளமைப் பருவத்தில் இருமுறை முதல் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் என்பான் சோழ நாட்டின் மேல் படையெடுத்து வந்து நிகழ்த்திய கொடுஞ்செயல்கள் எல்லாவற்றையும் நேரில் பார்த்தவனாதலின் அத்தகைய செயல்களைத் தன் காலத்தில் பாண்டி நாட்டிலும் செய்து காட்டிச் சோழ நாட்டிற்குத் தன் தந்தையின்

---

1. S. I. I., Vol. IV, No. 511,
2. Ins. 185. of 1908 and Ins. 278 of 1923.
3. S. I. I., Vol. IV, No. 511; Ibid. Vol. V1, No. 44.
4. Ins. 201 of 1905.

காலத்தில் நேர்ந்த அவமானத்தைப் போக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தினைத்தனது உள்ளத்தில் உறுதியாகக் கொண்டிருந்தான். அதற்கேற்ப இவன் பேராற்றல் படைத்த பெரு வீரனாகவும் விளங்கினான். அந்நிலையில் பாண்டி நாட்டில் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்த முதல் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் கி. பி. 1238-ல் இறந்தான். அவனுக்குப்பின் இரண்டாம் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் முடி சூட்டப்பெற்றுச் சில திங்கள் ஆட்சிபுரிந்து இறந்தான். அவனுக்குப் பிறகு இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் என்பவன் பட்டம் பெற்றுப் பாண்டி நாட்டை அரசாளுவானாயினன்.[1] அவன் தன் முன்னோரைப் போல் அத்துணை ஆற்றலும் வீரமும் படைத்தவன் அல்லன். ஆகவே நம் இராசேந்திரன் அதுவே தக்க காலமென்று கருதிப்பாண்டி நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்று இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தரப்பாண்டியனைப் போரில் வென்று அவனைத் தனக்குக் கப்பஞ் செலுத்தும் சிற்றரசனாக்கினான். இப் போர் நிகழ்ச்சியில் பாண்டி நாடு பல்வகைத் துன்பங்களுக்கு உள்ளாயிற்று எனலாம், இராசேந்திரனது ஆட்சியின் ஏழாம் ஆண்டு மெய்க்கீர்த்தி, இவன் இராசராசனுக்கு இரு முடிகளைச் சூட்டி மூன்று ஆண்டுகள் முடிய அந்நிலையிலிருந்து ஆளுமாறு செய்தனன் என்று கூறுகின்றது.[2] ஆகவே இராசேந்திரன் பாண்டிநாட்டை வென்று இராசராசன் ஆளுகைக் குட்படுத்தி, அவன் சோணாடு பாண்டி நாடு ஆகிய இரண்டையும் ஆட்சி புரிவதற்கு அடையாளமாக அவனுக்கு இரு முடிகள் சூட்டியிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். திரிபுராந்தகத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று[3] இவனை 'இருவர் பாண்டியர் முடித்தலை கொண்டருளிய மகாராசாதிராச நரபதி' என்று கூறுவதால், இவன் பாண்டி வேந்தர் இருவரோடு போர்புரிந்து வெற்றி யெய்தியிருத்தல் வெண்டும் என்பது நன்கறியப்படுகின்றது. அவ்விருவருள் ஒருவன் இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன்

---

1. இவன் கி. பி. 1238—முதல் 1251—வரையில் பாண்டி நாட்டில் ஆட்சி புரிந்தவன்.

2. S. I. I., Vol. IV, No. 511. 3. Ins. 201 of 1905.

ஆவன்; மற்றையோன் அவனுக்கு முன் பாண்டி நாட்டை யாண்டவனுகிய இரண்டாம் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியனுக இருத்தல் கூடும். நம் இராசேந்திரன் தன் இளமைப் பருவ முதல் கொண்டிருந்த எண்ணத்தை நிறைவேற்றிவிட்டமை குறிப்பிடத் தக்கது.

போசள மன்னன் பகைமையும் இராசேந்திரன் பாண்டி நாட்டை இழந்தமையும்; போசள வேந்தனுகிய வீரநரசிம்மனுக்குப் பிறகு பட்டம் பெற்ற அவன் மகன் வீரசோமேசுவரன் என்பவன் தன்னைப் பாண்டியகுல சம்ரக்ஷகன்'[1] என்றும் இராசேந்திரனைப் போரில் வென்றவன் என்றும்[2] கூறிக் கொள்வதை அவன் கல் வெட்டுக்களில் காணலாம். எனவே, இவன் இராசேந்திரனேடு பகைமை கொண்டு இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனுக்கு உதவி புரிந்தனன் எனபது நன்கு துணியப்படும். வேதாரணியத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று[3] வீரசோமேசுவரனுடைய படைத் தலைவனுகிய சிங்கண்ண தண்ட நாயகன் என்போன் கி. பி. 1241ல் சோழ நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்தபோது இடிக்கப்பட்ட திருக்கோடிக்குழகர் கோயில் கி. பி. 1246ல் ஐம்பதினுயிரங் காசு கொண்டு மீண்டுங் கட்டி கும்பாபிடேகஞ் செய்யப்பெற்றது என்று கூறுகின்றது. அன்றியும் புதுக்கோட்டை நாட்டில் திருமெய்யத்திலுள்ள இரு கல்வெட்டுக்கள்[4] வீரசோமேசுவரனுடைய தண்ட நாயகருள் ஒருவனுகிய இரவிதேவன் என்பான் கான நாட்டைக் கைப்பற்றிய செய்தியை அறிவிக்கின்றன. ஆகவே, போசள அரசன் வீரசோமேசுவரன். இராசேந்திரனேடு பல்வேறிடங்களில் போர் புரிந்து, சோழர் ஆட்சிக் குட்பட்டிருந்த பாண்டி நாட்டைக் கைப் பற்றிப் பாண்டியரே சுயேச்சையாக அதனை ஆண்டு வருமாறு செய்து விட்டான் என்று தெரிகிறது. அப்போர் நிகழ்ச்சிகளை இப்போது விளக்கமாக அறிய இயலவில்லை. இராசேந்திரனும் இரண்டாம்

---

1. Ep. Car., Vol. V. 2. Ibid, Arsikere 123.
3. Ins. 501 of 1904.
4. Inscriptions of the Pudukkottai State, Nos. 340 and 341.

மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனும் வீர சோமேசுவரனைத் தம்முடைய மாமன் எனறு கல்வெட்டுக்களில்[1] குறித்துள்ளனர். அவன் சில ஆண்டுகளில் சோழர்க்கு உதவி புரிந்து கொண்டும் சில ஆண்டுகளில் பாண்டியர்க்கு உதவி புரிந்து கொண்டும்[2] இருந்தமை குறிப்பிடத் தக்கது. பாண்டியர் பேரரசு நிறுவ முயலுங்கால் தாம் சோழர்க்கு உதவுவது போல் அவர்களை அடக்குவதும், சோழர் உயர்நிலையெய்த முயலுங்கால் தாம் பாண்டியர்க்கு உதவுவது போல் இவர்களை அடக்குவதும் போசள மன்னர்கள் மிகச் சாதுரியமாகக் கையாண்டு வந்த அரசியற் கொள்கைகளாம். அவர்கள் தம் நிலையைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கு அவ்வாறு செய்து வந்தனர் போலும்.

இராஜேந்திரனும் தெலுங்கசோழரும்: நெல்லூர், சித்தூர், கடப்பை ஜில்லாக்களில் ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த தெலுங்கச் சோழர்கள் மூன்றும் இராசராசனிடத்தில் மிக்க அன்புடையவர்களாய் அவன் பேரரசுக் குட்பட்டுக் குறுநில மன்னராயிருந்து திஅவன்முன்னர்க் கூறப்பட்டுள்ளது. அன்னோர் பெருவலி படைத்தவராதலின் இராசராசனுக்கு உற்றுழி உதவியும் வந்தனர் எனலாம். வந்த நிருபதி எனப்படும் கண்ட கோபாலனே இராசராசன் காலத்தில் நெல்லூரிலிருந்து அரசாண்ட தெலுங்கச்சோழன் ஆவான்.[3] மக்கை நம் இராசேந்திரனுக்கும் உற்ற நண்பனாகத் தக்க

---

1. S. I. I., Vol. IV, No 512; Ins 117 of 1936—37.
Ep. Ind., Vol. XXIV, No. 22; S. I. I., Vol. V. No. 448.
2. வீரசோமேசுவரன் இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனுக்கு உதவி புரிந்தமையால் போசளரின் ஆதிக்கம் பாண்டி நாட்டில் வளர்ந்து வந்தது என்பது அந்நாட்டிலுள்ள சில கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது. அப் பாண்டி வேந்தன் சுயேச்சை யெய்துவதற்குப் பல்லவர்குலத் தலைவன் கோப்பெருஞ் சிங்கனும் உதவியிருத்தல் வேண்டும் என்பது 'பாண்டி மண்டல ஸ்தாபன சூத்ரதாரன்' என்ற அவன் பட்டத்தினுல் நன்குணரக் கிடக்கின்றது.
3. Ins. 446 of 1919; Ins. 415 of 1919.

சமயங்களில் உதவிபுரித்து வந்தான். நிர்வசனோத்தர ராமாயணம் என்னுந் தெலுங்கு நூலின் ஆசிரியராகிய திக்கநசோமயாஜி என்பார், தம் நூலின் முன்னுரையில் திக்க நிருபதி, சம்புவராயன், சேதிராயன், காடவராயன் என்ற சிற்றரசர்களை வென்று அடக்கினான் என்று கூறியிருத்தல்[1] ஈண்டு அறியற்பாலதொன்றும். அன்றியும், அவ்வாசிரியர், அத்தெலுங்க அரசன் போசள வீர சோமேசுவரனோடு போர் புரிந்து சோழர்க்கு உதவி புரிந்தமையால் 'சோழ ஸ்தாபனாசாரியன்' என்ற பட்டம் பெற்றனன் என்பர்.[2] அச்செய்திகளெல்லாம், கண்ட கோபாலன் சோழர்க்குப் பகைஞராயினோர் எல்லோரையும் போரில் வென்று அன்னோர்க்கு உதவி புரிந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதை நன்கு வலியுறுத்தல் காண்க.

இனி, சோழ இராச்சியத்தின் வடபகுதியிலிருந்த காஞ்சிமாநகரில் இராசராசனது 29 ஆம் ஆட்சி யாண்டாகிய கி. பி. 1245க்குப்[3] பிறகு சோழர்கள் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படவில்லை. அன்றியும், நம் இராசேந்திர சோழன் கல்வெட்டுக்களுள் ஒன்று கூட அங்குக் காணப்படவில்லை. ஆனால், கண்டகோபாலன் கல்வெட்டுக்கள் காஞ்சியிலும் அதனைச் சூழ்ந்த நிலப்பரப்பிலும் உள்ளன.[4] ஆகவே, அப்பகுதியில் சம்புவராயன் கோப்பெருஞ்சிங்கன் என்போர் அல்லல் விளைத்து வந்தமையால் இராசேந்திரன் அதனைக் கண்டகோபாலனுக்கு அளித்திருத்தல் வேண்டும். அன்றியும், சோழ இராச்சியத்தைச் சூழ்ந்து அண்மையிலிருந்த குறுநில மன்னர் பேரரசர் ஆகிய எல்லோரும் இராசேந்திரனுக்குப் பகைவர்களாகவே இருந்தனர். அதனையறிந்த இவ்வேந்தன் மிகச் சேய்மையிலுள்ளவனும் தனக்குற்ற நண்பனும் பேராற்றல் படைத்தவனும் ஆகிய கண்டகோபாலனது தொடர்பினைத் தான் அண்மையில் அமைத்துக் கொள்வது நலமென்று கருதிக் காஞ்சிமாநகரைச் சார்ந்த நிலப்பரப்பை அவனுக்குக் கொடுத்திருத்தலும்

---

1. The Cholas, Vol. II, pp. 200 and 201.
2. The Colas, page 202, Foot - Note No. 82.
3. Ins. 566 of 1919.
4. S. I. I., Vol IV, Nos. 350, 358 and 359; Ins. Nos. 343, 393, 428, 537 and 538 of 1919.

கூடும். அஃது எவ்வாருயினும், அவனது ஆட்சி வடக்கே நெல்லூர் முதல் தெற்கே செங்கற்பட்டு வரையில் பரவியிருந்தது எனலாம். அவன் தொண்டைமண்டலத்தின் வடபகுதியைச் சோழர் பேரரசுக்கு உட்பட்டே ஆட்சி புரிந்து வந்தமை குறிப்பிடத் தக்கது.

இராசேந்திரன் வட இலங்கையில் நிகழ்த்திய போர்: இவன் வீர ராட்சசர் மிகுந்த வட இலங்கையை வென்றமையால் இராமனேயாவன் என்று இவனது மெய்க்கீர்த்தி கூறுகின்றது. அதில் குறிப்பிடப்பெற்ற வட இலங்கை தெற்கேயுள்ள சிங்கள நாடன்று என்பது திண்ணம். அன்றியும், அது கோதாவரி யாற்றின் கழிமுகத்துலுள்ள இலங்கையுமாகாது.[1] எனவே, அது நம் தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஊர்களுள் ஒன்ருதல் வேண்டும். கடைச் சங்க காலத்திலிருந்த சிற்றரசருள் ஒருவனுகிய ஒய்மானுட்டு நல்லியகோடான் என்பவன் மாஇலங்கை என்னும் நகரின் தலைவன் என்று சிறுபாணுற்றுப் படையும் புறநானூற்றிலுள்ள 176 ஆம் பாடலும் உணர்த்துகின்றன.[2] அம் மாவிலங்கை தொண்டை மண்டலத்திலுள்ளதோர் ஊராகும். அங்கிருந்து கொண்டு அம்மண்டலத்தில் ஒரு பகுதியை ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த குறுநில மன்னனுகிய சம்புவரையனை நம் இராசேந்திரன் போரில் வென்ற செய்தியைத்தான் இவனது கல்வெட்டு அவ்வாறு புகழ்ந்துள்ளது என்க. சம்புவரையருள் சிலர் தம்மை வீரராட்சசன் என்று கூறிக் கொண்டிருத்தலும்[3] அதனை வலியுறுத்தா நிற்கும். திக்க நிருபதி, காஞ்சிமா நகரின் ஆட்சியுரிமையைப் பெறுவதற்குமுன் சம்புவரையன் சேதிராயன் முதலானோர் நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்றனன் என்று திக்கந சோமயாஜி என்பார் தம் தெலுங்கு இராமாயணத்தில் கூறியிருப்பதால், சம்புவராயனேடு இராசேந்திரன் நிகழ்த்திய

---

1. Annual Report on Epigraphy for 1912, part II, para 32; for 1913, para II. 43.
2. சிறுபாணுற்றுப்படை, வரிகள் 119-126.
3. Ins. 58 of 1908.

போரில் கண்டகோபாலனும் படையுடன்வந்து இவனுக்கு உதவி யிருத்தல் வேண்டும் என்பது தெள்ளிது.

இனி, இராசேந்திரன் நடத்திய போர்கள் எல்லாம் எவ் வெவ்வாண்டில் நிகழ்ந்தன என்பது தெளிவாகப் புலப்படவில்லை, எனினும், அவையனைத்தும் கி. பி. 1253 ஆம் ஆண்டிற்கு முன் னர் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. இராசேந் திரன் தன் ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியத்தைத் தன்முன் னோர் காலத்திலிருந்ததுபோல் உயர்நிலைக்குக் கொண்டுவர முயன்று அதில் சிறந்த வெற்றியும் பெற்றனன் என்பதில் ஐய மில்லை ஆயினும், ஆகூழின்மையால் இவனது ஆட்சியின் பிற பகுதியில் சோழ இராச்சியம் மீண்டும் தன் உயர்நிலையை யிழந்து வீழ்ச்சி எய்துவதாயிற்று.

போசள மன்னர்கள் மீண்டும் இராசேந்திரனோடு நட்புக் கொண்டமை : பாண்டி நாட்டில் இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனுக்குப் பிறகு முதல் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் என்பவன் கி. பி. 1251-ல் அரியணைஏறினான். அவன் இயல்பாகவே பேராற்றலும் பெருவீரமும் படைத்தவன்; பிற்காலப் பாண்டி யருள் ஈடும் எடுப்புமற்றவன். அவனைக் கண்டு பெரிதும் அஞ்சிய வீரசோமேசுவரன், தன் பகைமைகொண்டு முன்னே தீங் கிழைத்த இராசேந்திரனோடு நட்புக்கொள்ளத் தொடங்கினான் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவிலுள்ள சிவாயம்[1] மகாதானபுரம்[2] திரு வானைக்கா[3] என்ற ஊர்களிலுல் திருவண்ணாமலையிலும்[4] காணப்படும் சிலகல்வெட்டுக்கள், கி. பி. 1251-ம் ஆண்டில் அவ்விருவரும் நண்ப ராயிருந்தனர் என்பதை உறுதிப்படுத்துவன ஆகும். திருச்சோற் றுத்துறையிலுள்ள இரு கல்வெட்டுக்கள்[5] அந்நட்புரிமை வீரசோ மேசுவரனுடைய மகன் வீரராமநாதன் காலத்தும் நிலைபெற்று இருந்தது என்பதை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. அன்றியும், திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவிலுள்ள அன்பில்[6] கண்டரா

1. Ins. 49 of 1913.
2. S.I.I., Vol. VIII, No. 703,
3. Ins. 73 of 1937—38.
4. S.I.I., Vol. VIII, No. 88.
5. Ins. 207 and 208 of 1931.
6. S.I.I., Vol. VIII, No. 194.

தித்தம்[1] நத்தமாங்குடி[2] ஆகிய ஊர்களிலுள்ள சில கல்வெட்டுக்கள் அவ்வூர்களைத் தன்னகத்துக் கொண்ட நிலப்பரப்பு அவ்வீர ராமனுதன் ஆட்சிக் குட்பட்டிருந்தது என்றுணர்த்துகின்றன. திருவரங்கத்திற்கு வடக்கேயுள்ள கண்ணனூரே அவனுக்குத் தலைநகராக விளங்கியது. அவனது ஆட்சியும் கி. பி. 1255 ஆம் ஆண்டு முதல் அங்கு நடைபெற்றதாதல் வேண்டும். அவ்வூரில் போசளரால் எடுப்பிக்கப்பெற்ற போசளேச்சுரம் என்ற கோயிலும் இடிந்து அழிந்து கிடக்கும் அவர்களது கோட்டையும் இருத்தலை இன்றுங் காணலாம். முதலில் சோழர்க்கு உதவிபுரிய வந்த போசளர் பிறகு சோனாட்டு ஆட்சியில் உரிமை பெற்றமை ஈண்டு அறியத்தக்கது.

முதல் சடையவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் படையெழுச்சியும் சோழ இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சியும்: பெரு வீரனுகிய சுந்தர பண்டியன், தான் கி. பி. 1251-ல் முடி சூட்டப்பெற்ற பிறகு பாண்டிய இராச்சியத்தை யாண்டும் பரப்பி அதனை உயர் நிலைக்குக் கொணரக் கருதினன். அவ்வெண்ணத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டுச் சில ஆண்டுகள் வரையில் தன் நாட்டில் படைதிரட்டி அதனைப் பெருக்கிக்கொண்டான். தன் படையின் பெருக்கத்தையும் ஆற்றலையும் நன்கறிந்து கொண்ட பின்னர், அப்பாண்டி வேந்தன் கி. பி .1257-ல் சோழநாட்டின் மீது படையெடுத்து இராசேந்திரனைப் போரில் வென்று தனக்குப் கப்பஞ் செலுத்தும் சிற்றரசனுகச் செய்துவிட்டான்; அன்றியும், இவனுக்கு உதவி புரியவந்த போசள வீரசோமேசுவரனை வென்று அவன் நாட்டிற்குக் துரத்தினன். மீண்டும் அச்சோமேசுவரன் சுந்தர பாண்டியனேடு கி. பி. 1264-ல் போர் தொடங்கியபோது கண்ணனூரில் நடைபெற்ற போரில் கொல்லப்பட்டான்.[3] பிறகு அப் பாண்டி மன்னன், கோப்பெருஞ்சிங்கனது சேந்தமங்கலத்தை முற்றுகையிட்டு அவனைத் தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட குறுநில

1. Ins. 203 of 1928—29.
2. Ins. 150 and 152 of 1928—29.
3. Ep. Ind., Vol. III, pp. 11. and 14.

மன்னனாக ஆக்கிவிட்டு, மகத நாட்டையும் கொங்கு நாட்டையும் கைப்பற்றி இறுதியில் தெலுங்கச் சோழனாகிய கண்ட கோபாலனைப் போரிற் கொன்று அவனது தலைநகராகிய நெல்லூரில் வீராபிடேகஞ் செய்துகொண்டான்-[1] எனவே, சுந்தரபாண்டியனது பேராசு தெற்கே குமரிமுனை முதல் வடக்கே கிருஷ்ணை என்ற பேராறு வரையில் பரவியிருந்தது என்பது நன்கு துணியப்படும். சோழ இராச்சியம் தன் பெருமை இழந்து அப் பேரரசின் கீழ் அடங்கி அதற்குத் திறை செலுத்தும் சிறு நாடாயிற்று. அதனை யாண்டு கொண்டிருந்த இராசேந்திர சோழனும் சிற்றரசன் ஆயினான். இவன் ஆற்றலும் வீரமும் ஒருங்கே படைத்தவனாயினும் ஊழ்வினையால் இத்தகைய தாழ்ந்த நிலையைத் தன் அட்சியின் பிற்பகுதியில் எய்தும் படி நேர்ந்தது என்பது ஒருதலை.

இராசேந்திரன் ஆட்சியின் இறுதிக்காலம்: இவரது 13, 15 ஆம் ஆட்சி யாண்டுகளில் வரையப்பெற்ற இரு கல்வெட்டுக்கள் முறையே கடப்பை ஜில்லா நந்தலூரிலும்[2] கர்நூல் ஜில்லா திரிபுராந்தகத்திலும்[3] உள்ளன; ஆனால், 15-ஆம் ஆட்சியாண்டாகிய கி. பி. 1261-க்குப் பிற்பட்ட இவன் கல்வெட்டுக்கள் சோழ நாட்டில் மாத்திரம் இருக்கின்றனவேயன்றி அதற்கு வெளியே யாண்டும் காணப்படவில்லை. ஆகவே, இவனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் சோழ இராச்சியம் சோணாட்டளவில் சுருங்கிப்போய்த் தன் பெருமையை இழந்து விட்டது என்பது உறுதியாதல் காண்க.

இராசேந்திரனது ஆட்சியின் 33 ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்று வேதாரணியத்தில்[4] இருத்தலால் இவன் முப்பது மூன்று ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்து கி. பி. 1279-ல் இறந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். இவன் பட்டத்தரசி சோழகுலமாதேவி என்று வழங்கப் பெற்றனள் எண்பது திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள

1. பண்டியன் வரலாறு பக் 52
2. Ins. 580 of 1907.
3. Ins 201 of 1905.
4. Ins. 492 of 1904.

ஒரு கல்வெட்டால்[1] புலப்படுகின்றது. இவனுக்குத் தலைநகரா யிருந்தது கங்கைகொண்ட சோழபுரமேயாகும். அழகிய பெருமாளா கிய சோழகங்கன்,[2] பிள்ளை குறுக்கையுடையான்,[3] களப்பாளன்,[4] சோழியவரையன்,[5] வீரசோழப் பிரமராயன்,[6] விழுப்பாத ராயன்[7] என்போர் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் அரசியல் அதிகாரி களாக இருந்தனர். தஞ்சை வாணன் கோவையின் ஆசிரியராகிய பொய்யாமொழிப் புலவரைப் பேரன்புடன் ஆதரித்து அவர்க்கு அரிய நண்பனாக விளங்கிய கண்டியூர்ச் சீநக்கனும், புகழேந்திப் புலவரை ஆதரித்து நளவெண்பாவை இயற்றுவித்துப் புகழ் கொண்ட முரணைநகர்ச் சந்திரன் சுவர்க்கியும் இவ்விராசேந்திரன் காலத்தில் நிலவிய அரசியல் தலைவர் களாயிருத்தல் வேண்டும் எண் பது சில ஆதாரங்களால் அறியக்கிடக்கிறது.

இராசேந்திரனுக்குப் பிறகு பட்டம் பெற்றுச் சோழ நாட்டை அரசாண்ட சோழ மன்னன் ஒருவனும் இலன். ஆதலால், இவனுக்குப் புதல்வன் இல்லை என்பது தேற்றம். எனவே கி. பி. 1279-ல் இவன் இறந்த பின்னர், சோழ நாடு பாண்டிய இராச்சியத் தோடு சேர்க்கப் பெற்றுப் பாண்டிய வேந்தரது ஆட்சிக் குள்ளாயிற்று. இவனோடு சோழரது தனியரசும் முடிவுற்றது.

---

1. Ins. 427 of 1921.
2. Ins. 202 of 1908.
3. Ins. 204 of 1908.
4. Ins. 339 of 1925.
5. Ins. 210 of 1908.
6. Ins. 420 of 1911.
7. Ibid.

இருபத்துநான்காம் அதிகாரம்

முடிவுரை

இதுகாறும் எழுதியுள்ள பல அதிகாரங்களால் கி, பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியிலிருந்து பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டின் கடைப்பகுதி வரையில் சற்றேறக்குறைய நானூற்றுமுப்பது ஆண்டு கட்குமேல் சோழ இராச்சியத்தில் சக்கரவர்த்திகளாக வீற்றிருந்து அரசாண்ட சோழ மன்னர்களின் வரலாற்றையும் அக்காலப் பகுதியில் நம் தமிழகத்தில் நிகழ்ந்துள்ள பல அரிய சரித நிகழ்ச்சி களையும் நன்குணரலாம். அப்பெருவேந்தருள் இறுதியிலிருந்தவன் மூன்றும் இராசேந்திர சோழன் என்பதும், அவனுக்குப் புதல்வன் இன்மையால் அவன் ஆட்சிக்குப் பிறகு சோழ நாடு பாண்டியர் ஆட்சிக்குள்ளாகிவிட்டது என்பதும் முன்னர் விளக்கப்பெற்றுள்ளன. ஆராய்ச்சியாளருள் சிலர், இராசேந்திர சோழனுக்குச் சேமப் பிள்ளை[1] என்ற ஒரு புதல்வன் இருந்தனன் என்று எழுதியுள்ளனர். சோழ மன்னர்கள் தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட குறுநில மன்னரை 'நம் மகன்'[2] எனக் கூறும் வழக்கம் முற்காலத்தில் இருந்தது என்பது அன்னோர் கல்வெட்டுக்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. அம்முறையில் கூறப்பெற்றுள்ள அத்தலைவனை இராசேந்திர சோழனுடைய புதல்வன் என்று கருதுவது எவ்வாற்றானும் ஏற்புடைத்தன்று.

இனி, மைசூர் நாட்டிலுள்ள பங்களூர் ஜில்லாவில் வீர சைவவீரப் பிரதாப சோழ மகாராசன் என்பவன் ஒருவன் கி. பி. 1301—ல் அரசாண்டுகொண்டிருந்தான் என்பது அங்குள்ள கல்வெட்டொன்றால்[3] அறியப்படுகின்றது. காஞ்சி அருளாளப்

1. Ins. 515 of 1912: MER. 1923 part II, para 45.

2. Ins. 604 of 1920; Annual Report on South Indian Epigraphy for 1921, para II, 34.

3. Ep. Car., Vol. IX, Bn. 96.

பெருமாளுக்கு வீரசோழன் மகன் வீரசம்பன் என்பான் கி. பி. 1314—ல் ஒரு தேர் அளித்தனன் என்று அப்பெருமாள் கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டொன்று[1] உணர்த்துகின்றது. கி. பி. 1482-ல் திருவானைக் காவிலுள்ள கோயிலுக்கு ஒருவேலி நிலம் நிவந்தமாக அளித்துள்ள வாலக காமயனுன அக்கலராசன் என்பவன், தன்னை 'உறையூர் புரவராதீசுவரன்' எனவும் 'சோழ நாராயணன்' எனவும் கூறிக்கொள்வதை அங்குள்ள அவன் கல்வெட்டால்[2] அறியலாம். கி. பி. 1530ல் திருவரங்கத்தில் உறையூர் வல்லி நாச்சியாரை எழுந்தருளுவித்து நாள் வழிபாட்டிற்கு நிவந்தமாகப் பொருள் வழங்கியுள்ள பாலய தேவ மகாராசன் என்பான் தன்னைச் சோழ பால மகிபதி என்று தன் கல்வெட்டில்[3] குறித்துள்ளனன். கும்பகோணத்திலுள்ள ஆலயத்திற்கு வயலூர், ஏழாங்கட்டளை ஆகிய இரண்டு ஊர்களையும் அளித்த மகா மண்டலேசுவரன் உருத்திரதேவ சோழ மகாராசன் என்பவன் ஒருவன் கி. பி. 1554—ல் இருந்தனன் என்பது அக்கோயிலிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[4] புலப்படுகின்றது. ஈண்டுக் குறிப்பிடப்பெற்ற தலைவர்களுள் வீரசோழன் மகன் வீரசம்பன், சோழர் மரபினன் அல்லன்; சம்புவராயன் மரபினன் ஆவன்.[5] மற்றையோர் எல்லாம் விசயநகர வேந்தர்களின் பிரதிநிதிகளாகச்[6] சோழ நாட்டிலும் பிற இடங்களிலும் கி. பி. பதினான்கு பதினைந்து பதினாறும் நூற்றாண்டுகளில் ஆண்டுகொண்டிருந்த தெலுங்கச் சோழர் ஆவர். அவர்களுடைய பட்டங்கள் எல்லாம்

---

1. Ep. Ind., Vol. III, No. 12 B. இவ் வீரசம்பன் காலத்துக் கல்வெட்டொன்று வடஆர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருவல்லத்தில் உளது. (Ibid. 12 A.)
2. Ep. Ind., Vol. III, No. 12 C
3. S. I. I. Vol. IV, No. 503.
4. Ins. 291 of 1927; ARE. for 1927, part II, para 34.
5. S. I. I., Vol. VII, Nos, 55 and 107.
6. இத் தலைவர்கள் விசயநகர வேந்தர்க்கு உட்பட்ட மண்டலங்களை ஆட்சி புரிந்தமைபற்றி மகாமண்டலேசுவரர் என்று வழங்கப் பெற்றனர் என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது.

அன்னோர் தெலுங்கச் சோழர் என்பதைத் தெளிவாக உணர்த்து கின்றன. எனவே, அவர்களுள் எவரும் நம் மூன்றும்-இராசேந்திர சோழன் வழித்தோன்றல்கள் அல்லர் என்பது நன்கு துணியப்படும்.

நம் நமிழகத்தின் கீழ்ப்பகுதி சோழ மண்டலம் என்னும் பெயருடன் தம் பெயரால் எக்காலத்தும் நின்று நிலவுமாறு தொன்று தொட்டு அங்கு ஆட்சி புரிந்துவந்த தமிழ் வேந்தர்களாகிய சோழர் களது அரசும் மறைந்தொழிந்தது. அவ்வரசொழிந்து சற்றேறக் குறைய அறுநூற்றறுபத்தைந்து ஆண்டுகள் ஆயின எனலாம். அதன் பின்னர் அவர்களது நாடு பிற மொழியாளரான அயல் நாட்டார் பலர் ஆளுகைக் குள்ளாகி, அதனுல் அடைந்த அல்லல் களும் மாறுதல்களும் அளவற்றன என்பது வரலாற் றுராய்ச்சியாளர் பலரும் அறிந்ததேயாம். காலச் சக்கரத்தின் சுழற்சியினுல் ஏற்படும் மாறுதல்களுக்கு ஒருநாடு எங்ஙனம் உட்படாமலிருத்தல் கூடும்? எனினும், முற்காலத்தில் பல்வகையாலும் மக்கட்கு நலம் புரிந்து, சீருஞ் சிறப்புமுற அரசாண்ட சோழ மன்னர்களை நினைவு கூர்தற் குரிய சாதனங்கள் நம் தமிழ் நாட்டில் ஆங்காங்கு இருத்தலை இக் காலத்தும் காணலாம். உத்தம சோழபுரம், கண்டராதித்தம், இராசராசபுரம், அருமொழி தேவபுரம், கங்கைகொண்ட சோழபுரம், சயங்கொண்ட சோழபுரம், வீரசோழபுரம், இராசேந்திரப் பட்டணம் விக்கிரமம், மதுராந்தகம் முதலான ஊர்கள், அவ்வேந்தர்களின் பெயர்களை நம்மனோர்க்கு அறிவுறுத்திக் கொண்டு இன்றும் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவர்கள் வெட்டிய வீரசோழ வடவாறு, மதுராந்தக வடவாறு, முடிகொண்ட சோழப் பேராறு, வீரசோழனுறு கீர்த்தி மார்த்தாண்டன், விக்கிரமசோழப் பேராறு முதலான ஆறு களும், வீரநாராயணன் ஏரி, சோழ வாரிதி, கண்டராதித்தப் பேரேரி சோழகங்கம், செம்பியன் மாதேவி ஏரி முதலான நீர் நிலைகளும் கட்டிய பேரணைகளும் நம் நாடு குன்ருப் பெருவளங் கொழித்திடு மாறு இப்பொழுதும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. அவர்கள் எடுப்பித்த ஆதித்தேச்சுரம், அரிஞ்சயேச்சுரம், இராசராசேச் சுரம், கங்கைகொண்டசோழேச்சுரம், செம்பியன் மாதேவீச்சுரம்,

விக்கிரமசோழேச்சுரம், இராசாதிராசேச்சுரம், குலோத்துங்கசோழ விண்ணகரம் முதலான பெருங் கோயில்களும் கற்றளிகளாக அமைத்த பாடல்பெற்ற திருக்கோயில்களும், அவர்களுடைய வீரச் செயல்களையும் அறச் செயல்களையும் ஆட்சி முறைகளையும் மற்றும் பல அரிய சரித உண்மைகளையும் உணர்த்தும் எண்ணிறந்த கல் வெட்டுக்களைத் தம்பாற் கொண்டு, வான் அளாவ உயர்ந்து நிற்கும் விமானங்களுடன் கண்களைக் கவரும் வனப்பின வாய் இஞ்ஞான்றும் நிலைபெற்றிருத்தலை யாவரும் காணலாம். அவர்களது பேராதரவினால் இயற்றப் பெற்று வெளிவந்துள்ள திருத் தொண்டர் திருவந்தாதி, வீரசோழியம், கலிங்கத்துப் பரணி, விக்கிரம சோழனுலா, குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ், குலோத்துங்க சோழனுலா, இராசராச சோழனுலா, தக்கயாகப் பரணி, தண்டியலங்காரம், பெரியபுராணம் என்று வழங்குந் திருத் தொண்டர் புராணம் முதலான தமிழ் நூல்கள் நம் அகவிருள் போக்கி அறிவுச்சுடர் கொளுத்தும் செஞ்ஞாயிறாக இன்றும் விளங்கு கின்றன.

இது காறுங் கூறப்பெற்ற சில ஊர்களும் ஆறுகளும் ஏரிகளும் கோயில்களும் தமிழ் நூல்களும் சோழ மன்னர்களின் பொன்றாப் புகழுக்கு நிலைக்களங்களாகவும் அவர்களது ஈடும் எடுப்புமற்ற பெருமையினைப் பிற்காலத்தினர்க்கு உணர்த்தும் கலங்கரை விளக் கங்களாகவும் இக்காலத்தில் நின்று நிலவுதல் அறியற்பாலதாகும்.

1. சோழர் அரசியல்

சோழர்களின் அரசியல் முறைகளையும் அக்கால நாகரிகங்களையும் விளக்கக்கூடிய பல்லாயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்கள், நம் தமிழகத்திலும் இதற்கப்பாலுள்ள ஆந்திர நாட்டிலும் கன்னட தேயத்திலும் உள்ளன. இப்பெருநிலப்பரப்பு, ஏறக்குறைய நானூறு ஆண்டுகளுக்கு மேல் சோழர்களின் பேரரசிற்கு உட்பட்டிருந்த செய்தி ஆராய்ச்சியால் நன்கு புலனுகின்றது. தம் ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடுகளில் அவ்வேந்தர்களும் அவர்களுடைய அரசியல் அதிகாரிகளும் பிற அன்பர்களும் எடுப்பித்த சைவ வைணவக் கோயில்களும் பௌத்த சைனப் பள்ளிகளும் பலவாகும். அவற்றின் நாள் வழிபாட்டிற்கும் திருவிழாக்களுக்கும் பிறவற்றிற்கும் அவர்கள் வழங்கிய நிவந்தங்களும் மற்றும் பல வரலாற்றுண்மைகளும் அக்கோயில்களின் கருங்கற் சுவர்களில் வரையப்பட்டிருத்தலை இன்றும் பார்க்கலாம். அக் கல்வெட்டுக்கள் எல்லாம் சோழ மன்னர்களுடைய அரசாங்க அதிகாரிகளின் கண்காணிப்பில் அந்நாட்களில் பொறிக்கப்பெற்றவை என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. இன்றியமையாத கல்வெட்டுக்களின் படிகளும் அதே காலத்தில் செப்பேடுகளிலும் எழுதப்பட்டுக் கோயில் அதிகாரிகளிடம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன என்று தெரிகிறது. 'இதனைக் கல்லிலும் செம்பிலும் வெட்டிக்கொள்ளச் சொன்னோம்' என்று கல்வெட்டுக்களின் இறுதியில் குறிக்கப்பட்டுள்ள வேந்தர்களின் ஆணையால் இவ்வுண்மையை நன்கறியலாம்.

நம்நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்த அன்னியர்களால் கோயில்களிலிருந்த மூல ஆதரவுகளாகிய பல செப்பேடுகள் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டும் அழிக்கப்பட்டும் போயின. எஞ்சியிருந்த செப்பேடு

களும் அவற்றின் அருமையறியாத கோயிலதிகாரிகளின் கையில் அகப்பட்டுப் பற்பல பண்டங்களாக மாறி அழிந்தொழிந்தன. அன்னியரான புறச் சமயத்தரசர்களது ஆட்சிக்கு நம்நாடு உட்பட்டிருந்த காலத்தில் இடிபட்டுப்போன கோயில்கள் பல என்பது பலரும் அறிந்ததேயாம். அக்கோயில்களிலிருந்த ஆயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்களும் சிதைந்தழிந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். இடிபடாமல் நன்னிலையிலுள்ள கோயில்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களில் காலப்போக்கில் உதிர்ந்துபோன பகுதிகளும் உண்டு; பிற்காலங்களில் அமைக்கப்பட்ட புதிய சுவர்களால் மறைக்கப் பெற்றொழிந்த பகுதிகளும் உண்டு. மாயூரத்திற்கு அண்மையிலுள்ள பல்லவராயன்பேட்டையிற் காணப்படும் உதிர்ந்த கல்வெட்டொன்றால், எத்தனை வரலாற்றுண்மைகள் பின்னுள்ளோர் அறிந்துகொள்ள முடியாதவாறு மறைந்து போயின என்பதை சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்துவரும் அறிஞர் பலரும் நன்குணர்வர். ஆங்கிலேயர் சோழர்களின் தலைநகராகிய கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தை இடித்துக் கொணர்ந்து திருப்பனந்தாளுக்கு வடக்கே மூன்று மைலில் கொள்ளிடப்பேராற்றிற்கு அணையும் பாலமும் அமைத்தஞான்று உபயோகித்த கருங்கற்களில் அகப்பட்டுக் கொண்டு பயனின்றிக்கழிந்த கல்வெட்டுகள் எத்தனையோ பல. கொள்ளிடத்திற்கு அமைக்கப்பெற்றுள்ள அப்பெரும் பாலத்தின் கீழே சில கருங்கற்களில் கல்வெட்டுக்கள் சிறு சிறு துணுக்குகளாக இருத்தலை இன்றும் காணலாம். செப்பேடுகளுக்கும் கல்வெட்டுக்களுக்கும் இத்துணை இன்னல்கள் நேர்ந்தும் சோழர் வரலாற்றையும் அவர்களுடைய அரசியல் முறைகளையும் உணர்த்த வல்ல கல்வெட்டுக்கள் பல்லாயிரக் கணக்கில் நம் நாட்டில் இக்காலத்தும் இருத்தல் மகிழ்தற் குரியது. இமயம் முதல் குமரிமுனை வரையில் பரவிக் கிடக்கும் இப்பெருநில வரைப்பில் அமைந்துள்ள நாடுகள் எல்லாவற்றிலும் பேரரசர்களாகவும் சிற்றரசர்களாகவும் வீற்றிருந்து முற்காலத்தில் ஆட்சி புரிந்த வேறு எந்த அரச குடும்பத்தினருக்கும் அத்தனை கல்வெட்டுக்கள் இல்லை என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். அரசாங்கத்தினரால் இன்னும் படியெடுக்கப்படாமலிருக்கும் சோழர்களின் கல் வெட்டுக்கள் ஆயிரக்கணக்கில்உண்டு;

படியெடுக்கப்பட்டவற்றுள் அச்சிட்டு வெளியிடப்படாமல் இருப் பனவும் ஆயிரக்கணக்கில் இருக்கின்றன. இந்நிலையில், இதுகாறும் அச்சிட்டு வெளிவந்துள்ள சோழர்களின் கல்வெட்டுக்களையும், யான் நேரிற்சென்று படியெடுத்துவந்த கல்வெட்டுக்களையும் கல்வெட்டு இலாகாவின் ஆண்டறிக்கைகளையும், பண்டைத் தமிழ் நூல் களையும் வரலாற்றுப் பேராசிரியர்களின் நூல்களையும் நன்கு ஆராய்ந்து சோழர்களின் அரசியல் முறைகளும் அக்கால நாகரிக நிலை முதலான பிறவும் இப்பகுதியில் இயன்றவரையில் விளக்கப் படும்.

சோழ மண்டலம் : தொன்றுதொட்டுச் சோழர் மன்னர் களின் ஆட்சிக்குரியதாய் அன்னோரால் அரசாளப்பட்டு வந்த தமிழகப்பகுதி, சோழ மண்டலம் என்று வழங்கப்பெற்றது என்பதும், அது தமிழகத்துள் கிழக்குப்பகுதியாகஅமைந்துள்ள காரணம்பற்றிக் குணபுலம் என்று முன்னோர்களால் கூறப்பட்டுள்ளது என்பதும் முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளன. அஃது இக்காலத்தில் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவையும், திருச்சிராப்பள்ளி, தென்னார்க்காடு ஜில்லாக்களில் சில பகுதிகளையும், புதுக்கோட்டை நாட்டில் ஒரு பகுதியையும் தன்னகத்துக்கொண்டு நிலவும் பெருநிலப்பரப்பாகும். சுருங்கக் கூறுமிடத்து, சிதம்பரத்திற்கு வடக்கேயுள்ள பரங்கிப்பேட்டைக்கு அண்மையில் கடலொடு கலக்கும் வெள்ளாறு அதன் வட எல்லை யாகவும், அறந்தாங்கித் தாலூகாவில் ஆளுடையார் கோயிலுக்கு வடபுறமாக ஓடி மணமேற்குடிக்கருகில் கடலில் கலக்கும் வெள்ளாறு அதன் தென்னெல்லையாகவும் இருந்தன எனலாம். அதன் மேல் எல்லை, திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவிலுள்ள குளித்தலைக்கு மேற்கே மதுக்கரையைச் சார்ந்துள்ள கோட்டைக் கரையாகும். அதன் கீழெல்லையாக மாபெருங் கடல் அமைந்திருந்தது. அக்கடற் கரையும் சோழமண்டலக் கரை என்று வழங்கி வந்தமை அறியத் தக்கது. இப் பேரெல்லைகட்கு உட்பட்டிருந்த சோழ மண்டலத்தை முற்காலத்தில் அரசாண்ட சோழ மன்னர்கள், தென்கரை நாடு, வடகரை நாடு என்ற இருபெரும் பகுதிகளாகப் பிரித்துத் தம் ஆட்சியை இனிது நடத்தி வந்தனர் என்பது பழைய கல்வெட்டுக்

களால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. இவற்றுள் தென்கரை நாடு என்பது வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாத காவேரியாற்றிற்குத் தெற்கேயிருந்த சோழ மண்டலத்தின் தென் பகுதியாகும்; வடகரை நாடு என்பது அப்பேராற்றிற்கு வடக்கேயிருந்த அதன் வடபகுதியாகும். இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் பல நாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. முற்காலத்தில் சோழ மண்டலத்திலிருந்த நாடுகள் எல்லாம் முதல் இராசராச சோழனது ஆட்சிக் காலம் வரையில் எத்தகைய மாறுதல்களுக்கும் உள்ளாகாமல் இருந்து வந்தமை உணரற்பாலதாகும்.

சோழ இராச்சியமும் அதன் உட்பிரிவுகளும் : சோழ மன்னர்கள் தம் ஆற்றலாலும் படை வலிமையாலும் பிற நாடுகளை வென்று தம் ஆட்சிக்குட்படுத்திப் பேரரசு நிறுவிச் சக்கரவர்த்திகளாகவீற்றிருந்து அரசாண்ட காலத்தில் அவர்களது ஆளுகையின் கீழ் அமைந்திருந்த நாடுகளெல்லாம் ஒருங்கே சோழ இராச்சியம் என்ற பெயர் உடையதாயிருந்தமை அறியத்தக்கது. இந்த இராச்சியம் முதல் இராசராசசோழனது 17-ஆம் ஆட்சியாண்டில் பல மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அவை, சோழ மண்டலம், இராசராசப் பாண்டி மண்டலம், சயங்கொண்ட சோழ மண்டலம், மும்முடிச் சோழ மண்டலம், முடிகொண்ட சோழ மண்டலம், நிகரிலி சோழ மண்டலம், அதிராச ராச சோழ மண்டலம், மலை மண்டலம், வேங்கை மண்டலம் என்பனவாம். இவற்றுள் சோழ மண்டலம் யாண்டையது என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டது, இராசராசப் பாண்டி மண்டலம் என்பது மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி ஜில்லாக்களைத் தன்னகத்துக்கொண்ட பாண்டி நாடேயாம். சயங்கொண்ட சோழ மண்டலம் என்பது, தென்னார்க்காடு ஜில்லாவின் பெரும் பகுதியையும் செங்கற்பட்டு, வட ஆர்க்காடு, சித்தூர் ஜில்லாக்களையும் தன்னகத்துக் கொண்ட தொண்டை நாடாகும், மும்முடி சோழ மண்டலம் என்பது, இலங்கையாகிய ஈழ நாடாகும். முடி கொண்ட சோழ மண்டலம் என்பது, மைசூர் நாட்டின் தென் பகுதியையும் சேலம் ஜில்லாவின் வட பகுதியையும் தன்னகத்துக்கொண்ட கங்கபாடி நாடாகும். நிகரிலி சோழ

மண்டலம் என்பது, மைசூர் நாட்டின் கீழ்ப் பகுதியையும் பல்லாரி ஜில்லாவையும் தன்னகத்துக் கொண்ட நுளம்பபாடி நாடாகும். அதி ராசராச மண்டலம் என்பது, சேலம் ஜில்லாவின் தென் பகுதியையும் கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவையும் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவின் மேற் பகுதியையும் தன்னகத்துக்கொண்ட கொங்கு நாடாகும். மலை மண்டலம் என்பது திருவாங்கூர் கொச்சி நாடுகளையும் மலையாளம் ஜில்லாவையும் தன்னகத்துக் கொண்டதாய் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைத்தொடருக்கு மேற்கே கடற்கரையோரமாக நீண்டமைந்திருந்த சேர நாடாகும்; வேங்கை மண்டலம் என்பது, கிருஷ்ணை கோதாவிரி ஆகிய இரு பேராறுகளுக்கும் இடையில் அமைந்திருந்த கீழைச் சளுக்கிய நாடாகும். இவற்றுள் சோழ மண்டலம், மலை மண்டலம், வேங்கை மண்டலம் என்பன தொன்று தொட்டுவழங்கிவந்த பழைய பெயர்களேயாம். மற்ற ஆறு மண்டலங்களும் புதிய பெயர்களை உடையவனவாயிருத்தல் குறிப்பிடத் தக்கது. மண்டலங்களுக்கு இடப்பெற்ற புதிய பெயர்கள் எல்லாம் சோழ மன்னர்களின் இயற் பெயர்களும் பட்டப் பெயர்களுமேயாம்.

ஒவ்வொரு மண்டலமும் பல வளநாடுகளாகவும் ஒவ்வொரு வளநாடும் பலநாடுகளாகவும் பிரிக்கப் பட்டிருந்தன. நாடுகளுள் சில கூற்றங்கள் எனவும் வழங்கி வந்தன. ஒவ்வொரு நாடும் பல சதுர்வேதி மங்கலங்களையும் சில தனி ஊர்களையும் தன்னகத்துக் கொண்டு நிலவியது. ஒவ்வொரு சதுர்வேதி மங்கலம் சில சிற்றூர்களைத் தன்னகத்து கொண்டிருந்தது என்று தெரிகிறது. தம் நாட்டில் யாண்டும் நல்லாட்சி நடைபெற வேண்டுமென்னும் கருத்தினையுளதிற்கொண்டுதான் சோழ மன்னர்கள் தம் ஆளுகைக்குட்பட்ட மண்டலங்களை இவ்வாறு பிரித்துள்ளனர் என்று தெரிகிறது. முதல் இராசராச சோழன் தன் ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ மண்டலத்தை ஒன்பது வளநாடுகளாகப் பிரித்திருந்தான். அவை இராசேந்திரச் சிங்க வளநாடு, இராசாசிரய வளநாடு, கேரளாந்தக வளநாடு, பாண்டிய குலாசனி வளநாடு, நித்த விநோத வளநாடு, உய்யக் கொண்டார் வளநாடு, க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாடு, அருமொழி

தேவ வளநாடு, இராசராச வளநாடு என்பனவாம். பெரும்பான்மையாக நோக்குமிடத்து, ஒவ்வொரு வளநாடும் இரண்டிரண்டு பேராறுகளுக்கு நடுவில் அமைந்திருந்த நிலப்பரப்பேயாம் என்பது தெள்ளிதிற் புலனாகும். எடுத்துக்காட்டாக ஒரு வளநாட்டை ஈண்டு விளக்குவாம். சோழ மண்டலத்தில் அரிசிலாற்றுக்கும் காவிரியாற்றிற்கும் இடையிலுள்ள நிலப்பரப்பு முதல் இராசராச சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் உய்யக்கொண்டார் வளநாடு என்று வழங்கி வந்தது என்பது 'அரிசிலுக்கும் காவிரிக்கும் நடுவான உய்யக் கொண்டார் வளநாட்டுத் திரைமூர் நாட்டுப் பள்ளிச் சந்தம் இறக்கின நெற்குப்பை அளந்தபடி நிலம்' என்னும் தஞ்சைப் பெரிய கோயில் கல்வெட்டுப் பகுதியொன்றால் நன்கறியக்கிடத்தல் காண்க.

சோழ மண்டலத்திலிருந்த ஒன்பது வளநாடுகளின் பெயர்களும் முதல் இராசராச சோழனுடைய இயற்பெயரும் சிறப்புப் பெயர்களுமாயிருத்தல் உணரற்பாலது. எனவே, அவ்வரசர் பெருமான் ஆட்சிக்காலத்திற்கு முன் சோழ மண்டலத்தில் வளநாடு என்ற உட்பிரிவு இருந்திலது என்பதும் அப்பெருவேந்தனே அதனை முதலில் அமைத்தவன் என்பதும் நன்கு தெளியப்படும். அவனுக்குப் பிறகு அரசாண்ட சில சோழ மன்னர்கள், அவ்வளநாடுகளுள் சிலவற்றின் பெயர்களை நீக்கித் தம் இயற்பெயர்களையும் சிறப்புப் பெயர்களையும் அவற்றிற்கு இட்டு வழங்கி வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாடு, முதற் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் குலோத்துங்க சோழ வளநாடு என்னும் பெயர் எய்தியது. காவிரியாற்றிற்கு வடக்கேயிருந்த இராசேந்திரசிங்க வளநாடு அவ்வேந்தன் காலத்தில் இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டதோடு அவற்றுள், மேற்கிலுள்ள பகுதி உலகுய்யவந்த சோழ வளநாடு எனவும், கிழக்கிலுள்ள பகுதி விருதராசபயங்கர வளநாடு எனவும் வழங்கப்பட்டன. உலகுய்ய வந்தான், விருதராச பயங்கரன் என்பன முதற் குலோத்துங்கச் சோழனுடைய சிறப்புப் பெயர்கள் என்பது கலிங்கத்துப் பரணியால் அறியப்படுகின்றது. முதற் குலோத்துங்க சோழனுடைய புதல்வன் விக்கிரம சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் உலகுய்யவந்த சோழ வளநாடு

என்பது விக்கிரம சோழவளநாடு என்னும் பெயர் எய்தியமை உணரற்பாலது. இங்ஙனமே பிற்காலத்தில் பெயர் மாற்றப்பெற்ற வளநாடுகள் பல உள்ளன. வளநாடுகளுக்குத் தலைநகரங்கள் இருந்திருப்பின் அந்நகரங்களின் பெயர்களாலேயே அவை வழங்கப் பெற்றிருக்கும். அவற்றிற்கு யாண்டும் தலைநகரங்கள் அமைக்கப் படாமையால், அரசர்களின் இயற்பெயர்களும் சிறப்புப்பெயர்களுமே அவற்றின் பெயர்களாக அமைந்தன எனலாம்.

சோழர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்டனவாய்ச் சோழ இராச்சியத்தி லிருந்த இராசராசப் பாண்டிமண்டலம், அதிராசராச மண்டலம், முதலான பிற மண்டலங்களும் இங்ஙனமே பல வளநாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. தொண்டைமண்டலமாகிய சயங்கொண்ட சோழமண்டலம் மாத்திரம் இருபத்துநான்கு கோட்டங்களைத் தன்னகத்துக் கொணடு பழைய நிலையினின்றும் மாறுபடாமல் இருந்தது. எனினும் 'புலியூர்க்கோட்டமான குலோத்துங்க சோழ வளநாடு' என்னுங் கல்வெட்டுத்தொடரால் அக்காலத்தில் ஒவ்வொரு கோட்டமும் ஒவ்வொருவளநாட்டிற்குச் சமமானது என்று கருதப்பட் டிருந்தது என்பதை நன்கறியலாம். அன்றியும் கோட்டத்தின் பெய ரும் வளநாட்டின் பெயரும் இணைந்தே வழங்கப்பெற்று வந்தமை இக்கல்வெட்டுத்தொடரால் தெள்ளிதிற் புலனுதல் காணலாம்.

வளநாட்டின் உட்பகுதிகளாகிய நாடுகளுள் சில கூற்றங்கள் என்று வழங்கிவந்தன என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. நாடுகளும் கூற்றங்களும் அவ்வவற்றிலுள்ள பேரூர் ஒன்றைத் தலைநகரமாகக் கொண்டிருந்த காரணம் பற்றி, அவை, அப்பேரூர்களின் பெயர் களையே தம் பெயர்களாகக் கொண்டு நிலவி வந்தன என்பது அறியத்தக்கது. இவ்வுண்மையை நல்லூர் நாடு,திரு நறையூர் நாடு இன்னம்பர் நாடு, திருவழுந்தூர் நாடு, திருவிந்தளூர் நாடு, நாங்கூர் நாடு, ஆக்கூர் நாடு, அம்பர் நாடு, மருகல் நாடு, திருக்கழுமல நாடு, திருவாலி நாடு, வெண்ணையூர் நாடு, குறுக்கை நாடு, நல்லாற்றூர் நாடு, மிழலை நாடு, உறையூர்க் கூற்றம், தஞ்சாவூர்க்கூற்றம், ஆவூர்க்கூற்றம், வெண்ணிக் கூற்றம்

திருவாரூர்க் கூற்றம், பட்டினக் கூற்றம், வலிவலக் கூற்றம், ஆர்க்காட்டுக்கூற்றம் என்ற நாடுகளின் பெயர்களும் கூற்றங்களின் பெயர்களும் நன்குணர்த்துவனவாகும்.

இனி, நாடுகளும் கூற்றங்களும் இக்காலத்திலுள்ள தாலுக்காக்கள் போன்றவை என்றும், வளநாடுகள் ஜில்லாக்களுக்கு ஒப்பானவை என்றும், மண்டலங்கள் மாகாணங்களுக்குச் சமமானவை என்றும் கூறலாம்.

அரசனும் இளவரசனும்: இவ்வாறு அமைந்திருந்த சோழ இராச்சியத்திற்குத் தலைமை பூண்டு அதனை ஆட்சிபுரிந்து வந்தவர்கள் முடிவேந்தர்களாகிய சோழர்களே யாவர். அத்தகைய ஆட்சியுரிமையை அன்னோர் எக்காலத்தில் எய்தினர் என்று ஆராய்ந்து காண இயலாதவாறு அஃது அத்துணைத் தொன்மை வாய்ந்ததாக உளது. இந்நாளிலுள்ள பழந்தமிழ் நூல்களுள் காலத்தால் எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியதும் தமிழ் மக்களின் பண்டை நாகரிகத்தை எடுத்துரைப்பதில் இணையற்றது மாகிய தொல்காப்பியத்தில், சேர பாண்டிய சோழர் ஆகிய மூவேந்தருமே தமிழகத்தை முற்காலத்தில் ஆட்சி புரிந்தவர்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமையால்[1] சோழர்களின் ஆட்சியுரிமை எத்துணைப் பழமை வாய்ந்தது என்பது நன்கு தெளியப்படும். எனவே, சரிதகாலத்திற்கு முன்னரே அன்னோர் சோழமண்டலத்தின் ஆட்சியுரிமையை எய்தியவராதல் வேண்டும். அவ்வுரிமையும் தந்தை மகற்களிக்க, வழிவழித் தொடர்ந்து வந்துள்ளது எனலாம். மக்கட்பேறின்றி இறந்த மன்னர்களும் அரசாளுவதற்கேற்ற புதல்வர் இல்லாதவரும் அவ்வாட்சியுரிமையைத் தம் உடன் பிறந்தார்க்கு அளித்துச் சென்ற வரலாறுகளும் உண்டு.

சோழ மன்னர்கள் தம் மூத்த புதல்வருக்கே அரசுரிமை வழங்கியுள்ளனர் என்பது பல நிகழ்ச்சிகளால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. அன்னோர் தம் ஆட்சிக்காலத்திலேயே அரசுப்

---

1 'வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பு' தொல்-செய்யுள். 79

பேற்றிற்குரிய முதல் மகனுக்கு இளவரசுப்பட்டங்கட்டி, அரசியல் முறைகளில் சிறந்த பயிற்சி பெறுமாறு செய்து வந்துள்ளனர் என்று தெரிகிறது. இதனை முதற் பராந்தக சோழன் இராசாதித்தனுக்கும் சுந்தர சோழன் ஆதித்த கரிகாலனுக்கும், முதல் இராசராச சோழன் முதல் இராசேந்திரனுக்கும், முதல் இராசேந்திர சோழன் முதல் இராசாதிராசனுக்கும், முதல் குலோத்துங்க சோழன் விக்கிரமனுக்கும் இளவரசுப் பட்டங்கட்டி அரசியல் நிகழ்ச்சிகளில் அன்னோரை ஈடுபடுத்திப் பல துறைகளிலும் வல்லுநராக்கியுள்ளமையால் தெள்ளிதின் உணரலாம். இளவரசுப்பட்டம் பெற்ற அரசிளங்குமரன் இறந்துவிட்டால் அப்பட்டத்தை அவன் தம்பிக்குக் கட்டுவது வழக்கம்.

இனி, சோழர்களின் ஆட்சியை ஒரு தனி அரசனது செங்கோல் ஆட்சியாகக் கூறலாம். அவர்கள் அரசியலில் தலைமை வகித்து எவற்றிற்கும் பொறுப்புடையவர்களாய் நீதி தவறுமல் ஆட்சி புரிவதையே தம் முதற் கடமையாகக்கருதி ஒழுகி வந்தவர்கள் என்பது புனைந்துரையன்று. அவ்வேந்தர்கள் தாம் விரும்பியவாறு எதனையும் செய்யும் ஆற்றலும் திறமையும் உடையவர்களெனினும், அமைச்சர் முதலானவர்களுடன் நன்கு ஆராய்ந்துதான் எக்கருமத்தையும் நிறைவேற்றுவது வழக்கம். அன்னோர்க்கு அரசியல் நிர்வாகங்களில் உசாத் துணையாயிருந்து வேண்டுவன கூறி உதவி புரிந்து வந்தவர்கள் 'உடன் கூட்டத்ததிகாரிகள்' ஆவர். அன்னோர் அரசர்களோடு யாண்டும் உடன் செல்லும் உரிமை படைத்தவர்கள் என்று தெரிகிறது. அவர்களுள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வோர் அரசியற் பிரிவிற்குத் தலைமை வகித்த அரசியல் அதிகாரியாயிருத்தல் வேண்டும் என்பது உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது. ஒருகால் அமைச்சர் குழுவினரே உடன் கூட்டத்ததிகாரிகளாகவும் இருந்திருத்தல் கூடும். இவ்வதிகாரிகள் அரசனல் அளிக்கப்பட்ட பல வகைச் சிறப்புக்களையும் பெற்ற பெருமையுடையவர் ஆவர்.

இனி, சோழ மன்னர்கள் முடிசூட்டப் பெறும் நன்னளில் உடையார், சக்கரவர்த்திகள், திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள்

கோனேரின்மை கொண்டான் என்னும் பட்டங்களைப் புனைந்து கொண்டு அரசாண்டனர் என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் அறியப் படுகிறது; அன்றியும் கோஇராசகேசரிவர்மன் கோப்பரகேசரிவர் மன் என்ற பட்டங்களையும் ஒருவர்பின் ஒருவராக மாறி மாறிப் புனைந்து வந்தனர் என்பது கல்வெட்டுக்களால் உணரக் கிடக்கின் கின்றது.

பண்டைக்காலத் தமிழ்மக்கள் அரசர்களைக் காத்தற்கடவுளாகிய திரிமாலின் அவதாரமாகக் கருதிப் போற்றி வந்தனர் என்பதற்குப் பல ஆதாரங்கள் உள்ளன. அங்ஙனமே சோழ மன்னர்களையும் அவர்களது ஆட்சிக்கு உட்பட்ட சோழ இராச்சியத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மக்கள் எல்லோரும் திருமாலின் அவதாரமாகவே எண்ணிப் பேரன்பு பூண்டு ஒழுகி வந்தனர் என்று தெரிகிறது. சோழர்களும் தம் நலத்தைக்காட்டிலும் தம் ஆளுகையின் கீழ் அமைந்த நாட்டிலுள்ள பொதுமக்களின் நலத்தையே பெரிதாகக் கருதி ஆட்சி புரிந்து வந்தனர்.

அரசியல் அதிகாரிகள்:- அரசியலை நடத்துவதற்கு அக் காலத்தில் அதிகாரிகள் பலர் இருந்தனர். அவர்கள் எல்லோரும் ஒழுக்கம், அறிவு, ஆற்றல்,குடிப்பிறப்பு இவைபற்றிச் சோழமன்னர் களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற நல்லறிஞர் ஆவர். அரசியல் அதி காரிகளில் பெருந்தரம் சிறுதரம்[1] என்ற இருவகையினர் இருந் தனர். சில கல்வெட்டுக்களில் இவ் விரு வகையினரும் பெருந்தனம் சிறுதனம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளனர். ஒவ்வொரு வகையிலும் அதிகாரிகள் பலர் இருந்தனர் என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் புலனாகின்றது.

---

1. பெருந்தரம், சிறுதரம் அல்லது பெருந்தனம், சிறுதனம் என்ற இருவகை அதிகாரிகளைப்பற்றி நாம் அறிந்துகொள்வதற்கு இக்காலத் தரசியலில் பணிபுரியும் 'கெசட்டெட் உத்தியோகஸ்தர்' 'நான் கெசட்டெட் உத்தியோகஸ்தர்' (Gazetted Officers and Non Gazetted Officers) ஆகிய இருவகை அதிகாரிகளின் நிலை பெரிதும் துணை புரியும். இதன் உதவிகொண்டு நோக்குமிடத்து, அன்னோர்அரசியல் அலுவல்களில் உயர்நிலையிலும் அவர்கட் கடுத்த கீழ்நிலையிலும் இருந்த இருவகை அதிகாரிகளாயிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு வெளியாகின்றது.

இக்காலத்தில் அரசாங்க அலுவல் பார்ப்போர்க்குத் திங்கள் தோறும் சம்பளம் கொடுப்பது வழக்கமாக உளது. சோழர்களின் ஆட்சியில் அரசியல் அலுவலர்க்குத் திங்கள் தோறும் சம்பளம் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆனால், அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒவ்வொரு வரும் தம்தம் தகுதிக்கேற்ப அரசனிடமிருந்து நிலம் பெற்று அதனை அனுபவித்து வந்தனர். அவ்வாறு அரசனால் கொடுக்கப்பட்ட நிலத்தை அவ்வதிகாரிகள் தம் வாழ்நாள் முழுமையும் அனுபவிக்க லாம். அன்னோரின் வழித்தோன்றல்களுக்கு அந்நிலத்தில் சிறிதும் உரிமையில்லை. அக்காரணம் பற்றியேதான் அரசியல் அதிகாரி களுக்குச் சோழமன்னர்கள் அளித்த நிலம் சீவிதம் என்னும் பெயர் பெறுவதாயிற்று. அதிகாரிகள் சிலர் நாட்டிற்குப் புரிந்த அருந்தொண்டுகள்பற்றி அன்னோர்க்குச் சோழ அரசர்கள் இறையிலி நிலங்கள் வழங்கியுள்ளனர். அத்தகைய நிலங் களை அரசிறையின்றி அவர்கள் வழியினரும் என்றும் அனுபவித்துக் கொள்ளும் உரிமை பெற்றிருந்தனர். பொதுவாகச் சோழர்களின் அரசியல் அமைப்பை நோக்குங்கால் பெரும் பொருட்செலவின்றியே அவ்வேந்தர்களது ஆட்சி நடைபெற்று வந்தது என்று கூறலாம். அவ்வுண்மை ஊராட்சி என்ற பகுதியில் பின்னர் விளக்கப்படும்.

அமைச்சர் குழு : தலைநகரில் அரசனோடு உடனிருந்து நாட்டை ஆட்சி புரிவதில் துணைபுரிந்தவர்கள் அமைச்சர்களே யாவர். அவ்வமைச்சர்களுள் தலைவனாயிருந்தவன் முதல் மந்திரி என்று வழங்கப்பெற்றான். 'பலர் முடிமேல் -ஆர்க்குங் கழற்கால் அனகன் தனதவையுள்-பார்க்கும் மதி மந்த்ர பாலகரில்' என்ற விக்கிரம சோழனுலா வடிகளாலும் 'அவனி ருந்துழி யறிக வென் றனன் அபயன் மந்திரி முதல்வனே' என்ற கலிங்கத்துப்பரணி யாலும் சோழர் ஆட்சியில் அமைச்சர் குழுவும் முதல்மந்திரியும் இருந்தமைதெள்ளிதிற் புலனாதல் காண்க. அவ்வமைச்சர் குழுவில் எத்தனை அமைச்சர்கள் இருந்தனர் என்பது தெரியவில்லை. சௌ-ஜு-குவா என்ற சீன ஆசிரியன் ஒருவன் கி. பி. பதின்மூன்றும் நூற் றாண்டின் தொடக்கத்தில் எழுதியுள்ள நூலில் சோழ மன்னன் தன் அவைக்களத்தில் நான்கு அமைச்சர்களோடு வீற்றிருந்ததைத்

தான் நேரில் பார்த்ததாகக் குறித்துள்ளனன். வெளிநாட்டானுகிய அவ்வாசிரியன் எழுதியுள்ள ஒரு குறிப்பை ஆதாரமாகக் கொண்டு சோழமன்னர் எல்லோருடைய ஆட்சியிலும் அமைச்சர் குழுவில் நால்வரே இருந்தனர் என்று ஒரு தலையாகத் துணிவது எவ்வாற்ருனும் ஏற்புடைத்தன்று. அச்சீன ஆசிரியன் சோணுட்டிற்கு வந்து அரசனைக் கண்டு பேசிய நாளில் சோழ அரசனது அவைக்களத்தில் இருந்த இமைச்சர்கள் நால்வராதல் வேண்டும் என்று கொள்வதே சாலப் பொருந்தும்.

அதிகாரிகளும் அவர்களுடைய கடமைகளும்: சோழ மன்னனது தலைநகரில் அமைச்சர் குழுவினரேயன்றி நால்வகைப் படைகளுக்கும் தனித்தனியே தலைவர்களாகவுள்ள படைத்தலைவர்களும், அவர்களுக்குத் தலைவராகவுள்ள மாசாமந்தரும் இருந்தனர். அரசனிடத்தில் அணுக்கமையிலிருந்த அரசாங்க அதிகாரிகள், திருமந்திர ஓலை, திருமந்திர ஓலை நாயகம். விடையில் அதிகாரி. அரசியற் கருமங்களை ஆராயும் அதிகாரிகள் என்போர் ஒவ்வோர் உள்நாட்டின் தலைநகரிலும் நாடு காவல் அதிகாரி ஒருவன் இருத்தனன்.

இனி, திருமந்திர ஓலை என்பான், அரசன் திருவாய் மொழிந்தருளிய உத்தரவுகளையும் செய்திகளையும் நேரில் கேட்டு வந்து அவ்வப்போது ஓலையில் எழுதும் ஓர் அதிகாரியாவான், திருமந்திர திரு ஓலை வாய்க் கேள்வியாலுணர்ந்து ஓலையில் எழுதியுள்ளவற்றை மேற்பார்த்துக் கையொப்பம் இடும் அதிகாரியாவான். அரசன் இன்ன இன்ன காலத்தில் இன்ன இன்ன கருமங்கள் நிகழ்த்தல் வேண்டும் என்ற நிகழ்ச்சிக் குறிப்பினை நினைவூட்டி அவற்றைத் தவருமல் நிறைவேற்றி வைப்பவனும் இவனே. விடையில் அதிகாரி என்பான் அரசனுடைய திருமுகங்களை உரியவர்களுக்குப் பணிமக்கள் மூலம் சேர்ப்பித்தலும் விடையிறுத்தலும் ஆகிய கடமைகளை மேற்கொண்டவன் ஆவன். அரசாங்கத்தில் அமைந்த பல துறைகளிலும் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை அரசனது ஆணையின்படி ஆங்காங்குச் சென்று ஆராயும் அலுவல்களை மேற்கொண்டவர்களே கரு

மம் ஆராயும் அதிகாரிகள் ஆவர். நாடு காவல் அதிகாரி என்போன் தன் நாட்டிலுள்ள ஊர்களில் களவு, கலகம் முதலான தீயசெயல்கள் நிகழாமல் காத்து உள்நாட்டில் அமைதி நிலவுமாறு கண்காணித்து வந்த ஒருதலைவன் ஆவன். அச்செயலுக்காகப் பொதுமக்களிடம் நாடு காவல் அல்லது பாடி காவல் என்ற வரி ஒன்று நெல்லாக வாங்கப் பட்டு வந்தது. நாடு காவல் தலைவனை இக்காலத்தில் ஒவ்வொருஜில்லாவிலுள்ள போலீஸ் சூப்பரிண்டெண்டுக்குச் சமமான வன் என்று கூறலாம். பிற்காலத்தில் சோழர்களின் ஆட்சி வீழ்ச்சி யுற்றமைக்குரிய காரணங்களுள் நாடு காவல் அதிகாரிகளின் படை வலிமையும் துரோகச் செயல்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை எனலாம்.

புரவுவரித்திணைக்களத்தார் : சோழ மன்னர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் தலைமை அரசாங்கத்திற்குக் கிடைத்து வந்த வருவாய் களுள் பெரும் பகுதி, நிலவரியால் வந்தது என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். ஆகவே' விளைநிலங்களை நன்கு அளந்து தரமிட்டு அவற்றிற்குரிய வரிகளை முறைப்படி விதித்து ஆண்டுதோறும் குடி களிடம் அவற்றை வாங்குவது அரசாங்கத்தின் இன்றியமையாக் கடமையாயிற்று. அதன் பொருட்டு அதிகாரிகள் பலரை உறுப்பினர் களாகக் கொண்ட நிலவரிக்கழகம் ஒன்று ஒவ்வொரு மண்டலத்திற் கும் தனித்தனியாக அமைக்கப் பெற்றிருந்தது. அக்கழகம் புரவு வரித்திணைக்களம் என்ற பெயருடையது. அஃது, இக்காலத் தரசாங்கத்தில் சென்னை மாகாணத்திலுள்ள 'ரெவின்யூ போர்டு' (Revenue Board)-க்குச் சமமாகச் சொல்லத்தக்க ஒரு கழகம் என்று கூறலாம். புரவுவரித்திணைக்களத்தின் உறுப்பினர் புரவுவரித் திணைக்களம் எனவும், புரவுவரித்திணைக்களக்கூறு எனவும், அந்நாளில் வழங்கப் பெற்றனர். புரவுவரித்திணைக் களத்திலிருந்து பல அலுவல்களைப் பார்த்து வந்தோர், புரவுவரித் திணைக்கள நாயகம், புரவுவரித்திணைக்களத்துக் கண்காணி, வரிப் பொத்தகம், வரிப்பொத்தக நாயகம், வரிப்பொத்தகக் கணக்கு, வரியிலிடு, முகவெட்டி, கீழ்முகவெட்டி, பட்டோலை ஆகியோர்

ஆவர். இவர்களுள், புரவுவரித்திணைக்கள நாயகம் என்போர் புரவு வரித்திணைக்களம் என்னும் நிலவரிக் கழகத்தின் தலைவர் ஆவர். புரவுவரித்திணைக்களத்துக் கண்காணி எனப்படுவோன் ஊர்தோறும் சென்று நிலவரிக்கணக்குகள் ஒழுங்காக எழுதப் பெற்று கிராமசபை களில் வைக்கப் பெற்றுள்ளனவா என்பதை மேற்பார்த்து வரும் ஓர் அதிகாரியாவன். இந்நாளில் அரசாங்க அலுவலகங்களிலுள்ள தாசில்தார் முதலான ரெவினியூ உத்தியோகஸ்தர்கள் போன்றவன் இவ்வதிகாரி என்று சொல்லாம். வரிப்பொத்தகம் என்பது அரசாங் கத்திற்கு ஒவ்வோர் ஊரினின்றும் வருவதற்குரிய காணிக் கடனாகிய அரசிறை எவ்வளவு என்பதை உணர்த்தும் புத்தகம் ஆகும். இஃது இந்நாளிலுள்ள 'டைகலட் ரிஜிஸ்டர்' போன்றது எனலாம். இதில் இன்ன ஊரிலுள்ள இன்னான் வெள்ளான் வகையில் அனுபவித்து வரும் இத்துணை நிலங்களுக்கு எவ்வளவு நிலவரி செலுத்தும் கடமை யுடையவன் என்பது தெளிவாகக் குறிக்கப் பெற்றிருத்தல் காண லாம். அன்றியும், ஒவ்வோர் ஊரிலும் சீவிதமாகவும் இறையிலி யாகவும் அரசன் நிலங்கள் வழங்க நேர்ந்தால் அவற்றைப் பற்றிய விளக்கமும் நிலவுரிமைபற்றிக்காலந்தோறும் ஏற்படும் மாறுதல்களும் இவ்வரிப் பொத்தகத்தில் அவ்வப்போது தவறாமல் குறிக்கப்படுவது வழக்கம். இப்புத்தகம் வைத்திருக்கும் அதிகாரிகளும் 'வரிப் பொத்தகம்' என்று அந்நாளில் வழங்கப்பெற்றனர். இவர்களுக்குத் தலைவன் வரிப்பொத்தக நாயகம் என்று கூறப்பட்டுள்ளனன். ஒவ்வோர் ஆண்டும் ஒவ்வோர் ஊரும் நிலவுரிமையாளர்களாக வுள்ள காணியாளரிடம் வாங்க வேண்டிய நிலவரியும், பிறவரியும் இவ்வளவு என்பதும், அவற்றுள் அரசாங்கத்திற்குச் செலுத்தி யுள்ள நிலவரி இவ்வளவு என்பதும் செலுத்தாமல் எஞ்சி நிற்கும் தொகை இவ்வளவு என்பதும் வரையப் பெற்றுள்ள கணக்குப் புத்தகம் வரிப்பொத்தகக் கணக்கு எனப்படும். அக்கணக்கினை வைத் திருக்கும் அதிகாரியும் வரிப் பொத்தகக் கணக்கு என்று வழங்கப் பெற்றனன். வரியிலிடு என்ற அதிகாரி வரிப் புத்தகத்தில் நில வுரிமைபற்றி அவ்வப்போது ஏற்படும் மாறுதல்களைச் சில தலைவர் முன்னிலையில் குறிப்பவன் ஆவன். முகவெட்டி, கீழ்முகவெட்டி, பட்டோலை என்போர் புரவுவரித்திணைக்களத்தில் அலுவல் பார்த்து வந்த அலுவலாளர் ஆவர். அவர்களுள் முகவெட்டி

என்பான் ஊர்களின் பெயர்கள் முதலான எல்லாவற்றிற்கும் அட்டவணை தயாரித்து அவற்றை வரிப் புத்தகம் முதலியவற்றில் எளிதில் தேடிக் காண்பதற்குத் துணைபுரிந்து வருபவன் எனலாம். அவனுக்கு உதவியாயிருப்போனைக் கீழ்முகவெட்டி என்று கூறுவது வழக்கம். பட்டோலை என்பான் நாள் தோறும் நடப்பவற்றை நிகழ்ச்சிக் குறிப்பில் எழுதி வைப்பவன் ஆவன். இவர்கள்ஒவ்வொரு மண்டலத்திற்கும் தனித்தனியாக இருந்த புரவுவரித்திணைக்களம் ஒவ்வொன்றிலும் இருந்தனர் என்பது தேற்றம். இவர்களேயன்றி நாடுகளைக் கூறுபட அளப்பவர்களும் விளை நிலங்களுக்குத் தரங் கண்டு வரி விதிக்கும் அதிகாரிகளும் இருந்தனர். அன்னோர் முறையே நாடு கூறு செய்வார் எனவும் நாடு வகை செய்வார் எனவும் வழங்கப்பட்டனர். அவர்கள் இக்காலத்துள்ள சர்வேஆபீசர் களுக்கும் செட்டில்மெண்டு ஆபீசர்களுக்கும் ஒப்பானவர்கள் என்று கூறலாம்.

அரசன் குடிகள் குறைகளைக் கேட்டு நீக்கும் முறை :- அரசன் தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட நாட்டைச் சுற்றிப் பார்த்து மக்கள் நலங்களைப் பெருக்குவதற்கு இன்றியமையாத செயல்களை மேற் கொள்வது அக்கால வழ்க்கமாகும். அங்ஙனம் சுற்றிப்பார்த்து வருங்கால் அரசன் தன் பரிவாரங்களோடு தங்குவதற்கு முக்கிய மான ஊர்களில் அரண்மனைகள் இருந்தன ; பிற ஊர்களில் கோயில் மண்டபங்களிலும் தனியாக அமைக்கப்பெற்றவிடுதி களிலும் அரசன் தங்குவது வழக்கம்.

அவ்வாறு அரசன் நாட்டில் பல பகுதிகளுக்கும் சென்று பார்க்குங் காலங்களில் குடிகள் தம்தம் குறைகளைத் தெரிவித்து அவற்றைப் போக்கிக் கொள்வதற்கு முயலுவது உண்டு. அம்முயற்சி யும் எளிதில் நிறைவேறி வந்தது என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். அரசனிடம் தம்குறைகளை விண்ணப்பிக்க விரும்பிய குடிமக்கள் முதலில் அவற்றை உடன் கூட்டத்ததிகாரிகளுள் ஒருவனிடமாதல் அல்லது வேறு ஓர் அதிகாரியிடமாதல் தெரிவித்தல் வேண்டும்.

அவ்வதிகாரி அவற்றை அப்படியே அரசனிடம் விண்ணப்பம் செய்வான். அரசன் உடனேயாவது அக்குடிகளை நேரில் வருவித்துக் கேட்டாவது, அவர்களுடைய வேண்டுகோளை நன்காராய்ந்து, அதனை நிறைவேற்றக் கட்டளையிடுமாறு உடனே ஓர் அதிகாரியை நியமனஞ் செய்வான்; சிக்கலான செய்திகளாயிருப்பின் பிறகு அமைச்சர்கள் உடன் கூட்டத்ததிகாரிகள் முதலானவர்களோடு கலந்துகொண்டு ஒரு முடிவிற்கு வருவது அவ்வேந்தர்கள் கையாண்டு வந்த முறையாகும். எவ்வாறுயினும் குடிகளின் வேண்டுகோள் விரைவில் ஆராயப்பெற்று ஏற்ற முறையில் எளிதில் நிறைவேற்றப் பட்டு வந்தது என்பது தேற்றம். இந்நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் குடிகட்கு எத்தகைய பொருட் செலவுமின்றி நடைபெற்று வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

புரவுவரித்திணைக்களத்து உறுப்பினர்களும் பிற அதிகாரிகளும் அரசனைப் போல நாட்டைச் சுற்றிப் பார்த்துக் குடிகளின் நலங்களைக் கவனித்து வந்தனர். அன்றியும் அவ்வதிகாரிகள், கிராம சபை, நிகழ்ச்சிகள், அற நிலையங்கள் கோயில்களின் வரவுசெலவுகள் முதலானவற்றைந் தாம் செல்லுங் காலங்களில் கண்காணித்து வருவது வழக்கம்.

அரசன் அரசியல் அதிகாரிகளுக்கு வழங்கும் பட்டங்கள்: ஆங்கிலேயர், தம் ஆட்சியில் அரசாங்க அதிகாரிகளுள் சிறந்தோர்க்கு அவர்கள் ஆற்றலையும் அரசியல் ஊழியத்தையும் பாராட்டி, 'ராவ் பகதூர்' 'திவான் பகதூர்' 'சர்' முதலான பட்டங்கள் வழங்கியமை போல, சோழ மன்னர்களும் தம் அரசியல் அதிகாரிகளுக்குச் சிறந்த பல பட்டங்கள் வழங்கி அவர்களைச் சிறப்பித்துள்ளனர் என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. தொல்காப்பியம் புறத்திணையியலில் காணப்படும் 'மாராயம்பெற்ற நெடுமொழி' என்னும் வஞ்சித்திணைக்குரிய துறையொன்றால் பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்கள் தம் அதிகாரிகளுள் தக்கோர்க்குப் பட்டம் அளித்துச் சிறப்பித்துள்ளனர் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. அப்பழைய வழக்கத்தைப் பின்பற்றிச்

சோழ மன்னர்கள் தம் அரசியல் அதிகாரிகளுக்கு வழங்கிய பட்டங்கள், மாராயன், பேரரையன், அரையன், மூவேந்தவேளான், தொண்டைமான், பல்லவராயன், காலிங்கராயன், காடவராயன், கச்சிராயன், சேதிராயன், வாணகோவரையன், மாவலிவாணராயன், கேரளராசன், விழுப்பரையன், மழவராயன், நாடாள்வான், பிரமாதிராசன், பிரமமாராயன், சோழகோன் முதலியனவாம். இப்பட்டங்களைப் பெரும்பாலும் தம் இயற்பெயர் அல்லது சிறப்புப் பெயர்களோடு இணைத்தே சோழ மன்னர்கள் தம் அரசியல் தலைவர்க்கு அளித்து வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதொன்றும். இவ்வுண்மையை இராசராச மாராயன், விக்கிரமசோழ மாராயன், இராசேந்திர சோழ மூவேந்த வேளான், வீரசோழப் பல்லவராயன், விருதராச பயங்கர வாணகோவரையன், சனநாதக் கச்சிராயன், வீரராசேந்திர மழவராயன், குலோத்துங்க சோழ கேரளராசன், இராசராசக் காடவராயன், வீரராசேந்திர பிரமாதிராசன் என்று வழங்கப் பெற்றுள்ள பட்டங்களால் தெள்ளிதின் உணர்ந்து கொள்ளலாம். இப்பட்டங்கள் நீண்ட தொடர்களாயிருப்பினும் இவை இன்ன இன்ன சோழ மன்னர் ஆட்சிக் காலங்களில் அரசியல் அதிகாரிகளுக்கு அளிக்கப்பட்டன என்பதை எடுத்துணர்த்துவனவாயிருத்தல் அறியற்பாலது.

மேலே குறிப்பிட்ட பட்டங்களுள் மாராயன், பேரரையன் ஆகிய இரண்டும், அரசாங்க அலுவலாளர்களேயன்றி வேறு துறைகளிலும் மேம்பட்டவர்களுக்குச் சோழ அரசர்களால் அளிக்கப் பெற்றுள்ளன என்று தெரிகிறது. இதனை வாச்சியமாராயன், கடிகைமாராயன், நாடகப் பேரரையன், நிருத்தப் பேரரையன் என்ற பட்டங்களால் நன்கறியலாம். அக்காலத்தில் மாராயன் என்னும் பட்டம் பெற்றவனுடைய மனைவி மாராசி என்று வழங்கப் பெற்றுள்ளனள். அங்ஙனமே, அரசியல் அதிகாரியின் மனைவி அதிகாரிச்சி என்று கூறப் பெற்றுள்ளனள். அன்றியும், சோழ மன்னரின் தேவிமார்களிடம் அலுவல் பார்த்து வந்த பெண்டிர்களுள் சிலர்க்கும் அதிகாரிச்சி என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

மேலே குறிப்பிட்ட பட்டங்கள் எல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று உயர்ந்தவையாகவோ தாழ்ந்தவையாகவோ கருதப்படாமல் சமமாக மதிக்கப்பெற்று வந்தவை என்று தெரிகிறது. அவற்றுள், பிரமமாராயன், பிரமாதிராசன் என்ற பட்டங்கள் பிராமண குலத்தினராகிய சில அதிகாரிகளுக்கு மாத்திரம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன என்பதும் அறியத்தக்கது,

2. கிராம ஆட்சி

சோழ மன்னர்களின் ஆட்சி சிறப்புற்றிருந்தமைக்கும் நாட்டு மக்கள் பன்னலங்களும் எய்தி அமைதியாக வாழ்ந்து வந்தமைக்கும் முதற்காரணம் அக்காலத்தில் ஊர்தோறும் நிலைபெற்றிருந்த ஊராட்சி மன்றங்களின் தன்னலமற்ற தொண்டேயாகும். சோழர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் அமைக்கப் பெற்றிருந்த அந்த ஊர்ச் சபைகள் எல்லாம் பொறுப்புணர்ச்சியுடையனவாய் அறநெறி பிறழாமலும் நடுவு நிலைமை குன்ருமலும் ஒழுங்காகத் தம் கடமைகளை நிறைவேற்றிக்கொண்டு வந்தமையால், பொதுமக்கள் அச் சபைகள் பால் பெருமதிப்பும் நம்பிக்கையும் வைத்து அவற்றின் முடிவுகளை ஏற்றுக்கொண்டு கீழ்ப்படிந்து நடந்து வந்தனர். அத் தகைய ஊர்ச்சபையின் நேரான ஆளுகையின் கீழ்க் கிராமங்கள் அமைந்திருந்தபடியால்தான் அந்நாட்களில் பொதுமக்களுடைய வாழ்க்கை அமைதியாக இனிது நடைபெற்று வந்தது என்பது உணரற்பாலதாம். நன்மக்கள் தீயோரால் நலிவுருமல் நல்வாழ் வெய்தவும், தீயோர்கள் அடங்கியொழுகவும் எந்நிலையினரும் பொருட்செலவின்றி விரைவில் நீதி பெறவும், அறநிலையங்கள் தமக்குரிய கடமைகளை ஆற்றிவரவும், அறப்புறங்கள் நன்கு பரிபாலிக்கப்படவும், ஊர்க்காரியங்கள் ஒழுங்காக நடந்து பொதுமக்கள் வாழ்வு வளம்பெற்றுத் திகழவும் கிராம சபைகள் செய்துவந்த அரும் பெருந் தொண்டுகள் அளவிலடங்கா என்பதை ஆங்காங்குக் காணப் படும் ஆயிரக் கணக்கான கல்வெட்டுக்கள் நன்கு அறிவிக்கின்றன அச் சபைகள் எல்லாம் சோழ அரசர்களும் அன்னோரின் அரசியல் அதிகாரிகளுக்கும் கீழ்ப்பட்டு அவர்களுடைய கண்காணிப்பிற்கு உட்பட்டிருந்தன என்பது தேற்றம்.

இனி, சோழ மன்னர்களின் ஆளுகையில் ஊராட்சி நடத்தி வந்த சபைகளைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், நன்கு வைக்கப்பட்ட சபைகள் அந்நாட்களில் இருந்தன என்று தெரிகிறது. அவை, பிராமணர்கள் பிரமதேயவுரிமையுடன் வசித்து வந்த சதுர்வேதிமங்கலங்களில் இருந்த சபை,

திருக்கோயிலுக்குரிய தேவதானங்களில் இருந்த சபை, பிராமண ரல்லாத பிற வகுப்பினர் வசித்த ஊர்களில் இருந்த சபை, வணிகர் கள் வசித்த நகரங்களில் இருத்த சபை ஆகிய நான்குமேயாம். அவற்றை முறையே, கிராம சபை, தேவதானத்துச்சபை, ஊர்ச் சபை, நகரசபை என்று கூறுவது மிகப்பொருந்தும். அத்தகைய சபைகள் சோழ மன்னர்கட்கு முன்னர் ஆட்சிபுரிந்த பல்லவ அரசர் கள் காலத்திலும் சோழ மண்டலத்தில் இருந்துள்ளன என்று கல் வெட்டுக்களாலும் தமிழ் நூல்களாலும் தெரிகிறது. இருக்கு வேதத் தில் அச்சபைகள் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அவை வட நாட்டார் தொடர்பால் தமிழ்நாட்டில் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும் என்பது சிலர் கொள்கை. அஃது எவ்வாற்றுனும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க தன்று. 'எட்டுவகை நுதலிய அவையத்தானும்' என்ற தொல் காப்பியச் சூத்திரப் பகுதியினுல் பண்டைக்காலத்தில் தமிழகத்தில் அறங்கூறவைகள் யாண்டும் நிலேபெற்றிருந்தன என்பது பெறப் படும். 'மறங்கெழு சோழர் உறந்தையவையத்—தறம் நின்று நிலேயிற்ருகலின்' (புறம். 39) எனவும், 'ஆரங்கண்ணி யடுபோர்ச் சோழர்—அறங்கெழு நல்லவை யுறந்தை' (அகம். 93) எனவும், 'மறங்கெழு சோழர் உறந்தையவையத்—தறங்கெட வறியா தாங்கு' (நற். 400) எனவும் போதரும் கடைச்சங்கப் புலவர்களின் பாடல்களால் உறையூரின் கண் சோழர்களின் அறங் கூறவையம் ஒன்று இருந்ததென்பதும், அது நடுவு நிலேமை குன்ருமலும் அறங்கெடாமலும் எல்லோர்க்கும் நீதி வழங்கி வந்தது என்பதும் நன்கறியக்கிடக்கின்றன. அத்துணேப் பெருமை வாய்ந்த மன்றங் கள் கடைச்சங்க காலத்தில் பல ஊர்களில் இருந்தன என்பது சங்கத்துச் சான்ருேர் பாடல்களால் புலப்படுகின்றது. அம்மன்றங் களின் உறுப்பினர்கள் ஊர்ப் பொதுமக்களடங்கிய மாசபையால் குடவோலே வாயிலாக அந்நாட்களில் தெரிந்தெடுக்கப் பெற்றனர் என்பது அகநானூற்றிலுள்ள 'கயிறுபிணிக் குழிசியோலே கொண்மார் -பொறிகண்டழிக்குங் ஆவணமாக்களின்' என்ற 77-ஆம் பாடற் பகுதியால் நன்கு வெளியாகின்றது. அம்மன்றங்கள் எல்லாம் நீதிவழங்கும் அறங்கூறவைகளாகவே அக்காலத்

தில் இருந்தன. பல்லவர் ஆட்சிக்காலங்களில் கிராமசபைகள் தோன்றுவதற்கு முதற்காரணமாக அவை இருந்தன என்பது திண்ணம். எனவே, வடநாட்டார் தொடர்பால் தமிழ்நாட்டில் கிராம சபைகள் தோன்றின என்று கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாது. ஆனால் பல்லவர் காலத்தில் கிராமசபைகள் நீதி வழங்குவதோடு அமையாமல் ஏரி, குளம் முதலிய வற்றையும் தோட்டங்களையும் பாதுகாத்தல் பெருவழிகளை அமைத்தல் அறப்புறங்களை ஏற்று நடத்தல், அறநிலையங்களை ஏற்று நடத்தல், அவற்றைக் கண்காணித்தல் அரசிறை வசூலித்தல் ஆதியவற்றையும் தம் கடமைகளாகக்கொண்டிருந்தன என்று தெரிகிறது.

ஆகவே, அவற்றின் கடமைகள் வரவரப் பெருகிக்கொண்டே வந்தன என்று கூறலாம். கடமைகள் பெருகவே, அவற்றை நிறைவேற்றுவதற்குச் சில உட்கழகங்கள் அமைப்பது இன்றியமையாததாயிற்று. ஆகவே, ஏரிவாரியம், ஆட்டைவாரியம் முதலான உட்கழகங்கள் பல்லவர் ஆட்சிக் காலங்களிலேயே தோன்றிவிட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவ்வாறு வளர்ச்சியுற்று ஊராட்சி நடத்தி வந்த ஊர்ச் சபைகளும், கிராம சபைகளும், நகரசபைகளும் சோழமன்னர்களின் ஆட்சிக் காலத்தேதான் மிகச் சிறந்த நிலையில் அமைந்து தம் கடமைகளை நன்கு நிறைவேற்றிப் பேரும் புகழும் எய்தின என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். சோழர்களது ஆட்சி மாறியபிறகு நம்நாடு அயலார் ஆட்சிக் குட்பட்டு எத்தனையோ துன்பங்களுக்குள்ளாகிய காலங்களிலும் கிராம சபைகள் தம் கடமைகளை ஒழுங்காக நிறைவேற்றிப் பொதுமக்கள் வாழ்வு குலையாமல் பணிபுரிந்து வந்தமை வரலாற்றாராய்ச்சியாளர்களின் குறிப்புக்களால் தெள்ளிதிற் புலனாகின்றது. கி. பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இந்நாட்டிற்கு வந்து இதன் ஆளுகையைக் கைப்பற்றிய ஐரோப்பிய அதிகாரிகள் கூட அச்சபைகளைப் பெரிதும் புகழ்ந்துள்ளனரெனின் அவற்றின் பெருமைக்கு வேறு சான்றும் கூறவேண்டுமோ, இனி அச்சபைகளைப்பற்றிய செய்திகளை ஆராய்வாம்.

ஊரிலுள்ள ஆண்மக்கள் எல்லோரும் கிராம சபையின் உறுப்பினராயிருந்தனர். அவர்கள் திருவடியார் எனப்படுவர். அச்சபைகள் குறி எனவும் பெருங்குறி எனவும் மகாசபை எனவும் வழங்கப்பட்டன. கிராமசபையால் குடவோலை வாயிலாகத் தேர்ந்தேடுக்கப் பெற்ற உறுப்பினர்களைத் தம்மகத்துக் கொண்ட நிறைவேற்றுக் கழகங்களே கிராம காரியங்கள் முழுவதையும் நடத்தி வந்தன. இக்கழகங்கள் வாரியங்கள் என்று அக்காலங்களில் வழங்கிவந்தன. இங்ஙனமே ஊர்ச்சபையாலும் நகரசபையாலும் தெரிந்தெடுக்கப் பெற்ற உறுப்பினர்களைக்கொண்ட கழகங்களே ஊர்க்காரியங்களையும் நகர காரியங்களையும் நடத்தி வந்தன என்பது அறியற்பாலதாம்.

சோழமன்னர்களின் ஆட்சிக்காலங்களில் நடைபெற்ற கிராம சபைகளைப்பற்றிய செய்திகளையுணர்த்தும் கல்வெட்டுக்கள் பல உள்ளன. அவைகள் எல்லாம் கிராமசபைகள் செய்த முடிவுகளை உணர்த்துகின்றன. அவற்றுள் சில கல்வெட்டுக்களே நிறைவேற்றுக் கழகங்களாகிய வாரியங்களின் அமைப்பு முறைகளைக் கூறுகின்றன. இத்தகைய கல்வெட்டுக்களுள், முதற்பராந்தக சோழனது ஆட்சியில் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள உத்தரமேரூரில் வரையப் பெற்றுள்ள இரு கல்வெட்டுக்கள் [1] கிராம சபையாரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நிறைவேற்றுக்கழகங்களின் உறுப்பினர்களின் தகுதி அன்னோரைத் தேர்ந்தெடுத்த முறை, நிறைவேற்றுக் கழகங்களின் அமைப்பு முதலான பலவற்றை நன்கு விளக்குகின்றன.

I

(1) ஸ்வஸ்திஸ்ரீ ''மதுரைகொண்டகோப்பரகேசரி வர்மர்க்கு யாண்டு பனிரண்டு ஆவது'' உத்திரமேருச் சதுர்வேதி மங்கலத்து சபையோம் இவ்வாண்டு முதல் எங்களூர் ஸ்ரீமுகப்படி ஆஞ்ஞை. (2) யினால் தத்தனூர் மூவேந்த வேளான் இருந்து வாரியமாக ஆட்டொருக்காலும் சம்வத்

1. Archaeological Survey of India, 1904-5 p. p. 131 F

ஸரவாரியமுந் தோட்ட வாரியமும் ஏரிவாரியமும் இடுவதுக்கு வியவஸ்தை செய் (3) தபரிசாவது '' குடும்பு முப்பதாய் முப்பது குடும்பிலும் அவ்வவகுடும்பிலாரே கூடி கானிலத்துக்கு மேல் இறை நிலம் உடையான் தன்மனேயிலே அ (4) கம் எடுத்துக்கொண்டு இருப்பானேயே அறுபதுபிராயத்துக்கு உள் முப்பது பிராயத்துக்கு மேல்பட்டார் வேதத்திலும் சாஸ்திரத்திலும் காரியத்திலும் நிபுண ரென்னப்பட்டி (5) ருப்பாரை அர்த்த சௌசமும் ஆத்ம சௌசமும் உடையாராய் மூவாட்டினிப்புறம் வாரியஞ்செய்திலாதார் வாரியஞ் செய்தொழிந்த பெருமக்களுக்கு (6) அணியபந்துக்கள் அல்லா தாரைக் குடவோலேக்குப் பேர் தீட்டிச் சேரிவழியே திரட்டி பன் னிரண்டு சேரியிலும் சேரியான் ஒருபேராமாறு ஏதுமுருவறியா தானொரு (7) பாலனேக்கொண்டு குடவோலே வாங்குவித்துப் பன் னிருவரும் சம்வத்சரவாரிய மாவதாகவும்'' அதின்பின்பேய் தோட்ட வாரியத்துக்கு மேற்படி குடவோலே (8) வாங்கிப் பன்னிருவரும் தோட்டவாரியமாவதாகவும், நின்ற அறுகுடவோலேயும் ஏரிவாரியமா (9) வதாகவு முப்பது குடவோலே பறிச்சு வாரியஞ் செய்கின்ற மூன்று திறத்து வாரியமும் முன்னூற்றறுபது நாளும் நிரம்பவாரியம் ஒழிந்த அனந்தரம் இடும்வாரியங்கள் இவ்வியவஸ்தை யோலேப் படியேய் குடும்புக்குக் குடவோலேயிட்டுக் குடவோலே பறிச்சுக் கொண்டே வாரியம் இடுவதாகவும் '' வாரியஞ் செய்தார்க்குப் பந்துக்களும் சேரிகளில் அந்யோந்யம்மே.......... (10)ம் குட வோலேயில் பேர் எழுதி இடப்படாதாராகவும். பஞ்சவாரவாரியத் துக்கும் பொன்வாரியத்துக்கும் முப்பது குடும்பினும் முப்பது குட வோலேயிட்டு சேரியால் ஒருத்தரைக் குடவோலே பறித்து பன்னிரு வரிலும் அறுவர் பஞ்சவாரவாரியமாவதாகவும்'' அறுவர் பொன் வாரியமாவதாகவும் || சம்வத்சரவாரியம் அல்லாத (11) வாரியங்கள் ஒருக்கால் செய்தாரை பின்னே அவ்வாரியத்துக்குக் குடவோலே இடப்பெருததாகவும் '' இப்பரிசேயிவ்வாண்டு முதல் சந்த்ராதித் தவத் என்றும் குடவோலே வாரியமேய் இடுவதாக தேவேந்த்ரன் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீ வீரநாராயணன் ஸ்ரீ பராந்தக தேவராகிய பரகேசரி வர்மர் ஸ்ரீ முகம் அருளிச்செய்து வரக்காட்ட (12) ஸ்ரீ ஆஞ்ஞை

யினுல் தத்தனூர் மூவேந்த வேளானுடனிருக்க நம் கிராமத்து துஷ்டர் கெட்டு சிஷ்டர் வர்த்தித்திடுவாராக வியவஸ்தை செய்தோம் உத்ரமேரு சதுர்வேதிமங்கலத்து சபையோம் || ''

II

(1) "ஸ்வஸ்திஸ்ரீ || மதுரை கொண்ட கோப்பரகேசரிவன்மர்க்கு யாண்டு பதினுலாவது நாள் பதினுறு || காலியூர் || கோட்டத்து தன் கூற்று உத்தரமேரு சதுர்வேதி மங்கலத்து சபையோம் இவ்வாண்டு முதல் எங்களுக்கு பெருமானடிகள் எம்பெருமான் ஸ்ரீ வீர நாராயணன் ஸ்ரீ பராந்தகதேவன் ஸ்ரீ பரகேசரிவன்மருடைய ஸ்ரீ முகம் வரக்காட்ட ஸ்ரீ முகப்படி ஆ (2) ஞ்ஞையினுல் சோழ நாட்டுப் புறங்கரம்பை நாட்டு ஸ்ரீ வங்கநகர்க்கரஞ்செய்கைகொண்ட யக்ரமவித்தபட்டனுகிய சோமாசி பெருமான் இருந்து வாரியமாக ஆட்டொருக்காலும் சம்வத்சரவாரியமும் தோட்டவாரியமும் ஏரி வாரியமும் இடுவதற்கு வியவஸ்தை செய்(த) பரிசாவது || குடும்பு முப்பதா முப்பது குடும்பிலும் அவ்வவ குடும்பிலா (3) ரே கூடிக் கா னிலத்துக்குமேல் இறை நிலமுடையான் தன்மனையிலே அகமெடுத்துக்கொண்டிருப்பானை எழுபதுபிராயத்தின்கீழ் முப்பத்தைந்து பிராயத்தின் மேற்பட்டார் மந்த்ர பிராமணம் வல்லான் ஓதுவித்தறிவானைக் குடவோலை இடுவதாகவும் || அரைக்கா நிலமே யுடையானுயிலும் ஒரு வேதம் வல்லனுய் நாலு பாஷ்யத்திலும் ஒருபா (4) ஷ்யம் வக்காணித்தறிவான் அவனையுங் குடவோலை எழுதிப்புக இடுவதாகவும் || அவர்களிலும் கார்யத்தில் நிபுணராய் ஆசாரமுடையாரானுரையேய் கொள்வதாகவும் || அர்த்த சௌசமும் ஆன்ம சௌசமும் உடையாராய் மூவாட்டினிப்புறம் வாரியஞ் செய்திலாதாரை கொள்வதாகவும் || எப்பேர்ப்பட்ட வாரியங்களும் செய்து கணக்குக் காட்டாதே இருந்தாரையும் இவர்களுக்குச் சிற்றவைப் பேரவ்வைம (5) க்களையும் அவர்களுக்கு அத்தை மாமன் மக்களையும் இவர்களுக்குத் தாயோடு உடப்பிறந்தானையும் இவர்

கள் தகப்பனேடுடப்பிறந்தானையும் தன்னேடுடப்பிறந்தாளை வேட்டானையும் உடப்பிறந்தாள் மக்களையும் தன் மகளை வேட்ட மருகனையும் தன் தமப்பனையும் (6) தன் மகனையும் ஆக இச்சுட்ட......... பந்துக்களையும் குடவோலை எழுதிப்புக இடப்பெருதாராகவும் || அகமியாகமனத்திலும் மகாபாதகங்களில் முன்படைந்த நாலுமகாபாதகத்திலுமெழுத்துப்பட்டாரையும் இவர்களுக்கும் முன் சுடப்பட்ட இத்தனைப் பந்துக்களையும் குடவோலை எழுதிப்புக இடப்பெருதாராகவும் || சம்சர்க்கப்பதிதரை ப்ராயஸ்சித்தஞ் செய்யுமளவும் (7) குடவோலை இடாததாகவும்..... தியும் சாகசியராயிருப்பரையும் குடவோலை எழுதிப்புகவிடப் பெருதவராகவும் || பரத்ரவியம் அபகரித்தானையும் குடவோலை எழுதிப்புகவிடப் பெருதாராகவும் || எப்பேர்ப்பட்ட கையூட்டுங்கொண்டான் க்ருதப்ராயஸ்சித்தஞ்செய்து சுத்தராணுரையும் அவ்வவர் ப்ராணுந்திகம்(8)வாரியத்துக்குக்குடவோலையெழுதிப்புகவிட பெருததாகவும்... .. பாதகஞ்செய்து ப்ராயஸ்சித்தஞ் செய்து சுத்தராணுரையும் கிராம கண்டகராய் ப்ராயச்சித்தஞ்செய்து சுத்தராணுரையும் அகமியாகமனஞ்செய்து ப்ராயசித்தஞ்செய்து சுத்தராணுரையும் ஆக இச்சுட்டப்பட்ட அனைவரையும் ப்ராணுந்திகம் வாரியத்துக்குக் குடவோலை எழுதிப்புகவிடம் பெருததாக (9)வும் || ஆக இச்சுட்டப்பட் இத்தனைவரையும் நீக்கி இம் முப்பது குடும்பிலும் குடவோலைக்குப் பேர்தீட்டி இப்பன்னிரண்டு சேரியிலுமாக இக்குடும்பும் வெவ்வேறே வாயோலை பூட்டி முப்பது குடும்பும் வெவ்வே றே கட்டிக்குடம்புக இடுவதாகவும் || குடவோலை பறிக்கும் போது மகாசபைத் திருவடியாரை சபாலவிருத்தம் நிரம்பக்கூட்டிக் கொண்டு அன்றுள்ளீரில் இருந்த நம்பிமார் ஒருவரையும் ஒழியா (10) மே மகாசபையிலேயுளும் மண்டகத்திலே யிருத்திக்கொண்டு அந்நம்பிமார் நடுவே அக்குடத்தை நம்பிமாரில் வ்ருத்தராய் இருப்பாரொரு நம்பிமேல் நோக்கி எல்லா ஜனமுங் காணுமாற்ருலெடுத்துக்கொண்டு நிற்க பகலே யந்தர மறியாதா னெருபாலனைக் கொண்டு ஒரு குடும்பு வாங்கி மற்ரெரு குடத்துக்கே புகவிட்டுக் குலைத்து அக்குடத்தி லோலை வாங்கி மத்யஸ்தன் கையிலே (11)

குடுப்பதாகவும்|| அக்குடுத்தவோலே மத்தியஸ்தன் வாங்கும் போது அஞ்சுவிரலும் அகலவைத்து உள்ளங்கையிலே ஏற்றுக்கொள்வானாகவும்||அவ்வேற்றுவாங்கின வோலே வாசிப்பானாகவும் வாசித்த அவ்வோலே அங்குள் மண்டகத்திருந்த நம்பிமார் எல்லாரும் வாசிப்பாராகவும் || வாசித்த அப்பேர் தீட்டுவதாகவும் || இப்பரிசே முப்பது குடும்பிலும் ஓரோ(ர்) பேர் கொள்வதாகவும்இக் || கொண்ட முப்பது பேரிலுந் தோட்ட வாரியமும் ஏரிவாரியமும் செய்தாரையும் விச்சையா வ்ருத்தரையும் (12) வயோவ்ருத்தர்களையும் சம்வத்ஸர வாரியராக கொள்வதாகவும் || மிக்குநின்றுருட் பன்னிருவரைத் தோட்ட வாரியங் கொள்வதாகவும் || நின்ற அறுவரையும் ஏரிவாரியமாகக் கொள்வதாகவும் இவ்விரண்டு திறத்து வாரியமும் கரைகாட்டி கொள்வதாகவும் || இவ்வாரியம் செய்கின்ற மூன்று திறத்து வாரியப் பெருமக்களும் முன்னூற்றறுபது நாளும் நிரம்பச்செய்து ஒழிவதாகவும் || வாரியஞ் செய்யாநின்றுரை அபராதங் (13) கண்டபோது அவனையொழித்து (விடு)வதாகவும்||இவர்கள் ஒழிந்த அனந்தரமிடும் வாரியங்களும் பன்னிரண்டு சேரியிலும் தன் மக்ருத்யங்கடைக் காணும் வாரியரே மத்தியஸ்தரைக் கொண்டு குறிகூட்டிக் கொடுப்பாராகவும் || இவ்வியவஸ்தை யோலேப்படியே ... ...க்குக்குடவோலே பறித்துக்கொண்டே வாரியம் இடுவதாகவும் || பஞ்சவார வாரியத்துக்கும் பொன்வாரியத்து(14)க்கு முப்பது குடும்பிலும் குடவோலேக்குப் பேர்தீட்டி முப்பது வாயோலேகட்டும் புக இட்டு முப்பது குடவோலே பறித்து முப்பதிலும் பன்னிரண்டு பேர் பறித்துக்கொள்வதாகவும் பறித்த பன்னிரண்டிலும் அறுவர் பொன்வாரியம் அறுவர் பஞ்சவார வாரியமும் ஆவனவாகவும்||பிற்றை ஆண்டும் இவ்வாரியங்கள் குடவோலே பறிக்கும்போது இவ்வாரியங்களுக்கு முன்னம் செய் (15)த குடும்பன்றிக்கே நின்ற குடும்பிலே கரை பறித்துக் கொள்வதாகவும்|| கழுதை ஏறிஞரையும் கூடலேகை செய்தானையும் குடவோலே எழுதிப் புக இடப்பெறுததாகவும்|| மத்யஸ்தரும் அர்த்த சௌசமுடையானே கணக்கெழுதுவனாகவும் கணக்கெழுதினன். கணக்குப் பெருங்குறிப் பெருமக்களோடுகூடக்கணக்குக்காட்டி சுத்தன் ஆச்சிதின்பின்

னன்றி மற்றுக் கண (16) க்குப் புகப் பெருதாஞகவும் ॥ தான் எழுதின கணக்குத் தானே காட்டுவாஞகவும் ॥ மற்றுக் கணக்கர் புக்கு ஒடுக்கப்பெருதாராகவும் ॥ இப்பரிசே இவ்வாண்டு முதல் சந்த்ராதித்யவத் என்றும் குடவோலை வாரியமே இடுவதாக தேவேந்த்ரன் சக்ரவர்த்தி பண்டிதவத்சலன் குஞ்சர மல்லன் சூர-சூளாமணி கல்பகசரிதை ஸ்ரீ பரகேசரி பன்மர்கள் ஸ்ரீ முகம் அருளிச் செய்து வரக்காட்ட ஸ்ரீ ஆஜ்ஞையா (17)ல் சோழநாட்டுப் புறங்-கரம்பை நாட்டு ஸ்ரீ வங்க நகர்க் கரஞ்சைகொண்டயக்ரமவித்த பட்டஞகிய சோமாசி பெருமானுடன் இருந்து இப்பரிசு செய்விக்க நம் கிராமத்துக்கு அப்யுதமாக துஷ்டர் கெட்டு விசிஷ்டர் வர்த்திப்பதாக வியவஸ்தை செய்தோம் உத்தரமேரு சதுர்வேதிமங்கலத்துச் சபையோம் || இப்பரிசு குறியுள் இருந்து பெருமக்கள் பணிக்க வியவஸ்தை எழுதினேன் மத்யஸ்தன் (18) காடாடிப் போத்தன் சிவகுறி இராஜமல்ல மங்கலப்ரியனேன்'' ॥ என்பனவாம்.

உத்தரமேரூரில் காணப்படும் இவ்விரண்டு கல்வெட்டுக்களும் முறையே கி. பி. 919, 921-ஆம் ஆண்டுகளில் வரையப்பெற்றன வாகும். இவற்றுள் முதல் கல்வெட்டு அவ்வூர்ச் சபையார், சம்வத்சரவாரியம், தோட்ட வாரியம், ஏரி வாரியம், பஞ்சவார வாரியம், பொன் வாரியம் ஆகிய நிறைவேற்றுக் கழகங்களை நிறுவுதற்குரிய விதிகளையும் முறைகளையும் எடுத்துணர்த்துகின்றது. இதிற் கண்டவை முதல் பராந்தக சோழனது ஆணையின்படி அக்கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த தத்தனூர் மூவேந்த வேளான் என்ற அரசியல் அதிகாரியின் முன்னிலையில் உத்திரமேருச் சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையார் தாமே அமைத்துக்கொண்ட விதிகளாகும். பிறகு இரண்டு ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட அனுபவத்தால் அவ்விதிகளைத் திருத்தியும் விளக்கியும் அமைப்பது இன்றியமையாததாயிற்று. ஆகவே முதற் பராந்தக சோழனது பதினன்காம் ஆட்சியாண்டாகிய கி.பி. 921-ல் அவ்வேந்தனது ஆணையின்படி அங்கு வந்திருந்த சோமாசிப்பெருமான் முன்னிலையில் உத்தரமேருச் சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையார் நிறைவேற்றுக் கழகங்களாகிய வாரியங்களை அமைத்தற்குரிய விதிகளை விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் வரையறை

யுடன் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். இச்செய்திகளையே இரண்டாங் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. எனவே, இதன் துணைகொண்டு நிறைவேற்றுக் கழக அமைப்பிற்குரிய விதிகளை ஆராய்வாம்.

உறுப்பினராதற் குரிமையுடையோர் : கிராம சபையால் வாரியப் பெருமக்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெறும் உரிமையுடையவர்கள், தம் சொந்த மனையில் வீடு கட்டிக் குடியிருப்பவர்களாகவும் காணிக்கடன் செலுத்தற்குரிய கால் வேலி நிலமுடையவர்களாகவும் சிறந்த கல்வியறிவுடையவர்களாய் அறநெறி பிழையாமல் நடப்பவர்களாகவும் தூயவழியில் பொருள் ஈட்டி வாழ்ந்து வருபவர்களாகவும், காரியங்களை நிறைவேற்றுவதில் வன்மையுடையவர்களாகவும், முப்பத்தைந்துக்குமேல் எழுபதுக்கு உட்பட்ட வயதினர்களாகவும் மூவாண்டிற்குள் எந்த வாரியத்திற்கும் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெருதவர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும். பெருங் கல்விமான்களாயிருப்போர் அரைக்கால் வேலி நிலமுடையவர்களாயிருப்பினும் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெறும் உரிமை யுடையவராவர்.

உரிமை இழந்தவர்கள் : நிறைவேற்றுக் கழகத்தில் உறுப்பினராயிருந்து இறுதியில் கணக்குக்காட்டாமல் இருந்தவர்களும், இவர்களுடைய நெருங்கிய உறவினர்களும்[1] கூடத்தகாதவர்களோடு கூடியவர்களும், ஐம்பெரும் பாதகங்களில் முதல் நான்கும் புரிந்தவர்களும், இவ்விரு வகையாருடைய நெருங்கிய சுற்றத்தினர்களும் தீயோர்கள் கூட்டுறவினல் கெட்டுப்போனவர்களும், கொண்டது விடாத கொடியோர்களும், பிறர்பொருளைக் கவர்ந்தவர்களும், எத்தகைய கையூட்டும் (இலஞ்சம்) வாங்கிப் பிறகு பிராயச்சித்தம் செய்து தூய்மை அடைந்தவர்களும் ; மாபாதகஞ் செய்து பிராயச்சித்தம் புரிந்தவர்களும். ஊர்க்குத் துரோகஞ்செய்து பிராயச்சித்தம் செய்தவர்களும், கூடத் தகாதவர்களோடு

---

1 நெருங்கிய உறவினர்களும் சுற்றத்தினர்களும் இன்னவர் இன்னவர் என்பது இரண்டாங் கல்வெட்டில் தெளிவாகக் குறிக்கப் பட்டிருத்தல் காண்க.

கூடிப் பிராயச்சித்தஞ்செய்தவர்களும், குற்றம் காரணமாகக் கழுதைமேல் ஏற்றப்பட்டவர்களும், கள்ளக் கையெழுத்திடலாகிய கூடலேகை செய்தவர்களும் ஆகிய இன்னோர் கிராம காரியஞ் செய்யும் வாரியப் பெருமக்களாகத் தெரிந்தெடுக்கப் பெறும் உரிமையினைத் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் இழந்தவராவர். தீயோர்களின் கூட்டுறவால் கெட்டுப்போனவர்கள் மாத்திரம் பிராயச்சித்தஞ் செய்த பின்னர் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் உரிமையை மீண்டும் பெறுவர்.

உறுப்பினரைத் தெரிந்தெடுக்குமுறை: ஒவ்வொரு சதுர்வேதி மங்கலமும், ஊரும், நகரமும் அக்காலத்தில் பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு பகுதியையும் குடும்பு (Ward) என்று வழங்கினர். ஒவ்வொரு குடும்பிற்கும் பிரதிநிதியாக ஒவ்வோர் உறுப்பினரே தெரிந்தெடுக்கப்பட்டனர். குடும்புகளின் எண் அவ்வவ்வூரின் பெருமை சிறுமைக்கு ஏற்றவாறு மிகுந்தும் குறைந்தும் இருந்தன.

செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள உத்தரமேரூர் முப்பது குடும்புகளையுடையதாகவும், தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் திருக்காட்டுப்பள்ளிக் கண்மையிலுள்ள செந்தலை அறுபது குடும்புகளை யுடையதாகவும் இருந்தமை இதற்குச் சிறந்ததோர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

ஊரிலுள்ள ஒவ்வொரு குடும்பிலுள்ளவர்களும் தாமே கூட்டம் நடத்தி நிறைவேற்றுக் கழகத்தில் உறுப்பினராக இருத்தற்குரிய தகுதியும் உரிமையும் உடைய எல்லோருடைய பெயர்களையும் தனித் தனி ஓலைத் துண்டுகளில் எழுதி, அவ்வோலைகளை ஒருங்கு சேர்த்து, அவை எக்குடும்பிற்குரியவை என்பது நன்கு புலப்படுமாறு அக் குடும்பின் பெயர் வரையப்பெற்ற வாயோலை யொன்றைச் சேர்த்துக் கட்டி அவ்வோலைக் கட்டை ஒரு குடத்திலிட்டு வைப்பர். இங்ஙனமே எல்லாக் குடும்புகட்கும் செய்து வெவ்வேறு வாயோலையுடன் தனித்தனியாகக் கட்டிக் குடத்திலிடுவர். பிறகு, உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தற்குக் குறிக்கப்பட்ட நாளிலே அவ்வூரிலுள்ள

இளைஞர் முதல் முதியோர் ஈருகவுள்ள எல்லோரும் ஓர் இடத்தில் கூட்டப்பெறுவர். அக்கூட்டத்திற்கு அரசர்பெருமானது ஆணையின்படி அரசாங்க அதிகாரி ஒருவர் வந்திருந்து அங்கு நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளைக் கவனிப்பது வழக்கம். அன்றியும், அவ்வூர் நம்பிமார் அனைவரும் தவருமல் அக்கூட்டத்திற்கு வந்து மகாசபை மண்டபத்தில் அமர்ந்திருத்தல்வேண்டும். அங்குள்ள நம்பிமாருள் வயது முதிர்ந்தோர் ஒருவர், குடும்புகளின் ஓலைக்கட்டுக்கள் போடப்பெற்றிருந்த குடத்தை மேல் நோக்கி எல்லோருங்காணுமாறு எடுத்துக் கொண்டு அக்கூட்டத்தின் நடுவில் நிற்றல் வேண்டும். பிறகு, ஒன்றும் உணராத இளைஞன் ஒருவனைக்கொண்டு அக்குடத்திலிருந்து ஒரு குடும்பிற்குரிய ஓலைக்கட்டை எடுப்பித்து, அதனை அவிழ்த்து வேறொரு குடத்திலிட்டுக் குலுக்கி, அக்குடத்திலுள்ள ஓலைத் துண்டுகளுள் ஒன்றை அச்சிறுவனைக் கொண்டு எடுக்கச் செய்து, அதனை மத்தியஸ்தன் கையில் கொடுப்பித்தல் வேண்டும். அவன் தன் ஐந்து விரல்களையும் அகல விரித்து அவ்வோலைத் துண்டை உள்ளங்கையில் ஏற்று, அதில் எழுதப்பெற்றுள்ள பெயரைச் சபையிலுள்ளோர் யாவரும் தெரிந்துகொள்ளுமாறு படிப்பான். பின்னர், அங்குள்ள நம்பிமார் எல்லோரும் ஒவ்வொருவராக அதனை வாசிப்பார்கள். அதன்பிறகு அப்பெயர் ஓலையில் வரைந்து கொள்ளப்படும். அவ்வோலையில் குறிக்கப்பெற்றவரே அக்குடும்பிற்குரிய நிறைவேற்றுக்கழக உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றவராவர். இங்ஙனமே மற்றைக் குடும்புகளுள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வோர் உறுப்பினர் தேர்ந்தெடுக்கப்பெறுவர். ஊரிலுள்ள எல்லாக் குடும்புகளுக்கும் உரிய உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுத்த பின்னர், நிறைவேற்றுக் கழகங்களாகிய வாரியங்கள் அமைக்கப் பெறும்.

இவ்வாரியங்கள் சம்வற்சரவாரியம், தோட்டவாரியம், ஏரி வாரியம், பொன்வாரியம், பஞ்சவாரவாரியம், கழனிவாரியம், கணக்கு வாரியம், கலிங்குவாரியம், குடும்புவாரியம் என்று வழங்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் முதலில் குறிப்பிடப்பெற்ற ஐந்து வாரியங்களே உத்தரமேரூர்ச் சபையால் அமைக்கப்பட்டிருந்தன என்பது

இரண்டாங் கல்வெட்டால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. பிற வாரியங்கள் இருந்தமை வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருப்பாற் கடலில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது. வாரியங்கள் எல்லாம் நிறைவேற்றுக் கழகங்களாதலின் ஒவ்வொரு கிராம சபையும் அவ்வவ்வூர்க்கும் சூழ்நிலைக்கும் இன்றியமையாத சில வாரியங்களை மாத்திரம் அமைத்துக்கொண்டனவேயன்றி எல்லா வாரியங்களையும் அமைத்துக் கொள்ளவில்லை என்பது அறியற்பாலதாகும். எனவே, எல்லா ஊர்ச் சபைகளாலும் எல்லா வாரியங்களும் அமைக்கப்படவில்லை என்பது தேற்றம். சம்வற்சரவாரியம் எல்லா ஊர்களிலும் இருந்தது. இதனை ஆட்டை வாரியம் என்றும் கூறுவர்.

உத்தரமேரூரிலிருந்து முப்பது குடும்புகளிலுமிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படும் முப்பது உறுப்பினருள் பன்னிருவர் சம்வற்சரவாரியராகத் தெரிந்தெடுக்கப் பெறுவர். மற்றையோருள், பன்னிருவர் தோட்டவாரியராகவும் எஞ்சி நின்ற அறுவர் ஏரிவாரியராகவும் இருப்பார்கள். மேற்குறித்த முப்பது குடும்புகளிலுமிருந்து குடவோலைவாயிலாக மீண்டும் பன்னிரண்டு உறுப்பினர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர்; அவர்களுள் அறுவர் பஞ்சவார வாரியராகவும் எஞ்சியுள்ள அறுவரும் பொன்வாரியராகவும் இருப்பர். ஈண்டுக் குறிக்கப்பெற்ற வாரியங்களுள், சம்வற்சர வாரியத்திற்கு உறுப்பினராகத் தெரிந்தெடுக்கப்படுவோர், முன்னர் ஏரிவாரியத்திலும் தோட்ட வாரியத்திலும் உறுப்பினராயிருந்து அனுபவம் பெற்றவர்களாகவும் கல்வியிலும் வயதிலும் முதிர்ந்தவர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

கிராம சபையால் குடவோலை வாயிலாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்று இவ்வாரியங்களில் உறுப்பினராயமர்ந்துள்ளோர் எல்லோரும் ஏதேனும் குற்றம் பற்றி இடையில் விலக்கப்பட்டாலன்றி ஓராண்டு முடிய எவ்வகை ஊதியமும் பெற்றுக்கொள்ளாமல் கிராம வாரியங்களைச் செய்வதற்கு உரிமையுடையவர் ஆவர். இவ்வுறுப்பினருள் எக்காரணம் பற்றியேனும் அபராதம் கொடுக்க நேர்ந்தவர் அவ்வாரியத்திலிருந்து விலக்கப்படுவர். உடனே குடவோலை வாயிலாக வேறொருவர் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்

பெறுவர். நிறைவேற்றுக் கழக உறுப்பினர் எல்லோரும் ஆளுங் கணத்தார் எனவும், வாரியப் பெருமக்கள் எனவும், பெருமக்கள் எனவும் அந்நாளில் பொதுமக்களால் பெருமையாக வழங்கப் பெற்றுள்ளனர்.

சபை கூடும் இடம்: இப்பெருமக்கள் கூடிக் காரியங்களை நடத்துவதற்குப் பல ஊர்களில் தனியாக மாளிகைகள் அமைக்கப் பட்டிருந்தன. எனினும் இவர்கள் கோயில் மண்டபங்களிலும் மன்றங்களிலும் கூடுவதும் உண்டு. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் குட வாசலுக்குப் பக்கத்தேயுள்ள நாலூர் சபையார், முதல் இராசராச சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் அவ்வூர்க்கோயிலில் கண்டராதித்தன் மண்டபத்திலும்[1] இராசராசன் மண்டபத்திலும்[2] வண்ணக்கனார் அம்பலத்திலும்[3] கூட்டம் நடத்தியுள்ளமை அங்குக் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது. திருவிடைமருதூர் நகர சபையாரும் திரைமூர் சபையாரும் திருவிடைமருதூர் நாடக சாலையில் கூட்டம் நடத்திய செய்தி ஒரு கல்வெட்டில்[4] காணப்படு கின்றது. மேலே குறித்துள்ள நாலூர் சபையும்[5] தென்னார்க்காடு ஜில்லா பிரம தேசத்துச் சபையும்[6] புளிய மரத்தின்கீழ் கூடிப் பொதுக்காரியங்களைக் கவனித்தன என்று அவ்வூர்களிலுள்ள கல் வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. ஆகவே, அவ்வப்போதுள்ள நிலைக் கேற்ப இடங்கள் தெரிந்தெடுக்கப்படுவது வழக்கம் போலும்.

சபை கூட்டும் முறையும் காலமும்: காளம் ஊதுவித்தும் முரசடிப்பித்தும்[7] சபை கூடும் இடத்தையும் நேரத்தையும் பொது மக்களுக்கு அறிவிப்பது கிராம சபையார் தொன்று தொட்டுக் கைக்கொண்டிருந்த முறையாகும். நிறைவேற்றுக் கழகங்களாகிய வாரியங்களில் உறுப்பினராயமர்ந்து கிராம

1. Ins. 326 of 1910.
2. Ins. 322 of 1910.
3. Ins. 308 of 1910.
4. Ins. 199 of 1907; S. I. I. Vol. III No.
5. Ins. 332 of 1910.
6. Ins. 260 of 1915.
7. Travancore Archaeological Series, Vol. II, p.7; S.I.I. Vol. VI. No. 57; 553 of 1921; 72 of 1914,

காரியங்களைச் செய்து வந்த பெருமக்கள் எல்லோரும் எத்தகைய ஊதியமும் பெருமல் வேலை பார்த்து வந்தமையாலும் வெவ்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டு வாழ்ந்து வந்தமையாலும் அவர்கட்கு ஒழிவு கிடைக்கும் காலத்தே தான் சபை கூடுவது வழக்கம். எனவே, பகல் இரவு என்ற வேறுபாடில்லாமல் எந்த நேரத்திலும் கிராம சபைகள் கூடிக் காரியங்களைச் செய்து வந்தன என்று தெரிகிறது. நாகப்பட்டினம் தாலூகாவிலுள்ள செம்பியன் மாதேவி என்ற ஊரில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று,[1] அவ்வூர்ச் சபையார் இரவில் கூட்டம் நடத்துவதில்லை என்று தீர்மானஞ் செய்தனர் என்று கூறுகின்றது. அங்ஙனம் முடிவு செய்தமைக்கு இரண்டு காரணங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவை, இரவில் நடத்தபெறுங் காரியங்கள் திறமையாகச் செய்து முடிக்கப்படாமையும், இரவில் விளக்கெரித்தற்கு ஏற்படும் பெருஞ் செலவுமேயாம். இதனுல் இரவிலும் சபை கூடும் வழக்கமிருந்தமை காண்க.

சபைக்குரிய பணிமக்கள்: கிராம சபையார் பணித்தவற்றைச்செய்யும் பணிமக்கள், மத்தியஸ்தன், கரணத்தான், பாடிகாப்பான், தண்டுவான் (தண்டல்), அடிக்கீழ் நிற்பான் என்போர்.[2] இவர்கள் எல்லோரும் கிராம சபையில் ஊதியம் பெற்றுப் பணிபுரிவோர் ஆவர். இவர்களுள், கரணத்தான் என்பவன் கணக்கு எழுதுபவன் ஆவன். நல்வழியில் ஈட்டிய பொருளும் நல்லொழுக்கமும் உடையவனையே கரணத்தானுக நியமனஞ் செய்வது வழக்கம். இவன், தான் எழுதிய கணக்கைச் சபையார் விரும்பியபோது, தானே நேரில் காட்டல் வேண்டும். இவன் சபையாரது நன்மதிப்பைப் பெருவிட்டால் அடுத்த ஆண்டில் இவனுக்கு அவ்வேலை அளிக்கப்படமாட்டாது. ஒரு நாளைக்கு நானுழி நெல்லும் ஓராண்டிற்கு ஏழு கழஞ்சு பொன்னும் இரண்டு கூறையுங் கரணத்தானுக்குச் சம்பளமாகக் கொடுக்கப்படுவது வழக்கம். இவன், தான் எழுதிய கணக்கை அவ்வாண்டின் இறுதியில் சபையாரிடம் கொடுக்கும்போது, சிவக்கக் காய்ச்சிய மழுவைக் கையில் ஏந்தி,

---

1. Ins. 500 of 1925.
2. S. I. I., Vol. VI. No. 362 (77 of 1898)

உறுதி மொழி கூறிக் கொடுத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் கொடுக்குங் கால் கையில் ஊறுபாடு நேராதாயின், கணக்கனுக்கு ஏழு கழஞ்சிற்குமேல் காற்பங்கு பொன் சேர்த்துக் கொடுக்கப்படும். ஊறுபாடு நேர்ந்துவிடுமாயின், சபையாரால் பத்துக் கழஞ்சு பொன் தண்டம் விதிக்கப்படும்.[1] பேரூர்களில் கணக்கனுக்கு உதவியாகக் கீழ்க் கணக்கனும் இருந்துள்ளான். ஒவ்வொரு வாரியத்திற்கும் தனித் தனிக் கணக்கன் இருந்தனன் என்று தெரிகிறது. பாடிக்காப்பான் என்போன், கலகம், திருட்டு முதலான குற்றங்கள் நிகழாதவாறு ஊரைக் காத்து வருபவன். இவ்வேலை பார்த்து வந்த பாடிகாவலர்க்கும் இவர்களுடைய தலைவனாகிய நாடுகாவல் அதிகாரிக்கும் ஊதியம் அளித்தற்பொருட்டு ஆண்டு தோறும் ஒவ்வோர் ஊரிலும் பாடிகாவல் என்ற வரியொன்று வாங்கப்பட்டு வந்தமை அறியத் தக்கதாகும். பழைய செப்பேடுகளில் இவ்வரி நாடுகாவல் என்ற பெயருடன் காணப்படுகிறது. தண்டுவான் என்போன், கிராமத்திலுள்ள மக்கள் அரசாங்கத்திற்கும் ஊர்ச் சபைக்கும் கொடுக்க வேண்டிய நில வரியையும் பிற வரிகளையும் வசூலிப்பவன். இவனைத் தண்டல் என்று வழங்குவதும் உண்டு. அடிக்கீழ் நிற்பான் என்போன், ஊர்ச்சபையார்க்குக் குற்றவேல் புரியும் பணிமகன் ஆவன். மத்தியஸ்தன் என்போன், கிராம சபையார் கூட்டம் நடத்துமிடத்து, அங்குச் செய்யப்படும் முடிவுகளை அவர்கள் நடுவிலிருந்து அவர்கள் கூறியபடி நிகழ்ச்சிக் குறிப்பில் எழுதுபவன். இவன் சபையின் அமைச்சன் நிலையில் இருந்தவனாதல் வேண்டும். சில ஊர்களில் இவனே கணக்கெழுதும் கரணத்தானாகவும் இருப்பதுண்டு.[2] கிராம சபைகளில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளில் எத்தகைய தொடர்புமின்றி நடுநிலைமை வகித்துவந்த காரணம் பற்றி இவன்

---

1. A. R. E. for 1916, Page 116.

2. 'இப்படிக்கு சபை உள்ளிருந்து பணத்தார்..... பணிப்பணியால் ஊர்க்கணக்கு இவ்வூர் மத்யஸ்தன் அமிர்தவல்லி உடையான் கேசவன் நொய்யனுன பண்டித ப்ரியனேன் இவை என்னெழுத்து' (S. I. I. Vol. VIII 204) என்னும் கல்வெட்டுப் பகுதியால் இவ்வுண்மையை நன்கறியலாம்.

மத்தியஸ்தன் என்று வழங்கப்பட்டனன் போலும். இவனும் கணக்கனைப் போலவே ஊதியம் பெற்று வந்தவன் ஆவன்.

கிராம சபைக்குரிய வருவாய்: ஊர்தோறும் சபையார் தம் செலவின் பொருட்டுப் பொதுமக்களிடம் ஒரு வரி வாங்கி வந்தனர். இவ்வரி 'சபா விநியோகம்' எனவும் 'ஊரிடு வரிபாடு' எனவும் அந்நாட்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்திலும் பஞ்சாயத்து போர்டும், யூனியனும் முனிசிபாலிட்டியும் முறையே கிராமங்களிலும் பேரூர்களிலும் நகரங்களிலும் மக்களிடம் வரி வாங்கிப் பல்வகைப் பட்ட பொதுப்பணிகள் புரிந்துவருதலைக் காண்கின்றோம். ஆனால் மக்களிடம் அமைதியும் மன நிறைவும் காணப்படவில்லை. முற்காலத்தில் மக்கள் இந்நிலையில் இருந்திலர் என்பது திண்ணம்.

கிராம சபைக்குரிய கடமைகள்: கிராம காரியங்களையும் கடமை காரியங்களையும் செய்து நல்லோர் வாழவும், தீயோர் அடங்கி யொடுங்கவும் காண்பதே கிராம சபையின் கடமையாகும். இதனை நிறைவேற்றுவதற்குக் கிராம சபையார் அவ்வவ்வூர்க்கு இன்றியமையாத உட்கழகங்கள் சிலவற்றை அமைப்பது வழக்கம். இவ்வுட்கழகங்களே வாரியங்கள் என்று முற்காலத்தில் வழங்கி வந்தன என்பதும், இவற்றை கிராம சபையார் எவ்வாறு அமைத்து வந்தனர் என்பதும் முன்னர் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஈண்டு இவ்வாரியங்களின் கடமைகள் யாவை என்பதை ஆராய்வோம். நியாய விசாரணை செய்து முடிவு கூறுவதும், அறங்களை ஏற்று நடத்துவதும், அறநிலையங்களைக் கண்காணிப்பதும் சம்வற்சரவாரியரது கடமைகள் ஆகும். ஏரி, குளம், ஊருணி முதலிய நீர் நிலைகளைப் பாதுகாத்தலும் விளைவிற்கு வேண்டும் நீரைப் பாய்ச்சுவித்தலும் ஏரி வாரியரது கடமைகளாகும். புன்செய் நிலங்களையும் தோட்டங்களையும் பற்றிய எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொள்ளுதல் தோட்ட வாரியரது கடமையாகும். ஊரில் வழங்கும் பொன்நாணயங்களை ஆராய்வது பொன்வாரியரது கடமையாகும். அரசனுக்குக் குடிகள் செலுத்தவேண்டிய நிலவரியையும் பிற வரிகளையும் வாங்கி

அரசாங்கத்திற்கு ஆண்டுதோறும் அனுப்பும் கடப்பாடுடையவர் பஞ்சவாரவாரியர் ஆவர்.

இவ்வாரியங்களே யன்றித் திருப்பாற் கடல் கல்வெட்டில்[1] கழனி வாரியம், கணக்கு வாரியம், கலிங்கு வாரியம், தடிவழி வாரியம், குடும்பு வாரியம் ஆகிய வாரியங்களும் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன, நீர் நிலங்களாகிய நன்செய் நிலங்களைக் கவனித்து வேண்டியவற்றைச் செய்தல் கழனி வாரியரது கடமையாகும். ஊர்க் கணக்கரும் மத்தியஸ்தரும் எழுதும் கணக்குகளை ஆராய்ந்து உண்மை காண்பது கணக்கு வாரியரது கடமையாகும். கலிங்குகளில் நீரைத் தேக்கி அவரவர்க்கேற்பட்ட முறை நாட்களில் கால் வாய்களில் தண்ணீர் விடுவது கலிங்குவாரியரது கடமையாகும். அவ்வவ்வாண்டில் குடிகள் பயிரிடும் நிலங்களைக் கோல் கொண்டு அளந்து விளை நிலங்களின் பரப்பையும் விளையும் பொருளையும் கணக்கைக்கொண்டு கிராமக் கணக்கில் எழுதி வைப்பது தடிவழி வாரியரது கடமையாகும். ஒவ்வொரு குடும்பிலும் வாரியத்தில் உறுப்பினராதற்குத் தகுதியுடையவர்களைத் தெரிந்தெடுத்துரைப்பது குடும்பவாரியரது கடமையாகும். குடும்பு வாரியம் என்பது இக் காலத்திலுள்ள (Adhoc) அட்ஹாக் கமிட்டி போன்றது எனலாம் இவ்வாரியங்கள் எல்லாம் அவ்வூர்களின் பெருமை சிறுமைகளுக் கேற்ப மிகுந்தும் குறைந்தும் இருந்தன என்று தெரிகிறது. அன்றியும், ஒவ்வோர் ஊரிலும் சூழ்நிலைக்கேற்ப இன்றியமையாத வாரியங்களை அமைப்பதுதான் பழைய வழக்கமேயல்லாமல் எல்லா ஊர்களிலும் எல்லா வாரியங்களையும் அமைப்பதில்லை என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டது. சில ஊர்களில் சம்வற்சர வாரியம் ஒன்றே கிராம காரியங்கள் எல்லாவற்றையும் செய்து வந்தது என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது.

இனி, வேறு ஊர்களில் காணப்படும் சில கல்வெட்டுக் களில், கிராம சபையார் உட்கழகங்களாகிய வாரியங்களை அமைப்பதில் சில திருத்தங்களும் நிகழ்ச்சி முறை பற்றிய

1 S. I. I., Vol. III, Nos. 99 and 156.

விதிகளும் வளியுறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றையும் ஈண்டு ஆராய்வாம்.

செங்கற்பட்டு ஜில்லா பிள்ளைப் பாக்கத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று[1], திருநின்றவூர்க் கிராம சபையார் முதற்பராந்தக சோழனது 19-ஆம் ஆட்சியாண்டாகிய கி. பி. 926-ல் பாகூர்த் திருவடி என்ற அரசியல் அதிகாரியின் முன்னிலையில் நிறைவேற்றிய முடிவுகள் சிலவற்றைக்கூறுகின்றது; அவற்றை அடியிற்காண்க,

(1) ஒவ்வொரு வாரியத்திலும் முன்னே உறுப்பினராகத் தெரிந்தெடுக்கப் பெருத இருவர் தவருமல் தெரிந்தெடுக்கப் பெறுதல் வேண்டும்.

(2) நிலவரிகள் எல்லாம் வாரியத்தின் மூலமாகச் செலுத்தப் பெறுதல் வேண்டும்.

(3) நிலவரி செலுத்தப்படாத நிலங்களைக் கிராமசபையார் சபைப் பெருவிலையில் விற்று, உரிய வரிப் பொருளை அரசாங்கப் பொருள் நிலையத்தில் சேர்ப்பித்தல் வேண்டும்.

(4) இந்த விதிகளைப் பொருட்படுத்தாமல் முரண்பட்டு நடப்போர்க்கு நாள் ஒன்றுக்கு ஒரு மஞ்சாடி பொன் தண்டம்விதித்து, அதனை உரிய காலத்தே தவருமல் வசூலித்தல் வேண்டும்.

(5) மத்தியஸ்தனுக்குத் திங்கள் ஒன்றுக்கு ஒரு கழஞ்சு பொன்னும் ஆறு திங்களுக்கு ஒரு முறை உடுத்திக் கொள்ளுதற்கேற்ற உடைகளும் கொடுத்தல் வேண்டும்.

தஞ்சாவூர் ஜில்லா சீகாழி தாலுகாவிலுள்ள தலை ஞாயிறு என்ற ஊரில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று[3], கிராம சபையின் அமைப்பைப்பற்றி மூன்ரும் குலோத்துங்க சோழன் கி, பி. 1185—ஆம்

---

1. A. R. E for 1929-30. part II para 16.
2. இதில் இறுதியில் சொல்லப்பட்டிருப்பது கல்வெட்டு முழுவதையும் படித்துப் பார்த்தாலன்றி அறிய முடியாத நிலையில் உளது. ஆதலால் அதனை ஆராய்ந்தெழுத இயலவில்லை.
3. A. R. E. 148 of 1927.

ஆண்டில் அனுப்பிய உத்தரவு ஒன்றைக் கூறுகின்றது. அதில்,

1. இவ்வாண்டுமுதல் சபை வாரியத்திற்கு உறுப்பினர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெறுவோர் இதற்குமுன் பத்து ஆண்டுகள் அதில் உறுப்பினராக இருந்திருத்தல் கூடாது.

2 சிறந்த கல்வியறிவு உடையவர்களாகவும் நடுவு நிலைமையுடையவர்களாகவும் நாற்பது வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

3. கடந்த ஐந்தாண்டுகள் சபையின் உறுப்பினராகஇருந்தவர்களின் உறவினர்கள் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுத்தற்குரியரல்லர்.

4. உறுப்பினராகத் தெரிந்தெடுக்கப் பெற்றோர் ஊர்மக்களிடம் வரி வாங்குதலில் முறைதவறி நடப்பின் தண்டிக்கப் பெறுவர் என்ற விதிகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

தஞ்சாவூர் ஜில்லா நன்னிலம் தாலூகா அய்யம்பேட்டைக் கோயிலிலுள்ள ஒரு கல் வெட்டிலும்[1] அதற்கு அண்மையில் உள்ள இராப்பட்டீச்சுரங் கோயிற் கல்வெட்டொன்றிலும்[2] நாற்பது வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களும் அதற்கு முன் பத்தாண்டுகள் வரையில் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெருதவர்களுமே கிராம சபையிலுள்ள வாரியங்களில் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெறுதற்கு உரிமையுடையவர் ஆவர் என்னும் மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழனது உத்தரவு ஒன்று வரையப்பட்டுள்ளது. இது நுளம்பாதராயன் என்ற அரசியல் அதிகாரி ஒருவன் விண்ணப்பித்துக் கொண்டவாறு கி. பி. 1190-ல் மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன் அவ்வூர்ச் சபையார்க்கு அனுப்பிய உத்தரவு என்று தெரிகிறது.

திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா உடையார்பாளையந் தாலூகா காமராச வல்லியிலுள்ள கல்வெட்டென்று[3] அவ்வூர் மகா

1. Ins. 113 of 1928.
2. Ins. 120 of 1928.
3. Ins. 92 of 1914.

சபையார் 'முன்பு பண்ணின வியவஸ்தைப்படியே சம்வத்சர வரணமாக ஆமென்ருரைக்கொண்டு கிராமகாரியஞ் செய்யக் கடவோமாக' எனக் கி. பி. 1232-ஆம் ஆண்டில் முடிவு செய் தார்கள் என்று உணர்த்துகின்றது. இதனுல் ஓராண்டு முடிய ஊர்ச் சபையிலிருந்து தொண்டு புரிவதற்கு உடன் பட்டவர்களேயே வாரியப் பெருமக்களாகத் தெரிந்தெடுத்தல் வேண்டும் என்பது மகாசபையாரின் கருத்தாதல் காண்க.

நாகப்பட்டினந் தாலூகா செம்பியன்மாதேவிக் கல்வெட் டொன்றில்[1] கிராம சபையிலுள்ள வாரியங்களில் உறுப்பினராய மர்ந்திருப்பவர்களே ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள் மறுபடியும் உறுப்பின ராகத் தேர்ந்தெடுத்தல் கூடாது என மகா சபையார் கி. பி. 1233-ல் முடிவு செய்தமை காணப்படுகின்றது.

தஞ்சாவூர் ஜில்லா கும்பகோணந் தாலூகாவிலுள்ள சேய்ஞ லூரில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று, அவ்வூரில் வாரியம் அமைப்பது பற்றியும் கடமை முதலியவற்றை வசூலிப்பது பற்றியும் சபா விநியோகம் என்னும் வரி வாங்கிச் செலவிடுவது பற்றியும் அவ்வூர்க்கோயில் சபையார் செய்த முடிவுகளேத் தெரிவிக்கின்றது. மூன்ரும் இராசராச சோழனது ஆட்சியில் கி. பி. 1245-ஆம் ஆண்டில் செய்யப்பட்ட முடிபுகளேக் கூறும் இக்கல்வெட்டு, அக் காலத்து ஊராட்சி நிலேயை நன்குணர்த்துவதாயிருத்தலால் இதனே அடியிற் காண்க.

(1) ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ திரிபுவனச் சக்ரவர்த்திகள் ஸ்ரீ ராஜராஜ தேவர்க்கு யாண்டு முப்பதாவது கன்னிநாயற்று பூர்வபக்ஷத்து பிரதமையும் சனிக்கிழமையும் பெற்ற சித்திரை நாள் விருதராஜ பயங்கர வளநாட்டு மிழலே நாட்டு சேய்ஞலூர் உடையார் விஸ்வேஸ்வர தேவர் கோயில். (2) மூல பருஷையார் கூட்டங் குறைவறக் கூடியிருந்து கிராம காரியம் வியவஸ்தை பண்ணின்படி: நம்மூர்க் கூட்டம் இடுமிடத்து ஒரு ஸம்வற்சரங் கூட்டஞ் செய்தார்

1 Ins. 500 of 1925.

அஞ்சாம் வற்சரஞ் செய்யவும் புத்ரர்கள் நாலாம் வற்சரஞ் செய்யவும் ப்ராதாக்கள் மூன்ரும் வற்சர (3) ஞ்செய்யக் கடவதாகவும் அனுதி யாக வியவஸ்தை யுண்டாகையில் இந்த வியவஸ்தைப்படியே செய்யவும். இப்படி செய்யுமிடத்து நாற்பது வயசில் தாழா தாரைப் பார்த்து இடவும் - இப்படி கூட்டம் இடுமிடத்து ஊராகத் திரண்டி ருந்து இராஜ கீய (4) மான நாளில் பூர்வபுருஷர்கள் செய்த படிக் கீடாக ஆமென்ன இடக்கடவதாகவும் - இப்படி தவிர முதலி களுடனே கூடி நின்று உள்வரிக் கூட்டம் புகுதல் வியவஸ்தைப் படியைத் தவிரப் புகுதல் செய்தாருண்டாகில் கிராம துரோகிகளா யிவர்களை ஸ்ர்வஸ்வஹரணம் (5) பண்ணக் கடவதாகவும். இப்படி கூட்டஞ் செய்யுமிடத்து சம்வற்சர வரணமாகச் செய்யவும். மேற்பட நின்ருருண்டாகில் கிராம துரோகிளாய் இப்படி தண்டிதராகக் கடவர்களாகவும். இப்படி வியவஸ்தைப்படி கூட்டஞ் செய்யுமிவர் வர்கள் நம்மூர்க் கடமை குடிமையும் ச (6) பா வினியோகமும் வரிக் கொள்ளுமிடத்து ப்ராப்த மானபடிக்கு மேற்பட்ட வரிக்கொள்ளா தொழியக் கடவர்களாகவும். சபா வினியோகம் குடிமையுடன் கூட்டாதே தனியே வரிக் கொண்டு கணக்கனுக்கு நியோகமெழுதிக் குடுத்து நியோகப்படியே செலவழிக்கக் கடவ (7) தாகவும். செலவழிக்குமி.............. க்கு ஒரு பொருளுக்கு இரண்டாயிரங் காசுக்கு மேற்பட்டதுண்டாகில் மகாசபாநியோக மெழுதிக்கொண்டு செலவழிக்கக் கடவர்களாகவும். இப்படி தவிரச் செலவழிந்ததுண் டாகிலும் ஏறவரிக் கொண்ட துண்டாகிலும் வரிக்கோளுக்கு (8) நியோக மெழுதின சபை............ கவாசறுதியாக ஒன்றுக்கு அஞ்சாக வந்த காசும் பேர்வழிசிகைகிடந்த பேர்களிரட்டியாக வந்த காசும் தண்டி சபாவிநியோகத்துக்குச் செலவழிக்கக் கடவதாகவும் ஊர்க்கணக்கும் வாரியமும் குடும்பும் ஆண்டுமாறி நியோகப்படி நிற்கக் கட (9) வதாகவும்-மூலபருஷையார் எழுதின வியவஸ்தை இவ்வூருடையார் திருவிரவீஸ்வரமுடையார் கோயில் திருநடைமாளிகையிலே இப்படி கல்வெட்டக் கடவதாக நிஸ்சயித்து இப்படி வியவஸ்தை பண்ணினேம் ; பணிப்பணியால் ஊர்க்கணக்கு சாத்தனூருடையான் பண்டித (10) ப்ரியன் எழுத்து. இவை பணிப் பணியால் ஊர்க்கணக்கு சேய்ஞலூருடையான் அலங்காரப் பிரியன்

எழுத்து. இவை பணிப்பணியால் ஊர்க் கணக்கு இலங்கூருடையான் மூலபருஷைப்ரியன் எழுத்து. இவை பணிப்பணியால் ஊர்க்கணக்குக் காட்டுடையனூர் பட்டப்ரி (11) யன் எழுத்து ஸ்வஸ்திஸ்ரீ.

சேய்ஞலூர் மகாசபையார் கிராம காரியம் செய்யுமிடத்துப் பின்பற்றி நடத்தற்குரிய விதிகள் இக்கல்வெட்டில் தெளிவாக வரையப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விதிகள், அவ்வூர்த் திருக்கோயில் காரியங்களைக் கண்காணித்துவந்த மூலபருஷையார் என்ற கழகத்தார் கூட்டங் குறைவறக் கூடியிருந்து அமைத்தனவாகும். ஊர்ச்சபையார் கூடி அமைக்கவேண்டிய கிராம ஆட்சிக்குரிய விதிகளை மூலபருஷையார் ஆராய்ந்தமைத்திருத்தலை நோக்குமிடத்து, ஊர்ப் பொதுமக்களுக்கு இவர்களுடைய உள்ளத் தூய்மையிலும் ஆட்சித் திறமையிலும் சிறந்த நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருந்தது என்பது தெளிவாகப் புலப்படுதல் காண்க. எனவே, அரசாங்கத்தின் தொடர்பில்லாமல் கிராம ஆட்சிக்குரிய விதிகள் அனுபவமும் கல்வியறிவும் முதிர்ந்த உள்ளூர் அறிஞர்களாலும் அமைக்கப்பெறுவதுண்டு என்பது நன்கு வெளியாகின்றது. இனி, சேய்ஞலூர் மூலபருஷையார் அமைத்த விதிகளை ஆராய்வோம்.

1. ஓராண்டில் ஊர் வாரியத்தின் உறுப்பினராராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்றுத் தம் கடமைகளை நிறைவேற்றியவர்கள் மறுபடியும் பழைய விதியின்படி ஐந்தாம் ஆண்டில்தான் வாரிய உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெறுதல் வேண்டும். அவர்களுடைய புதல்வர்கள் நான்காம் ஆண்டிலும் உடன்பிறந்தார் மூன்றும் ஆண்டிலும் அதில் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெறலாம்.

2. நாற்பது வயதுக்குக் குறையாதவர்களே வாரியபெருப்மக்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெறுதல் வேண்டும்.

3. இவ்வாறு உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்குமிடத்து அரசாங்கத்தால் குறிப்பிடப்பட்ட நாளில் ஊர்ச்சபையார் ஒருங்கே திரண்டு, முன்னோர்கள் மேற்கொண்ட முறைகளைப் பின்பற்றி நடப்போமென்று உறுதி கூறியவர்களையே தேர்ந்தெடுத்தல் வேண்டும்.

4. அரசியல் அதிகாரிகளின் துணைகொண்டு மறைமுகமாக உறுப்பினர்களானவர்களும் விதிகளுக்கு முரணுக உறுப்பினராக அமர்ந்தவர்களும் இருந்தால் அவர்கள் கிராம துரோகிகள் ஆவர். அவர்களுடைய எல்லாவகையான பொருள்களும் பறிமுதல் செய்யப்படுதல் வேண்டும்.

5, தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற உறுப்பினர்கள் விதிப்படி ஓராண்டு முடிய அலுவல் பார்த்தல் வேண்டுமாதலின் ஆண்டுதோறும் வாரியத்திற்குப் புதிய உறுப்பினர் தேர்ந்தெடுத்தல் வேண்டும். ஓராண்டிற்குமேல் உறுப்பினராயிருப்பதற்கு முயலுவோர் கிராம துரோகிகளாகி அக்குற்றத்திற்குரிய தண்டனைக்கு உட்படவேண்டும்.

6. இங்ஙனம் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற வாரியப் பெருமக்கள், ஊரில் கடமை, குடிமை, சபா விநியோகம் ஆகிய வரிகளை வாங்குமிடத்து, அவரவர்கள் நியாயமாகக் கொடுக்கவேண்டிய வரித் தொகைக்குமேல் அதிகமாக எதனையும் வாங்குதல் கூடாது.

7. சபா விநியோகம் என்ற வரியைக் குடிமக்கள் கொடுக்க வேண்டிய பிற வரிகளோடு சேர்த்து வாங்காமல் தனியாக வாங்கி ஊர்க்கணக்கனுக்கு எழுத்து மூலமாக உத்தரவு அனுப்பிச் செலவிடல் வேண்டும்.

8. ஒரு காரியம் பற்றி இரண்டாயிரம் காசுகளுக்கு மேல் அதிமாகச் செலவிட நேருமாயின், மகாசபையாரின் அனுமதியை முன்னரே பெறுதல் வேண்டும்.

9. இவ்விதிகளின்படி செலவழிக்காமல் இவற்றிற்கு முரண்படச் செலவழித்ததுண்டாயினும், நியாயமாக வாங்கவேண்டிய வரிக்குமேல் அதிக வரி வாங்கியிருப்பினும் அவற்றிற்குக் காரணரான வாரியப் பெருமக்கள் அத்தொகைக்கு ஐந்துமடங்கு தண்டம் கொடுத்தல் வேண்டும்.

10. குடிமக்கள் கொடுக்கவேண்டிய கடமை, குடிமை ஆகிய வரிகளுள் எஞ்சி நிற்கும் தொகையை ஒன்றுக்கு இரண்டாகத் தண்டம் சேர்த்து வசூலித்தல் வேண்டும்.

11. மேலே குறிப்பிட்ட தண்டத் தொகைகள் எல்லாவற்றையும்வாங்கி, சபாவிநியோகத்தோடு சேர்த்துக்கொண்டு செலவிடுதல் வேண்டும்.

12. ஊர்க் கணக்கனும் வாரியப் பெருமக்களும் குடும்பின் பிரதிநிதிகளும் மகாசபையாரின் உத்தரவின்படி ஆண்டுதோறும் மாறி நிற்றல் வேண்டும்.

இவ்விதிகள் முன்னோர்கள் நடத்திவந்த பழைய முறையைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பெற்றவையே எனினும், ஊரின் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப இன்றியமையாதன என்று அனுபவத்தால் உணர்ந்து செய்யப் பட்ட சில மாறுதல்களும் உண்டு என்பது ஈண்டு அறியத் தக்கது. வாரியப் பெருமக்கள் மகாசபையாரின் அனுமதி பெருமல் ஒரு பொருளுக்கு இரண்டாயிரம் காசுகளுக்குமேல் செலவழித்தல்கூடாது என்ற விதி, ஊர்ச் சபையார் வரிப் பணத்தை நியாயமாகவும் ஒழுங்காகவும் செலவிடுதலில் பெருங்கவனம் செலுத்தி வந்தனர் என்பதை நன்குணர்த்துவதாகும்.

இதுகாறும் உத்தரமேரூர், திருநின்றவூர், தலைஞாயிறு, அய்யம்பேட்டை, இராப்பட்டீச்சுரம், காமரசவல்லி, செம்பியன் மாதேவி, சேய்ஞலூர் ஆகிய ஊர்களிலுள்ள கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் கிராம சபையைப்பற்றிய விதிகளும் பிற செய்திகளும் எடுத்து விளக்கப்பட்டன. அவற்றை நோக்குங்கால் கிராம சபையார் தம் தம் ஊரின் நிலைமைக்கும் சூழ்நிலைக்கும் ஏற்ப, அரசாங்கத்தின் அனுமதி பெருமலும் விதிகளை மாற்றவும் இன்றியமையாத புதிய விதிகளைச் சேர்க்கவும் உரிமையுடைய வராயிருந்தனர் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. எனவே, கிராமங்களில் அந்நாளில் நடைபெற்று வந்தது உண்மையான மக்களாட்சியே என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். ஆனல், அவ்வாட்சி மக்களுள் பெரும் பான்மையோர் விருப்பத்தின் படி நடைபெற்ற ஒரு கட்சியாரின் ஆட்சியன்று என்பது அறியத் தக்கது.

இனி, பெரும்பான்மைக் கட்சியினர் ஆட்சி நடத்துவது என்பது மேனட்டார் முறையாகும். சில நூற்றுண்டுகளாக அம்முறையைக் கையாண்டு அதில் அவர்கள் ஓரளவு வெற்றி பெற்று வருவதற்குச்

சில காரணங்கள் உண்டு. அவை மேனாட்டு மக்கள் எல்லோரும் கல்வியறிவுடையவர்களாயிருத்தலும், அந்நாடுகளில் பிறப்பினை அடிப்படையாகக்கொண்ட வகுப்புவேற்றுமை யின்மையுமேயாம். கல்வியின்மையும் வகுப்புவேற்றுமையும் மிகுந்துள்ள எந்த நாட்டிலும் பெரும்பான்மைக் கட்சியினர் நடத்தும் அரசாங்கத்தால் பொதுமக்களுக்குத் தீமையேயன்றி நன்மை ஏற்படாது என்பது திண்ணம். அரசியல் கட்சிகள் எல்லாம் தம் ஆட்சிக்காலத்தில் தம் கொள்கைகளையும் எண்ணங்களையும் நிறைவேற்றிக்கொள்ளுதல், எதிர்க்கட்சியினரைப் பகைஞராகக் கொண்டு அவர்களை அழிக்க முயலுதல், அவர்களுக்கு நியாயம் வழங்குவதிலும் தடையா யிருத்தல், தம் கட்சியினர் குற்றம் புரிந்த காலத்தும் நியாய விரோதமாக அன்னோர்க்கு ஆதரவளித்தல், தம் கட்சியைச் சார்ந்த மக்களுக்கு ஒழுங்கற்ற வகையில் நலம் புரிந்து அதன் மூலம் தன்னலத்தை மிகுதியாகப் பெருகிக் கொள்ளுதல், கட்சிச் சார்பற்றவர்களாய் அனுபவமும் கல்வியறிவும் திறமையும் படைத்துள்ள பேரறிஞர்கள் ஆட்சியில் கலந்துகொள்ள வாய்ப்பில் லாமல் செய்தல், இவற்றுள் ஒன்றேனும் இல்லாதவர்கள் தம் கட்சி யினராயிருத்தல் பற்றி அன்னோரைக்கொண்டு ஆட்சி நடத்திப் பொதுமக்கள்பால் வரிகளாகத் திரட்டிய பெரும் பொருளைப் பாழ் படுத்துதல், பொதுவாக அறத்தையும் நாட்டு மக்கள் நலத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆட்சி நடத்தாமல் தம் கட்சி நலம் ஒன்றையே நாடி ஆட்சி புரிதல் ஆகிய செயல்களை மேற்கொண்டு ஒழுகுதலை நாளும் காண்கின்றோம்.

சோழர் பேரரசில் ஊர்தோறும் பொதுமக்களால் நடத்தப் பெற்று வந்த கிராம ஆட்சியில் இத்தகைய குறைபாடுகளும் தீமை களும் யாண்டும் காணப்படவில்லை. அதற்குக் காரணம் அக்காலத்தில் நடைபெற்றுவந்த கிராம ஆட்சி, பெரும்பான்மைக் கட்சியினரின் ஆட்சியாயில்லாமல், கட்சிமனப்பான்மை யற்ற பொதுமக்களால் குடவோலை வாயிலாகத் தேர்ந்தேடுக்கப்பெற்ற நடுநிலை திறம்பா நல்லறிஞர் குழுவின் ஆட்சியாயிருந்தமையே யாகும். ஆகவே, சோழர்

பேரரசில் கிராமங்களில் நடைபெற்ற ஆட்சியே உண்மையான மக்கள் ஆட்சி என்பது நன்கு தெளியப்படும்.

இனி, சில ஊர்களில் விளைநிலங்களுள் ஒரு பகுதி திருக்கோயிலுக்குரிய தேவதானமாகவும் மற்றொரு பகுதி பயிரிடும் குடிமக்களுக்குரிய வெள்ளான் வகையாகவும் இருந்துள்ளன. இத்தகைய ஊர்களில் கிராம ஆட்சியை நடத்துவதற்கு இரு வேறு சபைகள் இருந்தன என்று தெரிகிறது. இவ்வுண்மையை, 'ஆமூர்க் கோட்டத்துப் படுவூர் நாட்டுத் தேவதாநம் திருவிடவந்தை சபையோமும் ஊரோமும் கைய்எழுத்து[1]' எனவும். 'இப்பரிசு ஒட்டிக் கொடுத்தோம் முற்சொல்லப்பட்ட திருவிடவந்தை சபையோமும் ஊரோமும் ஆக இரண்டு திறத்தோம்[2]' எனவும், 'விலை ஆவணஞ் செய்து கொடுத்தோம்............வானவன் பேரரையனுக்குத் திரு நெய்த்தானத்து சபையோமும் ஊரோமும்[3]' எனவும் போதரும் கல்வெட்டுப் பகுதிகளால் நன்குணரலாம். ஒரே கிராமத்திலிருந்த இவ்விரு சபைகளும் தம் கிராம காரியங்களைத் தனித்தனியே நடத்தி வந்தன என்பது, பல கல்வெட்டுக்களால் தெள்ளிதின் அறியக் கிடக்கிறது.[4] எனினும், சில காரியங்களை இவ்விரு திறத்துச் சபைகளும் ஒருங்கு சேர்ந்து நிறைவேற்றிய செய்திகளும் கல்வெட்டுக்களில் அருகிக் காணப்படுகின்றன.[5] இங்ஙனமே கிராம சபைகளும் சேர்ந்து சிற்சில காரியங்களை நிறைவேற்றுவதுண்டு என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் புலனாகின்றது.[6]

தஞ்சாவூர் ஜில்லா சாத்தமங்கலம் என்ற ஊரில் ஒரு பகுதி சிவன் கோயிலுக்குரிய தேவதானமாகவும் மற்றொரு பகுதி ஜெயினர்களது பள்ளிச்சந்தமாகவும் இருந்தமையால் அங்குள்ள இருவகை

---

1. S, I. I., Vol. III, No. 180.
2. Ibid, No, 186.
3. Ibid, No. 127,
4. S. I. I. Vol. III, Nos. 113, 125, 185.
5. Ibid, Nos. 127, 180, 186.
6. Ibid, Nos. 124, 202, 203.

மக்களும் இரண்டு ஊர்ச்சபைகள் அமைத்து அவ்வப் பகுதிக்குரிய காரியங்களைச் செய்து வந்தனர் என்பதும் இவ்விரு சபைகளும் ஒன்று பட்டு ஒரு குளமும் நந்தவனமும் அமைத்தற்கு ஊர்ப் பொது நிலத்தை வழங்கினர் என்பதும் திருத்தருப்பூண்டியிலுள்ள ஒரு கல் வெட்டால் புலப்படுகின்றன.[1] இருவேறு சமயத்தினரால் நடத்தப் பெற்று வந்த இரண்டு சபைகளும் ஒருங்கு கூடி இங்ஙனம் செய்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இதுகாறும் எடுத்து விளக்கியவாற்றால் நிலவுரிமை பற்றிச் சிலஊர்களில் இருசபைகள் இருந்தன என்பதும், அவை பெரும் பாலும் தனித்தனியாகவே தம் கிராம காரியங்களைச் செய்து வந்தன என்பதும், இன்றியமையாத சிற்சில காரியங்களை மாத்திரம் அவ்விரு சபைகளும் சேர்ந்து நிறைவேற்றியுள்ளன என்பதும் நன்கறியக் கிடத்தல் காண்க.

இனி, ஊராள்வான், நகரமாள்வான் என்ற தலைவர்கள் முறையே கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் இருந்துள்ளனர் என்பதும், அன்னோர் அவ்வவற்றின் சபை நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொள்வதுண்டு என்பதும் சில கல்வெட்டுக்களால்[2] தெரிகின்றன. ஆனால், அவர்கள் அவ்வாட்சியுரிமையை எங்ஙனம் பெற்றனர் என்பதும், அவர்களு டைய கடமை இன்னது என்பதும், அவர்களுக்கும் ஊராட்சியும் நகராட்சியும் நடத்தி வந்த சபைகளுக்கும் ஏற்பட்டிருந்த தொடர்பு எத்தகையது என்பதும் நன்கு புலப்படவில்லை.

அறப்புறங்களை ஏற்று நடத்துதல், அவற்றை ஏற்று நடத்து வோரைக் கண்காணித்தல் ஆகிய இரண்டில் ஒன்றை ஊர்ச்சபை களும் கிராம சபைகளும் தமக்குரிய சிறந்த கடமைகளுள் ஒன்றாகக் கருதித் தவறாமல் மேற்கொண்டிருந்தன என்பது ஆயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்களால் தெள்ளிதின் உணரக்கிடக்கின்றது. முன்னோர் கள் அமைத்துச் சென்ற அறச் செயல்களுக்குரிய ஆவணங்களைப் பாதுகாத்தல், அவ்வறங்கள் அன்னோர் கருத்திற்கு முரண்படாமல் ஒழுங்காக நடத்தப்பட்டு வருகின்றனவா என்பதைக் கண்காணித்

1. Ins 466 of 1912.
2. S. I. I. Vol. III, Nos. 128 and 156.

தல் ஆகிய செயல்களில் ஊர்தோறும் அமைந்த சபைகள் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆகவே, முன்னோர்கள் அமைத்திருந்த அறச் செயல்கள் நிறுத்தப்பட்டுப் போகாமல் அவற்றைக் கிராம சபைகள் பாதுகாத்து வந்தன என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். பொதுமக்கள் நலத்தின் பொருட்டுச் செய்ய வேண்டிய பெருங் காரியங்களுக்காக அரசாங்கத் தொடர்பின்றித் தாமே தனி வரி யொன்று விதித்து வசூலித்துக்கொள்ளுதல், நாட்டிலுள்ள செல்வர்களிடத்தும், கோயில்களிடத்தும் பெரும் பொருளைக் கடன் வாங்குதல் ஆகிய உரிமைகள் இச்சபைகளுக்கு இருந்தன. இதனை நோக்குமிடத்து, ஒவ்வோர் ஊரும் சுயேச்சை பெற்ற ஒரு தனிக் குடியரசின் கீழ் அமைந்திருந்தது போல் நிலவியது எனலாம். அன்றியும், ஊர்ப் பொதுமக்கள் இச்சபைகள் பால் எத்துணை நம்பிக்கையும் மதிப்பும் வைத்திருந்தனர் என்பது இதனால் நன்கறியக் கிடத்தல் காண்க.

இனி, கிராமங்களிலிருந்த வேறு குழுவினர்களையும் ஆராய்வோம். அவர்கள் மூலபருடையார், சாத்தகணத்தார், காளிகணத்தார், கிருஷ்ணகணத்தார், குமாரகணத்தார், மணிக்கிராமத்தார், வளஞ்சியர், சங்கரபாடியார், பன்மாகேச்சுரர் என்போர். அவர்களுள் மூலபருடையார் என்போர் திருக்கோயிற் காரியங்களை நடத்தி வைத்தற்குத் தேவதான ஊர்களிலுள்ள சபையார் அமைத்திருந்த ஓர் உட்கழகத்தினர். இக்கழகத்தில் எத்தனைபேர் உறுப்பினராயிருந்தனர் என்பது இப்போது தெரியவில்லை. சாத்தகணத்தார் என்போர் கிராமங்களில் ஐயனர் என்று இந்நாளில் வழங்கும் சாத்தனரது கோயிலின் நாள்வழிபாடு ஆண்டுவிழா இவற்றை நிகழ்த்தி வந்த ஒரு நிர்வாகக் குழுவினர், காளிகணத்தார் என்போர் கிராமங்களிலுள்ள காளிகோயில் நிர்வாகத்தை ஏற்று நடத்தி வந்த ஒரு கூட்டத்தினர். கிருஷ்ணகணத்தார் என்போர் ஊர்களிலுள்ள கிருஷ்ணன் கோயிலை நிர்வகித்து வந்த ஒரு குழுவினர். குமாரகணத்தார் என்போர் முருகவேள் கோயிலைப் பரிபாலித்து வந்த ஒரு கூட்டத்தார். இங்கு எடுத்துக்காட்டப்பெற்ற கோயில் நிர்வாகக் குழுவினரைக் கணப்பெரு

மக்கள் என்று சிறப்பித்து அந்நாளில் வழங்கியுள்ளனர். வளஞ்சியர் முதலான எஞ்சியுள்ள குழுவினரைப் பற்றிப் பின்னர் உரிய இடங்களில் விளக்கப்படும்.

இனி, ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் நகரத்திலும் நிலவிய சபையைப்போல் ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் ஒவ்வொரு தனிச்சபை, அந்நாட்டின் பொதுக்காரியங்களைக்கவனித்து நிறைவேற்றும் பொருட்டு அமைக்கப்பட்டிருந்தது என்பது கல் வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுகளாலும் அறியப்படுகின்றது. நாட்டிலுள்ள எல்லா நகரசபைகளின் பிரதிநிதிகளையும் கிராம சபைகளின் பிரதிநிதிகளையும் தன்னகத்து உறுப்பினராகக் கொண்டதே இந் நாட்டுச் சபையாகும். மாநாட்டுக் கூட்டம் நடைபெறும்போது ஒவ்வோரூரின் பிரதிநிதியோடும் அவ்வவ்வூரின் கணக்கரும் அங்கு இருத்தல் வேண்டுமென்று தெரிகிறது.[1] நாட்டுச்சபையார் தாமே அறச்செயல்கள் புரிந்தும் அறப்புறங்களை ஏற்று நடத்தியும் வந்தமைக்குக் கல் வெட்டுக்களில் ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன.[2] உத்தம சோழன் காலத்திலிருந்த சிற்றரசனாகிய பழுவேட்டரையன் கண்டன் மறவன் என்பான், செம்பியன் விறைநாட்டுக்கோன் என்ற தலைவனுக்குக் காணியாக அவன் பிறந்த உறத்தூரில் சில நிலம் வழங்க வேண்டுமென்றும், அதற்கு ஆண்டொன்றுக்கு இருபத்தைந்து பொன் மாத்திரம் வரி வாங்க வேண்டுமென்றும், நிலங்களுக்குத் தரம் வகுத்துப் புதிய வரி விதிக்க நேருங்கால் அவன் காணிக்கு வரியுயருமாறு தரம் வகுக்கக்கூடாதென்றும், தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடாகிய குன்றக் கூற்றத்திலிருந்த நாட்டுச்சபைக்கு ஓர் உத்தரவு அனுப்பிய செய்தி, திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா உடையார்பாளையந்தாலுகா மேலப்பழுவூரிலுள்ள ஒரு கல் வெட்டில் உளது.[3] அங்ஙனமே அந்நாட்டுச் சபையார் நடந்து கொண்டமை அக் கல்வெட்டால் அறியக்கிடக்

1. Leiden grants. Epi. Ind. vol. XXII. No. 34.

2. Inscriptions of the Pudukkottai State, Nos. 36, 38, and 85.

3. Ins. 356 of 1924.

கின்றது. இதனால் நிலங்களுக்குத் தரம்வகுத்தல், வரி விதித்தல் முதலான சிறந்த உரிமைகள் நாட்டுச்சபைகளுக்கு இருந்தமை நன்கு பெறப் படுகின்றது.

கி. பி. பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டில் சயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துச் சபையார் கூட்டம் கூடி அம்மண்டலத்தில் எல்லா நாடுகளிலுமுள்ள தேவதானம், திருவிடையாட்டம், பள்ளிச்சந்தம், அகரப்பற்று, மடப்புறம், சீவிதப்பற்று, படைப்பற்று, வன்னியப் பற்று ஆகிய எல்லா நிலங்களுக்கும் வரியில் வேலி ஒன்றுக்கு ஆறு கல நெல் தள்ளி விடவேண்டுமென்று தீர்மானித்ததை அம்மண்டலத்தை அரசாண்ட மதுராந்தக பொத்தப்பிச் சோழன் என்பான் ஒப்புக்கொண்டு ஓர் உத்தரவு அனுப்பிய செய்தி காஞ்சிமா நகரிலுள்ள ஒரு கல் வெட்டில் காணப்படுகின்றது.[1] இதனால் மண்டலத்திலுள்ள எல்லா நாடுகளுக்குமுரிய பிரதிநிதிகளைத் தன்னகத்துக் கொண்ட பேரவை ஒன்று ஒவ்வொரு மண்டலத்திற்கும் இருந்தது என்பதும், அம் மண்டலப் பேரவை எத்துணை ஆற்றல் படைத்து விளங்கியது என்பதும் தெள்ளிதிற் புலனாதல் காண்க. எனவே, சோழர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் ஊர் தோறும் கிராம சபையும், நாடுதோறும் கிராம சபைகளின் பிரதிநிதிகள் அடங்கிய நாட்டுச் சபையும், மண்டலந்தோறும் நாடுகளின் பிரதிநிதிகளை உறுப்பினராகக் கொண்ட மண்டலப் பேரவையும் இருந்தன என்பதும், அவற்றின் துணைகொண்டு இராச்சியத்தில் ஆட்சி இனிது நடைபெற்று வந்தது என்பதும் நன்கு தெளியப்படும்.

இனி, அறப்புறங்களை ஏற்று நடத்தி வந்த நாட்டுச் சபையார் அதனை எங்ஙனம் நடத்தி வந்தனர் என்பதும் ஆராயத்தக்கதாகும். வாணகப்பாடி நாட்டின் சிற்றரசனாகிய வாணகோவரையன் வீரவர்மன் என்பான், சண்பை[2] யில் உள்ள தான்தோன்றீசுவர முடையநாயனார் திருக்கோயிலுக்குத் தன்முன்னோர்கள் வழங்கியிருந்த

---

1. Ins. 556 of 1919.

2. இவ்வூர் இந்நாளில் தென்னார்க்காடு ஜில்லா திருக்கோவலூர் தாலூகாவில் ஜம்பை என்ற பெயருடன் உளது.

இரணவீம மங்கலம் என்ற ஊரோடு புதிய நிபந்தங்களுமளித்து, நாள்வழிபாடு விழாக்கள் முதலானவற்றை ஒழுங்காக நடத்துமாறு அக்கோயிலை அந்நாட்டுச் சபையாரிடம் ஒப்பித்தான். அதனை ஏற்றுக்கொண்ட வாணகப்பாடி நாட்டுச்சபையார் அந்நாட்டிலுள்ள கிராமங்களுள் ஒன்றைக் குடவோலை வாயிலாகத் தேர்ந்தெடுத்து, அந்தக் கிராமத்திலுள்ள சபையார் கோயில் காரியங்களைப் பார்த்து வருமாறு ஏற்பாடு செய்தமையோடு அதனைத் தாமும் மேற்பார்த்து வந்தனர். ஆண்டுதோறும் குடவோலை வாயிலாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற வெவ்வேறு கிராம சபையாரே அக்கோயில் காரியங்களை நிர்வகித்து வந்தமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.* இதனால் நாட்டுச் சபைக்கும் கிராம சபைக்கும் எத்தகைய தொடர்பு அக்காலத்தில் இருந்து வந்தது என்பதை நன்கறியலாம்.

ஊர், கிராமம், நகரம், நாடு, மண்டலம் ஆகியவற்றில் நிறுவப் பெற்றிருந்த பொதுமக்கட் சபைகள் எல்லாம் கூட்டம் நடத்திச் செய்த முடிவுகள் மாத்திரம் ஆங்காங்குக் கல்வெட்டுக்களில் காணப் படுகின்றனவேயன்றி அவற்றின் நிகழ்ச்சி முறைகள் யாண்டும் வரையப்படவில்லை. அம்முறைகள் அக்காலத்தில் வழிவழியாகக் கையாளப்பெற்று நாட்டில் வழக்கிலிருந்து வந்தமையால் அவற்றை யெல்லாம் கல்வெட்டுக்களில் வரையவில்லை போலும். இச்சபைகள் கூட்டங் குறைவறக் கூடி எல்லோரும் உடன்பட்ட நிலையில்தான் எல்லா முடிவுகளையும் செய்து அவற்றை நிறைவேற்றி வைத்தன வேயன்றி இந்நாளில் நிகழ்வதுபோல் பெரும்பான்மையோர் கருத் தறிந்து அதற்கிணங்கத் தம் முடிவுகளைச் செய்து நிறைவேற்றவில்லை என்பது அறியத்தக்க தொன்றும். பொதுவாக நோக்குமிடத்து, கிராம நகர சபைகளின் ஆட்சியில் பொதுமக்கட்குப் பலவகையான நலங்கள் ஏற்பட்டன என்பது தெள்ளிது. சோழ மன்னர்களும் அச் சபைகள் ஒழுங்காகவும் நடுநிலை தவருமலும் நடைபெற்று வருமாறு

---

* Ins. 109 of 1906; இது கரிகாற் சோழனது 27-ஆம் ஆட்சியாண்டு கல்வெட்டில் வரையப் பெற்றதாம். The cholas, Vol. II, pp. 296 and 297.

கண்காணித்து வந்தமையோடு தவறு கண்ட விடத்துக் கண்ணோட்டமின்றித் தண்டம் விதித்துத் திருத்தி வந்தமையும் குறிப்பிடத் தக்கது.

ஆகவே, பொதுமக்கள் வேறு எந்த வேந்தரது ஆட்சியிலும் முன்னர் அடையாத அத்துணைச் சிறந்த பேறுகளை எல்லாம் சோழ மன்னர்களது ஒப்புயர்வற்ற சீரிய ஆட்சியிலும் அவர்களது மேற்பார்வையில் நடைபெற்று வந்த கிராம நகர ஆட்சியிலும் எளிதில் பெற்று இனிது வாழ்ந்து வந்தனர் என்று கூறலாம்.

3. அரசிறையும் பிற வரிகளும்

எந்த அரசாங்கமும் பொருள் வருவாயின்றி நடைபெற முடியாது என்பது யாவரும் அறிந்ததொன்று. ஆகவே, ஆட்சி இனிது நடைபெறவேண்டியும் பொதுமக்கட்குப் பல்வகை நலங்கள் புரிந்து அன்னோரைப் புரத்தற் பொருட்டும் அரசன் தன் இராச்சியத்திலுள்ள குடிமக்களிடம் வரி வாங்குவது இன்றியமையாததாயிற்று. ஒரு நாட்டில் உழவுத் தொழில் புரியும் நிலவுரிமையாளராகிய காணியாளர்களும் வாணிகத் தொழிலை மேற்கொண்ட வணிகர்களும் பல்வேறு வகைப்பட்ட பிற தொழில்களைக் கைக் கொண்டவர்களும் இருப்பார்கள். இவர்கள் எல்லோரிடத்திலும் நடுவு நிலை குன்றாமல் நியாயமான முறையில் அரசன் வரி வாங்க வேண்டியது அவனுடைய கடமையும் உரிமையும் ஆகும்.

சோழ இராச்சியத்தில் அரசனுக்குரிய வருவாய்களுள் முதன்மை பெற்று நிலவியது நிலவரியேயாம். இதனைக் கடமை எனவும் காணிக்கடன் எனவும் இறை எனவும் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. நிலவரியொழிந்த பிற வரிகளெல்லாம் குடிமை எனவும் சுங்கம் எனவும் அந்நாளில் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வரிகளையும் சோழ மன்னர்கள் தம் நாட்டிலுள்ள குடிகளிடம் வாங்கி வந்தனர் என்பது பல கல்வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுகளாலும் நன்கறியப்படுகிறது. இவ்வேந்தர்கள் தம்கீழ் வாழ்ந்த குறுநில மன்னர்களிடம் ஆண்டு தோறும் திறைப் பொருள் வாங்கி வந்தமையும் அறியத்தக்கது. இதுவும் ஒரு பேரசனுக் குரிய வருவாயுள் ஒன்றேயாம்.

நிலவரியானது விளை நிலங்களுக்கு அவற்றில் விளையும் நெல்லின் ஒரு பகுதியாகவாதல் பொன்னும் காசுமாகவாதல் வாங்கப் பட்டு வந்தது. இதனை ஊர்தோறும் அமைக்கப் பெற்றிருந்த மகாசபையார், பஞ்சவார வாரியர் மூலமாகக் காணிக்கடன் செலுத்த வேண்டிய குடிமக்களிடமிருந்து ஆண்டுதோறும் வாங்கி ஒருங்கு சேர்த்துத் தலைநகர்க்கும் அரசாங்கப் பொருள் நிலையங்

களிலிருந்த பிற இடங்களுக்கும் அனுப்பி வந்தனர். இனி, விளை பொருளில் எந்த அளவு அரசாங்கத்திற்குரியதாகக் கணக்கிடப் பெற்று நில வரி விதிக்கப்பட்டது என்பது ஆராய்தற்குரிய தாகும்.

அந்நாட்களில் நிலங்களில் விளைந்த நெல்லை அறு கூருக்கி அவற்றுள் ஐந்து கூறுகளை வெள்ளான் வகையில் நிலவுரிமை யாளராயுள்ள குடிகளுக்கு அளித்துவிட்டு, எஞ்சியுள்ள ஒரு பகுதியை அரசாங்கத்திற்குரிய நிலவரியாக வாங்கி வந்தனர் என்று தெரிகிறது. இவ்வாறு வரி வாங்கும் முறை குடிகளிடம் ஆறிலொரு கடமை வாங்குவதாகும். இம்முறையைப் பின்பற்றி ஆட்சி புரிந்தவர்களே சோழ மன்னர்களும் என்று கூறலாம். இது தொன்றுதொட்டுத் தமிழ் நாட்டில் வழங்கி வந்த பழைய முறையாகும்.

'தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்ருங்கு
ஐம்புலத்தா ரோம்பல் தலை'

என்ற குறட்பாவின் விசேட உரையில் ஆசிரியர் பரிமேலழகர், 'அரசனுக்கு இறைப் பொருள் ஆறிலொன்ருயிற்று, இவ்வைம்புலத்திற்கும் ஐந்து கூறு வேண்டு தலானென்பதறிக' எனவும் 'உறுபொருளும் உல்கு பொருளுந்தன் ஞென்ஞர்த் - தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்' என்ற குறட் பாவின் விசேட உரையில் 'ஆறிலொன்ருெழியவும் உரியன கூறிய வாறு' எனவும், 'அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம் -புல்லார் புரளவிடல்' என்ற குறட்பாவின் விசேட உரையில் ''அவற்ரேடு கூடி வருதலாவது ஆறிலொன்ருய் வருதல்; அவ்வாறு வாராத பொருளீட்டம் பசுமட்கலத்துள் நீர் போலச் செய்தானையும் கொண்டிறத்தலின், அதனைப் 'புல்லா' ரென்ருெழியாது 'புரளவிட' லென்றுங் கூறினர்'' எனவும் எழுதியிருப்பது உணரற்பாலதாம். இதனல், அரசன் குடிகளிடம் ஆறிலொரு கடமை வாங்குவதுதான் அறநெறி பிழையாததாயும் அருளொடும் அன்பொடும் கூடியதாயு முள்ள முறை என்பது முற்காலத்தில் விளங்கிய பெரியோர்களது கருத்தாதல் காண்க.

முதற் பராந்தக சோழனது ஆட்சிக்காலத்தில் செங்கற்பட்டு ஜில்லா சோழசிங்கபுரத்தில் வரையப்பெற்ற கல்வெட்டொன்று அரசற்குரிய நிலவரியாக அக்காலத்தில் வாங்கப்பெற்று வந்தது என்பதை இனிது புலப்படுத்துகின்றது. வெண்பா வடிவத்தில் அமைந்துள்ள அக்கல்வெட்டு,[1]

'அறு கூறிஞல் புரவு மாயதியும் பொன்னும்
பெறுமாறு சோழகோன்..........பறிவையர்கோன்
மங்கல வீரசோழன் அத்திமல்லன் ருன்கொடுத்தான்
முங்கில்வரி என்னும் வயல்'

என்பதாம். இதனுல் அரசனுக்குரிய அரசிறையாகிய நிலவரி ஆறிலொன்று என்பதும், அது புரவு என்று அந்நாளில் வழங்கப் பெற்றது என்பதும் நன்கு வெளியாதல் காணலாம். புரவு என்னும் சொல் விளைநிலம், அரசிறை என்ற பொருள்களைக் குறிக்கும் ஒரு பழந்தமிழ்ச் சொல் என்பது,

'நெல்லமல் புரவின் இலங்கை கிழவோன்
வில்லியா தன் கிளேயேம் பெரும'[2]

எனவும்,

குடிபுர விரக்குங் கூரி லாண்மைச்
சிறியோன் பெறினது சிறந்தன்று மன்னே'[3]

எனவும்

போதரும் புறநானூற்றுப் பாடற் பகுதிகளாலும்,

'மழைவளங் கரப்பின் வான்பே ரச்சம்
பிழையுயி ரெய்திற் பெரும்பே ரச்சம்
குடிபுர வுண்டுங் கொடுங்கோலஞ்சி
மன்பதை காக்கும் நன்குடிப்பிறத்தல்
துன்பமல்லது தொழுதக வில்லென'[4]

என்னும்

சிலப்பதிகாரச் செய்யுளடிகளாலும் தெள்ளிதின் உணரக் கிடக்கின்றது. எனவே, இச்சொல் முதலில் விளைநிலத்தை

---

1. Epi. Ind., Vol. IV. No. 32, page 224.
2. புறம். 379.
3. Ibid. 75.
4. சிலப், 25-ஆவது காட்சிக் காதை, வரிகள் 100-104.

யுணர்த்துவதாயிருந்து, பிறகு இவ் விளை நிலத்திற்குக் குடிகளிடம் அரசன் வாங்கி வந்த ஆறிலொரு கடமையாகிய அரசிறையைக் குறித்ததாதல் வேண்டும்.

அரசாங்கத்திற்குரிய வருவாய்களுள் பெரும் பொருள் கிடைப்பதற் கேதுவாயிருந்தது நிலவரியாகிய புரவு வரியேயாகும். இப் புரவு வரிக்காகவே ஒவ்வொரு மண்டலத்திற்கும் ஒவ்வொரு தனிச் சபை சோழ அரசர்களால் நிறுவப் பெற்றிருந்தமை அறியத்தக்கது. அவை; தொண்டை நாட்டுப் புரவுவரித் திணைக்களம்,* சோழ நாட்டுப் புரவுவரித் திணைக்களம் என்ற பெயர்களையுடையனவாயிருந்தன என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது. நெல்லாக வாங்கவேண்டிய புரவு வரியைக் குடிகளிடம் வசூலிப்பது கிராம சபையின் உட்கழகங்களுள் ஒன்ருகிய பஞ்சவார வாரியத்தின் கடமை என்பது முன்னர் விளக்கப் பட்டது. இவ்வாரியப் பெருமக்கள் வெள்ளான் வகையில் காணியாளாயுள்ள குடிகளின் நன்செய் நிலங்களில் விளைந்த நெல்லை அறுகூருக்கி ஐந்து கூறுகளை அவர்களுக்கு அளந்துவிட்டு எஞ்சியுள்ள ஒரு கூறு மாத்திரம் அரசாங்கத்திற் குரியதாகக் கொண்டு அதனை ஊர்க் களஞ்சியத்தில் சேர்ப்பிப்பது வழக்கம். இதன் பொருட்டு ஊர் தோறும் ஒரு பெருங் களஞ்சியம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இதனை ஊர்க்களஞ்சியம் என்று கூறுவர். குடிகளுக்குப் பஞ்சவாரம் அளக்கும் மரக்காலுக்குப் பஞ்சவாரக்கால் என்ற பெயர் முற்காலத்தில் வழங்கி வந்தமை உணரற்பாலதாகும். புரவுவரியால் வந்த நெல்லைக் கிராம சபையார் அரசாங்க உத்தரவின்படி உரிய இடங்களுக்கு அனுப்பி வந்தனராதல் வேண்டும்.

இனி, நிலவரியே யன்றித் தறியிறை, செக்கிறை, மனைஇறை, அங்காடிப்பாட்டம், தட்டாரப்பாட்டம், இடைப்பாட்டம், ஈழம் பூட்சி, வண்ணூரப்பாறை, கண்ணாலக்காணம், குசக்காணம், ஓடக்கூலி, நீர்க்கூலி, நாடுகாவல், உல்கு, தரகு, மரவிறை, இலைக்கூலம் முதலான பல்வகை வரிகளும் இருந்துள்ளன என்பது

* S. I. I., Vol. III, No. 142.

சுந்தரசோழனுடைய அன்பிற் செப்பேடுகளாலும் முதல் இராச ராச சோழனுடைய ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகளாலும் கங்கை கொண்ட சோழனுடைய திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளாலும் நன்கறியப்படுகின்றது. இறை, பாட்டம், பூட்சி, கூலி என்பன வரியை யுணர்த்தும் மொழிகளாம். இவ்வரிகள் எல்லாம் பொது வாகச் சில்லிறை, சில்வரி, சிற்றுாயம் எனவும் குடிமை எனவும் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகள் எல்லாம் நிலவரியை நோக்கச் சிறு வரிகளாகவும் உழவுத் தொழிலல்லாத பல்வகைப்பட்ட பிற தொழில்களைச் செய்து கொண்டிருந்த குடி மக்களிடம் வாங்கப்பெற்று வந்தவையாகவும் இருத்தலால் இங்ஙனம் குறிக்கப் பெற்றன போலும். இவற்றுள் தறியிறை, செக்கிறை, தட்டாரப்பாட்டம், வண்ணாரப்பாறை, குசக்காணம், தரகு என்பன போன்றவை அவ்வத் தொழில் புரிந்தோரிடம் அரசாங்கம் வாங்கிவந்த ஓர் வரியாகும். தறியிறை என்பது சில கல்வெட்டுக்களில் தறிப்புடவை என்றும் காணப்படுகிறது.

எனவே, துணி நெய்யும் தொழில் புரிந்தவர்களிடம் ஓர் தறிக்கு ஆண்டொன்றுக்கு ஒரு புடவை வரியாக வாங்கப்பெற்று வந்தது போலும். அங்காடிப்பாட்டம், இடைப்பாட்டம், நாடு காவல், மரவிறை என்னும் வரிகள் முறையே கடையிறை, இடைப் பூட்சி, பாடிகாவல், மரமஞ்சாடி எனவும் சில கல்வெட்டுக்களிலும் செப்பேடுகளிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அங்காடிப்பாட்டம் என்பது, கடைக்காரர்களிடம் வாங்கப்பெற்ற வரியாகும். இடைப்பாட்டம் என்பது ஆடுமாடுகளை வளர்த்து அவற்றின் வருவாயினால் வாழ்ந்த இடைக்குல மக்களிடம் வாங்கிய வரியாகும். ஈழம் பூட்சி என்பது, பனை தென்னை முதலான மரங்களிலிருந்து கள் இறக்குந் தொழில் செய்தவர்களிடம் வாங்கிய வரியாகும். கண்ணாலக்காணம் என்பது, மணமக்கள் தம் திருமண நாளில் அரசாங்கத்திற்குச் செலுத்திவந்த ஒரு வரியாகும். ஓடக் கூலி என்பது, ஆறுகளிலும் ஏரிகளிலும் ஓடந் தள்ளு வோரிடம் வாங்கிய வரியாகும். நாடுகாவல் என்பது, ஊர் களில் களவு முதலான குற்றங்கள் நிகழாதவாறு காத்தற்

பொருட்டுக் குடிமக்களிடம் வாங்கிவந்த ஒரு வரியாகும். இவ்வரி, சோழர்களுடைய கல்வெட்டுக்களில் பெரும்பாடி காவல் சிறுபாடி காவல் என்ற இருவகைப்பட்ட வரிகளாகக் குறிக்கப் பெற்றிருத்தல் அறியத்தக்கது. மரவிறை என்பது, பயன் தரும் மரங்களை அனுபவித்து வந்த குடிகளிடம் வாங்கிய வரியாகும். இதுமரமஞ்சாடி எனவும் சில கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுவதால் காயும் பழமும் தரக்கூடிய மரம் ஒன்றுக்கு ஒரு மஞ்சாடிப்பொன் அக்காலத்தில் வரியாக வாங்கப்பெற்று வந்தது போலும். இலைக்கூலம் என்பது, வெற்றிலையைக் கொடிக்கால்களில் பயிரிட்டு விற்பவரிடம் வாங்கிய வரியாகும். உல்கு என்பது சுங்கவரியாகும். 'உறுபொருளும் உல்கு பொருளும்' என்று தொடங்கும் திருக்குறட்பாவின் உரையில் 'உல்கு பொருள் சுங்கமாகிய பொருள்' எனவும், 'சுங்கம் கலத்தினும் காலினும் வரும் பண்டங்கட்கு இறையாயது' எனவும் ஆசிரியர் பரிமேலழகர் எழுதியுள்ளவை ஈண்டு உணரற்பாலவாம்.

ஆகவே, சுங்கம் என்பது வாணிகத்தின் பொருட்டு வெளிநாடுகளிலிருந்து கடல்வழியாக மரக்கலங்களிலும் உள்நாடுகளிலிருந்து பெருவழிகளின் மூலமாக வண்டிகளிலும் வரும் பண்டங்களுக்கு வாங்கிய வரிப்பொருள் என்பது தேற்றம். கப்பலில் ஏற்றப்படுவனவும் அதிலிருந்து இறக்கப்படுவனவும் ஆகிய பண்டங்களுக்கு அக்காலத்தில் அரசாங்கம் வாங்கிவந்த வரியைச் சுங்கம் என்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் தம் பட்டினப்பாலை யுரையில் கூறியிருப்பது அறியற்பாலதாம். எனவே, சுங்கத்தினாலும் அந்நாளில் அரசாங்கத்திற்கும் பெரும்பொருள் கிடைத்தது என்பது திண்ணம்.

இதுகாறும் எடுத்து விளக்கப்பட்ட வரிகள் எல்லாம் சோழ அரசர்கள் தம் நாட்டு குடிமக்களிடம் வாங்கிவந்த வரிகளே என்பதை 'வண்ணாரப்பாறையும் ......உல்கும் ஓடக்கூலியுமுட்பட்டுக் கோத்தொட் டுண்ணற்பால தெவ்வகைப் பட்டதுங்கோக் கொள்ளாதே இத்தேவரே கொள்ளப் பெறுவதாகவும், என்னும் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேட்டுச் செய்தியினால் நன்கறியலாம். எனவே, அந்நாளில் நாட்டில் நடைபெற்று வந்த எல்லாத் தொழில்களுக்கும் வரிகள் ஏற்பட்டிருந்தமை தெள்ளிது. வரிகளின் பெயர்கள்

மிகுதியாகக் காணப்படுவதால் சோழர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் அரசாங்க வரிகள் அதிகமாயிருந்தன என்று கருதுவதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை. ஒவ்வொரு தொழிலின் பெயரையும் சுட்டி வரிப்பெயர் வழங்கிவந்தமையால் வரிகள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றனவே யன்றி வேறில்லை. ஒவ்வொரு வரியும் அந்த அந்தத் தொழில் செய்தவர்களிடம் வாங்கப்பட்டதே யல்லாமல் எல்லா மக்களிடத்தும் வாங்கப்படவில்லை. ஆகவே, எல்லா வரிகளையும் எல்லா மக்களும் செலுத்தவில்லை. இந்நாளில் தொழில்வரி என்ற பொதுப் பெயரால் எல்லாத் தொழிலாளரிடத்தும் வரி வாங்கப்படுகிறது. எனவே, இற்றை நாளிலுள்ள தொழில்வரி ஒன்றே, எல்லாத் தொழில்களின் மேலும் விதிக்கப்பட்டுள்ள பல்வகை வரிகளையும் தன்னகத் தடக்கிக்கொண்டிருத்தல் காண்க.

இரவு வரி: வடஆர்க்காடு ஜில்லா வாலாஜாபேட்டைத் தாலூகாவில் இந்நாளில் திருமால்புரம் என்று வழங்கும் திருமாற் பேறு சிவாலயத்திற்குரிய நிலங்களுக்குப் புரவு வரியாக ஆயிரங் கலம் நெல் ஆண்டுதோறும் அளந்து வந்த புதுப்பாக்கத்துச் சபையார் இரவு வரியாக 187 கலம் நெல்லும் இருபத்தாறு கழஞ்சு அரைமஞ்சாடிப் பொன்னும் கொடுத்து வந்தார்கள் என்று உத்தம சோழனது பதினன்காம் ஆட்சியாண்டில் வரையப்பெற்ற கல் வெட்டு ஒன்று* உணர்த்துகின்றது. இந்த இரவு வரியைக் குறிக்கும் கல்வெட்டுக்கள் மிகுதியாகக் கிடைக்காமையால் இதைப்பற்றித் தெளிவாக அறிய முடியவில்லை. இக்காலத்திலும் நிலவரி செலுத்து வோரிடம் அவர்கள் கொடுக்கும் வரித்தொகையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ரூபா ஒன்றுக்கு இரண்டணு விழுக்காடு சாலைக்காகவும் கல்விக்காகவும் அரசாங்கத்தால் வாங்கப் பெற்று வரும் 'cess' என்ற சிறு வரியைப் போன்றதோர் வரியே இஃது என்று கருதலாம். ஆனல் 'cess' என்ற வரி யாண்டும் வாங்கப்படுகிறது. இரவு என்ற வரியே எல்லா ஊர்களிலும் வாங்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

* S. I. I. Vol. III, No. 142.

போர் வரி: கங்கை கொண்ட சோழனுடைய புதல்வனாகிய வீர ராசேந்திர சோழன் என்பான் வடக்கேயுள்ள வேங்கை மண்டலத்தின் மேல் படையெடுத்துச் செல்ல நேர்ந்த போது, அச் செலவிற்காகச் சோழ இராச்சியத்திலுள்ள விளை நிலங்களுக்கு வேலி யொன்றுக்கு ஒரு கழஞ்சு பொன் போர் வரியாகத்தன் நாட்டு மக்களிடம் வாங்கினான் என்று தஞ்சாவூர் ஜில்லா ஆலங்குடியிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு கூறுகின்றது.[1] இத்தகைய வரிகளை இன்றியமை யாமை பற்றி ஒரு சில ஆண்டுகளில் அரசாங்கம் விதித்து மக்களிடம் வசூலிக்க நேர்ந்ததே யல்லாமல் ஆண்டுதோறு வாங்கி வரவில்லை என்பது உணரற்பாலதாம்.

காவிரிக்கரை விநியோகம்: மூன்றுங் குலோத்துங்க சோழனது 31-ஆம் ஆட்சியாண்டாகிய கி. பி. 1209-ல் தஞ்சாவூர் ஜில்லா திருப்பாம்புரத்தில் வரையப்பெற்றுள்ள கல்வெட் டொன்றால்[2] அந்நாளில் காவேரிக்கரை விநியோகம் என்ற வரி யொன்று மக்களிடம் வாங்கப்பெற்றது என்று தெரிகிறது. இது, காவேரியாறும் அதன் கிளைகளும் பெரு வெள்ளங்களில் கரைகளை உடைத்து ஊர்களை அழிக்காதவாறு இருமருங்கும் மிக்க வலிமையான கரைகள் அமைக்கும் பொருட்டு அவ்வாற்றங் கரையைச் சார்ந்த ஊர்களில் வாழ்ந்த மக்களிடம் அவ்வூர்ச் சபை யாரால் வாங்கப்பெற்று வந்த ஒரு தனி வரியாயிருந்தல் வேண்டும். எனவே, இஃது எல்லா ஊர்களிலும் வாங்கப்பெற்ற போது வரி யன்று என்பது தேற்றம். இதனைப்பற்றிய தெளிவான செய்திகள் இப்போது கிடைக்க வில்லை.

சபா விநியோகம்:[3] இது பிராமணர்க்குரிய கிராமங்களாகிய சதுர்வேதி மங்கலங்களிலிருந்து சபையார் சபையின் செலவிற்காக ஆண்டுதோறும் வாங்கிய வரியாகும்.

---

1. A. R. E. for 1920-21, part II, para 35,
2. Ins. 96 of 1911.
3. Ins. 526 of 1918; S. I. I., Vol, V, No. 1003; Ins. 171 of 1908.

ஊரிடு வரிப்பாடு:[1] இது நகரங்களிலும் வெள்ளான்வகை ஊர்களிலுமிருந்த சபையார் ஆண்டுதோறும் வாங்கிய வரியாகும். இவை இரண்டும் இந்நாளில் நகர சபையாரும் பஞ்சாயத்து போர்டாரும் மக்களிடம் வாங்கும் வரி போன்றவை எனலாம். இவ் வரித்தொகை அரசாங்கத்திற்கு உரியதன்று.

வரிகள் விதிப்பதில் சபையார் கைக்கொண்ட முறை: பண்டைக்காலத்தில் வழங்கி வந்த முறையைப் பின்பற்றியே ஊர், கிராமம், நகரம் ஆகியவற்றில் மன்றுபாடும் பிறவரிகளும் மக்களிடம் வாங்கப்பெற்று வந்தன என்று தெரிகிறது. திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா மேலைப்பழுவூரில் சுந்தர சோழன் ஆட்சியில் வரையப் பெற்றுள்ள இரண்டு கல்வெட்டுக்களில்[2] நந்திபுரத்தில் முன்னர் மன்றுபாடும் பிற வரிகளும் வாங்கிய பழைய முறையைப் பின் பற்றி அவ்வூர்ச் சபையாரும் வாங்கி வரவேண்டும் என்று அந்நாட்டுக் குறுநில மன்னன் பழுவேட்டரையன் கண்டன்மறவன் என்பான் செய்ததோர் உத்தரவு காணப்படுகின்றது. இங்ஙனமே, முதல் இராசராச சோழன் காலத்திய திருச்செங்கோட்டுச் செப்பேட்டிலும்[3] தூசியூர் நகரத்தாரிடம் நந்திபுரத்தைப் போலவே குற்றத்தண்டம் முதலிய மழவரையன் வற்றைத் தான் வாங்கிக்கொள்வதாக அந் நாட்டுச் சிற்றரசன் சுந்தர சோழன் செய்த உத்தரவு ஒன்று வரையப்பட்டுள்ளது. நந்திபுரம் என்பது சோழநாட்டில் கும்ப கோணத்திற்குத் தென்மேற்கில் பழையாறை என்ற பெயருடன் நிலவிய பெருநகரமாகும். இது முற்காலத்தில் சோழர்களுடைய இரண்டாந் தலைநகராயிருந்தமை அறியத்ததக்க தொன்றும். இந் நகரிலிருந்த வழக்கத்தைப் பெரிதும் மதித்து இதனைப் பிற நாட்டுக் குறுநில மன்னர்களும் பின்பற்றி வந்தமை இதன் தொன்மையையும் சிறப்பையும் நன்குணர்த்துதல் காண்க.

---

1. S. I. I.. Vol. III, Nod. 9
2, S. I, I., Vol. XIII No. 208 , 215 and 344.
3. Ibid. Vol. III, No. 212 A.

வரிவசூலிப்பதில் ஊர்ச்சபையார்க்கு விசேட அதிகாரம்: நில வரியையும் பிற வரிகளையும் வசூலித்து அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பி வந்தவர்கள் அவ்வூரிலிருந்த சபையாரே என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டது. இவ்வழக்கம் சோழர்களின் ஆட்சிக் காலம் முழுவதும் நிலைபெற்றிருந்தது என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். பொதுமக்களும் தத்தம் வரிகளை ஒழுங்காகச் செலுத்தி வந்தமையால் ஊர்ச்சபையார் துன்பமும் தளர்ச்சியுமின்றித் தம் கடமைகளை இனிது நிறைவேற்றி வந்தனர். சோழர் அரசியலில் நிலவரி முதலான எல்லா வரிகளையும் மக்களிடம் வசூலிக்கும் முழுப் பொறுப்பும் ஊர்ச்சபையார்க்கு இருந்தமையின் அன்னோர்க்கு வரி வசூலிப்பதுபற்றிய இன்றியமையாத அதிகாரமும் அரசாங்கம் அளிக்க வேண்டியதாயிருந்தது என்பது வடஆர்க்காடு ஜில்லா உக்கலில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்றால்* நன்கறியப்படுகின்றது. இதில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள செய்தி, முதல் இராசராச சோழன் தன்னுடைய ஆட்சியின் இருபத்து நான்காம் ஆண்டு நூற்றிருபத்து நான்காம் நாளில் தஞ்சாவூர் பெரிய செண்டு வாயில் சித்திரக்கூடத்துத் தெற்கில் கல்லூரியில் எழுந்தருளியிருந்த போது செய்ததோர் உத்தரவு ஆகும். இதில் சோழநாடு, சோழநாட்டைச் சார்ந்த புறநாடுகள், தொண்டை நாடு, பாண்டி நாடு ஆகிய நாடுகளிலுள்ள ஊர்களில் காணியாளர்களாயுள்ள மக்கள், தம் நிலங்களுக்குரிய அரசிறையும் ஊரிடு வரிப்பாடும் இவ்வேந்தனது பதினாறும் ஆட்சியாண்டு முதல் ஈராண்டு நிரம்பி மூன்றும் ஆண்டும் கொடாமலிருப்பின் அவர்கள் நிலங்களைப் பறிமுதல் செய்து ஊர் நிலமாக்கி அவற்றை விற்று அவ்வரிகளுக்கு ஈடு செய்ய வேண்டும் என்ற உத்தரவு காணப்படுகிறது, இதனால் ஊராட்சியை நடத்திவந்த அவையினர்க்கு எத்தகைய அதிகாரம் அரசாங்கத்தால் அளிக்கப்பட்டுள்ளது என்பது புலப்படுதல் காண்க. அன்றியும், பொதுமக்களிடம் வாங்கப் பெற்றுவந்த வரிகள் எக்காரணம் பற்றியோ ஈராண்டுகள் முடிய வசூலிக்கப்படாமல் கிடந்து மூன்றும் ஆண்டில்

* S. I. I., Vol. III. No. 9.

வாங்கப்படும் வழக்கமும் இருந்து வந்தது என்பது இதனால் வெளியாகிறது.

இனி, நிலவரி முதலானவற்றைச் செலுத்தாமல் நாட்டையும் ஊரையும் விட்டுவிட்டு வேறு நாட்டிற்குப் போய்க் குடிபுகுந்தவர்கள் நிலத்தையும் அவ்வவ் வூர்ச்சபையார் கைப்பற்றிச் சபை விலையாக விற்று அத்தொகையை நிலவரி முதலானவற்றிற்கு ஈடு செய்த நிகழ்ச்சிகள் கல்வெட்டுகளில் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் சிலவற்றை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுவது ஏற்புடைத்தேயாம். கி. பி. 1117-ல் தஞ்சாவூர் ஜில்லா வானவன் மாதேவிச் சதுர்வேதி மங்கலத்தில் வாழ்ந்து வந்த அந்தணர் சிலர் தம் நிலவரியைச் செலுத்தாமல் தம் ஊரைவிட்டு வேற்றூர் புகுந்தனர். அன்னோர் நிலங்களை அவ்வூரிலிருந்த கிராம சபையார் கைப்பற்றி அண்மையிலிருந்த திருச்சேறைக் கோயிலுக்கு விற்று அரசிறை செலுத்தினர் என்று ஒரு கல்வெட்டு[1] அறிவிக்கிறது.

இங்ஙனமே கி. பி. 1119 ல் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் கோனேரிராசபுரம் என்று வழங்கும் திருநல்லத்திலிருந்த சிலர், தம் நிலங்களுக்குரிய அரசிறையைக் கொடாமல் ஓடி விட்டனர். அன்னோர் அவ்வாண்டொன்றுக்கு மாத்திரம் நிலவரி செலுத்தவில்லையெனினும் வேண்டுமென்றே அவ்வாறு செய்தமையால் அவர்களுக்குரிய நிலங்களைச் சபைவிலையாக விற்று அரசிறை செலுத்தவேண்டும் என்ற அரசாங்க உத்தரவு ஒன்று அவ்வூர்ச் சபையார்க்கு வந்தது. அச்சபையாரும் அவ்வுத்தரவின்படி நடந்து கொண்டமை அவ்வூரில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்றால்[2] அறியப்படுகின்றது. இதனால் வேண்டுமென்றே அரசிறை கொடாமலிருப்பவர்கள்பால் மூன்றாண்டுகள் வரையில் பொறுத்திராமல் ஓராண்டிற்குள் நிலங்களைக் கைப்பற்றிச் சபை விலையாக விற்று அரசிறை வசூலிக்கும் வழக்கமும்

1. Ins. 620 of 1909.
2. Ins. 647 of 1909.

இருந்தது என்று தெரிகிறது. இவ்வாறு செய்வதற்கு அரசாங்க உத்தரவு வேண்டும் போலும்.

திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில் இரத்தினகிரி என வழங்கும் அரிஞ்சிகைச் சதுர்வேதிமங்கலத்திலிருந்த அந்தணர் மூவர் தம் நிலங்களுக்குரிய வரியைப் பதினைந்து ஆண்டுகள் முடியச் செலுத்தாமல் ஊரைவிட்டுப் போய் விட்டனர். அவர்களுடைய நிலங்களைக் கி. பி. 1033-ல் அரசாங்கத்தார் பறிமுதல் செய்து இராசேந்திரப் பெருவிலையில்[1] விற்று அத்தொகையை அரசிறைக்கு ஈடுசெய்து கொண்டனர் என்பது இரத்தினகிரியிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[2] புலப்படுகின்றது.

சுத்தவல்லி நல்லூர் ஆத்திரையன் மாதேவப் பட்டன் என்பான், தன் நிலங்களுக்குப் பத்து ஆண்டுகள் வரையில் வரி கொடாமல் பாண்டிய நாட்டிற்குப் போய்த் தங்கியிருந்து அங்கேயே இறந்து போய்விட்டனன். அவன் நிலங்களைக் கி. பி. 1274-ல் ஊர்வாரியப் பெருமக்கள் கைப்பற்றி அவற்றை விற்று அரசிறையைச் செலுத்தினர் என்று தஞ்சாவூர் ஜில்லா களப்பாளிலுள்ள கல்வெட்டொன்று[3] கூறுகின்றது. இவ்வாறு பதினைந்து ஆண்டுகளும் பத்து ஆண்டுகளும் அரசிறை வசூலிக்கப்படாமல் கிடந்தமைக்குக் காரணம் அதனை வசூலிக்கவேண்டிய கிராம சபையின் நிர்வாகத்தில் ஏற்பட்ட ஊழலேயாம். இவ்வுண்மை தஞ்சாவூர் ஜில்லா மாயூரம் தாலுகாவில் திருமணஞ்சேரி என்று இக்காலத்தில் வழங்கும் கரிகால சோழச் சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையார் கி. பி. 1138-ஆம்

---

1. பெருவிலை என்பது இக்காலத்தில் ஏலம் என்று வழங்குகிறது. இத்தொடர் அவ்வப்போது அரசாண்ட பெருவேந்தன் பெயரோடு இணைத்து வழங்கப்படுவது அக்கால வழக்கம். இவ்வுண்மையைக் 'குலோத்துங்க சோழப் பெருவிலை' (Ins. 229 of 1927) 'இராசராசப் பெருவிலை' (Ins-393 of 1918) என்ற கல்வெட்டுத் தொடர்களால் அறியலாம்.
2. Ins. 189 of 1914.
3. Ins. 336 of 1925.

ஆண்டில் செய்துள்ள ஒரு தீர்மானத்தால் நன்கு புலனாகின்றது. இக்கிராம சபையார், நிலவரி கொடுக்க முடியாதோர், வேறு ஊர்க்கு ஓடிப்போனோர் முதலானோர் நிலங்களைச் சபை விலையில் விற்றுதல் கோயில்களில் வேண்டிய பொருளைப் பெற்று அந்நிலங் களை இறையிலி தேவதானங்களாக விட்டதால் அரசாங்கத்திற்குரிய நிலவரிகளில் எஞ்சியுள்ள தொகையை வசூலித்துத் தம் கடமைகளை நிறைவேற்றவேண்டுமென்று செய்த அத் தீர்மானத்தைத் திருமணஞ்சேரிக்கோயில் கல்வெட்டொன்றில்[1] இன்றுங்காணலாம். அரசிறையாகிய நிலவரி கொடாமல் பொது மக்கள் ஊரைவிட்டோ டியமைக்கு, வறுமை, வசூலிக்கும் அதிகாரியின் கொடுஞ்செயல் முதலியனவும் காரணங்களாயிருத்தல் கூடும்.

அரசியல் அதிகாரிகளுக்கும் நாட்டுத்தலைவர்கட்கும் சீவித மாகக் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்களுக்கு அவர்கள் மக்களிடம் வரி வசூலிக்குமிடத்துக் கைக்கொண்ட முறைகளும் குடிகளை ஊரைவிட் டோடும்படி செய்துவிட்டன என்று கருதற்கு இடமுளது. சோழ இராச்சியத்தில் ஆங்காங்கு இருந்த தலைவர்கள் சோழர்களின் ஆட்சியின் கடைப்பகுதியில் ஓரளவு சுயேச்சை எய்தித் தாமே புதிய வரிவிதித்தும் பழையவரிகளை அதிகப்படுத்தியும் மக்களைத் துன் புறுத்தி வசூலித்த செய்திகளும் கல்வெட்டுகளில் காணப்படு கின்றன. திருவொற்றியூரில் கி. பி. 1213 -ல் வரையப்பட்டுள்ள கல்வெட்டொன்று[2] இவ்வுண்மையை நன்கு உணர்த்துகின்றது. தொண்டை மண்டலத்தில் திருவொற்றியூரைச் சார்ந்த நாட்டிற் குத் தலைவனாக நிலவிய யாதவராயன் என்பான் பயிரிடக்கூடிய நிலங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் வேலி ஒன்றுக்குக் கால்மாடைப் பொன் வரி விதித்து எத்தகைய விலக்குகட்கும் இடங்கொடாமல் நாட்டி லுள்ள எல்லா ஊர்களிலும் நகரங்களிலும் வசூலிக்கும்படி தண்டல் அதிகாரி ஒருவனை நியமனஞ்செய்தான். அவன் புன்னைவாயில்

---

1. Ins. 4 of 1914.
2. Ins. 201 and 202 of 1912; A. R. E. for 1913, pp 109 & 110.

என்ற ஊரில் தான் வசூலிக்கக்கூடிய வரையில் வசூலித்துக் கொண்டு எஞ்சிநின்ற தொகையைக் கொடுக்குமாறு அவ்வூரிலுள்ள கிராமசபை உறுப்பினர்களைப் பிடித்து வந்து சிறையிலிட்டுவித்தான். அவர்கள் குளத்தூரில் குடியிருப்பு மனைகளோடு எண்பது வேலி நிலங்களையும் இருநூறு காசுக்கு விற்று அதனைக்கொடுத்தனர். தஞ்சாவூர் ஜில்லா மன்னார்குடிவிலுள்ள கயிலாயநாதர் கோயிலிலும் இராசகோபாலப் பெருமாள் கோயிலிலும் கி. பி. 1239-ல் வரையப் பட்டுள்ள இரண்டு கல்வெட்டுக்கள்,[1] சோழரது ஆட்சியின் இறுதிப் பகுதியில் வரிக்கொடுமையால் பேரின்னலுக்குள்ளாகிய நாட்டு மக்கள் அவ்வூரிலிருந்த கிராம சபையாரிடம் முறையிட்டுக் கொண்டதையும், அவர்களது துன்பத்தை நீக்கும் பொருட்டு அச் சபையார் செய்த ஏற்பாட்டையும் தெளிவாக அறிவிக்கின்றன அக்காலப்பகுதியில் சோழர் பேரரசின் வலிமை குறைந்து விட்டமை யின் சிற்றரசர்களும் அரசியல் தலைவர்களும் தம் மனம் போனவாறு நாட்டுமக்களிடம் வரி வசூலிக்கத் தொடங்கிவிட்டனர் என்பது அக் கல் வெட்டுக்களால் நன்கு வெளியாகின்றது. அக் கல்வெட்டுக்களில் 'நம்மூர்ப் பரப்பிலே காசும் நெல்லும் ஆகப் பலரும் கைவந்தபடி தண்டிக் கொள்கையாலே எங்களுக்குத் தரிப்பறுதியாலே வெள்ளாமைசெய்து குடியிருக்கப்போவதில்லை யென்று நாட்டவர் வந்து சொல்லுகையாலும் இப்படியாகையால் ஊர்தரிப்பறுதி உண்டாயிருக்கையாலும் நம்மூர் இந்நாள் பிரசாதஞ் செய்தருளின திருமுகப்படி தேவைசெய்யுமிடத்து' என்ற பகுதி குறிப்பிடத்தக்க தொன்றாகும். இதில் அரசியல் தலைவர் பலர் தம் விருப்பம்போல் அநியாயமாக வரி வசூலிக்கும் கொடுமையைக் கண்டஞ்சிய நாட்டு மக்கள், இனி, பயிர்த்தொழில் புரிந்துகொண்டு தம் தம் ஊரில் குடி யிருக்கப் போவதில்லை என்று கிராம சபையாரிடம் முறையிட்டுள்ள செய்தியைக் காணலாம். இம்முறையீட்டைக் கேட்ட மன்னார்குடிக் கிராம சபையார், பக்கத்துள்ள ஐந்து நாடுகளின் மாசபைகளையும் தம்மூர்ச்சபையையும் கயிலாய நாதர் திருக்கோயிலில் கூட்டி, அரசர் பெருமானது திருமுகப்படி பொதுமக்கள் ஆண்டுதோறும் கொடுக்க

1. S. I. I, Vol. VI. Nos. 50 and 58.

வேண்டிய நியாயமான வரிகள் இவ்வளவு என்பதைத் தெளிவாக வரையறுத்து உறுதிசெய்து அவற்றிற்கு அதிகமாகக் கேட்கும் எவற்றையும் கொடுக்கவேண்டியதில்லை என்றும், அதற்கு முரணுக நடப்போர் கிராமத்துரோகியும் நாட்டுத்துரோகியும் ஆவர் என்றும் முடிவுசெய்தமையோடு, இவற்றையெல்லாம் கயிலாயமுடையார் கோயிலிலும் வண்துவராபதி மன்னனுர் கோயிலிலும் கற்களில் வரைந்து வைக்கும்படியும் செய்தனர். இச்சபையார் நடத்திய இக் கூட்டத்திற்குப் பின்னர் அடுத்த ஐந்தாம் நாளில் இவ்வூர்க் கண்மையிலுள்ள திருஞானசம்பந்த சதுர்வேதி மங்கலத்துச்சபை யாரும் இத்தகைய பேரவை ஒன்று கூட்டி இவ்வாறு தீர்மானஞ் செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க தொன்றும். இச்செய்தியை யுணர்த்தும் கல்வெட்டின்[1] இறுதியில் 'முதலிகள் பக்ல் புக்கு பிராமணர் ஆதல் வெள்ளாழர் ஆதல் கணக்கர்ஆதல் ஊர்க்கேடு நாட்டுக்கேடு பொற்கேடு சொன்னுர் உண்டாகில் கிராமத் துரோகிகளும் நாட்டுத் துரோகிகளுமாய் இவர்கள் பட்ட தெண்டம் படக்கடவர்களாகவும் இப்படி சம்மதித்து மகாசபா விவஸ்தைபண்ணி உடையார் ஸ்ரீ கயிலாயமுடையரான இராஜாதிராஜீஸ்வர முடையார் கோயிலிலும் வண்டு வராபதி மன்னனுர் கோயிலிலும் கல்வெட்டச்சொன்னேம்; இப்படி பெருங்குறிப் பெருமக்கள் திருவுள்ளமாக இது எழுதினேன் இவ்வூர் ஊர்க் கணக்குச் செல்கலுடையான் தன்மப்பிரியன் எழுத்து' என்று வரையப்பட்டுள்ள பகுதி அறியத்தக்கதொன்றும். சோழர் ஆட்சியில் இத்தகைய வரிக்கொடுமை பற்றிய நிகழ்ச்சிகள் கல்வெட்டுக்களில் மிகுதியாகக் காணப்படாமல் சிற்சில இடங்களில் மிகவும் அருகியே காணப்படுகின்றன. அன்றியும், இவைகளெல்லாம் இவ்வேந்தர்களின் பேரரசு தளர்ச்சியுற்ற இறுதிக்காலப் பகுதியில் அரசியல் தலைவர் சிலர் தாம் விரும்பியவாறு நடக்கத்தொடங்கிய நாட்களில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளேயாம். மேலே குறிப்பிட்ட மன்னர் குடிக் கல்வெட்டுக்களால் வழக்கத்திற்கும் நியாயத்திற்கும் முரணுகத் தலைவர்கள் வரி வாங்கினுல் பொதுமக்கள்

---

[1] S. I. I. Vol. IV. No. 48

நாட்டுப் பேரவையைக் கூட்டிப் பழைய முறையை எடுத்துக்காட்டி இவ்வளவு வரிதான் வாங்கலாம் என்பதை அறிவுறுத்தி அவர்கள் செயலைக் கண்டித்துத் தடைப் படுத்துவது உண்டு என்பதும், கிராம சபை, நாட்டுச்சபை ஆகிய சபைகள் எத்துணை ஆற்றலும் மதிப்பு முடையனவாகச் சோழர் அரசியலில் நிலவின என்பதும் நன்கு விளங்குதல் காண்க. சோழர் ஆட்சியியல் பொதுவாக நோக்குமிடத்துப் பழையகால முதல் வழங்கி வந்த ஒரு நியாயமான முறையைப் பின்பற்றியே அரசிறை வாங்கப் பெற்று வந்தது என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம்.

4. நில அளவு

ஒவ்வொரு நாட்டிலுமுள்ள ஊர்களை முறையாக அளந்தாலன்றி அங்கு விளைநிலங்கள் எவ்வளவு உள்ளன என்பதும் அவற்றிற்குரிய நிலவரியாகிய காணிக்கடன் குடிகளிடமிருந்து அரசாங்கத்திற்கு எவ்வளவு வர வேண்டும் என்பதும் நன்கு புலப்படமாட்டா. எனவே, நிலவரியை ஒழுங்குப்படுத்தி நடுநிலை தவறாமல் குடிகளிடத்தில் வசூலிக்க வேண்டுமாயின் இராச்சியத்திலுள்ள நாடுகள் எல்லாவற்றையும் அளந்து விளைநிலங்களின் பரப்பை உள்ளவாறு உணர்ந்துகொள்வதோடு அந்நிலங்களுக்கு அரசிறை செலுத்தும் கடமையும் உரிமையும் பூண்ட குடிகள் இன்னார் என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்வதும் அரசாங்கத்தின் முதன்மையானகடமையாகும். ஆதலால் சோழ மன்னர்களின் ஆளுகையில் சோழ இராச்சியம் மும்முறை அளக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள், முதலில் நிகழ்ந்த நில அளவு சோழ மன்னர்களுள் பெரும்புகழுடன் நிலவிய பேரரசனாகிய முதல் இராசராசசோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் நடைபெற்றது என்று தெரிகிறது.[1] இவ்வேந்தன் தன் ஆட்சியின் பதினாறும் ஆண்டாகிய கி பி. 1001-ல் சோழ இராச்சியம் முழுவதையும் அளந்து கணக்கெடுக்குமாறு உத்தரவிட்டான். அவ்வேலையும் அவ்வாண்டிலேயே குரவன் உலகளந்தான் இராசராச மாராயன் தலைமையில் தொடங்கப்பட்டு இரண்டாண்டுகளில் நிறைவேறியது. இத்தலைவன் முதல் இராசராச சோழனுடைய பெரும் படைத் தலைவர்களுள் ஒருவன். இவன் சோழ இராச்சியம் முழுமையும் அளந்து கணக்கெடுத்தமைபற்றி இவனுக்கு உலகளந்தான் என்ற பட்டமும் அரசனால் அளிக்கப்பட்டிருப்பது அறியற்பாலதொன்றாம்.[2] திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா கருவூர்த் தாலூகாவிலுள்ள

---

1. S. I. I., Vol. VIII, Nos. 222 and 223. Ins. 59 of 1913; A. R. E. for 1918, part II, para 25; Ins 44 of 1907.
2. S. I. I., Vol. II. Introduction. P. 6 Ibid. No. 95.

சோழூரில் காணப்படும் முதல் இராசராச சோழனது 17 ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டொன்றில்[1] உலகளவித்த திருவடிகள் சாத்தன் என்ற அரசியல் அதிகாரி ஒருவன் குறிக்கப்பட்டுள்ளனன். இத் தலைவனும் இவ்வேந்தன் ஆணையின்படி சோழ இராச்சியத்தில் நிலம் அளந்து கணக்கெடுக்கப் பெற்றபோது தலைமை வகித்த அதிகாரிகளுள் ஒருவனாயிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். சோழ இராச்சியத்தில் நில அளவு நடைபெற்ற காலத்தில் ஒவ் வொரு மண்டலத்திற்கும் ஒவ்வோர் அதிகாரி தலைமை வகித்து அதனை நடத்தி நிறைவேற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்று சில குறிப்புக்களால் புலப்படுகின்றது.

நிலம் அளந்த கோல் 'உலகளந்தகோல்' என்று அக்காலத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இக்கோல் பதினாறு சாண் நீளமுடையது என்று தெரிகிறது. நிலங்களை நீர்நிலம், கொல்லை, நத்தம், காடு என்று வகுத்துள்ளனர். இவற்றுள், நீர்நிலம் கொல்லை. என்பன முறையே நன்செய் புன்செய்களாகும். நத்தம் என்பது மக்கள் வீடு கட்டிக் குடியிருந்து கொண்டிருக்கும் மேட்டுநிலப் பரப்பாகும். நிலங்களெல்லாம் குழி, மா, வேலி, என்ற முறையில் நூறு குழி கொண்டது ஒரு மா ஆகவும், இருபது மா கொண்டது ஒரு வேலியா கவும் அளக்கப்பட்டுள்ளன. நிலத்தை அளந்து எல்லைகள் தெரி யும்படி அவ்வவ்விடங்களில் கற்கள் நடுவது வழக்கம் என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் புலனாகின்றது, அக்கற்களைப் புள்ளடிக்கற்கள் என்று வழங்யுள்ளனர்.[2] சிவாலயங்களுக்கு விடப்பட்ட நிலங்களுக் குத்திரிசூலம் பொறிக்கப்பட்ட கற்களும் திருமால் கோயில்களுக்கு விடப்பட்ட நிலங்களுக்குத் திருவாழி பொறிக்கப்பட்ட கற்களும்[3] சைனக்கோயில்களுக்கு விடப்பட்ட நிலங்களுக்குக் குண்டிகை அல் லது முக்குடை பொறிக்கப்பட்ட கற்களும் எல்லைக்கற்களாக

---

1. Ins. 199 of 1917.
2. தெ. இ. க தொகுதி, 5 எண் 1379; புதுக்கோட்டையரசின் கல்வெட்டுத் தொகுதி. எண் 141.
3. S. I. I., Vol. V. No. 496.

நடுவது சோழர் ஆட்சியில் நிலவிய பழைய வழக்கமாகும்.

இவ்வாறு அளக்கப்பெற்ற நிலங்களுக்கு அரசியல் அதிகாரிகளால் பிறகு தரம் காணப்பட்டு வரி விதிக்கப்பட்டது. நிலங்களின் வளத்தையும் அவற்றிற்குப் பாய்ச்சப்பெறும் நீர்வளத்தையும் ஆதாரமாகக்கொண்டுதான் எல்லா நிலங்களுக்கும் தரங்கள் வகுக்கப்பட்டன என்று தெரிகிறது. இங்ஙனம் வகுத்தவிடத்துப் பதினைன்காம் தரத்து நிலங்களும் இருந்தன என்பது, 'இந்நிலம் சந்திராதித்தவல் பதினைலாம் தரத்திலே தரம்பெற்றும்' என்னும் மகாதானபுரத்துச் கல்வெட்டுத் தொடர்களால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது.* தரம் வகுக்கப்பெருத நிலம் 'தரமிலி' என்று கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. முதல்தரம் இரண்டாம் தரம் மூன்ரும்தரம் என்று வகுக்கப்பெற்ற பல தரப்பட்ட நிலங்களுள் ஒவ்வொன்றும் ஆண்டொன்றுக்கு இவ்வளவு கலம் விளையும் இயல்பினது என்பதைக் கல் வெட்டுக்களின் துணைகொண்டு இப்போது தெளிவாக அறிய இயலவில்லை. எனினும். நிலங்களின் விளைவின் அளவைக்கொண்டுதான் அவற்றின் தரங்கண்டே அதிகாரிகளால் அக்காலத்தில் நிலவரி விதிக்கப்பட்டுள்ளது என்பது தேற்றம்.

இராசராச சோழனது ஆணையின்படி நிலங்களை அளந்து அவற்றிக்கு வரி விதிக்கப்பெற்ற காலத்தில் ஒவ்வோர் ஊரிலும் சில சில இடங்கள் வரி விதிக்கப்படாமல் ஒதுக்கப்பெற்று விட்டன என்பதும் கல்வெட்டுக்களால் வெளியாகின்றது. அங்ஙனம் ஒதுக்கப்பட்டவை ஊர் நத்தம், கம்மாளச்சேரி, வண்ணரச்சேரி, ஈழச்சேரி, வெள்ளான் சுடுகாடு, பறைச்சேரி, பறைச்சுடுகாடு, ஊர்நிலத்தூடறுத்துப்போன வாய்க்கால், சீகோயில், ஐயன்கோயில், பிடாரிகோயில், திருமுற்றம், தேவர் திருமஞ்சனக்குளம், ஊருணி, கழனிக்குளம், நந்தவனம், களம், கொட்டகாரம், ஓடை, சுடு காட்டுக்குப் போகும் வழி, ஆறு, ஆறிடுபடுகை, பெருவழி, மன்றம்,

---

* S I. I. Vol. VIII, No. .701.

கன்றுமேய்பாழ், மனே, மனேப்படைப்பை, கடை, கடைத் தெரு, கிடங்கு, காடு, உவர்நிலம் என்பனவாம். இவற்றை ஆராயுங்கால் அக்காலத்தில் விளை நிலங்களுக்கு மாத்திரம் வரி விதிக்கப்பட்டனவே யன்றிப் பிறநிலங்களுக்கு வரி விதிக்கப்படவில்லை என்பது நன் கறியக் கிடக்கின்றது.

ஒவ்வோர் ஊரும் இவ்வளவு வேலி நிலப்பரப்புடையது என் பதை அளந்தறிந்து அதிலிருந்து மேலே குறிப்பிட்ட வரி விதிக்கப் பெருத இடங்களின் நிலப்பரப்பைக் கழித்துக் கொண்டு எஞ்சிநின்ற விளை நிலங்களுக்குத்தான் நிலவரி விதிக்கப்பட்டது என்பது பல கல் வெட்டுக்களால் புலனுகின்றது.

நிலவளம் மாறுமிடத்து நிலத்தின் தரத்தை மாற்றி வரியை உயர்த்துவதும் குறைப்பதும் உண்டு என்பதும், ஒருபோக நிலம், இரண்டு அல்லது மூன்றுபோக நிலமாக ஆக்கப்படின் அதன் வரியை உயர்த்துவது வழக்கம் என்பதும் கல்வெட்டுக்களால் உணரக்கிடக்கின்றது. எனினும், எத்தகைய மாறுதல்களுக்கு விளை நிலங்கள் உட்பட்டாலும் அந்நிலங்களின் வரியைமாத்திரம் மாற்றி அமைக்காமல் ஒரே நிலையில் வைத்திருப்பதும் உண்டு என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் தெரிகிறது. அங்ஙனம் ஒரே நிலையில் அமைந் துள்ள நிலவரி அந்நாளில் 'நிலையிறை,[1] (Permanent Settle ment) என்று வழங்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு விதிக்கப்பெற்ற நில வரியை 'நின்றிறை' என்று திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் கூறு வதும் உணரற்பாலதாகும்.[2]

முதற்குலோத்துங்க சோழனது பதினுறும் ஆட்சியாண்டாகிய கி.பி. 1086-ல் சோழ இராச்சியம் முழுமையும் இரண்டாம் முறை அளந்து கணக்கெடுக்கப் பட்டுள்ளது. இந்நிகழ்ச்சியை 'நம்உடை யார் சுங்கந்தவிர்த்தருளின குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு (யாண்டு) யசூ ஆவது திருவுலகளந்த கணக்குப்படி நீங்கல் நீக்கிப்

1. Ins. 356 of 1924. The Colas, Vol.II
2. S. I I., Vol. III, No205 line 76. (Page 403)

பனை நின்ற கொல்லையும் உவரும் உப்புமண்ணும் ஆய் அறுகெழுந்த படுதரையும் என்று அளந்தநிலத்து,[1] எனவும் 'சுங்கந்தவிர்த்த குலோத்துங்க சோழதேவர்க்குப் பதினாருவ தளக்கக் குறைந்த நிலத்தொடு'[2] எனவும் போதரும் கல்வெட்டுப் பகுதிகளால் நன்கறியலாம். இந்நில அளவும் இரண்டு ஆண்டுகளில் நிறைவேறி அரசிறை விதிக்கப்பெற்றது என்பது, 'உடையார் சுங்கந் தவிர்த்தருளின குலோத்துங்க சோழதேவர்க்கு ௰அ-ஆவது இறைகட்டின காணிக்கடன், என்னும் திருவீழிமிழலைக் கல்வெட்டொன்றால்,[3] பெறப்படுகின்றது.

இவ்வேந்தன் காலத்தில் நிலம் அளந்தகோல் 'திருவுலகளந்த ஸ்ரீ பாதக்கோல்' என்று வழங்கப்பெற்றது என்பது வட ஆர்க்காடு ஜில்லா திருவோத்தூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் புலப்படுகின்றது.[4] திருவுலகளந்த ஸ்ரீ பாதத்தையுடைய திருமாலே குலோத்துங்கனாக அவதரித்தனர் என்பது அந்நாளிலிருந்த அறிஞர்களது கருத்தாதலினால், குலோத்துங்கனது திருப்பாதத்தையே ஓரடியின் அளவாகக்கொண்டு அமைக்கப்பட்ட இந்த அளவுகோல் இப்பெயர் எய்தியது போலும்.

முதற் குலோதுங்க சோழனது திருவாணையின்படி சோழ இராச்சியம் முழுதும் அளந்து கணக்கெடுக்கப்பட்ட காலத்தில் அதனைச்செய்து முடித்த அரசியல் அதிகாரி இருவருடைய பெயர்கள் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. அவர்களுள் ஒருவன் திருவேகம்பமுடையானான உலகளந்த சோழப் பல்லவரையன் என்பான்.[5] இவன், சோழமண்டலத்துத் திருவழுந்தூர்நாட்டுத் தேவூரினன்; குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் ஒரு நாட்டின் தலைவனாக விளங்கியவன். இவன் தலைமையில் இராச்சியம் அளக்கப்

---

1. Ibid· Vol. V, No. 990.
2. Ibid. Vol- VI, No. 34.
3. சோழவமிச சரித்திரச் சுருக்கம், பக்.58.
4. S. I. I., Vol. VII. No. 6.
5. Ins. 132 of 1929-30.

பெற்றமை பற்றி இவனுக்கு உலகளந்த சோழப் பல்லவரையன் என்ற பட்டம் இவ்வேந்தன் வழங்கியிருப்பது குறிப்பிடத் தக்க தொன்றும். மற்றையோன், குளத்தூருடையான் உலகளந்தானன திருவரங்கதேவன் ஆவான்.[1] இவனும் உலகளந்தான் என்ற பட்டம் பெற்றுள்ளமை அறியத்தக்கது. இவனைப்பற்றிய பிற செய்திகள் இப்போது தெரியவில்லை. இவ்விருவரே யன்றி வேறு அதிகாரிகள் சிலரும் இவ்வேலையில் அரசாணையின்படி ஈடுபட்டிருத்தல் கூடும். அவர்களைப்பற்றியும் ஒன்றும் புலப்படவில்லை.

தஞ்சாவூர் ஜில்லா பட்டுக்கோட்டைத் தாலூகாவில் இந்நாளில் கோயிலூர் என்னும் பெயருடன் நிலவும் திருவுசாத்தானத்தில் காணப்படும் சில கல்வெட்டுக்களால்[2] மூன்றுங்குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சியின் முப்பத்தெட்டாம் ஆண்டிலும் சோழ இராச்சியம் ஒரு முறை அளந்து கணக்கெடுக்கப்பட்டது என்பது நன்கறியக்கிடக்கின்றது. இந்நில அளவு சோழர்களின் ஆட்சியில் மூன்றும் முறையாகக் கி. பி. 1216-ல் நடைபெற்றதாகும். இச்செய்தி, மூன்றும் இராசேந்திரசோழன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்களில் தான்[3] காணப்படுகின்றது. இதனைத் தெளிவாக உணர்த்தக்கூடியவேறு ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை. இதுகாறும் எடுத்து விளக்கியவற்றால் சோழர் காலத்தில் முதல் இராசராச சோழன் ஆட்சியில் கி. பி. 1001-இல் ஒருமுறையும் முதற்குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியில் கி. பி. 1086-இல் ஒருமுறையும் மூன்றுங் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியில் கி. பி. 1236-இல் ஒரு முறையும் சோழ இராச்சியம் முழுமையும் அளந்து கணக்கெடுக்கப் பெற்றமை ஒருவாறு உணரக்கிடத்தல் காண்க.

---

1. Ins. 340 of 1917.
2. Ins. Nos. 188. 208 and 216 of 1908.
3. Ibid.

5. நிலவுரிமை

சோழரது ஆட்சிக்காலத்தில் நிலங்களை அனுபவித்து வந்தோரின் உரிமையை அடிப்படையாக வைத்து அந்நிலங்களை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம். அவற்றுள், உழவுத்தொழிலையே வழி வழியாக மேற்கொண்டு நிலங்களை அனுபவித்து வந்த குடிகளுக்கே உரிமை வெள்ளான் வகை ஒன்றாகும். இவ்வகை நிலங்களுக்குக் குடிமக்கள் அரசிறை செலுத்தவேண்டும். அது பற்றியே இந்நிலங்களைத் திறப்பு என்று வழங்கியுள்ளனர். இக்காலத்தில் 'ரயட்வாரி' முறையில் (Ryotwari System) மிராசு உரிமையுடன் அனுபவிக்கப்பட்டுவரும் நிலங்கள் எல்லாம் மேலே குறிப்பிட்ட சிறப்பு வகையாகிய வெள்ளான் வகையைச் சேர்ந்தனவேயாம். இவ்வகையில் நிலங்களை, அனுபவிக்கும் குடிமக்கள் 'இறைகுடிகள்' என்று கூறப்பட்டுள்ளனர். இவர்களுள் குறைந்த நிலமுடையவர்கள் தாமே உழவுத்தொழிலை நேரில் செய்து வந்தனர். அதிக நிலமுடையவர்கள் பிற குடிகளைக்கொண்டு தம் நிலங்களை உழுவித்து வாழ்ந்து வந்தனர். இவர்கள் பெருங்குடிகள் என்றும் அந்நாளில் வழங்கப்பட்டுள்ளனர். ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் இவ்விருவகையினரையும் உழுதுண்போர் உழுவித்துண்போர் என்று பிரித்துணர்த்துவது அறியத்தக்கது.

மற்றொருவகை நிலங்கள், தானமாக அளிக்கப்பெற்றவையாகும். அவை, தேவதானம், திருவிடையாட்டம், பள்ளிச் சந்தம், மடப்புறம், சாலாபோகம் பிரமதேயம் என்று வழங்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் தேவதானம் என்பது, சிவன் கோயில்களுக்கு அளிக்கப் பெற்ற நிலம்; திருவிடையாட்டம் என்பது, திருமால் கோயில்களுக்குக் கொடுக்கப்பெற்ற நிலம்; பள்ளிச்சந்தம் என்பது, சைன கோயில்களுக்கும் பௌத்த கோயில்களுக்கும் விடப்பெற்ற நிலம்; மடப்புறம் என்பது, மடங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நிலம்; சாலாபோகம் என்பது, அபூர்விகள், அந்தணர்கள், சிவயோகிகள்

முதலானேர்க் குணவு கொடுக்கும் அறச்சாலைகளுக்கு அளிக்கப்பட்ட நிலம்; பிரமதேயம் என்பது, வேதங்களையும் சாத்திரங்களையும் நன்கு பயின்று சீலமும் புலமையும் படைத்த பார்ப்பனர்க்கு வழங்கப்பெற்ற நிலம். இவ்வகை நிலங்களெல்லாம் பெரும்பாலும் இறையிலி நிலங்களாகவே செய்யப்படுவது வழக்கம். இவற்றை இறையிலியாகப் பெற்றவர்கள் அரசாங்கத்திற்கும் ஊர்ச் சபைக்கும் எத்தகைய வரியும் கொடாமல் இவற்றை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கலாம். எனினும், இறையிலி நிலங்கள் பெற்றவர்களிடத்தும் 'இறையிலிக்காசு' என்ற ஒரு சிறுவரி அரசாங்கம் வாங்கிவந்தது என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் தெரிகிறது.

பிறிதொருவகை நிலங்கள், சில குறிப்பிட்ட காரியங்களைச் செய்தற் பொருட்டு அவற்றைச் செய்து வருவோர்க்குக் கொடுக்கப் பெற்றவையாகும். இவற்றை, சீவிதம், போகம், விருத்தி, காணி, பற்று, புறம், பட்டி முற்றூட்டு என்று அக்காலத்தில் வழங்கி வந்தனர்.

சோழரது ஆட்சியில் அரசியல் அதிகாரிகளுக்கு அரசாங்கக் கருவூலத்திலிருந்து திங்கள் தோறும் சம்பளம் கொடுக்கும் வழக்கம் இல்லை என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்களது தகுதிக் கேற்றவாறு அன்னேர் வாழ் நாள் முழுவதும் அனுபவித்துக் கொள்ளும்படி சோழ மன்னர்களால் அளிக்கப்பெற்ற நிலமே சீவிதம் எனப்படும்* அதனைப்பெற்று வாழ்ந்து வந்த அரசியல் அதிகாரிகள், குறிப்பிடத்தக்க பெருந் தொண்டுகளை அரசாங்கத்திற்குச் செய்து அவற்ருல் பேரும் புகழும் பெற்றிருப்பாராயின் அவர்கள் காலத்திலேயே அந்நிலத்தை சீவித வகையிலிருந்து மாற்றி அவர்களும் அவர்களுடைய வழியினரும் அனுபவித்துக் கொள்ளுமாறு இறையிலியாகக் கொடுத்து விடுவது உண்டு. அத்தகைய சிறந்த அதிகாரிகள் இறந்து போய்விட்டால் சீவிதமாகவுள்ள நிலங்களைப் பிரித்து அவர்களுடைய மனைவி மக்களுக்கும்

---

* திருக்கோயிலில் மெய்காவல் பணிபுரிவோனுக்குக் கொடுக்கப்படும் நிலமும் சீவிதம், என்று வழங்கிள்ளயுது.

உடன் பிறந்தார்க்கும் இறையிலி நிலமாக வழங்குவது உண்டு என்பது, சில கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியப்படுகின்றது. திருக்கோயில்களிலும், சிற்றூர் பேரூர்களிலும், அம்பலங்களிலும் சில குறிப்பிட்ட காரியங்களை நாள்தோறுமாவது திங்கள்தோறுமாவது ஆண்டுவிழா நாட்களிலாவது செய்துவரும் பொருட்டு அவரவர் வாழ்நாள் முழுவதும் அனுபவித்துக் கொள்ளுமாறு அன்னோர்க்கு அளிக்கப்பட்ட நிலங்கள், போகம், விருத்தி, காணி, பேறு, புறம், பட்டி, பற்று முதலான பேர்களையுடையனவாயிருந்தன. இவைகள், அரசர்களாலும், அரசியல் தலைவர்களாலும், கிராமசபையாராலும், கோயில் அதிகாரிகளாலும், பிற செல்வர்களாலும் கொடுக்கப் பெற்றனவாகும். இவையெல்லாம் இறையிலி நிலங்களே என்பது தேற்றம்.

திருக்கோயில்களில் அருச்சனை செய்யும் பொருட்டுச் சிவவேதியர்க்கும், ஆதுரசாலைகளிலிருந்து பொதுமக்களுக்கு வைத்தியம் செய்யும் பொருட்டு மருத்துவர்கட்கும் விழா நாட்களில் ஆரியக் கூத்து நிகழ்த்தும் பொருட்டுக் கூத்தச் சாக்கையர்க்கும் கொடுக்கப் பட்ட நிலங்கள், முறையே அர்ச்சனு போகம், வைத்தியபோகம், நிருத்தபோகம் என்று வழங்கி வந்தன. ஊர்களில் இரவில் அம்பலத்தமர்ந்து பாரதம் படித்து விரிவுரை நிகழ்த்தும் பொருட்டுப் புலவர்கட்கும் திருக்கோயிலில் வேதம் ஓதுவதற்கும் புராணங்கள் படித்தற்கும் அந்தணர்கட்கும் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்கள் முறையே பாரதவிருத்தி, பட்டவிருத்தி எனவும் வழங்கின என்று தெரிகிறது.

திருக்கோயில்களில் ஆடல்பாடல்களை நிகழ்த்தும் பதியிலார்க்கும் அவர்களை ஆட்டுவிக்கும் ஆடலாசிரியனாகிய நட்டுவனுக்கும், ஆரியக் கூத்தாடும் கூத்தச்சாக்கைக்கும், தமிழக்கூத்து ஆடுவோனுக்கும், வீணை வாசிப்போனுக்கும், மத்தளங் கொட்டும் மெய்ம்மட்டிக்கும், இசைபாடும் முரலியனுக்கும், ஒருகட்பறை கொட்டும் உவச்சனுக்கும், கணக்கெழுதும் கணக்கனுக்கும், திருப்பதிகம் விண்ணப்பம் செய்யும் ஓதுவார்க்கும் கொடுக்கப்பட்ட இறையிலி நிலங்கள், முறையே பதியிலார்காணி, நட்டுவக்காணி, சாக்கைக்

காணி, கூத்தாட்டிக்காணி, வீணைக்காணி, மெய்ம்மட்டுக்காணி, முரலியக்காணி, உவச்சக்காணி, கணக்கக்காணி, திருப்பதிகக்காணி என்று வழங்கி வந்தன என்பதைக் கல்வெட்டுக்களால் நன்குணரலாம். தளிச்சேரிப் பெண்டுகளாகிய பதியிலார்க்கும் தேவடியாயார்க்கும் இசைப் பயிற்சியளித்து வந்த பாணர்க்குக் கொடுக்கப்பெற்ற இறையிலிநிலம் பாணக்காணி எனக்கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஊர்களிலிருந்த அம்பலங்களை மெழுகி நாள்தோறும் தூய்மை செய்யும் பணிமகளுக்கும் அவ்வம்பலங்களில் குடிதண்ணீரும் அக்கினியும் சேமித்து ஊரார்க்கு வேண்டும்போது கொடுத்துதவும் பணிமகனுக்கும் அளிக்கப்பட்ட இறையிலி நிலங்கள் முறையே மெழுக்குப்புறம், அம்பலப்புறம் எனக்கல்வெட்டுக்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சில அறங்களைச்செய்தற்பொருட்டுக் கிராம சபையாரிடத்தும் குறிப்பிட்ட சிலரிடத்தும் கொடுக்கப்பட்ட இறையிலி நிலங்கள் அறப்புறம் என்று வழங்கின. போரில் உயிர் துறந்த வீரர்களுடைய மனைவி மக்களுக்கு அரசர்களும் தலைவர்களும் வழங்கிய நிலங்கள் உதிரப்பட்டி எனவும், ஏரிகளை ஆண்டு தோறும் வெட்டியும் கரைகட்டியும் பாதுகாத்தற்பொருட்டுக் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்கள் ஏரிப்பட்டி எனவும் வழங்கி வந்தன. அரசர்கள் விரும்பிய போது படைகளை அனுப்பி உதவி புரியும் பொருட்டு அப்படைகளின் தலைவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட நிலங்கள் படைப்பற்று வன்னியப்பற்று என்று வழங்கின. ஈண்டுக் காட்டப்பட்ட விருத்தி, காணி, போகம், புறம் முதலியவை எல்லாம் ஒரு பொருளனவாம் என்பது நுணுகி நோக்குவார்க்குப் புலப்படாமல் போகாது. இவ்வுண்மையைப் பாரதவிருத்தி பாரதப்புறம் எனவும், நட்டுவக்காணி நிருத்தபோகம் எனவும், வைத்தியபோகம் வைத்தியவிருத்தி எனவும், பாணக்காணி பாணசீவிதம் எனவும் கல்வெட்டுக்களில் வேறுபாடில்லாமல் குறிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் நன்கறியலாம்.

இவையனைத்தும் பிற்காலக் கல்வெட்டுக்களில் மானியம் என்ற பெயரால் கூறப்பட்டிருத்தல் அறியத்தக்கதாகும்; கிராமங்களில் பொது ஊழியங்கள் புரிந்து வருவோர்க்குக்

கொடுக்கப்பட்டுள்ள ஊர்ப் பொது நிலங்கள் மானியங்கள் என்று வழங்கப்பெற்று வருதலை இக்காலத்தும் காணலாம்.

தேவதானம், பிரமதேயம், மடப்புறம், திருவிடையாட்டம் பள்ளிச்சந்தம் ஆகியவற்றை அரசர்களாதல், அரசியல் தலைவராதல், ஊர்ச்சபையராதல் இறையிலி நிலங்களாகவே வழங்கி விடுவது வழக்கம். நாட்டிலுள்ள செல்வர்கள் அவற்றை வழங்குவாராயின் அவற்றிற்குரிய அரசிறையின் பொருட்டு அவர்களிடம் முதற்பொருள் பெற்று அத் தொகையினால் கிடைக்கும் பலிசை (வட்டி)யைக் கொண்டு அரசாங்கத்திற்குச் சேரவேண்டிய நிலவரியை ஆண்டு தோறும் ஊர்ச்சபையார் செலுத்தி வருவார்கள். இங்ஙனம் சபையாரால் வாங்கப்பட்ட முதற் பொருளுக்கு 'இறை காவல்' என்னும் பெயர் அந்நாளில் வழங்கிவந்தது. மேலே குறிப்பிட்ட தேவதானம், பிரமதேயம் முதலான நிலங்களுக் குப் பொதுமக்கள் தம் ஊரில் தமக்குள்ள பங்குவீதப்படி அரசிறை செலுத்துவதாக ஒப்புக்கொண்டு அவ்வாறே ஆண்டுதோறும் செலுத்தி வருவதும் உண்டு. இத்தகைய தேவதான பிரமதேய நிலங்கள், ஊர்கீழ் இறையிலி என்று கல்வெட்டுக்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

இறையிலி, இறைக்காவல், ஊர்கீழ் இறையிலி ஆகிய இம்மூன்றினுள் ஒன்றின் கீழும் அமையாத தேவதானம் பிரமதேயம் திருவிடையாட்டம், பள்ளிச்சந்தம், மடப்புறம் ஆகியவற்றிற்கு அரசிறையும் பிறவரிகளும் வாங்கப்பட்டு வந்தன.

இம்மூன்றின் கீழும் அமைந்த எந்த நிலங்களுக்கும் ஊர்ச்சபையார் தம் அதிகார எல்லைக்குள் வாங்கி வந்த ஊரிடு வரிப்பாடு, சபாவிநியோகம் ஆகியவரிகளை வசூலிப் பது வழக்கமில்லை என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் நன்கு புலனாகின்றது.

வெள்ளான்வகை யொழிந்த பிறவகை நிலங்களில் பலவற்றிற்கு அக்காலத்தில் காராண்மை, மீயாட்சி என்ற இருவேறு உரிமைகள் இருந்தன என்று தெரிகிறது. காராண்மை என்பது, பயிரிடும் குடிகளது உரிமையாகும்.

மீயாட்சி என்பது, நிலத்தின் சொந்தக்காரரது உரிமையாகும். இக் காலத்தில் காராண்மை என்பது குடிவாரம் எனவும், மீயாட்சி என்பது மேல்வாரம் எனவும் வழங்குகின்றன.

அரசியல் அதிகாரிகளுக்கு அரசர்களால் கொடுக்கப்பட்டிருந்த சீவிதங்களிலும் இரு பிரிவுகள் இருந்தன என்று தெரிகிறது. ஒன்று, சீவிதம் பெற்றிருக்கும் அதிகாரிகள் அரசாங்கத்திற்குரிய நிலவரி முதலான வரிகளை மாத்திரம் அந்நிலங்களை அபனுவித்துக்கொண்டிருக்கும் குடிகளிடமிருந்து ஆண்டுதோறும் வாங்கிக்கொள்வது; மற்றொன்று சீவிதமாகத் தமக்குக் கிடைத்துள்ள நிலங்களை இறையிலியாகத் தாமே நேரில் அவ்வதிகாரிகள் அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதாகும்.

அரசியல் அதிகாரிகளுக்கும் பிறருக்கும் நிலவரி முதலானவற்றை மாத்திரம் வாங்கிக்கொள்ளும்படி அரசரால் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்கள் 'இறை நீங்கல்' எனவும், இறையிலியாகக் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்கள் 'இறை இறங்கல்' எனவும் அரசாங்க வரிப்புத்தகத்தில் குறிக்கப்படுவது அக்கால வழக்கம் என்பது கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது.

இறையிலியாக அமைந்த தேவதானத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள உரிமைகள் எல்லாம், அவ்வாறமைந்த பிரமதேயம், பள்ளிச்சந்தம் முதலியவற்றிற்கும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன என்பதைத் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளோடு அன்பிற் செப்பேடுகளையும் ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகளையும் ஒப்பு நோக்கி ஆராய்ந்து பார்ப்போர் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். பார்ப்பனர், அரசரிடத்தும் பிறரிடத்தும் பிரமதேயமாக வாங்கிய ஊரிலுள்ள நிலங்களைத் தம் தம் பங்கு வீதப்படி அனுபவித்துக் கொண்டு வருவது வழக்கம்- அவ்வூருக்குப் பிரமதேயம் என்று பெயர் வழங்கியது.

ஓர் அந்தணரே ஒரு கிராமம் முழுவதையும் பிரமதேயமாகப் பெற்று இறையிலி உரிமையுடன் அனுபவித்தால் அவ்வூர் ஏகபோகப் பிரமதேயம் என்று கூறப்படுவது வழக்கம். சுந்தரசோழனுக்கு அமைச்சனாக விளங்கியவனும் மழநாட்டு அன்பில் என்ற ஊரில்

வாழ்ந்தவனும் ஆகிய அநிருத்த பிரமாதிராசனுக்கு அவ்வேந்தனால் திருவழுந்தூர் நாட்டில் இறையிலியாக வழங்கப்பட்ட கருணாகர மங்கலம் என்னும் ஊர் ஏகபோகப் பிரமதேயவகையைச் சேர்ந்ததாகும்.

சில ஊர்களில் ஒரு பகுதி தேவதானமாகவும் மற்றொரு பகுதி பிரமதேயமாகவும் இருந்தன என்று தெரிகிறது. திருவிடைமருதூர்க் கண்மையிலுள்ள திருவிசலூர், திரைமூர், கண்டியூர்க்குக் கிழக்கே யுள்ள திருவேதிகுடி முதலான ஊர்கள் தேவதான பிரமதேயங்களாக இருந்தன என்பதைக் கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன.

சில ஊர்களில் ஒரு பகுதி தேவதானமாகவும் மற்றொரு பகுதி பிறவகுப்பினர்க்குரிய வெள்ளான் வகை நிலமாகவும் இருந்துள்ளன. திருவையாற்றிற்கு அண்மையிலுள்ள திருநெய்த்தானம், செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள திருவடந்தை முதலான ஊர்களில் ஒரு பகுதி தேவதானமாகவும் மற்றொரு பகுதி வெள்ளான் வகையாகவும் இருந்தன என்பது அவ்வூர்களிலுள்ள கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியப்படுகின்றது.

சில ஊர்களில் ஒரு பகுதி பிரமதேயமாகவும் மற்றொரு பகுதி வெள்ளான் வகையாகவும் இருந்துள்ளன. இக்காலத்தில் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் இராசகிரி என வழங்கும் இராசகேசரிச் சதுர்வேதிமங்கலம், செங்கல்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள வேளாச்சேரி முதலான ஊர்களில் ஒருபகுதி பிரமதேயமாகவும் மற்றொரு பகுதி வெள்ளான் வகையாகவும் இருந்தன என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது.

இவ்வாறு பிரமதேயமும் வெள்ளான் வகையும் கலந்திருந்த ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஊராட்சி நடத்துவதற்கு இரண்டிரண்டு சபைகள் தனித்தனியாக இருந்து வந்தன. அவ்விருவேறு சபைகள் சதுர்வேதிமங்கலத்துச் சபையும் ஊரவையுமாகும். ஒரே கிராமத்தில் இரு சபைகள் ஊராட்சி நடத்தி வருவதில் சில இடர்ப்பாடுகள் காணப்பட்டமையால் அத்தகைய கிராமங்களை ஒரே சபையின் ஆட்சியின் கீழ் அமைத்தல் வேண்டும் என்ற எண்ணம் முதல் இராசராச

சோழனுக்குத் தோன்றியதாகத் தெரிகிறது. அவ்வாறு செய்ய வேண்டுமானல் பிரமதேயப் பகுதியை அனுபவிக்கும் பார்ப் பனரையும் வெள்ளான் வகை நிலங்களுக்குரிமையாளராகிய பிற வகுப்பினரையும் சேர்த்துக் கிராமசபை அமைத்தல் வேண்டும். இவ்விரு பகுதியிலுள்ளவர்கள் ஒருங்கே ஒரேசபையில் உறுப்பின ராகி ஊராட்சி நடத்தும் உட்கழகங்களில் அமர்வதற்கு உறுப்பினர்க்குரிய தகுதி பற்றிய விதிகள் இடங்கொடுக்கவில்லை. அதனல், பார்ப்பனர் ஊர்களில் கிராம ஊழியத்தின் பொருட்டுப் பணிமக்கட்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள மானியங்கள் தவிர, மற்ற வகுப்பினர் வெள்ளான்வகையில் அனுபவித்துவரும் நிலங்கள் எல்லாவற்றையும் விற்றுவிடவெண்டுமென்று அவ்வேந்தன் ஓர் உத்தரவு செய்யும் நிலைமை ஏற்பட்டதென்று தெரிகிறது. அவ் வுத்தரவை நிறைவேற்றும் பொருட்டு ஓர் அதிகாரியும் நியமனஞ் செய்யப்பட்டுள்ளான் என்பது கருந்திட்டைக்குடிக் கல்வெட்டொன் ருல் புலப்படுகின்றது. அத்தகைய ஊர்களிலுள்ள பிற வகுப் பினருடைய நிலங்களை அவ்வவ்வூரிலுள்ள பார்ப்பனராதல், கிராம சபையாராதல் விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும் என்பது இராசராச சோழனது கருத்துப் போலும். வெள்ளான் வகை நில வுரிமையாளர் தம்நிலங்களுக்குரிய விலைப்பொருளைப்பெற்று வேறு ஊர்களில் நிலங்கள் வாங்கி அனுபவிப்பதற்கு தடையொன்றுமில்லை என்று தெரிகிறது. இவ்வாறு விற்கப்பட்டு வந்த நிலங்களுள் இராசகேசரிச் சதுர்வேதி மங்கலத்திலிருந்த பிற வகுப்பினரின் நிலங்கள் சிலவற்றை முதல் இராசஇராசசோழனுடைய தமக்கையார் குந்தவைபிராட்டியார் விலைக்குப்பெற்று அவற்றைக் கருந்திட்டைக்குடித்திருக்கோயிலில் திருநுந்தா விளக்கு எரித்தற்கு நிவந்தமாக அளித்தனர் என்பது அவ்வூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது. முதல் இராசராச சோழனது உத்தரவும் இக்கருந்திட்டைக்குடிக் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டிருப்பது அறியற் பாலதொன்ருகும்.

முதல் இராசராச சோழனுடைய புதல்வனுகிய கங்கை கொண்ட சோழன் ஆட்சிக்காலத்திலும் பார்ப்பனர் ஊரில்

இருந்த பிறவகுப்பினரின் நிலங்கள் விற்கப்பட வேண்டும் என்ற உத்தரவு நிறைவேற்றப்பட்டு வந்தது என்று தெரிகிறது. செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள வெளிச்சேரியிலிருந்த மற்ற வகுப்பினரின் நிலங்கள் அரசனது ஆணையின்படி அவ்வூரிலுள்ள திருத்தண்டீச்சுரமுடையார் கோயிலுக்கு விற்கப்பட்டன என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது.

இவ்வாறு சோழ மன்னர்கள் வெள்ளான் வகை நிலங்களைப் பிரமதேயமாகவும் தேவதானமாகவும் மாற்றியமை போல் பிரமதேயங்களை வெள்ளான்வகையாகவும் தேவதானமாகவும் மாற்றிய நிகழ்ச்சிகளும் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றன. வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் பிரமதேயமாயிருந்த பழையனூரை வெள்ளான் வகையாக மாற்றி அதற்குக் குடிகள் கொடுக்கவேண்டிய அரசிறையை வடதிருவாலங் காட்டுச் சிவன் கோயிலுக்கு ஆண்டு தோறும் நிலை இறையாகச் செலுத்தி வருமாறு கங்கை கொண்ட சோழன் உத்தரவு செய்ததைத் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளால் நன்கறியலாம். இவ்வேந்தனுடைய புதல்வனாகிய சுந்தர சோழ பாண்டியன் என்பான், பாண்டி மண்டலத்திற்கும் சேர மண்டலத்திற்கும் அரசப் பிரதிநிதியாக மதுரைமாநகரில் வீற்றிருந்து ஆட்சி புரிந்துவந்த காலத்தில் பிரமதேயமாயிருந்த ஐந்து வேலி நிலத்தை வெள்ளான் வகையாக மாற்றி அதற்குரிய அரசிறையைத் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள திருவாலீசுவரத்துக் கோயிலுக்குக் குடிகள் ஆண்டுதோறும் கொடுத்துவருமாறு செய்தமை அவ்வூர்க் கல்வெட்டால் உணரக்கிடக்கின்றது. தென்னார்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள பெண்ணாகடத்திற்கண்மையில் பிரமதேயமாக அனுபவிக்கப்பட்டு வந்த கூடலூர் என்னும் ஊரை இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் தேவதானமாக மாற்றி எதிரிலி சோழநல்லூர் என்று பெயரிட்டு, அவ்வூரிலுள்ள தூங்கானைமாடத் திருக்கோயிலின் வழிபாட்டுச் செலவிற்காக வழங்கினான் என்று அங்குக் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று தெரிவிக்கின்றது. இவ்வாறு நிலவுரிமைகளை மாற்றியமைக்க நேரும்போதெல்லாம் அந்நிலங்களுக்குப் பதிலாக வேறு நிலங்களையாதல்

அவற்றிற்குரிய விலைப்பொருளையாதல் உரியவர்களுக்குச் சோழ மன்னர்கள் கொடுத்து வந்தனர் என்று தெரிகிறது.

சோழ மன்னர்கள் கோயில்களுக்குத் தேவதானம் அளிக்குங் கால், சில சமயங்களில் அவ்வூரிலுள்ள குடிகளையும் அவர்களுக்குரிய பழைய உரிமையோடு அக்கோயிலுக்குக் கொடுத்து விடுவதும் உண்டு அத்தகைய தேவதானம் அக்காலத்தில் குடிநீங்காத் தேவதானம்[1] என்று வழங்கிவந்தது.

வட வெள்ளாற்றிற்கும் தென் பெண்ணையாற்றிற்கும் இடையி லுள்ள திருமுனைப்பாடி நாட்டிலிருந்து வேறு நாடுகளுக்குப் போய் அங்கேயே தங்கிவிட்டவர்களுடைய நிலங்கள் எல்லாவற்றையும் பறிமுதல் செய்து, அவ்வூரில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் குடிகளுக்குக் கொடுத்துப்பயிரிடச்செய்து, ஆண்டுதோறும் அவர்களிடம் அரசிறை வாங்க வேண்டும் என்று கங்கைகொண்டசோழன் கி. பி. 1027-இல் செய்த உத்தரவு ஒன்று, தென்னார்க்காடு ஜில்லா திருக்கோவலூர்த் தாலுகாவிலுள்ள ஏமப்பேறூர்க் கோயிலில்[2] பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால், பண்டைக் காலத்தில் சோழர் முதலான தமிழ் வேந்தர் கட்கு அன்னோர் ஆட்சிபுரிந்த நாடுகளில் எத்துணை நிலவுரிமை இருந்து வந்தது என்பது நன்கு புலனாதல் காண்க. திருமுனைப்பாடி நாட்டில் சில ஊர்களில் குடிமக்கள் தங்காமல் ஓடிவிட்டமை பற்றி இவ்வுத்தரவு பொதுவில் செய்யும்படி நேர்ந்தது போலும்.

---

1. S. I. I., Vol, VIII. No. 244
2. Ins. 531 of 1921.

6. நீர்வளமும் நீர்ப்பாசனமும்

வான்பொய்ப்பினும் தான்பொய்யாத காவிரியாறும் அதன் கிளைகளாக நிலவும் பல பேராறுகளும் சோழ மண்டலத்தை என்றும் குன்றாத வளம் படைத்த பெருநாடாக்கி, 'மேதக்க-சோழவளநாடு சோறுடைத்து' என்று புகழ்ந்து கூறுமாறு செய்துள்ளமை அறியற்பாலதாகும். இதுபற்றியே, இந்நாட்டைக் காவிரிநாடு எனவும் பொன்னிநாடு எனவும் புலவர் பெருமக்கள் கூறியுள்ளனர். நிறைமொழி மாந்தராகிய இளங்கோவடிகள்,

> 'வாழியவன் றன் வளநாடு மகவாய் வளர்க்குந் தாயாகி
> ஊழியுய்க்கும் பேருதவி யொழியாய் வாழி காவேரி'

என்று வாழ்த்தியவாறு இப்பேராறு பணடைக்காலம் முதல் சோழநாட்டைச்செழிப்பித்து வளங்கொழிக்கும் நிலையில் வைத்துப்பேருதவியாற்றி வருதலை யாவரும் அறிவர்.

கடைச்சங்க காலத்தில் பெருவீரமும் பேராற்றலும் படைத்து விளங்கிய சோழன்கரிகாற்பெருவளத்தானை முடத்தாமக்கண்ணியார் என்ற புலவர் பெருமான்,

> 'குன்றெனக் குவைஇய குன்றுக் குப்பை
> கடுந்தெற்று முடையின் இடங்கெடக் கிடக்குஞ்
> சாலிநெல்லின் சிறைகொள் வேலி
> யாயிரம் விளையுட்டாகக்
> காவிரி புரக்கும் நாடு கிழவோனே'

என்று தம் பொருநராற்றுப் படையில் பாராட்டியுள்ளனர். இதில் காவிரியாறு சோழநாட்டை வளப்படுத்திப் பாதுகாத்து வருவதையும் அத்தகைய சிறந்த நாட்டைச் சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தான் தனக்கே யுரியதாகக் கொண்டு விளங்குவதையும் ஆசிரியர் முடத்தாமக்கண்ணியார் தெளிவாகக் கூறுதல் காணலாம். இப்பெருவேந்தனே காவிரியின் இருமருங்கும் கரையெடுப்பித்து அதனை நாட்டிற்குப் பயன்படும்படிசெய்து புகழ்

எய்தியவன். இதுபற்றியே இவனைப் 'பொன்னிக்கரை கண்ட பூபதி' என்று கவிச்சக்கரவர்த்தி யாகிய ஒட்டக்கூத்தர் விக்கிரமசோழனு லாவில் புகழ்ந்துள்ளனர். கி. பி. ஏழாம் நூற்ருண்டினில் வரையப்பெற்ற புண்ணிய குமாரனுடைய மேல்பாட்டுச் செப்பேடுகளிலும் பதினோராம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதியில் வெளிவந்த கங்கை கொண்ட சோழனுடைய திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளிலும், வீரராசேந்திர சோழனது கன்னியாகுமரிக்கல்வெட்டிலும் கரிகாலன் காவிரிக்குக் கரை அமைத்து அதன் வெள்ளத்தைத் தடுத்து நாட்டிற்கு நலம் புரிந்தமை கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வேந்தன் அவ்வரிய செயலை எவ்வாண்டில் நிறைவேற்றினன் என்பதை,

''தொக்க கலியின்மூ வாயிரத்துத் தொண்ணூற்றில்
மிக்க கரிகால வேந்தனுந்தான்—பக்கம்
அலைக்கும் புகழ்ப் பொன்னி யாறுகரை கண்டான்
மலைக்கும் புயத்தானும் வந்து'

என்ற பழைய வெண்பாவினுல் நன்கறியலாம். இதனை ஆதாரமாகக்கொண்டு கணக்கிடுமிடத்து, கி. மு. முதல் நூற்ருண்டின் கடைப்பகுதியில் கரிகாற் பெருவளத்தான் காவிரியாற்றிற்குக் கரை அமைத்திருத்தல் வேண்டும் என்று கொள்ளக்கிடக்கின்றது மேலே குறித்துள்ள வெண்பாவின் முதலடியில் 'தொக்க சகனிற் ருெளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றில்' என்ற மற்ருெரு பாடம் காணப்படுகின்றது. இதனை நோக்குங்கால் கி. பி. 1068-ஆம் ஆண்டில் கரிகாலன் என்ற பெயருடைய சோழமன்னன் ஒருவன் காவிரிக்குக் கரை கட்டுவித்தான் என்பது புலனுகின்றது. இக்காலப் பகுதியில் சோழ இராச்சியத்தில் ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்தவன் கங்கை கொண்ட சோழனுடைய புதல்வனுகிய வீரராசேந்திர சோழனேயாவன். இவ்வேந்தனுக்கும் கரிகாலன் என்ற பெயர் வழங்கியுள்ளது. எனினும் ரேநாண்டுச் சோழனுகிய புண்ணியகுமாரனது மேல்பாட்டுச் செப்பேட்டில் கரிகாற் சோழன் காவிரிக்குக் கரை அமைத்த செய்தி காணப்படுவதால் அந்நிகழ்ச்சி கி. பி, ஏழாம் நூற்ருண்டிற்கு முன்னரே நிகழ்ந்ததாதல் வேண்டும். ஆகவே, கி. மு. முதல் நூற்ருண்டிலிருந்த சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானுகிய திருமாவளவனே காவிரியாற்றிற்கு

முதலில் கரை அமைத்துச் சோழமண்டலத்தை வளப்படுத்தியவன் என்பது தெள்ளிது. இவ்வளவர் பெருமான் சோழ மண்டலத்தில் 'காடு கொன்று நாடாக்கிக்-குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கி' னன் என்று கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனர் தம் பட்டினப்பாலையில் கூறி யிருத்தல் உணரற்பாலதாகும். திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவிலுள்ள அல்லூர், வடகுடி என்ற ஊர்களிலும் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள திருநெய்த்தானம், திருப்பழனம் என்ற ஊர்களிலும் ஆதித்தன் முதற்பராந்தகன் ஆகிய சோழமன்னர்கள் ஆட்சிக்காலத்தில் வரையப்பட்டுள்ள சிலகல்வெட்டுகள் காவிரிக்கரையைக் கரிகாலக் கரை என்று கூறுகின்றன.* இக்கல்வெட்டுக்களால் அவ்வேந்தர் களின் காலமாகிய கி. பி. ஒன்பது பத்தாம் நூற்றுண்டுகளில் காவிரி யாற்றின் வடகரையைக் கரிகாலக்கரை என்றே மக்கள் வழங்கி வந்தனர் என்பது தெள்ளிதிற்புலனுதல் காண்க. எனவே, கடைச் சங்க காலத்தில் பெரும்புகழுடன் நிலவிய சோழன் கரிகாற் பெரு வளத்தான் காவிரிக்கு முதலில் கரை அமைத்தவன் என்பதும் அதற்குத் தக்க சான்றில்லை என்று சிலர் கருதுவது எவ்வாற்றுனும் பொருந்தாது என்பதும் நன்கு துணியப்படும்.

கடைச்சங்க காலத்தில் காவிரியும் அரிசிலாறும் சோழ மண்டலத்தைச் செழிப்பித்தன என்பது சங்கத்துச் சான்றேர் பாடல்களால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது. மண்ணி, கொள்ளிடம், கடுவாய், வெண்ணி என்ற சோழ நாட்டாறுகளைக் கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டில் நிலவிய சைவசமய குரவர்கள் தம் அருட்பாடல்களில் குறித்திருத்தல் காண லாம். இவ் ஆறுகள் கரிகாற் சோழன் காலத்திலேயே காவிரியின் நீர்ப்பெருக்கை வேறு ஆறு மூலமாகப் போக்கி நாட்டைக் காக்கவும் நாட்டை வளம்படுத்தவும் வெட்டப்பட்டன வாயிருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. கி. பி. பத்தாம் நூற்றுண்டு முதல் ஆட்சி புரிந்த சோழமன்னர்கள் பல ஆறுகளையும் ஏரிகளையும் சோழ இராச்சியத்தில்

*தெ. இ.க. தொகுதி5, கல்வெட்டு எண் 693.

வெட்டியுள்ளனர் என்பது அவற்றிற்குத் தொன்று தொட்டு வழங்கி வரும் பெயர்களாலும் கல்வெட்டுக்களாலும் நன்கு புலப்படுகிறது.

தஞ்சாவூருக்கு வடபுறத்தில் ஓடும் வடவாறு வீரசோழ வடவாறு எனவும், திருப்பனந்தாளுக்கு வடக்கேயுள்ள கொள்ளிடப் பேரணை யிலிருந்து பிரிந்து வடக்கே ஓடும் வடவாறு மதுராந்தக வடவாறு எனவும் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்பட்டிருத்தலால், இந்த இரண்டாறுகளும், வீரசோழன் மதுராந்தகசோழன் என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்ற முதற் பராந்தக சோழனால் வெட்டப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதுதிண்ணம். திருவைகாவூர், திருப்புறம்பயம், திருவாப்பாடி, திருப்பனந்தாள், பந்தணைநல்லூர் ஆகிய ஊர்களின் வழியாக ஓடுவதும் சண்டேசுவர நாயனார் மணலால் சிவலிங்கம் அமைத்து நாள்தோறும் வழிபாடு புரிந்து வந்ததும் ஆகிய மண்ணி யாற்றிற்குக் குஞ்சரமல்லன் என்னும் பெயர்[1] அந்த நாளில் வழங்கி யிருத்தலால் அப்பேராறுகு ஞ்சரமல்லன் என்ற சிறப்புப் பெயருடைய முதற் பராந்தக சோழனால் திருத்தியமைக்கப்பெற்று நாட்டிற்குப் பயன் படுத்தப் பட்டதாதல் வேண்டும். திருச்சிராப்பள்ளியைச் சார்ந்த உய்யக்கொண்டான், கோனேரிராசபுரத்திற் கண்மையில் ஓடும்கீர்த்திமான் ஆகிய ஆறுகள், முதல் இராசராச சோழனாலும், குடமுருட்டி எனவழங்கும் கடுவாயிலிருந்துசுந்தரப்பெருமாள் கோயில் பக்தில் பிரியும் முடிகொண்டான் என்னும் ஆறு,[2] முடிகொண்ட சோழன் என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்ற கங்கைகொண்ட சோழனாலும், கும்பகோணத்திற்குக் கிழக்கே மணஞ்சேரிக் கண்மையில் காவிரி யினின்று பிரியும் வீரசோழன் என்ற ஆறு வீரராசேந்திர சோழனா லும்[3] காவிரியிலிருந்து குற்றாலத்திற்கு வடபால் பிரிந்துசெல்லும் விக்கிரமனாறு விக்கிரம சோழனாலும் அன்னோர் ஆட்சிக்காலங்களில் சோணாட்டை வளம்படுத்தற்பொருட்டு வெட்டப்பட்டுள்ளன என்பது அவற்றிற்கு வழங்கிவரும் பெயர்களாலும் கல்வெட்டுக்களாலும்

---

1. Annual Report on south Indian Epigraphy for 1931-32 p. p. 51-52.
2. Ins Nos. 75, 76 of 1927-28.
3. S. I. I., Vol. VIII No. 243.

நன்கு துணியப்படும். பேராறுகளின் கிளைகளாகப் புதிய ஆறுகள் வெட்டுவதற்கு இயலாத நிலையிலுள்ள பெருநிலப் பரப்புக்களில் ஆங்காங்கு ஏரிகள் அமைத்து உழவுத்தொழில் இனிது நடைபெற்று வருமாறு சோழமன்னர்கள் செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். வடஆர்க்காடு ஜில்லா சோழசிங்கபுரத்திற்கு அண்மையிலுள்ள சோழவாரிதி என்ற ஏரியும்,[1] தென்னார்க்காடு ஜில்லாவில் சிதம்பரத்திற்கு மேற்கே பன்னிரண்டு மைல் தூரத்திலுள்ள வீரநாராயணன் ஏரியும் இக்காலத்தில் வீராணத்தான் ஏரி என்று வழங்கிவருகிறது. கொள்ளிடத்திலிருந்து தண்ணீரைக் கொணர்ந்து இவ்வேரியை நிரப்பிவைக்கும் பொருட்டே முதற்பராந்தக சோழனால் வடவாறு வெட்டப்பெற்றது என்பதும், அக்காலத்தில் அது மதுராந்தக வடவாறு[2] என்ற பெயருடன் நிலவியது என்பதும், அறியற்பாலவாம். வீரநாராயணன் மதுராந்தகன் என்பன முதற்பராந்தக சோழனுடைய சிறப்புப் பெயர்கள் என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது. வீரநாராயணன் ஏரியினால் சிதம்பரந் தாலுகாவின் பெரும் பகுதி செழிப்புற்றிருப்பதை யாவரும் அறிவர்.

முதற்பராந்தக சோழனுடைய அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவனும் சோழநாட்டுப் புறங்கரம்பை நாட்டு மருதூருடையானும் ஆகிய அருள்நிதி கலியன் என்பான், மதுரை ஜில்லா ஆனைமலைப் பக்கத்திலுள்ள நரசிங்கமங்கலத்தில் கலியனேரி என்னும் ஏரியொன்றையமைத்து அதிலிருந்து நிலங்களுக்கு நீர்பாய்ந்து ஆண்டுதோறும் நெல்விளையுமாறு செய்தான் என்று அவ்வூர்க்கோயிலில் வட்டெழுத்தில் வரையப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது[3]. எனவே, பாண்டிய நாடு முதற்பராந்தக சோழனது ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த காலத்தில் அவ்வூரில் இவ்வேரி அமைக்கப்பட்டுள்ளது என்றுணர்க. தென்னார்க்காடு ஜில்லா உலக

---

1. Ep. Ind. Vol. VI, pp. 221-25.
2. S. I. I., Vol. VI, Nos. 523 and 525
3. S. I. I., Vol, III, No. 106.

புரத்திலுள்ள கண்டராதித்தப் பேரேரியும்,[1] திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா திருமழபாடிக் கண்மையிலுள்ள செம்பியன் மாதேவிப் பேரேரியும்,[2] முதற்பராந்தகன் புதல்வனாகிய கண்டராதித்த சோழனாலும் இவ்வேந்தன்மனைவியார் செம்பியன்மாதேவியாராலும் அமைக்கப்பட்டவையாகும். செங்கற்பட்டு ஜில்லா மதுராந்தகத்திலுள்ள மதுராந்தகப் பேரேரியும்,[3] புதுச்சேரியைச்சார்ந்த திரிபுவனியிலுள்ள மதுராந்தகப் பேரேரியும்,[4] வெட்டியவன் கண்டராதித்த சோழன் புதல்வனாகிய உத்தமசோழன் ஆவன். இவனுக்கு மதுராந்தகன் என்ற பிறிதொரு பெயரும் உண்டு[5] என்பது அறியத் தக்கது.

வடஆர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள பிரமதேசம் என்ற ஊரில் சுந்தர சோழப் பேரேரி, குந்தவைப் பேரேரி என்ற இருபெரும் எரிகள்[6] இரண்டாம் பராந்தகனாகிய சுந்தரசோழனாலும் இம்மன்னர் பிரானுடைய அருமைப்புதல்வியார் குந்தவையாராலும் அமைக்கப் பட்டுள்ளமை அறியற்பாலதாகும்.

முதல் இராஜேந்திர சோழன், தான் புதியதாக அமைத்த தலைநகரமாகிய கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திற்கு மேற்கே சோழகங்கம் என்ற பேரேரி யொன்றமைத்துத் தலைநகரத்தையும் திருச்சிராப் பள்ளி ஜில்லாவில் சில பகுதிகளையும் நீர்வளமுடையனவாகச் செய்தமை குறிப்பிடத்தக்க தொன்றாகும். அது, கங்கை நீர்மயமான வெற்றித்தூண்[7] என்று திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளில் புகழ்ந்து கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வேரி இக்காலத்தில் அழிவுற்ற நிலையிலிருப் பினும் பொன்னேரி என்ற பெயருடன் சோழ மன்னர்களின்

---

1. Ins. 140 of 1919.
2. S. I. I. Vol. V, No. 644.
3. Ibid., No. 993.
4. Ins. 192 of 1919,
5. S. I. I. Vol, III, No. 147.
6. Ins. 264 of 1915.
7. S. I. I. Vol. III. No. 205, Verse 1-4.

பண்டைப் பெருமையினை நம்மனோர்க் குணர்த்திக்கொண்டு தோற்ற மளித்தலை இன்றுங் காணலாம்.

சித்தூர் ஜில்லா புங்கனூரில் இராஜேந்திர சோழப்பெரியேரி என்ற ஏரியொன்று முதற்குலோத்துங்க சோழன்[1] ஆட்சிக்காலத்தில் வெட்டப்பட்டுள்ளது என்பது அவ்வூரில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்றால் அறியக்கிடக்கின்றது.[2] தஞ்சாவூர் ஜில்லா பாவநாசம் தாலுகாவிலுள்ள முனியூரில் குலோத்துங்க சோழப்பேரேரி என்ற தோர் ஏரி, இவ்வேந்தன் ஆட்சிக்காலத்தில் அமைக்கப்பட்டது என்ற செய்தி அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்றில் காணப்படுகின்றது.[3] இதுகாறும் விளக்கியவாற்றால் சோழமன்னர்கள் தம் ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடுகளில் அவற்றின் இயற்கையமைப்பிற்குத் தக்கவாறு பல ஆறுகளும் ஏரிகளும் வெட்டி அந்நாடுகளை வளப்படுத்தியுள்ளமை தெள்ளிதிற்புலனாதல் காணலாம். இவர்கள் ஆட்சிக் காலங்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டுக்கள் எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து பார்ப்பின் இவர்கள் வெட்டியன எத்தனையோ பல ஆறுகளும் ஏரிகளும் குளங்களும் என்பது நன்கு புலப்படும். பேராறுகளுக்குக் குறுக்கே அணைகள் கட்டித் தண்ணீரைத் தேக்கிக் கிளையாறுகளில் விட்டும், ஏரிகளில் மதகுகள் கட்டிக் கால்வாய்களின் மூலமாக வேண்டிய அளவில் தண்ணீரை விட்டும், ஆறுகளும் ஏரிகளும் கரைகளை இடிக்காதவாறு கருங்கற்களால் கற்படைகள் அமைத்தும் சோழ மன்னர்கள் தம் ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடுகளில் புரிந்துள்ள அருந்தொண்டுகள் பலவாகும். திருவரங்கத்திற்குக் கிழக்கே பத்து மைல் தூரத்தில் கோவிலடிக்கு அண்மையிலுள்ள பேரணை, கி. பி. 1063-முதல் 1070 வரையில் ஆட்சிபுரிந்த வீரராசேந்திர சோழனால் அமைக்கப்பட்டதேயாகும். அப்பேரணையின் வலிமையைப் பல்லாற்

---

1. முதற் குலோத்துங்கனுக்குப் பெற்றோர்கள் இட்ட பெயர் இராசேந்திரன் என்பது. இவன் முடிசூட்டப்பெற்ற நாளில்தான் குலோத்துங்கன் என்ற அபிஷேகப்பெயர் எய்தினன்.

2. Ins. 540 of 1906.

3. S. I. I. Vol. VIII. No. 207.

ரூனும் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்ட ஆங்கிலேயர் பெரிதும் வியப்பெய்தி அதனை அப்படியே வைத்துக் கொண்டு அதன்மேலே புதிய பாலத்தைக்கட்டி விட்டமை குறிப்பிடத்தக்க ஒரு நிகழ்ச்சியாகும். வீரராசேந்திர சோழன் கி. பி. பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் கட்டிய அப்பேரணையினால்தான் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் நீர்வளம் பெருகி அதனால் நெல்விளைவும் மிகுந்தது என்பது உணரற்பால தொன்றாம்.

ஏரிகளை ஆண்டுதோறும் ஆழமாக வெட்டியும் கரைகளை உயரமாகக்கட்டியும் மழைக்காலத்தில் தண்ணீரால் நிரப்பியும் பொது மக்கட்குப் பயன்படுமாறு செய்து வந்தவர்கள் கிராம சபையாரால் தெரிந்தெடுக்கப் பெற்ற ஓர் உட்கழகத்தினரே யாவர். அன்னோர் ஏரிவாரியப் பெருமக்கள் என்று அக்காலத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளனர். இவ்வாறு ஏரிகளை ஒழுங்காகப் பாதுகாத்து வரும் பொருட்டுத் தனியாக இறையிலி நிலங்களும் பொருளும் அறம்புரியும் திறல்படைத்த பொது மக்களால் அந்நாளில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.[1] அங்ஙனம் கொடுக்கப்படாத ஊர்களில் ஏரியினால் நீர்பாய்ச்சப் பெறும் நிலங்களை அனுபவிப்போரிடம் மா ஒன்றுக்கு இரண்டு மரக்கால் விழுக்காடு ஒரு வரி வாங்கப்பட்டு வந்தது.[2] அவ்வரி ஏரியாயம் என்று வழங்கப்பட்டமை அறியத்தக்கது.

நிலங்களை விற்றல், இனமாக வழங்குதல் ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும்போது அந்நிலங்கள் இன்ன ஆறு அல்லது இன்ன ஏரியின் நீர்ப்பாய்ச்சலுக்குரியன என்பதையும் ஆவணங்களில் குறித்து விடுவது அக்கால வழக்கம். ஏரி, குளம் முதலானவற்றி லிருந்து புலன்களுக்கு நீர் பாய்ச்சுவோர் கிராமத்தில் தமக்குரிய பங்கு வீதத்தின்படி பாய்ச்சிக் கொள்வதுவே அந்நாளில் கைக்கொண்டமுறை என்று தெரிகிறது.

---

1. S. I. I., Vol, VI, Nos. 294, 325 of 375
2. S. I. I., Vol, VII. No. 805.

7. பொது மக்களும் சமூக வாழ்க்கையும்

சோழ மன்னர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில், சோழ நாட்டிலும் அன்னோர் ஆட்சிக்குட்பட்ட மற்ற நாடுகளிலும் வாழ்ந்து வந்த மக்களின் தொகை யாது என்பதை ஆராய்ந்து காண இயலவில்லை அவ்வேந்தர்கள் தம் இராச்சியத்தில் அரசிறை இறுத்தற்குரிய விளை நிலங்களையும் பிற நிலங்களையும் சிறிதும் விடாமல் அளந்து கணக்கெடுத்துள்ளனர் என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய பேரரசர்கள் தம் இராச்சியத்தில் தாம் பாதுகாத்து வந்த பொதுமக்களின் தொகையைக் கணக்கெடுத்து அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணியிருப்பார்களாயின் அதனையும் எளிதில் நிறைவேற்றியிருப்பார்கள் என்பது திண்ணம். அவர்கள் ஆட்சிக்காலங்களில் பொறிக்கப்பட்ட பல்லாயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்களைத் தமிழகத்திலுள்ள திருக்கோயில்களில் இக்காலத்தில் காண்கிறோம். அக்கல்வெட்டுகளில் அவ்வவ்வூரில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த பொதுமக்களின் தொகை மக்கட் கணக்கெடுத்த குறிப்பு ஆகியவற்றுள் ஒன்றேனும் காணப்படவில்லை. ஆகவே, மக்கள் கணக்கெடுத்துத் தம் ஆட்சியின் கீழ் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் குடிமக்களின் தொகை இவ்வளவு என்பதை அறியவேண்டும் என்ற அவா அவர்கட்கு அந்நாளில் இல்லை என்றே கூறலாம்.

இனி, நம் தமிழகத்தினைச் சார்ந்து வடபாலுள்ள சில நாடுகள் 'இரட்டப்பாடி ஏழரையிலக்கம்' எனவும், 'கங்க பாடி தொண்ணூற்றாறாயிரம்' 'நுளம்பாடி முப்பத்தீராயிரம் எனவும், வன வாசி பன்னீராயிரம் எனவும் 'இடதுறைநாடு இரண்டாயிரம்' எனவும். 'வேங்கை நாடு ஆறாயிரம்' எனவும் முற்காலத்தில் வழங்கப் பெற்று வந்தமை கல் வெட்டுக்களாலும் செப்பேடுகளாலும் அறியக் கிடக்கின்றது. இங்ஙனம் நாட்டின் பெயரோடு இணைத்து வழங்கப் பெற்றுள்ள எண்கள் அந்நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மக்களின்தொகையைக் குறிக்குமென்று கூறினோரும் உண்டு. அஃது உண்மையாயிருப்பின் அந்நாட்டரசர்கள் முற்காலத்தில் தம் நாடுகளிலிருந்த மக்களின் தொகை

யைக் கணக்கிட்டுக் கண்டிருத்தல் வேண்டும். அந்நாடுகளோடு அரசியல் தொடர்பு பூண்ட சோழர்களும் தம் நாடுகளில் அவ்வாறு செய்திருத்தல் வேண்டும். இவையிரண்டும் நிகழ்ந்தமைக்கு யாண்டும் ஆதாரங்கள் காணப்படவில்லை. எனவே, அன்னோரின் கூற்று உண்மைக்கு முரண்பட்டதொன்றே எனலாம். திருக்கோவலூர் கல்வெட்டொன்றில் 'மலாடு இரண்டாயிரம் பூமியும்' என்ற தொடரும் மைசூர் நாட்டில் கோலார் ஜில்லாவிலுள்ள இரண்டு கல்வெட்டுக்களிற் 'ஜெயங்கொண்ட சோழ மண்டலம் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் பூமியும்' என்ற தொடரும் காணப்படுகின்றன. இவற்றைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், பண்டைக்காலத்தில் நாட்டின் பெயரோடு இணைத்து வழங்கப்பட்டு வந்த எண், அந்நாட்டிலடங்கியிருந்த பூமிகளின் தொகையேயாம் என்பது நன்கு வெளியாதல் காணலாம். ஒரு பூமி என்பது எத்தனை வேலிகளை அல்லது நிலத்தின் வேறு சிறு பிரிவுகளைத் தன்னகத்துக் கொண்டது என்பது இப்போது புலப்படவில்லை. ஆயினும், நாட்டின் பெயரோடு இணைத்து வழங்கப்பட்டு வந்த எண், பூமியின் தொகையேயாம் என்பதும், அஃது அந்நாட்டிலிருந்த மக்களின் தொகையன்று என்பதும் நன்கு தெளியப்படும். எனவே நம் நாட்டில் மக்களை எண்ணிக் கணக்கெடுக்கும் வழக்கம் அன்னியர் ஆட்சியில் தோன்றியது என்று கூறலாம்.

இனி, சோழர் ஆட்சியில் பல்வகைப்பட்ட வகுப்பினரும் தம் தம் கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்துகொண்டு நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர் என்பதற்குக் கல்வெட்டுக்களில் பல ஆதாரங்கள் உள்ளன. அந்நாட்களில் மேல் வகுப்பினர் கீழ் வகுப்பினர் என்ற பாகுபாடுகளும் நிலைபெற்றிருந்தன என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. அத்தகைய வேறுபாடு பற்றி நாட்டில் எப்பகுதியிலும் பூசலும் குழப்பமும் தோன்றியமைக்குச் சான்றுகள் காணப்படாமை குறிப்பிடத் தக்கதொன்றாகும். ஆகவே, அக்காலத்தில் மக்கள் எலலோரும் குல வேறுபாடு கருதி முரண்பட்டுப் போகாமல் தம்முள் ஒற்றுமையுடையவராய் ஒருவர் உரிமையில் மற்றொருவர் தலையிடாமல் தம்தம் கடமைகளை ஒழுங்காக நிறைவேற்றிக் கொண்டு இனிது வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது தெள்ளிது.

அக்காலத்தில் ஒவ்வொருவரும் தம்தம் குலத் தொழிலேயே செய்துகொண்டு நகரங்களிலும் பேரூர்களிலும் சிற்றூர்களிலும் அமைதியாக வாழ்ந்து வந்தமையால் ஒருவனைப் பார்த்து மற்றொருவன் அழுக்காறு கொள்வதற்கு இடமில்லாமலிருந்தது. அரசியல் அலுவல்களுக்குத் தக்க ஆற்றலும் கல்வியறிவும் குடிப்பிறப்பும் உடையவர்களையே அரசன் தேர்ந்தெடுத்து வந்தமையால் அத்தேர்வுபற்றிப் பொதுமக்கட்கு எத்தகைய குறைபாடுகளும் இன்மை, நாட்டின் அமைதியான நிலைக்கு ஒரு காரணமாயிருந்தது எனலாம்.

அந்நாளில் பார்ப்பனர்கள் வேதங்களிலும் சாத்திரங்களிலும் வல்லுநராயிருந்தமையோடு இரவில் அம்பலங்களிலாதல் திருக்கோயில் மண்டபங்களிலாதல் அமர்ந்து வடமொழியிலுள்ள மகாபாரதம் பதினெண் புராணங்கள் முதலானவற்றைப் படித்துப் பொதுமக்கள் உணர்ந்து கொள்ளுமாறு பொருள் விளக்கம் செய்தும் வாழ்ந்து வந்தனரென்று தெரிகிறது. அவர்களுடைய வடமொழிப் புலமையையும் சீலத்தையுங்கண்டு மகிழ்வெய்திய பொதுமக்கள் அன்னோரின் நல்வாழ்வின் பொருட்டு ஊர்ப் பொது நிலங்களுள் சிலவற்றை வேதவிருத்தி, பட்டவிருத்தி, பாரதவிருத்தி, புராணவிருத்தி என்ற பெயர்களோடு இறையிலி நிலங்களாக அவர்கட்கு வழங்கிப் பெரிதும் ஆதரித்து வந்தனர் என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் நன்குணரக் கிடக்கின்றது. அன்றியும் திருக்கோயில்களில் நாள்தோறும் உச்சியம் போதில் பார்ப்பனர்களுக்கு உணவளிக்கும் பொருட்டு அரசர்களும் அரசியல் தலைவர்களும் பிற செல்வர்களும் நிவந்தங்கள் வழங்கியுள்ளமை அறியத்தக்கதாகும்.

பிரமதேயங்களாக விருந்த பார்ப்பனருடைய ஊர்களேயல்லாமல் மற்ற ஊர்களிலும் அன்னோர் ஒரு குழுவினராகத் தனித்தே வசித்து வந்தனர் என்பதற்கும் அவ்வாறு வசிப்பதில் அவர்கட்கு விருப்பம் இருந்தது என்பதற்கும் அரசாங்கத்தோடு பொதுமக்களும் அச்செயலை ஆதரித்து வந்தனர் என்பதற்கும் பல ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன.

கிராம சபையாரும் அரசாங்க அதிகாரிகளும் வழக்குகளை விசாரித்து நீதி வழங்க நேரும்போது சில ஐயப்பாடுகளைச் சாத்திரங்களில் வல்லுநரான பட்டர் பெருமக்களிடம் உசாவித்தெளிந்து அன்னேரின் கருத்திற்கேற்ப முடிவு கூறும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. அரசரிடம் சில வகுப்பினர் புதிய உரிமைகளைப்பெற்று வாழ்ந்து வந்தமைக்கும் கல்வெட்டுக்களில் சான்றுகள் இல்லாமலில்லை. அங்ஙனம் புதிய உரிமைகளை முயன்று பெற்றவர்களுள் ஐந்து வகைப்பட்ட கம்மாளர்களை முதன்மை வாய்ந்தவர்கள் என்று கூறலாம். அவர்கள் பார்ப்பனரைப் போல் பூணூல் அணிந்து அக்கினி ஹோத்திரம் ஔபாசனம் ஆகியவற்றைச் செய்வதற்கு உரிமை வழங்குமாறு அரசாங்கத்தை வேண்டியுள்ளனர். அரசனது ஆணையின்படி சாத்திரங்களில் வல்லுநரான பார்ப்பனர்கள் ஒரு கூட்டம் நிகழ்த்தி, அவ்வகுப்பினர் பிரதிலோமரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களான அநுலோமரைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும் அவர்களுக்குரிய தொழில்கள் இன்னவை என்றும் அவர்களுக்குச் சாத்திர விதியின்படி பூணூல் அணிந்து கொள்ளும் உரிமை மாத்திரம் உண்டு என்றும், ஆனால் உபநயனம் செய்யுங்கால் மந்திரங்களின்றிச் செய்தல் வேண்டும் என்றும் அக்கினி ஹோத்திரம் ஔபாசனம் முதலியவற்றைச் செய்தல் கூடாது என்றும் முடிவு கூறியுள்ளனர். இந்நிகழ்ச்சி திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அண்மையில் இப்போது உய்யக்கொண்டான் திருமலை என்று வழங்கும் திருக்கற்குடிக்கோயிலில் முதற் குலோத்துங்கச் சோழனது 48-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டொன்றில் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் உணரற்பாலதாகும்[1]. கோயம்புத்தூர்க் கண்மையிலுள்ள பேரூரிலும்[2] கருவூரிலும்[3] காணப்படும் இரு கல்வெட்டுக்கள் தென்கொங்குநாட்டுக் கம்மாளர்களுக்கும் வெங்கால நாட்டுக் கம்மாளர்களுக்கும் சோழ மன்னன் வழங்கியுள்ள சில உரிமைகளைத்

---

1. Ins. 479 of 1908. A. R,E. for 1908: 09 P. P. 95 and 96.
2. S, I. I., Vol. V, No- 238
3. Ibid, Vol. III. No. 25

தெளிவாக உணர்த்துகின்றன. அவ்வுரிமைகள்:- கம்மாளர்கள் நன்மை தீமைகளுக்கு இரட்டைச் சங்கு ஊதிப் பேரிகை யுள்ளிட்டனவும் கொட்டுவித்துக் கொள்ளலாம்; தாம் செல்லும் இடங்களுக்குப் பாதரட்சை போட்டுக் கொண்டு செல்லலாம்; தம் வீடுகளுக்குச் சுண்ணும்புச் சாந்து பூசிக்கொள்ளலாம் என்பனவாம். இவ்வுரிமைகளை மூன்றுங் குலோத்துங்கச் சோழன் தனதுஆட்சியின் பதினைந்தாம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1193-ல் கொங்கு மண்டலத்துக் கம்மாளர்களுக்கு வழங்கினன் என்று தெரிகிறது. மேலே குறித்துள்ள இரண்டூர் களிலும் உள்ள கல்வெட்டுக்கள் இரண்டும் ஒன்றன் படியாகவே இருத்தல் அறியத்தக்கது. கம்மாளர்களுக்கு அளிக்கப்பெற்ற இவ்வுரிமைகளை யுணர்த்தும் பிறிதொரு கல்வெட்டு கருவூர்த் தாலுக்காவிலுள்ள மொடக்கூரில் மெய்ப்பொருள் நாதசுவாமி திருக்கோயிலில்[1] வரையப்பட்டிருத்தல் உணரற்பாலதாம். இதுவும் மேலே குறித்துள்ள இரு கல்வெட்டுக்களின் படியாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்று கருதுவதற்கு இடம் உள்ளது.

மதுரை ஜில்லா மேலூர்த் தாலுகாவிலுள்ள கீரனூரில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று,[2] பாண்டிய நாட்டு இடையர்களுக்குச் சோழர் ஆட்சியில் வழங்கப் பெற்ற உரிமைகளைக் கூறுகின்றது. அக்கல்வெட்டில் சில பகுதிகள் சிதைந்துள்ளன. எனினும் அதில் குறிக்கப்பட்டுள்ள சில உரிமைகள் இடையர்கள் வீடுகட்டும்போது இருபுறமும் வாசற்படிகள் அமைத்துக்கொள்ளலாம்; வீடுகளுக்குச் சுண்ணும்புச் சாந்து பூசிக்கொள்ளலாம்; நன்மைகளுக்குச் சிவிகையேறலாம்; தீமைக்கு மேல் வளைவுள்ள பாடை கட்டி அதன் மேலே பச்சைப்பட்டு, புலியூர்ப்பட்டு என்பவற்றைக் கட்டிக் கொள்ளலாம்; நன்மை தீமைகளுக்குப் பேரிகை கொட்டலாம் என்பனவாம். இப்படி மக்கள் செய்வார்களாகவும்; செம்பிலும்

1. Ins. 151 of 1905.
2. S. I. I. Vol. V. No. 283.

சிலையிலும் வெட்டிக்கொள்வார்களாகவும்; நம் ஓலை கொடுத்தோம்' என்பது. விக்கிரம சோழனது ஆட்சியின் பதின்மூன்றும் ஆண்டில் செய்யப்பட்ட உத்தரவாகும். இவற்றால் ஒவ்வொரு வகுப்பினர்க்கும் அவர்கள் விரும்பிய நியாயமான உரிமைகளைச் சோழமன்னர்கள் வழங்கியுள்ளமை தெள்ளிது.

அந்நாட்களில் பெண்மக்கள் எல்லாச்சிறப்புக்களும் எய்தியிருந்தனர் என்பது பல கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகிறது. எனினும் ஆண்மக்கள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மனைவியரை மணந்து கொள்ளும் வழக்கம் இருந்தது என்பது கல்வெட்டுக்களால் நன்கு புலப்படுதல் காணலாம். இவ்வழக்கம் நம் தமிழகத்தில் தொன்று தொட்டு நிலை பெற்றிருந்த தொன்று என்பது மிக்க பழமை வாய்ந்த நூலாகிய தொல்காப்பியம் கற்பியலில்[1]

''பின் முறையாக்கிய பெரும்பொருள் வதுவைத்
தொன்முறை மனைவி எதிர்ப்பாடாயினும்''

என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியுள்ள சூத்திரத்தினால் தெளிவாக அறியக்கிடக்கின்றது. சோழமன்னர்கள், தம் நாட்டின் அரசியல் நிலை காரணமாக, பெருவலிபடைத்த பிறவேந்தர் குறுநிலமன்னர் ஆகியோரின் தொடர்பினை நிலை பேறுடையதாகச் செய்து கொள்ளும் பொருட்டு அவர்களுடைய மகளிரை மணந்து கொள்ள நேர்ந்தமையால் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மனைவியரை யுடையராயிருந்தனர் எனலாம். ஆனால் செல்வர்களும் அச்செயலை மேற்கொண்டது அன்னோரின் செல்வச்செருக்கால் நிகழ்ந்ததே யன்றிப் பிறிதொன்றுமில்லை. பொதுவாக நோக்குமிடத்து ஒருவனும் ஒருத்தியுமாக நிகழ்த்திய இல்வாழ்க்கைதான் யாண்டும் நிலவியது என்றும் அவ்வாழ்க்கையே அக்காலத்தில் சிறப்புடையதாகக் கருதப்பட்டது என்றும் ஐயமின்றிக் கூறலாம்.

* தொல்; பொருள், கற்பு, சூத். 31.

சோழர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில், கணவரை இழந்த மகளிர் சிலர் பிரிவாற்ருமல் உடன்கட்டையேறி உயிர்துறந்துமுள்ளனர். சோழ இராச்சியத்தில் அத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் விரல் விட்டெண்ணக் கூடிய அளவில்தான் நிகழ்ந்துள்ளன. முதற் பராந்தக சோழன் ஆட்சிக்காலத்தில் வீரசோழ இளங்கோவேள் என்ற கொடும்பாளூர்க் குறுநில மன்னன் மனைவியார் கங்கமாதேவியார் என்பார் தீப் பாய்ந்து உயிர்நீத்த செய்தி திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா அல்லூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[1] உணரப்படுகிறது. பெரும் புகழ்படைத்த முதல் இராசராச சோழனுடைய அருமைத்தாயார் வானவன் மாதேவியார், தம் ஆருயிரனைய கணவனுர் சுந்தர சோழர் காஞ்சிமா நகரில் பொன் மாளிகையில் இறந்த ஞான்று அவ்வரசர் பெருமானைப் பிரிந்து உயிர்வாழ விரும்பாமல் உடன்கட்டையேறி ஒருங்கே மாய்ந்த வரலாறு, திருக்கோவலூரில் முதல் இராசராசன் ஆட்சிக்காலத்தில் ஆசிரியப்பாவில் வரையப்பெற்ற நீண்ட கல்வெட்டொன்றில்[2] படிப் போர் உள்ளம் உருகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வருஞ் செயல் கங்கை கொண்ட சோழனது திருவாலங்காட்டுச் செப்பேட்டிலும்[3] சொல்லப் பட்டிருத்தல் காணலாம். கங்கை கொண்ட சோழனுடைய மனைவியார் வீரமாதேவியார் என்பார், கணவனது பெரும் பிரிவாற் காற்ருமல் உடனுயிர் துறந்த செய்தி வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் பிரமதேசம் என்னும் ஊரில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்ருல்[4] அறியக் கிடக்கின்றது. அக்கல்வெட்டு, கங்கை கொண்ட சோழன், வீரமாதேவி ஆகிய இருவர் உயிர்கட்கும் நீர்வேட்கை நீங்கும் பொருட்டு, அம்மாதேவியின் உடன்பிறந்தான் சேனபதி மதுராந்தகன் பரகேசரிவேளான் என்பவன் அவ்வூரில் ஒரு தண்ணீர்ப் பந்தல் அமைத்தான் என்று கூறுகின்றது[5]

---

1. S. I. I. VIII. No.
2. Ibid, Vol, VII No. 863.
3. Ibid, Vol. III No. 205
4. Ins, 260 of 1915.
5. A. R. E for 1915-16-para 14.

மூன்றுங்குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சிக்காலத்தில் இராசராச மலயகுலராசன் என்ற குறுநில மன்னன் மனைவி தன் கணவன் இறந்தபின்னர் உடன் கட்டை யேறியிருத்தல் வேண்டும் என்பது தென்னார்க்காடு ஜில்லா எலவானூசூர்க் கோயிலிலுள்ள ஒரு கல் வெட்டால்[1] உணரக்கிடக்கின்றது. அக்கல்வெட்டினால் கணவனை இழந்த மகளிர் பெரும்பாலும் இல்லை என்பது தெளிவாகப் புலப் படுகின்றது. இதுகாறும் விளக்கியவாற்றால் மகளிர் உடன்கட்டை யேறும் வழக்கம் சோழர்களின் ஆட்சியில் மிகமிக அருகியேஇருந்து வந்தமை காணலாம். அவ்வருஞ் செயல்களும் மகளிர் சிலரின் உண்மையான விருப்பத்தையும் உளம் உருகிய வேண்டுகோளையும் மக்கள் மறுக்க முடியாத நிலையில்தான் நிகழ்ந்துள்ளன என்பது நன்கறியப்படுகின்றது.

அந்நாளில், பரதத்திலும் இசையிலும் வல்ல தளிச்சேரிப் பெண்டுகள் பலர் திருக்கோயில்களில் பணிபுரிந்து வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இத்தகைய கலைகளில் தேர்ச்சி பெற்றுச் சிறப்பெய்தியிருந்த பலரைத் தமிழகத்திலுள்ள பல ஊர்களிலிருந்து அழைப்பித்துத் தஞ்சை இராசராசேச்சுரத்தைச் சூழ்ந்துள்ள தெருக்களில் முதல் இராச ராசசோழன் குடியேற்றிய செய்தி அன்னோர் பெயர்களுடன் அக்கோயிலில் வரையப்பெற்றிருத்தலை[2] இன்றுங்காணலாம். அன்றியும், திருக்கோவலூரிலுள்ள திரு வீரட்டானேச்சுரர் கோயிலில் நாடகமகளிர் முப்பத்திரண்டுபேர் தொண்டு புரிந்து வந்த செய்தி அவ்வூரிலுள்ள முதல் இராசராச சோழன் காலத்துக் கல்வெட்டொன்றால்[3] புலப்படுகிறது. அவர்கள் நாள்தோறும் முக்காலங்களிலும் பணியாற்றுவதற்குத் திருக் கோயிலைச்சார்ந்த இடங்களில் வாழ்ந்து வந்தமைபற்றித் தளிச் சேரிப் பெண்டுகள் எனவும், இறைவனுக்குத் தொண்டு புரிந்து

---

1. Ins. 156 of 1906 A. R. E. for 1907, part II para 41
2. S. I. I., Vol. II; No. 66
3. S. I. I. Vol. VII, No. 863.

வந்தமைபற்றித் தேவரடியார் எனவும், நாட்டியத்தில் வல்லு நராயிருந்தமை பற்றி நாடகக்கணிகையர் எனவும் (யாரையும் மணந்து கொள்ளாமைபற்றிப் பதியிலார் எனவும்) அந்நாளில் வழங்கப்பெற்றுள்ளனர். சிலர் தாம் விரும்பியவரை மணந்து வாழ்ந்து வந்த செய்தியும் கல்வெட்டுக்களில் அருகிக் காணப்படுகிறது. முதல் இராசாதிராசசோழன் ஆட்சிக்காலத்தில் திருவொற்றியூரிலிருந்த தேவரடியாளான சதுரன்சதுரி என்பாள், நாகன் பெருங்காடனுடைய இல்லாள் என்று அவ்வூர் கல்வெட்டொன்று[1] உணர்த்துகின்றது. தஞ்சாவூர் ஜில்லா அச்சுதமங்கலத்திலுள்ள மூன்றுங்குலோத்துங்க சோழன் 11-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டொன்று[2] அவ்வூர்க் கோயிலில் தேவரடியாள் ஒருத்தி மணம்புரிந்து கொண்டமையைக் கூறுகின்றது. எனவே, தளிச்சேரிப் பெண்டுகளாகிய பதியிலார் தனித்தேனும் மணம்புரிந்து கொண்டேனும் தம் வாழ்க்கையை நடத்திவரலாம் என்பது அக்காலத்து வழக்கம் போலும். அன்னோர் இசையிலும் நாட்டியத்திலும் வல்லுநராய்த் திருக்கோயில்களிலும் அரசவைகளிலும் சிறப்பெய்தியிருந்தமையால் சமுதாயவாழ்வில் அவர்கட்குப் புகழும் மதிப்பும் ஏற்பட்டிருந்தமை ஈண்டுக் குறிப்பிடத் தக்க தொன்றாகும். அவர்கள் செல்வமுடையவர்களாக இருந்த மையோடு சிறந்த சிவபக்தியுடையவர்களாகவும் திகழ்ந்தனர் என்பது திருக்கோயில்களில் அன்னோர் புரிந்துள்ள பலவகை அறச் செயல்களால் நன்குபுலனாகின்றது.[3]

சோழ மன்னர்கள் இசையிலும் நாட்டியத்திலும் வல்ல பதியிலார்க்குத் தலைக்கோல் என்னும் பட்டம் அளித்துச் சிறப்பித் துள்ளனர். அப்பட்டம் பெற்ற கணிகையர் தலைக் கோலி என்று அந்நாளில் வழங்கப் பெற்றனர் என்பது 'பதியிலாள் நக்கன் அரங்கமான சயங்கொண்ட சோழத் தலைக்கோலியும்'[4] 'நக்கன் பவழக்குன்றான மதுராந்தகத்

1. Ins. 147 of 1912
2. Ins. 411 of 1925.
3. S. I. I., Vol, V, No. 430.
4. Ibid No. 520

தலைக்கோலியும்,[1] என்று கல்வெட்டுப் பகுதிகளால் வெளியாதல் காணலாம். அக்கல்வெட்டுத் தொடர்கள் எவ்வேந்தன் ஆட்சியில் அப்பட்டம் அவர்கட்கு வழங்கப்பெற்றது என்பதையும் தெள்ளிதின் உணர்த்துவது அறியத்தக்கதாகும் ,

கடைச்சங்க நாளில் நாடகக் கணிகையர், நூற்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள முறை வழுவாமல் அவிநயந்தோன்ற அரசவையில் ஆடிக்காட்டி அரசன்பால் தலைக்கோற் பட்டமும் பரிசில்களும் பெற்று வரலாறு, சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படுகின்றது.[2] அவ்வழக்கம் பிற்காலச் சோழர் ஆட்சியிலும் தொடர்ந்து நிலைபெற்றிருந்தது என்பதைப் பல கல்வெட்டுகள் புலப்படுத்துகின்றன.

அக்காலத்தில் ஆண் மக்களும் பெண் மக்களும் செல்வர்களிடத்தும் கோயில்களிலும் மடங்களிலும் தம்மைவிற்றுக் கொண்டு அடிமைகளாயிருந்து தொண்டாற்றி வந்தனர் என்பது பல கல்வெட்டுகளால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது. கொடிய பஞ்சம் தோன்றி நாட்டு மக்களை வருத்திய காலத்தில் அவர்கள் தம்மையும் தம் குடும்பத்தினரையும் பாதுகாக்க இயலாமல் தங்களை விற்றுக்கொண்டு அடிமைகளாக உயிர் வாழும்படி நேர்ந்தது என்பதைச் சில கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுதல் காணலாம். அன்றியும், வழிவழியாக அடிமைகளாக வாழ்ந்து வந்த குடும்பத்தினரும் உண்டு என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது.

தஞ்சாவூர் ஜில்லா மேலப் பெரும்பள்ளத்திலுள்ள திருக்கோயிலுக்கு நாங்கூர் அந்தணன் ஒருவன் பதின்மூன்று காசுக்கு அறுவரை அடிமைகளாக விற்றனன் என்றும் மற்றும் பெண்கள் இருவர் தம்மை உள்ளிட்ட எழுவரை முப்பது காசுக்கும் வேறு பதினைவரை முப்பது காசுக்கும் அக்கோயிலுக்கு விற்றமையோடு தாமும் தம்

1. I bid
2. சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்று காதையில் இச் செய்திகள் மிகத் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன; சிலப் - ஊர்காண் காதை, வரிகள் 152 - 154.

வழியினரும் வழிவழி அடிமைகளாயினர் என்றும் அவ்வூர்க்கல் வெட்டுகள் கூறுகின்றன,[1] நந்திவர்ம மங்கலத்து மத்தியஸ்தன் சந்திரசேகரன் என்பான் தன்னுடைய அடிமைப்பெண்கள் மூவரை வயலூர்த் திருக்கற்றளிப் பரமேச்சுரர் கோயிலில் திருப்பதிகம் பாடுவதற்கும் கவரிப்பிணாக்களாகத் தொண்டு புரிவதற்கும் கி. பி. 948-ல்அளித்தனன் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று அறிவிக் கின்றது.[2] திருநெல்வேலி ஜில்லா நாங்குநேரித் தாலூகாவிலுள்ள கருங்குளம் இராச சிம்மேசுவர முடையார் கோயிலுக்குப் பறை கொட்டும் ஓர் உவச்ச அடிமையை அரசியல் அதிகாரி ஒருவன் கி. பி. 1105-ல் தந்த செய்தி அவ்வூர்க் கல்வெட்டில் காணப்

இருமுடி சோழத்தெரிந்த வில்லிகள் என்ற படையின் தலைவன் பெரும்பாணப்பாடிநாட்டுப் பாணபுரத்திலிருந்த கணபதி நம்பி யாகிய அழகிய பாண்டிய பல்லவரையன்என்பான், கி. பி. 1119-ல் தன் குடும்பப் பெண்கள் சிலரைத் தேவரடியாராகச் சூல இலச்சினை யிட்டுத் திருவல்லங்கோயிலில் பணிபுரிந்து வருமாறு விட்டனன் என்று அவ்வூரிலுள்ள முதற் குலோத்துங்க சோழன் 49-ஆம் ஆட்சி[4] யாண்டுக் கல்வெட்டொன்று உணர்த்துகின்றது. திருவா லங்காட்டுச் கோயிலுக்குத் தேடிவரடியாராகத் தொண்டுபுரியுமாறு பெண்கள் நால்வர் 700 காசுக்கு விற்கப்பெற்ற செய்தி திருச்செங் காட்டங்குடிக் கோயிலில் கி. பி. 1175 - ல் வரையப்பட்டுள்ளது.[5] அரசியல் தலைவனாகிய வயிராதராயனும் அவன் மனைவியும் தம் படுகின்றது[3]

---

1. Ins. Nos. 216 to 219 of 1925; A. R. E. for 1925, Part II, para 18.

2. Ins 149 of 1936-37; A. R. E. for 1936-37, part II, para 21.

3. Ins 230 of 1927-28.

4. Ins. 230 of 1921. இதனால் குடும்பப் பெண்களும் தேவ ரடியாராயினமை நன்கு தெளியப்படும். A. R. E. 1921-22. part II. para 19.

5. Ins. 80 of 1913

அடிமைகளுள் முப்பத்தாறுபேரைத் திருவாலங்காட்டுக் கோயிலுக்குப் பணிபுரியும் அடிமைகளாகக் கி. பி. 1208-ல் கொடுத்தமை அவ்வூர்க் கல்வெட்டால்[1] உணரக்கிடக்கின்றது. அன்றியும், ஓடிப்போன அடிமைகளைப் பிடித்து வந்து தண்டித்து மீண்டும் அவர்களிடம் வேலை வாங்குமாறு மூன்றாங் குலோத்துங்கசோழன் செய்த உத்தரவு ஒன்றும் அக்கோயிலில் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளது.[2] கி. பி. 1201-ல் நிகழ்ந்த பஞ்சத்தில் வேளாளன் ஒருவனும் அவன் பெண்மக்கள் இருவரும் கோயிலைச் சார்ந்த மடத்திற்கு 110 காசுக்கு விலைப்பட்டு அடிமைகளாகிய நிகழ்ச்சியொன்று திருப்பாம்புரக் கோயில் கல்வெட்டில்[3] காணப்படுகின்றது. நாகப்பட்டினத்துத் திருக்காரோணக் கணக்கர் இருவர், தம் அடிமைப் பெண்களை 'ஆள் விலைப் பிரமாண இசைவு சீட்டு, எழுதிச் சூலமங்கலக் கோயிலுக்குக் கி. பி. 1208-ல் விற்றமை அவ்வூர்க் கல்வெட்டில்[4] பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ் விசைவுச் சீட்டில் அப்பெண்கள் தங்களுக்குக் 'கிரமாகதமாய் வருகின்ற அடியார்' என்று கூறப்பட்டிருத்தல் உணரற்பாலதாம்.

எதிரிலி சோழ கங்கநாடாள்வான் என்பவன் கி. பி. 1219-ல் திருமறைக்காட்டுக் கோயிலுக்கு ஆடவர் ஐவரையும் பெண்டிர் ஐவரையும் அவர்கள் பரம்பரையினருடன் ஆயிரம் காசுக்கு விற்ற செய்தி அக்கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டொன்றால்[5] புலப்படுகின்றது. தஞ்சாவூர் ஜில்லா அச்சுதமங்கலத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு[6] அவ்வூர்மடத்தில் விலைக்கு வாங்கப்பட்ட கல் தச்சன் ஒருவனும், அவன் மனைவியும் அன்னோரின் புதல்வர் நால்வரும் கி. பி. 1219-ல் பணிமக்களாக இருந்தனர் என்று கூறுகின்றது. தஞ்சாவூர் ஜில்லா மாயூரந் தாலுகாவிலுள்ளதும் அட்ட

1. Ins. 90 of 1926.
2. Ins. 94 of 1926.
3. Ins, 86 of 1911.
4. Ins. 296 of 1911.
5. Ins. 499 of 1904,
6. Ins, 409 of 1925.

வீரட்டங்களுள் ஒன்றுமாகிய கொறுக்கையில் இரண்டாம் இராசாதி ராசசோழன், மூன்றுங் குலோத்துங்க சோழன், மூன்றும் இராசராச சோழன் ஆகியோர் ஆட்சிக்காலங்களில் திருக்கோயிலுக்கு விலைக்கு வாங்கப்பட்டவர்களும் பரிசிலாகக் கிடைத்தவர்களுமாகிய ஆண் பெண் அடிமைகள் நூற்றுக்கு மேற்பட்டவர்களின் பெயர்கள் வரையப்பட்டிருக்கின்றன.[1] இங்ஙனம் அடிமைகளாகிப்பணிபுரிந்த ஆடவரும், பெண்டிரும் கோயில்களுக்கும், மடங்களுக்கும் விற்கப் பட்டிருத்தலை நோக்குமிடத்து, கடவுளுக்கும், அடியார்களுக்கும் தொண்டுபுரியும் பொருட்டே அன்னோர் பெரும்பாலும் அடிமை புகுந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. எனினும் வற்கடம் முதலான காரணங்களால் செல்வர்களிடத்தில் அடிமை களாகி அவர்களுக்குப் பரம்பரையாக ஊழியம் புரிந்து வந்தவர்களும் அந்நாளில் இருந்துள்ளனர் என்பது மேலே எடுத்துக்காட்டிய கல்வெட்டுக்களுள் சிலவற்றால் தெளிவாகப் புலப்படுதல் காணலாம். கோயில்களுக்குத் தொண்டாற்றிய அடிமைகளைப் பற்றிய செய்திகளே கல்வெட்டுக்களில் வரையப்பட்டிருத்தலால் செல்வர் களுடைய அடிமைகளைப் பற்றி யாதும் தெரியவில்லை.

அந்நாட்களில் ஆண் மக்களும் பெண் மக்களும் நாட்கூலி பெற்று ஊழியம் புரிந்து வந்த செய்திகளும் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. ஓர் ஆண்மகன் நாளொன்றுக்குப் பெற்று வந்த கூலியில் பாதியை ஒரு பெண்மகள் அக்காலத்தில் பெற்றுப் பணி புரிந்து வந்தமை கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது.

கணவன் இறந்த பின்னர் அவனுடைய நிலங்களும் அடிமைகளும் பிற பொருள்களும் அவன் மனைவிக்குரிய வாகும் என்று குலோத்துங்க சோழ சதுர்வேதி மங்கலச் சபையார் இரண்டாம் இராசாதிராசன் ஆட்சியின் பதினொன் காம் ஆண்டில் செய்தமுடிவு ஒன்று ஆச்சாள்புரத்திலுள்ள

---

1. Ins. 223 of 1917.

கல்வெட்டொன்றில் [1] காணப்படுகிறது அக் கல்வெட்டிலேயே அந்தக் கிராம சபையார் செய்த வேறு சில முடிவுகளும் உள்ளன. அவை அந்தணர்கள் ஏர்பிடித்து நிலங்களை உழுதல் கூடாது; பணிமக்களாயிருந்தோர் வேள், அரசு முதலான பட்டங்களைப் பெறுதல் கூடாது; தொழிலாளர்கள் நன்மை தீமைகளுக்குப் பேரிகை கொட்டுதல் கூடாது; அவர்கள் அடிமைகளை வைத்துகொள்ளுதலும் கூடாது; கிராமத்திலுள்ள வாய்க்கால் பக்கங்களில் மேயும் மாடுகளைப் பிடித்து, ஊர்ப்பொதுக்கொட்டிலில் அடைத்தல் வேண்டும்; குடியிருப்பதற்குரிய இடங்களைத் தன்னகத்துக் கொண்ட நத்தத்தையும் ஆடுமாடுகள் நிற்றற்குரிய நிலப்பரப்பினையும் வயல்களாக மாற்றுதல் கூடாது; சிறு விளக்குகளும் பானைகளும் செய்து விற்கும் குயவர்கள் ஒரு மேலாடை அணிந்த கொள்ளலாம் என்பனவாம். புதுச்சேரியைச் சார்ந்து திருபுவனி வரதராசப் பெருமாள் கோவிலில் முதற் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியில் கி. பி. 1113-ல் வரையப் பெற்ற கல்வெட்டொன்று[2] அவ்வூர்ச்சபையார் செய்ததோர் முடிபினை உணர்த்துகின்றது. அஃதும் ஈண்டறியத்தக்கதொன்றாம். கிராமத்திலுள்ள பட்டர், உபாத்தியாயர், கணக்கர், தச்சர், கொல்லர் முதலானோர் தத்தமக்குரிய தொழில்களை அவ்வூரிலேயே செய்து கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்றும், அத்தொழில்களைப் பிற ஊர்களுப்போய்ச் செய்வோர் சட்டத்தை மீறி நடப்பவர்களாகவும் கிராம சபைக்குக் குற்றம் புரிந்தவர்களாகவும் கிராமத்தை அழித்த துரோகிகளாகவும் கருதப்படுவார்க்ள் என்றும் அம்முடிபு கூறுகின்றது. கிராம சபையாரிடம் இறையிலி நிலம் (மானியம்) பெற்றுப் பணியாற்றி வந்தவர்களுள் சிலர் தம் கடமைகளை உள்ளூரில் ஒழுங்காக நிறைவேற்றாமல் இடையிடையே வெளியூர்களுக்குச் சென்று அவ்வப்போது கையில் நாட் கூலி வாங்கிக் கொண்டு ஊழியம் செய்திருத்தல் வேண்டும். அதனால் தம்மூரில் நடைபெறவேண்டிய பொது வேலைகள் நிறைவேற்றப் படாமல் தடைபட்டு நிற்றலைக்கண்ட

1. Ins. 538 of 1918: A. R. E for 1919, part II p. p. 97 [and 98
2. Ins. 205 of 1919.

கிராமசபையார் இத்தகைய முடிபினைச் செய்வது இன்றியமையாத தாயிற்றுப் போலும். கிராமத்தின் நலத்தைக் கருதி எத்தகைய புதிய விதிகளையும் கிராமசபையார் ஏற்படுத்தி வழக்கத்தில் கொண்டு வருவதற்கு உரிமை பெற்றிருந்தார்கள் என்பது இதனால் நன்கு புலனாதல் காணலாம். அன்றியும், கிராமத்தில் இறையிலி நிலங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு பொதுவில் தம் தம் தொழில்களைப் புரிந்து வருவோர், கிராமசபையாரின் அனுமதி பெறாமல் யாண்டுஞ் சென்று தம் தொழிலை நடத்துதல் கூடாது என்ற பொது விதியும் கிராமசபைதோறும் அக்காலத்தில் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்று தெரிகிறது. அவ்விதியைக் கடந்து தம் தம் விருப்பத்தின்படி நடந்தவர்கள் கிராமத்தை அழித்த துரோகிளாகக் கருதப்பட்டார்கள் என்பதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

8 வாணிகமும் கைத்தொழிலும்

நகரங்களிலும் பேரூர்களிலும் வாணிகத்தொழில் நிகழ்த்தி வாழ்ந்து கொண்டிருந்த வணிகர் பெருமக்கள் பலர், திருக்கோயில் களின் வழிபாட்டிற்கும் விழாவிற்கும் திருவிளக்கினுக்கும் நிபந்தம் வழங்கிய செய்திகளும், ஏரி, குளம் முதலியவற்றைச் சீர்திருத்திப் பாதுகாத்தற்கும் பொருளும் நிலமும் அளித்த நிகழ்ச்சிகளும் கல் வெட்டுகளில்[1] ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. எனவே தமிழகத் தில் வணிகர் பலர் அந்நாளில் இருந்தமை தெள்ளிது. அவ்வணி கர்கள் உள்நாடுகளிலும் வெளிநாடுகளிலும் முறையே வண்டிகளி லும் மரக்கலங்களிலும் பண்டங்கள் ஏற்றிச் சென்று வாணிகம் நடத் தியவராதல் வேண்டும். உள்நாட்டில் வணிகர்கள் பண்டங்களை ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்குக் கொண்டுபோய் விற்பதற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவனவும் பேருதவியாயிருப்பனவும் பல பெருவழிகளே யாகும். சிற்றூர்களுச் சிறுவழிகளும் பெரிதும் பயன்பட்டன. அவை வதிகள் என்று வழங்கப்பட்டன. இத் தகைய பெருவழிகளும் வசதிகளும் சோழ இராச்சியத்தில் யாண்டும் நிலைபெற்று நன்னிலையில் அமைந்திருந்தன என்பது பல கல்வெட் டுக்களால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. திருப்பாசூர் நின்று மேற் பாடியான ராஜாசிரயபுரத்துக்குப் போன பெருவழி' (S. I. I. III, 205) 'அரங்கம் நோக்கிப் போந்தபெருவழி', 'தஞ்சாவூர்ப் பெருவழி' 363 of 1907 'கொங்கப்பெருவழி', 251 of 1911 'வடுகப்பெருவழி (S. I. I. VoL. III, No. 64) பட்டினப் பெருவழி S. I. I. XIII, 16) என்பன போன்ற கல்வெட்டுத் தொடர்களால் இச்செய்தியை இனிதுணரலாம். இத்தகைய பெருவழிகளை ஆங்கில மொழியில் Trunk Roads என்று கூறுவர். செங்கற்பட்டு ஜில்லா மதுராந்த கத்தில் விக்கிரமசோழன் ஆட்சியில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ள

---

1 S. I I., Vol. XIII. Nos 205, 228, 241. Ins. Nos 152, 233, 239, 258 and 259 of 1940; S. I. I. Vol VI-III, 15-170.

கல்வெட்டொன்றால் இப்பெருவழிகள் மூன்றுகோல் அகலமுடையன வாயிருந்தன என்று தெரிகிறது. நான்கு கோல் அகலமுள்ள பெரு வழிகளும் இருந்தமைக்கு ஆதாரம் உள்ளது. எனவே இப்பெரு வழிகள் வணிகர்கள் வண்டிகளில் பொதிகளை ஏற்றி உள்நாட்டில் யாண்டும் சென்று வாணிகம் செய்து வருவதற்குத் தகுதியுடையன வாயிருந்திருந்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. இப்பெருவழிகள் கடைச்சங்க காலத்திலேயே சிறந்த நிலையில் இருந்தன என்பது சிலப்பதிகாரத்தால் அறியப்படுகின்றது. கோவலன். கண்ணகி, கவுந்தியடிகள் ஆகிய மூவரும் காவியாற்றின் வடகரை யோரமாகப் போந்தபெருவழியில் நடந்து உறையூரைச் சார்ந்தனர் எனவும், அங்கே அப்பேராற்றைக் கடந்து தென்கரைக்கும் போய்க் கொடும் பாளூர் நெடுங்குளம் வழியாகச் சென்ற பெருவழியே போய், மதுரை மாநகரை யடைந்தனர் எனவும் இளங்கோவடிகள் கூறுமாற்றான் இவ்வுண்மையை அறியலாம்.

வணிகர்கள் வண்டிகளிலும் பொதிமாடுகளின் முதுகிலும் பண்டங்களை ஏற்றிக்கொண்டுபோய் உள்நாடுகளில் வாணிகம் நடத்துங் கால், இடையில் களவு முதலியன நிகழாதவாறு இன்றியமையாத இடங்களில் காவற்படைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தமையோடு அரசாங்கப் பாதுகாவலும் இருந்து வந்தமை அறியதக்கதாகும். சோழர் பேரரசில் பெரும்பாடிகாவல், சிறுபாடிகாவல் அதிகாரிகளும், தம் கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்து வந்தமையால் வணிகர்களுக்கும் எத்தகைய இன்னல்களும் உண்டாதற்கு வாய்ப்புப்பெரிதும் ஏற்படவில்லை என்லாம். வணிகர்கள் புறநாடுகளுக்குச் செல்லுங் கால் கூட்டமாகச் செல்வது வழக்கம். அக்கூட்டத்திற்கு வாணிகச் சாத்து என்ற பெயர் வழங்கியது. அக்குழுவின் தலைவன் சாத்தான் எனவும் மாசாத்துவன் எனவும் கூறப்படுவான். வணிகருள் சிறந்தோர்க்குச் சோழ மன்னர்கள் 'எட்டி' என்ற பட்டம் அளித்துப் பாராட்டியுள்ளமை உணரற்பலதாம்.

இனி, பல கலஞ்செலுத்திப்பெருங் கடல்களையும் கடந்து போய், சேய்மையிலுள்ள வெளிநாடுகளோடு வாணிகஞ்

செய்து கொண்டிருந்த வணிகர்களும் சோழ நாட்டில் இருந்தனர். அவர்கள் நாய்கர் எனவும், மாநாய்கர் எனவும் கூறப்படுவர். சோழமண்டலக் கரையில் கடைச்சங்கநாளில் வாணிகத்திற் சிறந்து விளங்கிய கடற்றுறைப் பட்டினங்களில் தலைமையாய் நிலவிய பெருமையுடையது காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்பதைச் சிலப்பதிகாரத்தாலும் பட்டினப்பாலை என்ற நூலாலும் தெள்ளிதின் உணரலாம். நாகப்பட்டினம், காரைக்கால், வீரை (வீராம்பட்டினம்), மாமல்லபுரம், வீரசோழப்பட்டினம் (கோவளம்), மைலாப்பூர் ஆகிய கடற்றுறைப் பட்டினங்களும் சோழப் பேரரசில் சிறந்த துறைமுகங்களாய்க் கடல் வாணிகத்தால் வெளிநாட்டினருடன் தொடர்பு பூண்டு பெரும் புகழெய்தியிருந்தன என்று தெரிகிறது. சோழ நாட்டு வணிகர்கள், மேற்கேயுள்ள அராபியநாட்டினரோடும் பாரசீகரோடும் கிழக்கேயுள்ள சுவர்ணபூமி, ஸ்ரீ விஜயம், சுவர்ணதீபம், யவத்தீபம், காம்போசம், சீனம் ஆகிய நாட்டினரோடும் நடத்தி வந்த வாணிகம் அனைத்தும் அத்துறைமுகப்பட்டினங்களின் வழியாகவே நடைபெற்று வந்தன என்பது அறியத்தக்கது. புராணக் கதைகளை விளக்கும் தமிழ்நாட்டுச் சிற்பங்களைப் போன்ற பல சிற்பங்கள் சீனதேயத்துக் கோயில்களில் உள்ளன என்று ஆராய்ச்சியில் வல்ல அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். இவைகள் எல்லாம் தமிழ் நாட்டு வணிகர்களின் தொடர்பால் அந்நாடுகளில் முற்காலத்தில் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று ஐயமின்றிக் கூறலாம்,

வணிகர்களுக்குள் நாநாதேச திசையாயிரத்தைஞ்ஞூற்றுவர் (193 and 402 of 1939-40), மணிக்கிராமத்தார், நகரத்தார், வளஞ்சியர், அஞ்சுவண்ணத்தார் என்ற பல குழுவினர் இருந்தனர் என்பது கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியக் கிடக்கிறது. அவர்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் சுமத்ரா, சயாம், பர்மா முதலான வெளி நாடுகளிலுள்ள கல்வெட்டுகளிலும் காணப்படுகின்றன. அவர்கள் செய்துவந்த வாணிகத்தால் சோழ இராச்சியத்தில் ஏற்றுமதி இறக்குமதிப் பண்டங்கள் மிகப்பெருகின. அவ்வாணிகத்தால் கிடைத்த சுங்கவரியினால் அரசாங்கத்திற்கு வருவாயும் மிகுந்தது எனலாம். பணமும் 'கையெழுத்து ஓலை' யின்மேல் பொதுவாகக் கொடுக்கப்பெற்று வந்தமையால் வாணிகத்தொழிலும் நாணயமும் சிறப்புற்று விளங்கின என்று கூறலாம்.

மேலே குறிப்பிட்ட குழுவினருள் நாநாதேசதிசையாயிரத்தைஞ் ஞூற்றுவர், திசையாயிரத்தைந்நூற்றுவர் எனவும் ஐந்நூற்றுவர் எனவும் நாநாதேசிகள் எனவும் சில கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப் பெற் றுள்ளனர். எனவே, அவர்கள் ஆயிரம் திசைகளுக்கும் போய் வாணி கத்தொழில் நிகழ்த்திய ஐந்நூற்றுவரைக் கொண்ட ஒரு குழுவினரா தல் வேண்டும் என்பது தெள்ளிது. (291 of 1939) திசையாயிரம் என்பது ஈண்டு எல்லாத்திசைகளையும் உணர்த்துவதாகும். நாநாதே சிகள் என்பதனல் பல தேயங்களுக்கும் அவர்கள் சென்று வாணி கம் நடத்திவந்தவர்கள் என்பதைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள லாம். ஆகவே, அவர்கள் பல நாடுகளுக்கும் சென்று வாணிகம் நடத்துவதற்குத்தக்க ஆற்றலும் அந்நாடுகளின், அரசாங்க ஆத ரவும் பெரிதும் பெற்றிருந்தனர் என்பது தேற்றம்.

முதற் குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சிக்காலத்தில் கி.பி. 1088 ஆம் ஆண்டில் சுமத்திராவில் வரையப்பெற்றுள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டு ஒன்றில் 'திசையாயிரத்தைஞ்ஞூற்றவர்' என்ற வாணிகக்குழுவினர் குறிக்கப்பெற்றிருத்தல் அறியத்தக்க தாகும்.[1]

இனி, மணிக்கிராமத்தார் என்ற குழுவினர் தலைநகரங் களிலும் கடற்றுறைப் பட்டினங்களிலும் வெளிநாடுகளிலும் வாணிகம் நடத்திய செய்திகள் கல்வெட்டுக்களிலும் செப்பேடு களிலும் காணப்படுகின்றன. உறையூர் மணிக்கிராமம்[2] காவிரிப்பூம்பட்டினத்து மணிக்கிராமம்,[3] கொடும்பாளூர் மணிக் கிராமம்,[4] இளங்கோப்பட்டினத்து மணிக்கிராமத்தார்,[5]

---

1. The colas by K.A.N.P. 596. 2. Ins. 519 of 1905

3. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் ஒருபகுதி இக்காலத்தில் மணிக் கிராமம் என்ற பெயருடன் தனி ஊராயிருத்தல் அறியத்தக்கது.

4. 'கொடும்பாளூர் மணிக்கிராமத்து வியாபாரி மணியமார்த் தாண்டான் ஸ்ரீ கோயிலில் வைத்தகழஞ்சு' S.I.I., Vol. IX, No.

5 Ins. 474 of 1926.

என்ற கல்வெட்டுத் தொடர்களால் அவர்கள் தலைநகர்களில் வாணிகத்தில் சிறந்து விளங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. ஸ்தாணுரவியின் கோட்டயம் செப்பேடுகளில் 'அஞ்சு வண்ணமும் மணிக்கிராமமும் ரட்சிக்கக்கடவர்' எனவும், வீரராகவச் சக்கரவர்த்தியின் கோட்டயம் செப்பேடுகளில் 'பெருங்கோயிலகத் திருந்தருள மகோதையார் பட்டினத்து இரவிக்கொற்றனுய சேரமான் லோகப்பெருஞ்செட்டிக்கு மணிக்கிராமப்பட்டம் கொடுத்தோம் ....நகரத்துக் கர்த்தாவாய இரவிக்கொற்றனுக்கு' எனவும் போதரும் சாசனப்பகுதிகளால் நகரங்களில் அக்குழுவினர்க்கிருந்த பெருமதிப்பும் அக்குழுவின் உறுப்பினர் மணிக்கிராமப்பட்டம் அரசர்பால் பெறும் வழக்கமும் நன்கு புலனுதல் காணலாம். திருநெல்வேலி ஜில்லா திருக்குற்றுலத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று 'மணிக்கிராமத்து தர்மசெட்டி ஆயின சடையன் கவையன் வச்ச விளக்கொன்று' (439 of 1917) என்று கூறுவதால் அவர்கள் தர்மசெட்டி என்று வழங்கப் பெற்றமையுணரற்பாலதாகும். திருவண்ணுமலையிலுள்ள இரு கல்வெட்டுக்களில் 'சத்தியவாசகர்ஆன தன்மவாணியர்' [1] எனவும், 'தன்மவாணிகர்' [2] எனவும் அவர்கள் குறிக்கப்பெற்றுள்ளனர். மணிக்கிராமத்து தர்மசெட்டி, சத்தியவாசகர் தன்ம வாணிகர் என்ற தொடர்கள், கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனர் தம் பட்டினப் பாலையில்,

நெடுநுகத்துப் பகல்போல
நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினேர்
வடுவஞ்சி வாய்மொழிந்து
தமவும்பிறவும் ஒப்பநாடிக்
கொள்வதூஉ மிகைகொளாது கொடுப்பதூஉங் குறைகொடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்[3]

வணிகர் என்று

கூறியிருப்பதை நம்நினைவிற்குக் கொண்டு வருதல் காண்க.

---

1. S. I. I., Vol. VIII, 138.
2. Ibid, No. 141.
3. பட்டினப்பாலை வரிகள் 206-211.

பல்லவவேந்தனாகிய தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன்ஆட்சிக் காலத்தில் சயாம் தேசத்தில் தமிழ்மொழியில் வரையப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்று கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே அந்நாட்டில் மணிக்கிராமத்தார் என்ற வாணிகக்குழுவினர் பெருஞ்சிறப்புடன் நிலவிய செய்தியைத்தெள்ளிதின் உணர்த்துகின்றது.[1] எனவே, மணிக்கிராமத்தார் மிகப்பழமைவாய்ந்த வாணிகக்குழுவினர் என்பதும் உள்நாடுகளோடு நில்லாமல் கலமிவர்ந்து கடல்கடந்து சென்று, தமிழ் வழங்காத வெளிநாடுகளோடும் வாணிகம் நடத்திப் புகழெய்தியவர்கள் என்பதும் நன்கு வெளியாகின்றன.

மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் விளங்கிய ஆசிரியர் குணவீரபண்டிதர் என்பார், தம் இலக்கண நூலாகிய நேமிநாதத்திற்குத் தாம் எழுதிய உரையில் மணிக்கிராமத்தார் என்ற தொடரைக் கூடியயற்பேருக்கு உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டியிருப்பது உணரத்தக்க தாகும்.[2]

இனி, நகரத்தார் என்பார், பெரிய நகரங்களிலிருந்து கொண்டு வாணிகத்தொழில் நடத்தி வந்த குழுவினராவார். இக்குழுவினர், காஞ்சிபுரம், மாமல்லபுரம், நந்திபுரமாகிய பழையாறை, மயிலாப்பூர் முதலான பல நகரங்களில் இருந்தமை கல்வெட்டுக்களாலும் பிறவாற்றானும் புலப்படுகின்றது. இவர்கள் தம் வாணிகத்தொழிலைத் திறமையாக நடத்திக்கொண்டும் நகர ஆட்சியை ஏற்று, பொதுமக்களுக்குச் சிறந்த தொண்டுகள் புரிந்து கொண்டும் நல்வாழ்வு நடத்திவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

வணிகர்களுள் வளஞ்சியர் என்ற ஒரு குழுவினர் இருந்தனர் என்பது கல்வெட்டுக்களால்[3] அறியப்படுகிறது. அவர்கள் தென்னிலங்கை வளஞ்சியர் என்று கல்வெட்டுக்களில்[4]

---

1. Ep. Ind Vol. XVIII, No. Journal Oriental Research Vol. VI pp, 299. 310.
2. நேமிநாதம் 'உரையுடன்' (கழகப்பதிப்பு) பக். 84.
3. S. I. I., Vol. V, No. 449; I bid. Vol. VI, No, 20.
4. Ins, 505 of 1921; Ins, 406 of 1914; Ins. 598 of 1926.

குறிப்பிட்டிருந்ததால் அன்னோர் ஈழநாட்டு வணிகர்கள் என்பதும் தமிழ்நாட்டில் பல ஊர்ளிகல் தங்கி வாணிகம் நடத்திவந்தவராதல் வேண்டும் என்பதும் தெள்ளிதிற் புலப்படுகின்றன. இலங்கையி லுள்ள கல்வெட்டு ஒன்றும் [1] அவர்கள் ஈழநாட்டவர்கள் என்பதை யும் பௌத்த சமயத்தினர் என்பதையும் உணர்த்துகின்றது. எனினும் தமிழ்நாட்டில் அவர்கள் தங்கி வணிகம் நடத்திய போது செய்துள்ள அறங்களையும் வேறுசில நிகழ்ச்சிகளையும் நோக்குமிடத்து, அக்குழுவினர் பொது நோக்குடன் சைவம் வைணவம் முதலான மற்றைச் சமயங்களிடத்தும் பேரன்பு டன் ஒழுகி அதனுல் தமிழ் மக்களால் பெரிதும் மதிக்கப்பெற்று வாழ்ந்துவந்தனர் என்றும் தெரிகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக ஈண்டுச் சிலவற்றைக் குறித்தலும் ஏற்புடைத்தேயாம். இராமநாதபுரம் ஜில்லா அருப்புக்கோட்டையில்உள்ள சுந்தரேசுவரர்கோயிலில் அருந்தவஞ் செய்த நாச்சியாரையும் இலிங்க புராணதேவரையும் தென்னிலங்கை வளஞ்சியருள் ஒருவனுகிய சேகல் சேவகத்தேவன் என்பான் எழுந்தருளுவித்த செய்தி அக்கோயிலிலுள்ள இரண்டு கல்வெட்டுகளால்[2] அறியப்படுகின்றது. தஞ்சாவூர் ஜில்லா மாயூரந் தாலுகாவிலுள்ள திருவேள்விக்குடிக் கோயிலில் ஒரு பகுதியைத் திசையாயிரத் தைந்நூற்றுவரும் வளஞ்சியரும் கட்டுவித்தனர் என்று அக்கோயிற்கல்வெட்டொன்று[3] கூறுகின்றது. தஞ்சாவூர் ஜில்லா நன்னிலம்தாலுகாவிள்ள திருக்கண்ணபுரத்திலிருந்த கருணுகரவீரர் மடத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைத் திருவிழாக் காலங் களில் உண்பிக்கும் பொருட்டு ஒவ்வொருவம் இரண்டுகாசு வரி கொடுக்கவேண்டுமெனத் தென்னிலங்கை வளஞ்சியர்கள் தமக்குள் ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்ட செய்தி அவ்வூர்ச் சௌரிராசப் பெருமாள் கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டொன்றில்[4] காணப்படுகின்றது. இதுகாறும் கூறியவற்ருல் தென்னிலங்கை வளஞ்சியர் என்ற

---

1. S. I. I. Vol. IV, No. 396.
2. Ins. 406 and 407 of 1914.
3. Ins 131 of 1926.
4. Ins 505 of 1922.

வாணிகக் குழுவினர் தமிழ்நாட்டில் நிலவிய சைவம் வைணவம் முதலான சமயங்களில் எத்துணை அன்பும் மதிப்பும் கொண்டு ஒழுகிவந்தனர் என்பது தெள்ளிதில்புலனுதல் அறியலாம். எனவே தமிழ்நாட்டுச் சிற்றூர், பேரூர்களில் வசித்து வாணிகம் நடத்தி வந்த அக்குழுவினர் பல்லாற்றானும் சிறந்து விளங்கியவராதல் வேண்டும்.

அஞ்சுவண்ணத்தார்: நம் தமிழகத்தில் வாணிகம் நடத்திவந்த குழுவினருள் அஞ்சுவண்ணத்தார் என்ற ஒரு வகையினரும் சிறந்து விளங்கினர் என்பது செப்பேடுகளாலும் கல்வெட்டுக்களாலும் அறியக்கிடக்கின்றது. அச்செப்பேடுகள் முதல் ஆதித்த சோழன் காலத்திலிருந்த சேரமான் தாணுரவியின் ஆட்சியிலும்[1] முதல்ராசேந்திரசோழன் காலத்திலிருந்த சேரமான்பாஸ்கர ரவி வர்மன் ஆட்சியிலும்[2] வரையப்பெற்றவையாகும். ஆகவே, அவை மிக்க பழமை வாய்ந்தவை எனலாம். அச்செப்பேடுகளில் குறிக்கப் பெற்றுள்ள அஞ்சுவண்ணத்தார் யாவர் என்பதைப்பற்றிஅறிஞர்களுக்குள் கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு. அன்னோர் சேர நாட்டிலிருந்த யூதர்களாயிருத்தல்வேண்டும் என்பது டாக்டர் குண்டர்ட் டாக்டர் பர்னல் என்ற அறிஞர் இருவரது கருத்தாகும். எல்லிஸ் என்ற அறிஞர் அத்தொடர், ஐவகை உரிமைப்பட்டங்களை உண ர்த்தும் என்பர். கல்வெட்டிலாகாவின் தலைவராயிருந்த பேரறிஞர் வெங்கையா என்பவர், அஞ்சுவண்ணத்தார் ஒருவாறு சுயேச்சை பெற்று நிலவிய வாணிகக்குழுவினர் என்று குறித்துள்ளனர்[3]. வேறுசிலர் அத்தொடர் ஐவகைச் சாதியாரை அறிவிப்பதாகும் என்பர். எனவே, அதன் உண்மைப்பொருள் ஒரு தலையாகத் துணியப்படவில்லை என்பது தெள்ளிது. எனினும், அவர்கள் யாவர் என்பதைப்பல்சந்தமாலை என்ற பழைய நூலிலுள்ள சில பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. அந்நூல்முழுதும் இப்போது கிடைக்காவிடினும், அதிலுள்ள சில பாடல்கள்

1. T. A. S. Vol. II P. 67.
2. Epigraphia Indica Vol. III. p. 62.
2. T. A. S. Vol. II. pp, 74.

களவியற்காரிகை என்ற நூலில் அதன் உரையாசிரியரால் மேற்கோள்களாக எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுள்ளன. அப்பாடல்களில் 'இயவனராசன் கலுபதிதாமுத லெண்ண வந்தோர்-அயன்மிகு தானையர் அஞ்சுவண்ணத்தவர், என்றும் ஏழ்பெருந்தேரங்கத் தியவனர்கள் - அல்லா எனவந்து' என்றும் காணப்படும் தொடர்கள், அஞ்சுவண்ணத்தார் முகமதியராயிருத்தல் வேண்டும் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன. இச்செய்தியை மற்றொரு பாடலிற் பயின்றுவரும் சோனகர்' என்ற சொல் உறுதிப்படுத்துதல் காணலாம். அன்றியும், அவர்கள் பழைய துருக்கிவேந்தனாகிய 'காலிப்' வழியில் வந்தவர்கள் என்பது 'கலைமதி வாய்மைக் கலுழ்பா வழி வருங் கற்பமைந்த, தலைமையர் ஏழ்பெருந் தேரங்கமும் பெற்ற'வர் என்ற பிறிதொரு பாடற்பகுதியால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. எனவே, அன்னோர் முகமதிய மரபினர் என்பது ஐயமின்றித் துணியப்படும். ஆகவே, தமிழ் நாட்டில் தங்கி வாணிகம் நடத்தி வாழ்ந்து கொண்டிருந்த முகமதிய வாணிகக்குழுவினரே அஞ்சுவண்ணத்தார் என்று வழங்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது தேற்றம்.

கீழ்கடற்கரையில் பாண்டி நாட்டிலுள்ள தீத்தாண்ட தானபுரத்திலும் அக்குழுவினர் இருந்தனர் என்பது அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்றால் அறியப்படுகின்றது. அன்றியும், சோழ நாட்டிலுள்ள துறைமுகப்பட்டினமாகிய நாகப்பட்டினத்தில் அவர்கள் வாணிகம் நடத்திக்கொண்டு சிறப்புற்றிருந்தமை,

'குடக்கினில் துரங்கமும் வடக்கினில் கலிங்கமும்
குணக்கினில் பசும்பொனும் குளித்ததெற்கி லாரமும்
அடிப்பரப்புடைக்கலத் தனேக வண்ண மாகவந்த
அஞ்சுவண்ணமுந் தழைத் தறத்தின் வண்ணமானவூர்
கடற்கரைக்குவித்திடு சந்தனத்தை இந்துடன்
கலந்திறைக்கு மந்தியைக் கனன்று முசுவின்குலம்
புடைப்பதற் கெழுந்துகை முறுக்கலும் இழுக்கிவாய்
புக்கமுத்தை விட்டெறிந்து பூகமேறு நாகையே'

என்ற பழைய பாடலொன்றால் தெளிவாகப் புலப்படுத்தல் காணலாம். எனவே, அவர்கள் தமிழகத்தில் யாண்டும் சென்று வாணிகம் நடத்திப் புகழ்படைத்தவர்கள் என்பது நன்கு தெளியப்படும்.

இனி, மேலே குறிப்பிட்ட வணிகர் குழுவினர் எல்லாம், தனித் தனிக் குழுவினர் என்பதும், அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் முரண் படாமல் நம் தமிழகத்தில் தம் வாணிகத்தை நடத்திப் பொருளீட்டிப் புகழுடன் வாழ்ந்துவந்தனர் என்பதும் ஈண்டு அறியத்தக்கன.

ஒவ்வொரு வாணிகக் குழுவினரும் ஒவ்வொரு சிறு காவற் படை வைத்துக்கொண்டிருந்தனர் என்பதும், அவர்கள் வாணி கத்தின் பொருட்டுத் தாம் செல்லும் இடங்களுக்கெல்லாம் அச்சிறு படையோடு செல்வது வழக்கம் என்பதும் சில குறிப்புக்களால் உணரக்கிடக்கின்றன. சோழர் பேரரசு உயர்நிலையிலிருந்தமை யால் சோழ இராச்சியத்துக் குள்ளிருந்த எல்லா நாடுகளிலும் வணிகர்கள் எத்தகைய தடையுமின்றிச் சுயேச்சையாகச் சென்று வாணிகம் நடத்துவது எளிதாகவும் இருந்தது எனலாம்.

இனி, நானாதேசிகளாகிய வணிகர்கள் ஒரு குழுவினராய்த் தம் தொழிலை நடத்திக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்த இடங்கள் வீரபட்டினம் எனவும் எறிவீரபட்டினம் எனவும் வழங்கப்பெற்று வந்தன என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. நானாதேசிகள் எல்லோரும் முதல் இராசேந்திர சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் மயிலாப்பூரில் ஒரு கூட்டம் நடத்தி, செங்கற்பட்டு ஜில்லா பொன்னேரி தாலூகாவிலுள்ள அய்யாப்புழல் காட்டூரை ஒரு வீரபட்டினமாக மாற்றிவிட்டமையோடு அவ்வூரில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த பொதுமக்களுக்குப் பல நலங்களும் புரிந்தனர் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று[1] கூறுகின்றது. அதில் அவர்கள் தம் வரலாறு, பெருமை முதலியவற்றைக் கூறிக் கொள்வது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அங்ஙனமே, சித்தூர் ஜில்லா மதனபல்லி தாலூகாவிலுள்ள பசினிகொண்டா கல்வெட்டொன்று.[2] நாட்டாரும் நகரத்தாரும், நானாதேசிகளும் சீராவள்ளி என்ற ஊரில் முதல் இராசாதி ராச சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆயிரத்

---

1. Ins. 256 of 1912; A R. E. for 1913. pp., 99 and 100.
2. Ins. 342 of 1912.

ஐந்நூற்றுவரைக் கொண்ட ஒரு பெருங் கூட்டம் நடத்தி அவ் வூரை நானாதேசீயதசமடி எறி வீரபட்டினம் என்ற பெயரு டையதாய் அமைத்து அவ்வூர்க் குடிமக்களுக்குச் சில உரிமைகளும் வழங்கினர் என்று உணர்த்துகின்றது. அக் கூட்டத்திற்கு எண் டிசையிலுமிருந்து வந்திருந்தவர்களுள் எறிவீரர்கள், முனை வீரர்கள் இளஞ்சிங்க வீரர்கள், கொங்கவாளர்கள் ஆகிய குழுவின் பெயர்கள் காணப்படுதல் அறியத்தக்கது.[1] அக்குழுவினர் வணிகர்களின் காவற்படையைச் சேர்ந்தவர்களாயிருத்தல் கூடுமென்று கருதற்கு இடமுள்ளது. சித்தூர் ஜில்லா புங்கனூர்த் தாலுகாவிலுள்ள கர்ஷ்ணபல்லியிலுள்ள மற்றொரு கல்வெட்டு.[2] அவ்வூர்க் கண்மையி லுள்ள முத்துகூர் என்ற ஊர் ஓர் எறிவீரபட்டினம் என்ற செய்தி யைத் தெரிவிக்கின்றது. வீரர்களின் பாதுகாப்பிற்கு உட்பட்ட வாணிகஸ்தலங்கள் எறிவீரபட்டினம் எனவும் பண்டைக் காலத்தில் வழங்கி வந்தன போலும்.

கி. பி. பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் விளங்கிய வாணிகத்தலங் களாகிய வீரபட்டினங்கள் கடைச்சங்க காலத்திலும் இருந்தன என்று தெரிகிறது. கி. பி. முதல் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் மேல்நாட்டு யவனர்கள் நம் தமிழகத்திற்கு வந்து வாணிகத் தொழில் நடத்திய செய்தி,சங்க நூல்களாலும் மேனாட்டு யவன ஆசிரியர்களாகிய பிளைநி தாலமி என்போரின் குறிப்புக்களாலும், பெரிப்ளூஸ் என்ற அரிய நூலாலும் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. சங்க நூல்களில் குறிப் பிடப் பெற்ற யவனர்கள் இத்தாலி தேசத்து ரோமானியரேயாவர். அவர்கள் புதுச்சேரிக்குத் தெற்கே இரண்டு மைலிலுள்ள அரிக்கமேடு என்றஇடத்தில் கி. பி. 50 முதல் 200 வரையில் பண்டசாலை வைத்து வாணிகம் நடத்தியுள்ள அரிய செய்தி இந்திய அரசியலாரின் புதை பொருள் ஆராய்ச்சித் துறை அறிஞர்கள் அந் நிலப் பரப்பை முறைப்படி அகழ்ந்து ஆராய்ந்தபோது வெளிப்பட்டிருத்தல் பலரும்

---

1. A. R. E. for 1913, part II, para 25.
2. Ins. 321 of 1912

அறிந்ததேயாம். அப்பகுதியைச் சார்ந்த பரதவர்குப்பம் இக் காலத்தில் வீராம்பட்டினம் என்று வழங்குகிறது. அது கடைச் சங்க காலத்தில் சோழ இராச்சியத்தில் நிலவிய வாணிகர் நகரங் களாகிய வீரபட்டினங்களுள் ஒன்றாகும். வாணிகத்தால் சிறப்பெய் தியிருந்த அத்துறைமுகப்பட்டினம் புறநானூற்றிலுள்ள 320- ஆம் பாட்டை இயற்றிய வீரைவெளியனாரும் அகநானூற்றிலுள்ள 188-ஆம் பாட்டை இயற்றிய வீரைவெளியன் தித்தனாரும் வாழ்ந்த நகரம் என்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது.

நாகப்பட்டினம் என்பது நாகை என மருவி வழங்கியுள்ளமை போல் வீரபட்டினம் என்பது வீரை என்று மருவியும் அக்காலத்தில் வழங்கியுள்ளது.

இனி, சீன தேய வரலாற்றின் துணைகொண்டு சோழர்கள் அந்நாட்டினரோடு கொண்டிருந்த தொடர்பினையும் தமிழ் நாட்டார் நிகழ்த்திய வாணிகத்தையும் ஒருவாறு உணர்ந்து கொள்ளலாம். கி பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சீன தேயத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல் குழப்பத்தினால் அந்நாட்டில் கலகமும் அமைதியின்மையும் மிகுந்து வெளிநாட்டு வணிகர்களுக்குப் பேரச் சத்தை உண்டுபண்ணின. எனவே, தமிழ்நாட்டு வணிகர்களும் பிறநாட்டு வணிகர்களும் தம் வாணிகத்தின் பொருட்டு அந்நாட் டிற்குச் செல்வதை நிறுத்திவிட்டனர். அப்போது சீன தேயத்தார் கலமிவர்ந்து மலேயா, ஸ்ரீ விஜயம் முதலான அயல் நாடுகளுக்குச் சென்று அங்கு வந்துள்ள வணிகர்களிடம் தமக்கு வேண்டிய பண்டங் களை வாங்கி வந்தனர் என்று தெரிகிறது. அக்காலங்களில் கீழ் நாட்டு வணிகர்களுக்கும் மேல்நாட்டு வணிகர்களுக்கும் வாணிகத்திற் குரிய நடு இடமாய் அமைந்து பல்வகையாலும் சிறப்புற்று விளங் கியவை மேலே குறிப்பிட்ட மலேயா, சுமத்ரா, ஜாவா ஆகிய நாடு களேயாகும். அந்நாட்களில்தான் சீன தேய மக்களின் கடல் வாணிமும் தொடங்கியது என்று வரலாற்றாராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சீன தேயத்தில் கலகம் அடங்கி அமைதி ஏற்பட்டது. அந்நாட்களில்

வெளிநாடுகளோடு வாணிகத்தொடர்பு வைத்துக்கொள்வதற்குச் சீன அரசாங்கம் பேரார்வம் உடையதாயிருந்தது. அதற்கேற்ப, அரசாங்கமே புறநாடுகளோடு நிகழும் வாணிகத்தைக் கைபற்றி அதனைப் பெருக்குவதற்குப் பெரிதும் முயன்றது. வெளிநாட்டு வணிகர்களுக்குச் சீன அரசாங்கத்தின் ஆதரவையும் விருப்பத்தையும் தெரிவித்து அவர்களைத் தம் நாட்டிற்கு அழைப்பதற்குச் சீன தேயத்திலிருந்து ஒரு தூதுக் குழுவினர் யாண்டும் அனுப்பப் பெற்றனர். அவர்கள் அரசாங்க முத்திரை இடப்பெற்ற ஆணைப்பத்திரங்களோடு ஆடையும் பொன்னும் மிகுதியாகப்பெற்று அயல்நாடுகளுக்குச் சென்றனர். பல பண்டங்களையும் இறக்குமதி செய்வதற்குத்தனியுரிமைகொடுக்கப்படுமென்று வெளிநாட்டு வணிகர்களுக்குச் சீன அரசாங்கம் உறுதிமொழியும் அளித்தது. இந்நிகழ்ச்சிகள் வெளிநாட்டு வணிகர்கள் சீன தேயத்திற்குப் போய்த்தம் வாணிகத்தை நடத்துவதற்கு ஊக்கத்தை உண்டுபண்ணின என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம்.

இதனையுணர்ந்த சோழ மன்னர்கள் தங்கள் தூதர்களைச் சீன தேயத்திற்கு அனுப்பத்தொடங்கினர்கள். அவ்வேந்தர்களுள் முதலில் அனுப்பியவன் முதல் இராசராச சோழனேயாவான். அவனுடைய தூதர்கள் முத்துக்களையும் வேறுபல பொருள்களையும் கையுறையாகக்கொண்டு கி. பி. 1012-ஆம் ஆண்டில் சோழ நாட்டிலிருந்து புறப்பட்டுக் கி. பி. 1015-ல் சீன தேயத்தை அடைந்தனர். எனவே, அவர்கள் அந்நாட்டிற்குப் போவதற்கு மூன்று ஆண்டுகள் ஆயின என்று தெரிகிறது. சீன அரசன் அவர்களை வரவேற்றுத் தன் அரண்மனைக்கு அண்மையிலுள்ள மாளிகையில் தங்குமாறு ஏற்பாடு செய்தான். சோழ நாட்டுத் தூதர்கள் அங்குச் சென்ற சமயத்தில் அம்மன்னது பிறந்தநாள் விழா அந்நாட்டில் நடைபெற்றமையால் அவர்களும் அவ்விழாவில் கலந்து கொள்வதற்கு ஓர் அரிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அரசனும் அவர்களுக்குப் பல பரிசில்களை வழங்கினன். நெடுந்தூரத்திலுள்ள சீன தேயத்தரசன் சோழர்களுடைய பேரரசையும் ஆற்றலையும் நன்குணராதவனுதலின்,

அவர்களைச் சக்கரவர்த்தியின் தூதர்களாக எண்ணாமல் ஓர் அரசனுடைய தூதர்களாகவே கருதி நடத்தினான் என்பது அந்நாட்டு வரலாற்றினால் அறியக் கிடக்கின்றது. இத்தூது பற்றிய மற்றைச் செய்திகள் தெரியவில்லை. எனினும் இதனால் வாணிகத்துறையில் சிறந்தபயன் ஏற்பட்டிருக்கும் எனலாம்.

முதல் இராசராச சோழனுடைய புதல்வனும் கங்கை கொண்ட சோழன் என்ற சிறப்புப்பெயர் உடையவனும் ஆகிய முதல் இராசேந்திர சோழன் கி. பி. 1033-ஆம் ஆண்டில் தூதர்குழு ஒன்றைச் சீன தேயத்திற்கு அனுப்பினான். அக்குழுவினர் சீன தேய மன்னனால் எவ்வாறு வரவேற்கப்பட்டனர் என்பதையும் பிற செய்திகளையும் அறிதற்குரிய ஆதாரங்கள் இப்போது கிடைக்கவில்லை. ஆயினும், அதற்குப்பிறகு பல ஆண்டுகள் சோழஅரசன் அந்நாட்டிற்குக் காணிக்கை அனுப்பி வந்தான் என்று அந்நாட்டு வரலாறுகள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு சீன தேயத்தாரோடு தொடங்கிய வாணிகம் கி. பி. பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் இடையீடின்றித் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்தது என்று தெரிகிறது. அந்நூற்றாண்டின் முதற்பகுதியில் முதல் இராசேந்திர சோழன் அலைகடல் நடுவில் பலகலஞ்செலுத்தி ஸ்ரீ விஜய நாட்டின் மீது படையெடுத்தமையும், வாணிகம் காரணமாக அந்நாட்டில் தங்கியிருந்த தமிழக வணிகர்களின் உரிமைகளைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு நிகழ்ந்ததாதல்வேண்டும் என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

கி. பி. 1068-ல் தன்பால் அடைக்கலம் புகுந்த கடாரத்தரசன் பொருட்டு, முதல்இராசேந்திர சோழனுடைய புதல்வனாகிய வீரராசேந்திர சோழன் அந்நாட்டின்மீது படையெடுத்துப்போய், அதனைக் கைப்பற்றி அவ்வரசனுக்கு அளித்த செய்தி சோழர்களின் ஆற்றலையும் வீரத்தையும் கீழ் நாட்டினர் நன்கு அறிந்திருந்தமையைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்துவதாகும். இந் நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் தமிழ் நாட்டு வணிகர்கள் கீழ்நாடுகளுக்கு அச்சமின்றிப் போய் வாணிகஞ் செய்து வருவதற்குப் பெரிதும் துணைபுரிந்தன என்று கூறலாம்.

கி. பி. 1077 - ஆம் ஆண்டில் எழுபத்திரண்டுபேர் அடங்கிய ஒரு குழுவினர் சோழ நாட்டிலிருந்து சீன தேயத்திற்குத் தூது சென்ற செய்தி அத்தேய வரலாற்றினுல் அறியக்கிடக்கின்றது. அவ்வாண்டைநோக்குமிடத்து. அக்குழுவினர் முதல் குலோத்துங்க சோழனுல் அந்நாட்டிற்கு அனுப்பப்பெற்றவராதல் வேண்டும். முதற் குலோத்துங்க சோழன் சோழ நாட்டின் ஆட்சியை முதல் இராசேந்திர சோழனுடைய மகள் வயிற்றுப்பேரன் என்ற உரிமையினுல் புதிதாகப் பெற்றவனுதலின், சோழ இராச்சியற்திற்கும் சீன இராச்சியத்திற்கும் ஓர் உறுதியான வாணிகத்தொடர்பைத் தன் ஆட்சிக்காலத்தில் அமைத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு அத்தூதர் குழுவினைச் சீனதேயத்திற்கு அனுப்பியிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். அம்முயற்சியில் அவன் வெற்றி பெற்றிருத்தல் கூடும். ஆனுல் அந்நிகழ்ச்சிகளை நன்கு விளக்கக்கூடிய ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை.

அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலிருந்து சீனதேயம், மலேயா சுமத்ரா முதலானவற்றிற்கு முத்து, யானைத்தந்தம், பவழம், பருத்தி, கண்ணுடிக்கல், பாக்கு, சந்தனக்கட்டை, ஏலம், பளிங்குக்கல், பருத்தி நூல், துணி, சாயந்தோய்த்த பட்டு நூல் கலந்த துணி ஆகிய பொருள்களும் பிறவும் ஏற்றுமதி செய்யப் பெற்று வந்தன என்பது 'சௌ-ஜீ-குவா' என்று சீன தேயத்து நூலொன்ருல் அறிப்படுகின்றது.

கீழ் நாடுகளிலிருந்து சீனச்சூடம், சூடம், அகில், சந்தனம், அம்பர், தக்கோளம், இலவங்கம்,குங்குமம், தமாலம் (பச்சிலை) நிரியாசம் முதலானபொருள்கள் தமிழ் நாட்டிற்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்டன என்று தெரிகிறது. சீனச்சூடம் என்பது சீன தேயத்திலிருந்தும், சூடம் என்பது சுமத்ரா முதலான இடங்களிலிருந்தும் வந்தவை; இந்தச் சூடவகைகள் உலக முழுதும் புகழ்பெற்ற சிறப்பு வாய்ந்தவை என்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். அகில் வகைகளில் அருமணவன், தக்கோலி, கிடாரவன் முதலான பெயர்களைச் சிலப்பதிகார உரையில் அடியார்க்கு நல்லார் குறித்திருப்பது ஈண்டு உணரத்தக்கதாகும். இவற்றுள், அருமணவன் என்பது கீழ்

பர்மா தேயத்திலிருந்தும், தக்கோலி என்றது மலேயாவின் மேல் கரையிலுள்ள தகோபா என்ற தக்கோலத்திலிருந்தும் கடாரவன் என்பது அதற்குத் தெற்கேயுள்ள கடாரத்திலிருந்தும் ஏற்றுமதி செய்யப்பெற்ற வகைகளாதலின், அப்பெயர்களை எய்தின என்று தெரிகிறது. இலவங்க (மோலக்கஸ்) தீவிலிருந்து இலவங்கப்பட்டை யும் தாமலிங்கத்திலிருந்து தமாலம் என்ற பச்சிலையும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டமை பற்றி அப்பெயர்களால் வழங்கி வந்தன. அரேபி யாவிலிருந்து ஆண்டுதோறும் மிகுதியான குதிரைகள் கப்பல் மூலமாகத் தமிழகத்திற்கு வந்தன. சோழர், பாண்டியர் முதலான தமிழ்வேந்தர்கள் குதிரைப்படைகள் வைத்திருந்தமையின் பெரும் பொருள் கொடுத்து அவற்றை விலைக்கு வாங்குவது வழக்கம்.

சோழ இராச்சியத்தின் துறைமுகப் பட்டினங்களில் ஏற்றுமதி இறக்குமதிகள் மிகுதியாக நடைபெற்றுவந்தமையின் சோழ மன்னர்களுக்குச் சுங்க வருவாயாக ஆண்டுதோறும் பெரும் பொருள் கிடைத்து வந்தது என்பது திண்ணம். முதற்குலோத்துங்க சோழன் கி. பி. 1070-ஆம் ஆண்டில் முடிசூடிய பிறகு சோழ இராச்சியத்தி லுள்ள எல்லா மக்களுக்கும் பொதுவில் நலம்புரியக்கருதிச் சுங்க வரியை நீக்கிவிட்டான். அதுபற்றி மக்கள் எல்லோரும் அவனை வாயாரவாழ்த்திச் 'சுங்கந்தவிர்த்தசோழன்'[1] எனவும் 'சுங்கந்தவிர்த் திருள் நீக்கி உலகாண்ட ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்'[2] எனவும் பாராட்டி வழங்கி வந்தனர். கவிஞர்பெருமானாகிய ஒட்டக்கூத்தரும், 'புவிராச ராசர்மனுமுதலோர் நாளில் தவிராத சுங்கந் தவிர்த்தோன்'[3] எனவும் தம் உலாவில் புகழ்ந்து கூறியுள்ளனர். முதற் குலோத்துங்க சோழன் புரிந்த இவ்வருஞ்செயல் காரணமாகச்

---

1. இவ்வேந்தன் எய்திய இச்சிறப்புப் பெயரால் சில ஊர்கள் 'சுங்கந்தவிர்த்த சோழநல்லூர்' எனவும், ஓர் ஆறு 'சுங்கந்தவிர்த்த சோழப் பேராறு' எனவும் வழங்கப்பெற்று வந்தமை அறியத்தக்கது. Ins 231 and 233 of 1916; Ins. 363 of 1907.

2. Ins. 408 of 1212.

2. குலோத்துங்க சோழன் உலா, வரிகள் 51, 52.

சோழ நாடும் 'சுங்கமில்லாச் சோழ நாடு' என வழங்கப் பெற்று வந்தமை மூன்ருங்குலோத்துங்க சோழன் காலத்துக் கல்வெட் டொன்ருல் அறியக்கிடக்கின்றது. எனவே, முதற் குலோத்துங்க சோழனுக்குப் பிறகு ஆட்சி புரிந்த சோழ மன்னர்களின் காலத் திலும் சோழ நாட்டில் சுங்கம் வாங்கப்படவில்லை என்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. சுங்கவரி வாங்கப்படாத நாட்டில் புறநாட்டுப் பொருள்கள் எல்லாம் வாணிகத்தின் பொருட்டு வந்து குவியும். எனவே, அவை எல்லாம் நாட்டு மக்களுக்குச் சொற்ப விலைக்குச் எளிதிற் கிடைக்கும் என்பது திண்ணம்.

கடைச்சங்க காலத்தில் நிலவிய ஆசிரியர் திருவள்ளுவனுர், அரசற்குக் கிடைத்தற்குரிய வருவாய்களுள் ஒன்ருக விதந்து கூறி யுள்ள சுங்கத்தை (உல்கு) முதற்குலோத்துங்க சோழன் நீக்கிய பின்னர், அரசாங்கத்தின் வருவாய் ஓரளவிற் குறைந்து போயிருத்தல் வேண்டும். அக்குறைபாட்டை அவ்வேந்தனும் அவனுக்குப் பிறகு வந்த மன்னர்களும் எவ்வாறு போக்கிக் கொண்டார்கள் என்பது புலப்படவில்லை.

இனி, உள்நாட்டில் நடைபெற்ற வாணிகத்தில் பெரும் பகுதி பண்டமாற்று முறையில் நிகழ்ந்தது என்று தெரிகிறது. இம் முறை யில் வாணிகஞ் செய்தோர், தலைநகரத்திற்காதல் துறைமுகப் பட்டினங்களுக்காதல் சென்று அங்கு வந்து தங்கியிருந்த வணிகர் பெருமக்களிடம் தம் வணிகத்திற்கு வேண்டிய பண்டங்களை உரியவிலை கொடுத்துப் பெற்று, வண்டிகள் பொதிமாடுகள் இவற்றின் மூலமாகத் தம்தம் இருப்பிடங்களுக்குக் கொணர்ந்து தொழிலை முட்டுப்பாடின்றி நடத்தி வந்தமை குறிப்பிடத்தக்க தாகும். வாணிகத்துறையில் ஈடுபட்டோர் இன்றியமையாத சமயங்களில் செல்வர்களிடம் கடனுகப் பொருள் பெற்றுத் தம் தொழிலை நடத்த வேண்டிய நிலை ஏற்படுதலும் இயல்பேயாம். அவ்வாறு கடன் வாங்கும் தொகைக்கு எவ்வளவு வட்டி கொடுத்து வந்தனர் என்பது தெரியவில்லை. எனினும், தஞ்சைப் பெரிய கோவில் கல்வெட்டுக்களால் நூற்றுக்குப் பன்னிரண்டரை வீதம் வட்டி வாங்கப்பெற்ற செய்தி வெளியாகின்றது. சில கல்வெட்டுக் களில் நூற்றுக்குப் பதினைந்து வீதப்படியும் காணப்படுகிறது.

இவை அமைதியான காலங்களில் நடைபெற்று வந்த முறையாகும். அன்னியர் படையெடுப்பாலும் போர் நிகழ்ச்சியாலும் இன்னல்கள் நேர்ந்த போது வட்டிவீதம் உயர்ந்து போயிருந்தமையும் கல்வெட்டுக்களால் உணரக்கிடக்கின்றது. திருக்கோயில்களுக்கு அறங்கள் புரிந்தோர் தாம் நிவந்தமாகக் கொடுக்கும் பொருளை அவ்வூரிலுள்ள கிராமசபையாரிடம் வாடாக்கடனாகக் கொடுத்து அதன் வட்டித் தொகையைக் கொண்டு தம்தம் அறங்களை நாள்தோறுமாதல் ஆண்டுதோறுமாதல் நடத்திவருமாறு ஏற்பாடு செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஊர்ச்சபையாரிடம் சில அறங்களுக்கு நிவந்தமாக வைக்கப்பெற்ற பொருளுக்கு நெல்லையே வட்டியாகப் பெற்று வந்த செய்திகளும் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றன. திருக்கோயில்களில் சீகாரியஞ் செய்வோர் வட்டியாகக் கிடைக்கும் அந்நெல்லைக் கொண்டு பண்டமாற்று முறையில் கோயில் வழிபாட்டிற்கு வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களையும் வாங்கி வந்தனர் என்று தெரிகிறது. அவ்வாறு வாங்கப்பெற்ற நெல் வட்டியிலும் இடத்திற்கும் காலத்திற்கும் ஏற்பப் பல பல வேறுபாடுகள் இருத்தலைக் காணலாம். ஆகவே யாண்டும் ஒரே நிலையில் அமைந்த வட்டி வீதத்தைக் காண்டல் அரிது. ஒரு கழஞ்சுப் பொன்னுக்கு ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஒரு கலம் முதல் மூன்று நான்கு கலம்வரையில் நெல்வட்டியாக வாங்கப்பட்டுள்ளது என்பது கல்வெட்டுக்களால் புலனாகிறது. வட்டியைப் பொலிசை எனவும் பலிசை எனவும் அந்நாளில் வழங்கியுள்ளனர். சில கல்வெட்டுக்கள் அதனைத் தர்மப்பொலிசை என்று கூறுவது அறியத்தக்கதாகும்.

9. நாணயங்களும் அளவைகளும்

சோழ மன்னர்களின் ஆட்சிக்காலங்களில் பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் செம்பாலும் செய்யப்பெற்ற நாணயங்கள் வழங்கி வந்தன என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது. அவற்றுள் சில, இக்காலத்தும் ஆங்காங்கு அகப்படுகின்றன. செப்புக் காசுகளே யாண்டும் மிகுதியாகக் கிடைக்கின்றன. பொற் காசுகள் கிடைப்பின் ஒருவருக்கும் சொல்லாமல் அவற்றை உருக்கி அணிகலன்களாகச் செய்து அணிந்து கொள்வது நம் நாட்டுமக்களின் இயற்கைக் குணமாயிருத்தலால், அவை வரலாற்ரு ராய்ச்சிக்குக் கிட்டுவது மிகமிக அருமையாய்ப் போய்விட்டது. வெள்ளிக்காசுகள் மிக அருகியே கிடைக்கின்றன. எனினும் அந்நாளில் வழங்கிய நாணயங்களின் பெயர்கள் பல கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றைக்கொண்டு உறுதியான முடிவிற்கு வர இயலவில்லை.

இதுகாறும் கிடைத்துள்ள சோழ வேந்தர் நாணயங்களுள் உத்தமசோழன் ஆட்சிக்காலத்தில் வெளியிடப்பெற்றுள்ள பொற் காசுதான் மிக்க பழமை வாய்ந்தது என்பது ஆராய்ச்சியாளர் களின் கருத்தாகும்.

சோழர்களின் ஆட்சிக்காலங்களில் வெளியிடப் பெற்ற நாணயங்கள் எல்லாவற்றிலும் அன்னோரின் இயற்பெயராதல் சிறப்புப் பெயராதல் அமைக்கப்பெற்று அப்பெயர்களால் அவை நாடு முழுவதும் வழங்கிவந்தன என்பது கல்வெட்டுக்களாலும் செப் பேடுகளாலும் நன்கறியக்கிடக்கின்றது.

இப்போது கிடைத்துள்ளவற்றுள் மிக்க பழமையுடையதாகச் சொல்லப்படும் உத்தமசோழன் காலத்து நாணயம் நடுவில் புலி யுருவமும் அதன் வலப்பக்கத்தில் மீன் உருவமும் பொறிக்கப் பெற்றது. ஓரத்தில் கிரந்த எழுத்தில் வரையப்பெற்ற உத்தம சோழன் என்ற அன்ருள் கோவின் பெயரையுடையது; வட்டமான வடிவத்தையுடையது; இருபுறங்களிலும் ஒரே தன்மை வாய்ந்த

அமைப்புடையது. அஃது ஐம்பது அல்லது அறுபது கிரெயின் எடையுள்ளதாயிருத்தல்வேண்டும் என்று சர் வால்டர் எலியட் என்ற அறிஞர் 'தென்னிந்திய நாணயங்கள்' என்னும் நூலில் கூறியிருப்பது ஈண்டு அறியற்பாலதாம். அவ்வாசிரியருக்குக் கிடைத்த அந்த நாணயம் பின்னர்க் காணமற் போய்விட்டமையால் அதன் எடையை ஒருதலையாகத் துணிந்து அவர் கூறமுடியவில்லை.

இனி, மதுராந்தகதேவன் மாடை என்ற பொற்காசு ஒன்று முதல் இராசராசசோழன் காலத்துக்கு முன்னரே வழங்கியுள்ளது என்று தெரிகிறது. எனவே, அஃது உத்தமசோழன் என்று வழங்கும் மதுராந்தக சோழன் காலத்தில் நிலவிய பொற்காசு என்பது தெள்ளிது.

இராசஇராசன்மாடை எனவும், இராசராசன்காசு எனவும், இராசேந்திரசோழன் மாடை எனவும் இராசேந்திர சோழன் காசு எனவும் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் நாணயங்களின் பெயர்களைக் கூர்ந்து நோக்குமிடத்து, ஒரு வேந்தன் ஆட்சியிலேயே மாடை, காசு என்ற இருவகை நாணயங்கள் வழங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது தெளிவாகப் புலப்படுதல் காணலாம். இவ்விருவகை நாணயங்களும் முதற் குலோத்துங்க சோழனுக்கு முன் ஆட்சி புரிந்த எல்லாச் சோழ மன்னர்களின் காலங்களிலும் வழக்கில் இருந்தன என்று தெரிகிறது.

ஒரு வேந்தன்காலத்தில் வெளியிடப்பெற்று அவன் ஆட்சியில் வழங்கி வந்த காசு 'அன்றாடுநற்காசு' எனவும், அவனுக்கு முன் ஆட்சிபுரிந்த அரசர்களின் காசு 'பழங்காசு' எனவும் வழங்கி வந்தன என்பதும் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகிறது. பழங்காசுகளுள் நாட்டில் வழங்கிவந்த நாணயங்களை 'அன்றாடுநற் பழங்காசு' என்றும் கூறிவந்தனர் என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் உணரக் கிடக்கின்றது. மாடை, காசு, பழங்காசு ஆகிய நாணயங்கள் எல்லாம் பொதுவாகப் பொன் என்றே வழங்கியுள்ளன.

மாடை என்பது ஒருகழஞ்சு எடையுள்ளதும் ஒன்பதரை மாற்றுடையதும் ஆகிய செம்பொன்னால் அமைந்த நாணயம் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். இரண்டு குன்றிமணிகள் கொண்டது ஒரு மஞ்சாடி எனவும், இருபது மஞ்சாடிகள் கொண்டது ஒரு கழஞ்சு எனவும் நம் தமிழகத்தில் நீண்டகாலமாக வழங்கி வருதல் அறியத்தக்கது. எனவே, மாடை என்பது நாற்பது குன்றிமணி எடையுடைய பொன் நாணயம் ஆகும்.

இனி, மைசூர் நாட்டில் கோலாரிலுள்ள முதற்குலோத்துங்க சோழன் காலத்துக் கல்வெட்டொன்றில் 'மாடை ஒன்றுக்குக் காசு இரண்டாக' என்ற தொடர் காணப்படுவதால், இரண்டு காசு கொண்டது ஒரு மாடை என்பது தெளிவாகப் புலனாதல் காணலாம். ஒரு மாடை ஒரு கழஞ்சு எடையுடையது ஆதலின், ஒரு காசு என்பது அரைக்கழஞ்சு எடையுடையது என்பது நன்கு தெளியப்படும். எனவே, காசு என்பது இருபது குன்றிமணி எடையுடைய பொன் நாணயம் ஆகும்.

திருப்புகலூரிலுள்ள முதற்குலோத்துங்க சோழன் காலத்துக் கல்வெட்டொன்று, ஒன்பதரை மாற்றும் ஒரு கழஞ்சு எடையுமுடைய மதுராந்தகன் மாடை என்னும் நாணயம் இரண்டு காசுகளுக்குச் சமமானது என்று கூறுகின்றது. இதுவும் மேலே குறிப்பிட்ட செய்திகளை உறுதிப்படுத்துதல் காணலாம். கழஞ்சு என்பது வடமொழியில் நிஷ்கா என்று வழங்கப்பெற்றுள்ளமை, திருவொற்றியூரிலுள்ள முதற் பராந்தக சோழன் காலத்துக் கல்வெட்டொன்றால் அறியப்படுகின்றது.

1946-ஆம் ஆண்டில் கிழக்குக் கோதாவரி ஜில்லாவிலுள்ள தவளேசுவரத்திலிருந்து நூற்றிருபத்தேழு பொன் நாணயங்கள் புதைபொருளாயிருந்து கிடைத்தன. அவை, செம்பொன்னாலாய நாணயங்கள் ஆகும். அவற்றுள், முதற் குலோத்துங்க சோழன் தந்தையும் கீழைச்சளுக்கிய வேந்தனுமாகிய இராசராசநரேந்திரனுடைய நாணயங்கள் நாற்பத்தொன்பது உள்ளன. எனவே,

அவை, கீழைச்சளுக்கிய நாடாகிய வேங்கிநாட்டில் கி.பி பதினொன்ரும் நூற்ருண்டில் வழங்கிய பொன் நாணயங்கள் எனலாம். அன்றியும் இரண்டு முடிவேந்தர்களின் பெயர்கள் தனியாயமைந்த இருவகை நாணயங்களும் அத்தொகுதியில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள், முப்பத்திரண்டு பொன் நாணயங்களில் 'கங்கை கொண்ட சோழன்' என்ற பெயர் கிரந்த எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளது. அவை, அவ்வேந்தனது ஆட்சியின் 28-ஆம் ஆண்டுமுதல் 33-ஆம் ஆண்டு முடிய வெளியிடப்பெற்றவை என்று தெரிகிறது. எனவே, அவை பேரரசனுகிய முதல் இராசேந்திர சோழன் ஆட்சியில் கி. பி. 1040-க்கும் 1045-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் வெளியிடப் பெற்ற பொன் நாணயங்கள் என்பது நன்கு தெளியப்படும். அந்த நாணயங்களில் அரசனது ஆட்சி யாண்டிற்கு மேலே சில இலக்கங்களும், நடுவிலுள்ள இலச்சினையோடு சில எழுத்துக்களும் காணப்படுகின்றன. அவற்ருல் அறியப்படுவன யாவை என்பதை இன்னும் ஆராய்ந்துணர இயலவில்லை.

எஞ்சியுள்ள நாற்பத்தாறு பொன் நாணயங்களில் 'மலை நாடு கொண்டசோழன்' என்ற பெயர் கிரந்த எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை அவ்வரசனது ஆட்சியின் 34.ஆம் ஆண்டு முதல் 36-ஆம் ஆண்டுமுடிய வெளியிடப்பெற்ற நாணயங்கள் ஆகும். அவற்றில் குறிக்கப்பெற்ற சோழ மன்னன், முதல் இராசேந்திர சோழனுடைய முதல் மகனுகிய முதல் இராசாதிராச சோழன் ஆவன். அவன் கி. பி. 1018-ல் இளவரசுப் பட்டம் பெற்றுக் கி. பி. 1044 முதல் சோழ ராச்சியத்தின் சக்கரவர்த்தியாக இருந்து ஆட்சி புரிந்து கி. பி. 1054ல் மேலைச்சளுக்கிய மன்னனுகிய ஆகவ மல்லனுடன் நிகழ்த்திய கொப்பத்துப் பெரும்போரில் உயிர் துறந்த பேரரசன். அவன், தன் தந்தையின் ஆட்சிக் காலத்தில் இளவரசனுயிருந்தபோது சேர நாடாகிய மலை நாட்டை வென்று தன்னடிப் படுத்திய செய்திகளை அவன் மெய்க் கீர்த்தியில் காணலாம். மேல் குறிப்பிட்ட அவனுடைய நாணயங்கள் கி. பி. 1052க்கும் 1054-க்கும் இடையில் வெளியிடப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

கீழைச்சளுக்கிய மன்னனாகிய இராசராச நரேந்திரன் என்பான், கங்கைகொண்ட சோழன் மகளாகிய அம்மங்கை தேவியை மணந்து, சோழர்களின் பேராதரவினால் தன் நாட்டைப் பெற்று, அவர்களுடைய துணைகொண்டு ஆட்சி புரிந்து வந்தான் என்பது வரலாற்றாராய்ச்சியால் அறியப்படும் உண்மையாகும். எனவே, அவ்வரசனது ஆளுகைக்குட்பட்ட தவளேசுவரத்தில் அவன் நாணங்களோடு முதல் இராசேந்திர சோழன் முதல் இராசாதிராச சோழன் ஆகிய பேரரசர்களின் பொன் நாணயங்களும் கிடைத்துள்ளமை வியப்பிற்குரியதன்று.

ஈழக்காசு என்ற ஒருவகைப் பொற்காசு சோழர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் வழங்கியுள்ளமை கல்வெட்டுக்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. ஈழம் என்பது பொன் என்று பொருள்படுதலின் அது சோழ மன்னர்களின் பொற்காசாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒரு சாரார் கருத்தாகும். நாணய ஆராய்ச்சியில் வல்ல அறிஞர்கள் அஃது ஈழ நாடாகிய சிங்கள நாட்டில் அரசாண்ட வேந்தர்கள் தம் தம் ஆட்சிக் காலங்களில் வெளியிட்ட நாணயமாயிருத்தல் வேண்டுமென்று கருதுகின்றனர். ஈழக்காசு பொன்நாணயமாயிருந்தமை பற்றி ஈழம் என்ற சொல்லுக்குப் பொன் என்று திவாகரமுடையார் பொருள் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் பழைய தமிழ் நூல்களில் இச்சொல்லுக்கு இப்பொருள் காணப்படாமை குறிப்பிடத்தக்கது.

முதற் பராந்தக சோழன், முதல் இராசராச சோழன், கங்கை கொண்ட சோழன் முதலான மன்னர்கள், தம் ஆட்சிக் காலங்களில் ஈழ நாட்டின் மேல் படையெடுத்துச் சென்று பொன்னும் மணியும் அணிகலன்களும் கொணர்ந்த செய்தி கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றது. எனவே, சோழ இராச்சியத்தில் வழங்கிய ஈழக்காசுகள் எல்லாம் அப் பெருவேந்தர்கள் ஈழ நாட்டை வென்று திறைப் பொருளாகப்பெற்ற பொன் நாணயங்களாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்று கருதுவதற்கு இடமுளது. ஈழக்காசுகள் எல்லாம் அரைக் கழஞ்சு எடையும் மாடையைப் போன்ற மாற்றும் உடையனவாயிருந்தமை அறியத்தக்கது.

ஈழக் கருங்காசு என்ற நாணயமும் அந்நாளில் வழங்கியமை கல்வெட்டுக்களால் உணரப்படுகின்றது. அந்நாணயம் வெள்ளிக் காசாக இருத்தல் கூடுமென்று ஆராய்ச்சியாளருள் சிலர் கருதுகின்றனர். ஆனால், அது செப்புக்காசாக இருத்தல் வேண்டுமென்று எண்ணுவதற்கும் இடந்தருகின்றது. அதன் எடையும் தெரியவில்லை.

ஒரு கழஞ்சு எடையுள்ளதும் அதில்பாதி எடையுள்ளதுமான வெள்ளி நாணயங்கள் சோழர் ஆட்சியில் வழங்கின என்று சர் வால்டர் எலியட்,டாக்டர் ஹுல்டஷ் முதலான அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். 'சோழ நாராயணன்' என்ற பெயருடன் காணப்படும் வெள்ளி நாணயம் முதல் இராசராச சோழன் காலத்தில் வழங்கியதாதல் வேண்டும் என்பது அன்னோர் கருத்து.

இனி, சோழர் காலத்துச் செப்பேடுகளில் கண்ணாலக்காணம், குசக்காணம் என்ற வரிகள் குறிக்கப்பட்டிருத்தலை நோக்குமிடத்து, அவர்களது ஆட்சிக் காலத்தில் காணம் என்ற நாணயம் ஒன்று வழங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. இச்செய்தியைத் தொண்டை மண்டலத்தில் காஞ்சிபுரத்திலும் சீயமங்கலத்திலுமுள்ள சோழ மன்னர்களின் கல்வெட்டுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. எனினும், இந்நாணயம் சோழர்களின் கல்வெட்டுக்களில் மிக அருகியே காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கடைச் சங்க காலத்தில் ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதன் காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார்க்கு நூறாயிரங்காணமும், செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் கபிலர்க்கு நூறாயிரம் காணமும், தகடூரெறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை அரிசில் கிழார்க்கு ஒன்பது நூறாயிரங் காணமும், இளஞ்சேரல் இரும்பொறை பெருங்குன்றூர் கிழார்க்கு முப்பத்தீராயிரம் காணமும் பரிசிலாக வழங்கிப் பாராட்டினர். எனவே, முற்காலத்தில் காணம் என்ற நாணயம் சேர நாட்டில் பெருவழக்கில் இருந்தமை தெள்ளிது. அது பொன்னாலாகிய நாணயம் என்பது அந்நாட்டுக் கல்வெட்டொன்றால் அறியக்கிடக்கின்றது. பல்லவர்கள் ஆட்சியில் தொண்டை நாட்டில் காணம்

என்ற நாணயம் வழங்கியுள்ளமை அவர்கள் கல்வெட்டுக்களால் தெரிகிறது. கி. பி. எட்டாம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்தில் நிலவிய சைவ சமய குரவராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தம் கச்சித் திருவோணகாந்தன் தளிப்பதிகத்தில் 'கையிலொன்றுங் காண மில்லைக் கழலடிதொழு துய்யினல்லால்' என்ற அடியில் காணம் என்னும் நாணயத்தைக் கூறியிருப்பது அறியத்தக்கது.

இவற்றையெல்லாம் கூர்ந்து ஆராயுமிடத்து, கடைச்சங்க நாளில் சேரநாட்டில் வழங்கியகாணம் என்ற நாணயம் கி. பி. ஏழு, எட்டு, ஒன்பதாம் நூற்றுண்டுகளில் தொண்டை நாட்டில் நடை பெற்ற பல்லவர் ஆட்சியில் பெருக வழங்கியுள்ளது என்பதும், பிறகு அங்கு நிகழ்ந்த சோழர் ஆட்சியிலும் அந்நாணயம் தொடர்ந்து வழக்கிலிருந்ததாயினும் மிக அருகியே வழங்கியுள்ளது என்பதும் நன்கு புலப்படுதல் காணலாம்.

சோழர்களின் கல்வெட்டுக்களில் கச்சாணம், அக்கம், திரமம், புசபாலன்மாடை, கண்டகோபாலன்மாடை ஆகிய வேறு நாணயங் களின் பெயர்களும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள், கச்சாணம் என்பது வீரராசேந்திர சோழனுடைய திருமுக்கூடல் கல்வெட்டில் குமாரக்கச்சாணம் என்ற வரியின் பெயராகவும் உளது. எனவே, அது பழைய நாணயங்களுள் ஒன்றின் பெயராக இருத்தல் வேண்டு மென்று கருதற்கு இடம் உளது. இரட்டபாடி நாட்டில் மேலைச் சளுக்கியர் ஆட்சியில் வழங்கி வந்த கத்யாணமே அது; அதன் உண்மை வரலாறு தெரியவில்லை.

இனி, அக்கம் என்பது முதற் பராந்தக சோழனது ஆனைமலைக் கல்வெட்டில் கி. பி. 939-ஆம் ஆண்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளமை அறியத்தக்கது. அக்கல்வெட்டிலுள்ள 'ஒரு ஈழக்காசுக்குப் புத்தகம் ஏழரையாக' என்ற தொடரால் ஏழரை புதிய அக்கம் கொண்டது ஓர் ஈழக்காசு என்ற செய்தி புலப்படுகின்றது. தஞ்சை இராசராசேச்சுரக் கல்வெட்டுக்களில் அக்கம் என்ற நாணயத்தின் பெயர் மிகுதியாகப் பயின்று வருதல் காணலாம். எனவே, முதல்

இராசராச சோழன் ஆட்சியில் நாணயம் வழங்கி யிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். தஞ்சைப் பெரிய கோயிலிலுள்ள அவ்வேந்தன் கல்வெட்டொன்று 'திருப்பள்ளித் தாமத்துக்கு நிசதம் அக்கம் அரையாக ஓராட்டைக்கு அக்கம் நூற்று எண்பது. இவை காசு ஒன்றுக்கு அக்கம் பன்னிரண்டாக வந்த காசு பதினைஞ்சும்' என்றுணர்த்துகிறது. இதனால் பன்னிரண்டு அக்கம் கொண்டது இராசராசன் காசு என்பது தெளிவாகப் புலனாகிறது. முதற் பராந்தக சோழன் காலத்துப் புத்தக்கமும் முதல் இராசராச சோழன் காலத்து அக்கமும் எடையிலும் மதிப்பிலும் சமமான வையா அன்றி ஒன்றுக்கொன்று ஏற்றத்தாழ்வுடையனவா என்பது தெரியவில்லை. இராசராசன் காசு இருபது குன்றுமணி எடையுடைய தாதலின் ஓர் அக்கம் $1\frac{2}{3}$ குன்றிமணி எடையுடைய ஒரு சிறு பொற்காசாக இருத்தல் வேண்டும். அன்றேல் அத்துணை மதிப்பு வாய்ந்த எடையுடைய வெள்ளி நாணயமாக இருத்தலும் கூடும்; ஒருதலையாகத் துணிய இயலவில்லை.

சோழ மன்னர்களின் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் மற்றொரு நாணயத்தின் பெயர் திரமம் என்பது. காஞ்சிபுரம், தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள உடையார்குடி, திருப்புகலூர் ஆகிய ஊர்களில் வரையப்பெற்ற கல்வெட்டுக்களில் இந்நாணயத்தின் பெயர் மிக அருகியே வந்துள்ளது. சேர மன்னர்களின் கல்வெட்டுக்களிலும் இதன் பெயர் காணப்படுகிறது. இது கிரேக்க நாணயத்தின் பெயராகவும் இருத்தலால் அந்நாட்டிற்கும் நம் தமிழ் நாட்டிற்கும் வாணிகத்தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்த கி. மு. முதல் நூற்றாண்டிலேயே இந்நாணயம் தமிழகத்தில் வழங்கியதாதல் வேண்டு மென்பது அறிஞர் சிலருடைய கருத்தாகும். அங்ஙனமாயின் இது பிற்காலத் திலும் தொடர்ந்து வழங்கியிருத்தல் வேண்டும்.

சேர்க்கை I

சோழ மன்னர்களின் மெய்க்கீர்த்திகள்

மெய்க்கீர்த்தி என்பது பேரரசனது மெய்ப்புகழையும் வரலாற்றையும் எடுத்துரைத்து, அவன் தன் மாதேவியருடன் நீடு வாழ்க என வாழ்த்தி, அம்மன்னன் இயற்பெயரோடு சிறப்புப் பெயர்களையும் ஆட்சியாண்டினையும் கூறும் செய்யுளாகும். இதனைச் சீர்மெய்க் கீர்த்தி என்றும் வழங்குவர். இதன் இலக்கணத்தை

'சீர் நான் காகி யிரண்டடித் தொடையாய்
வேந்தன் மெய்புக ழெல்லாஞ் சொல்லியும்
அந்தத் தவன்வர லாறு சொல்லியும்
அவளுடன் வாழ்கெனச் சொல்லியு மற்றவன்
இயற்பெயர்ப் பின்னர்ச் சிறக்க யாண்டெனத்
திறப்பட வுரைப்பது சீர் மெய்க் கீர்த்தி'

என்னும் பன்னிருபாட்டியல் சூத்திரத்தால் நன்குணரலாம். அன்றியும், வச்சணந்திமாலை வெண்பாப் பாட்டியலின் ஆசிரியராகிய குணவீர பண்டிதர் என்பார், 'தொழிலார்ந்த மெய்க்கீர்த்தி சொற்சீரடியால்—எழிலரசர் செய்தி இசைப்பர்' என்று கூறியிருத்தல் அறியத்தக்கது. இது பெரும்பான்மை அகவலோசையும் சிறுபான்மை கலியோசையும் கொண்டு அமைந்துள்ளது. இத்தகைய மெய்க்கீர்த்தியைக் கல்வெட்டுக்களின் தொடக்கத்தில் பொறிக்கும் வழக்கத்தை முதலில் உண்டு பண்ணியவன் பெருவேந்தனாகிய முதல் இராசராச சோழனேயாவான். அவனுக்குப் பிறகு அவன் வழிவந்த சோழ மன்னர்களும் பாண்டி வேந்தர்களும் அச்சிறந்த செயலைத் தாமும் மேற்கொண்டு ஒழுகுவராயினர். பேரரசர்களாக விளங்கிய தமிழ் வேந்தர்களின் கல்வெட்டுக்களில்தான் மெய்க்கீர்த்தி காணப்படுகிறதேயன்றிக் குறுநிலமன்னர் முதலான

ஏனையோர் கல்வெட்டுக்களில் அது காணப்படாமை குறிப்பிடத்தக்கது.

முதல் இராசராச சோழனுக்கு முன் அரசாண்ட சோழ மன்னர்கள் தம் இயற் பெயர்களோடு தம் வீரச்செயல்களை யுணர்த்தும் அடை மொழிகள் அமைந்த பட்டங்களையும் சேர்த்துக் கல்வெட்டுக்கள் வெளியிட்டுள்ளனர். அவ்வுண்மையை, விசயாலய சோழன் 'தஞ்சை கொண்ட கோப்பரகேசரிவர்மன்' எனவும், முதல் ஆதித்த சோழன் 'தொண்டை நாடு பரவின சோழன் பல்யானைக் கோக் கண்டனான ராசகேசரிவர்மன்' எனவும், முதற்பராந்தக சோழன் 'மதுரையையும் ஈழமுங்கொண்ட கோப்பர கேசரிவர்மன்' எனவும், இரண்டாம் பராந்தகனாகிய 'சுந்தர சோழன் மதுரை கொண்ட கோ இராசகேசரிவர்மன்' எனவும், பாண்டியனைச் சுரம் இறக்கின பெருமாள்' எனவும், தம்தம் கல் வெட்டுக்களில் குறிப்பிட்டிருத்தலால் நன்கறிந்து கொள்ளலாம். முதல் இராசராச சோழனும் தன் ஆட்சியின் எட்டாம் ஆண்டிற்கு முற்பட்ட கல்வெட்டுக்களிலே மெய்க்கீர்த்தியின்றிக் 'காந்தளூர்ச் சாலைக் கலமறுத்தருளிய கோ இராசகேசரிவர்மன்' என்றுதான் தன்னைக் குறித்துள்ளனன். எனவே, அவனது எட்டாம் ஆட்சி யாண்டாகிய கி. பி. 993-தான் அவன் தன் கல்வெட்டுக்களில் மெய்க்கீர்த்தியை முதலில் வரையத் தொடங்கிய காலமாகும். அவ்வாண்டிற்கு முன்னர் அவன் நிகழ்த்திய போர்ச் செயல்கள் எல்லாவற்றையும் நிரலே அமைத்து அம்மெய்க்கீர்த்தி எழுதப் பெற்றிருத்தல் அறியத்தக்கது. ஆண்டுதோறும் நிகழும் அரசனுடைய வீரச்செயல்களும் புகழுக்குரிய பிற செயல்களும் மெய்க்கீர்த்தியில் அவ்வப்போது தவருமல் சேர்க்கப் பெற்று வந்தமை உணரற்பாலதொன்ரும். ஆகவே அரசனது ஆட்சி யாண்டுகள் மிகுந்து செல்லச் செல்ல, மெய்க்கீர்த்தியும் பெருகிக் கொண்டே போகும் என்பது ஒருதலை. அதனல், ஒரு வேந்தன் ஆட்சியில் எவ்வெவ் வாண்டில்

எவ்வெவை நிகழ்ந்தன என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள லாம் அன்றியும், ஒவ்வொரு மன்னனுடைய மெய்க்கீர்த்தியும் வெவ் வேறு மங்கல மொழித்தொடரால் தொடங்கப் பெற்றிருத்தலால் அதில் முதலில் காணப்படும் தொடர்மொழியினைக்கொண்டே அக்கல் வெட்டு இன்னவேந்தன் காலத்தது என்பதை எளிதாய் அறிந்து கொள்ளலாம். ஆகவே, வரலாற்றுராய்ச்சிக்குப் பல்வகையாலும் பயன்படுவதும் பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்களின் பேரும் புகழும் என்றும் நிலைபெறும்படி செய்வதும் ஆகிய மெய்க்கீர்த்தியைத் தன் கல்வெட்டுக்களில் முதலில் அமைத்து நம் நாட்டிற்கு நலம் புரிந்துள்ள முதல் இராசராச சோழனது பேரறிவுடைமை அளவிட்டுரைக்குந் தரத்ததன்று. அவன் முன்னோர்கள், தம் பெயர்களுக்கு முன்னர்க் கல்வெட்டுக்களில் பொறித்து வந்த வீரச் செயல்களைக் கூறும் அடைமொழிகளும் அவன் தன் ஆட்சியின் தொடக்கத்தில் வென்றடிப்படுத்திய சேரநாட்டிற் கிடைத்த பதிற்றுப்பத்து என்னும் நூலில் ஒவ்வொரு பத்தின் இறுதியிலும் காணப்படும் பண்டைச் சேர மன்னர்களின் மெய்க்கீர்த்திகளாகிய பதிகங்களும் இத்தகைய மெய்க்கீர்த்தியொன்று அமைக்கும் எண்ணத்தை அவன் உள்ளத்தில் தோற்றுவித்தனவாதல் வேண்டும். அவ்வெண்ணமும் கி. பி, 993ஆம் ஆண்டில் நிறைவேறியது. அவ்வாண்டிலேயே அவ்வரசர் பெருமான் கல்வெட்டுக்களில் 'திருமகள் போலப் பெருநிலச் செல்வியும் —தனக்கே யுரிமை பூண்டமை மனக்கொள' என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தியும் தோன்றுவதாயிற்று. இராசராசன் தன் வழித்தோன்றல்கள் தான் செய்த வீரச்செயல்களை யுணருமுகத்தால் சோழர் பேரரசை என்றும் நின்று நிலவச் செய்தற்குரிய ஆற்றலும் ஊக்கமும் உடையராதல் வேண்டும் என்ற விருப்பத்தினாலேயே தன் மெய்க்கீர்த்தியைக் கல் வெட்டுக்களிற் பொறித்தனனாதல் வேண்டும். அவன் கருதியவாறே அவனுக்குப் பின் வந்த சோழ மன்னர்களும், பேராற்றலும் பெரு வீரமுமுடையவர்களாய் வெளி நாடுகளையும் வென்றடக்கிச் சோழர் பேரரசைப் பேணிவந்தமை அவர்களுடைய கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது.

நம் இராசராசனுக்குத் 'திருமகள் போல' என்று தொடங்கும் இந்த ஒரே மெய்க்கீர்த்திதான் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகிறது. சில சோழ மன்னர்கட்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மெய்க்கீர்த்திகளும் கல்வெட்டுகளில் வரையப் பெற்றுள்ளன. தமிழ்வளம் நிறைந்த இம்மெய்க்கீர்த்திகள் எல்லாம் அவ்வேந்தர்களின் அவைக்களப் புலவர்களாக விளங்கிய பெருமக்களால் பாடப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது தேற்றம்,

முதல் இராசராச சோழன்

திருமகள் போலப் பெருநிலச் செல்வியுந்
தனக்கே யுரிமை பூண்டமை மனக்கொளக்
காந்தளூர்ச் சாலைக் கலமறுத்தருளி
வேங்கை நாடுங் கங்க பாடியுந்
தடிகை பாடியும் நுளம்ப பாடியும்
குடமலை நாடுங் கொல்லமுங் கலிங்கமும்
முரட்டொழிற் சிங்கள ரீழமண்டலமும்
இரட்டபாடி யேழரை யிலக்கமும்
முந்நீர்ப் பழந்தீவு பன்னீ ராயிரமுந்
திண்டிறல் வென்றித் தண்டாற் கொண்டதன்
னெழில் வள ரூழியு ளெல்லா யாண்டுந்
தொழுதக விளங்கும் யாண்டே செழியரைத்
தேசுகொள் கோராச கேசரி வர்மரான
உடையார் ஸ்ரீராச ராச தேவர்க்கு யாண்டு.

திருக்கோவலூர்க் கல்வெட்டுப் பகுதி

....ஜய ஜய வெ[ன்று] மொழி
பன்னிய வாய்மையிற் பணியப் பொன்னியல்
விசும்பரிற் கதமும் பசும்பரி வெள்ளுளை
நெஞ்சுசுவற் றெடுத்த குறுந்துளைப்படுங்க

நள்ளுறப் பொன்ஞாண் வள்ளுற வச்சத்
தளிக்கா லரசு மனக்காற் கங்குற்
குழம்புபடு பேரிருட் [பி]ழம்புபட வுருட்டிய
செஞ்சுடர் மௌலி வெஞ்சுடர் வானவன்
வழிமுதல் வந்த மஹிபதி வழிமுத
லதிபதி நரபதி அஸ்வபதி————
கஜபதி கடலிடங் காவலன் மதிமுதல்
வழுதியர் வரைபுக மற்றவர் தேவிய
ரழுதுய ரழுகலி லழுங்கப் பொழுதியல்
வஞ்சியிற் காஞ்சி வகுத்த செஞ்சிலைக்
கலிங்கன் கன—கப் பா—லங்கன் அ[ம்]ம[ம]———ட்
புதுமலர் வாகை புனைந்து நொதுமலர்
கங்கபாடி கவ்விக் கொங்கம்
வெளி[ப்]படுத்தருளி யளிபடுத்தருளி
சாரல் மலை யட்டுஞ்சேரன் மலைஞாட்டுத்
தாவடிக் குவட்டின் பாவடிச் சுவட்டுத்
துடர்நெய்க் கனகந் துகளெழ நெடுநற்
கோபுரங் கோவை குலைய மாபெரும்
புரிசை வட்டம் பொடிபடப் புரிசைச்
சுதை கவின் படைத்த சூளிகை மாளிகை
யுதைகைமுன் ஞெள்ளெரி கொளுவி உதைகை
வேந்தைக் கடல்புக வெகுண்டு போந்து
சூழழுண்டலந் தொழ வீழமண்டலமுங்
கொண்டு தண்டருளிப் பண்டு தங்க டிருக்
குலத்தோர் தடவரை எழுதிய
பொங்குபுலிப் போத்துப் புதுக்கத் துங்கத்
திக்கினிற் சேனை செலுத்தி மிக்க
வொற்றை வெண்குடக்கீ ழிரட்டை வெ[ண்] கவரி
தெற்றிய வனலந் திவள வெற்றியுள்
வீற்றிருந் தருளிய வேந்தன் போற்றிருந்
தண்டமிழ்நாடன் சண்டபராக்கிரமன்
திண்டிறற் கண்டன் செம்பியர் பெருமான்

செந்திருமடந்தைமன் ஸ்ரீ ராஜ ராஜன்
இந்திர ஸமானன் ராஜஸர் வஞ்ஞனெனும்
புலியைப் பயந்த பொன்[ம]ான் கலியைக்
கரந்து கரவாக் காரிகை சுரந்த
முலை [ம]கப் புரிந்து முழங்கெரி நடுவணுந்
தலை மகற் பிரியாத் தையல் நிலைபெறுந்
தூண்டா விளக்கு———சி சொல்லியல்
அரைசர்தம் பெருமா னதுலனெம் பெருமான்
புரைசைவண் களிற்றுப் பூழியன் விரைசெயு
[மாதவித்] தொங்கல் மணிமுடி வளவன்
சுந்தரசோழன் மந்தர தாரன்
திருப்புய முயங்குந் தேவி விருப்புடன்
வந்துதித்தருளிய மலையர் திருக்குலத்தொ
ரன்மையாக தமரகத்தொன்மையிற்
குலதெய்வ————கொண்டது நலமிகுங்
கவசந் தொடுத்த கவின் கொளக் கதிர் நுதித்
துவசந் தொடுத்த சுதைமதிற் சூழகழ்ப்
புளகப் புதவக் களகக் கோபுர
வாயின் [ம]ாட மாளிகை வீதித்
தேசாந்தம்மைக் தென்திருக்கோவலூ
ரீசரந் தன்றக்க வன்றது மீசரங்
குடக்குக் கலுழி குணக்கு கால்பமுங்கக்
காளாகருவுங் கமழ் சந்தனமுந்
தாளார் திரளச்சரளமு நீளார்
குறிஞ்சியுங் கொகுடியு முகடுயர் குன்றிற்
பறிந்துடன் வீழப் பாய்ந்து செறிந்துயர்
புதுமதகிடறிப் போர்க்கலிங் கிடந்து
மொது மொது முதுதிரை விலகிதக் கதுமென
வன்கரை பொருது வருபுனற் பெண்ணை
தென்கரை யுள்ளது தீர்த்தத் துறையது
மொய்வைத் தியலு முத்தமிழ் நான்மைத்
தெய்வக் கவிதைச் செஞ்சொற் கபிலன்

மூரிவண் டடக்கைப் பாரி தனடைக்கலப்
பெண்ணை மலையற் குதவிப் பெண்ணை
யலைபுன லழுவத் தந்தரிக்ஷஞ் செல்
மினல் புகும் விசும்பின் வீடுபே றெண்ணிக்
கனல் புகுங் கபிலக்கல்லது புனல்வளர்
பேரெட்டான வீரட்டானம்
அனைத்தினு மனாதியாயது நினைப்பினு
முணர்தற் கரியது யோகிக ளுள்ளது
புணர்தற் கினியது பொய்கைக் கரையது
சந்தன வனத்தது சண்பகக் கானது
நந்தன வனத்தி னடுவது பந்தற்
சுரும்படை வெண்பூங் கரும்பிடை துணித்தரத்
தாட்டொலி யாலையயலது பாட்டொலிக்
கருங்கைக் கடையர் பெருங்கைக் கடைவாள்
பசுந்தாட்டிரியுஞ் செந்நெற் பழனத்
தசும்பார் கணி — —— யவற்றை யருக்க னருச்சனை முற்றிய
நான்மறை தெரிந்து நூன்முறை யுணர்ந்தாங்
கருச்சனா விதியொடு தெரிச்ச வாகமத் தொழில்
மூவெண் பெயருடை முப்புரி நூலோர்
பிரியாத் தன்மைப் பெருந்திரு வுடையது
பாடகச் சீறடிப் பணைமுலைப் பாவையர்
நாடகத் துழநி நவின்றது சேடகச்
சண்டையுங் கண்டையுக் தாளமு[ங்காள] முங்
கொண்டதிர் படகமுங் குளிறு மத்தளங்களுங்
கரடிகைத் தொகுதியுங் கைமணிப் பகுதியு
முருடியல் திமிலை முழக்கம் மருடரு
வால்வளைத் துணையு மேல்வளைத் தணையுங்
கருப்பொலி மேகமுங் கடலுமெனக் கனலி
திருப்பொலி திருப்பலி சினத்து விருப்பொலிப்
பத்தர் தம் பாடல் பயின்றது முத்தமிழ்
நாவலர் நாற்கவி நவின்றது ஏவலி
லருஷையொ டரஹரவெனக் குனித் தடிமைசெய்

பருஷையர் வெஹீ விதம் பயின்றது அருஷைமுக்
கண்ணவ னுறைவது கடவுளர் நிறைவது
மண்ணவர் தொழுவது வானவர் மகிழ்வது
மற்று மின்ன வளங்கொள்மதிற் பதாகைத்
தெற்றுங் கொழுநிழற் சிவபுரத்தாற்குப்
பன்னுணிலைபெற முன்னூ ளுரவோன்
செய்த தானம்.

முதல் இராசேந்திர சோழன்

(கங்கைகொண்ட சோழன்)

திருமன்னி வளர விருநில மடந்தையும்
போர்ச்சயப் பாவையுஞ் சீர்த்தனிச் செல்வியுந்
தன்பெருந் தேவிய ராகி யின்புற
நெடிதிய லூழியு ளிடைதுறை நாடும்
தொடர்வன வேலிப் படர்வன வாசியும்
சுள்ளிச் சூழ்மதிற் கொள்ளிப் பாக்கையும்
கண்ணற் கருமுரண் மண்ணைக் கடக்கமும்
பொருகட லீழத் தரசர்த முடியும்
ஆங்கவர் தேவிய ரோங்கெழின் முடியும்
முன்னவர் பக்கற் றென்னவர் வைத்த
சுந்தர முடியு மிந்திர னாரமும்
தெண்டிரை யீழ மண்டல முழுவதும்

---

1. இவ்வேந்தனது மெய்க்கீர்த்தியின் முதல் இரண்டு வரிகள் வீரசோழியம் யாப்புப்படலம் 19 - ஆம் கலித்துறை உரையில் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப்பெற்றுள்ளமை அறியத்தக்கது.

எறிபடைக் கேரளன் முறைமையிற் சூடும்
குலதன மாகிய பலர்புகழ் முடியும்
செங்கதிர் மாலையும் சங்கதிர் வேலைத்
தொல்பெருங் காவற் பல்பழந் தீவும்
செருவிற் சினவி யிருபத் தொருகால்
அரசுகளை கட்ட பரசுராமன்
மேவருஞ் சாந்திமத் தீவரண் கருதி
இருத்திய செம்பொற் றிருத்தகு முடியும்
பயங்கொடு பழிமிக முயங்கியில் முதுகிட்
டொளித்த சயசிங்க னளப்பரும் புகழொடு
பீடிய லிரட்டபாடி யேழரை
யிலக்கமு நவநிதிக் குலப்பெருமலைகளும்
விக்கிரம வீரர் சக்கரக் கோட்டமு
முதிர்பட வல்லை மதுரை மண்டலமும்
காமிடை வளைஇய நாமணைக் கோணமும்
வெஞ்சின வீரர் பஞ்சப் பள்ளியும்
பாசடைப் பழன மாசுணி தேசமும்
அயர்வில்வண் கீர்த்தி யாதிநக ரகவையிற்
சந்திரன் றொல்குலத் திந்திர ரதனை
விளையமர்க் களத்துக் கிளையொடும் பிடித்துப்
பலதனத் தொடுநிறை குலதனக் குவையும்
சிட்டருஞ் செறிமிளை யொட்ட விஷயமும்
பூசுரர் சேருநற் கோசல நாடும்
தன்ம பாலனை வெம்முனை யழித்து
வண்டுறை சோலைத் தண்ட புத்தியும்
இரண சூரனை முரணறத் தாக்கித்
திக்கணை கீர்த்தித் தக்கண லாடமும்
கோவிந்த சந்தன் மாவிழிந் தோடத்
தங்காத சாரல் வங்காள தேசமும்
தொடுகழற் சங்குகொ டடல்மகி பாலனை
வெஞ்சமர் வளாகத் தஞ்சுவித் தருளி
ஒண்டிறல் யானையும் பெண்டிர்பண் டாரமும்

நித்தில நெடுங்கட லுத்தர லாடமும்
வெறிமலர்த் தீர்த்தத் தெறிபுனற் கங்கையும்
அலைகடல் நடுவுட் பலகலஞ் செலுத்திச்
சங்கிராம விசையோத் துங்க வர்ம
ணாகிய கடாரத் தரசனை வாகையும்
பொருகடல் கும்பக் கரியொடு மகப்படுத்
துரிமையிற் பிறக்கிய பெருநிதிப் பிறக்கமும்
ஆர்த்தவ னகநகர்ப் போர்த்தொழில் வாசலில்
விச்சா திரத்தோ ரணமு மொய்த்தொளிர்
புனைமணிப் புதவமுங் கனமணிக் கதவமும்
நிறைசீர் விசயமுந் துறைநீர்ப் பண்ணையும்
வண்மலை யூரெயிற் றொன்மலை யூரும்
ஆழ்கட லகழ்சூழ் மாயிரு டிங்கமும்
கலங்கா வல்வினை இலங்கா சோகமும்
காப்புறு நிறைபுனல் மாப்பப் பாளமும்
காவலம் புரிசை மேவிலிம் பங்கமும்
விளைப்பந் தூருடை வளைப்பந் தூரும்
கலைத்தக் கோர்புகழ் தலைத்தக் கோலமும்
தீதமர் பல்வினை மாதமா லிங்கமும்
கலாமுதிர் கடுந்திறல் லிலாமுரி தேசமும்
தேனக்க வார்பொழில் மானக்க வாரமும்
தொடுகடற் காவற் கரடுமுரட் கடாரமும்
மாப்பொரு தண்டாற் கொண்ட கோப்பரகேசரி வன்மரான
உடையார் ஸ்ரீ ராசேந்திர சோழதேவர்க்கு யாண்டு

இராசாதி ராச சோழன்

திங்களேர் தருதன் றொங்கல்வெண் குடைக்கீழ்
நிலமக ணிலவ மலர் மகட் புணர்ந்து
செங்கோ லோச்சிக் கருங்கலி கடிந்து

தன்சிறிய தாதை யுந்திருத் தமையனுங்
குறிகொடன் னிளங்கோக் கிளையு நெறியுணர்
தன்றிருப் புதல்வர் தம்மையுந் துன்றெழில்
வானவன் வில்லவன் மீனவன் கங்க
னிலங்கையர்க் கிறைவன் பொலங்கழற் பல்லவன்
கன்னகுச்சி யர்க்கா வலனெனப் பொன்னணி
சுடர்மணி மகுடஞ் சூட்டிப் படர்புக
ழாங்கவர்க் கவர்நா டருளிப் பாங்குற
மன்னுபல் லூழியுட் டென்னவர் மூவருள்
மானு பரணன் பொன்முடி யானைப்
பருமணிப் பசுந்தலை பொருகளத் தரிந்து
வாரள வியகழல் வீரகே ரளனை
முனைவயிற் பிடித்துத் தனது வாரணக்
கதக்க ளிற்றினு லுதைப்பித் தருளி
அந்தமில் பெரும்புகழ்ச் சுந்தர பாண்டியன்
கொற்றவெண் குடையுங் கற்றைவெண் கவரியும்
சிங்கா தனமும் வெங்களத் திழந்துதன்
முடிவிழத் தலைவிரித் தடிதளர்ந் தோடத்
தொல்லை முல்லையூர்த் துரத்தி யொல்கலில்
வேணுட் டரசைச் சேணுட் டொதுக்கி
மேவுபுக ழிராமகுட மூவர்கெட முனிந்து
மிடல்கெழு வில்லவன் குடர்மடிக் கொண்டுதன்
நாடுவிட் டோடிக் காடுபுக் கொளிப்ப
வஞ்சியும் புதுமலர் மலைந்தாங் கெஞ்சலில்
வேலைகெழு காந்தளூர்ச் சாலை கலமறுத்
தாகவ மல்லனு மஞ்சற் கேவுதன்
தாங்கரும் படையா லாங்கயன் சேனையுட்
கண்டப் பயனும் கங்கா தரனும்
வண்டமர் களிற்றெடு மடியத் திண்டிறல்
விருதர் விக்கியும் விசயா தித்தனுங்
கருமுரட் சாங்க மய்யனு முதலியர்
சமர பீருவொத் துடைய விரிசுடர்ப்

பொன்னே டைக்கரி புரவியொடும் பிடித்துத்
தன்னு டையிற் சயங்கொண் டொன்னர்
கொள்ளிப் பாக்கை யுள்ளெரி மடுப்பித்
தொருதனித் தண்டாற் பொருகட லிலங்கையர்
கோமான் விக்கிரம பாகுவின் மகுடமும்
முன்றனக் குடை ந்த தென்றமிழ் மண்டல
முழுவ தும்மிழந் தெழுகட லீழம்
புக்கவிலங் கேசனுகிய விக்கரம
பாண்டியன் பருமணி மகுடமும் காண்டகு
தன்ன வாக்கித் தன் கன்னகுச் சியினும்
ஆர்கலி யீழஞ் சீரிதென் றெண்ணி
உளங்கொளந் நாடுதன் னுறவொடும் புகுந்து
விளங்குமுடி கவித்த வீரசலாமேகன்
போர்களத் தஞ்சித் தன் கார்க்களி றிழிந்து
கவ்வையுற் றோடக் காதலி யொடுந்தன்
றவ்வையைப் பிடித்துத் தாயைமுக் கரிய
ஆங்கவ மானம் நீங்குதற் காக
மீட்டும் வந்து வாட்டொழில் புரிந்து
வெங்களத் துலந்தவச் சிங்களத் தரசன்
பொன்னணி முடியுங் கன்னரன் வழிவந்
துரைகொளீழத் தரசனு கியசீ
வல்லவ மதன ராசன் மெல்லொளித்
தடமணி முடியுங் கொண்டு வடபுலத்
திருகா லாவதும் பொருபடை நடாத்திக்
கண்டர் தினகரன் நாரணன் கணவதி
வண்டலர் தெரியன் மதுசூ தனனென்
றெனைப்பல வரைசரை முனைவயிற் றுரத்தி
வம்பலர் தருபொழிற் கம்பிலி நகருட்
சளுக்கியர் மாளிகை தகர்ப்பித் திளக்கமில்
வில்லவர் மீனவர் வேள்குலச் சளுக்கியர்
வல்லவர் கௌசலர் வங்கணர் கொங்கணர்
சிந்துர ரையணர் சிங்களர் பங்களர்

அந்திரர் முதலிய வரைசரிடு திறைகளும்
ஆறிலொன் றவனியுட் கூறுகொள் பொருள்களும்
உகந்துநான் மறையவர் முகந்துகொளக் கொடுத்து
விசுவலோ கத்தும் விளங்கமனு நெறிநின்
றசுவமே தஞ்செய் தரைசுவீற் றிருந்த
சயங்கொண்ட சோழனுயர்ந்த பெரும்புகழ்க்
கோவிராச கேசரி வர்மரான
உடையார் ஸ்ரீராசாதிராச தேவர்க்கு யாண்டு

இரண்டாம் இராசேந்திர சோழன்

திருமாது புவியெனும் பெருமாத ரிவர்தன்
மாதே வியர்க ளாக மீதொளிர்
வெண்குடை யுயர்த்துத் திண்கலி பெயர்த்துத்தன்
சிறிய தாதையாகிய வெறும்வலிக்
கங்கை கொண்ட சோழனைப் பொங்கிகல்
இருமுடிச் சோழ னென்றும் பெருமுரட்
டன்றிருத் தம்பியர் தம்முள் வென்றிகொள்
மும்முடிச் சோழனைத் தெம்முனை யடுதிறற்
சோழபாண்டிய னென்றுங் கோழிமன்
றெடுகழல் வீரசோழனைப் படிபுகழ்
கரிகால சோழ னென்றும் பொருதொழில்
வாள்வலித் தடக்கை மதுராந்தகனைச்
சோழ கங்க னென்றுந் தோள்வலி
மேவிகல் பராந்தக தேவனைச் சோழ
வயோத்திய ராச னென்றும்
இருதயத் தன்பொடு கருது காதலருள்
இத்த லம்புக ழிராசேந்திர சோழனை
உத்தம சோழனென்றுந் தொத்தணி
முகையவி ழலங்கன் முடிகொண்ட சோழனை
இகல்விசயாலய னென்றும் புகர்முகத்
தேழுயர் களிற்றுச் சோழகே ரளனை
வார்சிலைச் சோழ கேரள னென்றுந்
திண்டிறற் கடாரங் கொண்ட சோழனைத்
தினகரன் குலத்துச் சிறப்பமர் சோழ
கனக ராச னென்றுங் கனைகடற்
படிகொண்ட பல்புகழ் முடிகொண்ட சோழனைச்
சுந்தர சோழ னென்றுஞ் செந்தமிழ்ப்
பிடிகளிற் றிரட்ட பாடி கொண்ட
சோழனைத் தொல்புலி யாளுடைச் சோழ
கன்னகுச் சியராச னென்றும் பின்னுந்தன்

காதலர் காதலர் தம்முள் மேதகு
கதிராங் கனைகழல் மதுராந் தகனை
வெல்படைச் சோழ வல்லப னென்றும்
மானச் சிலைக்கையோ ரானைச்சே வகனை
நிருபேந்திர சோழ னென்றும் பருமணிச்
சுடரணி மகுடஞ் சூட்டிப் படிமிசை
நிகழு நாளினு ளிகல்வேட் டெழுந்துசென்
றெண்டிற லிரட்ட மண்டல மெய்தி
நதிகளும் நாடும் பதிகளு மநேகம்
அழித்தனன் வளவனெனு மொழிப்பொருள் கேட்டு
வேகவெஞ் சளுக்கிய ஆகவமல்லன்
பரிபவ மெனக்கிதென் றெரிவிழித் தெழுந்து
செப்பருந் தீர்த்தக் கொப்பத் தகவையிற்
சென்றெதி ரேன்றமர் தொடங்கிய பொழுதவன்
செஞ்சர மாரிதன் குஞ்சர முகத்தினுந்
தன்றிருத் துடையினுங் குன்றுறழ் புயத்தினுந்
தைக்க வுந்தன் னுடன்களி றேறிய
தொடுகழல் வீரர்கள் மடியவும் வகையா
லொருதனி யநேகம் பொருபடை வழங்கியும்
மொய்ம்பமர் சளுக்கி தம்பிசய சிங்கனும்
போர்ப்புல கேசியுந் தார்த்தச பன்மனு
மானமன் னவரின் மண் டலியசோ கையனும்
ஆனவன் புகழா ரையனுந் தேனிவர்
மட்டவி ழலங்கல் மொட் டையனுந் திண்டிறல்
நன்னி நுளம்பனு மெனுமிவர் முதலினர்
எண்ணிலி யரைசரை விண்ணகத் தேற்றி
வன்னிய ரேவனும் வயப்படைத் துத்தனுங்
கொன்னவில் படைக்குண்ட மய்யனு மென்றின
வெஞ்சின வரைசரோ டஞ்சிச் சளுக்கி
குலங்குலை குலைந்து தலைமயிர் விரித்து
வெந்நுற் றெளித்துப் பின்னுற நோக்கிக்
கால்பரிந் தோடி மேல்கடற் பாயத்

துரத்திய பொழுதச் செருக்களத் தவன்விடு
சத்துருபயங் கரன்கர பத்திரன் மூல
பத்திர சாதி பகட்டரை சநேகமும்
எட்டுநிரை பரிகளு மொட்டக நிரைகளும்
வராகவெல் கொடிமுத லிராசபரிச் சின்னமும்
ஒப்பில்சத்தி யவ்வை சாங்கப்பையென் றிவர்முதல்
தேவியர் குழாமும் பாவைய ரீட்டமு
மீனயன பிறவு முனேவயிற் கொண்டு
விசையா பிடேகம் செய்திதென் றிசைவயிற்
போர்ப்படை நடாத்திக் கார்க்கட லிலங்கையில்
விறற்படைக் கலிங்கர்மன் விரசலா மேகனேக்
கடகளிற் றெடுபடக் கதிர்முடி கடிவித்
திலங்கையர்க் கிறைவன் மாளு பரணன்
காதல ரிருவரைக் களத்திடைப் பிடித்து
மாப்பெரும் புகழ் மிகவளர்த்த கோப்பரகேசரி வர்மரான
உடையார் ஸ்ரீராசேந்திர தேவர்க்கு யாண்டு.

இராச மகேந்திர சோழன்

திருமகள் விளங்க விருநில மடந்தையை
ஒருகுடை நிழற்கீ ழினிதுறப் புணர்ந்து
தருமநெறி நிற்ப மனுநெறி நாடத்திய
உடையார் ஸ்ரீராசமகேந்திர தேவர்க்கு யாண்டு,

வீரராசேந்திர சோழன்

I

திருவளர் திரள்புயத் திருநில வலயந்
தன்மணிப் பூணெனத் தயங்கப் பன்மணிக்

கொற்றவெண் குடைநிழற் குவலயத் துயிர்களைப்
பெற்ற தாயினும் பேணி மற்றுள
அறைகழ லரையர் தன்னடிநிழ லொதுங்க
உறைபிலத் துடைகலி யொதுங்க முறைசெய்து
விரைமலர்த் தெரியல் விக்கலன் றன்னேடு
வரிசிலைத் தடக்கை மாசா மந்தரைக்
கங்கபாடிக் களத்திடை நின்றுந்
துங்கபத் திரைபுகத் துரத்தி யங்கவர்
வேங்கைநன் ஞட்டிடை மீட்டுமவர் விட்ட
தாங்கரும் பெருவலித் தண்டுகெடத் தாக்கி
மாதண்ட நாயகன் சாமுண்ட ராயனைச்
செற்றவன் சிரத்தினை யறுத்து மற்றவ
ஞெருமக ளாகிய விருகையன் றேவி
நாகலை யென்னுந் தோகையஞ் சாயலை
முகத்தொடு மூக்குவே ருக்கிப் பகைத்தெதிர்
முன்ரும் விசையினு மேன்றெதிர் பொருது
பரிபவந் தீர்வனெனக் கருதிப் பொருபுனற்
கூடல் சங்கமத் தாகவ மல்லன்
மக்க ளாகிய விக்கலன் சிங்கண
னென்றிவர் தம்மொடு மெண்ணில்சா மந்தரை
வென்றடு தூசிமுனை விட்டுத் தன்றுணை
மன்னருந் தானும் பின்னடுத் திருந்து
வடகட லென்ன வகுத்தவத் தானையைக்
கடகளி றென்ருற் கலக்கி யடல்பரிக்
கோசலைச் சிங்கனைக் கொடிபட முன்னர்த்
தூசுவெங் களிற்றெடுந் துணித்துக் கேசவ
தண்ட நாயகன் தார்க்கேத் தரையன்
திண்டிறல் மாரயன் சினப்போத் தரைய
னிரேச்சய னிகல்செய்பொற் கோதைமூ வத்தியென்
ரூர்த்தடு துப்பி லநேகசா மந்தரைச்
சின்னபின்னஞ் செய்து பின்னை
முதலி யான மதுவண னேட

விரித்த தலையோடு விக்கல னோடச்
செருத்தொழி லழிந்து சிங்கணனோட
அண்ணல் முதலிய அனைவரு மமர்பொரப்
பண்ணிய பகடிழிந் தோட நண்ணிய
ஆகவ மல்லனு மவர்க்கு முன் னோட
வேகவெங் களிற்றினை விலக்கி வாகைகொண்
டங்கவர் தாரமு மவர்குல தனமுஞ்
சங்குந் தொங்கலுந் தாரையும் பேரியும்
வெண்சா மரையு மேக டம்பமும்
சூகரக் கொடியும் மகரதோரணமும்
ஒட்டக நிரையு முலோக சனமும்
புட்பகப் பிடியும் பொருகளிற் றீட்டமும்
பாய்பரித் தொகையொடும் பறித்துச் சேயொளி
வீரசிங் காதனம் பார்தொழ வேறி
எழிறர வுலக முழுதுடை யாளொடும்
விசையமணி மகுட மேய்ந்து எழில் கொள்
தத்துமாப் புரவிப் பொத்தப்பி வேந்தனை
வாரணை வன்கழற் கேரளன் றன்னைத்
தார்சன நாதன் றம்பியைப் போர்க்களத்
தலங்கள்சூழ் பசுந்தலை யரிந்து பொலங்கழல்
தென்னவன் ஸ்ரீ வல்லவன் மகன் சிறுவன்
மின்னவில் மணிமுடி வீரகே சரியை
மதவரை யொன்று லுதைப்பித் துதகையிற்
கேரளர் தங்குல செங்கீரை யோடும்
வேரறப் பறிந்தோடி மேல்கடல் வீழ
வாரண மருகுளி செலுத்தி வாரியி
லெண்ணருங் களிற்றின மிரட்டரைக் கவர்ந்த
கண்ணியற் களிற்றெடுங் கட்டிப் பண்ணுப்
பிடியொடு மாங்கவர் விடுதிறை தந்த
வேழ நிரைகொண்டு சூழி புனல்
கொண்டாற் றுறவிற் குறித்த வெம்போரில்
தண்ட நாயகர் தம்மில் திண்டிறல்

மல்லியண் ணனையு மஞ்சிப் பய்யனையும்
பில்குமதக் களிற்றுப் பிரமதே வனையும்
தண்டா ரசோகையன் தன்னையுந் திண்டிறற்
சத்தியண் ணனையுஞ் சந்தி விக்கிரகப்
பத்தி யண்ணன் றன்னையு மத்தகு
தேமரு தெரியல் வீமயன் றன்னையு
மாமதி வங்கா ரனையும் நாமவேற்
கங்கனை நுளம்பனைக் காடவர்கோனை
வம்புமத யானை வைதும்ப ராயனை
யிருந்தலை யரிந்து பெரும்புனற் றனுது
கங்கை மாநகர் புகுந்தபின் திங்களின்
வழிவரு சளுக்கியிப் பழியொடு வாழ்வதிற்
சாவது சால நன்றென் றேவமுற்
றுன்னிய சிந்தைய ஞகி முன்னம்
புதல்வருந் தானு முதுகிட் டுடைந்த
கூடலே களமெனக் குறித்துக் கூடலில்
வாரா தஞ்சினர் மன்ன ரல்லர்
போர்ப்பெ ரும்பழிப் புரட்ட ராகவென்
றியாவரு மறிய வெழுதிய சபத
மேவரு மோலை விடை யொடுங் கொடுத்தவ்
விரட்ட பாடிப் புரட்டரில் மேதகு
கங்கா கேத்தனை யேவ ஆங்கவன்
வந்தடி வணங்கி வாசக முரைத்தலும்
சிந்தையு முகமுந் திருப்புய மிரண்டும்
ஏந்தெழி லுவகையோ டிருமடங்கு பொலியப்
போந்தப் போர்க்களம் புகுந்து கரந்தையில்
வல்லவர் கோனை வரவு காணுதவன்
சொல்லிய நாளின் மேலுமோர் திங்கள்
பார்த்தினி திருந்த பின்னைப் பேர்த்தவன்
கால்கெட வோடி மேல்கட லொளித்தலுந்
தேவ நாதனுஞ் சித்தியுங் கேசியும்
மூவருந் தனித்தனி முதுகிடப் பாவரும்

இரட்ட பாடி ஏழரை யிலக்கமும்
முரட்டொழி லடக்கி முழங்கெரி மூட்டி
வெங்கதப் புலியேறு வியந்து விளையாடத்
துங்கபத் திரைகரைச் செயபத் திரத்தூண்
நானிலம் பரச நாட்டி மேனாள்
வந்தவப் புரட்டனை வல்லவ னாக்கிச்
சுந்தரக் கண்டிகை சூட்டியக் குந்தளத்
தரசனும் மக்களும் ஐம்மடி யஞ்சித்தன்
புரசை யானைப் புழைக்கையிற் பிழைத்திவ்
வுலகெலா மறிய ஓடிய பரிசொரு
பலகையிற் பழுதற எழுதிய பின்னை
சார்த்தின வுரையுஞ் சளுக்கி பதமேற்ற
பூத்தள மார்வொடு பூட்டிப் பேர்த்துந்
தாம்கைக் கொண்ட வேங்கைநன் னாடு
மீட்டுக் கொண்டலான் மீள்கிலங் கேட்டுநீ
வல்ல னாகில் வந்துகாக் கென்று
சொல்லெனச் சொல்லிப் போக்கி எல்லையங்
கடுத்தவத் தானை எழில்விசய வாடையோ
டடுத்த பேராற்றில் வந்து தடுத்த
சனநா தனையுந் தண்டநா யகனும்
இனமார் கடக்களிற் றிராசமய் யனையும்
திப்பர சனையு முதலாக வுடைய
அப்பெருஞ் சேனையை யடவியிற் பாய்ச்சிக்
கோதா விரியில்தன் போதக நீருணக்
கலிங்க மேழுங் கடந்த புலிவலம்
பொறித்த விமய மகேந்திரத் தளவும்
மேவருந் தானைத் தாவடி செலுத்தி
வேங்கை நன்னாடு மீட்டுக் கொண்டுதன்
பூங்கழற், கடைக்கலம் புகுந்த படைக்கலத் தடக்கை
விசையா தித்தற் கருளி இசைகொடு
மீண்டுவிட் டருளி யிகலிடைப் பூண்ட செயத்
திருவொடுங் கங்கா புரிபுகுந் தருளி

அங்கே, ராசாதி ராசன் ராசராசனெனத்
தராபதி யாகத் தமனியத் தியற்றி
படியின் மன்ன ரடிதொழு தேத்த
இனமணிப் பீடத் திருந்து முனையிடை
வேங்கை நன்னாட் டினிற் கொண்ட
இருநிதிப் பிறக்கம் வரிசையிற் காட்டி
ஆழியு நிகளமும் கழற்றி ஆங்கவர்
வாழிய விரதமு மாற்றி ஈழத்
தலைகட லடையாது பலகலஞ் செலுத்தி
மாப்பெருந் தானை ஏற்ற காப்புடைக்
கடல்வளை யரணத்து வெல்சமந் தொடங்கியச்
சிங்களச் சேனை மங்கப் பைங்கழல்
குருகுலத் தரையனு முருமெனப் பொருசினத்தால்
சாமந்தனும் பட்டுவிழக் கெட்டுடைந் தாற்றாேதார்
ஓசைத் தரையி னோடைத் தராபதி
விசைய பாகுவுந் திசைகெட ஒட
மற்றவன் தேவியைப் பற்றி வென்று
......முதலாகிய அளப்பருங் குலதனம்
மணியின முடியொடு வாரித் திணிமதில்
இலங்கையுந் தனதே யாக்கித் தெங்காகந்
தாண்டிக் கொண்டையில் மீண்டுமச் சளுக்கி
பண்டையில் இரட்டிப் பகட்டொடும் விடு .....
............தடுத்து கண்டாரில்
மதிநாகயைன் மாரயன் மருமக் கண்டயன்
கட்டங்கிள......க்கூற்றுகவதி கைக்காமையன்
............கொண்டயன் ஆச்சீதரன்
பற்கொல்லு ..முயா..டிக்கோ...யன் முதலினர்
மதமழைப் பொருமிடி முதுகிட்டு வாசியோடக்
கோ...ஒட்டுமடையன் முதலினர்பாத சாமந்தரோடு
ஐங்களி றிழந்தோட ஆடற்புரவிளங் கரியு
அரிவையர் குழாத்தொடு மகப்படத் பிடித்துப்
பண்டு போலப் பரணியுங் கொண்டு

தண்டா லமைய துன்னமா ராயன்
தானுமப் பாகான கேசவன்.........
யோதையும் பதாகின் இடந்தங்கு சிங்கணன்
....
சோழிய வரையனென் றேழ்பரி யானை
மிக்குறு மந்தர பூச.........
புறக்கிகல் புலிசூட்டுக் கல்லில் செயத்தம்பம்
நாட்டித்தெ...தன்முதல்......
சாமந்தரைச் சக்கரக்கோட்டத்து த......
.........சனைக் கலிங்க
மிடையப் படைக்கட லேவி வடதிசை
சக்கரக் கோட்டத்து மிக்குடன் றெழுந்த
சளுக்கியன் ருனையைக் கனலெரி நூறிச்
சோனய்ய நகர்ச்சிலைச் சோமயன் எறியமன்
வாமவேல் ஆதித்த பன்மன் ருமிவர்
குறைத்தலைக் குழாத் தொடுங் குனிப்ப தறைப்ப......
ஆதச்சப.........மலியும் சாகயன்னும்
வச்சிரப் பைம்பூண்ம.........நுமனும்
வைதும்பனுந் தேவ நாதனுந் தேவிகொ
............ண்ண கடமெட்டும்
பகுதியுமொட்டகத் தொகுதியும் பரிகலப்
பரிசந்திப் பகுதியும் வரிசையில் கொள்ளையில்
கூ.........பத்துள்ளழிந் தோடு............
நாதன் தேவி காவியில் வாளி
மண்ணடுங்க...ண் காளியப்பையுந் தம்பியும்
விச்சத......முதல் தும்பயவதி குழுவுந்
தோகைய ரீட்டமு மாக்களத் தகப்படப்
பிடித்து தி......குற்ற......லமையன் மக்களை
ஒதுக்கி எல்லை கடந்து நிலையிட்டுக்
களகாப்பிலி யிருதற் கிடந்த வடதிசை
இமயத் தொடுங் கிடந்தசேது வரம் பாகச்
செங்கோல் செலுத்தி...............

வேத நீதியை விளக்கி மீதுயர்
வீரத் தனிக்கொடி தியாகக் கொடியொடும்
ஏற்பவர் வருகென்று நிற்பக் கோத்தொழில்
உரிமையி னெய்தி அரைசு வீற்றிருந்து
மேவரு மனுநெறி விளக்கிய கோவிராசகேசரி வர்மரான
உடையார் ஸ்ரீவீர ராசேந்திர தேவர்க்கு யாண்டு[1]

II

வீரமே துணையாகவும் தியாகமே யணியாகவும் செங்கோலோச்சிக் கருங்கலி கடிந்து கூடல் சங்கமத்து ஆகவமல்லனை அஞ்சுவித்து விக்கலனையும் சிங்கணனையும் உடை புறங்கண்டுமற்றவன் மாதேவியரோடும் வஸ்து வாகனங் கைக்கொண்டு இரண்டாம் விசையிலும் குறித்த களத்தாகவமல்லனை அஞ்சுவித்து வேங்கைநாடு மீட்டுக்கொண்டு தன்னுடன் பிறந்த முன்னவர் விரதமுடித்து மூன்றும் விசையிலும் சோமேசுவரன் கட்டிய கண்டிகை அவிழ்ப்பதன் முன்னம் கம்பிலி சுட்டுக் கரடிக்கல்லில் செயத்தம்பம் நாட்டித் தேவநாதன் முதல் சாமந்தரை சக்கரக்கோட்டத்துத் துரத்தியவர்கள் உரிய தாரம் பிடித்துக் கொண்டு கன்னக் குச்சி மீட்டு எல்லைகெடாது நிலையிட்டு விசய சிம்மாசனத்து உலக முழுதுடையாளோடும் வீற்றிருந்தருளிய கோராசகேசரிவர்மரான உடையார் ஸ்ரீ வீரராசேந்திர சோழ தேவர்க்கு யாண்டு.

---

1. வீரராசேந்திர சோழனுடைய இம் மெய்க்கீர்த்தியின் கடைப் பகுதி சில இடங்களில் சிதைந்து போய்விட்டது. செங்கற்பட்டு ஜில்லா திருமுக்கூடலிலுள்ள ஒரே கல்வெட்டில்தான் இந்தப் பெரிய மெய்க்கீர்த்தி காணப்படுகிறது. (Ep. Ind. Vo. l XXI, No. 38) இது வேறு கல்வெட்டுக்களில் காணப்படாமையின் ஒப்புநோக்கி பதிப்பிக்கமுடியவில்லை.

திங்களேர் மலர்ந்து வெண்குடை மண்டில
மன்னுயிர் தோறு மின்னருள் சுரந்து
நிறை நிழல் பரப்பி நிற்ப முறையிற்
செங்கோல் திசைதொறுஞ் செல்லத் தங்கள்
குலமுதற் பரிதியின் வலிசேர் புவனிக்கும்
ஒற்றை யாழி யுலாவ நற்றவத்
திருமலர்ச் செல்வியு மிருநிலப் பாவையும்
கீர்த்தியங் கிள்ளையும் போர்த்தனிப் பூவையும்
வதுவையிற் புணர்ந்து பொதுமை துறந்து
உரிமைத் தேவிய ராக மரபினிற்
சுடர்மணி மகுடஞ் சூடி நெடுநில
மன்னவர் முறைமுறை தன்னடி வணங்க
வீரமுந் தியாகமு மாரமெனப் புனைந்து
வீரசிம் மாசனத்து உலகமுழுதுடையாளொடும் வீற்றிருந்தருளிய
மாப்புகழ் மனுவுடன் வளர்த்த கோப்பரகேசரி வன்மரான
உடையார் ஸ்ரீ அதிராசேந்திர தேவர்க்கு யாண்டு.

சேர்க்கை II

சோழமன்னர்களைப் பற்றிய பழைய பாடல்கள்

முதல் ஆதித்த சோழன்

[1]புலமன் னியமன்னைச் சிங்கள நாடு பொடிபடுத்த
குலமன் னியபுகழ்க் கோகன நாதன் குலமுதலோன்
நலமன்னியபுகழ்ச் சோழன தென்பர் நகுசுடர்வாள்
வலபன் னியஎறி பத்தனுக் கீந்ததோர் வண்புகழே. (1)

சிங்கத்துருவனைச் செற்றவன் சிற்றம் பலமுகடு
கொங்கிற் கனகம் அணிந்த ஆதித்தன் குலமுதலோன்
திங்கட் சடையர் தமரதென் செல்வம் எனப் பறைபோக்
கெங்கட் கிறைவன் இருக்குவே ளூர்மன் இடங்கழியே. (2)

செம்பொன் அணிந்து சிற்றம்பலத் தைச்சிவ லோக மெய்தி
நம்பன் கழற்கீழ் இருந்தோன் குலமுதல் என்பர் நல்ல
வம்பு மலர்த்தில்லை ஈசனைச்சூழ மறைவளர்த்தான்
நிம்ப நறுந் தொங்கற் கோச்செங்க ணான்எனும் நித்தனையே. (3)

---

1 இப்பாடல்கள் மூன்றும் நம்பியாண்டார் நம்பி இயற்றியுள்ள திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் உள்ளவை (பாக்கள் 50, 6583) இந்நூல், சைவத் திருமுறைகளுள் ஒன்றாகிய பதினோராந் திருமுறையில் அடங்கிய நாற்பது நூல்களுள் ஒன்றாகும். இதன் ஆசிரியராகிய நம்பியாண்டார் நம்பி என்பார் தம் காலத்துச் சோழ மன்னனாகிய முதல் ஆதித்தனை இந்நூலில் மேலே குறித்துள்ள மூன்று பாடல்களிலும் புகழ்ந்து பாராட்டியிருத்தல் அறியத் தக்கது. இப்புலவர் பெருமான் முதல் இராசராசசோழன் காலத்தில் இருந்தவர் என்பது ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்து. அக்கொள்கை பொருந்தாது என்பதும் இவர் முதல் ஆதித்தசோழன் காலத்தில் தான் இருந்தவராதல் வேண்டும் என்பதும் ‘நம்பியாண்டார் நம்பி காலம்’ என்ற என் கட்டுரையில் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளன (செந்தமிழ்த் தொகுதி 45, பக்கங்கள் 7-15).

கண்டராதித்த சோழர்

மின்னுருவ மேல்விளங்க வெண்கொடிமா ளிகைசூழப்
[1]பொன்னார்குன்ற மொன் றுவந்து நின்றது போலுமென்னுந்
தென்னவென்று வண்டுபாடுந் தென்றில்லை யம்பலத்துள்
என்னாரமுதை யெங்கள்கோவை யென்கொ லெய்துவதே. (1)

ஓவா தமுத்தீ யஞ்சுகேள்வி யாறங்க நான்மறையோ
ராவே படுப்பா ரந்தணாள ராகுதி வேட்டுயர்வார்
மூவாயிரவர் தங்களொடு முன்னரங் கேறிநின்ற
கோவேயுன்றன் கூத்துக்காணக் கூடுவ தென்றுகொலோ. (2)

முத்தீயாளர் நான்மறையர் மூவா யிரவர் நின்னோடு
ஒத்தேவாழுந் தன்மையாள ரோதிய நான்மறையைத்
தெத்தேயென்று வண்டுபாடுந் தென்றில்லை யம்பலத்துள்
அத்தாவுன்ற னாடல்காண வணைவது மென்றுகொலோ. (3)

மானைப்புரையு மடமென்னோக்கி மாமலை யாளோடும்
ஆனைஞ்சாடுஞ் சென்னிமேலோ ரம்புலி சூடுமரன்
தேனைப்பாலைத் தில்லைமல்கு செம்பொனி னம்பலத்துக்
கோனைஞானக் கொழுந்துதன்னைக் கூடுவ தென்றுகொலோ. (4)

---

1. பத்துப் பாடல்களைத் தன்னகத்துக் கொண்ட இப்பதிகம் கண்டராதித்த சோழர் என்று வழங்கப்பெறும் இவ்வரசர் பெருமானே தில்லையம்பலவாணர்மீது பாடியதாகும். இது சைவத் திருமுறைகளில் ஒன்றாகிய ஒன்பதாந் திருமுறையில் உள்ளது. அதில் இறுதியிலுள்ள திருப்பல்லாண்டு தவிர ஏனைய பதிகங்கள் எல்லாவற்றையும் திருவிசைப்பா என்று கூறுவது வழக்கம். செந்தமிழ்ப் புலமையிற் சிறந்த இவ்வேந்தர் பெருந்தகை தாம் வழிபடச் சென்ற சிவாலயங்களில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் மீது வேறு பல பதிகங்களும் பாடியிருத்தல் கூடும். அவை இக்காலத்தில் கிடைத்தில. இவர் இப்பதிகத்தின் இறுதிப் பாடலில் தம் பெயரைக் குறித்திருப்பதோடு எட்டாம் பாடலில் தம் தந்தை முதற் பராந்தக சோழன் தில்லையம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்து சிறப்பித்தமையைப் பாராட்டியிருத்தலுங் காண்க.

களிவானுலகிற் கங்கைநங்கை காதலனே யருளென்
றொளிமால்முன்னே வரங்கிடக்க வுன்னடியார்க் கருளுந்
தெளிவாரமுதே தில்லைமல்கு செம்பொனி னம்பலத்துள்
ஒளிவான்சுடரே யுன்னைநாயே னுறுவது மென்றுகொலோ. (5)

பாரோர்முழுதும் வந்திறைஞ்சப் பதஞ்சலிக் காட்டுகந்தான்
வாரார்முலையாண் மங்கைபங்கன் மாமறையோர் வணங்கச்
சீரான்மல்கு தில்லைச்செம்பொ னம்பலத் தாடுகின்ற
காரார்மிடற்றெங் கண்டனுரைக் காண்பது மென்றுகொலோ. (6)

இலையார்கதிர்வே லிலங்கைவேந்தே னிருபது தோளுமிற
மலைதானெடுத்த மற்றவற்கு வாளொடு நாள்கொடுத்தான்
சிலையாற்புரமூன் றெய்தவில்லி செம்பொனி னம்பலத்துக்
கலையார்மறிபொற் கையினனைக் காண்பது மென்றுகொலோ. (7)

வெங்கோல்வேந்தன் றென்னனாடு மீழமுங் கொண்டதிறற்
செங்கோற் சோழன் கோழிவேந்தன் செம்பியன் பொன்னணிந்த
அங்கோல்வளையார் பாடியாடு மணிதில்லை யம்பலத்துள்
எங்கோனீச னெம்மிறையை யென்றுகொ லெய்துவதே. (8)

நெடியானோடு நான்முகனும் வானவரு நெருங்கி
முடியான்முடிகண் மோதியுக்க முழுமணி யின்றிரளை
அடியாரலகி னாற்றிரட்டு மணிதில்லை யம்பலத்துக்
கடியார் கொன்றை மாலையானைக் காண்பது மென்று கொலோ. (9)

சீரான்மல்கு தில்லைச்செம்பொ னம்பலத் தாடி தன்னைக்
காரார்சோலைக் கோழிவேந்தன் றஞ்சையர் கோன் கலந்த
ஆராவின் சொற் கண்டராதித்த னருந்தமிழ் மாலைவல்லார்
பேராவுலகிற் பெருமையோடும் பேரின்ப மெய்துவரே. (10)

இரண்டாம் பராந்தகனுகிய சுந்தர சோழன்

(அம்போதரங்க வொத்தாழிசைக் கலிப்பா)

தரவு

[1]மண்வாழும் பல்லுயிரும் வான்வாழு மிமையவரும்
கண்வாழு மாநகர் கிளையனைத்துங் களிகூர
அந்தரதுந் துபியியங்க வமரர்க ணடமாட
இந்திரர்பூ மழைபொழிய விமையவர்சா மரையிரட்ட
முத்தநெடுங் குடைநிழற்கீழ் மூரியா சரியணைமேல்
மெய்த்தவர்கள் போற்றிசைப்ப வீற்றிருந்த வொரு
பெரியோய்!

தாழிசை

எறும்புகடை யயன்முதலா வெண்ணிறந்த வென்றுரைக்கப்
பிறந்திறந்த யோனிதொறும் பிரியாது சூழ்போகி
எவ்வுடம்பி லெவ்வுயிர்க்கும் யாதொன்று லிடரெய்தின்
அவ்வுடம்பி னுயிர்க்குயிரா யருள்பொழியுந் திருவுள்ளம்;

அறங்கூறு முலகனைத்துங் குளிர்வளர்க்கு மழைமுழக்கின்
திறங்கூற வரைகதிருஞ் செழுங்கமல நனிநாண
ஒருமைக்க ணீரொன்பா னுரைவிரிம்ப வுணர்பொருளரல்
அருமைக்கண் மலைவின்றி யடைந்ததுநின் றிருவார்த்தை;

இருட்பார வினைநீக்கி யெவ்வுயிர்க்குங் காவலென
அருட்பாரந் தனிசுமந்த வன்றுமுத லின்றளவும்
மதுவொன்று மலரடிக் கீழ் வந்தடைந்தோர் யாவர்க்கும்
பொதுவன்றி நினக்குரித்தோ புண்ணியநின் றிருமேனி;

அம்போ தரங்கம். பேரெண்

ஆருயிர்க ளனைத்தினையுங் காப்பதற்கே யருள் பூண்டாய்
ஒருயிர்க்கே யுடம்பளித்தா லொப்புரவிங் கென்னுகும்;
தாமநறுங் குழன்மழைக்கட் டளிரியலார் தம்முன்னர்க்
காமனையே முனந்தொலைத்தாற் கண்ணோட்டம் யாதாங்கொல்;

1. இது வீரசோழியம் யாப்புப்படலத்திலுள்ள 11-ஆம் கலித்துறையின் உரையில், உரையாசிரியராகிய பெருந்தேவனுர் மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டியுள்ள பாடலாகும்.

சிற்றெண்

போரரக்க ரோரைவர்க் கறவமிழ்தம் பொழிந்தனையே;
ஆரமிழ்த மணிநாகர் குலமுய்ய வருளினையே,
வார்சிறைப்புள் ளறையற்கும் வாய்மைநெறி பகர்ந்தனையே,
பார்மிசை யீரைந்தும் பாவின்றிப் பயிற்றினையே'

முச்சீர் இடையெண்

அருளாழி நயந்தோய் நீஇ;
அறவாழி பயந்தோய் நீஇ;
மருளாழி துரந்தோய் நீஇ;
மறையாழி புரந்தோய் நீஇ;
மாதவரின் மாதவ னீஇ;
வானவருள் வானவ னீஇ;
போதனரிற் போதன னீஇ,
புண்ணியருட் புண்ணிய னீஇ;

இருசீர் இடையெண்

ஆதி நீஇ;
அமல னீஇ;
அயனு நீஇ;
அரியு நீஇ;
சோதி நீஇ;
நாத னீஇ;
துறைவ நீஇ;
இறைவ நீஇ;
அருளு நீஇ;
பொருளு நீஇ;
அறிவ னீஇ;
அனக னீஇ;
தெருளு நீஇ;
திருவு நீஇ;
செறிவு நீஇ:
செம்ம னீஇ;

தனிச்சொல்

என வாங்கு

சுரிதகம்

பவளச் செழுஞ்சுடர் மரகதப்பாசடைப்
பசும்பொன் மாச்சினை விசும்பகம் புதைக்கும்
போதியந் திருநிழற் புனிதநிற் பரவுதும்
மேதகு நந்தி புரிமன்னர் சுந்தரச்
சோழர் வண்மையும் வனப்பும்
திண்மையு முலகிற் சிறந்துவாழ் கெனவே (1)

கட்டளைக் கலித்துறை

[2]இந்திர னேறக் கரியளித் தார்பரி யேழளித்தார்
செந்திரு மேனித் தினகரற் குச்சிவ னூர்மணத்துப்
பைந்துகி லேறப் பல்லக்களித்தார் பழையாறை நகர்ச்
சுந்தரச்சோழரை யாவரொப் பார்களித்
தொன்னிலத்தே (2)

முதல் இராசராச சோழன்

[3]அருமொழிதன் கோயி லடலரசர் மிண்டித்
திருமகு டக்கொடிக டேய்த்த—பருமணிகள்
ஓதத் தமுதனைய வொண்ணுதலார் மென்மலராம்
பாதத்தி னூன்றும் பரல் (1)

1. நந்திபுரி என்பது பழையாறை நகராகும்.

2. வீரசோழியம், அலங்காரப்படலம் பத்தாங்கலித்துறை யுரையிலுள்ள மேற்கோள்.

3. வீரசோ. அலங். 12 மேற்கோள், அருண்மொழி வந்மன் என்பது முதல் இராசராச சோழனது இயற்பெயராகும். அப்பெயர் அருமொழி எனவும் வழங்கப்பெற்றுள்ளது. இவ் வேந்தன் தன் பெயர்களால் வழங்குமாறு சோழ மண்டலத்தில் அமைத்த ஒன்பது வளநாடுகளுள் அருமொழி தேவவளநாடும் ஒன்று என்பது உணரத்தக்கது.

[1]எனவே தனமென் றிராசேந்திர சிங்கனே டின்றணைந்த
கனவே யுடையன் கனிப்புக்கண் டாற்கட லேழுமமைந்
தனவே யெனவவன் ருனுதித் தன்றே தொடங்கியென்று
நனவே புணர்திரு வின்களிக் கேதுகொ னல்லனவே. (2)

இரண்டாம் இராசேந்திர சோழன்

[2]தற்றுற் றன்றுவெம் போர் செய்த
விற்கைப் பன்மன்முன் போடவோர்
தத்திற் றுன்றுவன் பாய்பரி
யுய்த்துத் தன்மெய்க்கொண் டோடிய
வெற்றிச் செம்பியன் பார்புகழ்
கொற்கைக் கண்டன்வன் பாரதம்
வெற்புக் கொண்டுதிண் போர்புரி
கொப்பத் தன்றெதிர்ந் தோர்பெறு
கொற்றத் தொங்கல் சிங் காதன
மொற்றைச் சங்குவெண் சாமரை
குத்துப் பந்தர்முன் பாவிய
முத்துப் பந்திமுன் ருன்மகிழ்
ஒற்றைப் பெண்டிர் பண் டாரமொ
டற்றைத் தன்பெருஞ் சேனையும்
இட்டிட் டன்றுடைந் தான்வசை
பட்டுக் கண்டவங் காரனே. (1)

---

1. வீரசோ. யாப்பு. 22 மேற்கோள்; முதல் இராசராசன் காலத்தில் ஏற்பட்ட வளநாடுகளுள் இராசேந்திர சிங்கவள நாடும் ஒன்ருயிருத்தலால் இவனுக்கு இராசேந்திர சிங்கன் என்ற பெயரும் இருந்தது என்பது தெள்ளிது.

2. வீரசோ. யாப்பு 34 மேற்கோள்; இப்பாடலில் குறிப்பிடப் பெற்ற கொப்பத்துப் போரில் மேலைச் சளுக்கியரை வென்று வாகைசூடியவன் இரண்டாம் இராசேந்திர சோழனே என்பது கலிங்கத்துப்பரணியாலும் கல்வெட்டுக்களாலும் ஒட்டக்கூத்தர் இயற்றிய இரண்டு உலாக்களாலும் உறுதியாதல் உணர்க. இச் சரித்திர நூலிலும் இராசாதிராசன் ஆட்சியில் இப்போர் நிகழ்ச்சி நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

வீரராசேந்திர சோழன்

[1]மின்னார் வடிவேற்கை வீர ராசேந்திரன்றன்
பொன்னார் பதயுகளம் போற்றுது—கன்னடர்
புன்கூ டலசங்க மத்தினெடும் போருடைந்தார்
மன்கூ டலசங்க மத்து. (1)

[2]விண்கூ டலசங்க மத்துடைந்த வேல்வடுகர்
எண்கூ டலறு மிருங்கானிற்—கண்கூடப்
பண்ணினன் றன்னுடைய பாதம் பணியாமைக்
கெண்ணினர் சேரு மிடம். (2)

[3]வீரத்தால் விண்ணுதல் மெய்தவத்தால் வீடாதல்
ஆரத்தா லாள்வதெவர் தாடேற்ற—சீரொத்த
மின்னார் படைத்தடக்கை வீர ராசேந்திரனுக்
கொன்னாராய் வாழ்வு துறின் (3)

[4]மரத்தினையோரெழுத்துச் சொல்லுமற் றென்று
நிரப்பிட நீரிற்பூ வொன்றும்— நிரப்பிய
வேறே ரெழுத்துய்க்க வீர ராசேந்திரனுட்
டாறு மெனவுரைக்க லாம். (4)

[5]ஈண்டு நூல் கண்டான் எழின் மிழிலைக் கூற்றத்துப்
பூண்டபுகழ்ப் பொன்பற்றிக் காவலனே—மூண்டவரை
வெல்லும் படைத்தடக்கை வெற்றிபுனை வீரன்றன்
சொல்லின் படியே தொகுத்து. (5)

---

1. வீரசோ. அலங். 39 மேற்கோள்.
2. வீரசோ. அலங். 39 மேற்கோள்.
3. ,, ,,
4. ,, ,, இது காவிரியைக் குறித்தல் காண்க.
5. ,, ,,

நாமே வெழுத்துச்சொ னற்பொருள் யாப்பலங் காரமெனும்
பாமேவு பஞ்ச வதிகார மாம்பரப் பைச்சுருக்கித்
தேமே வியதொங்கற் றேர்வீர சோழன் றிருப்பெயராற்
பூமே லுரைப்பன் வடநூன் மரபும் புகன்றுகொண்டே. (6)

[2] ஆவி யனைத்துங் கசத நபமவ் வரியும் வவ்வில்
ஏவிய வெட்டும் யவ்வாறிருந் நான்கு மெல்லாவுலகு
மேவிய வெண்குடைச் செம்பியன் வீரரா சேந்திரன்றன்
நாவியல் செந்தமிழ்ச்சொல்லின் மொழிமுத னன்னுதலே. (7)

இப்பாடலிலுள்ள மிழலைக்கூற்றம் என்பது 'மாலைக்கூற்றம்' எனவும் 'வீரன்' என்பது 'மாறன்' எனவும் வீரசோழிய அச்சுப் பிரதியில் காணப்படுகின்றன. மிழலைக்கூற்றத்துக் கூற்று கீழ்ப், பொன்பற்றி உடையான்' என்ற கல்வெட்டுத் தொடரும் 'தேர்வீர சோழன் திருப்பெயரால் — பூமேரைலுப்பன்' என்ற வீரசோழியப் பாயிரப்பாடற் பகுதியும் மேற்கண்டவாறு திருத்துவதற்குப் பெரிதும் துணையாயிருத்தல் காண்க. S. I. I. Vol, IV, No. 372 வரிகள் 103, 104, வீரசோழியப்பாயிரம், பா 3.

1. வீரசோ. பாயிரம். 3.

2. ஷை சந்தி. 7.

சேர்க்கை 1

சோழ மன்னர்களின் மெய்க்கீர்த்திகள்

முதற் குலோத்துங்க சோழன்

I

1. திருமன்னி விளங்கு மிருகுவ டனையதன்
தோளும் வாளுந் துணையெனக் கேளலர்
வஞ்சனை கடந்து வயிரா கரத்துக்
குஞ்சரக் குழாம்பல வாரி யெஞ்சலில்
சக்கரக் கோட்டத்துத் தாரா வரசனைத்
திக்கு நிகழத் திறைகொண் டருளி
அருக்க னுதயத் தாசையி லிருக்குங்
கமல மனைய நிலமக டன்னை
முந்நீர்க் குளித்த வந்நா ளாதிக்
கேழ லாகி யெடுத்த திருமால்
யாதுஞ் சலியா வகையினி தெடுத்துத்
தன்குடை நிழற்கீ ழின்புற விருத்தித்
திகிரியும் புலியுந் திசை தொறும் நடாத்திப்
புகழுந் தருமமும் புவிதொறு நிறுத்தி
வீரமுந் தியாகமும் மானமுங் கருணையும்
உரிமைச் சுற்ற மாகப் பிரியாத்
தலநிகழ் சயமுந் தானும்வீற் றிருந்து
குலமணி மகுட முறைமையிற் சூடித்
தன்கழல் தராதிபர் சூடச் செங்கோல்
நாவலம் புவிதொறும் நடாத்திய கோவிராசகேசரி
வன்மரான
உடையார் ஸ்ரீ ராசேந்திர சோழதேவர்க்கு யாண்டு—

II

2. புகழ்மாது விளங்கச் செயமாது விரும்ப
நிலமக ணிலவ மலர்மகள் புணர
உரிமையிற் சிறந்த மணிமுடி சூடி
மீனவர் நிலைகெட வில்லவர் குலைதர
ஏனை மன்னவ ரிரியலுற் றிழிதர
விக்கலன் சிங்கணன் மேல்கடற் பாயத்
திக்கனைத் துந்தன் சக்கர நடாத்தி
விசயாபி டேகம்பண்ணி வீரசிம் மாசனத்துப்
புவனமுழு துடையாளொடும் வீற்றிருந் தருளிய
கோவி ராசகேசரி வன்மரான சக்ரவர்த்திகள்
ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு—

III

3. புகழ்சூழ்ந்த புணரி யகழ்சூழ்ந்த புவியிற்
பொன்னேமியளவுந் தன்னேமி நடப்ப
விளங்குசய மகளை யிளங்கோப் பருவத்துச்
சக்கரக் கோட்டத்து விக்கிரமத் தொழிலாற்
புதுமணம் புணர்ந்து மதவரை யீட்டம்
வயிரா கரத்து வாரி யயிர்முனைக்
கொந்தள வரசர் தந்தள மிரிய
வாளுறை கழித்துத் தோள்வலி காட்டிப்
போர்ப்பரி நடாத்திக் கீர்த்தியை நிறுத்தி
வடதிசை வாகை சூடித் தென்றிசை
தேமரு கமலப் பூமகள் பொதுமையும்
பொன்னி யாடை நன்னிலப் பாவையின்
தனிமையுந் தவிரப் புனிதத்
திருமணி மகுட முரிமையிற் சூடித்
தன்னடி யிரண்டுந் தடமுடி யாகத்
தொன்னில வேந்தர் சூட முன்னை
மனுவாறு பெருகக் கலியாறு வறப்பச்
செங்கோல் திசைதொறுஞ் செல்ல வெண்குடை

இருநில வளாக மெங்கணுந் தனது
திருநிழல் வெண்ணிலாத் திகழ வொருதனி
மேருவிற் புலிவிளை யாட வார்கடற்
றீவாந் தரத்துப் பூபாலர் திறைவிடு
கலஞ்சொரி களிறுமுறை நிற்ப விலங்கிய
தென்னவன் கருந்தலை பருந்தலைத் திடத்தன்
பொன்னகர்ப் புறத்திடைக் கிடப்ப விந்நாட்
பிற்குலப் பிறைபோல் நிற்பிழை யென்னுஞ்
சொல்லெதிர் கோடிற் றல்லது தன்கை
வில்லது கோடா வேள்குலத் தரசர்
அளத்தியி லிட்ட களிற்றின தீட்டமும்
பட்டவெம் பரியும் விட்டதன் மானமும்
கூறின வீரமும் கிடப்ப வேறின
மலைகளு முதுகு நெளிப்ப விழிந்த
நதிகளுஞ் சுழன்றுடைந் தோட விழுந்த
கடல்களுந் தலைவிரித் தலமரக் குடதிசைத்
தந்நா ளுகந்து தானும் தானையும்
பன்னா ளிட்ட பலபல முதுகும்
பயத்தெதிர் மாறிய சயப்பெருந் திருவும்
பழியிகந்து கொடுத்த புகழின் செல்வியும்
வாளா ரொண்கண் மடந்தைய ரீட்டமும்
மீளாது கொடுத்த வெங்கரி நிரையும்
கங்கமண் டலமும் சிங்கண மென்னும்
பாணி யிரண்டு மொருவிசைக் கைக்கொண்
டண்டிய புகழொடு பாண்டி மண்டலங்
கொள்ளத் திருவுளத் தடைத்து வெள்ளம்
வருபரித் தரங்கமும் பொருபரிக் கலங்களும்
தந்திர வாரியு முடைத்தாய் வந்து
வடகடல் தென்கடல் படர்வது போலத்
தன்பெருஞ் சேனையை யேவிப் பஞ்சவர்
ஐவரும் பொருத போர்க்களத் தஞ்சி
வெரிநளித் தோடி யரணெனப் புக்க

காடறத் துடைத்து நாடடிப் படுத்து
மற்றவர் தம்மை வனசரர் திரியும்
பொற்றை வெஞ்சுர மேற்றிக் கொற்ற
விசயத் தம்பந் திசைதொறு நிறுத்தி
முத்தின் சலாபமு முத்தமிழ்ப் பொதியிலு
மத்தவெங் கரிபடு மய்யச் சையமும்
கன்னியுங் கைக்கொண் டருளித் தென்னாட்
டெல்லை காட்டிக் கடன்மலை நாட்டுள
சாவே றெல்லாந் தனிவிசும் பேற
மாவே றியதன் வரூதினித் தலைவரைக்
குறுகலர் குலையக் கோட்டா றுட்பட
நெறிதொறு நிலைகளிட் டருளித் திறல்கொள்
வீரசிம் மாசனந் திரியவிட் டருளி
வடதிசை, வேங்கை மண்டலங் கடந்து தாங்கலர்
கலிங்க மேழுங் கனலெரி பரப்ப
விலங்கல் போல விளங்கிய வேந்தர்
விட்டவெங் களிற்றேடு பட்டுமுன் புரளப்
பொருகோ பத்தொடு போர்முக மதிர
வருகோ மட்டையன் மாதவ னெதிர்பட
எங்க ராய னிகலவ ரேச்சணன்
மாப்பிறளா மதகரி யிராசணன்
தண்டுபதி யாகிய தலைச்சே னாபதி
மண்டலிக தாமய னெண்மர்த் திசைமுகன்
போத்தயன் கேத்தணன் செருச்சே னாபதி
என்றிவ ரனைவரும்
வெற்றவே ழத்தொடு பட்டு மற்றவர்
கருந்தலை யொடுவெண் ணிணங்கழு கோடு
பருந்தலைத் தெங்கணும் பரப்ப வுயர்த்துக்
கருங்கட லடையத் தராதலந் திறந்து
கலிங்க மேழுங் கைக்கொண் டலங்கல்
ஆரமுந் திருப்புயத் தலங்கலும் போல
வீரமுந் தியாகமும் விளங்கப்பார்தொழச்

சிவனிடத் துமையெனத் தியாகவல்லி
உலக முடையா ளிருப்ப வவளுடன்
கங்கைவீற் றிருந்தென மங்கையர் திலகம்
ஏழிசை வல்லபி யேழுலகு முடையாள்
வாழி மலர்ந்தினி திருப்ப வூழியுந்
திருமா லாகத்துப் பிரியா தென்றும்
திருமக ளிருந்தென வீரசிம் மாசனத்து
வீற்றிருந் தருளின கோவிராசகேசரி வன்மரான
திரிபுவன சக்கர வர்த்திகள்
ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழதேவர்க்கு யாண்டு—

விக்கிரம சோழன்

I

பூமாலை மிடைந்து பொன்மாலை திகழப்
பாமாலை மலிந்த பருமணித் திரள்புயத்
திருநில மடந்தையொடு ஜயமக ளிருப்பக்
கனவரை மார்வந் தனதெனப் பெற்றுத்
திருமக ளொருதனி யிருப்பக் கலைமகள்
சொற்றிறம் புணர்ந்த கற்பின ளாகி
விருப்பொடு நாவகத் திருப்பத் திசைதொறுந்
திகிரியொடு செங்கோல் நடப்ப அகில
புவனமுங் கவிப்பதோர் புதுமதி போல
வெண்குடை மீமிசை நிழற்றக் கருங்கலி
யொளித்துவன் பிலத்திடைக் கிடப்பக் குளத்திடைத்
தெலுங்க வீமன் விலங்கல்மிசை யேறவுங்
கலிங்க பூமியைக் கனலெரி பருகவும்
ஐம்படைப் பருவத்து வெம்படை தாங்கியும்
வேங்கை மண்டலத் தாங்கினி திருந்து
வடதிசை யடிப்படுத் தருளித் தென்றிசைத்
தருமமுந் தவமுந் தானமுந் தழைப்ப
வேதமும் மெய்ம்மையு மாதியுகம் போலத்
தலைத்தலை சிறப்பவந் தருளி வெலற்கரும்
போர்ப்புலி யாணை பார்த்திவர் சூட
நிறைமணி மகுடம் முறைமையிற் சூடி
மன்னுயிர்க் கெல்லா மின்னுயிர்த் தாய்போல்
தண்ணளி[1] பரப்பித் தனித்தனி பார்த்து
மண்முழுதுங் களிப்ப மனுநெறி வளர்த்துத்தன்
கோயிற் கொற்ற வாசல் புறத்து
மணிநா வொடுங்க முரசுகள் முழங்க
விசையமும் புகழும் மேன்மே லோங்க
வாழி வாழிஇம் மாநிலங் காக்கத்
திருமணிப் பொற்றேரேட் டெழுதுபத் தாண்டு

1. தன்ஞெளி

வருதிறை[1] முன்னே மன்னவர் சுமந்து
திறைநிறைத்துச் சொரிந்த செம்பொற் குவையால்
தன்குல நாயகன் தாண்டவம் பயிலுஞ்
செம்பொன்னம் பலஞ்சூழ் திருமா ளிகையும்
கோபுர வாசல் கூடசா லைகளும்
உலகு வலங்கொண் டொளிவிளங்கு நேமிக்
குலவரை உதைய குன்றமொடு நின்றெனப்
பசும்பொன்[2] வேய்ந்த பலிவளர் பீடமும்
வீசும்பொளி தழைப்ப விளங்குபொன்[3] வேய்ந்து
இருநிலந் தழைப்ப இமையவர் களிப்பப்
பெரிய திருநாள் பெரும்பெயர்[4] விழாவெனும்
உயர்பூரட் டாதி உத்திரட் டாதியில்
அம்பல நிறைந்த அற்புதக் கூத்தர்
இம்பர்[5] வாழ எழுந்தருளு வதற்குத்
திருத்தேர்க் கோயில் செம்பொன்[6] வேய்ந்து
பருத்திரண் முத்தின் பயில்வடம் பரப்பி
நிறைமணி மாளிகை நெடுந்திரு வீதிதன்
திருவளர் பெயராற் செய்துசமைத் தருளி
பைம்பொற் குழித்த பரிகல முதலாச்
செம்பொற் கற்பகத் தொடுபரிச் சின்னமும்
அளவில் லாதன வொளிபெற வமைத்துப்
பத்தா மாண்டில் சித்திரைத் திங்கள்
அத்தம் பெற்ற ஆதிவா ரத்துத்
திருவளர் மதியின் திரையோதசிப் பக்கத்து
இன்ன பலவும் இனிதுசமைத் தருளி
ஒருகுடை நிழற்கீழ்த் தலமுழுதுங் களிப்பச்
செழியர்வெஞ் சுரம்புகச் சேரலர் கடல்புக
அழிதரு சிங்களர் அஞ்சிநெஞ் சலமரக்
கங்கர் திரையிடக் கன்னடர் வென்னிடக்

1. முறை
2. மேய்ந்த
3. மேய்ந்து
4. பயிர்
5. இன்பர்
6. மேய்ந்து

கொங்க ரொதுங்கக் கொங்கணற் சாயமற்
றெத்திசை மன்னருந் தத்தமக் கரணைனத்
திருமலர் சேவடி உரிமையி லிறைஞ்ச
அங்கவன் மகிழுங் கங்கையொப் பாகிய
தெரிவையர் திலதந் தியாக பதாகை
புரிகுழல் மடப்பிடி புனிதகுண வநிதை
திரிபுவன முழுதுடையா ளெனவுட னிருப்ப
ஊழி அந்நெடு மாலா கத்துப்
பிரியா தென்றுந் திருமக ளிருந்தென
மாதர் மடமயில் பூதலத் தருந்ததி
அரணியல்[1] கற்பிற் றரணிமுழு துடையா
ளிவன்திரு மார்வத் தருளொடு மிருப்பச்
செம்பொன் வீர சிம்மா சனத்து
திரிபுவன முழுதுடையா ளோடும்
வீற்றிருந்தருளிய கோப்பர கேசரி வர்மரான
திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ விக்கிரம சோழ
தேவர்க்கு யாண்டு :—

II

பூமாது புணரப் புவி மாது வளர
நாமாது விளங்க ஜயமாது விரும்பத்
தன்னிரு பதமலர் மன்னவர் சூட
மன்னிய வுரிமையால் மணிமுடி சூடிச்
செங்கோல் சென்று திசைதொறும் வளர்ப்ப
வெங்கலி நீங்கி மெய்யறந் தழைப்பக்
கலிங்க மிரியக் கடமலை நடாத்தி
வலங்கொ ளாழி வரையாழி திரிய
இருசுட ரளவு மொருகுடை நிழற்ற
விஜயாபிஷேகம்பண்ணி வீரசிம்ஹா சனத்து
முக்கோக்கிழானடிகளோடும் வீற்றிருந்தருளிய
கோப்பரகேசரிவன்மரான திரிபுவனச்சக்கரவர்த்திகள்
ஸ்ரீவிக்கிரம சோழ தேவர்க்கு யாண்டு :—

1. அரணிய

இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன்

பூமன்னுபதுமம் பூத்தவே முலகுந்
தாமுன்செய் தவத்தால் பருதிவழித் தோன்றி
நெடுமா லிவனெனச் சுடர்முடி சூடி
இருநில மகளை உரிமையிற் புணர்ந்து
திருமகள் பணைமுலைச் செஞ்சாந் தணைந்து
பருமணி மார்வம் பனிவரை[1] நிகர்ப்பச்
சயமகள் செழுந்தண் சந்தனச் சுவட்டால்
புயமிரு கயிலைப் பொருப்பெனத் தோன்ற
நாமகள் தானும்எங் கோமகன் செவ்வாய்ப்
பவளச் சேயொளி படைத்தன னியானெனத்
தவள நன்னிறந் தனித்துடை யோரெனப்
புகழ்மகள் சிந்தை மகிழு நாளிலும்
ஒருகுடை நிலவும் பொருபடைத் திகிரி
வெயிலுங் கருங்கலி இருளினைத் துரப்ப
நீடுபல் லூழி ஏழ்கடற் புறத்தினுங்
கோடாச் செந்தனிக் கோலினி துலாவ
மீனமும் சிலையுஞ் சிதைத்து வானுயர்
பொன்னெடு மேருவிற் புலிவீற் றிருப்ப
உம்ப ரியானை ஓரெட் டினுக்கும்
தம்ப மென்னத் தனித்தனி
திசைதொறும் விசைய த்தம்ப நிற்பப்
பசிபகை யானது தீங்கு நீங்க
மன்னுயிர் தழைப்ப மனுவாறு விளங்க
மாதவர் தவமும் மங்கையர் கற்பும்
ஆதி அந்தண ராகுதிக் கனலு
மீதெழு கொண்டல் வீசுதண் புனலு
மேதினி வளருஞ் சாதி ஒழுக்கமும்

1. நிகற்ப

நீதி அறமும் பிறழாது நிகழப்
பாவும் பழனப் பரப்பும் பணைக்கை
மாவு மல்லது வன்றளைப் படுதல்
கனவிலுங் காண்டற் கரிதென வருந்திப்
புடையினும பல்வேறு புள்ளினு மல்லது
சிறையெனப் படுத லின்றி நிறைபெருஞ்
செல்வமோ டவனி வாழப் பல்லவர்
தெலுங்கர் மாளுவர் கலிங்கர் கோசலர்
கன்னடர் கடாரர் தென்னர் சேரலர்
சிங்கணர் கொங்கணர் சேதிபர் திரிகர்த்தர்
வங்க ரங்கர் வத்தவர் மத்திரர்
கங்கர் சோனகர் கைகயர் சீனரென்
றறைகழல் வேந்தரும் எல்லா வரைசரும்
முறைமையில் வருந்தித் துறைகொணர்ந் திறைஞ்ச
அம்பொன் மலர்கொடிச் செம்பியன் கிழானடி
ஒருமருங் குடனமர்ந் திருப்ப அருள்புரி
சிமயப் பொற்கொடி இமயப் பாவையுஞ்
சிவனும் போலப் புவனமுழு துடையா
ளிவன்திரு மணிமார்வத்
துலகமுழு துடையா ளெனவுட னிருப்பச்
செம்பொன் வீர சிம்மா சனத்துப்
புவனமுழுதுடையாளோடும் வீற்றிருந்தருளிய
இராஜகேசரிவன்மரான திரிபுவனச்சக்கரவர்த்திகள்
குலோத்துங்க சோழதேவர்க்கு யாண்டு :—

இரண்டாம் இராசராச சோழன்

I

பூமருவியபொழிலேழும்பொருப்பேழும்புனைநித்திலத்
தாமநெடுங்கொடைபொழிந்ததவளவெண்ணிலாக்குளிர்பொதியச்
சுடர்ச்சக்கரவெற்பில்தனதடற்சக்கரவெயிலெறிப்பச்
சினப்புலியுஞ்செங்கோலுமனைத்துயிர்க்குங்காவல்பூணப்
பணியணைமிசைப்பரஞ்சோதிபாற்கடல்நின்றெழுந்தருளி
மணிநெடுமுடி[1]கவித்துநெடுமண்மடந்தையைக்கைப்பிடித்துப்
புகழ்மடந்தைகொழுநனுகிப்போர்மடந்தையைமணம்புணர்ந்து
பருதிமுதற்குலம்விளக்கிச் சுருதிகளின்முறைவாழ்த்தெழ[2]
விழுந்தஅரிசமயத்தைமீளவெடுத்து ஆதியுகங்
கொழுந்துவிட்டுத்தழைத்தோங்கக்கோடாதறங்குளிர்தூங்க
மாரிவாய்த்துவளம்சுரக்கத்[3]தாரணியோர்பிணிநீங்க
நல்லோர்தங் கற்புயரநான்மறையோர்தொழில்வளர[4]
எல்லாருந்தனித்தனியேவாழ்ந்தன மெனமனமகிழ்ந்து
ஒருவருடன் ஒருவர்க்குமொன்றினுடனொன்றுக்கும்
வெருவருபகைமைமனத்தின்றிவிழைந்துகாத[5]லுடன்சேர
இந்திரன்முதற்றிசாபாலர் எண்மருமொருவடிவாகி
வந்தபடிதரநின்றுமனுவாணைதனிநாடத்தி
மாலியானையேபிணிப்புண்பனமணிச்சிலம்பேயரற்றுவன[6]
சேலோடையேகலக்குண்பன[7]தேமா[8]வேவடுப்படுவன
பொய்யுடையனவனவேயேபோர்மலைவனவெழுகனியே
மாமலரேகடியவாயினவருபுனலேசிறைப்படுவன
காவுகளேகொடியவாயினகள்ளுண்பனவண்டுகளே
பொய்யுடையனவனவேயேபோர்மலைவன வெழுகழனியே[9]
மையுடையனநெடுவரையேமருளுடையனஇனமான்களே
கயற்குலமேபிறழ்ந்தொழுகும்[10]கைத்தாயரேகடிந்தொறுப்பார்

---

1. கவித்தானென. 2. பொருள்வாய்ப்ப. 3. வளஞ்சுரந்து 4. துறைவளர. 5. யரிதகற்றிக்காத 6. நளவெண்பாப்பாடல் ஈண்டுக் கவனிக்கற்பாலது. 7. கலக்குவன. 8. கடியப்படுவன. 9. சூழ்கழனி 10. பிறழ்ந்தொழுகும்

இயற்புலவரே பொருள்வேட்பார் இசைப்பாணரே கூடஞ்செய்வார்
இவன்காக்குந்திருநாட்டில்[1] இயல்விதுவெனநின்றுகாவல்
நெறிபூண்டும(னுநெ)றியல்லதுநினையாது
தந்தையிலோர்க்குத்தந்தையாகியுந்தாயிலோர்க்குத்தாயாகியு
மைந்தரிலோர்க்குமைந்தராகியுமன்னுயிர்கட்குயிராகியும்
விழிபெற்றபயனெனஅமையப்பெற்றவருளெனவும்
மொழிபொரு[ளா-மிவ]னெனவும்முகம்பெற்றபனுவலெனவும்
எத்துறைக்கும்இறைவனெனவும்வரஞ் செய்யும்பெருந்தவ மெனவும்
முத்தமிழ்க்கும்தலைவனெனவும்மூன்றுலகின்முதல்வனெனவும்
அரசியற்கைமுறைநிறுத்தியல்லவைகடிந்தாறுய்த்துப்
பொருகலியினிருளகற்றிப்புகழென்னுநிலாப்பரப்பிக்
கன்னடருங்காலிங்கருந்தென்னவருஞ்சிங்களருங்
கைகயருங்கொங்கணருங்கூபகருங்காசியருங்
காம்போசருங்கோசலருங்கொந்தளரும்கப்பளரும்[2]
பப்பளரும்பாஞ்சாலரும்பெப்பளரும்பூலுவரும்
மத்திரருமாராட்டரும்வத்தவருமாகதருங்
கொடிநுடங்குகனககோபுரக்கொற்றவாசலில் வந்தீண்டி
[3]கொட்பாவயரப்பாவலரோராவகற்றிக்
கருமாமுகில்திருநிறத்துக்கனகளப[4]ராஜராஜன்
திருமார்பிலுந்திருத்தோளிலுந்திருமனதிலும் பிரியாது
பற்றுர்குழலியர்க்கொருசூளாமணிரத்நமென்ன[5]
சிந்தாமணிமஹாரத்னம்திலதசோழ[6]குலரத்னம்
[7]பூமகளும்ஜயமகளும்புகழ்மகளும்புவிமகளு
நாமகளுந்தனித்தேவி நரதுங்கற்கிவளென்ன
பாரரசர்பெருமையுட..............டென்றரசற்றப்
பேரரசுதனிநடாத்திப்பெண்ணரசாய்முடிசூடி
உடனுணையுமுடனிருக்கையுமுடனரசும்உடன்சிறப்புங்
கடனுகவேபடைத்தருளி அறம்புரக்குங்கருணைவல்லி

1. 'திருநாட்டின் இயல்பிது' என்று வாசிக்க.
2. சிலவற்றிலில்லை. 3. இவ்வடி விளங்கவில்லை. 4. கற்கள்வன்.
5. 'என்ன' சிலவற்றிலில்லை. 6. சோள. 7. பூமகளிலும், என்று சிலவற்றிற் காணப்படுகிறது.

தவனவயல்பசும்புரவிகடவுட்டேர்கடாவவருந்
தவனகுலத்துலகந்தொழவந்தருளியசந்த்ரவுதய(ம்)[1]
ஞானமுதற்குலநான்குநல்லொழுக்கமும்பெருங்கற்பும்
பேணுமயில்ராஜராஜன்பிரியாவேளைக்காரி[2]
அகலாதமாதாவென்றுரணங்களொருநான்கும்
புகலவருந்தனிநாயகி புவனமுழுதுடையாளும்,
அக்கிரமத்தொழிலால் அருள்மழைபொழிகிளர்வெண்குடைச்
சக்கரவர்த்தி[3] சனநாதன்தரணிபாலன்தனிநாயகி
ஆரலங்கமலர்ச்சோலையி லுலாவுங்கிளிதன்காதற்
பேரருளாமொருபாற்கடல்விளையாடுபெடையன்னம்
சீர்படைத்தசிலைநுதல்மயில்பூலோகசுந்தரியாம்
பேர்படைத்தநான்முகத்தோன்பெரும்படைப்பைவளர்க்கும்பணை
வையமேத்துஞ்சமந்தகமணிமாதவன்புனைகவுத்துவமணி
தையலார்க் கொருசூளாமணிசதுர்வேத சிந்தாமணி
புண்ணியமொருவடிவுகொண்டுபுகழென்னுமணிபுனைந்து
பெண்ணியல்புதனதாகப்பிறந்ததெனச்சிறந்தபேதை
மன்னவர்தந்தேவியர்நின்வழியடியோமடியோமென
முன்னின்றுதொழுதேத்தமுதன்மைபெற்றமூலநாயகி
இனம்பொழியுங்கவிராஜன்யானையோடுதீதாடத்
தனம்பொழியும்ராஜராஜன்தாய்வேனைதரித்தபொற்கொடி?
இசைமுழுதுங்குடைமுழுதுங்குணமுழுதும்ஈண்டுற்று
திசைமுழுதுமண்முழுதுந்திருமுழுதுமுடையாளொரு
முந்தைமுழுதுலகுய்யமுடிசூடும்ராஜபண்டிதன்
தன்[மன]முழுஒருசீர்த்துடையதேவிதரணிமுழுதுடையாளும்,
பார்வாழவும்மண்வாழவும்பனுவல்வாழவும்[மனுவாழவும்]
சீர்வாழவும்மலாடகுலத்தவதரித்துத்திசைவிளக்கு
மேன்மையுடன்பெருங்கீர்த்திமண்மிசைவளர்க்குங்குயில்
உலகுடைமுக்கோக்கிழானடிகளென்னுமலகில்கற்பிலரவிந்தமடை

யுந்

---

1. சந்தர உதயம். 2. காறி என்று காணப்படுகிறது.
3. குடை ஸக்கரவர்த்தி

திருந்தியதன்பெருங்குணத்திற்சிறந்தோங்கியறந்தழைக்கும்
அருந்ததியாமென்னவரும்பெருமையும்அவனிமுழுதுடையாளும்
மன்னியபெரும்புகழ்படைத்ததென்னவன்கிழானடிகளும்
ஊழியூழிபலகற்பம்வாழிமணம்புணர்ந்திருப்ப
உதயகிரிஉச்சியேறிமதிவெண்குடைபுதுநிழற்கீழ்ச்
சந்திரமுகமண்டலத்துத்தாமரைக்குள்செம்பவளவாய்
இந்த்ரநீலகுஞ்சரமோடிளம்பிடியுடனிசைந்ததெனச்
செம்பொன் வீரசிம்மாசனத்துப்புவனமுழுதுடையாளொடும்
வீற்றிருந்தருளிய கோப்பரகேசரிபன்மரான திரிபுவனச் சக்கர
வர்த்திகள் ஸ்ரீ ராஜராஜ தேவர்க்கு யாண்டு ஏழாவது கன்னி
நாயிற்று அமரபட்சத்து நவமியும் புதன்கிழமையும் பெற்ற ஆயில்
யத்துநாள்...............

II

பூமருவிய திருமாதும் புவிமாதும் செயமாதும்
நாமருவிய கலைமாதும் புகழ்மாதும் நயந்துபுல்க
அருமறை விதிநெறி யனைத்துந் தழைப்ப
வருமுறை யுரிமையில் மணிமுடி சூடித்
திங்கள் வெண்குடைத் திசைக்களி றெட்டுந்
தங்கு தனிக்கூடந் தானென விளங்கக்
கருங்கலிப் பட்டியைச் செங்கோல் துரப்பப்
பொருகதி ராழி புவிவளர்த் துடன்வர
வில்லவ ரிரட்டர் மீனவர் சிங்களர்
பல்லவர் முதலிய பார்த்திவர் பணிய
எண்ணருங் கற்பம் மண்ணகம் புணர்ந்து
செம்பொன் வீர சிம்மா சனத்து
புவனமுழு துடையாளொடும் வீற்றிருந் தருளிய
கோப்பரகேசரிவன்மரான திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள்
ஸ்ரீ ராஜராஜ தேவர்க்கு யாண்டு:—

இரண்டாம் இராசாதிராச சோழன்

I

கடல்சூழ்ந்த பார்மாதரும் பூமாதருங் கலைமாதரும்
அடல் சூழ்ந்த போர் மாதரும் சீர்மாதரும் அமர்ந்து வாழ
நாற்கடல்சூழ் புவியேழும் பாற்கடல்போல் புகழ் பரப்ப
ஆதியுக மாமென்னச் சோதிமுடி புனைந்தருளி
அறுசமயமும் ஐம்பூதமும் நெறியில்நின்று பாரிப்பத்
தென்னவருஞ் சேரலரும் சிங்களரும் முதலாய
மன்னவர்கள் திறைசுமந்து வந்தீண்டிச் சேவிப்ப
ஊழிஊழி ஒருசெங்கோல் ஏழுபாரும் இனிதளிப்பச்
செம்பொன் வீர சிங்காசனத்து
உலகுடை முக்கோக் கிழானடிகளோடும்
வீற்றிருந்தருளிய கோவிராஜகேசரிவன்மரான
திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ இராஜாதிராஜ தேவர்க்கு
யாண்டு:—

II

கடல்சூழ்ந்த பாரேழுந் திசையெட்டுங் காத்து நின்று
தடமாமதி யெனவிளங்கித் தரளவெண்குடை நிலாவெறிப்ப
ஆழிவரை வரப்பாக அடற்கலியைப் பிலத்தொதுக்கி
ஊழிதொறும் புகழோங்க ஓராழி வெயிற்பரப்பக்
கயல்சிலையி லாரில் (?) வரையகன்ருளமிற் கரங்குவிப்பப்
புயலாழியிற் போற்றிபெயப் புலிமேருவில் வீற்றிருப்ப
திருவாணையுஞ் செங்கோலுந் திசையெட்டுங் காவல் கொள்ள
பெருவாழ்வுபெற் றுயிரனைத்தும் பி ... ...
சமையமாறுந் தலையெடுப்பத் தருமமுமரு மறையுமோங்கி
அமைவில்லா மனுவொழுக்க மாதியாம்படி நிலைநிற்க
ஓர்ப்பினும்தம் முறுகனவிலும் ஒன்ருேடொன்று பகையின்றிப்
போர்ப்புலியும் புல்வாயும் புக்கொருதுறை நீருண்ணப்
பொன்னிநதியும் பொய்யாது புயலும் புனலோவாது

மன்னியநிதி வளம்பெருக்க விளைவயல் எவ்வளஞ்சுரக்கப்
போகபூமி யிதுவென்னப் போகமெல்லாம் வந்தீண்டி
ஏகவாணை அரசுரிமை ஏழ்பொழில்களும் பெற்றதென்னப்
பாற்கடலிற் கார்க்கடலிப் படிவாழ முடிசூடி
ஆர்த்த வமராபி ஷேகச் (சல)தி யரசர் திளைத்தோட
எவ்வுலகமும் இருணீங்க வந்தகோமா னிவனென்று
கவ்வைதீரக் கலிகாலத் தாதிகாலங் காட்டினனென
இவன்காக்கும் புவியனைத்தும் யாவையும்நினைத் தின்றருளி
யவன்காக்கு மென அகில லோகங்களும் அடியடையக்
குலைபடுவன தெங்குகளே கோட்படுவன இளங்கமுகே
அலைப்படுவன நீர்நிலையே அதிர்படுவன இடியேறே
தளம்படிவன போர்வரம்பே தடைபடுவன கோபுரமே
உளம்படுவன சூன்மகளிரே யொறுப்புணவன மதகளிறே
தடுப்புண்பன கோட்டகமே தள்ளுண்பன பூங்கொடியே
கறைபடுவது நிறைமதியே ... ...
பட்டுண்பன அணியல்குலே பரித்தாற்றுவ பரியாகமே
குறைபடுவனகுழற்சுருளே குழைவில்லனமணிக்கொங்கையே
மறைபடுவன சூழ்காஞ்சியே மங்கொள் வனக்கிடையே?
என்றுபாடிப் பாவேந்த ரிளங்களிற்றின் மேற்போகச்
சென்றிறைஞ்சிப் பார்வேந்தர் திருவாசற் புறநிற்பச்
சேரலருந் தென்னவருஞ் சிங்களருங் கொங்கணரும்
பேரரசு பெறவேண்டிப் பிரியாது சேவிப்பத்
தம்மரசு தாம்பெற்று தம்முடனே ... ... சூடி
யிருமருங்குந் தேவியர்கள் அணிமங்கலம் பெற்றருள
வளவசோழன் வாளரசர் தலைகாக்க யாதவகுல
மரபில்வந்த குலமாணிக்க மடநாண்முதற் கண நான்கின் வடிவு கொண்டு
உடனுணையுந் திருவாணையு முடன்செல்ல முடிகவித்தாள்
மண்ணரசர் வந்திறைஞ்ச மகுடம்புனை வளவனுடன்
பெண்ணரசும் பெருந்தாயமும் பெற்றருளும் பெண்பெருமாள்
உறையூரும் பேருரகையு முதகையுமது ராபுரியு

முறைமுறை யாண்டருளி முளரிநகர் துறந்தவண்ணம்
பொன்னுசனஞ் சிங்கவணை பொலங்கற்பகப் பூஞ்சோலை
முன்னேவேல் நித்தல்முறை முறையேபெறு முலைப்பெருமாள்
அளகநுதற் கயல்நயனத் தம்பொற்குழைச் கொம்பென்ன
உளமகிழ வந்தருளிய உலகுடைமுக்கோக் கிழானடியுடன்
வாழிவாழி மணம்புணர்ந் தூழியூழி பலவோங்கிச்
செம்பொன்வீர சிங்காதனத்து உலகுடைமுக்கோக்கிழானடிக
ளோடும்
வீற்றிருந்தருளிய கோவிராஜகேசரி பந்மரான
திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ ராஜாதிராஜ தேவர்க்குயாண்டு:

மூன்றும் குலோத்துங்க சோழன்

I

புயல்பெருக வளம்பெருகப் பொய்யாத நான் மறையின்
செயல்வாய்ப்பத் திருமகளும் சயமகளும் சிறந்துவாழ
வெண்மதிபோற் குடை விளங்க வேல்வேந்த ரடிவணங்க
மண்மடந்தை மனமகிழ மனுவின் நெறி தழைத்தோங்கச்
சக்கிரமுஞ் செங்கோலுந் திக்கனைத் துஞ்செல்லக்
கற்பகாலம் புவிகாப்பப் பொற்பமைந்த முடிசூடி
விக்ரமபாண்டியன் வேண்டவிட்ட தண்டால்
வீரபாண்டியன் மகன்[1] படஏழகம்[2] படமறப்
படைபடச் சிங்களப் படைமூக் கறுப்புண்டு
அலைகடல் புகவீர் பாண்டியனை முதுகிடும் படிதாக்கி
மதுரையும் அரசுங்கொண்டு ஜயஸ்தம்ப நட்டு
அம்மதுரையு மரசும் நாடும் அடைந்த பாண்டிய ற்களித்தருளி
மெய்ம்மலர்ந்த வீரக்கொடியுடன் தியாகக் கொடி எடுத்துச்
செம்பொன் வீர சிங்கா தனத்துப்
புவனமுழு துடையாளோடும் வீற்றிருந்தருளிய
கோப்பரகேசரிவன்மரான திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள்
ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழதேவர்க்கு யாண்டு:—

II

புயல்வாய்த்து மண்வளரப் புலியாணையும் சக்கரமும்
செயல்வாய்த்த மனுநூலும் செங்கோலுந் திசைநடப்பக்
கொற்றவையும்திருவும்வாழக் கொடுங்கலிகெடக்குளிர்வெண் குடைக்
கற்பகாலம் படிகவிப்பக் கதிரவன் குலமுடிசூடி
எத்தரையுந் தொழுமிறைவற் கெதிரம்பலஞ் செம்பொன் வேய்ந்து
சித்திரைவிழா அமைத்திறைவி திருக்கொபுரஞ் செம்பொன் வேய்ந்து
அரிபிரமர் தொழுமிறைவற் ககிலமெல்லாந் தொழுது போற்றத்
திரிபுவன வீரீச்சுரஞ் செய்துதிரு வைகாசியுஞ்
சிறந்ததிரு வாவணியுந் திசைவிளக்கு ... ... யூர்

---

1. மக்கள், 2. ஏழகத்தார்.

நிறைந்தசெல்வத் துடன்விளங்க நிலவுந் திருநாள்கண்டு
மன்னுயிர்க் கருளளிக்கும் வானவர் நாயகர் வாழ
அருளமைந்த திருமலைபோல் கோயில் கண்டு
தாரணிகொள் திருத்தாதைக்கும் இராசராசீச் சுரத்தார்க்கும்
காரணச்சிறந்தகோயில் அணிதிகழ்பொன்வேய்ந்தருளித்
தனியாணைவிட்டாண்மைசெய்து வடமன்னரைத் தறைப்படுத்தி
முனிவாறிக் கச்சிபுக்கு முழுதரசையுந் திறைகவர்ந்து
தாங்கரும்போர் வடுகைவென்று வேங்கைமண்டலந்தன தாக்கிப்
பொன்மழைபெய் துறந்தையென்னும் பொன்னகர் புக்கருளித்
தண்டொன்றால் வழுதி மைந்தனை மூக்கரிந்துதமிழ் மதுரை
கொண்டுவிக்கிரம பாண்டியற்குக் கொடுத்து மீண்டதற் பின் பரிபவத்தா
லெடுத்துவந்து நெட்டூரில் எதிர்த்தவீர பாண்டியன்
முடித்தலைகொண் டமர்முடித்தவன் மடக்கொடியை வேள மேற்றித்
திருவிழந்த தென்னவனுஞ் சேரலனும் வந்திறைஞ்சி
அரியணையின் கீழிருப்ப அவன்முடிமே லடிவைத்துப்
படிவழங்கிமுடி வழங்கிப் பாண்டியர்க்கு விடைகொடுத்துக்
கொடிவழங்கும் வில்லவர்க்குக் கொற்றவர்பெருத் திருவழங்கி
வீரகேரளன் வெந்கண்டு விறல்தரித்து வந்திறைஞ்சப்
பாரறிய வாழ்வருளிப் பரிகலத்தி லமுதளித்துப்
பருதிகுல பதியென்று திருநாமந்தரித்த பாண்டியற்கு
இருநெதியும் பரிசட்டமும் இலங்குமணிக் கலனுநல்கி
ஈழமண்டல மெறிந்தருளி ஆழிமண்டலத் தரசிறைஞ்சப்
பூழியர் கெடக்கொங்கும் பாழ்படப் பொருதுபுக்குக்
கருவூரிற் சோழகேரளனென்று மன்னர் தொழ

விசையமா முடிசூடி வீரமுடி புனைவதற்கு
விட்டெழுந்து பன்னதான் வந்துடன் போர்மலையப்?
படைவிட்ட.........மாயப் படையெல்லாம் படப்பொருது
கட்டரண்க ளட்டுக்கொடி மலைக்குவடு இடித்து
மட்டியூரும் கழிக்கோட்டையும் வளைந்தறுத்துக் களமாடி
நெட்டலகைக் குலமாட நெடுங்களிற்றுலமர்ந்.........குடியில்
கடியரணப் போர்ப்படையைப் பொடியாக்கி அடியுண்ட
படைத்தகை விறைவிருதா வளையுண்டு பிடியுண்டு
புலமாட நெடுங்களிற்றுற் கட்டுண்டு பேதைகள் உடங்கே போக
எண்ணில்கோடி படைவீரர் புண்ணீரில் புக்கழிந்
தாக்கியபோர் வலிவிருதர் மூக்கிழந்து முகமழிய
மறப்படையுடன் ஏழகப்படை சிறைப்பட்டு விழத்தடிந்து
தந்தைமறஞ்சாய்ந்துடையத் துரந்துசெநகா(?)—அழிஞ்சநறுந்
தென்மதுரைப் புறமதிளைத் தன்னெடும் படைக்கடல் வளையப்
பெருவழுதியரும் தம்பியரும் பெற்றதாயாரும்பேருரிமையும்
பொருவருதுயர் துணையாக வேறுவேறு சுரம்படரத்
தென்மதுரைப்பதிப்புக்கு வந்ததையெல்லாங்கொடுத்துப்
பொடிபடுத்தி வழுதியர் தம்கூட மண்டபம்
கழுதையேரிட உழுதுபுகழ்க் கதிர்விளையக் கவடிவித்தி
.........பேவ பதங்கண்டுகேட்டு
.........மதகளிறேரெட்டு மேழுலகு மிடர்தீரச்
சோழபாண்டியன்என்று போ(ர்)வீரர்......கள் களிப்ப
வீரமா முடிபுனைந்து திரிபுவன வீரரென்
றிருநிலஞ்சொல முடிசூடி
இகல் கழல்கட்டிப் புகழ்வீரக்கொடி யெடுத்துத்

தியாகக்கொடி திசையெட்டிலு மேகக்கலிப் பகைதுரக்க
மாமதுரையை வலங்கொண்டு திருவால வாயுறையும்
தேமலர்க் கொன்றைவார்சடைச் செழுஞ்சுடரைத்
தொழுதிறைஞ்சி
ஆங்கவர்க்குப் பூணாரம் அநேகவிதம் கொடுத்தருளி
ஓங்கிய பேர்ஒலி கழலிறைஞ்ச இந்தி .....நது.

பொற்படியும் இளங்களிற்றின் கற்படியும் கொடுத்தருளி
வண்டறைதார் வழுதியரைக் கொண்ட பாண்டி
மண்டலத்தைச்
சோழபாண்டியன் மண்டலமென் றேழுபாருஞ் சொலநிறுத்தி
மல்லல்வையை மதுரையையும் மதுரையென்ற பேரொழித்துத்
தொல்லை முடித்தலைகொண்ட சோழபுர மென் றருளித்

தார்வழுதிமண்டபத்தில் சேரபாண்டியர் தம்பிரானென்று
பேரெழுதிப் பாண்டியனைப் பாண்டியனென்னும் பேர்மாறிவர
நெடும்படைத் தென்னவன்கெட மதுரைகொண்ட
தோள்வலிபாடிய
பாணனைப்பாண்டியனென்று பருமணிப் பட்டஞ்சூட்டி
வெஞ்சிலை வாங்கி வேட்டைநீர் படிந்தாடி

ஓடைமதக் களிறேறி யாடல்வாம் பரிநடவித்
தண்டளவ மலர்மாலையில் வண்டரற்றச் செண்டாடி
அரன்திரு வாலவாயில் அமைந்தவர்க்குத் தன்பேரால்
சிறந்தபெருந் திருவீதியும் திருநாளுங் கண்டருளிப்
பொருப்புநெடுஞ் சிலையான்முப் புரமெரித்தசொக்கற்குத்

திருப்பவனி கண்டருளித் திருவீதியிற் சேவித்துத்
தென்மதுரைத் திருவாலவாய் பொன்மலையெனப்
பொன்வேய்ந்து
சிறைகொண்ட புனல்வையைச் சேரபாண்டியன்மண்டலத்து
இறைகொண்ட பசும்பொன்னும் இறையிலியுமெயிற்புலியூர்
ஆடுமம்பல வாணர்கூடி வாய்ந்ததிரு நடங்கண்டருளும்

பாடகக்காற்பைங்கிளிக்கும் பைம்பொன்மதிள் திருவாரூர்
வானவற்குந் திரிபுவன வீரீச்சுர வருந்தவற்கும்
தேன்விரிசடைத் திருவாலவாய்ச் செழுஞ்சுடர்க்குங்
கொடுத்தருளி
மந்திரமறை முழுதுணர்ந்த அந்தணர்க் கறமேற்றி
எழுதுவென்றிச் செயத்தம்பம் எத்திசையிலும்நடுவித்து
வழுவில்செஞ்சொற்கவி குன்றுபீடங்களாக மதுரை—
[யடங்கவும் பொறிப்பித்தவன்
அடிநிழற்கீ ழபயமினி யஞ்சலென......
......வழுதிக்கும் பதிதடையும் சாமரையும்—
[கோசாலையும் வெம்பரியும்
கொடித்தேருங் குஞ்சரமும் வைகை நாடும்
பழம்ப............இவற் ....தியன்
திக்கெட்டும் எல்லைதொட.........
...... மசதகர் வெற்பின் புகழுலாவச்
செம்பொன்வீர சிங்காதனத்து வீற்றிருந்தருளிய
கோப்பரகேசரி வன்மரான திரிபுவனச்சக்கரவர்த்திகள்
ஸ்ரீமதுரையும் ஈழமுங் கருவூரும் பாண்டியன் முடித்தலை
யுங்கொண்டு வீராபிஷேகமும் விசயாபிஷேகமும் பண்ணி
யருளிய திரிபுவன வீர சோழதேவற்கு யாண்டு :—

மூன்றாம் இராசராச சோழன்

சீர்மன்னி இருநான்கு திசைவிளங்கு திருமடந்தையும்
போர்மன்னு சயமடந்தையும் புவிமடந்தையு மணம்புணர
அருமறைகள் நெறிவாழ அருந்தமிழோர் கிளைவாழப்
பொருவில்மனு நெறிவாழப் பொன்மகுடம் கவித்தருளி
வெங்கோபக் கருங் கலிப்பகை விடநாகம்

செங்கோலுங் கொடிப்புலியுந் திகிரிவரை வரம்பளக்க
எண்டிசைமுகத் தெண்கரிக்கு மெடுத்ததனிக் கூடமென
அண்டகூடமுறநிமிர்ந்து முழுமதிக்குடைநின் றழகெறிப்ப
நடுவுநின்று குடிகாத்து நன்ருற்றுந் திறம்பொருது
கடிதிழைத்த உட்பகையும் புறப்பகையு மறக்கடிந்து
பொலந்திகிரி பதினன்கு புவனங்களு மடிப்படுத்தி
இலங்குகதிர் வடமேருவி லிருந்தவயப் புலியேறென்னச்
செம்பொன் வீரசிங்காசனத்துப் புவனமுழுதுடையாளொடும்
வீற்றிருந்தருளிய கோவிராசகேசரி வர்மரான
திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ இராஜராஜ தேவர்க்கு யாண்டு

II

சீர்மன்னு மலர்மகளும் சிறந்ததனி நிலைச்செல்வியும்
பார்மன்னு பசுந்துளவச் சயமடந்தையு மனங்களிப்ப
புகழ்மடந்தை புகழ்பாடப் புலமகளும் பூசுரரு
முகமலர்ந்து கண்களிப்ப முனிவர்கணந் துதியெடுப்பத்
தனித்துலக முழுதாளத் தடங்கரைப்பாற் கடல்பிரிந்த
பனித்துளவ நறுந்தாமப் பரந்தாம னெனவந்து
கடிமுரச மொருமூன்றுங் கடனன்குமெனமுழங்கப்
படிமுழுது மிருணீங்கப் பருதிதனிக் குலம்விளங்கக்
கொடியேந்து புலியிமையக் குலவரைமேல் வீற்றிருப்ப
முடிவேந்த ரடிசூட முறைமையினல் முடிசூடி
வடவரையின் படவரவின் மணிமுடியும் பொடியாகத்
தடவரையின் நெடுந்தோளின் வாரணிகலன் தரித்தருளிப்
பாரேழும் பொழிலேழும் படிபரிக்கும் கிரியேழும்
நீரேழுந் தனிகவித்து நிறைமதிவெண் குடைநிழற்றப்
புறவாழியும் வரையாழியும் பூதலமும் பொதுநீக்கி
அறவாழியுஞ் செங்கோலு மனந்தகற்பகா லம்புரக்க
ஒப்பரிய மறைநாலும் உரைதிறம்பா மனுநூலுஞ்
செப்பரிய வடகலையும் தென்கலையுந் தலையெடுப்ப
நீதிதரு குலநான்கும் நிலைநான்கு நிலைநிற்ப
ஆதியுகங் குடிபுகுத அறுசமையந் தழைத்தோங்கப்

பொருதுறையுஞ் சினவேங்கையு மடமானும் புகுந்துடனே
யொருதுறைநீ ரினிதுண்டு பகை யின்றி யுறவாடப்
புயல்வாரி பொழிவிக்கும் பொற்றெடியவர் கற்புயர
வயல்வாரி வளம்பெருகி மறையவர்முத் தமிழ்வளர்க்கும்
நெறிமுறைமை யினிதீண்டித் தனதாணை திசைநடப்ப
நிருபர்குலம்பெலம்படர நிலங்காவற் றெழில் பூண்டு
செருவலியில் முருகனென்றுந் திருவடிவில் மதனனென்றும்
பெருகொளியில் பருதியென்றும் பெருந்தகைமையிற்றரு
மனென்றும்
தண்ணளியில் மதியென்றுந் தனந்தருதலிற் றுயென்றும்
மண்ணுலகத் திகல்வேந்தரு மறைவாணரும் போற்றெடுப்ப
மீனவருஞ் சிங்களரும் விக்கலரும் கற்கடரும்
வானவரும் குந்தளரும் வங்களரும் பார்மருங்கு
பல்லவரும் மாகதரும் பாஞ்சாலரும் காம்போசரும்
கொங்கணரும் திரிகத்தரும் கூபகருஞ் சாவகரும்
பண்டையரும் திருவடிக்கீழ்ப்பரிந்துதிறை சொரிந்திறைஞ்ச
எண்டிசையும்புரந்தளிக்கும் இராஜராஜதுங்கன் இராஜராஜன்
மலைபேரிலும் வான்பேரிலும் மாதிரங்கால்
நிலைபேரிலும் பேராத நெஞ்சுடைய செஞ்சேவகன்
அலகில்பெரும் புகழாகரம் மங்கையருக் கரசாகி
உலகுடைய பெருமாளுடன் ஒக்கமணி முடிகவித்தாள்
உறந்தைவள நகரம்போல் உலகமொரு பதினன்கும்
பிறந்துடையாள் இராஜராஜன் பிரியா வேளைக்காரி
இயல்வாழவும் இசைவாழவும் இமயமலை மகளறத்தின்
செயல்வாழவும் ராஜராஜன் திருத்தாலி பெற்றுடையார்
அரசிறைஞ் சழக னருணிறைந்த வுலகதனில்
உரைசிறந்த தனியாணை உடனுணை பெற்றுடையாள்
தவளவயப் பரிகண்டன் காத்தளிக்குங் கற்பகாலம்
புவனியெழத் தனதாணையிற் புரக்குமந்தப் புரப்பெருமாள்
பொய்யாநெடு நிலநான்கும் பொருகுடையி னிருநான்கு
மாதிரமும் விளங்கவந்த வாணர்குல நிலைவிளக்கு
குலகரியெட்டும்பரித்த குலவட்ட மலர்கவிகைச்

சக்கரவர்த்தித னந்தப்புரச் சக்கரவர்த்தி காசெறிய
கோடெயில் வானவர்சசி குலதீப தராபதி
மாதேவியார் தொழுதிறைஞ்சும் மடந்தைமங்கையர் தம்பெருமாள்
அவ்வுலகத் தருந்ததியும் அதிசயிக்கும் பெரும்கற்பா
லிவ்வுலகத் தருந்ததியென விசைதந்த திசைவிளங்கத்
திருந்தியவேல் இராஜராஜன் ராஜேந்திரன் திருவருளென்னும்
பெருந்தனிப்பாற் கடல்படிந்து விளையாடும் பெடையன்னம்
ஆணையெங்குந் தனதாக்கிய ஆதிஇராஜன் மாதேவி
வளர்வங்க சூளாமணி மறையவர்தொழுஞ் சிந்தாமணி
சோணுடன் இராஜராஜன் சுரிமலர்ப்பூந் துழாய்மார்பில்
பூணுரமெனவிளங்கிய புவன முழுதுடையாளும்
அனந்தகற்ப நாள்பிரியாது மனங்களித்து மணம்புணரச்
செம்பொன் வீரஸிம்ஹாஸனத்துப் புவனமுழு துடையாளோடும்
வீற்றிருந்தருளிய கோராஜகேசரிவந்மரான
திரிபுவனச்சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீராஜராஜதேவற்கு யாண்டு நாலாவது

மூன்றாம் இராஜேந்திர சோழன்

ஸ்மஸ்த ஜகதேகவீர கட்கைகவீர வீரராக்ஷஸ விக்யாமருத்தர[1] லங்காராம மனுகுல ஸமுத்தரண ப்ரசண்டரணமுக ஸம்முக ராஜப்ரசண்டமாருத சோள-குல பரிபவ நிராகரண விக்ரம, த்ரிவர்ஷ தாரித-மகுடசய, ராஜராஜ ஸ்பர்வேச்யா ஸந்தாந த்ருப்த பாண்ட்ய கேரள வீஜ்யமாந சாமர யுகள பாண்ட்ய மண்டல லுண்டாக கர்னடராஜ ப்ரதிகூல காலதண்ட மகராலய மஜ்ஜித பலர்வீர[2] ஸோமேச்வர கராமுக்த பாத வீராபரண ராஜ பரமேச்வர ராஜபரம மாஹே-ச்வர ராஜ நாராயண ஸகலஸமய ஸ்தாபக வ்யாள-குஞ்ஜர மல்லஸேன ஸமூஹ ரக்ஷக ஸேனபாலன புனரபியாத ராஜகான வித்யாவல்லப ப்ரதிராஜ ஹ்ருதய சல்ய திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ ராஜேந்திர சோழதேவர்க்கு யாண்டு :—

---

1. விக்யாததர
2. பலவீர

} என்றிருத்தல் வேண்டும்.

இதன் கருத்து:-

''எல்லா உலகத்திற்கும் ஒப்பற்ற வீரனும், வாட்போரில் வன்மை மிக்கவனும், வீர ராக்ஷஸன் எனப் போற்றப்படுபவனும் லங்காராமன் என்னும் பெயருடையானும், மநுகுலத்தை உயர்த்திய வனும், அஞ்சத்தக்க போர்க்களத்தில் பகைவர்க்குச் சூருவளியும், சோழர் குடிக்கு நேரும் தாழ்வினைத் தவிர்க்கும் தனி வீரனும், மூன்று ஆண்டுகள் ......தரித்த முடிகளையுடையவனும், அரசர்க் கரசும், வானுலக மகளிர் கூட்டுறவால் செருக்கிய பாண்டியன் சேரன் என்னு மிவர்கள் வெண்சாமரை வீசிப்போற்றப்பெற்ற பெருமையுடையானும், பாண்டிய மண்டலத்தைக் கவர்ந்த கன்னட வேந்தனை வென்றவனும், போரில் சேனைகளை யிழந்த வீரசோமே சுவரன் என்பவனல் சரணடைந்து பற்றிக்கொள்ளப்பட்ட பாதங் களையுடையவனும் வீரர்க்கு அணிகலனுக விளங்குபவனும், ராஜ பரமேசுவரன், ராஜபரம மாகேசுவரன், ரரஜ நாராயணன் என்னும் பெயர்களை யுடையவனும், எல்லாச் சமயங்களையும் ஒப்ப நிலைபெறச் செய்பவனும் யானை காலாள் முதலிய படைகளைப் புரப்பவனும், அரசியல், இசை, ஏனைக்கல்வி ஆகியவற்றில் தேர்ச்சிமிக்க தலைவ னும், பகைவேந்தர் உளத்திற்குச் சல்யமெனும் படையை ஒத்துக் கலக்கஞ் செய்பவனுமாகிய திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ ராஜேந் திரசோழதேவர்க்கு யாண்டு''

சேர்க்கை V

சோழமன்னர்களைப் பற்றிய பழைய பாடல்கள்

முதற்குலோத்துங்க சோழன்

1 ஒருவர் ஒருவர்மேல் வீழ்ந்து வடநாடர்
அருவர் அருவரென அஞ்சி—வெருவந்து
தீத்தீத்தீ யென்றயர்வர் சென்னி படைவீரர்
போர்க்கலிங்க மீதெழுந்தபோது.

2 கோட்டந் திருப்புருவங் கொள்ளா வவர்செங்கோல்
கோட்டம் புரிந்த கொடைச்சென்னி—நாட்டஞ்
சிவந்தன வில்லை திருந்தார் கலிங்கஞ்
சிவந்தன செந்தீத் தெற.

3 கரடத்தான் மாரியுங் கண்ணுல் வெயிலும்
நிறைவயிரக் கோட்டா னிலவுஞ்—சொரியுமால்
நீளார்த் தொடையதுல னேரார் கலிங்கத்து
வாளாற் கவர்ந்த வளம்.

4 தடங்குலவு நாண்மாலைத் தாமத்தன் கையில்
விடங்குலவு வெள்வாள் விதிர்ப்ப—நடுங்கியதே
கோண்மேவு பாம்பின் கொடுமுடிய தல்லவோ
வாண்மே வியகலிங்கர் மண்.

5 வாட்டாறு கொங்கம் வடகலிங்கர் தென்மதுரை
கோட்டாறுங் கொண்ட குலதீபன்—ஏட்டில்
எழுத்திருப்பத் தெட்டிட்டா னென்றரசர் கேட்டுக்
கழுத்திருபத் தெட்டிட்டார் காண்.

---

1. தண்டியலங்காரம், 106 மேற்கோள்.
2. வீரசோழியம், அலங்காரப்படலம், 31 மேற்கோள்.
3. தண்டியலங்காரம், 59 மேற்கோள்,
4. கலிங்கத்துப் பரணிக் கையெழுத்துப் பிரதிகளின் இறுதியிற்கண்ட பாடல்; பெருந்தொகை, பக் 178.
5. ௸

6 மலையி னலைகடலில் வாளரவின் வெய்ய
தலையிற் பயின்ற தவத்தால்—தலைமைசேர்
அம்மாதர் புல்லும் அபயன் புயம்புணர
எம்மா தவம்புரிந்தோம் யாம்.

7 மழையார் கொடைத்தடக்கை வாளபய னெங்கோன்
விழையார் விழையார்மெல் லாடை—குழையார்
தழையா முணவுங் கனியா மினமு
முழையா முழையா முறை

8 நானிலத்தை முழுதாண்ட சயதரற்கு நாற்பத்து
நாலாம் ஆண்டில்
மீனநிகழ் நாயிற்று வெள்ளிபெற்றவுரோகணிநாள்
இடபப் போதால்
தேனிலவு பொழிற்றில்லை நாயகர் தம் கோயிலெலாஞ்
செம்பொன் வேய்ந்தாள்
ஏனவரும் தொழுதேத்தும் இராசராசன் குந்தவைபூ
விந்தையாளே.

9 ஆரிய வுலக மனைத்தையுங் குடைக்கீழ்
ஆக்கிய குலோத்துங்க சோழற்
காண்டொரு நாற்பத் தாறிடைத் தில்லை
யம்பலத் தேவட கீழ்பால்
போரியன் மதத்துச் சொன்னவா றறிவார்
கோயிலும் புராணநூல் விரிக்கும்
புரிசைமா ளிகையும் வரிசையால் விளங்கப்
பொருப்பினுன் விருப்புறச் செய்தோன்
நேரியற் காண்டோ ரஞ்சுடன் மூன்றில்
நிகரிலாக் கற்றளி நீடூர்
நிலாவினுற் கமைத்த நிலாவிணு னமுத
சாகர னெடுந்தமிழ் தொகுத்த

---

6. தண்டியலங்காரம், 59 மேற்கோள்.
7. ஷை, 93 மேற்கோள்.
8. சிதம்பரக் கல்வெட்டு.
9. and 10 நீடூர்க் கல்வெட்டுக்கள். Epigraphia Indica, Vol. XVIII No. 8; பெருந்தொகை. பக்கங்கள் 278, 279.

காரிகைக் குளத்தூர் மன்னவன் றெண்டை
காவலன் சிறுகுன்ற நாட்டுக்
கற்பக மிழலை நாட்டுவே ளாண்மை
கொண்டவன் கண்டன் மாதவனே.

10 எண்டிசை யுலகை யொருகுடை நிழற்கீ
ழிருத்திய குலோத்துங்க சோழற்
கியாண்டொரு முப்பத் தெட்டினிற் சோணாட்
டிசைவள ரிந்தளூர் நாட்டுள்
உண்டை நீடியநீ டுருமை யோடு
முலாவின சிவபெரு மானுக்
குவந்து வெண்கயிலை மலையெனச் சிலையா
லுத்தம விமானமிங் கமைத்தான்
தண்டமி ழமித சாகர முனியைச்
சயங்கொண்ட சோழமண்டலத்துத்
தண்சிறு குன்ற நாட்டகத் திருத்திச்
சந்தநூற் காரிகை யவனாற்
கண்டவன் மருமான் காரிகைக் குளத்தூர்க்
காவல னிலாவின னெவர்க்குங்
கருணையு நிதியும் காட்டிய மிழலை
நாட்டுவேள் கண்டன் மாதவனே.

11 ஓதுஞ் சகரர்யாண் டோரொருபத் தெட்டின்மேல்
ஆதிமூ லந்நாளி லானிதனிற்—சோதி
துளங்கில மேற்சோழன் சோழகுல வல்லி
களங்கமற வைத்தாள் கரு.

12 சரநிரைத் தாலன்ன தண்பணி தூங்கத் தலைமிசைச்செங்
கரநிரைத் தாரையுங் காண்பன்கொ லோகலிங்
கத்துவெம்போர்
பொரநிரைத் தார்விட்ட வேழ மெல் லாம்பொன்னி
நாட்டளவும்
வரநிரைத் தான்றெண்டை மான் வண்டைமாநகர் மன்னவனே.

11. S. I. I., Vol, No. 621.

12. கலிங்கத்துப்பரணிக் கையெழுத்துப் பிரதிகளின் இறுதியிற்கண்ட பாடல்; பெருந்தொகை, பக், 249.

13 புயன்மேவு பொழிற்றஞ்சை முதற்பஞ்ச நதிவாணன்
புதல்வன் பூண்ட
வயமேவு களியானை முடிகொண்டான் மாநெடுவேல்
வத்தர் வேந்தன்
இயன்மேவு தோளபயற் கிருபத்தை யாண்டதனி
னிடர்க்க ரம்பைச்
செயன்மேவு மீசர்க்குத் திருநந்தா விளக்கொன்று
திருத்தி ஞனே.

விக்கிரம சோழன்

14 நடித்தது நச்சர வுச்சியி னுச்சி மதிலிலங்கை
இடித்தது வென்ற திருபது தோள்பதி னெண்பகலே
முடித்தது பாரதம் வீரப் புலிவைப்ப மூரிச்செண்டால்
அடித்தது பொற்கிரி விக்ரம சோழ வகளங்கனே.

15 கையு மலரடியுங் கண்ணுங் கனிவாயுஞ்
செய்ய கரிய திருமாலே—வையம்
அளந்தா யகளங்கா வாலிலைமேற் பள்ளி
வளர்ந்தாய் தளர்ந்தாளென் மான்.

16 சரியும் புனைசங்குந் தண்டளிர்போன் மேனி
வரியுந் தனதடஞ்சூழ் வம்பும்— திருமான
ஆரந் தழுவுந் தடந்தோ ளகளங்கன்
கோரந் தொழுத கொடிக்கு.

17 விச்சா தரனேனு மந்தரத்து மேவானல்
அச்சுத னுயினுமம் மாயனலன்— நிச்ச
நிறைவான் கலையான் அகளங்க னீதி
இறையா னனகனெங் கோன்.

---

13. S. I. I., Vol, IV. No. 1338.
14. தமிழ் நாவலர் சரிதை, பா. 117.
15. விக்கிரம சோழன் உலாவில் இறுதியிலுள்ள வெண்பா.
16. தண்டியலங்காரம், 40 மேற்கோள்.
17. வீரசோழியம், அலங்காரப் படலம், 30 மேற்கோள்.

18 தண்டாமரை தருநாண்மலர் மீதோதிம மீனத்
தரளத்திரள் பவளத்திர ளென்றேழையர் தங்கைக்
கொண்டாடிட முன்னைக்கிது பின்னைத்தரு செம்மைக்
குணநான்மடி யுளதாகிய குடகாவிரி நாடா
பண்டாலிலை யமளித்துயில் குழவிப்பரு வத்தே
பவ்வத்தொடு முலகைச்சிறு பவளத்துவர் வாயால்
உண்டாயக ளங்காநிக ளங்காய்கரி தொழுதாள்
உய்யத்திரு வுளமோவெது செய்யத்திரு வுளமோ.

9 செய்யோனக ளங்கன்வள வன்சோழ குலேசன்
சென்னிக்குல தீபன்னுயர் பொன்னித்திருநாடன்
பொய்யோடொரு நாளும்முறை செய்யாமனு துங்கன்
போர்வல்லவன் மல்லைப்பொழில் பொங்குங்
குருகீரே
அய்யோவவ ரைப்போலொரு நிட்டூரரு முண்டோ
அஞ்சம்படு கைக்கேதுயர் நெஞ்சம்படு கைக்கே
வெய்யோன் விழு கைக்கேமுழு மதிவந்தெழு கைக்கே
விழிநீர்சொரி கைக்கேயெனை விட்டுப்பிரிந் தாரே.

20 வடவைக்கனலைப் பிழிந்துகொண்டு
மற்றுமொருகால் வடித்தெடுத்து
வாடைத்துருத்தி வைத்தூதி
மறுகக்காய்ச்சிக் குழம்புசெய்து
புடவிக்கயவர் தமைப்பாடிப்
பரிசுபெருமற் றிரும்பிவரும்
புலவர்மனம்போற் சுடுநெருப்பைப்
புழுகென்றிறைத்தாற் பொறுப்பாளோ
அடவிக்கதலிப் பசுங்குருத்தை
நச்சுக்குழலென் றஞ்சியஞ்சி

---

18. தஞ்சைச் சரசுவதிமால் ஏட்டுப்பிரதியிற் கண்ட பாடல்; பெருந்தொகை, பக். 182
19. ௸
20 தனிப்பாடல்: பெருந்தொகை, பக். 18?.

அஞ்சொற்கிளிகள் பஞ்சரம்விட்
டகலாநிற்கு மகளங்கா
திடமுக்கடவா ரணமுகைத்த
தேவே சோழசிங்கமே
திக்குவிசயஞ் செலுத்தி யொரு
செங்கோனடாத்து மெங்கோவே.

21 செங்கான்மட வன்னம்படர் தீயாமென வெருவிச்
சிறையிற்பெடை மறையக்கொடு திரியத்திரள் கமுகின்
பைங்கான்மர கதமீது படர்ந்தேறி நறுந்தண்
பாளைக்கிடை பவளக்கொடி படர்காவிரி நாடா
தங்காதலி யருமைந்தரு முடனுக வணங்கித்
தலைகாவெம துடல்காவெம துயிர்காவக ளங்கா
கொங்காமன துங்காவென மதுரேசர் வணங்கும்
கொல்யானை யபங்காவிவள் குழலோசை பொருளே.

22 இன்னங் கலிங்கத் திகல்வேந்த ருண்டென்றே
தென்னன் தமிழ்நாட்டைச் சீறியோ—சென்னி
அகளங்கா வுன்றன் அயிரா வதத்தின்
நிகளங்கால் விட்ட நினைவு.

23 பழியும் புகழு மெவர்க்குமுண் டாமிந்தப் பாரிலுனக்
கழியுஞ் சிலையுங் கயலுமன் றேவக ளங்கதுங்க
மொழியும் பொழுதெங்கள் பெண்சக்ர வர்த்தி முகத்திரண்டு
விழியும் புருவமு மாகியிப் போதுன்னை வெல்கின்றவே.

24 தூபங் கமழும்பைங் கோதையன் விக்ரம சோழன் மன்னர்
தீபன் புறங்கடை வந்துநின் றுளின் றிருப்புருவச்
சாபங் குனிய விழிசிவப் பத்தலை சாய்த்துநின்ற
கோபந் தணியன்ன மேயெளி தோநங் குடிப்பிறப்பே.

---

21. தமிழ் நாவலர் சரிதை. பா. 129.
22. ஷை பா. 123.
23. ஷை பா. 142.
24. ஷை பா. 138.

விக்கிரமசோழன் படைத்தலைவன், மணவிற்கூத்தன் காலிங்க ராயன் தில்லையில் புரிந்த திருப்பணியைப்பற்றிய பாடல்கள்.

25 எல்லை கடலா விகல்வேந்த ரைக்கவர்ந்த
செல்வமெலாந் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துத்—தொல்லைத்
திருக்கொடுங்கை பொன்மேய்ந்தான் றிண்மைக் கலியின்
தருக்கொடுங்க வெல்கூத்தன் ருன்.

26 தில்லையிற்பொன் னம்பலத்தைச் செம்பொனல் மேய்ந்துவா
னெல்லையைப்பொன் னாக்கின னென்பரால்—ஒல்லை
வடவேந்தர் செல்வமெலாம் வாங்கவேல் வாங்கும்
குடவேந்தன் றொண்டையார் கோ.

27 தென்வேந்தன் கூனிமிர்த்த செந்தமிழர் தென்கோயில்
பொன்மேய்ந்து திக்கைப் புகழ்வேய்ந்தான்—ஒன்னார்க்குக்
குற்றம் பலகண்டோன் கோளிழைக்கும் வேற்கூத்தன்
சிற்றம் பலத்திலே சென்று.

28 பொன்னம் பலக்கூத்த ராடம் பலமணவிற்
பொன்னம் பலக்கூத்தர் பொன்மேய்ந்தார்—தென்னர்
மலைமன்னரேனை வடமன்னர்(மற்றக்)
குலமன்னர் செல்வமெலாங் கொண்டு.

29 தில்லைச்சிற் றம்பலத்தே பேரம் பலந்தன்னை
மல்லற் கடற்றூனை வாட்கூத்தன்—வில்லவர்கோன்
அம்புசேர் வெஞ்சிலையி னாற்றல்தனை மாற்றியகோன்
செம்புமேய் வித்தான் றெரிந்து.

30 ஏனை வடவரச ரிட்டிடைந்த செம்பொன்னுல்
ஏன லெனத்தில்லை நாயகருக்—கானெய்
சொரிகல்மா மாமயிலைத் தொண்டையர்கோன் கூத்தன்
பரிகலமாச் செய்தமைத்தான் பார்த்து.

25.—30. சிதம்பரக் கல்வெட்டுக்கள்: S. I. I. Vol. IV, P. 33

31 தெள்ளு புனற்றில்லைச் சிற்றம் பலத்தார்க்குத்
தள்ளியெதி ரம்பலந்தா தன்பாதம்—புள்ளுண்ண
நற்பிக்கங் கொண்ட நரலோக வீரன்செம்
பொற்படிக்கங் கண்டான் புரிந்து.

32 இட்டா னெழிற்றில்லை யெம்மாற் கிசைவிளங்க
மட்டார் பொழின் மணவில் வாழ்கூத்தன்—ஒட்டாரை
யின்பமற்ற தீத்தான மேற்றினு னீண்டொளிசேர்
செம்பொற் றனிக்காளஞ் செய்து.

33 ஆடுந் தனித்தேனுக் கம்பலத்தே கர்ப்பூரம்
நீடுந் திருவிளக்கு நீடமைத்தான்—கூடார்
அடிக்கத் தினைநரியும் புள்ளுந்......
கடிக்கப் பெருங்கூத்தன் ருன்.

34 பொன்னம் பலஞ்சூழப் பொன்னின் திருவிளக்கால்
மன்னுந் திருச்சுற்று வந்தமைத்தான்—தென்னவர்தம்
பூவேறு வார்குழலா ரோடும் பொருப்பேற
மாவேறு தொண்டையார் மன்.

35 சிற்றம் பலத்தானை யேத்தினுன் தெவ்விடத்துக்
கொற்றத்தால் வந்த கொழுநெதியால்—பற்ருர்
தருக்கட்ட வஞ்சினவேற் ருர்மணவிற் கூத்தன்
திருக்கட்ட மஞ்சனமுஞ் செய்து.

36 தொல்லைப் பதித்தில்லைக் கூத்தர்க்குத்
தொண்டையர்கோன்
எல்லைத் திசைக்கரிகள் எட்டளவும்—செல்லப்போய்ச்
சாலமுதுபேய்நடிக்க[த்தார்தாங்கு]தொண்டையர்கோன்
பாலமுது செய்வித்தான் பார்த்து.

37 ஆடுந் தெளிதேனை யாயிர நாழிநெய்யால்
ஆடும் படிகண்டான் அன்றினர்கள்—ஓடுந்
திறங்கண்ட தாளன் சினக்களிற்ருன் ஞாலம்
அறங்கண்ட தொண்டையர் கோ னங்கு

31—37, சிதம்பரக் கல்வெட்டுக்கள்; S. I. I. Vol IV, p. 33.

38 நட்டப் பெருமானுர் ஞானங் குழைந்தளித்த
சிட்டப் பெருமான் திருப்பதிய—முட்டாமைக்
கேட்போர்க்கு மண்டபத்தைச் செய்தான்றெவ்
வேந்தர்கெட
வாட்போக்குந் தொண்டையர்கோன் மன்.

39 மல்லற் குலவரையா னூற்றுக்கால் மண்டபத்தைத்
தில்லைப் பிரானுக்குச் செய்தமைத்தான்—கொல்லம்
அழிவுகண்டான் சேரன் அளப்பரிய வாற்றற்
கிழிவுகண்டான் தொண்டையர்கோ னேறு.

40 தில்லைப் பெரிய திருச்சுற்று மாளிகை
எல்லைக் குலவரைபோ லீண்டமைத்தான்—தொல்லைநீர்
மண்மகளைத் தங்கோன் மதிக்குடைக்கீழ் வீற்றிருத்தி
உண்மகிழுந் தொண்டையர்கோ னுற்று.

41 புட்கரணி கல்சாத்து வித்தான்பொற் கோயிலின்வாய்
விக்கரணம் பார்ப்படத்தன் மேல்விதித்துத்—திக்களவு
மாநடத்திக் கோனடத்தும் வாட்கூத்தன் மண்ணிலறந்
தானடத்தி நீடுவித்தான் ருன்.

42 வீதிசூழ் நல்விளக்கும் வீற்றிருக்க மண்டபமும்
மாதுசூழ் பாக மகிழ்ந்தார்க்குப்—போதுசூழ்
தில்லைக்கே செய்தான் திசைக்களிறு போய்நிற்கும்
எல்லைக்கே செல்கலிங்க ரேறு.

43 நடங்கவின்கொ ளம்பலத்து நாயகச்செந் தேனின்
இடங்கவின்கொள் பச்சையிளந் தேனுக்—கடங்கார்
பருமா ளிகைமேற் பகடுகைத்த கூத்தன்
திருமா ளிகையமைத்தான் சென்று.

44 எவ்வுலகு மெவ்வுயிரு மீன்று மெழிலழியாச்
செவ்வியாள் கோயிற் றிருச்சுற்றைப்—பவ்வஞ்சூழ்
எல்லைவட்டந் தன்கோற் கியலவிட்ட வாட்கூத்தன்
தில்லைவட்டத் தேயமைத்தான் சென்று.

38—44. சிதம்பரக் கல்வெட்டுக்கல்; S. I. I., Vol. IV. pp. 33 and 34

45 வாளுடைய பொற்பொதுவின் [மன்னனிட மாகும்]
ஆளுடைய பாவைக் கபிடேகம்—வேளுடைய
பொற்பினுன் பொன்னம் பலக்கூத்தன் பொங்குகட
வெற்பினுன் சாத்திஞன் வேறு.

46 சேதாம்பல் வாய்மயிற்குத் தில்லையந் தேவிக்குப்
பீதாம் பரஞ்சமைத்தான் பேரொலிநீர்—மோதா
அலேகின்ற வெல்லே யபயனுக்கே யாக
மலேகின்ற தொண்டையார் மன்.

47 செல்வி [திருத்தறங்க டென்]னகரித் தில்லேக்கே
நல்லமகப் பாலெண்ணெய் நாடோறுஞ்—செல்லத்தான்
கண்டா னரும்பையர்கோன் கண்ணகனீர் ஞாலமெலாம்
கொண்டானந் தொண்டையர் கோன்.

48 பொன்னு லகுதாம் புலியூர் தொழுவதற்
குன்னி யிழிகின்ற தொக்குமால்—தென்னர்
(குடிவி)டா மற்செகுத்த கூத்தன்செம் பொன்னின்
கொடிபுறஞ் செய்த குழாம்.

49 ஆதிசெம்பொ னம்பலத்தி னம்மா னெழுந்தருளும்
வீதியும்பொன் மேய்ந்தனனுய் மேல்விளக்குஞ்—சோதிக்
கொடியுடைத்தாய்ப் பொன்ஞற் குறுகவலா னென்றும்
படியமைத்தான் றெண்டையர்கோன் பார்த்து

50 நாயகர் வீதி யெழுந்தருளும் நன்னாளால்
தூய கருவெழு தூபத்தாற்—போயோளிர்சேர்
வான்மறைக்கக் கண்டானிம் மண்மகளே வண்புகழால்
தான்மறை கூத்தன் சமைத்து.

51 [பரனுமை வேட்ப(வே)சைவா சிரியர்]
திருவுருவ மானதிருக் கோலம்—பெருகொளியாற்
காட்டினன் தில்லேக்கே காசினிவாய் வெங்கலியை
ஒட்டினன் தொண்டையர் கோன்.

41—55, சிதம்பரக் கல்வெட்டுக்கள்; S. I. I. Vol., IV, p. 34.

52 மன்றுதிகழ் தில்லைக்கே வாணிக் கரசகணந்
துன்றும் பொழின்மணவிற் றெண்டைமான்—என்றும்
இருந்துண்ணக் கண்டா னிகல்வேந்த ராகம்
பருந்துண்ணக் கண்டான் பரிந்து.

53 தில்லைத் தியாகவலி [விண்சிற் பஞ்சவினி]
எல்லை நிலங்கொண் டிறையிழிச்சித்—தில்லை
மறைமுடிப்பார் வீதி மடஞ்சமைத்தான் மண்ணோர்
குறைமுடிப்பான் தொண்டையர்கோ.

54 என்றும் பெறுதலா லேரா ரெழிற்புலியூர்
மன்றி னடனுக்கு மாமத்தக்—குன்று
கொடுத்தருளி மண்ணிற் கொடுங்கலிவா ராமே
தடுத்தனன் தொண்டையர்கோன் தான்,

55 முத்திறத்தா ரீசன் முதற்றிறத்தைப் பாடியவா
ருத்தமைத்த செப்பேட்டி னுள்ளெழுதி—இத்தலத்தி
னெல்லைச் கிரிவா யிசையெழுதி னன்கூத்தன்
தில்லைச்சிற் றம்பலத்தே சென்று.

56 தில்லை வளருந் தெளிதே னெளிதழைப்ப
நல்லதிரு நந்தா வனஞ்சமைத்தான்—வல்லத்திற்
கோட்டங்கொள் வாள்வேந்தர் கொற்றக் களியானை
யீட்டங்கொள் காலிங்க ரேறு.

57 நூரு யிரங்கமுகு மாங்கமைத் தான்சினத்தின்
மாருக வெல்களிற்று வாட்கூத்தன்—கூருளும்
வல்லிச் சிறுகிடைக்கு வான்வளர மாநடஞ்செய்
தில்லைச்சிற் றம்பலத்தே சென்று

58 மாசிக் கடலாடி வீற்றிருக்க மண்டபமும்
பேசற் றவற்றைப் பெருவழியும்—ஈசற்குத்
தென்புலியூர்க் கேயமைத்தான் கூத்தன் திசையனைத்து
மன்புலியா ணைநடக்க ஸ்வைத்து.

52—58. சிதம்பரக் கல்வெட்டுக்கள்: S. I. I., Vol. IV, p. 34

59 ஓங்கியபொன் னம்பலத்தார்க் கோரா யிரஞ்சுரபி
ஆங்களித்தா னேற்றெதிர்ந்தா ராயிழையார்—தாங்கா
தொருக்கியுட லாவி யுயிர்த்துநாட்போக்கி
யிருக்கவென்ற தொண்டையா ரேறு.

60 தொல்லோர்வாழ் தில்லைச் சுடலையமர்ந் தார்கோயில்
கல்லா லெடுத்தமைத்தான் காசினியிற்—றெல்லை
மறைவளர்க்க வெங்கலியை மாற்றிவழு வாமல்
அறம்வளர்க்கக் காலிங்க ளுய்ந்து.

61 தில்லைமூ வாயிரவர் தங்கள் திருவளர
எல்லையில்பே ரேரிக் கெழின்மதகு—கல்லினாற்
ருனமைத்தான் றெவ்வேந்தர்க் கெல்லாந் தலந்தவிர
வானமைத்தான் தொண்டையார் மன்.

காலிங்கராயன் திருவதிகையில் செய்த திருப்பணியைப் பற்றிய பாடல்கள்

62 பொன்மகர தோரணமும் பூணணியும் பட்டிகையுந்
தென்னதிகை நாயகர்க்குச் செய்தமைத்தான்—
மன்னவர்கள்
தன்கடைவாய் நில்லாதார் தாள்வரைவாய் நின்றுணங்க
மின்கடைவேற் காலிங்கர் வேந்து.

63 மின்னிலங்கு பொற்சதுக்க மேகடம்ப மென்றிவற்றைத்
தென்னதிகை நாயர்க்குச் சேர்த்தினான்—தென்னவர்தந்
தோணேக்கும் வென்றி துறந்தே சுரநோக்க
வாணேக்குங் காலிங்கர் மன்.

64 வில்லில் வெயிலனைய வீரட்டர் தந்திருநாள்
நல்லநெய் ரைஞ்னூற்று நாழியால்—வல்லி
யுடனுடைக் கண்டான்றன் ஞென்னலர்க்குக் கண்கள்
இடனுடைச் செல்கூத்தன் ஈண்டு.

59-61. சிதம்பரக் கல்வெட்டுக்கள்: S. I. I., Vol. IV. p. 34.
62—64. திருவதிகைக் கல்வெட்டுக்கள்: பெருந்தொகை, பக், 254.

65 மண்டபமு மாளிகையும் வாழதிகை வீரட்டர்க்
கெண்டிசையு மேத்த வெடுத்தமைத்தான்—விண்டவர்கள்
நாள்வாங்கச் சேயிழையார் நாணவாங்க நற்றடக்கை
வாள்வாங்கும் காலிங்கர் மன்.

66 மன்னெளிசேர் நூற்றுக்கான் மண்டபத்தை மால்வரையால்
மன்னதிகை நாயகர்க்கு வந்தமைத்தான்—மன்னர்
இசைகொடா தோட விகல்கொண்டாங் கெட்டுத்
திசைகொடார் கூத்தன் தெரிந்து.

67 மன்னுதிரு வீரட்டர் கோயின் மடைப்பள்ளி
தன்னைத் தடஞ்சிலையா லேசமைத்தான்—தென்னர்
குடமலை நாடெறிந்து கொண்டவேற் கூத்தன்
கடமலைமால் யானையான் கண்டு.

68 அதிகை யரனுக் கருவரையாற் செய்தான்
மதிகை நெடுங்குடைக்கீழ் மன்னர்—பதிகள்
உரியதிருச் சுற்று முடன்கவர்ந்த கூத்தன்
பெரியதிருச் சுற்றைப் பெயர்த்து.

69 அருமறைமா தாவி னறக்காமக் கோட்டந்
திருவதிகைக் கேயமையச் செய்து—பெருவிபவங்
கண்டா னெதிர்ந்தா ரவியத்தன் கைவேலைக்
கொண்டானந் தொண்டையர் கோ.

70 தென்னதிகை வீரட்டஞ் செம்பொனல் வேய்ந்திமையோர்
பொன்னுலகை மீளப் புதுக்கினன்—மன்னுணங்கு
முற்றத்தான் முற்றுநீர் வையம் பொதுக்கடிந்த
கொற்றத்தான் தொண்டையர் கோ.

71 வானத் தருவின் வளஞ்சிறந்த நந்தவனம்
ஞானத் தொளியதிகை நாயகர்க்குத்—தானமைத்தான்
மாறுபடுத் தாருடலம் வன்பேய் பகிர்ந்துண்ணக்
கூறுபடுத் தான்கலிங்கர் கோ.

65—71. திருவதிகைக் கல்வெட்டுக்கள்; பெருந்தொகை பக்கங்கள், 254, 255.

72 எண்ணில் வயல்விளக்கும் பேரேரி யீண்டதிகை
அண்ணல் திருவிளங்க வாங்கமைத்தான்—மண்முழுதுந்
தங்கோன் குடைநிழற்கீழ்த் தங்குவித்த வேற்கூத்தன்
எங்கோன் மணவிலா ரேறு.

73 ஐயொருப தாயிரமாம் பூக மதிகையிலே
மைவிரவு கண்டர்க்கு வந்தமைத்தான்—வெய்யகலி
போக்கினான் மண்ணைப் பொதுநீக்கித் தங்கோனுக்
காக்கினான் தொண்டையர்கோ னாங்கு.

74 அராப்புனையும் நம்மதிகை வீரட்டா னர்க்குக்
குராற்பசுவைஞ் ஞூறு கொடுத்தான்—பொராப்புறந்தான்
கண்டருக்குத் தான்கொடுத்த காலிங்கன் காசினிக்குத்
தண்டருப்போ னின்றளிப்பான் றான்

75 வாரி வளஞ்சுரக்க வாழதிகை நாயகருக்
கேரியு மூரு மிசைந்தமைத்தான்—போரிற்
கொலைநாடு வெஞ்சினவேற் கூத்தன் குறுகார்
மலை நாடு கொண்டபிரான் வந்து.

76 அம்மா னதிகையிலே யம்பொற் றடமிரண்டும்
செம்மா மலரிலகச் செய்தமைத்தான்—கைம்மாவின்
ஈட்டநின்ற வெம்பாமற் கண்டருளென் றீண்டரசர்
காட்டநின்ற வேற்கூத்தன் கண்டு.

77 அருளா கரநல்லூ ராங்கமைந்த வேரி
இருளார் களத்ததிகை யீசன்—அருளாரச்
சென்றமைத்தான் தென்னுடன் சாவேற்றின் றிண்செருக்கை
யன்றமைத்தான் தொண்டையர்கோ னாங்கு.

78 போதியி னீழற் புனிதற் கிறையிலிசெய்
தாதி யதிகையின்வா யாங்கமைத்தான்—மாதர்முலை
நீடுழக்கா ணகத்து நேரலரைத் தன்யானைக்
கோடுழக்காண் கூத்தன் குறித்து.

72—78. திருவதிகைக் கல்வெட்டுக்கள்; பெருந்தொகை, பக்கங்கள், 255, 256.

79 மாசயிலத் தம்மைக்கு வாழதிகை வீரட்டத்
தீசனிடமருங்கி லேந்திழைக்கு—மாசில்
முடிமுதலா முற்றணிகள் சாத்தினன் வேளாண்
குடிமுதலான் தொண்டையர் கோன்.

80 ஆற்றற் படைவேந்த ராற்ரு தழிந்திட்ட
மாற்றற்ற செம்பொன்ஞல் வாழதிகை—ஏற்றுக்
கொடியார்க்குக் கோலப் பரிகலமாச் செய்தான்
படியாற்குஞ் சீர்க்கூத்தன் பார்த்து.

81 அண்ண லதிகையாற் கையிரண்டு நல்விளக்கு
மண்ணின் வறுமைகெட வந்துதித்துக்—கண்ணகன்ற
ஞாலத் தறஞ்செய் நரலோக வீரன்பொற்
சீலத்தி னுலமைத்தான் சென்று.

82 நீடு மதிகையரன் நித்தல் பெருங்கூத்தை
யாடு மரங்கமைத்தா னன்றினர்—நாடு
பரியெடுத்த தூளி பகல்மறைப்பச் சென்ருங்
கெரியெடுத்தான் ரெண்டையா ரேறு.

83 ஈச னதிகையில்வா கீச னெழுந்தருள
மாசில் பெருங்கோயில் வந்தமைத்தான்—பூசல்
விளைவித்த வேணுடும் வெற்பனைத்துஞ் செந்தீ
வளைவித்தான் தொண்டையார் மன்.

84 நல்யாக மண்டபத்தைச் செய்தான் நரபதியர்
பல்யானை யோடுணங்கப் பாவலர்க—ளெல்லாம்
புகுங்குடையான் தொண்டையர்கோன் பொன்மழையோ டொக்கத்
தருங்கொடையான் தானதிகை சார்ந்து.

85 அண்ண லதிகையர னுகம் பிரியாத
பெண்ணினல்லா ளெண்ணுன்கு பேரறமும்—எண்ணியவை
நாளுள செலவமைத்தா னண்ணு வயவேந்தர்
வாளுள் கவர்கூத்தன் வந்து.

79—85, திருவதிகைக் கல்வெட்டுக்கள்; பெருந்தொகை, பக்கங்கள், 256, 257.

86 ஆடலமர்ந்தபிரா ணுங்கதியை வீரட்டம்
நீடுவதோர் கோயில் நினைந்தமைத்தான்—கோடிக்
குறித்தா ருடல்பருந்து கூட்டுண்ணக் காட்டி
மறித்தானந் தொண்டையர் மன்.

இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன்

87 இன்றும்யான் மீள்வ தறியே னிரணியனை
அன்றிரு கூரு வடர்த்தருளிக்—கன்றுடனே
ஆவின்பின் போன வனகன் அனபாயன்
மாவின்பின் போன மனம்.

88 என்னேய் சிலமடவா ரெய்தற் கெளியவோ
பொன்னே யனபாயன் பொன்னெடுந்தோள்—முன்னே
தனவே யென்ருளுஞ் சயமடந்தை தோளாம்
புனவேய் மிடைந்த பொருப்பு.

89 அன்னைபோ லெவ்வுயிருந்தாங்கு மனபாயா
நின்னையா ரொப்பர் நிலவேந்தர்—அன்னதே
வாரி புடைசூழ்ந்த வையகத்துக் கில்லையாற்
சூரியனே போலுஞ் சுடர்.

90 பூதலத்து ளெல்லாப் பொருளும் வறியராய்க்
காதலித்தார் தாமே கவர்தலால்—நீதி
அடுத்துயர்ந்த சீர்த்தி யனபாயா யார்க்குங்
கொடுத்தியெனக் கொள்கின் றிலேம்.

---

86. திருவதிகைக் கல்வெட்டுக்கள், பெருந்தொகை பக்கம் 257
87. குலோத்துங்க சோழ னுலாவில் இறுதியிலுள்ள வெண்பா
88. தண்டியலங்காரம், 3 மேற்கோள்.
89. ஷை 32 ,,
90. ஷை 46 ,,

91 தண்கவிகை யாலுலகந் தாங்கு மனபாயன்
வெண்கவிகைக் குள்ளடங்கா வேந்தில்லை—யெங்கும்
மதியத் துடனிரவி வந்துலவும் வானிற்
பொதியப் படாத பொருள்.

92 தம்மாற் பயன்றூக்கா தியாவரையுந் தாங்கினும்
கைமாறுங் கால முடைத்தன்றே—எம்மாவி
அன்னவனை யாழி யனபாயனையலராள்
மன்னவனை மானுமோ வான்.

93 இகன்மதமால் யானை யனபாய னெங்கோன்
முகமதியின் மூர னிலவால்—நகமலர்வ
செங்கயற்க ணல்லார் திருமருவு வாள்வதன
பங்கயங்கள் சாலப் பல.

94 மூவாத் தமிழ்பயந்த முன்னூன் முனிவாழி
ஆவாழி வாழி யருமறையோர்—காவிரிநாட்
டண்ண லனபாயன் வாழி யவன்குடைக்கீழ்
மண்ணுலகில் வாழி மழை.

95 வண்புயலைக் கீழ்ப்படுத்து வானத் தருமலைந்து
மண்குளிரச் சாயல் வளர்க்குமாந் —தண்கவிகைக்
கொங்கா ரலங்கலன பாயன் குளிர்பொழில்சூழ்
கங்கா புரமாளி கை.

96 நானே யினிச்சொல்லி வேண்டுவ தில்லை நளினமலர்த்
தேனே கபாடந் திறந்து விடாய்செம்பொன் மாரிபொழி
மானே ரபய னிரவி குலோத்துங்கன் வாசல்வந்தால்
தானே திறக்குநின் கைம்மல ராகிய தாமரையே.

91.	தண்டியலங்காரம், — மேற்கோள்.		
92.	ஷை	50	,,
93.	ஷை	63	,,
94.	ஷை	88	,,
95.	ஷை	98	,,
96.	தமிழ் நாவலர் சரிதை பா. 143		

97 ஆடுங் கடைமணி நாவசை யாம லகிலமெல்லாம்
நீடுங் குடையிற் றரித்த பிரானென்று நித்தநவம்
பாடுங் கவிப்பெரு மானொட்டக் கூத்தன் பதாம்புயத்தைச்
சூடுங் குலோத்துங்க சோழனென் றேயெனைச்
சொல்லுவரே.

98 நீடிய வேண்டிசை நீழல்வாய்ப்ப
நேரிய தெக்கிண மேருவென்னப்
பீடிகை தில்லை வனத்தமைத்த
பெரிய பெருமானை வாழ்த்தினவே.

இரண்டாம் இராசராசசோழன்

99 அன்று தொழுத வரிவை துளவணிவ
தென்று துயில்பெறுவ தெக்காலந்—தென்றிசையில்
நீரதிரா வண்ண நெடுஞ்சிலையை நாணெறிந்த
வீரதரா வீரோதயா.

100 கொலையைத் தடவிய வைவே லரக்கர் குலமடியச்
சிலையைத் தடவிய கையே யிதுசெக தண்டத்துள்ள
மலையைத் தடவிய விந்தத் தடவி மலைந்தவொன்னர்
தலையைத் தடவி நடக்குங்கொல் யானைச் சயதுங்கனே.

101 கரத்துஞ் சிரத்துங் களிக்குங் களிறுடைக் கண்டன்வந்தான்
இரத்துங் கபாட மினித்திறப் பாய்பண் டிவனணங்கே
உரத்துஞ் சிரத்துங் கபாடந் திறந்திட்ட துண்டிலங்கா
புரத்துங் கபாட புரத்துங்கல் யாண புரத்தினுமே.

---

97. தமிழ் நாவலர் சரிதை பா 131
98. தக்கயாகப்பரணி, பா, 773
99. இராசராச சோழனுலாவில் இறுதியிலுள்ள வெண்பா.
100. தக்கயாகப்பரணி, (இரண்டாம் இராசராச சோழன் வரலாறு) பக். 46.
101. தமிழ் நாவலர் சரிதை, பா, 128.

102 தொழுகின்ற மன்னர் சொரிந்திட்ட செம்பொற்றுலாத் திடைவண்
டுழுகின்ற தார்க்கண்ட னேறிய ஞான்றி னுவாமதிபோய்
விழுகின்ற தொக்கு மொருதட்டுக் காலையில் வேலையில்வந்
தெழுகின்ற ஞாயிறொத் தான்குல தீபனெதிர்த்தட்டிலே

103 இழையொன் றிரண்டு வகிர்செய்த வற்றென்றிணையுமிடைக்
குழையொன் றிரண்டுகட். கொம்பனை யாய்கொண்ட கோபந்தணி
மழையொன் றிரண்டுகைம் மான பரன்கண்டன் வாசல் வந்தால்
பிழையொன் றிரண்டு பொறுப்பதன் றேகடன் பேதையர்க்கே.

104 கண்டன் பவனிக் கவனப் பரிநெருக்கால்
மண்டுளங் காதே யிருந்தவர்—கொண்டிருநத
பாம்புரவி தாயல்ல பாருரவி தாயல்ல
வாம்புரவி தாய வகை.

105 அலைகொன்று வருகங்கை வாராமன் மேன்மே
லடைக்கின்ற குன்றூ டறுக்கின்ற பூதம்
மலை கொன்று பொன்னிக்கு வழிகண்ட கண்டன்
வரராச ராசன்கை வாளென்ன வந்தே.

106 தாராக வண்டந் தொடுத்தணிந்தார்
தமக்கிடம் போதத் தமனியத்தாற்
சீராச ராசீச் சரஞ்சமைத்த
தெய்வப் பெருமானை வாழ்த்தினவே.

107 பிரட்டனை யேபட்டங் கட்டழித்துப்
பேரே ழரையிலக் கம்புரக்க
இரட்டனை யேபட்டங் கட்டிவிட்ட
இராசகம் பீரனை வாழ்த்தினவே.

---

102. தமிழ் நாவலர் சரிதை, பா 127
103. ஷை ,, 142
104. ஷை ,, 125
105. தக்கயாகப்பரணி ,, 549
106. ஷை ,, 772
107. ஷை ,, 774

108 அழிவந்த வேதத் தழிவுமாற்றி
அவனி திருமகட் காகமன்னர்
வழி வந்த சுங்கந் தவிர்த்தபிரான்
மகன்மகன் மைந்தனே வாழ்த்தினவே.

109 செருத்தந் தரித்துங் கலிங்கரோடத்
தென்றமிழ்த் தெய்வப் பரணிகொண்டு
வருத்தந் தவிர்த்துல காண்டபிரான்
மைந்தற்கு மைந்தனே வாழ்த்தினவே.

110 முன்றிற் கிடந்த தடங்கடல்போய்
முன்னைக் கடல்புகப் பின்னைத்தில்லை
மன்றிற் கிடங்கண்ட கொண்டல்மைந்தன்
மரகத மேருவை வாழ்த்தினவே.

111 இஞ்சியின் வல்லுரு மேறு கிடந்த
வஞ்சியின் வாகை புனைந்தவன் வாழியே.

112 தென்னவர் தென்மது ராபுரி சீறிய
மன்னவர் மன்னன் வரோதயன் வாழியே.

113 பார்தரு வார்பெற மாறில் பசும்பொன்
தேர்தரு மாபர கேசரி வாழியே.

114 வாழிய மண்டல மால்வரை
வாழி குடக்கோழி மாநகர்.
வாழிய வற்றுத காவிரி
வாழி வரராச ராசனே.

---

108. தக்கயாகப்பரணி. பா 775
109. ஷை ,, 776
110. ஷை ,, 777
111. ஷை ,, 800
112. ஷை ,, 803
113. ஷை ,, 807
114. ஷை ,, 812

மூன்றும் குலோத்துங்க சோழன்

115 மேய இவ்வுரை கொண்டு விரும்புமாம்
சேய வன்திருப் பேரம்ப லஞ்செய்ய
தூய பொன்னணி சோழன்நீ டூழிபார்
ஆய **சீரன பாயன்** அரசவை.

116 நற்றமிழ் வரைப்பி னோங்கு நாம்புகழ் திருநாடென்றும்
பொற்றடந் தோளால் வையம் பொதுக்கடிந் தினிதுகாக்குங்
கொற்றவன் **அனபா யன்**பொற் குடைநிழற் குளிர்வ
தென்றால்
மற்றதன் பெருமை நம்மால் வரம்புற விளம்பலாமோ.

117 கையின்மான் மழுவர் கங்கைசூழ் சடையில்
கதிரிளம் பிறைநறுங் கண்ணி
ஐயர்வீற் றிருக்குந் தன்மையி னாலும்
அளப்பரும் பெருமையி னாலும்
மெய்யொளி தழைக்குந் தூய்மையி னாலும்
வென்றிவெண் குடையன பாயன்
செய்யகோ லபயன் திருமனத் தோங்குந்
திருக்கயி லாயநீள் சிலம்பு.

118 அன்ன தொன்னக ருக்கர சாயினான்
துன்னு செங்கதி ரோன்வழித் தோன்றினான்
மன்னு **சீரன பாயன்** வழிமுதல்
மின்னு மாமணிப் பூண்மனு வேந்தனே.

119 சென்னி வெண்குடை **நீடனபாயன்**
திருக்கு லம்புகழ் பெருக்கிய சிறப்பின்
மன்னு தொல்புகழ் மருதநீர் நாட்டு
வயல்வ ளந்தர இயல்பினி லளித்துப்
பொன்னி நன்னதி மிக்கநீர் பாய்ந்து
புணரி தன்னையும் புனிதமாக் குவதோர்
நன்னெ டும்பெருந் தீர்த்தமுன் னுடைய
நலஞ்சி றந்தது **வளம்புகார் நகரம்**.

---

115. பெரிய புராணம், பாயிரம், 8
116. பெரியபுராணம், திருநாட்டுச் சிறப்பு, 35
117. ௸ திருமலைச் சிறப்பு, 12
118. ௸ திருநகரச் சிறப்பு, 13
119. ௸ இயற்பகை நாயனார் புராணம், 1

120 பொன்மலைப் புலிநின்றோங்கப் புதுமலை யிடித்துப்
போற்றும்
அந்நெறி வழியேயாக அயல்வழி யடைத்த சோழன்
மன்னிய அனபா யன்சீர் மரபின் மாநகரமாகும்
தொன்னெடுங் கருவூ ரென்னுஞ் சுடர்மணி வீதிமூதூர்.

121 சென்னி அபயன் குலோத்துங்கசோழன் தில்லைத்
திருவெல்லை
பொன்னின் மயமாக்கியவளவர் போரே றென்றும்
புவிகாக்கும்
மன்னர் பெருமான் அனபாயன் வருந்தொன்மரபின்
முடிசூட்டும்
தன்மை நிலவு பதியைந்தின் ஒன்றாய் நீடுந் தகைத்தவ்வூர்.

122 எம்பிரான் சிவனே எல்லாப் பொருளுமேன் றெழுது
மேட்டில்
தம்பிரா னருளால் வேந்தன் தன்னைமுன் னோங்கப் பாட
அம்புய மலராள் மார்பன் அனபாயன் என்னுஞ் சீர்த்திச்
செம்பியன் செங்கோ லென்னத் தென்னன்கூன் நிமிர்ந்த
தன்றே.

123 அந்நகரில் பாரளிக்கு மடலரச ராகின்றார்
மன்னுதிருத் தில்லைநகர் மணிவீதி யணிவிளக்குஞ்
சென்னிநீ டனபாயன் திருக்குலத்து வழிமுதலோர்
பொன்னிநதிப் புரவலனார் புகழ்ச்சோழ ரெனப்பொலிவார்.

124 மந்திரிகள் தமையேவி வள்ளல்கொடை யனபாயன்
முந்தைவருங் குலமுதலோ ராயமுதற் செங்கணார்
அந்தமில்சீர்ச் சோணாட்டி லகநாடு தொறுமணியார்
சந்திரசே கரனமருந் தானங்கள் பலசமைத்தார்.

---

120. பெரியபுராணம், எறிபத்த நாயனார் புராணம், 2
121. ஷை சண்டேசுர நாயனார் புராணம், 8
122. ஷை திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் புராணம், 847
123. ஷை புகழ்ச்சோழ நாயனார் புராணம், 8
124. ஷை கோச்செங்கட்சோழ நாயனார் புராணம், 14, 17

சேர்க்கை VI

கி. பி. 1070 முதல் கி. பி. 1279 வரையில் அரசாண்ட சோழ மன்னர்களின்

மரபு விளக்கம்

இராசகேசரி குலோத்துங்க சோழன் I (கி. பி. 1070—1120)
|
பரகேசரி விக்கிரம சோழன் (கி. பி, 1118—1135)
|
இராசகேசரி குலோத்துங்க சோழன் II (கி. பி. 1133—1150)
|
பரகேசரி இராசராச சோழன் II (கி. பி. 1146—1163)
|
* பரகேசரி குலோத்துங்க சோழன் III (கி. பி. 1178—1218)
|
இராசகேசரி இராசராசசோழன் III (கி. பி. 1216—1256)
|
பரகேசரி இராசேந்திர சோழன் III (கி. பி. 1246—1279)

* குறிப்பு:— பரகேசரி இரண்டாம் இராசராச சோழனுக்குப் பின்னும் பரகேசரி மூன்றுங் குலோத்துங்கசோழனுக்கு முன்னும் கி. பி. 1163 முதல் கி. பி. 1178 வரையில் இராசகேசரி இரண்டாம் இராசாதிராச சோழன் என்ற வேந்தன் ஒருவன் ஆட்சி புரிந்துள்ளனன் அவன் விக்கிரம சோழன் பேரன் என்பதும் நெறியுடைப்பெருமாள் புதல்வன் என்பதும் பல்லவராயன் பேட்டையிலுள்ள கல்வெட்டொன்றுல் அறியப்படுகின்றன. ஆயினும், அவன் தந்தையைப் பற்றிய செய்தி நன்கு புலப்படவில்லை.

சேர்க்கை VII

கி. பி. பத்து பதினோராம் நூற்றாண்டுகளில் சோழர்கட்கும் கீழைச் சளுக்கியர்க்கும் ஏற்பட்டிருந்த

மணத் தொடர்பு விளக்கம்.

இராசகேசரி இராசராச சோழன் I
(கி. பி. 985—1014)

பரகேசரி இராசேந்திர சோழன் I (கி. பி. 1012 | 1044) (கங்கைகொண்ட சோழன்)

குந்தவை II = விமலாதித்தன் (கீழைச் சளுக்கிய மன்னன்)

இராசகேசரி இராசாதிராசன் I (1018—1054)

பரகேசரி இராசேந்திரன் II (1051—1063)

இராசகேசரி வீரராசேந்திரன் (1063—1070)

அம்மங்கைதேவி — இராசராசநரேந்திரன் (கி. பி. 1022—1062)

மதுராந்தகி (முதற் குலோத்துங்க சோழன் பட்டத்தரசி)

பரகேசரி அதிராசேந்திர சோழன் (1070)

இராசகேசரி முதற் குலோத்துங்க சோழன் (கி. பி. 1070—1120).

சேர்க்கை VIII

இரண்டாம் இராசாதிராச சோழனது
பல்லவராயன் பேட்டைக் கல்வெட்டு.

---

(1) ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ
கடல் சூழ்ந்த பார்மாதரும் பூமாதரும் கலைமாதரும்
அடல் சூழ்ந்த போர்மாதரும் சீர்மாதரும் அமர்ந்துவாழ
(2) நாற்கடல்சூழ் புவியேழும் பாற்கடல்போல் புகழ்பரப்ப
ஆதியுகம் ஆமென்னச் சோதிமுடி புனைந்தருளி
(3) அறுசமயமும் ஐம்பூதமும் நெறியில் நின்று பாரிப்பத்
தென்னவருஞ் சேரலருஞ் சிங்களரு முதலாய
மன்னவர்கள் திறைசுமந்து வந்திறைஞ்சிச் சேவிப்ப
ஊழிசெங்கோல் ஏழுபாரும் இனிதளிப்பச் செம்பொன்

(4) வீரசிம்ஹாசனத்து உலகுடைமுக்கோக் கிழானடிக ளோடும் வீற்றிருந்தருளிய கோவிராஜ கேசரி பன்மரான திரி புவனச் சக்ரவர்த்திகள் ஸ்ரீ ராஜாதி ராஜ தேவர்க்கு யாண்டு எட்டாவது ÷ (5) ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலத்து ஆமூர்க் கோட்டத்துச் சிறுகுன்ற நாட்டுக் காரிகைக் குளத்தூர்க் குளத்து ளான் திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமானம்பியார் ஆன பல் லவ (6) ராயர் பெரிய தேவர் ராஜராஜ தேவர் பத்து கோயிற் கொத்துமானை குதிரை அகம்பாடி நியாய முள்ளிட்ட துறைகளுக் கும் முதலிகளுமாய் முதலிகள் ஒபாதி காரியத்து (7) க்குங் கடவருமா யெல்லா வரிசைகளும் முன்னேவல் உள்ளிட்டு முதலி கள் பெறக் கடவ ஏற்றங்களும் பெற்று நின்று பெரியதேவர் துஞ் சியருளிப் பிள்ளைகளுக்கு ஒன்றும் இரண்டும் திருநட்சத்திரமா (8) கையால் ஆயிரத்தளிப் படை வீடும் விட்டுப் போத வேணடிப் போதுகிற இடத்துத் திருவந்தப்புரமும் பரிவாரங்களும் உள்ளிட்டன எல்லாம் பரிகரித்துக் கூட்டிக்கொடு போந்து ராஜ

(9) ராஜபுரத்திலே இருந்த இடத்துக்கு சூழ்ந்த இடன்............ யாறு மிகுதிப்... ...ரத்து உடன் கூட்டத்தா......ராலும் எல்லாக் கலக்க...... சோழராஜ்யத்துக்குள்ளேயே யிருப்பார் காரணவருட ......(10) வேண்டிப்புறத்து எல்லா அடைவு கேடுகளும் வராத இடத்து இந்நல்களும் பரிகரித்து இப்......பெரிய தேவர் எழுந் தருளிய நாளிலே திரு அபிஷேகத்துக்கு உரிய பிள்ளைகள் இன் றியே..... ருக்கிற (11) படியைப் பார்த்து முன்னுளிலே காரியம் இருந்தபடி விண்ணப்பஞ் செய்து கங்கைகொண்ட சோழ புரத் திலே எழுந்தளி யிருக்கிற பிள்ளைகளை பிரயாணம் பண்ணு வித்து உடையார் விக்கிரமசோழ தேவர் பேரனுர் (12) நெறி யுடைப் பெருமாள் திருமகனுர் எதிரிலிப் பெருமாளைப் பெரிய தேவர் துஞ்சியருளின நாளிலே மண்டை கவிப்பித்துப் போந்தா ரானவாறே இவரைத் திரு அபிஷேகம் பண்ணுவிக்கக் கடவராக நிச்செயித்து நாலாந் திரிநக்ஷத்திரத்திலே ராஜாதி ராஜதேவர் எ (13) ன்று திரு அபிஷேகம் பண்ணுவித்து உடன் கூட்டமும் நாடு மொன்றுப்பட்டுச் செல்லும்படி பண்ணுவித்தருளினுர் மிகை செய்யாதபடியும் பரிகரித்து இவர்கள் எல்லோரையுஞ் சேரப் பிடித்துப் பணி அழகிதா (14) கச் செய்வதொருபடியும் பண்ணி ஈழத்தான் பாண்டி நாட்டிலே படைகளும் காரணவராஞரையும் மிகுதிப் போதவிட்டு இந் நாடு கைக் கொள்ளக் கடவனுகப் பண் ணின இடத்துப் பாண்டியனுர் குலசேகர தேவர் (15) தம்மு டைய ராஜ்யம் விட்டுச் சோழ ராஜ்யத்திலே புகுந்து என்னுடைய ராஜ்யம் நான் பெறும்படி பண்ணவேனுமென்று சொல்ல இவர் உடையார் குலசேகர தேவர் பெறும்படி பண்ணக்கட (16) வராக வும் இந்த ராஜ்யத்திலே புகுந்து வந்து கைக்கொண்ட இலங்கா புரி தண்டநாயகன் உள்ளிட்டாரைக் கொன்று பாண்டியர்கள் இ (17) ருப்பான மதுரை வாசலிலே இவர்கள் தலை தைப்பிக்கக் கடவராகவும் சொல்லி யிப்படி யெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்து திருவுள்ளமானபடியே பாண்டியனுர் குலசேகர தேவர் சோழ ராச்சியத்தில் இருந்த நாளிலே இவர்க்கு வே (18)ண்டுவன வெல் லாங் குறைவறச் செய்து பரிகரித்து பலத்தாலும் அர்த்தத்தாலும்

உற்சாகத்தாலும் பாண்டிநாடு கைக்கொண்டுதான் சொன்ன படியே இலங்காபுரி தண்டநாயகன் உள்ளிட்டாரைக் கொன்று இவர்கள் தலே (19) மதுரை வாசலிலே தைப்பித்து பாண்டிய ஞர் குலசேகர தேவர் மதுரையிலே புகுகைக்குச் செய்ய வேண்டு வனவும் வ.... ஜயத்து செய்வித்து இவரை மதுரையிலே புகவிட்டுப் பாண்டிநாடு ஈழ நாடாகாத (20) படி பரிகரித்துச் சோழ ராஜ்யம் சென்ற படிக்கு ஈடாகத் தொண்டைநாடும் பாண்டி நாடும் செல் லும் படியும் பண்ணி ராஜ காரியங்கொண்டு நிர்வகிக்கக் கடமை ...குத் தன் கட்டளே யிட்டுக் காரியங்கொண்டு செலித்தினபடியே தமக்கு பி (21) ன்பும் இக்கட்டளேயிலே காரியஞ் செல்வதொரு படி காரியங்கொண்டு செல்வத்தால் நிற்க இவர் வியாதிப்பட்டு இன்றியே ஒழிந்தமையில் இவர் விருந்தங்களுக்கும் மக்களுக்கும் இவர்கள் விருந்தங்களுக்கும் மக்களுக்கும் பெண் மக்களுக்கும் தாயார்க்கும் உட(22) ன் பிறந்தாளுக்கும் இவள் மக்களுக்கும் இவர்கள் வற்கத்தாருக்கும் விருதராஜ பயங்கர வளநாட்டுக் குறுக்கை நாட்டு இவர் காணியான சோழேந்திர சிங்கநல்லூரில் பழம் பெயர் தவிர்ந்து யாண்டு எட்டாவது முதல் அந்தராயம் பாட்டம் உட்பட இ(23) றையிலியாய் வேறு பிரிந்த ராஜாதி ராஜன் குளத்தூர் நிலம் நாற்பதிற்று வேலி இந்நிலம் அனுபவிக் கும் படிக்கு ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து மேன்மலேப் பழையனூர் நாட்டுப் பழையனூர் உடையான் வேதவனமுடை யான் அம் (24) மையப்பரான பல்லவராயன் நிச்சயித்தபடியே அனுபவிக்கும் விருந்தங்களில் சிற்ருலத்தூருடையான் மகளுக்கு நிலம் மூவேலியும் ஆலிநாடுடையான் மகளுக்கு நிலம் மூவேலியும் இவள் மக்கள் வாழ்க்கைப்பட்ட பெண்கள் மூவர்க்கு (25) பேரால் நிலம் இரு வேலியாக நிலம் அறு வேலியும் நெற்குன்றங்கிழார் களப்பாளராயர் மகளுக்கு நிலம் மூவேலியும் இவள் மக்களில் அழகிய தேவனுக்கு நிலம் மூவேலியும் பெண் மக்களுக்குப் பேரால் நிலம் இருவேலியாக நிலம் அறுவேலி (26) யும் அம்பர் அருவந்தை காலிங்கராயர் மகளுக்கு நிலம் மூவேலியும் மக்களில் சேந்தன் திருநட்டமாடி வீரநம்பி தேவன் குடையான் மகளுக்கும்

இவள் மகளுக்கும் நிலம் இருவேலியும் ராஜராஜ தேவர் விருந்தங்களுக்கும் மக்களுக்கும் நிலம் எண்வேலியும் தாயார் வைப்பூ (27) ருடையார் மகளார்க்கு நிலம் வேலியும் உடன் பிறந்த பெண்களில் வீழியூருடையானுக்கு புக்க பெண்ணுக்கும் இவள் மகளுக்கும் நிலம் இருவேலியும் ஆக நிலம் நாற்பதிற்று வேலியும் அந்தராயம் பாட்டம் உட்பட இறையிலி (28) இட்டமைக்கு உள் வரிக்கு எழுத்திட்டார் || நந்திய ராயர் || கனகராயர் || மூவேந்தராயர் || ஜினத்தரையர் || விசய ராயர் || புரவுவரி ஸ்ரீகரண நாயகம் சிறு குடையான் குன்றங் கிழான் || கானூர் கிழவன் || நரியனூருடையான் (29) புரவுவரி ஸ்ரீகரணத்து முகவெட்டி ஈங்கை உடையான் || ஆரூர்உடையான் || தத்தைநல்லூர் உடையான் || சிறுநல்லூர்உடையான் || இப்படிக்கு பிரசாதஞ் செய்தருளின ஸ்ரீமுகத்துக்கு எழுத்திட்டார் சேதிராசர் || வாணதிரா......-.......வரசர் (30) ராஜராஜ விழுப்பரையர் || சிங்கள ராயர் || நீலகங்ரையர் || தீபதரையர் || எழுதினேன் திருமந்திர ஓலை மீனவன் மூவேந்த வேளான் || *

* Epigraphia Indica, Vol. XXI, No. 31.

இரண்டாம் இராசாதிராச சோழனது திருவாலங் காட்டுக் கல்வெட்டு

(1) ஸ்வஸ்திஸ்ரீ ‡ கடல் சூழ்ந்த பார்மாதரும் (பூமாத ரும்) கலைமாதரும்—அடல் சூழ்ந்த போர்மா (2) தருஞ்சீர் மாதரும் அமர்ந்து வாழ—நாற்கடல் சூழ் புவிஏழும் பாற்கடல் சூழ் புகழ் பர (3) ப்ப—ஆதியுகமா மென்னச் சோதிமுடி புனைந் தருளி—அறுசமயமும் ஐம்பூதமும் நெ (4) றியில் நின்று பாரிப் பத்—தென்னவருஞ் சேரலருஞ் சிங்களரும் முதலாய—மன்னவர் கள் திறை (5) சுமந்து வந்தீண்டிச் சேவிப்ப—ஊழிஊழி ஒரு செங்கோல் ஏழுபாரும் இனிதளிப்பச்—செம்பொன் வீரஸி(6) ம்ஹாஸநத்து உலகுடை முக்கோக் கிழானடிகளோடும் வீற்றிருந் தருளிய கோவிராஜ கேசரி பன்மரான (7) திரிபுவநச் சக்கரவர்த் திகள் ஸ்ரீஇராஜாதி ராஜதேவர்க்கு யாண்டு பன்னிரண்டாவது நாள் நூற்றைம்பத் (8) தேழினல் திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி கோனேரின்மை கொண்டான் ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து மேன் (9) மலைப் பழையனூர் நாட்டுப் பழையனூர் உடையார் திரு வாலங்காடுடையார்கோயிலில் தேவகன்மிக்கு (10)ம் ஸ்ரீமாஹேஸ் வரக் கண்காணிசெய்வார்களுக்கும் பழையனூருடையான்வேதவன முடையான் அம்மைய (11) ப்பனான அண்ணன் பல்லவராஜன் ஈழத்தான் ப்ராக்கிரமபாகு ஆள்வான்போதேதுடங்கி சோழராச் சியத்துக்கு (12) விரோதமாயிருப்பன பல வடிகளாலுஞ் செய்யப் பார்த்து இதுக்கு உறுப்பாகப் பாண்டிநாட்டிலே படை (13) யுற விட்டு... குலசேகரனையும் மதுரையில் நின்று வெள்ளாற்றுக்கு வடகரையிலே போ (14) தப்பண்ணி [னபடியாலே]...வினைக்கேடு களும் செய்யப்பார்த்த இடத்து இதுக்குப்பரிகாரமாக குல (15) சேகரர்க்கு [வேண்டுவனவுஞ்செய்துமுத] லிகளும்படைகளும்போக விட்டு ஈழத்தான் படையையு (16)ம் இப்படைக் [குக் காரணவ

ரான] இல [ங்கா புரத] ண்ட நாயக்கனும் ஜகத்தரயத் தண்ட நாயக்கனும் உள்ளிட்டா (17) ரையுங் கொன்று [மதுரை வாச லிலே இவர்கள் தலைகள்] தைப்பித்து இவ்வூரிலெ குலசேகரரை யும் புகவிட்டுச் செ (18)ல்லா நிற்க.........கு விரோதமாயிருப்பதை செய்யப் பார்த்து இவன் தன் படை (19) நிலையான ஊராத் துறை, புலைச்சேரி, மாதோட்டம், வல்லிகாமம், மட்டிவாழ் உள் ளிட்ட ஊர்களிலே படைகளு (20) ம் புகுதவிட்டு படவுகளுஞ் செய்விக்கிறபடி கேட்டு இதுக்குப் பரிகாரமாக ஈழத்தான் மரு மகனுராய் ஈழ ராச்சியத்துக்குங் (21) கடவராய் முன்பே போந் திருந்த சீவல்லவரை அழைப்பித்து இவர்க்கு வேண்டுவனவுஞ் செய்து இவரையும் இ (22) வருடனே வேண்டும் படைகளும் ஊராத்துறை வல்லிகாமம் மட்டிவாழ் உள்ளிட்ட ஊர்களிலே புகவிட்டுப் புலைச்சே (23) ரி மாதோட்டம் உள்ளிட்ட ஊர்களும் அழித்து ஈழத்தானினவாய் இவ்வூர்களில் நின்ற ஆனைகளும் கைக்கொண் (24)டு ஈழமண்டலத்தில் கீழ்மேல் இருபதின் காத மேற்படவுந் தென் வடல் முப்பதின் காதமேற்படவும் அழித்து இத் (25) துறையில் இவன் மனிசராயிருந்தாரில் கொல்வாரையுங் கொன்று பிடிப்பாரையும் பிடித்து இவர்களையுஞ் சரக்காய்க் கைக் கொண்டனவும் பிடித்து ஆனைகளும் அழைப்பித்து இவன் நமக்குக் காட்டி ஈழமண்டலத்துக் காரிய (27) ம் எல்லாப் படியாலும் இவன் அழியச் செய்வித்த படிக்கும் (1) பாண்டியனுர் குலசேகரர் தமக்கு முன்பு செய்த (28) நன்மைகளும் பாராதே ஈழத்தா னுடனே சம்பந்தம் பண்ணவும் இவனும் இவருங்கூட நின்று சோழ ராச்சியத்துக் (29) கு விரோதமாயிருப்பன செய்யவுங் கட வதாக நிச்சயித்து இதுக்கு உறுப்பாகப் பாண்டி நாட்டு ஏழகத் தாரிலும் மற்றச் (30) சாமந்தரிலும் நமக்குச் சேர்வு பட்டு நின் றுடன் செய்கிற இராசராச கற்குடி ராயனும் இராசகம்பீர அஞ்சு கோட் (31) டை நாடாழ்வானும் உள்ளிட்டாரை அத்துறைகளில் நின்றும் வெள்ளாற்றுக்கும் வடகரையிலே போதப்பண்ணி (32) இலங்காபுரித் தண்டநாயக்கனும் ஜகத்தரயத் தண்டநாயக்கனும் உள்ளிட்டார். தலைகளாய் மதுரை வாசலில் தைச்ச தலை (33)

களும் வாங்கிப்போகடுவித்து எல்லாத் தீமைகளும் செய்யக் கடவதாகக் கருதிச் செய்கிறபடியும் ஈழத்தான் குலசேகரருட (34) ன் கூடநின்று உதவிசெய்கைசுட்டி இவருடன் சார்வுபட்டு நின்ருர்க்கு வரக் காட்டின ஓலைகளும் வ [ஸ்துக்களும் வழி] யிலே இவர் எல்லாப் படியாலும் சோழ ராச்சியத்துக்கு விரோதமாயிருக்கையாலே இவனை (35) அங்கு நின்றும் போக்கி முன்பே பிடித்த மதுரைக்குக் காரணவரான பராக்ரம பாண்டியர் மகனுர் வீர [பாண்டிய] தேவரை மதுரை 'கோயிலில் இடக் கடவதாக இவனுக்கு நாம் சொல்லி பெலங்களையும் வேண்டுவாரையும் போகவிடுவனவும் விட்டு .... இவ்வஸ்துவாலுங் குதிரையாலும் வேண்டுவனவையிற்றில் நமக்குச் சொ (36) ல்லிச் செய்ய வேண்டுவனஞ் செய்வித்து அல்லாதன இவனே மிகுதிப்பட நேர்ந்தும் செய்து சுருக்கின நாளைக்குள்ளே மதுரை......'ரை'ப் போக்கி வீரபாண்டிய தேவரை மதுரையில் புகவிட்டபடிக்கும் இவனுக்குஅருமொழி தேவ வளநாட்டு நென்மலி நாட்டு இராஜராஜன் பழையனூரிலே பதிற்று (37) வேலி நிலம் பன்னிரண்டாவது முதல் அந்தராயம்பாட்டம் உட்பட இறையிலியாக இட்டு இப்படிஉடையார் திருவாலங்காடுடைய.........மூவேந்த வேளான் ||இவை நீலகங்கரையன் எழுத்து ≈ (38) இவை தீபத்திரையன் எழுத்து இவை மலையப்பிராஜன் எழுத்து இவை மழவ......... (39) து இவை வில்லவ ராஜன் எழுத்து. *

---

* Epigrapia Indica, Vol. XXII, No 14

இதுவும் திருக்கடவூர் மயானக் கல்வெட்டும் ஒன்ருகவே இருத்தலால் இதில் சிதைந்துள்ள பகுதி அக்கல்வெட்டின் துணை கொண்டு நிரப்பப்பெற்றுளது.

மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழனது

திரிபுவனக் கல்வெட்டு

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ

(1) ஆசக்ராமானுராதாம் ஸமரசிரஸி யஹ
ஸம்ஹரன் ஸிம்ஹலேந்த்ரோ
ந்யோ(ை)ஜேஷீ(த்) கேரளேசம் விதரஸுரபதிம்[1]
யோவதீத்வீரபாண்ட்யம் ।
யோவாவீராபிஷேகம் ஹ்யதனுத[2] மதுராம்
பாண்ட்யகுப்தாம் ஜயித்வா[3]
ந்தாத்(ை)ரேவேதஸிரஸ்ஸ புமி[4] விஜயதே
ஸ்ரீகுலோத்துங்கசோளஹ ॥

(2) விச்வம்பரா யஸ்ய புஜார்க்கமார்க்கா[5]
ஹதோபஸர்க்கம் பரிபாலயஜ்யாம்[6] ।
ப்ரீத்யா ஸுராத்யாதி[7] வராஹதம்ஷ்ட்ரா
(வ)ாஸாஸிதாரா (வ்ர)ததேகானும்[8] ॥

(3) (பு)ஜப்ரதாபாநலதூமலேகா
ஸங்க்ராமலக்ஷ்யஹ[9] கபரீகலாபஹ ।
த்ரைலோக்யரக்ஷாவிதிவிச்வமூர்த்தே
ர்ஜ்ஜாக(த்தி) யஸ்யா(னு)குண(ஹ) க்ருபாணஹ ॥

---

1. விஜிதஸுரபதிம்
2. வ்யதனுத
3. மதித்வா
4. ராஜா த்ரைலோக்யவீரஸ்ஸ புவி
5. புஜார்க்களாயாம்
6. யந்த்யாம்
7. ஸ்மரத்யாதி
8. வேதனும்
9. லக்ஷ்மீ

(4) த்யாவாபுவௌ வ்யாப்ய விஜ்ரும்ப(ஹ)ஸாதா[1]
நிரங்குசம் ராஜரி[2] யாஸ்ய கீர்த்தி: ।
பிஞக(ம்)பாணே ஸுவ்ரதாவீ[3]
மூர்த்தேரபய்(ர்)யா(ப்)தஜகத்ரயாயாஹ ॥

(5) ஸௌந்தர்யே மதனஸ்தருர்விதரணே
திவ்ய(ா)(ஹ) க்ஷமாயா(ம்) க்ஷிதிஹ
க்ரோதே தண்டதரஹ பராக்ரமவிதௌ
தௌ ஜாமதக்ன்யா(ர்)ஜ்ஜுநௌ ।
நீதௌ சுக்ரப்ருஹஸ்பதீ சுரபதி[4]
ஸ்த்ரைலோக்யரக்ஷாக்ரமே
ஸங்கீ(தேபர)தோ முனி(ர்)ந்நரபதி
ஸ்தீ.........கதபண்டிதே[5] ॥

(6) ஸ்பாபே(த)[த](ர்)மண்டபமக்ரவர்த்தி
கிரீந்த்ரஜாவேச்மனி கோபுரஞ்ச ।
ப்ராகாரஹர்ம்ய(ம்ச) விதாய ஹைம
ந்ததேகபக்தோ முமுதே நரேந்த்ரஹ ॥

(7) ஏகாம்ரேச்வரதிவ்யதாம மதுரா
ஹாலாஹல(ா)ஸ்யாலயம்
ஸ்ரீமத்யார்ஜ்ஜுனதாம தாம ச ததா
ஸ்ரீராஜராஜேச்வரம் ।
வல்மீகே(க)[ம]ச்வரவேச்வசேதி நிகில(ம்)
ந்நிர்மாய ஹைமந்(த்)[ந்]ருபோ
வல்மீகாதிபதேச்ககார ச ஸபா(ம்)
திவ்யாம் மஹத் கோபுரம் ॥

---

1. மாஞு
2. ராஜதி
3. ரதாங்கபாணேரனுகுர்வதீவ
4. ஸுரபதி
5. வீர: கதம் வர்ண்யதே

(8) ஜித்வா ப்ருத்வீந்த்ரிபுவனவீரச்சதுரந்தா(ம்)
ஞ்சக்ரே ஸ்தான[1] ந்த்ரிபுவனவீரேச்வரமேதத் ।
ந(ர)நாஹர்ம்யப்ரகடிதசோப(ஹ)[ம்]பஹுரத்யம்
வைமோ[2] த்துங்கப்ரவரவிமானஸ்தகிதா(ர்)க[ஹ] ॥

(9) ஸ்ரீகண்ட[3]சம்புதனயேந பதிர்ந்ருபாணும்
பாண்டாரீ ரீசரசிவே (நமஹ...)[4]
(ஸோமேச்வரேண குருணு) புவ(ந)ஸ்ய பித்ரோ
ச்ச்ரேஷ்டாமகாரயதஸௌ சிவயோ:ப்ரதிஷ்டாம் ॥

(10) வித்யா யேன மனீஷிணு நிகஷிதா விஸ்ப்ருஷ்டமஷ்டாதச
ஸ்தாணேய்(ர்)யேன விவிக்தமோபநிஷதம்
விச்வாஸகத்வம் பபோஹ[5]
வேதாகாரச[6] சைவதர்சனத்ருசா ஸித்தாந்த ரத்னுகரோ
ராஜ்ஞோ யஸ்ய குருஸ்ஸ (இ)[ஈ]ச்வரசிவஹ
கஸ்தஸ்ய ம்ருகோ குணஹ[7] ॥

---

1. ஸ்தான
2. ஹைமோ
3. ஸ்ரீகண்ட
4. பாண்ட்யாரிரீச்வரசிவே ந மஹ
5. விவிக்தமௌபநிஷதம்விச்வாதிகத்வம்விபோ:
6. யேனுகரி ச
7. ஸ்ரீகுருப்யோந்நம: ॥

ஸ்ரீகம்பஹரேச்வரஸ்வாமினேந்நம: ॥

வடமொழியில் உள்ள இந்தச் சாசனத்தின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு வருமாறு:—

1. சக்கரம் முதல் அநுராதம் வரையில் (அதாவது வடக்கேயுள்ள சக்கரக் கோட்டம் முதல் தெற்கேயுள்ள அநுராத புரம் வரையில்) உள்ள பூமியை, போர்முகத்தில் ஸிம்ஹள அரசனைக் கொன்று, கேரள மன்னனை முறியடித்து, இந்திரனை ஜயித்த வீரபாண்டியனைக் கொன்று, பாண்டிய மன்னனால் பாது காக்கப் பெற்ற மதுரையைக் கைப்பற்றி (அழித்து), அங்கே வீராபிஷேகம் செய்து, திரைலோக்ய வீரன் என்று பெயர் பெற்ற அரசன் ஸ்ரீகுலோத்துங்கசோழன் வெற்றி கொண்டு ஆண்டு வருகின்றான்.

2. அவனுடைய புஜங்கள் (கதவுக்குத் தாழ்ப்பாள் போல்) திக்குகளை யெல்லாங் காத்துத் தொந்தரவு ஏதும் நிகழாமல் பரி பாலனம் நடத்தி வருவதால், முன்னொரு நாள் மகாவிஷ்ணு ஆதி வராக அவதாரம் எடுத்துத் தன்னுடைய தந்தங்களால் பூமியைத் தூக்கி நிலைநிறுத்திய போது, வாள் முனையில் கிடப்பதுபோல் அங்கே இருந்த நிலையைப் பூமிதேவி இப்போது இன்பத்துடன் நினைவு கூர்கிறாள்.

3. புஜபல பராக்ரமமாகிய நெருப்பிலிருந்து வந்த புகைக் கூட்டம் போலவும், போர்மடந்தையின் கறுத்த கேசபாசம் போலவும் [கறுத்த நிறம் வாய்ந்து]. மூவுலகத்தையும் ரக்ஷிப்பதற் கென்றே பிரமாவினால் நியமிக்கப்பட்ட அவனுடைய குணப்பிர தாபங்களை யாரே விவரித்துக் கூற முடியும்!

4. பூமி முதல் ஆகாசம் வரையில் இடைவெளியில்லாமல் பரந்து ஒளி வீசும் அவனுடைய புகழ் பிநாகபாணியான சிவபெரு மானுடைய திருமேனிபோல் மூவுலகத்திலும் வியாபித்து நிற்கிறது.

[ரதாங்கபாணி என்பது பாடமானால் அந்தச்சொல் 'ரதத்துக்கு அங்கமான வில்லைக் கையில் தரித்திருப்பவர்' என்று பொருள்படும்.

விஷ்ணுவின் நாமங்களில் அது ஒன்று. விஷ்ணு என்னும் சொல்லே 'எல்லா இடங்களிலும் வியாபித்திருப்பவர், என்ற பொருள் வாய்ந்தது].

5. அழகில் மன்மதன்; கொடையில் கற்பக விருக்ஷம்; பொறுமையில் பூமி; கோபத்தில் யமன்; வீரத்தில் பரசுராமன்; அர்ஜ்ஜுநன் ஆகியோர்; நீதியில் பிரகஸ்பதி, சுக்கிரன் ஆகிய வர்கள்; மூவுலகத்தையும் பாதுகாத்து ரக்ஷிப்பதில் இந்திரன்; சங்கீதத்தில் பரதமுனிவர்; இவ்விதம் விளங்கும் அரசனுன இந்த வீரனுடைய புகழை வருணித்துக் கூற முடியுமா?

6. [சிதம்பரத்திலே] சபாபதியின் (அதாவது நடராஜாவின்) முன்னுள்ள மண்டபத்தையும். மலைமகள் (கிரீந்திரஜா அதாவது சிவகாமி அம்மை) கோயிலின் கோபுரத்தையும் சுற்றியுள்ள பிரகார மாளிகைகளையும், அவ்வூர்ப் பெருமானிடத்தே இடையருத பக்தி கொண்ட இவ்வரசன் பொன்மயமாக விளங்கும்படி நிர் மாணித்தான்.

7. [காஞ்சீபுரத்திலே] ஏகாம்பரேசருடைய அழகுபொருந்திய கோயிலையும், மதுரையில் ஆலவாயாருடைய (அதாவது சுந்தரேசப் பெருமானுடைய) கோயிலையும், (திருவிடை மருதூர்) மத்யார்ஜ்ஜுநத்தின் கோயிலையும், [தாராசுரத்தில் உள்ள] ஸ்ரீராஜ ராஜேச்சுர ஆலயத்தையும், [திருவாரூரில் உள்ள] வன்மீகநாத ருடைய கோயிலையும், இந்நிலவுலகில் பொன்மயமாக விளங்கும்படி அமைத்தான். இன்னும் புற்றிடங் கொண்டாரது சபையையும் பெரிய கோபுரத்தையும் கட்டினுன்.

8. பூமியின் நான்கு திசைகளையும் வெற்றிகொண்ட திரி புவன வீரன் இவ்வூரையே இருப்பிடமாகக் கொண்டு அநேகப்பிர கார மாளிகைகள், பற்பல வீதிகள் ஆகியவற்றுடனும், சூரியனு டைய கதியையே தடுக்கக் கூடியதாக வான வீதியை முட்டும்படி உயர்ந்த விமானத்துடனும் பொன்மயமாக அழகு பெறத் திரிபு வன வீரேச்சுரம் என்னும் இத்திருக்கோயிலை எடுப்பித்தான்.

9. ஸ்ரீகண்டசம்பு[1] என்பவருடைய குமாரரும், தன்னுடைய குருவும் ஆன ஈசுரசிவர் என்னும் சோமேசுரரைக் கொண்டு இவ்வுலகத்துக்கே அம்மையப்பராக விளங்கும் பரமசிவன் பார்வதி ஆகிய இருவரையும் மிகச் சிறந்த முறையில் 'பாண்டியாரி' என்ற இவ்வரசன் பிரதிஷ்டை செய்வித்தான்.

10. ராஜகுருவான அந்த ஈசுரசிவர் வித்துவான்களில் சிறந்தவர், பதினெட்டு சிவ புராணங்களையும் தெளிய அறிந்தவர். பெருமானின் உயர்வைச் சொல்லும் உபநிடதங்களை விரிவாகச் சொல்பவர், சைவ தர்சநத்தை [அனுபவத்தில்] கண்டவர், சித்தாந்த ரத்நாகரம் என்னும் நூலை இயற்றியவர். யாரே அவரது குணத்தைத் தேடி அடைய முடியும்! [ஒருவராலும் முடியாது.]*

---

1. விக்கிரம சோழனுக்கு ஸ்ரீகண்டசம்பு என்னும் ஒருவர் ராஜகுருவாக விளங்கி வந்தார் என்பது அவனுடைய கல்வெட்டுகளிலிருந்து தெரிகிறது. அந்த ஸ்ரீகண்டசம்புவே இவர் போலும்.

South Indian Temple Inscriptions, Vol. II pp. 945-50

மூன்றும் இராசராச சோழனது திருவயீந்திரபுரக் கல்வெட்டு

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ திரிபுவனச் சர்க்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீராஜராஜ தேவர்க்கு யாண்டு 15-வதின் எதிராமாண்டு பிரதாப சக்கர வர்த்தி ஹொய்சள ஸ்ரீ வீரநரசிம்ம தேவன் சோழச் சக்கர வர்த்தியைக் கோப்பெருஞ்சிங்கன் சேந்தமங்கலத்தே பிடித்துக் கொடு இருந்து தன் படையை யிட்டு ராஜ்யத்தை அழித்து தேவாலயங்களும் விஷ்ணு ஸ்தானங்களும் அழிகையாலே இப்படி தேவன் கேட்டருளி சோழமண்டல பிரதிஷ்டாசாரி யன் என்னும் கீர்த்தி நிலைநிறுத்தியல்லது எக்காளம் ஊதுவ தில்லை என்று தோர சமுத்திரத்தினின்றும் (படை) எடுத்து வந்து மகர ராஜ்ய நிர்மூலமாடி இவனையும் இவன் பெண்டு பண்டாரமும் கைக்கொண்டு பாச்சூரிலே விட்டுக் கோப்பெருஞ் சிங்கன் தேசமுமழித்துச் சோழச் சக்கரவர்த்தியையும் எழுந் தருளுவித்துக் கொடுவென்று தேவன் திருவுள்ளமாய் ஏவ விடைகொண்டு எழுந்த ஸ்வஸ்திஸ்ரீ மனுமஹாபிரதானி பரம விஸ்வாஸி தண்டினகோபன் ஜகதொப்ப கண்டன் அப்பண தண்ணுக்கனும் சமுத்திர கொப்பய தண்ணுக்கனும் கோப் பெருஞ்சிங்கனிருந்த எள்ளேரியும் கல்லியூர் மூலையும் சோழ கோனிருந்த தொழுதகையூரு மழித்து வேந்தன் முதலிகளில் வீரங்க நாடாழ்வான் சீனத்தரையன் ஈழத்து ராஜா பராக் கிரம பாஹுவுள்ளிட்ட முதலி 4 பேரையும்................கொன்று இவர்கள் குதிரையுங் கைக்கொண்டு கொள்ளிச் சோழகோன் குதிரைகளையுங் கைக்கொண்டு பொன்னம்பல தேவனையும் கும்பிட்டு எடுத்து வந்து தொண்டமாநல்லூர் உள்ளிட்ட தமக்கூர்களும் அழித்து அழி........காடும் வெட்டிவித்து திருப் பாதிரிப்புலியூரிலே விட்டிருந்து திருவதிகை திருவக்கரை உள் ளிட்ட ஊர்களு மழித்து வாரணவாசி ஆற்றுக்குத் தெற்கு

சேந்தமங்கலத்துக்கும் கிழக்கு கடலிலே அழிவூர்களும் குடிகால் களும் சுட்டும் அழித்தும் பெண்டுகளைப் பிடித்தும் கொள்ளை கொண்டும் சேந்தமங்கலத்திலே எடுத்துவிடப் போகிற அளவிலே கோப்பெருசிங்கன் குலைந்து சோழச் சக்கரவர்த்தியை எழுந்தருளுவிக்கக் கடவதாக தேவனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய இவர் விட்டு நமக்கும் ஆள் வரக் காட்டுகையாலே சோழச் சக்கரவர்த்தியை எழுந்தருளுவித்துக் கொடுபோந்து ராஜ்யத்தே புகவிட்டது''.*

---

*Epigraphia Indica, Vol. VII, pp. 167-8.
Ep. car., Vol. XII, Tumkur District, Guppi Taluk, No 45

பிறசேர்க்கை IX

உத்தரமேரூர்க் கல்வெட்டு - I

1. ஸ்வஸ்திஶ்ரீ மதுரை கொண்ட கோப்பரகேசரிவன்மர்க்கு யாண்டு பனிரண்டாவது உத்திரமேருச் சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையோம் இவ்வாண்டு முதல் எங்கள் ஊர் ஶ்ரீ முகப்படி ஆணை.

2. இதனல் தத்தனூர் மூவேந்த வேளான்இருந்து வாரியம் ஆக ஆட்டொருக் காலும் சம்வத்சர வாரியமும் தோட்ட வாரியமும் ஏரி வாரியமும் இடுவதற்கு வியவஸ்தை செய்.

3. த பரிசாவது குடும்பு முப்பதாய் முப்பது குடும்பிலும் அவ்வக் குடும்பிலாரேய் கூடி கானிலத்துக்கு மேல் இறை நிலம் உடை யான் தன் மனையிலே அ

4. கம் எடுத்துக் கொண்டு இருப்பானை அறுபது பிராயத்துக்கு உள் முப்பது பிராயத்துக்கு மேல்பட்டார் வேதத்திலும் சாஸ்தி ரத்திலும் காரியத்திலும் நிபுணர் என்னப் பட்டி

5. ருப்பாரை அர்த்த செளசமும் ஆத்ம செளசமும் உடையராய் மூவாட்டின் இப்புறம் வாரியம் செய்திலாதார் வாரியம் செய் தொழிந்த பெருமக்களுக்கு

6. அணைய பந்துக்கள் அல்லாதாராய் குடவோலைக்கு பேர் தீட்டி சேரி வழியே திரட்டி பன்னிரண்டு சேரியிலும் சேரியால் ஒரு பேராம் ஆறு ஏதும் உருவறியாதான் ஒரு

7. பாலனைக் கொண்டு குடவோலை வாங்குவித்து பன்னிருவரும் சம்வத்ஸர வாரியம் ஆவதாகவும் அதன் பின்பே தோட்ட வாரியத்துக்கு மேல்படி குடவோ

8. லை வாங்கி பன்னிருவரும் தோட்டவாரியம் ஆவதாகவும் நின்ற அறுகுட வோலையும் ஏரி வாரியம் ஆ

9. வதாகவும் முப்பது குடவோலை பறிச்சு வாரியம் செய்கின்ற மூன்று திறத்து வாரியமும் முந்நூற்று அறுபது நாளும் நிரம்ப வாரியம் ஒழிந்த அனந்தரம் இடும் வாரியங்கள் இவ்விய வஸ்தை ஓலைப்படியே குடும்புக்கு குடவோலையிட்டு குடவோலை பறிச்சுக் கொண்டேய் வாரியம் இடுவதாகவும் வாரியம் செய் தார்க்கு பந்துக்களும் சேரிகளில் அனேன்யமே அவரு

10. ம் குடவோலையில் பேர் எழுதி இடப்படாதார் ஆகவும் பஞ்சவார வாரியத்துக்கும் பொன் வாரியத்துக்கும் முப்பது குடும்பிலும் முப்பது குடவோலையிட்டு சேரியால் ஒருத்தரை குடவோலை பறித்து பன்னிருவரிலும் அறுவர் பஞ்சவாரவாரியம் ஆவதாக வும் அறுவர்பொன்வாரியம் ஆவதாகவும் சம்வத்சர வாரியம் அல்லாத

11. வாரியங்கள் ஒருகால்செய்தாரை பின்னை அவ்வாரியத்துக்கு குடவோலை] இடப் பெருதாகவும் இப்பரிசேய் இவ்வாண்டு முதல் சந்திராதித்தவத் என்னும் குடவோலை வாரியமேய் இடுவதாக தேவேந்திரன் சக்கரவர்த்தி ஸ்ரீவீரநாராயணன் ஸ்ரீபராந்தகதேவர் ஆகிய பரகேசரிவர்மர் ஸ்ரீமுகம் அருளிச் செய்து வரக்காட்ட

12. ஸ்ரீ ஆக்ஞையினல் தத்தனூர்மூவேந்தவேளான் உடன் இருக்க நம் கிராமத்து துஷ்டர் கெட்டு சிஷ்டர்வர்த்தித்திடுவாராக வியவஸ்தை செய்தோம் உத்திரமேரு சதுர்வேதி மங்கலத்துக் குச் சபையோம்.

Archaeological Survey of India Annual Report 1904. 1905 pp. 136-138.

உத்தரமேரூர்க் கல்வெட்டு - II

1. ஸ்வஸ்திஸ்ரீமதுரை கொண்ட கோப்பரகேசரிவ ன்மர்க்கு யாண்டு பதினாலாவது நாள் பதினாறு. காலியூர்க் கோட்டத்து தன் கூற்று உத்தரமேருச் சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையோம் இவ்வாண்டு முதல் எங்களுக்கு பெருமானடிகள் எம்பெருமாள் ஸ்ரீ வீரநாராயணன் ஸ்ரீ பராந்தக தேவன் ஸ்ரீபரகேசரி வன்மருடைய ஸ்ரீ முகம் வரக்காட்ட, ஸ்ரீ முகப்படி ஆ

2. க்ஞையினால் சோழநாட்டு புறங்கரம்பை நாட்டு ஸ்ரீ வங்க நகர்க் கரஞ்சை கொண்ட யக்ரமவித்த பட்டனாகிய சோமாசிப் பெருமான் இருந்து வாரியமாக ஆட்டொருக்காலும் சம்வத்ஸ்ரவாரியமும் தோட்டவாரியமும், ஏரிவாரியமும் இடுவார்க்கு வியவஸ்தை செய்த பரிசாவது, குடும்புமுப்பதா முப்பது குடும்பிலும் அவ்வவ் குடும்பிலா

3. ரே கூடி கானிலத்துக்கு மேல் இறைநில முடையான் தன் மனையிலே அகம் எடுத்துக் கொண்டிருப்பானை எழுபது பிராயத்தின் கீழ் முப்பத்தைந்து பிராயத்தின் மேற்படாதார் மந்திரப் பிராமணம் வல்லான் ஒதுவித்து அறிவானை குடவோலை இடுவிதாகவும் அரைக்கானிலமேயுடையான் ஆயினும் ஒருவேதம் வல்லான் ஆய்நாலுபாஷ்யத்திலும் ஒரு பா

4. ஷ்யம் வக்கணித்து அறிவான் அவனையும் குடவோலை எழுதிப்புக இடுவதாகவும் அவர்களிலும் காரியத்தில் நிபுணராய், ஆசாரம் உடையாரானரையே கொள்விதாகவும் அர்த்த சௌஸமும் ஆன்ம சௌஸமும் உடையாராய் மூவாட்டின் இப்புறம் வாரியஞ் செய்திலாதாராய் கொள்வ தாகவும் எப்பேர்பட்ட வாரியஞ் செய்து கணக்குக் காட்டாதே இருந்தாரும் இவர்க்கு சிற்றவ்வை பேரவை ம

5. க்கனையும் இவர்க்கு அத்தை மாமன் மக்களையும் இவர் களுக்கு தாயோடு உடப்பிறந்தானையும் இவர்கள் தமப்ப னோடு உடப்பிறந்தானையும் தன்னோடுடப் பிறந்தானையும்

யும் இவர்களுக்கு பிள்ளை கொடுத்த மாமனையும் இவர்கள் பிராமணியோடு உடப்பிறந்தானையும் தன்னோடு உடப்பிறந்தாளைவேட்டானையும் உடப்பிறந்தாள் மக்களையும் தன் மகனை வேட்டமருகனையும் தன் தமப்பனையும்

6. தன்மகனையுமாக இச்சுட் (டப்பட்ட இத்தினை) பந்துக்களையும் குடவோலை எழுதிப் புகஇடப் பெருதாராகவும், அகம்மியா கமனத்திலும், மகா பாதகங்களில் முன் படைத்த மகா பாதகத்திலும் எழுத்துப்பட்டாரையும் இவர்களுக்கும் முன் சுட்டப்பட்ட இத்தினை பந்துக்களையும் குடவோலை எழுதிப்புக இடப்பெருதாராகவும் சம்ஸர்க்கபதிதரை பிராயச்சித்தம் செய்யும் அளவும்

7. குடவோலை இடாதாதாகவும்.......... தியும் சாகஸ்யராய் இருப்பாரையும் குடவோலை எழுதிப் புகவிடப் பெருதாராகவும் பரதிரவியம் அபகரித்தானையும் குடவோலைப் எழுதிப் புகவிடப் பெருதாராகவும் எப்பேர்ப்பட்ட கையூட்டும் கொண்டான் கிருதப் பிராயச்சித்தம் செய்து சுத்தராநுரையும் அவ்வவர் பிராணுந்திகம்

8. வாரியத்துக்கு குடவோலை எழுதி புக (விடப்பெருததாகவும்) பாதகஞ் செய்து பிராயச்சித்தம் செய்து சுத்தராநுரையும் கிராம கண்டகராய் பிராயச்சித்தம் செய்து சுத்தராநுரையும் அகம்மியாகமனம் செய்து பிராயச்சித்தம் செய்து சுத்தராநுரையும் ஆக இச்சுட்டப்பட்ட அனைவரையும் பிராணுந்திகம் வாரியத்துக்குக்குடவோலை எழுதிப் புகவிடப் பெருததாக

9. வுகமாக இச்சுட்டப்பட்ட இத்தனைவரையும் நீக்கி முப்பது குடும்பிலும் குடவோலைக்கு பேர்தீட்டி இப்பன்னிரண்டு சேரியுலுமாக இக்குடும்பும் வெவ்வேறேவாய் ஓலை பூட்டி முப்பது குடும்பும் வெவ்வேறே காட்டி குடம்புக இடுவதாகவும் குடவோலை பறிக்கும் (போ)து மகாசபைத் திருவடியாரை கபால விருத்தம் நிரம்ப கூட்டிக்கொண்டு அன்றுள்ளூரில் இருந்த நம்பிமார் ஒருவரையும் ஒழியா

10. மே மகாசபையிலே உள்மண்டகத்திலே இருத்திக் கொண்டு அந்நம்பிமார் நடுவே அக்குடத்தை நம்பி

மாரில் விருத்தராயிருப்பார் ஒரு நம்பி மேல் நோக்கி எல்லா ஜனமும் காணுமாற்றால் எடுத்துக்கொண்டு நிற்க பகலே அந்தரம் அறியாதவன் ஒரு பாலனைக் கொண்டு ஒரு குடும்புவாங்கி மற்றொரு குடத்துக்கே புகவிட்டுக் குலைத்து அக்குடத்தில் ஓர் ஓலை வாங்கி மத்தியஸ்தன் கையிலே

11. குடுப்பதாகவும் அக்குடுத்த அவ்வோலை மத்தியஸ்தன் வாங்கும்போது அஞ்சுவிரலும் அகலவைத்து உள்ளங் கையிலே ஏற்றுக்கொள்வானாகவும் அவ்வேற்று வாங்கின ஓலை வாசிப்பானாகவும் வாசித்த அவ்வோலை அங்கு உள்மண்டகத் திருந்த நம்பிமார் எல்லாரும் வாசிப்பாராகவும் வாசித்த அப்பேர் தீட்டுவதாகவும் இப்பரிசே முப்பது குடும்பிலும் ஓரோர் பேர் கொள்வதாகவும் இக்கொண்ட முப்பது பேரிலும் தோட்ட வாரியமும் ஏரி வாரியமும் செய்தாரையும் வித்யா விருத்தர்களையும்

12. வயோவிருத்தர்களையும் சம்வத்ஸரவாரியரையும் கொள்வ தாகவும் மிக்கு நின்றாருள் பன்னிருவரையும் தோட்ட வாரிய மாகக் கொள்வதாகவும் இவ்விரண்டு திறத்த வாரியமும் கரை காட்டிக் கொள்வதாகவும் இவ்வாரியம் செய்கின்ற மூன்று திறத்து வாரியப் பெருமக்களும் முந்நூற்று அறுபது நாளும் நிரம்பச் செய்து ஒழிவதாகவும் வாரியஞ் செய்யா நின்றாரை அபராதங்

13. கண்டபோது அவனையொழித்து விடுவதாகவும் இவர்கள் ஒழிந்த அனந்தரம் இடும் வாரியங்களும் பன்னிரண்டு சேரியிலும் தன்ம கிருத்தியம் கடைக்காணும் வாரியரே மத்தியஸ்தரைக் கொண்டு குறிகூட்டிக் குடுப்பாராகவும் இவ்வியவஸ்தை ஓலைப்படியே .... க்குக் குடவோலை பறித்துக் கொண்டே வாரியம் இடுவதாகவும் பஞ்சவார வாரியத்துக்கும் பொன்வாரியத்து

14. க்கு முப்பது குடும்பிலும் குடவோலைக்குப் பேர்தீட்டி முப்பது வாயேலைக்கட்டும் புகஇட்டு முப்பதுகுட

வோலை பறிந்து முப்பதிலும் பன்னிரண்டுபேர் பறித்துக் கொள்வதாகவும் பறித்த பன்னிரண்டிலும் அறுவர் பொன் வாரியம் அறுவர் பஞ்சவாராவாரியமும் ஆவராகவும் பிற்றை யாண்டும் இவ்வாரியங்கள் குடவோலை பறிக்கும்போது இவ்வாரியங்களுக்கு முனனம் செ

15. ய்த குடும்பன்றிக்கே நின்ற குடும்பிலே கரை பறித்துக் கொள்வதாகவும் கழுதை ஏறினரையும் கூடலேகை செய் தானையும் குடவோலை எழுதிப்புக இடப்பெருதாகவும் மத்தியஸ்தரும் அர்த்தசௌஸமும் உடையானே கணக்கு எழுதுவானுகவும் கணக்கு எழுதினுன் கணக்கு பெருங்குறி பெருமக்களோடு கூட கணக்குக்காட்டி சுத்தன் ஆகிடின் பின்னன்றி மற்றுக்கண

16. க்குப் புகப் பெருதானுகவும் தான் எழுதின கணக்குத்தானே காட்டுவானுகவும் மற்று கணக்கர்புக்கு ஒடுக்கப் பெருதா ராகவும் இப்பரிசே இவ்வாண்டு முதல் சந்திராதித்தவல் என்றும் குடவோலை வாரியமே இடுவதாக தேவேந்திரன் சக்ரவர்த்தி பண்டித வத்ஸலன் குஞ்சரமல்லன் சூர சூளாமணி கல்பகசரிதை ஸ்ரீ பரகேசரிவன்மர் (டைய) ஸ்ரீமுகம் அருளிச் செய்து வரக்காட்ட ஸ்ரீ ஆக்ஞையா

17. சோழ நாட்டு புறங்கரம்பை நாட்டு ஸ்ரீவங்கநகர்க் கரஞ்சை கொண்ட யக்ரமவித்தபட்டனுகிய சோமாசிப் பெருமான் உடன் இருந்து இப்பரிசு செய்விக்க நம் கிராமத்திற்கு அ (ப்யுதயமாக) துஷ்டர்கெட்டு விசிஷ்டர் வர்த்திப்பதாக வியவஸ்தை செய்தோம் உத்தரமேருச் சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையோம் இப்பரிசு குறியுள்ளிருந்து பெருமக்கள் பணித்த வியவஸ்தை யெழுதினேன் மத்தியஸ்தன்

18. காடடிப்போத்தன் சிவக்குறி இராஜமல்ல மங்கதப் பிரியனேன்.

Archaeological Survey of India Annual Report 1904-05 PP. 139-42.

மூன்ரும் இராசராசசோழனது திருச்சேய்ஞலூர்க் கல்வெட்டு

(1245. செப்டெம்பர். 23 சனிக்கிழமை)

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீராஜராஜ தேவர்க்கு யாண்டு முப்பதாவது கன்னி நாயற்றுபூர்வபக்ஷத்து பிரதமையும் சனிக்கிழமையும் பெற்ற சித்திரைநாள் விருதராஜ பயங்கர வளநாட்டு மிழலைநாட்டு சேய்ஞலூர் உடையார் விஸ்வேஸ்வரதேவர் கோயில்

2. மூலபருஷையர் கூட்டங் குறைவறக் கூடியிருந்து கிராம காரியம் வியவஸ்தை பண்ணினபடி || நம்மூர்க்கூட்டம் இடுமி டத்து ஒரு ஸம்வத்ஸரஞ் செய்தார் அஞ்சாம் வத்ஸரஞ் செய்ய வும் புத்ரர்கள் நாலாம் வந்ஸரஞ் செய்யவும் ப்ராதாக்கள் மூன்ரும் வத்ஸர

3. ஞ் செய்யக்கடவதாகவும் || அறுதியாக வியவஸ்தையுண்டா கையில் இந்த வியவஸ்தைப்படியே செய்யவும் இப்படி செய்யு மிடத்து நாற்பது வயஸ்ஸில் தாழாதாரைப் பார்த்து இடவும். இப்படி கூட்டமிடுமிடத்து ஊராகத்திரண்டிருந்து இராஜகீய

4. மான நாளில் பூர்வ புருஷர்கள் செய்தபடிக்கீடாக ஆமென்ன இடக்கடவதாகவும் (||) இப்படி தவி (ரமு) தலிகள்ளுடனே கூடி நின்று உள்வரிக் கூட்டம் புகுதல் வியவஸ்தைப்படியைத் தவிரப் புகுதல் செய்தாருண்டாகில் கிரரமதுரோகிகளா யிவர் களை ஸர்வஸ்வஹரணம்

5. பண்ணக் கடவதாகவும் |||| இப்படி கூட்டஞ் செய்யுமிடத்து ஸம்வத்ஸர வரணமாகச் செய்யவும் மேற்பட நின்ருருண்டா கில் கிராம துரோகிகளாய் இப்படி தண்டிதராகக் கடவர் களாகவும் இப்படி வியவஸ்தைப்படி கூட்டஞ் செய்யுமிவர்கள் நம்மூர்க் கடமை குடிமையும்

6. சபா வி(னி)யோகமும் வரிக்கொள்ளுமிடத்து ப்ராப்தமான படிக்குமேற்பட்ட வரிக்கொள்ளா தொழியக் கடவார்களாகவும் || சபாவினியோகம் குடிமையுடன் கூட்டாதே தனியே வரிக் கொண்டு கணக்கனுக்கு (நி)யோக மெழுதிக்குடுத்து நியோகப் படியே செலவளிக்கக் கடவ

7. தாகவும் || செலவழிக்கு மி(டத்து?)க்கு ஒரு பொருளுக்கு இரண்டாயிரங் காசுக்கு மேற்பட்டது-ண்டாகில் மஹாசபா நியோக மெழுதிக்கொண்டு செலவழிக்கக் கடவர்களாகவும் இப்படி தவிரச் செலவழிந்ததுண்டாகிலும் ஏறவரிக்கொண்ட துண்டாகிலும் வரிக்கோளுக்கு

8. நியோகம் எழுதின சபை ....க வாசறுதியாக ஒன்றுக்கு அஞ்சாக வந்த காசும் பேர்வழிசிகை கிடந்(த) பேர்க(ளி) ரட்டியாக வந்த காசும் தண்டி சபா வினியோகத்துக்குச் செல வழிக்கக்-கடவதாகவும் ஊர்க்கணக்கும் வாரியமும் குடு(ம்பும்) ஆண்டுமாறி நியோகப்படி நிற்கக்-கட

9. வதாகவும் || மூல பருஷை பார் ......மூரின் வியவஸ்தை இவ்வரு உடையார் திருவிரவீஸ்வரம் உடையார் கோயில் திருநடை மாளிகையிலே இப்படிச் கல்வெட்டக் கடவதாக நிச்சயித்து இப்படி வியவஸ்தை பண்ணினோம் பணிப்பணியால் ஊர்க் கணக்கு சாத் தனூருடையான் பண்டித

10. பிரியன் எழுத்து. இவைபணிப்பணியால் ஊர்க்கணக்கு சேய்ஞ லூருடையான் அலங்காரப்பிரியன் எழுத்து. இவை பணிப் பணியால் ஊர்க்கணக்கு இலங்கூருடையான் மூல பரிஷைபிரி யன் எழுத்து. இவை பணிப்பணியால் ஊர்க்கணக்குக்காட்டு டையனூர் பட்டப்பிரி

11. யன் எழுத்து-ஸ்வஸ்திஸ்ரீ ||